

Giới thiệu Nhật Ký Bá Chủ Học Đường

Một giấc tỉnh dậy trong truyện Nhật Ký Bá Chủ Học Đường của tác giả Nguyễn Nhân, Doãn Mạnh một lần nữa trở lại thời cao trung (trung học) nơi đây Nam Thần ngôn tình hiện đại.

Đây là một bài văn bán manh (*) sôi nổi gây cười. Truyện hay không chỉ dừng lại ở đó.

Lúc lên cao trung cảm thấy chung quanh đều là một đám gấu con, lên đại học cảm thấy đám trẻ con ở cao trung mặc dù nghịch ngợm nhưng Nam Thần vẫn có, vào xã hội cảm thấy bên cạnh chất lượng vẫn không bằng đại học. . . QAQ. . . Cho nên đích trường nữ chủ nên trở lại vườn trẻ sao 【lắm rồi】.

(*) Bán manh: Từ moe là từ gốc Nhật (萌え) có nghĩa là dễ thương, tiếng Nhật dùng Hán tự 萌 (manh), nên giới trẻ bên Trung Quốc mang chữ này về. "Bán manh" xuất phát từ cụm "mại manh" (卖萌) = bán (cái) moe. Bán manh có nghĩa là (cố) tỏ vẻ dễ thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

*) Cao trung: cấp 3

(*) Sơ trung: cấp 2

(*) Học Bá: là một từ trên mạng, dùng để chỉ người vừa thông minh, vừa chăm chỉ và có thành tích học tập vô cùng xuất sắc.

Doãn Mạnh mở mắt, bên tai truyền tới tiếng giày cao gót đập trên đất "Lộc lộc", ngược mắt lên nhìn, phía trên có một người phụ nữ đeo mắt kính ngoài người trên bục giảng, phân bài thi, thỉnh thoảng đẩy mắt kính trên sống mũi một cái.

Cô ngủ hoàn toàn mộng lung, ý thức vẫn còn đây dựa cùng Chu công, mơ hồ thấy rõ sự vật trước mặt, để ý nhưng cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Ai đây?

Đợi một chút, tại sao lại quen thuộc như vậy? Đây, đây là phòng học! Đây hẳn là phòng học?

Người phụ nữ kia nhìn thấy bộ dạng Doãn Mạnh vốn đang ngây ngốc, bỗng trợn to hai mắt. Liền nhếch miệng lên nói: "Nhanh viết đi." Nói xong nhìn đồng hồ phía sau phòng học một chút, quay về phía bạn học cả lớp lớn tiếng nói: "Còn năm phút nữa thu bài thi! Gia tăng tốc độ lên!"

Bên tai cô truyền đến một loạt tiếng động rì rầm, tiếng kéo đẩy bàn học lộn xộn.

Bài thi? Đây là cuộc thi? Doãn Mạnh thẳng đờ cúi đầu xuống, nhìn về phía đồ vật trước mặt cô, một tờ bài thi vật lý.

"Bài thi trắc nghiệm vật lý đợt 1 năm nhất Trường Cao trung Thất Trung thành phố B"

Phản tên họ kia đã được điền hai chữ xinh đẹp: Doãn Mạnh.

Đây là bài thi của cô! Cuộc thi Cao trung? Đầu óc của cô bỗng nhiên mộng lung, nhìn quanh bốn phía, nghiễm nhiên là trường hợp học sinh đang nghiêm chỉnh dự thi, học sinh cao thấp, cầm viết viết loạt xoạt, tạo thành đối lập hoàn toàn với Doãn Mạnh đang ngây ngẩn.

"Cộc cộc"

Doãn Mạnh run lên, ngẩng đầu nhìn thấy cô giáo cầm bút bi màu đỏ đứng trước mặt gỗ bàn của cô, trên mặt cũng không nghiêm túc, cười nói: "Ngẩn người cũng không có chữa cứu thế tới đây làm bài thi giúp em đâu."

Cô cúi đầu nhìn, phần lớn bài thi vật lý kia đã sớm được chữ viết chỉnh tề lấp đầy. Không sai, đây là chữ viết thời cao trung của cô.

Cô giáo vừa nói dứt lời với cô xong, lại đạp giày cao gót đi về phía bục giảng.

Lúc này Doãn Mạnh mới cẩn thận nhìn trang bài thi. Khắp trang bài thi đã được cô điền xong rồi, cũng không biết có đúng hay không, chỉ còn lại một câu cuối cùng:

16. Cái nào dưới đây là bộ dạng giáo viên vật lý:

a. (●"●)

b. (w')

c. = _ =

d. (""')

Ặc! Đề quái quỷ gì đây! Bỗng nhiên, nét mặt này = _ = bỗng gọi đến ký ức đã đóng băng của cô, đây, đây thật sự là trường cao trung của cô!

Giáo viên vật lý chẳng phân biệt được bằng trắc giảng bài vĩnh viễn làm cho người ta buồn ngủ, vẻ mặt như thế này = _ = , nhưng nội tâm lại thích làm ra vẻ dễ thương, đề ra cuối cùng bao giờ cũng liên quan đến cuộc sống của bọn họ không liên quan chút nào đến đề vật lý.

Doãn Manh cười không nói, quả quyết viết lên chữ C rỗng bay phượng múa.

Tiếng chuông vang lên, cô giáo thân nhiên đi xuống bục giảng, chỉ huy mọi người có trật tự truyền bài thi từng người ra. Tiếng bàn xô đẩy, tiếng nói chuyện rì rầm của các bạn học, tạo thành tiếng ồn ào nhưng hòa âm đầy sức sống. Cô nghĩ, cô giám thị này chính là cô chủ nhiệm của cô —— cô Lý.

Bàn phía sau cầm một sấp bài thi vỗ vào bả vai Doãn Manh. Cô vội vàng đưa tay cầm lấy bài thi, nộp cho giáo viên.

Không sai, thấp lùn như cô, ngay từ đầu cao trung đã ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Bên cạnh tất cả đều là tiếng các bạn thảo luận về đề thi: "Nè? Cậu nói câu đó như thế nào! Xong rồi tớ và cậu không giống nhau ah, thi rớt xong đời!"

"Cái gì? Chọn b? Làm sao có thể cậu xem nè ba la ba la."

"Ôi trời bài thi lần này tại sao ra khó như vậy ah! Thầy Đoàn bình thường nhìn dễ nói chuyện thế nào lại ra đề như vậy ah!"

"Ha ha! Đúng rồi cậu điền câu cuối cùng sao? Tớ nghĩ là có thể chọn c không biết thầy có thể không chia cho a hay không ah 23333333."

.....

Toàn thân Doãn Manh run lên, đây là, đây đúng là thời cao trung của cô! Cô trở lại?

Sẽ không sai, đây là tuần đầu tiên cô vào cao trung. Cô trở lại thời cao trung của mình.

Sơ trung cô chỉ học ở trường học bình thường, bởi vì trong kỳ thi lên cao trung cô thi trên 50 điểm, lập tức vào được trường cao trung tốt nhất thành phố B —— Thất Trung.

Từ đó, cô liền tiến vào một cái thế giới hoàn toàn xa lạ. Học bá đi khắp nơi, học thần nhiều như chó. Giáo viên cũng đều là người đứng đầu ngành tới dạy, dẫn đến lúc đầu Doãn Manh cũng không thích ứng với môi trường, sau ba năm xem các loại sách dung tục lại trở về cái thế giới bản thân mình quen thuộc kia.

"Dừng!" Sau bàn từ phía dưới cái ghế, dùng sức đá cô một cái.

Doãn Manh sợ hết hồn, tức giận quay đầu lại vừa muốn mắng mấy câu, lại thấy một cái mặt vô tội, chỉ chỉ phía dưới: "Bút rớt rồi, nhặt dùm."

Lâm Kha. Cô có chút ngây ngẩn.

Người này đòi trước làm bạn ngồi phía sau cô một năm, lại chỉ nói với cô một câu duy nhất, đó chính là: "Bút rớt rồi, nhặt dùm."

Lúc ấy tính tình cô âm trầm, bước vào một trường cao trung xa lạ, càng thêm đắm chìm vào trong thế giới của bản thân không thể thoát ra được, đối với bên ngoài hoàn toàn vô biểu cảm, đương nhiên sẽ không có ai giao thiệp nhiều với cô.

Mà cô lại nhớ tới Lâm Kha, đó cũng bởi vì, sau khi cậu ta tốt nghiệp quá nổi danh.

Hiện nay, Lâm Kha vẫn là chủ lùn dạy thì muộn.

Có muốn ôm bắp đùi hay không? (●`●)

Trong lòng Doãn Manh còn chưa có tính toán xong, phía dưới cái ghế lại bị đập một đập: "Nhặt giúp á?"

Cái ghế Doãn Manh bị đá rung lên một cái, đứng lên khỏi ghế phản nộ trừng cậu ta một cái, ôm bắp đùi cái con quỷ, thẳng nhóc thối!

Cầm bút lên tức giận dùng ngón tay ném cho Lâm Kha. Bên kia Lâm Kha nhận bút qua quét nói một câu: "Cảm ơn." Một đám nam sinh phía sau vọt tới, tiếng cười nói vui vẻ, ôm trái bóng rổ kẻ vai sát cánh rủ nhau đi chơi.

Giờ ra chơi. Chung quanh trống rỗng, chỉ có Doãn Manh và một nữ sinh ngồi chéch phía sau cô, nữ sinh soi vào gương, không ngừng hí hoáy tóc hai bên đầu.

Doãn Mạnh tiến lên bắt chuyện, câu đáp lại cũng là câu có ích: "Cái đó, xin hỏi tiết sau là tiết gì?"

Cô bé kia quay đầu lại, mặt mày cong cong, một cô bé khá đáng yêu: "Hóa học."

Giọng nói cũng mềm dẽo, làm cho Doãn Mạnh bỗng dưng tràn đầy hảo cảm với cô bé: "Cám ơn nhé. Nghỉ giải lao rồi, cậu không đi ra ngoài tản bộ một chút sao?"

Trải qua xã hội, Doãn Mạnh không còn là học sinh ngây thơ thuần chất, đã sớm học được làm thế nào thích ứng hoàn cảnh, nhìn người làm việc, khôn khéo chu toàn, thủ đoạn khơi chuyện bậc này đã luyện được đến trình độ thuần thực. Thế giới này bất luận là nơi nào, chân thành đối đãi với người, lại thêm chút kỹ xảo, dưới tình huống đối tượng không phải là người khôn ngoan không lường được, thì luôn có thể được đáp lại bằng lễ nghĩa.

Huống chi, hiện tại cũng chỉ mới vừa tựu trường lớp mười, phần lớn mọi người đều còn chưa quen thuộc, trả lời cũng là hành động bình thường.

Quả nhiên cô bé kia mắc câu, nói cười trò chuyện riu rít, trên căn bản đều là cô ấy nói, Doãn Mạnh lại chăm thêm lửa, mấy câu qua lại hai người liền quen thuộc, cô biết cô bé này gọi là Trần Tư Đình.

Tiểu mỹ nữ Trần Tư Đình là từ sơ trung Thất Trung lên, biết rất nhiều bạn học, nhưng nữ sinh quan hệ tốt đều không phân đến lớp một, dẫn đến hiện tại lạc đàn rồi. Trong lời nói của em gái này tiết lộ ra rất nhiều tin tức, chẳng hạn như sắp tới vị hiệu trưởng già không có chí tiến thủ trong trường về hưu, hiệu trưởng mới là một người du học về, đang định mạnh mẽ dứt khoát chuẩn bị cải cách, hệ thống lại đường lối giáo dục.

Cái này thì cô biết, sau khi vị hiệu trưởng kia đến cải cách lung tung một chập, ban hành chính này cũng không kéo dài bao lâu, năm lớp 11 vui tai vui mắt nó đã trở thành ban quy chế.

"Sao thế, cậu từ trường nào thi lên vậy?" Trần Tư Đình răng rắc một tiếng khép lại cái gương nhỏ, bỏ vào trong học bàn, chuyên tâm trò chuyện với Doãn Mạnh.

"Không nổi danh lắm, trường sơ trung Bích Thủy." Doãn Mạnh nói.

Trần Tư Đình cười một tiếng: "Vậy nhất định là cậu học rất giỏi á! Từ bên ngoài thi vào Thất Trung điểm số rất cao!"

"Không có đâu, chỉ là vận khí tốt thôi." Doãn Mạnh giả vờ không nhận, thật ra thì trong lòng mình biết, cô cũng không chỉ là vận khí tốt ah! Mà là tốt đến bất ngờ!

Mới gặp đã thân trò chuyện cùng Trần Tư Đình một hồi lâu, lưu lại số điện thoại, chuông vào học vang lên, cửa rầm rầm ồn ào bạn học chen chút đi tới, hai người ngồi về chỗ của mình.

Tiết Hóa học thầy Liêu ôm sách Hóa học đi vào, mở hình chiếu ppt ra, hình ngoài màn hình là ngọn núi: "Mở sách trang 31."

Hóa học cao trung của cô vốn không tốt, hiện tại càng quên hết sạch. Cao trung kiếp trước, cô hoàn toàn là học vụn đi nhằm vào địa bàn của học bá, lớp 11 chọn ban khoa văn mới vớt vát tốt nghiệp được, thi lên một trường đại học không có danh tiếng gì.

Doãn Mạnh lại bắt đầu đi vào cõi thần tiên, việc cấp bách nhất bây giờ của cô không phải là nghe giảng, mà là hiểu rõ ràng rốt cuộc như thế nào lại trở về thời cao trung, cảnh trong mơ cũng không thể chân thực như thế.

Thật sự là vừa quen thuộc vừa xa lạ, học sinh mới vừa thi cấp ba xong được thả lỏng, chơi một kỳ nghỉ hè tính tình còn chưa định thần lại, trong lớp học không bao lâu liền ngồi không yên. Trước phòng học bởi vì có giáo viên trấn giữ, nên vẫn yên lặng nghe giảng, hàng sau đã vô cùng xao động, thậm chí Doãn Mạnh đã nghe thấy tiếng các nam sinh lướt psp (máy chơi game cầm tay) bùm bùm.

Thầy Liêu dạy Hóa cũng không phải là giáo viên dễ tính, cảm thấy chung quanh ồn ào, biết hôm nay cần phải chấn chỉnh lại, cầm cục phấn xoay đầu nhìn bốn phía để xem thử nên lấy người nào khai đao.

Một đám nhóc con vẫn không biết đại họa lâm đầu, còn đang co đầu rút cổ trên ba phần mẫu đất của mình ra sức bấm. Doãn Mạnh thấy giáo viên híp mắt quan sát, lập tức ngồi thẳng lên, ra vẻ "Em đang nghiêm túc nghe giảng". Quả nhiên tầm mắt của thầy Liêu sượt qua từ trên đỉnh đầu của cô, rơi vào trên mặt Lâm Kha ngồi ở phía sau cô.

Lâm Kha cũng không phải là học bá.

Nhưng cậu ta là học thần.

Học bá và học thần tuy nói chỉ sai một chữ, nhưng ý nghĩa sai lệch quá nhiều. Học bá còn có thể xưng là người, là bởi vì học bá vẫn là người phàm, biết rõ một nguyên tắc, cần phải nắm vững một lượng bài tập lớn mới có thể thi được điểm cao, ghép lại là chăm chỉ.

Mà học thần, có một chữ thần, dĩ nhiên là bởi vì đầu óc không phải là người thường. Luôn có một số người, chỉ cần biết rằng có một nguyên lý được công nhiên bày tỏ, một đề bài đều không cần làm cũng biết như thế nào suy một ra ba, loại người như vậy. Tục xưng là: thiên tài.

Mà Lâm Kha, lại là một người trong chủng tộc hiếm thấy đó.

Mà cậu bé Lâm Kha kia đang hí hoáy chơi trò chơi lái máy bay còn đang muốn cho máy bay cất cánh nên ra sức bấm psp ở hàng ghế sau, bị cục phấn của thầy Hóa phản trúng ót.

Ngay lập tức cả lớp rơi vào yên lặng(°o°)!

Thầy Liêu phát uy rồi! Một trận tiếng động lộn xộn cất máy chơi game vào mở sách ra vang lên.

Lâm Kha khạc vô đầu phụng trong miệng ra, rút tai nghe ra. Lão đảo đứng lên, cổ gồng nâng bản mặt nghiêm trang nhìn về phía thầy giáo.

Thầy Liêu thấy hiệu quả không tệ, dùng thước gỗ gõ tám bảng đen, hải lòng ngẩng đầu, cao giọng nói:"Trả lời câu hỏi trên bảng đen!"

Molybdenite (MoS₂) là khoáng Molybden nặng nhất, nó ở 130c, áp suất 202650pa, phản ứng cùng dung dịch có tính chất kiềm thì:

- Molybden đi vào dung dịch như molybdate (moo42).

(1) Lưu huỳnh cũng bị oxy hóa trong dung dịch trong phản ứng trên. Ghi lại phương trình bình phương tương ứng với phản ứng trên.

Dù là thiên tài, sinh ra là có thể biết 1+1=2, đương nhiên anh ta cũng không thể nào biết sau câu ngán ngổng là cái gì, trừ phi anh ta được chuyển kiếp. Cũng giống như vậy, Lâm Kha không có xem sách không có học bài còn không nghe giảng, biết phương trình bình phương tương ứng với cái này thì có quý!

Huống chi trước đó học thần Lâm Kha vừa mới chịu đựng thức cả một đêm ôn bài thi, trong ngày thường học cái gì hai mắt hoàn toàn mù tịt. Dù trâu bò thế nào, cũng không thể ngay tại chỗ hóa thân thành Lavoisier.

Bộ dạng học hành cả lợ phát phơ như thế, cũng là nguyên nhân vì sao cậu ta không vào ban thực nghiệm, mà vào ban phổ thông giống Doãn Mạnh. Không sai, sau khi cậu ta thi cấp ba xong liền đi ra ngoài chơi, không có tham gia cuộc thi phân ban ㄟ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ.

Thật ra thì vận số của cậu ta thật là quá kém, từ trước đến giờ giáo viên Thất Trung đều coi mở, chính sách quen thuộc từ trước tới nay luôn là chỉ cần người có điểm số cao, hành vi không quá phạm, quản anh đi học có nghe giảng hay không. Mà mới vừa tựu trường một tuần lễ, giáo viên kể cả bạn học cũng chưa thăm dò rõ ràng, tổng cộng chỉ có một bài thi nhỏ môn vật lý mới vừa rồi kia, làm sao mà biết người nào học giỏi người nào học kém.

Hành động ngông cuồng của Lâm Kha bị bắt ngay tại chỗ. Lập tức chỉ có thể sững sờ đứng tại chỗ, mặt dày suy nghĩ làm thế nào tránh thoát một kiếp này.

Doãn Mạnh thấy Lâm Kha mặt ủ mày ê, trong lòng thầm dễ chịu, cho cậu đắc chí, thấy ngu chưa?

Một lát sau, thấy cậu ta ấp a ấp úng, trong lòng không khỏi có chút ưu tư, cô và một đứa nhóc so đo cái gì ah? Quên đi, giúp cậu ta một chút cũng không sao, nhưng tuy là nói như vậy, Doãn Mạnh lật một đồng công thức trong sách xong cũng không biết cái nào. Có lòng không đủ lực, chỗ khoa văn làm sao có thể thuộc công thức. Lâm Kha tự mình bảo trọng đi!

Lật sách rào rào, đột nhiên Doãn Mạnh phát hiện ra trong "Sách giáo khoa bài giải và các tài liệu giảng dạy toàn tập Vương Hậu Hùng biên soạn" của mình vừa khéo có ví dụ mẫu này!

Bài giải: $2\text{mos}_2 + 9\text{o}_2 + 12\text{oh} = 2\text{moo}_4^{2-} + 4\text{so}_4^{2-} + 6\text{h}_2\text{o}$

Hoặc $2\text{mos}_2 + 9\text{o}_2 + 12\text{naoh} = 4 + 4\text{na}_2\text{so}_4 + 6\text{h}_2\text{o}$

Doãn MạnhΣ(°Д°)!! Tuyệt vời!

Cô vội vàng cấp tốc viết công thức xuống, dựng đứng lên phía trước hộp đựng bút, làm bộ như lơ đãng nghiêng người sang một bên.

Lâm Kha cũng không phải là kẻ ngu, thị lực của mắt là 2. 0, lập tức liếc tới tờ giấy phía trước hộp bút của Doãn Mạnh. Cậu ta lập tức khí định thần nhàn, nắm chắc phần thắng đi tới, cầm phấn lên "Xoạt xoạt xoạt" âm vang có lực viết ở trên bảng đen.

Thầy Liêu nhướng mày: "Về chỗ đi, Lâm Kha viết rất đúng." Nói xong trong lúc Lâm Kha trở lại chỗ ngồi, hồ nghi lướt một vòng bên cạnh cậu ta, đáng tiếc Doãn Mạnh đã sớm có dự kiến trước thủ tiêu chứng cứ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Lâm Kha an toàn ngồi xuống, quay về phía các bạn nam hàng phía sau nháy mắt một cái. Quay đầu lại nhìn thấy khung xương nhỏ gầy phía sau lưng của

Doãn Manh, gãi gãi sau ót, muốn nói cảm ơn nhưng Doãn Manh không quay đầu lại.

Mỗi lớp đều không thiếu nam sinh và nữ sinh thân nhau, truy đuổi đùa giỡn một hàng dài. Nhưng Lâm Kha, chưa bao giờ là loại người này. Cũng không phải nói là cậu ta nhìn thấy nữ sinh miệng liền vụng về nói lắp, mà là trong lòng cũng không có ý thức rõ ràng về giới tính.

Trong lòng đối với Doãn Manh, nhiều hơn nữa chỉ là "Bạn học ngồi ở trước mặt" mà không phải là "Em gái". Cho nên, hành động ngày thường cũng chỉ coi cô như NPC mà không phải là nhân vật có thể tiến công chiếm đóng.

Mà vừa rồi Doãn Manh giúp cậu ta, nếu là nam sinh, có lẽ cậu ta sẽ khoác tay lên vai đi lên sân thượng nói hai ba câu là thành anh em, nhưng cô. Không nói chuyện đã lâu, nhận biết về giới tính vốn ít ỏi trong đầu của Lâm Kha cho cậu ta biết loại sinh vật em gái này, là yếu đuối, tính tình thật tốt, giúp đỡ, cũng có thể là do cậu ta đang trong lúc nguy nan.

Vì vậy trong lòng Lâm Kha không khỏi có chút không được tự nhiên, mặt hơi đỏ lên, dùng đầu bút chọt phía sau Doãn Manh một cái.

Doãn Manh quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt cảm kích của nam sinh, tiếp đó miệng cô nhếch lên, tàn nhẫn bóp chết chút ảo tưởng vừa mới nhóm lên trong lòng Lâm Kha từ trong trứng nước: "Ha ha, trước đó nhìn đầu óc cậu không tốt, không cần cảm ơn."

Tiểu nam sinh bị chẹn họng sưng sốt, vẻ mặt thay đổi vô cùng khôi hài, Doãn Manh phát phát tay, trong lòng cười hô hố.

Trong thời gian còn lại không có ai dám lỗ mãng, từng người đều nghiêm túc nghe giảng cho đến khi tan tiết. Tiếng chuông vang lên, trong phòng học mới nháo động.

"Chào cò chào cò, giáo viên tập hợp bên ngoài!" Ủy viên thể Trịnh Gia Thạc đứng lên vỗ vỗ tay, mấy nam sinh nể mặt thu dọn xong bàn học rồi rít đi ra ngoài. Doãn Manh để bình nước xuống, quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Kha đã khôi phục lại thái độ bình thường. Tiểu mỹ nữ Trần Tư Đình đã đứng ở trước mặt cô.

Tình hữu nghị của các nữ sinh tuổi dậy thì từ trước đến giờ cũng không thể dùng khoa học giải thích được, ngày đầu tiên gặp mặt hợp ý, khoản thời gian sau này sẽ nghiễm nhiên biến thành couple, ra vào có đôi có cặp, đi vệ sinh cũng cùng đi.

Hiển nhiên Trần Tư Đình cũng là loại hình này. Doãn Manh vui vẻ chịu đựng, thuận nước đẩy thuyền khoác lên cánh tay Trần Tư Đình, hai người nhìn nhau cười một tiếng, đi theo dòng người đi ra sân thể dục.

Không giống với Doãn Manh, Trần Tư Đình là học sinh cũ trôi qua sân trường này 3 năm (vốn học sơ trung chính hiệu). Dọc theo đường đi các nam sinh nữ sinh đã trải qua một kỳ nghỉ có quen biết với cô bé đều rồi rít đầy nhiệt tình chào hỏi với cô bé, Trần Tư Đình đáp lại thành thạo, bộ dạng nghiễm nhiên là thiếu nữ đương thời.

Nhìn thiếu niên thiếu nữ tràn đầy sức sống, tất cả đều thiên chân vô cùng tốt đẹp. Trong lòng Doãn Manh bỗng nhiên sinh ra ảm áp.

Một nam sinh vóc dáng cao hơn các học sinh khác một cái đầu, đột nhiên từ bên kia chạy đến áp vào bên cạnh Trần Tư Đình, nắm lấy cánh tay của cô bé. Doãn Manh sợ hết hồn, thấy nam sinh kia vừa muốn mở miệng tay liền bị Trần Tư Đình hất ra, tiểu cô nương tính tình thoát nhìn rất tốt lập tức giống như là bị giẫm phải đuôi: "Không phải là bảo cậu đừng đến tìm tôi rồi sao?"

Nói xong giậm chân một cái kéo Doãn Manh chạy đi.

Doãn Manh vẻ mặt tò mò, nhưng ngại vì sắc mặt Trần Tư Đình không tốt nên không có mở miệng hỏi.

Trần Tư Đình nhìn thấy vẻ mặt của Doãn Manh, xi một tiếng cười lên: "Bạn trai cũ của tớ mà thôi, không có gì lớn, cũng đã chia tay rồi."

Doãn Manh: Ặc (￣Д￣), chị gái à chị là học sinh cao trung thể nào mà công trạng lại lão luyện như vậy, thật sự rất tốt.

Trong sân thể dục màu xanh của bãi sân đá bóng hòa cùng gạch đỏ của đường chạy bộ chính tề rõ ràng, nhuộm với màu xanh thẫm phía chân trời tạo thành màu sắc thanh xuân.

Đứng hai bên cột kéo cờ là tổ hợp học trưởng học tỷ kéo cờ, trên đài chủ trì tiếng còi vừa thổi, tất cả các lớp dưới sự chỉ huy của giáo viên nam nữ rồi rít tách ra thành hai nhóm.

Doãn Manh vóc dáng hơi lùn, bị đẩy đến vị trí phía trước, Trần Tư Đình cũng không cao, vừa vặn đứng ở phía sau cô. Doãn Manh mơ hồ nhìn thấy tiểu tử Lâm Kha không tình nguyện bị đẩy tới vị trí đầu tiên, mặt mắt húng hỏ vui vẻ một hồi.

Quốc ca vang lên, mọi người nhìn chăm chú về phía quốc kỳ hát quốc ca. Vẫn như cũ mô phỏng mang theo loại hữu khí vô lực đặc trưng thời cao trung. Coi như không hoàn mỹ, trong lòng Doãn Manh vẫn hoài niệm không dứt như cũ.

Quốc kỳ được kéo lên cao xong, trên đài chủ trì giáo viên thể dục tập hợp chính đồn đội ngũ, một người đàn ông trung niên đầu hói đi lên. Ông ấy quay về phía bọn họ cúi chào một cái, cầm micro lên nói: "Xin chào các bạn học, tôi là Đồng Nham hiệu trưởng mới của các bạn, hi vọng bắt đầu học kỳ mới ba la ba la bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Trước giờ lên bục phát biểu, nếu không phải thông báo quan trọng, phía dưới một người nghe cũng không có. Bởi vì tập hợp đội ngũ, bạn học bốn phía giống như chim cút nhét chung một chỗ, khoảng cách cách nhau cũng chỉ một nắm tay.

Trần Tư Đình ở phía sau khẽ gọi: "Doãn Manh, Doãn Manh!"

Doãn Manh lặng lẽ quay đầu lại: "Hả?" Bởi vì đứng gần, giáo viên hoàn toàn không phát hiện hai người đang bàn luận xôn xao.

Trần Tư Đình chỉ chỉ về phía phải bên, Doãn Manh quay đầu, quét một vòng trừ người rậm rạp chẳng chịt cái gì cũng không nhìn thấy: "Gì cơ?"

"Lớp 4, nam sinh thứ năm đếm ngược!"

Năm thứ nhất cao trung ở Thất Trung tổng cộng có 10 lớp, lớp 1 thành tích tốt nhất, là lớp thi tuyển chọn ra. Hai ba tư là ban thực nghiệm, thành tích phân chia lộn xộn, cũng chính là lớp bình bình chẳng phân biệt được tốt xấu. Mà bắt đầu từ lớp 5 đến lớp 10 chính là ban phổ thông rồi. Doãn Manh học ở lớp 7, cách lớp 4 một khoản thật xa, hơn nữa bản thân cô thấp bé, đứng thật xa, quay đầu lại cố gắng nhìn cũng không bị chủ nhiệm lớp nhìn thấy. Dẫu cố nhìn thật lâu bị đầu người đồng nghiệp ngăn trở, cái gì cũng không nhìn thấy.

Doãn Manh: "Ai vậy? Cậu ấy thế nào?"

Trần Tư Đình vẻ mặt kích động: "Như thế nào nhìn thấy chưa? Vô cùng đẹp trai!"

Phụt!

Nếu trong miệng cô có nước, đoán chừng ngay lập tức liền phun ra ngoài. Không ngờ Trần Tư Đình thoát nhìn cao lãnh (thanh cao lạnh lùng), thực ra là tiểu hoa si (mê trai)! Muốn cười mà không dám, vẻ mặt Doãn Manh không thể giải thích được, nhớ lại lúc học trung học, quả thật có nữ sinh cuồng nhiệt, sẽ phát hoa si làm chút chuyện nhằm chán, giống như là Hormone của nam sinh tiết ra quá dồi dào làm cho nữ sinh có những hành động tương tự.

Chỉ là, Doãn Manh đã sớm không còn tư tưởng khinh bỉ như lúc trước nữa, mà là không hiểu sao cảm thấy có chút đáng yêu, trời ạ đây mới là thanh xuân chẳng! Chân thật bởi vì còn chưa có học được che giấu, mới có thể biểu hiện ra thuần chất nhất của mình. Nhìn thấy nam sinh đáng đáp tốt, vội vàng chia sẻ cho nữ sinh bên cạnh, kì thực giống như là xem được một quyển sách hay, muốn cho người thân cận mình biết, để nhận được sự thừa nhận mà thôi.

Bên kia Trần Tư Đình vẫn còn sốt ruột kéo tay áo của Doãn Manh: "Có nhìn thấy được không, có nhìn thấy được không?"

"Đợi chút hừm tớ nhìn thử lại một chút." Doãn Manh bị túm không thể làm gì được, qua loa lấy lệ ngẩng đầu nhìn mấy lần, hiệu trưởng thao thao bất tuyệt còn chưa kết thúc, đám người trở nên càng ngày càng tán loạn, có một học sinh vừa cúi đầu xuống, đúng lúc cô nhìn thấy được gò má của nam sinh kia.

Nhìn thoáng qua, sống mũi thẳng, mí mắt sụp xuống, cảm hình vòng cung tuyệt đẹp, dưới ánh mặt trời cực kỳ rõ ràng, mang theo một loại ý vị phong nhã hào hoa phong lưu. Doãn Manh sững sờ, lúc trước cô chỉ cho là "Vô cùng đẹp trai" của Trần Tư Đình chỉ là ngạc nhiên của tiểu nữ sinh, lại không nghĩ rằng nam sinh này thế mà quả thật có một loại cảm giác hạc đứng trong bầy gà. Cần thận đánh giá một chút, phát hiện nữ sinh hơi cao đứng bên cạnh cậu ta kia, bởi vì đứng gần nên mặt đỏ rần lên.

Sắc đẹp không buông tha người ah!

Doãn Manh cũng không phải là kẻ lưu manh chưa từng trải qua việc đời, nhìn một chút liền quay đầu lại. Chủ yếu là trong lòng cô số tuổi bày ra đó, luôn cảm thấy yêu thích một thiếu niên đẹp trai mười lăm mười sáu xanh tươi người ta thì có chút bí ối.

Doãn Manh: "Đúng thật là đẹp trai."

Trần Tư Đình lấy được sự tán thành kích động: "Đúng chứ! Tớ muốn đi hỏi thăm một chút xem thử cậu ấy tên là gì!"

Doãn Manh phụ họa theo, trên đài rồi cuộc hiệu trưởng cũng hoàn thành xong bài phát biểu dài dòng của ông ta, tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt vang lên.

Mọi người: Rốt cuộc cũng nói xong rồi! o(*￣▽￣*)ブ

Hiệu trưởng Địa Trung Hải nhìn phản ứng kịch liệt như vậy của mọi người, rất là hài lòng, cảm thấy bài phát biểu của mình thành công trước nay chưa từng có. Học sinh thành phố B thật là nhiệt tình ah, đúng là không giống với đám nhóc con ở nước ngoài!

Hiệu trưởng vui vẻ hài lòng đập giầy đi xuống. Giáo viên thể dục đi lên tuyên bố kết thúc, học sinh lựa thưa tản ra.

Giữa các tòa nhà cao tầng, trên con đường lớn rộng rãi xe cộ qua lại không dứt. Thành phố B vẫn được coi là khu vực phồn hoa, phía nam xa xa có một tháp nước bị bỏ hoang, một dãy nhà ngói đỏ được xây dựng ở phía dưới, khu vực tiểu học ngay sát bên.

Doãn Manh đeo ba lô từ tuyến xe buýt 303 xuống xe, nhìn dòng người vội vã đi qua bên cạnh, trong lòng dâng lên một cảm giác khoảng cách không biết hình dung như thế nào.

Đây cũng là nhà thời cao trung của cô. Đúng là lúc thành phố B phồn vinh phát triển, cũ mới giao thoa, nhà cô ở tại một khu chung cư mới xây, tọa lạc tại kiến trúc cũ phía bắc, đối diện với tháp nước kia.

Theo trí nhớ, cô từ cửa chính đi vào chung cư, tìm được cổng 2 ngõ quẹo số 5, vào thang máy lên tầng 14.

Tòa nhà hình tháp từ trước đến giờ luôn là một lầu có nhiều hộ, thời đại này thì từng nhà đều là một cái cửa trong, một cái cửa chống trộm, lấy chìa khóa ra, Doãn Mạnh mở cửa chống trộm hộ 1407 ra, lại dùng một cái chìa khóa khác mở cửa trong ra.

Gian phòng không lớn, đại khái xem như là loại tiểu hộ tầm trung. Đồ dùng trong nhà bằng gỗ lè, trên tường vẫn xài tường giấy lưu hành lúc bấy giờ, cô đi vào cửa, trông trái vẳng về không một bóng người.

Doãn Mạnh đi vào phòng bếp, quả nhiên không một bóng người như cũ. Trên tủ lạnh có dán một tờ giấy lớn bằng gan tay:

Manh Manh, ba mẹ đi công ty, sáng mai về. Đừng chờ ba mẹ, tự con ăn nhé.

Mẹ và ba Doãn Mạnh là bạn học cao trung, học đại học nơi đất khách yêu nhau, tốt nghiệp cùng nhau gây dựng sự nghiệp, mở ra tiệm cơm, sau đó làm lớn, mở ra dây chuyền, hai người loay hoay bận rộn cơ bản không có ở nhà.

Chính bởi vì như thế, nhà Doãn Mạnh mới có thể càng thêm sung túc hơn nhà làm công ăn lương bình thường, nhưng so sánh với người có tiền chân chính thì khác khá xa. Hơn bởi vì ba mẹ bận rộn, thời gian quan tâm cô tương đối ít, dẫn đến cô bảy tám tuổi đã biết đùa nghịch nòi chén muôi chảo rồi.

Làm cho mình một bữa ăn đơn giản, Doãn Mạnh rửa sạch hết bát đĩa về phòng của mình, lấy bài tập giáo viên cho ra. Đầu tiên là mở bài tập tiếng Anh ra.

Mở cuốn bài tập nhỏ ra. Cô bắt đầu làm trắc nghiệm trước, liên tục làm vài đề, càng làm càng trôi chảy.

Mười phút trôi qua, làm xong bài tập tiếng Anh, tiếng Anh mới vừa vào lớp mười cũng không khó, hơn nữa nghề nghiệp kiếp trước của Doãn Mạnh có liên quan tới tiếng Anh, cho nên quả thực là chuyện nhỏ. Doãn Mạnh đắc ý suy nghĩ một chút, cảm thấy môn tiếng Anh này đại khái chỉ cần nắm vững chút kiến thức ngữ pháp trọng điểm, cái khác cô đã sớm thông hiểu rồi.

Lại lấy sách vật lý ra, vật lý thì cô đã quên hết sạch, lật nửa ngày cũng không hiểu được. Một đồng công thức ngổn ngang, coi như lúc trước có học qua, cách xa 800 năm đời trước trí nhớ làm sao có thể còn ở trong đầu.

Bài tập vật lý giáo viên cho không nhiều lắm, chỉ có bốn đề, quả thật thật sự chỉ có bốn đề, cũng là vấn đề lớn.

Nhìn hồi lâu, Doãn Mạnh hăm hở nhắc bút lên kết quả là cán đuôi bút. CMN! Cái gì cũng không biết ah! Đây là cái quỷ gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Thất Trung có tiếng là trường mạnh nhất toàn thành phố, trình độ đề mục bài tập tất cả các môn học cũng không phải là dạng phổ biến như các trường khác. Đương nhiên không thể nào liếc qua là hiểu ngay, Doãn Mạnh cầm đầu bút chọc bài ghi chép và sách tham khảo cả buổi, mới khó khăn viết sơ lượt hoàn tất vài đề bài.

Muốn toàn bộ dựa vào tự học thật là suy nghĩ viễn vông rồi. . . Doãn Mạnh giải quyết xong bài tập, bắt đầu trù tính hệ thống lại kế hoạch học tập của mình một chút.

Cho dù là ham chơi, trước kia Doãn Mạnh cũng là người thường thích ghi bút ký, mặc dù không biết dùng để học tập, chỉ là hàng trưng bày. Nhưng coi như là giả vờ giả vịt, cũng có chỗ tốt của giả vờ giả vịt. Thời khắc mấu chốt có thể phát huy tác dụng, Doãn Mạnh lật bút ký ngay ngắn chỉnh tề ra, trong lòng thầm nghĩ.

Cô mạnh nhất là tiếng Anh, xem sơ qua từ đơn một chút là được. Trình độ Ngữ văn thì kém hơn một chút, nhưng cũng là môn học giỏi nhất kiếp trước của cô, sắp vào tiếp theo không cần rơi ở phía sau là được. Phần toái nhất chính là toán lý hóa sinh, cho tới nay đều là điểm yếu của cô. Cũng may hiện tại chỉ mới vừa tựu trường lớp mười, nếu thật sự theo không kịp, cô có thể đăng ký học bổ túc vào cuối tuần.

Cũng không nói rõ được là vì liên quan đến cái gì, sau khi trùng sinh dường như Doãn Mạnh không còn nóng nảy giống như kiếp trước nữa. Lúc ấy cô vào Thất Trung, cũng không có thích ứng hệ thống giáo dục tự do này, thay vào đó bởi vì không ai ước thúc nên chơi đùa nhiều hơn. Dưới vòng tròn luân quần đó, cô càng ngày càng hồng bét, sách gì cũng xem không vào. Hiện tại không biết tại sao đầu óc tinh táo thanh thản, mạch lạc suôn sẻ hiểu hết các quy tắc của số học, hóa học thì khá nhiều công thức tự học không có vấn đề, mà sinh học mới vừa khai giảng nên còn theo kịp.

Nhưng mà vật lý, vấn đề nhỏ còn có thể hiểu, khó hơn một chút thì cô không hiểu. Trên tinh thần là bóp chết tất cả nhược điểm từ trong trứng nước, Doãn Mạnh vẫn quyết định đăng ký học bổ túc vật lý. Loại chuyện đăng ký học bổ túc này, ở thành phố B coi như là một chuyện bình thường như cơm bữa, cho dù không cần học bổ túc, phụ huynh cũng sẽ cho con em mình một sự thoải mái về tâm lý. Đời trước của Doãn Mạnh chính là một trường hợp ngoại lệ, chưa từng đăng ký qua trường luyện thi, được chẳng hay chớ, ngày ngo vào được cao trung.

Mà Doãn Mạnh luôn luôn biết mình không tính là thông minh, nhưng cũng không phải là ngu ngốc, chỉ cần con đường thực tế từng bước từng bước học nghiêm túc, chút kiến thức cao trung này sẽ không khó, đã trải qua công việc nặng nhọc một lần, đương nhiên cô không thể nào đi vào con đường cũ lần nữa.

Đồng hồ tí tách, cô ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo tường, phát hiện vậy mà đã 11 giờ đêm rồi. Ba mẹ vẫn chưa về, Doãn Mạnh vọt đi tắm rửa rồi đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, tiếng chuông bên giường vừa reo lên. Gấp chân, mặc quần áo, đánh răng, rửa mặt, làm liền một mạch. Hồi cao trung kiếp trước thời gian dài ba mẹ Doãn Mạnh không ở nhà, mặc dù năng lực tự kiểm soát kém, nhưng năng lực tự lo liệu thì là hạng nhất.

Sắp xếp lại bàn đọc sách xong, cô đeo cặp xách tới hôm qua thu dọn xong lên định đến trường, định bụng đọc đường mua chút đồ ăn sáng, băng qua hành lang đang muốn mở cửa lại nghe thấy một giọng nói: "Mạnh Mạnh, đã dậy rồi? Tới com nước xong rồi đi."

Doãn Mạnh quay đầu lại, là một người phụ nữ trung niên khuôn mặt tròn mặc tạp dề. Cô kinh ngạc hỏi: "Mẹ? Ba mẹ đã trở về?"

Mẹ Doãn Mạnh cầm cái xẻng, cười nói: "Cô của con đã tới, hôm nay cô con trông quán."

"Ba của con đâu?" Doãn Mạnh kinh ngạc, ba cô luôn có quan niệm nông dân, cảm thấy quản lý đều phải giao cho thân thích làm, cũng không muốn giao cho người thuê, bảo thủ gay gắt. Chuyện mở mố xích phải đánh một trận với mẹ Doãn Mạnh, cuối cùng thì bà nhượng bộ đồng ý giao cho cô Doãn Mạnh trông nom mà không phải người thuê mới thỏa hiệp.

"Ba con còn chưa có về, có chút chuyện." Mẹ Doãn Mạnh nói xong, ngoắc tay gọi Doãn Mạnh tới dùng com.

Chuyện giữa ba mẹ cô không xen vào được. Nhưng đời trước bọn họ mặc dù không coi là tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách), thường gây gỗ, nhưng về già chung đụng coi như dung hợp. Doãn Mạnh biết nghe lời, ngoan ngoãn lấy đĩa trứng gà trút trứng gà kẹp vào bánh mìn thái mảnh vụn trứng gà rớt xuống cũng ăn sạch sẽ, mở miệng húp cháo nói với mẹ Doãn: "Mẹ, con muốn đăng ký học bổ túc."

Mẹ Doãn sững sốt, sau đó cười lên: "Sao vậy? Trước kia ép con đăng ký đều không tình không nguyện, nói gì mà trình độ không giống nhau, bây giờ lại tự mình muốn đăng ký?"

Doãn Mạnh thẹn thùng: "Vật lý có chút theo không kịp."

Mẹ Doãn tỏ ra đã hiểu, trong lúc nhất thời phát huy vượt xa người thường, gấp may vào Thất Trung, nhưng không có nghĩa là thực lực thật sự xuất sắc, trình độ của con gái có bao nhiêu cân lượng, làm mẹ còn không biết sao?

Sơ Tam (lớp 9) có thể đạt tới trình độ đó cũng là nhờ môi gia sư ép học đi lên, mà bây giờ con gái đã thật sự vào cao trung, lại không giống chỉ vào cho có cứ lo vui chơi, biết nỗ lực, làm cho bà vui mừng bội phần.

"Được, tự con đi xem trước một chút, quyết định đăng ký trường nào thì tự mình cả thể thôi." Trên tay Doãn Mạnh có thể phụ tín dụng của mẹ Doãn, chính sách nhà họ Doãn từ trước đến giờ là việc của mình thì tự mình giải quyết. Hơn nữa ba mẹ rất bận rộn, không thể nào giống như phụ huynh nhà bình thường cứ xoay quanh con mình. Dù là như thế, cũng không có nghĩa là bọn họ không thương cô. Chỉ là sau khi sống lại, Doãn Mạnh mới lĩnh ngộ được đạo lý này.

Doãn Mạnh gặt đầu, com nước xong giúp đỡ dọn dẹp chén đĩa. Mẹ Doãn ngăn cô lại, "Con không nhìn xem mấy giờ rồi, nhanh đi học đi! Để xuống mẹ dọn dẹp cho."

Cô nghe nói thế trong lòng chua chát, lúc trước cô có nhiều trách móc cảm thấy mẹ cô hoàn toàn không quan tâm cô

Xuống xe buýt, vào cổng sân trường Doãn Mạnh bắt đầu ngày thứ hai sau khi sống lại.

Lúc cô vào đến lớp đã là bảy giờ rưỡi, hơn một nửa vị trí học sinh đã ngồi đầy. Thất Trung có buổi tự học vào sáng sớm, tới trễ cũng sẽ bị người trực nhật trừ điểm, bởi vì tất cả các môn học còn chưa có chọn đại biểu môn, nữ lớp trưởng Ngô Tuyết Tĩnh đi lên bục lấy sách ngữ văn ra cùng mọi người đọc bài đầu tiên.

Nộp bài tập thì nộp bài tập, làm trực nhật thì làm trực nhật, không có chuyện gì thì đọc bài. Chẳng qua là mới khai giảng, tất cả ngay ngắn trật tự, tiếng đọc sách lanh lảnh truyền ra phòng học, phong cách nên học nên chơi của Thất Trung chính thức bắt đầu.

Lúc Doãn Mạnh vào ủy viên tuyên truyền đang ghi thời khóa biểu lên trên bảng đen. Cô vào bàn thứ nhất hàng thứ hai, đặt cặp sách ở trên ghế, ngẩng đầu thì thấy Lâm Kha ngồi ở phía sau nhìn lên cô. Mắt giao nhau, Lâm Kha không được tự nhiên tránh ánh mắt của Doãn Mạnh, vẻ mặt khó chịu.

Doãn Mạnh vui thầm trong lòng, đời trước thế nào mà cô không phát hiện ra tên nhóc ngây thơ dễ trêu chọc này. Làm như hoàn toàn không nhìn thấy, cô kéo ghế ra nộp bài tập xong, bắt đầu thu dọn học bàn.

Một người trong ban trực nhật luân phiên kiểm tra từng lớp đi vào nghiêm trang dạo qua một vòng, xét nét lựa ra mấy lỗi nhỏ, ghi lại rồi rời đi. Kết thúc tiết tự học sáng sớm, giáo viên vật lý – thầy Tôn híp mắt đi vào.

Thầy Tôn, người phương Nam, mặc dù phát âm đầy tiếng quan thoại đặc trưng của người miền Nam, nhưng am hiểu vật lý cao trung rất thấu đáo, tự

mình có một bộ phương pháp giảng dạy hay. Thế nhưng điều kiện tiên quyết đó là các học sinh không bị công lực thôi miên chẳng phân biệt được bằng trắc của ông ấy làm cho ngủ hết.

Công lực của bậc thầy thôi miên ở tuần lễ tựu trường đầu tiên đã thể hiện cao chót vót, một bài giảng phát ra phía dưới đã nằm rạp xuống, ngay cả Doãn Mạnh cố gắng mở to hai mắt nghiêm túc nghe giảng bài bậc này, đợi đến khi tan tiết, cô cảm thấy mặc dù mình trừng to mắt, nhưng đầu óc cũng đã ngủ rồi.

Tiếng chuông vang lên, thầy Tôn nắn vuốt một tá bài thi trong tay: "Tôi phát bài thi hôm qua của các em ra, làm đều như nhau. Hôm nay tôi dự định sau giờ học chọn đại biểu, các em có ai tự nguyện làm không?"

Không ai nói chuyện.

Doãn Mạnh tự mình cân nhắc, một chút mảnh vụn môn vật lý này của cô là không được rồi, cuối cùng bỏ đi ý niệm tự tiến cử trong đầu.

Thầy Tôn thấy không có ai tự tiến cử, có chút khó xử ho khan một cái: "Vậy thì tôi chỉ định!"

Nói xong ông ấy lật rào rào xấp bài thi kia, lấy ra một tờ đọc: "Doãn Mạnh."

Doãn Mạnh ngẩn ra, đây là vận may gì vậy, một xấp bài thi lại rút ra cô.

"Ai là Doãn Mạnh?" Thầy Tôn nhìn quanh phòng học, Doãn Mạnh gờ tay, ông ấy quan sát một phen, tầm mắt lại trở về trên trang bài thi kia, "Oh, Doãn Mạnh. Lần này bài thi có thể làm không tốt, lần sau phải cố gắng thật tốt nhé. Em làm đại biểu môn như thế nào?"

"À? Cái đó." Biết vật lý của cô không tốt còn để cho cô làm đại biểu môn, "Nhưng vật lý em không am hiểu lắm."

Thầy Tôn cười thiện chí một tiếng: "Cũng vì bởi vì không tốt, nên mới cần chỗ cho sự cải tiến, làm đại biểu môn thì càng coi trọng môn học này hơn."

"Vậy được rồi." Nếu giáo viên đã nói như vậy, Doãn Mạnh ngoan ngoãn đồng ý.

"Vậy thì quyết định chọn em, tôi lại chọn thêm một người nữa." Thầy Tôn lại lật bài thi, lần này ông ấy không có rút ra. Mà cầm vài tờ ở phía trên lên: "Lâm Kha."

Lâm Kha bị gọi giật thót mình, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Có!"

Thầy Tôn cầm bài thi đưa cho cậu ta: "Lần này Lâm Kha thi tốt vô cùng, đứng nhất lớp, em có thể làm đại biểu môn không?"

Lâm Kha dường như còn có chút mơ hồ: "Hả?"

Cũng không biết là thầy Tôn thật sự không có nghe thấy hay là làm bộ như không nghe thấy: "Được, vậy thì hai người các em. Doãn Mạnh phát bài thi ra đi."

Nói xong vỗ vỗ tay tan tiết, ném bài thi cho Doãn Mạnh, cầm sách đi ra khỏi phòng học.

Ủy viên thể dục có quan hệ tốt với Lâm Kha - Trịnh Gia Thạc từ hàng sau xông tới, vỗ bả vai Lâm Kha, nháy mắt: "Đại biểu môn vật lý, bài tập sau này trông cậy nhiều nhá!"

"Biến đi, đừng làm phiền tôi." Bây giờ Lâm Kha mới tỉnh táo lại, đối với chuyện "được làm đại biểu môn" thật sự không quan tâm lắm, tùy tiện đuổi chân một cái, liền bị Doãn Mạnh ném cho một chồng bài thi, "Phát bài thi."

Lâm Kha bị bài thi đập sững sốt, "Oh" một cái hai tay cầm bài thi, nhìn trộm phản ứng của Doãn Mạnh, lại thấy Doãn Mạnh lưu loát xoay người đi, để lại cho cậu ta một cái ốt.

Trần Tư Đình cũng tới giúp Doãn Mạnh phân cho cô bé một nửa, hai người tùy ý trò chuyện vài đề tài.

Đột nhiên Doãn Mạnh nhớ tới chuyện trường học bỏ túc, hỏi: "Cậu biết trường bỏ túc môn vật lý tốt nào không?"

Trần Tư Đình xoay bút, mắt to vụt sáng: "Cậu muốn đăng ký trường học bỏ túc?"

Doãn Mạnh ảo não: "Đúng vậy, tớ kém vật lý nhất, nếu như không bỏ túc ngay từ đầu, tớ sợ sau này càng ngày càng theo không kịp. Thế nào, cậu có muốn đăng ký với tớ không?"

Trần Tư Đình: "Vật lý thì tớ cũng tạm được, nhưng muốn đăng ký lớp hóa học. Sơ trung tớ đều học bỏ túc ở Ưu Học, cũng không tệ, nếu không cuối tuần này chúng ta cùng đi xem một chút?"

"Được!" Doãn Mạnh giơ tay đáp, giờ ngón tay cái với Trần Tư Đình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Thành tích của Thất Trung thành phố B và Trường trung học phụ thuộc thành phố A ngang hàng cùng đứng thứ nhất, không phải có núi dựa lớn nhất thành phố A, thì cũng là con ruột của chánh quyền Thành phố B, hàng năm chỉ ngân sách thỏa đáng, cơ sở thiết bị kiến trúc đương nhiên không kém, chỉ riêng lâu dạy học thì có năm tòa, trong đó sơ trung chiếm hai tòa, còn lại đều là cao trung. Thư viện đang được xây dựng ở bên trong, sân thể dục có đường chạy 400m cơ bản nhất, bên cạnh nhà thể dục có hồ bơi, sân đá banh sân bóng rổ cái gì cần có đều có.

Mà nhà ăn của Thất Trung cũng là chỗ thần kỳ, cửa sổ lớn toàn bộ tầng năm đều bằng thủy tinh trong suốt, từng dãy bàn ăn trông rất chỉnh tề, lúc không có ai ăn cơm sàn bóng loáng cũng có thể đi lên trượt băng, thoát nhìn tư thế kia đều là phô trương theo phong cách tây. Đối ngoại cũng lấy danh xưng đa dạng hóa phối hợp với khoa học dinh dưỡng, nhưng chỉ có học sinh thì vào mới biết có bao nhiêu lừa bịp.

Cà rốt sợi vị cá, thịt xào hành, rau cải thìa xào, mì nước sốt không mặn không lấy tiền, thịt bò khoai tây cũng thường có gừng cục trộn lẫn vào trong đó nguy trang thành khoai tây. Có lẽ trừ chút tật xấu này ra, thức ăn trong nhà ăn Thất Trung cũng không phải là không vào miệng được, nhưng mà nếu muốn cải thiện thức ăn vậy thì nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

Tiếp thu hết độc hại của phòng ăn xong, Doãn Manh bập môi uống hộp sữa tươi, xem từ đơn tiếng Anh mới vừa học trong giờ tiếng Anh, ngẩng đầu thấy Trần Tư Đình lôi kéo Lý Lộ đi tới: "Đừng xem sách nữa học bá! Buổi trưa hôm nay các câu lạc bộ bên đoàn chiêu tân (tuyển, chiêu mộ người mới), chúng ta đi xuống xem một chút nhé?"

Doãn Manh chớp chớp mắt: "Chiêu tân?"

"Câu thật là không để ý đến chuyện bên ngoài cửa sổ, chỉ lo chuyên tâm làm học bá thôi hà. Các câu lạc bộ bên đoàn chiêu tân, tục xưng là bách đoàn đại chiến." Ủy viên văn nghệ - Lý Lộ vung hai tay giải thích, mở cửa sổ ra, chỉ ra bên ngoài, "Chiêu tân á!"

Doãn Manh nhìn theo đầu ngón tay của cô bé ngó ra ngoài, phát hiện sân thể dục trống trải thường ngày chẳng biết lúc nào các bàn học đã được chuyển tới chiếm hết, áp phích lớn lớn nhỏ nhỏ, thậm chí ở trong phòng học tầng ba cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Trên đường chạy đầu người nhón nháo, dọn xong các câu lạc bộ lớn tiếng hét lớn: "Mô phỏng Liên Hợp Quốc? Nghĩ muốn làm luật sư sao? Mau tới gia nhập Mô phỏng!"

"Câu lạc bộ biện luận câu lạc bộ luận, muốn có bản lĩnh khẩu chiến quân hùng các bạn học mau mau tới đây ah! Không đến hối hận ah! Đi qua đi ngang qua không nên bỏ qua!"

"Thường thức trà vẽ tranh, ngâm thi tác đối. Câu lạc bộ Văn học chiêu tân đây!"

"Dance nhảy múa, Dance nhảy múa, câu lạc bộ Hip-hop!"

.

Náo nhiệt như thế!

Doãn Manh trừng mắt to: "Đi đi đi á! Đi xem một chút!"

Ba cô gái bịch bịch chạy xuống lầu, xông về sân thể dục.

Bởi vì toàn thành phố B dọc theo bờ biển, ảnh hưởng rất nhiều giáo dục phương Tây, chú trọng tư chất giáo dục, hoạt động phong phú của các câu lạc bộ đã thể hiện lên điểm này.

Kiếp trước Doãn Manh làm một trạch nữ chính hiệu, tuân theo quy tắc một đường thẳng hai điểm đi học về nhà, không đòi chết không ra khỏi cửa. Một câu lạc bộ cũng không tham gia, tương phản hoàn toàn với hai tiểu cô nương năng động Trần Tư Đình Lý Lộ.

Từ các bản áp phích quảng cáo, đến người đứng ở trên bàn giờ áp phích hô to, Doãn Manh dần dần bị loại nhiệt huyết thanh xuân trong sáng của các câu lạc bộ này cuốn hút.

"Thật nhiều câu lạc bộ á! Doãn Manh cậu muốn gia nhập cái nào?" Trần Tư Đình đếm trên đầu ngón tay, quả thật chọn hoa mắt rồi.

"Ờ? Ờ chưa nghĩ ra, xem một chút nữa đã. Cậu thì sao? Không phải cậu học sơ trung ở Thất Trung à, trước đây chưa gia nhập câu lạc bộ nào sao?" Doãn Manh hỏi lại.

Trần Tư Đình lắc đầu: "Tiết học lúc học sơ trung và cao trung không giống nhau, lúc đó tớ gia nhập câu lạc bộ đọc sách, nhưng bởi vì vấn đề thời gian hoạt động nên không thể nào đi." Nói xong cô ấy chỉ về phía xa xa, quả nhiên là trông thấy bên cạnh câu lạc bộ Văn học có một áp phích không nhỏ, trên đó viết to ba chữ "Câu lạc bộ Đọc sách". (Chỗ này tiếng bông có ba chữ thôi ^^!)

Lý Lộ nhún nhún vai: "Không nhìn ra Trần Tư Đình cậu thích đọc sách nhá. Tớ thì có lẽ tớ sẽ không gia nhập câu lạc bộ này." Sở trường của Lý Lộ là vũ

đạo, tóc dài bới vòng lên trên đỉnh đầu, thoát nhìn rất có mấy phần hơi thờ nghệ thuật, kì thực cũng là người không ngồi yên, nhanh mồm nhanh miệng.

Trần Tư Đình lúng túng: "Cũng không phải thế, lúc trước câu lạc bộ Đọc sách thu gom sách cũ của mấy khóa đã tốt nghiệp, gây dựng thành câu lạc bộ Đọc sách này. Chỉ có điều năm nay xây thư viện, thư viện xây xong, câu lạc bộ này có vẻ như làm việc vô bổ rồi, cũng không biết có thể giải tán hay không đây."

Lúc này, bỗng có một học trưởng phát truyền đơn đi tới. Người này mặc đồ hóa trang giống như đồ diễn kịch nói, trên đầu đội tóc giả vàng rực, khẽ cười một tiếng lại có chút anh tuấn sáng ngời: "Bạn học, có muốn gia nhập câu lạc bộ Chính kịch hay không!"

Anh ta là đang nói với người có dáng dấp xinh đẹp nhất - Trần Tư Đình, gương mặt tiêu cô nương đỏ lên, do dự cũng không do dự một giây, quay đầu về phía Đoàn Mạnh Lý Lộ nói: "Vậy tớ đi sang bên kia xem một chút trước á!" Nói xong hoạt bát chạy theo anh trai nhỏ đó.

Hoa đào vương như vậy! Thật là thanh xuân ah thanh xuân, Đoàn Mạnh chắc chắn.

"Thấy sắc quên nghĩa á!" Lý Lộ thờ dài nói, quay đầu lại lôi kéo Đoàn Mạnh còn đang sững sờ, "Này hai ta đi dạo một vòng nhé?"

Đoàn Mạnh bị kéo dừng lại, "Được á, vậy hai ta đi đi!"

Cô mới vừa nghĩ tới! Lúc học cao trung hoa hậu lớp và một đàn anh vai gao cội trong câu lạc bộ Chính kịch yêu đương phân phân hợp hợp, lúc ấy đã thành sự kiện Phong Vân.

Không phải là Trần Tư Đình chứ! Chung chung là, cô nhớ chuyện này là bởi vì cô nàng hoa hậu lớp này là một kỳ nhân, thành tích chuyện yêu đương có thể tính từ trước năm lớp mười, mà một khi thất tình liền rút xuống ngoài hai trăm danh lâu lộng. Bởi vì chuyện này, lúc thi tốt nghiệp trung học có thể nói là ào ào vũ bão, đoạn thời gian tiêu cô nương thất tình đó, người mẹ đơn thân của cô nàng ngày ngày phải kéo thân già tới nói chuyện cùng chủ nhiệm lớp.

Ghép khuôn mặt cao lãnh của cô nàng hoa hậu lớp kia cùng với Trần Tư Đình, Đoàn Mạnh cảm thấy cái nào cũng không phải chuyện đó rồi.

Chuyện này cứ lần lượt trong đầu nên lúc Đoàn Mạnh bị Lý Lộ lôi kéo qua lại đi dạo mấy vòng vẫn đều đắm chìm trong đoạn ký ức này. Người bạn nhỏ Lý Lộ một mình riu rít vui vẻ nói: "Ô! Cậu xem câu lạc bộ Anime bên kia kìa! Là đang cosplay sao? Đi qua xem một chút."

"Ồ kìa! Xem xem bên kia kìa, cái đó là câu lạc bộ gì?"

"Đợi chút, tớ thấy Mô phỏng liên hiệp hình như cũng thật thú vị."

Đi qua đi lại một hồi, Đoàn Mạnh cũng còn chưa có thấy rõ tiêu đề của mấy câu lạc bộ, thì đã bị kéo chạy. Lực thích ứng của Lý Lộ cực mạnh, đã hoàn toàn xem xong hết những câu lạc bộ này muốn làm gì rồi.

"Cho nên? Cậu quyết định vào cái nào rồi à?" Đoàn Mạnh xoa xoa mồ hôi trên trán, trời tháng chín này thật là nóng, giữa trưa bị lôi kéo chạy khắp nơi trong đám người đúng là đủ mệt.

"Hờ? Tớ không gia nhập á. Lúc nào tớ nói muốn gia nhập." Lý Lộ vô tội chớp chớp mắt.

"Hả? Tại sao? Vậy cậu vừa chạy loạn một trận kìa." Về mặt Đoàn Mạnh 囧.

Lý Lộ vượt vượt đuôi ngựa: "Ha ha, thật ra thì tớ được vũ đoàn đặc biệt chiêu tuyển vào, xế chiều mỗi ngày tan giờ học phải đi tập luyện. Không có thời gian tham gia các câu lạc bộ á, cái nào cũng không thể đi." Nói xong làm vẻ mặt khó, đáng thương.

Đoàn Mạnh an ủi: "Không sao á. Tham gia câu lạc bộ cũng không phải là hứng thú yêu thích, kết bạn mới sao? Vũ đoàn của các cậu cũng có đạo lý giống như vậy, nhất định là có rất nhiều người bạn nhỏ chờ cậu đây (￣▽￣)ノ."

Lý Lộ xì một cái: "Tớ không có khó chịu, cậu an ủi tớ làm gì. Cậu muốn tham gia câu lạc bộ nào?"

Đoàn Mạnh bần khoản nói: "Tớ nào biết á, vừa rồi đều chọn đến hoa cả mắt."

Lúc này một nam sinh mặt quen quen chạy tới vỗ Lý Lộ một cái: "Có phải ngày hôm qua bài tập số học rất nhiều đề bạn không có làm hay không? Thầy Tiết gọi bạn đây!"

"A, hồng bet!" Lý Lộ vỗ đầu một cái, "Xong đời, ngày hôm qua tớ còn chưa có làm mấy câu còn lại, kết quả không cẩn thận nộp lên luôn rồi! Đoàn Mạnh cậu tự đi dạo một mình nhé tớ phải đi tìm thầy Tiết rồi." Nói xong phát phát tay, vội vã chạy về phía dãy lầu phòng học.

Đoàn Mạnh và bạn học nam kia hai mặt nhìn nhau. Nam sinh này tên gì? Hình như là cái gì Sáng ấy?"Điền Sáng!"

Ủy viên thể dục Trịnh Gia Thạc đập bóng rổ đã giải đáp vấn đề này. Điền Sáng thấy bạn tốt gọi cậu ta, vừa sờ đầu, nhếch miệng cười một tiếng, "Đi trước hắc!"

"Bái bai!" Đoàn Mạnh vẫy tay, lần này chỉ còn lại một mình cô. Lại nhìn xem đủ loại kiểu dáng áp phích quơ múa của các thành viên bên đoàn, cô lại chạy một vòng, trong tay bị chất đầy truyền đơn, vẫn chưa quyết định gia nhập câu lạc bộ nào.

Chuyện này, cô thoáng ngẩn đầu, ánh mắt nhìn thấy bên một góc có vài cái bàn không có nhiệt liệt sôi nổi như những chỗ khác, không có áp phích cũng không có truyền đơn.

Đến gần nhìn xem thì thấy phía trên tấm bảng dựng đứng, viết "Câu lạc bộ Liên Hợp Hội".

Một học trưởng cột tóc đuôi ngựa, hai chân bắt chéo chơi điện thoại di động. Bên cạnh còn có một học tỷ đeo tai nghe, lật sách.

Doãn Manh hứng thú, vui vẻ đi tới. Cầm lên danh sách ghi danh để trên bàn, danh sách ghi danh trống không, phía trên một người cũng không có.

"Ghi danh?" Học tỷ đã tháo tai nghe xuống, nhìn cô.

Doãn Manh nhìn kỹ bảng biểu kia một chút, ngẩn đầu: "Câu lạc bộ Liên Hợp Hội là gì vậy ạ?"

Học tỷ lên tinh thần, để sách xuống thông giọng nói: "Câu lạc bộ Liên Hợp Hội, gọi tắt là Xã Liên. Về phần làm gì, nghe tên là có thể hiểu, dĩ nhiên là quản những chuyện trong hội đoàn, địa vị tương đương với Hội Học Sinh."

"Xi!" Bên cạnh anh học trưởng kia cười đến nỗi mắt kiếng cũng muốn rớt xuống, "Vũ Tục, cậu thật đúng là khoác lác mà không biết ngượng, vì lừa gạt học sinh mới cái gì cũng nói được."

Học tỷ Vũ Tục một cước giẫm lên chân học trưởng kia, học trưởng ah kêu lên một tiếng, càng ra sức phá: "Em đừng nghe cô ấy nói càn, thật ra câu lạc bộ này của bọn anh, chính là từ trong các câu lạc bộ đoàn lập ra không được ăn uống mà còn. Umh umh umh!"

Học tỷ Vũ Tục bùm miệng học trưởng lại, biện bạch nói: "Đừng để ý đến anh ấy, cái thứ người đen nói thành trắng, chết nói thành sống này. Tới gia nhập với Xã Liên của anh chị đi, có thể chơi có thể học được nhiều kiến thức."

"Được!" Doãn Manh lên tiếng, sáng khoái cầm bút trên bàn lên ghi tên của mình vào hàng đầu tiên của tờ giấy báo danh.

Vũ Tục sững sờ, hiển nhiên không ngờ cứ như vậy mà lừa được học sinh mới này gia nhập vào. Phần lớn học sinh mới thấy nơi này vắng lạnh, ngay cả đi dạo cũng không đi về phía này, cô em này cũng là người kỳ quái. Nhưng mà câu lạc bộ của bọn họ, vốn chính là nơi tụ tập một đám người kỳ quái nhất toàn trường rồi.

Cô ấy nhận lấy giấy báo danh, đọc thầm "Học muội em tên là Doãn Manh đúng không?"

"Ồ! Tuyển được một người ah ~ hôm nay chỉ tới đây thôi, chúng ta về nào!" Học trưởng duỗi lưng một cái, khiêng cái bàn chạy về phía dãy lầu phòng học.

Vũ Tục bùm mặt, thật giống như là không thấy sẽ không mất thể diện: "Chúng ta hoạt động ở dưới đất phòng học tầng một, đi theo anh chị nào, trước tiên dẫn em đi xem câu lạc bộ một chút."

Doãn Manh chỉ vào cái bàn: "Chúng ta không dọn bàn ạ?"

"Không cần chúng ta trông nom á, dưới lầu có một đám cu li rồi! Cu li rồi rãnh trừ dọn bàn không còn chuyện khác làm." Vũ Tục bổ sung.

Nói tiếp nữa lời nói của cô ấy giống như là có sự ẩn ý, người học trưởng lúc trước kia dẫn theo mấy nam sinh cao cao thấp thấp, đi như chạy tới đây, một người một cái, ngay tức khắc không còn cái bàn nào nữa.

Doãn Manh: thì ra nam sinh cao trung cũng thân sĩ như vậy! ~> _ <~

Vũ Tục dẫn theo Doãn Manh đi tới dãy lầu C. Doãn Manh học ở dãy lầu A, mà cao tam (lớp 12) bọn họ thì học ở dãy lầu C.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nếu bàn về lịch sử lâu đời, đương nhiên lực lượng cao trung của Thất Trung đông đảo nhất, thậm chí là nó ngang hàng với trường trung học phụ thuộc thành phố A. Bởi vì lúc thành phố B còn chưa được gọi là thành phố B, thì sớm đã có Thất Trung trước đó rồi.

Nhưng một trường học truyền thống trứ danh như thế này, kể từ khi vị hiệu trưởng già không có chí tiến thủ quản lý không có hiệu quả đã kéo một chiếc xe đẩy nhỏ về hưu về sau, vị hiệu trưởng hải ngoại mới mang theo tư tưởng trào lưu tư chất giáo dục mới tràn vào như vậy chẳng những học sinh có cá

tính khác nhau, giáo viên cũng không giống người trong trường học bình thường.

"Vinh quang học tập chỉ có thể học ra kẻ ngu ah!" Còn đây là danh ngôn tràn đầy trào lưu tư tưởng mới của vị hiệu trưởng mới, ông ấy vung tay lên, đầu tiên là đóng hồng chương (mộc đồ) lên "Phát triển đoàn thể". Giao quyền to vào trong tay học sinh, cấp phát không ít phòng học bỏ trống cho các câu lạc bộ đoàn thể, thậm chí đôi buổi tự học vào buổi chiều thứ tư thành hoạt động đoàn thể, để bày tỏ ủng hộ của mình.

Chủ trương này, thật sự đã khai thác được lực lượng mới trời dấy của cả sân trường. Thì ra câu lạc bộ không có treo tên hiệu vậy mà thật sự đang hoạt động, đến mức lúc bọn Doãn Mạnh nhập học một năm này đã đạt đến đỉnh cao.

Chính là bởi vì có cất nhắc cô vũ như vậy, nên mới có câu lạc bộ Liên Hợp Hội bây giờ. Một không chịu sự quản lý của đảng đoàn, hội học sinh, hai tiếp nhận quyền lực hoạch định của hiệu trưởng đặc phê cho câu lạc bộ, chưa từng dùng phương hướng bù nhìn cùng hội học sinh địa vị thực quyền ngang nhau. Vậy mà hôm nay, đây vẫn chỉ là mệnh lệnh cứng rắn của hiệu trưởng ban xuống, có như vậy mấy người cao tam quý quái không may mới bị buộc lệnh đón người mà thôi.

Hơn nữa tổng cộng cũng không có mấy người. Nhìn tốp năm tốp ba nam sinh các câu lạc bộ khác đi ra cửa giúp đỡ. Vũ học tỷ có chút quần bách nói: "Cao tam các anh chị học tập khẩn trương, có thể đến ngày cuối cùng mới đón tiếp các em được."

Doãn Mạnh gật đầu một cái, ngẩng đầu nhìn phòng chiếu nhỏ trước mặt. Ở giữa đặt một hàng ghế gỗ màu đỏ còn trang bị thêm một cái bàn, hoàn toàn khác biệt với ghế và bàn học trong phòng học của cô.

Ngay trước mặt là một cái máy chiếu ppt màn ảnh lớn.

Bên cánh đông đặt một cái bàn hội nghị dài, kèm theo ghế xoay, đó gọi là người ở trên cao; cánh tây hai hàng giá sách dán tường sơn đỏ, trông trái không có mấy cuốn sách, cả câu lạc bộ đều mới toanh, vừa nhìn thì biết rõ là vừa bố trí.

Vũ Tục học tỷ nhìn đồng hồ đeo tay một cái, lấy ra một chùm chìa khóa đưa cho Doãn Mạnh: "Anh chị sắp bắt đầu thi môn vật lý rồi. Cái này là toàn bộ chìa khóa phòng của câu lạc bộ, hiện tại em coi như là người phụ trách các em năm nhất cao trung rồi, nhiệm vụ chiêu tân liền giao cho em á ~"

Học trưởng đang đứng ở cửa cũng phất phất tay theo, hai người nghênh ngang rời đi.

Doãn Mạnh nhìn chùm chìa khóa bị cứng rắn nhét vào trong tay, giương mắt mà nhìn bóng lưng hai người rời đi.

Tại sao lúc này đi rồi?

Nháo ra loại gì đây, rốt cuộc cô gia nhập cái câu lạc bộ quái quỷ gì thế này! Ngát! (ノ`□)`ノ へー——

Doãn Mạnh xoay vòng mấy vòng, kéo một cái ghế xoay ra ngồi xuống bắt đầu xoay quanh, nhìn câu lạc bộ trống rỗng, cảm thấy đầu có chút đau.

Cô đây là bị hố rồi ư?

Là bị hố rồi?

Cô đây là? Có thêm một chỗ có thể tự học? Chờ một chút cô tuyệt đối là bị bẫy rồi!

"Đát đát."

Trong hành lang truyền đến mấy tiếng bước chân lép xẹp. Xen lẫn với tiếng nói chuyện huyền ảo với nhau cùng với tiếng quần áo sột soạt.

Mấy tiếng gõ cửa "Cốc cốc" ở bên cạnh, tiếng của vật nặng rơi xuống đất.

Ngay sau đó một tiếng oán trách ở sát vách vang lên: "Ồi này này! Hội trưởng!"

"Sách này của chúng ta quá nhiều hoàn toàn không có cách nào đặt xuống, chị xem cái chỗ nhỏ xíu tồi tàn như vậy, ngay cả giá sách cũng không có!"

"Đúng vậy, chẳng lẽ chất đống toàn bộ lên trên bàn sao?"

"Hiệu trưởng cho nhóm chúng ta phòng học cũng quá nhỏ rồi! Đây không phải là phòng chứa đồ lặt vặt sao?"

Oán trách luyên thuyên, cuối cùng hội trưởng kia "Khụ khụ" một tiếng tổng kết lại nói: "Trước để xuống rồi lại nói."

Tiếng mở cửa đóng cửa nặng nề lách cách vang dội, Doãn Mạnh nắm chặt cái chìa khóa trong tay, nhếch miệng, nghĩ thầm các người đã yên tâm giao cho tôi, thì cái phòng học này sẽ do tôi quản.

Cô lập tức mở cửa ra, quay về phía đám người chờ bên ngoài nói: "Các bạn là câu lạc bộ gì vậy? Chỗ không đủ thì dùng của chúng tôi đi!"

Hội trưởng là một nữ sinh to con đeo mắt kiếng, phía sau một nhóm người trùng trùng điệp điệp đi theo. Cô ấy sừng sốt một chút: "À? Chúng tôi là câu lạc bộ Anime, nhưng mà làm như vậy được không."

Doãn Manh lập tức nói: "Đương nhiên rồi, câu lạc bộ của chúng tôi cũng không có ai."

Một nam sinh khác nói: "Vậy nếu không chúng ta để ở phòng của bạn ấy trước, sau đó lại đi xin một cái phòng học lớn hơn một chút là được?"

Hội trưởng phân vân một chút, gật đầu: "Vậy thật cảm ơn bạn nhé! Phiền toái như vậy."

Doãn Manh không ngừng lắc đầu: "Đến đây đi đến đây đi ~ dù sao ở đây cũng trống không không có dùng đến."

Một nhóm người nhón nha nhón nháo đi vào, lăm bằm "Mẹ nó tại sao phòng của câu lạc bộ các cậu lại lớn như vậy!", "Mẹ nó còn có cả bàn hội nghị!" Cứ như thế, câu lạc bộ to như vậy lập tức có nhân khí.

Hội trưởng kia chỉ huy để cho bọn họ xếp từng cuốn sách manga lên trên giá sách.

Trong đám người hỗn độn bỗng dưng Doãn Manh trông thấy một bóng người quen thuộc: "Lâm Kha?"

Cậu nhóc lùn vẻ mặt miễn cưỡng xoay người: "Oh, Doãn Manh."

"Cậu là người của câu lạc bộ Anime?" Doãn Manh hứng thú quan sát.

Hội trưởng nói tiếp: "Ồ các cậu quen nhau?"

"Ừ bàn trước sau!" Doãn Manh gật đầu.

"A, như vậy à. Sơ trung Lâm Kha đã là người của câu lạc bộ chúng tôi rồi, dự định làm hội trưởng đấy!" Nữ Hội trưởng vỗ vỗ bả vai Lâm Kha, rất nhiệt tình nói: "Tôi là Vương Linh Khiết cao nhị ban nhất, rất hân hạnh được quen biết bạn ~"

Doãn Manh gật đầu, thuận tiện giới thiệu một chút về mình.

"Nói trở lại, câu lạc bộ của các cậu là gì vậy? Sao trống không thế này." Vương Linh Khiết chỉ từng cái bàn.

Doãn Manh: "Chúng tôi à, câu lạc bộ Liên Hợp Hội." Cô còn có chút chưa thích ứng mình đã trở thành thành viên của Xã Liên nhanh như vậy =_ =.

"Hả?" Vương Linh Khiết giống như bưng tỉnh gật đầu một cái, "Không trách được ah, câu lạc bộ hiệu trưởng mới phân phối. Chỉ có điều học trường học tỷ của cậu đâu? Sao chỉ có một mình cậu vậy."

Doãn Manh lại nhếch miệng cười một tiếng: "Đi thi rồi~ hình như học sinh mới chỉ có một mình tôi."

"Tôi nói nhé! Đã nói để cho cao tam tiếp quản hoàn toàn chính là ông chủ vứt đi ah, cái phòng hoạt động lớn như vậy lại trống không ah! Tôi còn có thể xem phim, ô cái máy chiếu này." Vương Linh Khiết mất lách lách chạy lên, bắt đầu lục lọi các dụng cụ máy chiếu trên bục.

"Reng reng reng~"

Tiếng chuông chuẩn bị vào lớp vang lên, một đám người tùm năm tùm ba chạy ra cửa, chào tạm biệt với nhau. Học tỷ Vương Linh Khiết cũng lôi kéo một học muội: "Đi trước! Hôm nào gặp, câu lạc bộ Anime của chúng tôi hoạt động mỗi ngày, hiện tại thể này được rồi, đến lúc đó còn có thể mượn máy chiếu của các bạn để chiếu phim!" Phất tay một cái đi mất.

Doãn Manh nhìn lên cậu nhóc ra vẻ khóc chen vòng lên trước mặt, nhún vai một cái đi lên cầu thang.

Cô hoàn toàn không ngờ tới, cũng bởi vì cô nhất thời xúc động. Vài năm sau khi bọn họ tốt nghiệp, các câu lạc bộ đoàn thể ở Thất Trung vẫn còn noi theo truyền thống "Câu lạc bộ Anime liên kết với Xã Liên" như vậy.

Nói thế nào ấy nhỉ, cái này gọi là, "Từ cổ chí kim Xã Liên và câu lạc bộ Anime là người một nhà."

Không sai, từ cổ này chính là cổ xưa, chính là từ nơi xa xưa của cô truyền đến.

Chỉ có điều đây cũng là chuyện hiện tại cô hoàn toàn không nghĩ tới.

Từ phòng hoạt động dưới đất đi lên hai người vừa đi lên cầu thang hai bên chẳng nói gì.

"Này!" Nhóc lùn khóc mất hứng.

"Cái gì!" Doãn Manh liếc mắt, người này đối với cô thật là quái lạ, lúc lạnh lúc nóng, để ý đến cậu ta thì rất cuồng nhiệt, không để ý tới cậu ta thì lại mất hứng. Rõ ràng lúc trước nếu không phải là nhờ cô, thì cậu ta sẽ bị thầy giáo phê bình chết rồi ư!

"Thầy Tôn nói cậu cùng với tôi đi văn phòng nhận sách bài tập vật lý trước." Lâm Kha buông mắt xuống, nhìn cũng không nhìn Doãn Manh một cái.

Đi lên cầu thang thật nhanh, Doãn Manh đã đứng ở trên bậc thang tầng năm kêu to: "Cậu cố ý hử! Văn phòng ở tầng một, mới vừa rồi cậu không nói, tôi cũng đã lên tới đây!"

Lâm Kha có lý do tương đương: "Ai bảo cậu vừa rồi chạy nhanh như vậy! Lại không để ý tới tôi. Hơn nữa tôi cũng cùng theo lên rồi, cậu còn nói cái gì!"

Doãn Manh tức giận chạy xuống: "Hừ, ai bảo chân người nào đó ngắn."

"Hừm, đúng nhỉ. Ngắn hơn nữa cũng không bằng mức độ hẹp hòi của người nào đó há." Lâm Kha dừng lại một chút phun ra một câu, "Rèn luyện một chút chết sao."

Loại đối thoại ngây thơ không giải thích được này có lẽ muốn bắt đầu. Doãn Manh rất muốn ngậm miệng lại, nhưng khi nhìn thấy Lâm Kha mơ hồ lộ ra vẻ mặt giễu cợt, thì hoàn toàn không dừng lại được.

"Ngày ngày rèn luyện cũng không thấy cậu dài cao bao nhiêu ah." Đòi trước thế nào mà cô không cảm thấy Lâm Kha hèn như vậy. Doãn Manh đập lên cầu thang bịch bịch bịch, tức giận vượt qua Lâm Kha vốn đang ở dưới bậc thang cô đang đứng.

Lúc này Lâm Kha đứng phía trên cô, mắt nhìn xuống hiệu quả càng thêm tăng mạnh mũi cậu ta hừ một cái khinh thường: "Vậy cũng tốt hơn người nhỏ mà có khuôn mặt bự ah."

Mẹ kiếp! Doãn Manh thiếu chút nữa té lộn nhào.

Cô đi học sớm so với bạn học cùng lớp nhỏ hơn một tuổi, bởi vì vóc dáng lùn nên đầu có vẻ tương đối lớn. Nhưng không phải là đầu lớn! Chỉ là có vẻ thôi!

Có vẻ!

Mặt Lâm Kha kia dường như chỉ bằng bàn tay phụ nữ thì có vậy mà dám nói tới mặt cô! Rốt cuộc là có thù oán gì với cô!

Bình tĩnh, bình tĩnh, quyết không thể để cho cậu ta nhìn ra cô bị công kích đến đau tim, giận đến đỉnh đầu bốc khói.

Doãn Manh quay đầu lại, quét mắt qua lại toàn thân Lâm Kha một lượt, tìm kiếm điểm công kích.

Thế nhưng hình như trừ lùn ra, không có gì có thể công kích. Hơn nữa điểm lùn này cô công kích qua lại nhiều lần cũng không xù lông, không có nhiều tác dụng. Chỉ là, có lúc, công kích khuyết điểm của đối phương cũng không phải là phản kích hoàn mỹ nhất.

Doãn Manh nheo mắt lại, nhe răng cười một tiếng: "Cả lớp có nhiều nữ sinh như vậy, làm sao cậu chỉ nhớ sinh nhật của tôi vậy!"

Công kích này quả nhiên hữu hiệu, nhìn như chẳng ra sao lại ngoài dự tính là điểm đâm chọt được Lâm Kha này. Coi như cậu ta toàn lực khắc chế, vẫn có thể từ vẻ mặt nhìn ra được dấu vết thoáng cứng ngắc, ít hoặc nhiều cũng mất trận tuyến.

"Cậu tự mình đa tình à!"

Trong lòng Doãn Manh mừng rỡ: "Tôi nói cái gì sao?" Nói xong nhanh như chớp chạy xuống lầu.

Trong hành lang vang vọng tiếng của một cậu nhóc "Hả?".

Đi một đoạn bỏ xa Lâm Kha Doãn Manh mới phát giác ra không đúng, thế nào mà chỉ số thông minh của cô lại rớt xuống như cô nhóc học sinh trung học truy đuổi đùa giỡn trên chóc vậy!

Đề tài bị dẫn ra xa, cùng một đứa trẻ nghiêm túc phân cao thấp chính là cô ấu trĩ rồi!

Suy nghĩ như vậy, Doãn Manh mặt mày hớn hở quay đầu lại, ưỡn mặt thân thiện sang, giống như là dỗ con nít kéo Lâm Kha lại: "Ồi, cậu tức cái gì ah ~ tôi thích cậu còn không được nữa là~"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lúc Doãn Manh và Lâm Kha nhận bài tập vật lý về đến phòng học, cách tiếng chuông vào học vẫn còn một khoản thời gian.

Phân phát xuống xong, Doãn Manh nhìn thấy Trần Tư Đình đã sớm ngồi ở chỗ ngồi chớp mắt to nhìn cô, giống như đợi cô thật lâu rồi: "Nè! Buổi trưa cậu đi đâu vậy? Tờ chờ cậu thật lâu."

Doãn Manh: rõ ràng cậu là người vứt bỏ tớ trước mà..... ()

"Tớ gia nhập Xã Liên á, sau đó cùng với Lâm Kha đi văn phòng nhận bài tập vật lý."

"Xã Liên à..... Tớ cũng không rõ lắm~ nghe nói là mới lập." Trần Tư Đình nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên hưng phấn nói: "À này, cậu thấy hội trưởng câu lạc bộ Chính kịch đó như thế nào?"

Đầu đội tóc giả, mặt trang điểm loe loẹt tôi làm sao mà biết được á.....Trần Doãn Manh chày vạch đen, ngoài miệng lại nói: "Hình như cũng thành thật, tớ không thấy rõ, hẳn là đẹp trai!" Nói xong gật đầu thật mạnh, lúc này Lý Lộ chạy tới.

"Tư Đình như thế nào như thế nào?" Đóm lửa bát quái nhỏ cũng sắp toát ra khỏi hốc mắt của cô bé, "Phát triển như thế nào!"

"Anh ấy gọi là Tô Hàng, ban bốn cao nhì!" Tư Đình bĩu môi, nhìn Doãn Manh, "Vẫn là Lộ Lộ thương tớ."

Doãn Manh bật cười, làm ra vẻ ghét bỏ: "Làm lão bà của tớ tớ liền thương cậu ~"

Tư Đình lập tức vào vai cô vợ nhỏ sắp tới bắt đầu gọi lão công. Ở góc độ của Doãn Manh hoàn toàn không nhìn thấy một hàng nam sinh phía sau đều nhìn sang bên này, thì ra nam sinh cao trung lại sớm thành thục như vậy!

Quả nhiên nữ sinh xinh đẹp tới chỗ nào cũng được người thích.

Loli quá lửa Doãn Manh đột nhiên phát hiện trong lòng bất đồng, chú ý tới rất nhiều chuyện trước kia hoàn toàn không có chú ý tới. Mắt cười giống như trăng rằm, cô không khỏi có chút hứng thú trêu chọc trẻ con: "Nàng thấy sắc quen nghĩa như vậy, ta làm sao thu nàng được. Ta có hậu cung giai lệ rồi, không thiếu một mình nàng."

Con mắt Trần Tư Đình tròn tròn, lập tức phản ứng kịp: "Ồ đâu, ta sẽ độc chết tất cả các nàng ấy!"

Doãn Manh bèn túm lấy Lý Lộ nói: "Hậu cung." Quay đầu, cô bắt đầu sàng chọn người chịu tội thay, Trần Tư Đình tròn to cặp mắt chờ xem cô làm thế nào thu lại cục diện.

Doãn Manh tròn mắt xoay động, đầu ngón tay trắng tắp chỉ về phía người bị cường bức lao động phát bài tập vật lý - Lâm Kha: "Giai lệ!"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!" Tư Đình vui đầu cười to, cười đến mức nước mắt sắp chảy ra luôn. Bên cạnh mấy bạn học nghe được cũng rồi rít không kèm được cười.

Doãn Manh đắc ý nói: "Ta không có nói đùa, xem bộ dạng nàng đẹp như vậy, trăm miễn cưỡng thu nàng vào hậu cung, ban tên Ba Ngàn! Tuân theo cát ngôn (lời nói may mắn), hậu cung ba ngàn mỹ nữ!"

Trần Tư Đình vung cái váy không tồn tại lên, hắng giọng nói: "Nô tỳ tiếp chỉ!"

Lâm Kha bên kia mới phản ứng được: "Ai là ba ngàn mỹ nữ của cậu hả!"

Trần Tư Đình chớp chớp mắt: "Người là Giai Lệ, ta mới là Ba Ngàn á."

Bên cạnh vẫn cười, Trịnh Gia Thạc tới đây đâm chọc Lâm Kha, khều ngón tay cái: "Được nhá anh em, chỉ một lát không gặp mà đã lòi ra một lão công rồi."

Lâm Kha toét miệng cười đập cậu ta mấy đập, "Lắm mồm chết cậu!"

Trịnh Gia Thạc khoa trương ui da ui da chạy, diễn về mặt hợp lý.

Cô Cơ dạy môn tiếng Anh ôm một quyển sách tiếng Anh giẫm giày cao gót đi vào: "Ồ, chuyện gì cười vui vẻ như vậy! Nói ra để tôi cũng vui một chút ah!" Bút bị chuyển một cái, vừa vặn kéo lại Trịnh Gia Thạc chưa kịp chạy trốn.

Cô Cơ vừa hợp thời vừa đẹp, dùng khả năng quan sát của Doãn Manh cũng được coi là mỹ nữ.

Trịnh Gia Thạc nhìn cô giáo cao gầy da mặt dày đỏ lên, úp úp mở mở nói: "Vừa rồi Doãn Manh thu hậu cung ba ngàn mỹ nữ....."

Cả lớp cười phá lên.

Doãn Manh liếc mắt, khả năng ứng biến của nam sinh cao trung đều vụng về như vậy sao!

Cô Cơ rất vui gật đầu một cái, ưu nhã che miệng cười một tiếng: "Rất tốt, mời dùng Anh ngữ nói lại một lần."

"shou(một lần)gong(bốn lần)tn....."

Tiếng cười điên cuồng tưởng chừng như lật tung trần nhà. Trong hành lang quanh quẩn tiếng nhốn nháo của lớp 7 cao nhất, còn có các bạn học lớp bên

cạnh vội vàng vào học ngó đáo đạc, tò mò muốn xem xảy ra chuyện gì.

Lâm Kha rất muốn nhanh đi lên mở cái hộp sọ của Trịnh Gia Thạc ra rồi, cô Cơ lại đứng lên nghiêm trang biểu dương: "Rất tốt rất tốt."

Doãn Mạnh thật sâu cảm thấy hình tượng lần này thật xấu hổ không dám nhìn thẳng. Rốt cuộc thế nào lại phát triển thành như vậy ah.....

Đầu thu hoàng hôn tới cũng không muộn, từng đóa mây hồng có vài phần giống như kẹo đường, trầm bổng chậm rãi di chuyển. Thiếu nữ cột tóc đuôi ngựa khẽ ngâm nga bước chân khoan khoái nện bước nhỏ đi ra khỏi xe điện ngầm, cùng đám người hồi hả vội vàng vàng hoàn toàn khác biệt.

Muốn làm bá chủ học đường đây cũng không phải là nói ngoài miệng, sau khi Doãn Mạnh giao câu lạc bộ cho Vương Khiết Linh xong, liền đeo cặp sách lên về nhà. "Ken két" một tiếng, đẩy cửa nhà ra, Doãn Mạnh có chút kinh ngạc thấy phòng khách đèn đuốc sáng choang.

"Đã về rồi." Ba Doãn đeo kính lão cầm tờ báo quạt, đứng lên gọi con gái, "Mau tới đây ăn chút cá hổ chiến này, mẹ con còn làm thịt viên chiên."

"Dạ, được ạ, cảm ơn ba. Hôm nay ba mẹ xong việc trở về sớm sao!"

Mẹ Doãn từ trong phòng bếp đi ra dùng tạp dề lau hai tay, vẻ mặt vui sướng: "Ba con rút cuộc nghe ý kiến của mẹ, tuyển người trông coi rồi. Về sau chúng ta có thể buông lỏng một chút, làm đồng sự trưởng thành nhân rồi."

Ba Doãn hừ một tiếng: "Em chờ xem nghe lời em có kết quả tốt gì."

Mẹ Doãn tranh luận: "Anh biết, nhà người ta làm lớn cũng đều tuyển người không."

"Thịt viên ăn ngon thật á! Mẹ tay nghề của mẹ thật tốt, tiếc là người già không ăn được!" Doãn Mạnh dùng đũa gấp thịt viên cho một trong hai người bọn họ chặn miệng lại.

"Ăn ngon à, ăn ngon thì mỗi ngày mẹ làm cho con ăn." Mẹ Doãn lập tức bị chuyển đề tài thành công, bình thường con gái rất ít làm nũng với bà như vậy. Mà bà lại là một phụ nữ thích thể hiện cảm xúc, lúc trước đối mặt với con gái tính tình có chút cổ quái luôn không biết nói gì. Hiện tại có đề tài lập tức thật cao hứng.

Doãn Mạnh cười hi hi: "Cũng không thể làm mỗi ngày á, làm mỗi ngày con ăn đến mập phì thì sao. Ba bụng của ba cũng lớn như vậy phải giảm cân một chút rồi!"

Ba Doãn vuốt bụng bia, cười ha ha: "Không cần, ba của con không coi là mập."

"Còn không mập? Con nghe nói bụng to dễ bị bệnh, cái gì mà gan nhiễm mỡ, cao huyết áp, bệnh tiểu đường....." Doãn Mạnh vạch ngón tay đếm, cô còn nhớ rõ các loại bệnh đời trước ba cô mắc phải lúc về già ah, cần phải làm cho ông coi trọng vấn đề này.

Ba Doãn thích mềm không thích cứng, làm nũng ăn vạ là loại khí lớn nhất. Tính tình Mẹ Doãn cứng rắn hơn ba Doãn, xương sườn mềm duy nhất chính là con gái, nếu không phải khi đó còn có Doãn Mạnh tuổi còn quá nhỏ, thời điểm hai người đối nghịch thiếu chút nữa ly hôn.

Nhân phẩm của Doãn Mạnh sau khi trùng sinh đã sớm rơi mất rồi, da mặt cũng sớm bị mài dũa không còn. Muốn làm ra vẻ yêu thích cái này dễ như trò bàn tay, một nhà ba người ít có khi hoà thuận vui vẻ cùng ăn cơm.

Doãn Mạnh lú lú kể lại chuyện lý thú trong trường học, chọc cho Nhị lão cười không ngừng.

Ăn cơm tối dọn dẹp xong xuôi, Doãn Mạnh liền trở về phòng của mình làm bài tập.

Chuông điện thoại di động reo lên, cô cầm lên. Hiện tại ở niên đại này các máy móc trí năng còn chưa có phát triển, lưu hành nhất chính là hệ điều hành Symbian, lên mạng xem tiểu thuyết gì đó hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhà Doãn Mạnh có wifi, cúi đầu nhìn thấy trong group QQ phiên bản cũ của trường lúc này vẫn còn đang lưu hành có mấy tin nhắn mới.

"Lý Lộ mời thêm bạn làm bạn tốt."

"Trần Tư Đình *fighting! Mời thêm bạn làm bạn tốt."

.....

Khả năng là bởi vì vừa ra mắt trong group, nên mới để cho mọi người đều biết đến Doãn Mạnh. Có ví dụ như thế liền có một vài bạn học cùng lớp không quá quen thân thêm cô làm bạn tốt. Sau khi đồng ý từng cái một, Doãn Mạnh nổi lên hứng thú, trước đó cô quên mất còn có vụ này, bây giờ được nhắc nhở, ần xuống danh sách bạn tốt phía dưới, lướt qua tên bạn học trong trường.

Phần lớn đều là một số chuyện thường ngày của học sinh, đủ loại hình tự chụp còn chưa có quét qua mảnh đất thuần túy này. Lúc này tin tức trong trường còn chưa đến mức đi tới truy đuổi nữ thần, quyến rũ con nhà giàu đẹp trai linh tinh, mà thật sự chỉ là mạng lưới liên lạc đơn thuần của tất cả học sinh trong trường.

Doãn Mạnh cũng là lên cao trung mới đăng ký, vốn cũng không có cần dùng gì, trừ yên lặng xem lên người khác vẫn để đó không dùng.

Tăng thêm bạn tốt nhìn trực diện không khỏi làm cho cô cảm nhận được cảm giác phong phú.

"Leng keng."

"Lâm Kha – Gọi tôi là học thần mời thêm bạn làm bạn tốt."

Doãn Mạnh định bụng cậu ta sẽ khinh khỉnh nhìn mình bằng nửa con mắt, cô còn tưởng rằng cậu ta sẽ giận dữ sẽ không thêm cô, không ngờ cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi!

Suy nghĩ một chút, Doãn Mạnh nhún đồng ý.

Lại thêm một cái chú thích: Lâm Giai Lệ.

Cắt một đoạn hình ảnh rồi gửi đến cho cậu ta, gửi xong Doãn Mạnh hài lòng mở bài tập tiếng Anh ra, thoáng qua một hồi nghĩ lại cảm thấy mình thật ngây thơ.

Cầm điện thoại di động lên lại thấy một trận tin nhắn vù vù gửi đến, cầm lên xem, không thể ngờ là Lâm Kha lại hồi âm một cái hình ảnh!

Chú thích cho Doãn Mạnh là: hoàng thượng.

Như vậy là chấp nhận? Cô nhếch miệng cười một tiếng, tắt di động đặt ở bên giường, mở bài tập tiếng Anh ra.

Mới vừa viết chọn được năm câu, điện thoại di động lại rung lên ong ong, Doãn Mạnh liếc mắt, nghĩ thầm đây là có đề cho cô học bài hay không!

Cầm điện thoại lên, phát hiện là Trần Tư Đình gọi tới: Ngày mai cậu có rảnh không? Chúng ta đi Ưu Học đăng ký lớp đi, cuối tuần có thể sẽ phải bắt đầu đi học!

Hôm nay là thứ sáu, Doãn Mạnh lật lịch xem mới phát hiện, bất tri bất giác đã qua một tuần rồi!

Ở trường học nghe giảng, tan lớp về nhà tự học, toàn bộ tinh lực của cô dùng hết vào đây, trong cuộc sống một khi chuyên chú vào một chuyện gì, thời gian sẽ trôi qua rất là nhanh.

Doãn Mạnh vội hồi âm: Được, vậy chín giờ sáng ngày mai chúng ta gặp ở đầu đường XX đi!

Trần Tư Đình: Được! Gọi Lý Lộ không?

Doãn Mạnh: Chủ nhật vũ đoàn của cậu ấy tập luyện, hơn nữa hình như cậu ấy không muốn đăng ký lớp.....

Trần Tư Đình: o-o Được rồi, vậy thì hai chúng ta đi thôi ~ thiếp thân cáo lui!

Doãn Mạnh: Bình thân.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Editor: Cà Rốt Hồng -

Ưu Học là nơi phụ đạo ngoại khóa chất lượng dành cho học sinh sơ trung cao trung, thương hiệu đã trở thành nơi phụ đạo ngoại khóa rất tin cậy của phụ huynh và học sinh ở thành phố B thậm chí là trong phạm vi cả nước.

Là một tổ chức dạy học chuyên phụ đạo ngoại khóa, dĩ nhiên ở các nơi trong thành phố B đều có trường điểm, nên áp dụng chính là hình thức kinh doanh trực tiếp. Học sinh không chỉ có thể lựa chọn muốn học môn nào, hơn nữa cứ mỗi loại môn học còn có thể lựa chọn giờ lên lớp và địa điểm học.

Nói thật, nhà của Doãn Mạnh và Trần Tư Đình cũng không gần, một người ở phía Bắc Thất Trung, một người ở Tây Nam Thất Trung, nhưng cô bé cố chấp cao trung phải dính chung ở một chỗ, cũng không phải nhân tố có thuận tiện hay không thuận tiện này có thể quyết định.

Khi Doãn Mạnh đứng ở phía dưới cầu vượt, nhìn thấy Trần Tư Đình từ chiếc xe to của nhà cô bé nhảy xuống vẫy tay với cô, cô lại cảm thán lần nữa một cái Thất Trung không chỉ có nam thần ở khắp nơi, mà cũng có nữ thần khắp nơi.....

Bởi vì bạn vĩnh viễn không biết lớp các bạn trừ phần trắng bảng đen thì quét rác dưới đất ra một vị bạn học bình thường có phải là nhị đại X quân đoàn đưa đón hay không.....

Thậm chí bạn cũng không hiểu tại sao bọn họ lại cùng bạn tranh cướp dây buộc tóc năm hào một bó bán đầy sạp, có lẽ đây chính là chỗ thú vị của cuộc sống.

Phía trước mẹ của Trần Tư Đình mở cửa kính xe xuống, dịu dàng chào hỏi với Doãn Manh.

Doãn Manh lễ phép đáp lại: "Chào dì ạ."

Mẹ Trần Tư Đình khen: "Cô bé thật lễ phép, Tư Đình xem người ta mà học hỏi ah, cả ngày không biết lớn nhỏ."

Trần Tư Đình bĩu môi vẫy vẫy tay: "Được rồi mẹ về đi ạ!"

"Thật không cần mẹ cùng đi với con?" Mẹ Trần lo lắng nói: "Phải chú ý cầm tiền cho chắc nha!"

"Biết rồi biết rồi, có Doãn Manh đi với con mà!" Trần Tư Đình có chút không kiên nhẫn.

"Tin tin!"

Xe phía sau sốt ruột bấm còi, mẹ Tư Đình cười cười, dặn dò: "Hai cô bé các con cẩn thận một chút nhé, Tư Đình hai người các con đăng ký xong gọi điện thoại cho mẹ mẹ tới đón con."

Trần Tư Đình khoát khoát tay: "Không cần ạ! Tự con trở về được rồi, mẹ đi nhanh đi."

Mẹ Trần cười xin lỗi với Doãn Manh một tiếng, đóng cửa sổ, nói tạm biệt rồi rời đi.

Doãn Manh hâm mộ nói: "Mẹ cậu thật quan tâm cậu á."

Trần Tư Đình liếc mắt: "Đều lên cao trung rồi, còn cả ngày coi tớ như học sinh tiểu học, tìm bạn học còn muốn đưa tớ đi, hạch hỏi, phiền chết được."

Doãn Manh vui vẻ nói: "Có mẹ đưa đón còn không tốt sao?"

Trần Tư Đình tròn mắt: "Tốt chỗ nào! Mỗi lần tớ đi ra ngoài cách một tiếng là gọi cho tớ một cú điện thoại, thật là muốn điên rồi."

Doãn Manh bĩu bĩu môi, từ chối cho ý kiến, cảm thấy bất luận như thế nào cách thức ba mẹ quan tâm con cái đều không giống nhau. Cách thức ở nhà cô chính là cho con môi trường tương đối tự do, chỗ xấu chính là nếu như Doãn Manh không hiểu chuyện, vậy rất dễ đi lạc lối. Nhưng chỗ tốt chính là, thí dụ như cô có năng lực phán đoán chính xác thì loại mức độ tự do này sẽ làm cho cô thông thạo tự chủ sắp xếp cuộc sống của mình, tính độc lập rất mạnh.

Cho tới nay, cô đã từng hâm mộ cách thức giáo dục hơi nuông chiều giống như gia đình của Trần Tư Đình, lại không nghĩ rằng mỗi đứa trẻ đều có phiên nã của mình, không phải là ba mẹ cứ gắt gao chú ý tới con cái chính là phương pháp tốt nhất. Nhưng bây giờ cô mới phát giác, dường như cô khá thích ứng với những điều ba Doãn mẹ Doãn đã mang đến cho cô.

"Được rồi không nói nữa, phòng tư vẫn là ở chỗ đó!" Trần Tư Đình kéo khóa kéo áo khoác hồng lên, chỉ tay về phía cao ốc đối diện.

Hai cô nhóc con xách theo cái túi nhỏ, sôi nổi trò chuyện đi vào.

Đi vào trong, chắc là bởi vì mới vừa tựu trường nên người đăng ký lớp tương đối nhiều, nhón nha nhón nháo chất đầy người. Doãn Manh và Trần Tư Đình quơ cánh tay, ngăn con sóng dữ từ trong tay các phụ huynh giành mấy truyền đơn đăng ký lớp, chụm đầu nhìn xem.

Lớp ngoại khóa Ưu Học chia làm lớp C, lớp B, lớp A, và lớp S.

Lớp C là lớp dành cho những người căn bản tương đối kém, thuần học bổ túc.

Lớp B là dành cho người có một chút trụ cột, học sinh có thể thi bảy tám mươi điểm đăng ký. Chi là bảy tám mươi điểm này là đối với trường học bình thường, còn đối với Thất Trung mà nói, thì khoảng sáu mươi điểm cũng mạnh hơn bảy tám mươi điểm đó.

Lớp A là dành cho một số người tương đối ưu tú, nhưng khoảng cách tới học sinh giỏi vẫn còn một đoạn khá xa.

Lớp S chính là lớp học sinh khá giỏi trong truyền thuyết, trong này một học sinh ưu tú một chút là có thể thi Olympic.

Trần Tư Đình do dự cũng không do dự, trực tiếp điền hóa học lớp A.

Doãn Manh ngạc nhiên nói: "Tư Đình chúng ta thông minh như vậy, tại sao không đăng ký lớp S."

"Tớ không có ý định thi Olympic, chỉ cần không kéo thành tích là tốt rồi. Không cần thiết." Trần Tư Đình nhún vai một cái, "Vậy cậu đăng ký cái nào?"

Doãn Manh cũng không nghĩ như vậy. Sau khi do dự hồi lâu, căn bản vật lý của cô cũng không tốt lắm, nhưng có câu nói rất hay, nếu bạn xác định mục tiêu đến 100%, thì khả năng của bạn chỉ có thể đạt tới 75%; nhưng nếu vừa bắt đầu bạn liền xác định đến 75%, vậy có thể ngay cả 50% bạn cũng không đạt tới.

Cùng lắm thì theo không kịp cô liền chuyển lớp là được, Doãn Manh cắn răng một cái, điền vào lớp S.

Trần Tư Đình nhìn lên, le lưỡi một cái: "Ồi chào, muốn làm học bá nhen! Sau này nhớ bảo bọc tớ nhé!" Doãn Manh cười một tiếng, cô cũng biết bản thân Trần Tư Đình học tập cũng khá tốt. Ít nhất là bây giờ cô thua kém hơn.

Trước mặt có nhiều phụ huynh dẫn theo con cái đứng xếp hàng, bởi vì nguyên do đội ngũ tương đối nhiều, chỗ ghi danh không có ban tư vấn chặt chẽ như vậy. Hai người cũng không đứng xếp hàng bao lâu đã đến lượt. Cô nhân viên ghi danh thoạt nhìn không có lớn hơn hai cô bao nhiêu, tay chân cũng nhanh nhẹn, đưa tờ đơn cho hai cô, rất chuyên nghiệp hỏi: "Hai em lựa chọn giờ học địa điểm trước đi."

Trần Tư Đình nhìn nửa ngày, phát hiện lớp hai cô không giống nhau gần như không có trùng lặp. Hóa học lớp A chỉ có chủ nhật mới có, chỉ duy nhất địa điểm học ngày thứ bảy kia là học ở khu vực bên cạnh.

Vật lý lớp S của Doãn Manh phần lớn đều học vào buổi chiều thứ sáu.

Hai người nhìn nhau, Doãn Manh nhún vai: "Không có biện pháp, chỉ có thể tách ra thôi."

Mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng không có cách nào. Trần Tư Đình bủi môi, cuối cùng chọn học một lớp chủ nhật cách nhà gần nhất.

Doãn Manh chọn rồi chọn, chọn tới thứ sáu địa điểm học là tầng trên cùng trung tâm thương mại đối diện với Thất Trung.

Cô nhân viên ghi danh đóng dấu cộp cộp lên tờ đơn: "Hóa học lớp A 2600 đồng (cái này là đồng bông chưa đổi sang tiền đồng Việt Nam nhé mí bạn ^^), vật lý lớp S 3700."

"Tại sao của em lại mắc như thế?" Doãn Manh kinh ngạc, quả nhiên lớp ngoại khóa lúc nào cũng không được tiện nghi.

"Bởi vì lớp S là do giáo viên có tiếng Lý Chấn Hồng hướng dẫn, cho nên hơi đắt." Cô nhân viên ghi danh cười cười, nói tiếp, "Trong danh sách chỉ tiêu này em là người cuối cùng đấy, lớp này là lớp đăng ký đầy đủ sớm nhất."

Mẹ Doãn cho cô 4000 đồng, lần này tiền riêng chỉ còn lại 300 đồng. Doãn Manh có chút nhức nhối nộp tiền, rồi bắt đầu mơ mộng bộ dáng mình thi vật lý đứng nhất lớp.

Hai người đóng tiền xong, dắt tay nhau đi ra khỏi Ưu Học.

Trần Tư Đình nhìn có chút hả hê: "Ô, vẫn còn khó chịu à? Chị Đình mời em ăn kem nhé, em gái Manh!"

Nói xong thật sự lôi kéo Doãn Manh chạy đến gần KFC, mỗi người một cây kem ống giòn ngon.

Liếm kem ống, rất nhanh Doãn Manh liền nghĩ thông rồi: "Chờ hoàng thượng nhà người tiêu diệt vật lý người đây."

Hai cô gái nhỏ cười lăn cười lộn, nhảy cẫng vào rạp chiếu phim bên cạnh càn quét một bộ phim bom tấn Hollywood.

Thầy Vật lý thầy Tôn vừa chấm bài tập, vừa lắc đầu, đám nhóc con này thật là lên cao trung chơi điện rồi. Thật nhiều học sinh không biết làm cứ để như vậy, điện cũng không điện, thật là một khóa không bằng một khóa ah.

Thầy Tôn luôn thuộc phái bảo thủ, vẫn không quá tán thành chủ trương của hiệu trưởng mới, đám trẻ con cao trung không có quản thúc còn không giống như vẹt con thả rong sao. Có mấy đứa có thể thật sự quản được chính bản thân mình?

Đừng đợi đến khi thật sự muốn học tập thì đã xong rồi, sau khi thi tốt nghiệp cao trung hối hận khóc không còn kịp nữa. Đáng tiếc hiệu trưởng mới quá mức độc đoán, lại chủ nghĩa lý tưởng, cho là thi tốt nghiệp cao trung không phải là điều quan trọng nhất của đời người, quan trọng nhất là tố chất.

Hoàn toàn không để ý đến kiến nghị của người khác.

Chỉ là, kiến trúc thượng tầng quyết định cơ sở kinh tế, thi tốt nghiệp cao trung là nền móng định thắng thua, giảng tố chất giáo dục tuyệt đối chỉ là tìm đường chết. Cho dù lâu dài mà nói là chỗ tốt, nhưng ngắn hạn một kết quả thi tốt nghiệp cao trung là có thể khiến phụ huynh tức giận bất bình.

Càng chấm bài tập, lòng càng buồn, thầy Tôn lắc đầu sắp thành trống bỏi luôn rồi, vừa thở dài vừa nhấp một ngụm trà. Ông dường như thấy được tình trạng thê thảm của cuộc thi tốt nghiệp cao trung sau này.

Vẽ lên một vòng đỏ nói tiếp một vạch đỏ, thầy Tôn chấm đến một bài tập trống không, khiến ông dùng bút đỏ lại. Thật sự là trống không, một chữ cũng không viết.

Đây là thằng nhóc nào vậy?

Vậy mà không làm qua loa cho ông xem luôn, ông có chút tức giận, lật bìa ra xem, hai nét chữ thảo, Lâm Kha. Cái tên này làm cho ông có phản không còn cách nào khác, thầy Tôn không muốn dạy nhất chính là loại học sinh này, rõ ràng bình thường chơi điên cuồng nhất, nghịch kinh khủng, chưa từng nghe giảng bài, nhưng trước một cuộc thi ôn tập một đêm, thi luôn có thể bay lên đứng đầu, tục xưng thiên tài.

Loại người này mặc dù ít nhưng thật sự không phải không có, hiện tại trùng hợp đến trong lớp ông dạy. Thi tốt là có thể ngông cuồng? Thầy Tôn nhú mồm, vẽ một gạch đỏ thật to, viết một chữ thật to: "Kém".

Suy nghĩ một chút viết lên tiếp: "Còn như vậy thầy sẽ cách chức em!"

Tâm tình phiền não chầm qua vài bài tập.

Đúng lúc này, thầy Tôn đột nhiên phát hiện một bài tập đầy đủ, hai mắt tỏa sáng. Chữ viết chỉnh tề rậm rạp chẳng chịt, mặc dù mấy đề ông cho cũng không có giải hết được toàn bộ, nhưng viết rất nhiều suy nghĩ và mức độ hiểu của mình.

Thầy Tôn ồ lên một tiếng, lật ra trang đầu tiên.

Trên hàng tên họ quy củ viết hai chữ thật xinh đẹp: Doãn Manh.

Một người đại biểu môn do ông chỉ định khác. Cô bé này ở trong lớp thoát nhìn như điên như dại, kì thực lại là một trong số ít học sinh cao trung táo bạo, lúc an tĩnh có vẻ rất trầm ổn. Căn bản ở trong đám học sinh mới nơi này tuyệt đối coi như là rất kém cỏi, nhưng đối lập với nó là thái độ vô cùng chịu học.

Thầy Tôn ngẩng đầu, lại nhấp một ngụm trà. Dốt không quan trọng, căn bản kém cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là chịu học.

Miền là chịu học, thứ nhất đếm ngược cũng có thể thay đổi thành học sinh khá giỏi. Mặc dù nhất thời tùy hứng rút trúng đũa nhỏ này làm đại biểu môn, nhưng hiện tại ngược lại ông thật sự có chút hài lòng. Lại nghĩ đến tên nhóc con Lâm Kha kia, liền cảm thấy bù đắp cho nhau thật sự rất quan trọng.

Hi vọng đũa nhỏ này có thể giữ vững cái đà này!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Editor: Cà Rốt Hồng

Sáng sớm đi học tiết tấu vô cùng phong phú nhịp điệu, người trực nhật đổ rác, ủy viên kỷ luật chép thời khóa biểu một ngày lên trên bảng đen, kéo cửa sổ, xếp đặt ghế, nộp bài tập.

Doãn Manh xách cặp sách nhỏ lên đặt mông ngồi xuống chỗ ngồi, quay đầu lại đúng lúc đối mặt với Lâm Kha mặt ừ mày ê, cậu ta đỡ cằm trên bàn, nhìn thấy Doãn Manh mới lên tinh thần: "Hoàng thượng, lấy sách bài tập vật lý ra cho mượn chép một chút."

Mắt Doãn Manh liếc sang sách bài tập vật lý cậu ta bày lên trên bàn, quả nhiên nhìn thấy một hàng chữ đỏ rồng bay phượng múa, hả hê nói: "Nếu bị cách chức?"

Lâm Kha trợn mắt: "Tôi mà bị cách chức, thì chỉ có một mình cậu mang sách bài tập từ tầng một đến tầng năm! Cậu có thể hiểu rõ."

"Đừng đùa, nếu cậu bị cách chức thì tôi sẽ có thể chọn một người hợp ý với tôi rồi ~" Doãn Manh nháy mắt, thấy cậu ta sắp xù lông, dừng miệng kịp lúc ném sách bài tập cho cậu ta.

"Chép xong nhớ nộp giúp tôi!" Doãn Manh phát hiện tự trường được một tuần các bạn học hai bên đều hòa đồng quen thuộc với nhau rồi, sao chép bài tập đã thành cảnh tượng luyện công dành riêng cho buổi sáng.

"Này, đề này cậu tính sai rồi." Đuôi ngựa của Doãn Manh bị kéo lại, "Số nghịch đảo thứ hai cũng không phải làm như vậy....."

"Cậu chép thì chép đi!" Cô có chút nổi nóng quay đầu lại, "Chê thì đừng chép á! Biết thì tự mình làm đi."

Dáng vẻ bệ vệ của Lâm Kha bị dập tắt, bĩu môi: "Đây không phải là không kịp sao....." Nam sinh ngồi bên cạnh chen miệng: "Cậu chép nhanh lên á, tớ còn muốn xem một chút! Doãn Manh cho tớ mượn xem một chút nhé."

"Oh, được ah." Doãn Manh ngẩng đầu nhìn thấy chỗ ngồi của Trần Tư Đình vẫn trống trơn, nghĩ thầm không phải cô gái nhỏ này ngày hôm trước cùng

với cô ăn nhiều Ice Cream quá nên đau bụng chứ. Nếu còn chưa tới thì cô phải gọi tin nhắn hỏi thăm một chút.

Phui phui vỗ miệng, chuông vào học vang lên, thầy Vương môn địa lý đi vào phòng học. Quét một vòng phòng học, chỉ vào chỗ ngồi của Trần Tư Đình hỏi: "Vị bạn học này làm sao không có tới?"

Không một người nói chuyện. Doãn Manh đành phải nhắm mắt yểm trợ: "Thưa thầy có thể bạn ấy bị bệnh rồi. Hẳn là đã xin phép chủ nhiệm lớp rồi."

Thầy Vương gật đầu một cái, "Được, vậy để cho trò ấy nghỉ tới hết bệnh ah." Không phải là môn chính khóa giáo viên thường rất dễ lừa gạt, giáo viên địa lý là một trong đám người đó tính tình cũng coi như là tốt.

"Mở sách tới trang thứ xx ra, hiện tại mời các trò đọc đoạn thứ nhất một chút."

Xoạt xoạt tiếng lật sách vang lên, thầy Vương bắt đầu giảng về động đất, nói về sự kiện động đất xảy ra gần đây sống động như thật, dọa cho một đám học sinh cao trung vừa mới ra đời sợ đến ngóc lẳng.

"Thưa thầy, vậy nếu là động đất mạnh cấp tám trở lên sẽ chết bao nhiêu người ạ?" Phía sau Hàn Siêu - một nam sinh vóc dáng khá cao to nói nhảm leo vào bài giảng.

Thầy Vương cười nói: "Vậy phải xem cự ly cách tâm địa chấn xa hay gần, còn có kiến trúc phòng ốc lúc đó như thế nào. So với trong nước, bởi vì Nhật Bản ở gần sát dải địa chấn, nên phòng ốc được xây dựng vô cùng chắc chắn, phần lớn cũng có thể chống cự được động đất từ cấp sáu trở xuống."

Doãn Manh có chút đăm chiêu, liên tưởng tới sự cố rò rỉ hạt nhân đã xảy ra ở Nhật Bản sau này.

"Ứng đối với động đất là phải dựa vào thực tế, từ thực tế đưa ra hiểu biết chính xác. Tiếp theo các em, bây giờ chúng ta để quyền sách trên tay xuống, thầy sẽ phát ra khẩu lệnh, xem xem nếu như các em gặp phải động đất sẽ làm như thế nào."

Mẹ nó? Doãn Manh há to mồm, không ngờ thầy Vương giảng bài sinh động như thế này?

Không đợi các học sinh chuẩn bị xong, thầy Vương đã bắt đầu đếm: "Thầy đếm ba hai một, lúc đến một chính là động đất!"

"Ba!" Lầy Hàn Siêu cầm đầu, một đám nam sinh ở hàng sau đã đứng lên.

"Hai!" Nữ sinh cũng rối loạn lên.

"Một!" Thầy Vương dùng tay ra hiệu, đã có nam sinh hàng trước xông ra ngoài.

Doãn Manh bị "Trò chơi diễn tập trên lớp" này kinh hãi thật sâu, ngốc ở tại chỗ một hồi lâu không động đậy.

Lâm Kha bật cười, chớp được cánh tay của Doãn Manh kéo ra ngoài cửa: "Chạy mau á, cậu muốn ở lại bị đập chết sao?"

Khiếp sợ hiển nhiên không phải chỉ có một mình Doãn Manh, giáo viên địa lý cũng khiếp sợ tương đương: "Đừng chạy, đừng chạy!" Nhưng ông ấy cản người cũng vô dụng, nhóm đầu tiên kia đã vọt đến bậc cầu thang lên xuống.

Một đám bạn học theo sau giống như sùi cào vọt ra khỏi cửa chính chạy xuống dưới lầu, tiếng động lớn, giáo viên chủ nhiệm đều bị kinh động, thò đầu ra nhìn giáo viên địa lý đang lúng túng: "Làm sao vậy làm sao vậy?"

Thầy Vương gãi gãi cái đầu Địa Trung Hải sáng bóng của mình: "Không có việc gì, không có việc gì."

Đừng thấy Lâm Kha chân ngắn mà lùn, chạy rất nhanh, lôi kéo Doãn Manh tránh trái tránh phải vượt qua mấy người, đảo mắt đến tầng một, rất nhanh đuổi tới chỗ đám chạy đi đầu tiên kia.

Nam sinh cao trung thật là thích tham gia náo nhiệt ah, Hàn Siêu thật là diễn quá nhập vai, vẻ mặt hoảng sợ dẫn theo một nhóm nam sinh xông về cửa chính, trong miệng còn hô to: "Động đất! Động đất!"

Nét mặt cường điệu hóa kia khá đúng chỗ, làm cho Doãn Manh trong nháy mắt cũng cảm thấy giống như thật sự xảy ra động đất.

Thật không hổ là phái biểu diễn.

Giống như con ruồi không có đầu bị lôi chạy loạn đến cửa lầu ra vào, Doãn Manh tinh mắt đúng lúc nhìn thấy Trần Tư Đình vội vã vào cửa lầu, nghĩ thầm quả nhiên cô bé này dậy trễ đến muộn.

Đang muốn tiến lên chào hỏi, lại không nghĩ rằng Trần Tư Đình nhìn thấy bọn họ sợ hãi trốn về phía sau, nét mặt kia giống như là thấy quỷ, quay đầu vắt chân lên cổ mà chạy.

"Trư Đình cậu chạy cái gì?"

Giọng nói của cô bị bao phủ trong tiếng gào thét khoa trương khác của đám nam sinh ở phía sau: "Động đất ah! Chạy mau ah! Sắp chết rồi!"

Mẹ nó! Doãn Manh quay đầu lại, tìm được dấu hiệu nguyên do.

Trần Tư Đình sẽ không cho là thật sự bị động đất chứ!

Doãn Manh chạy tới ngoài cửa, quả nhiên là trông thấy cô ấy xông về phía bạn học tới trễ phía sau hô: "Động đất dừng tới đây!" Mấy bạn học kia nghe thấy, thậm chí có người chân mềm nhũn ngồi bệch trên mặt đất, được hai người bên cạnh kia kéo lên chạy ra ngoài.

"Dừng dừng!" Doãn Manh vội la lên, "Không có động đất! Không có động đất!"

Lúc này, toàn bộ người cả lớp đã chạy tới sân thể dục, mấy nam sinh không được linh hoạt đều trở mắt nhìn nhau. Trần Tư Đình nhìn thấy Doãn Manh, rất khẩn trương: "Làm sao vậy! Các cậu không có sao chứ!"

Doãn Manh bắt được Trần Tư Đình bị dọa sợ mặt trắng bệch: "Dừng khẩn trương, không có động đất, diễn tập thôi!"

Trần Tư Đình: "Hả? Cậu trêu tớ à?"

Hàn Siêu khó hiểu: "Cậu không biết đây là diễn tập sao? Ha ha ha"

Trần Tư Đình hoàn toàn nhịn không được, chạy tới đập Hàn Siêu mấy cái, Hàn Siêu ô ô hô hoán lên.

Doãn Manh hoàn toàn hiểu ra đây chính là một trận Ô Long, thầy địa lý - thầy Vương nện bước chân ngắn đi như chạy chạy tới.

Thờ hồng học nói với các học sinh: "Động đất thì nên tránh ở chỗ gần đây, không thể chạy như vậy....."

Một nhóm người bị thầy Vương tức giận giáo huấn một trận sau đó ủ rũ cúi đầu trở về phòng học.

Nhờ chuyện quây một phát này, thời gian trôi qua rất nhanh, giáo viên địa lý hoàn toàn quên mất chuyện Trần Tư Đình đến trễ, cũng coi như trong họa có phúc, tránh thoát được một chận.

"Thật là làm tớ sợ muốn chết!" Trần Tư Đình lè lưỡi, "Tại sao cậu cũng không nói cho tớ biết á!"

Doãn Manh nghĩ lại một lần nữa, cũng sâu sắc cảm thấy chuyện này quả thật có chút buồn cười, nhưng bởi vì sợ đã thương tình cảm của Tư Đình, đành chịu đựng không có biểu hiện ra: "Tớ muốn nói cho cậu biết á, nhưng ai bảo cậu chạy nhanh như vậy tớ đuổi theo không kịp, chỉ có điều như vậy không phải đúng lúc thầy Vương không có nhớ tới cậu đi trễ sao ~"

Trần Tư Đình gật đầu một cái, kinh sợ đã tan đi, vớt chuyện đó ra phía sau không nói tới nữa trò chuyện sang đề tài khác: "Đúng vậy á sáng hôm nay mẹ tớ đi ra ngoài, tớ không có đặt đồng hồ báo thức kết quả bị kịch."

"Làm sao bây giờ? Bài tập vật lý tớ còn chưa có nộp, cậu chuyển xuống dưới chưa?" Trần Tư Đình mặt ủ mày ê.

Doãn Manh: "À? Tớ đã nộp xong rồi. Còn tưởng rằng hôm nay cậu ngã bệnh xin nghỉ chứ."

Hai người im lặng không lên tiếng chạy tới văn phòng vật lý, Doãn Manh làm bộ như ôm sách bài tập thành công lên đi vào, thả sách bài tập của Trần Tư Đình lên.

Quay về phía Trần Tư Đình khoa tay múa chân ra dấu tay thành công, lại phát hiện hai mắt của cô ấy tròn tròn, dùng sức chỉ phía sau cô.

Vừa quay đầu lại, Doãn Manh nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm đeo mắt kính của cô - cô Lý.

Cô Lý ôm một chồng giấy, liếc mắt kính phát hiện Doãn Manh, lại không bởi vì chuyện này trách phạt cô: "Em tới thật đúng lúc, đưa chồng thông báo này cho ủy viên vệ sinh."

"Dạ." Doãn Manh gật đầu như già tòi, ôm đồ chuồn ra ngoài.

Đồ cô Lý đưa cho là lịch trực nhật vệ sinh. Sắp xếp người trực nhật kiểm tra vệ sinh vào giờ học buổi sáng sớm, một học kỳ trôi qua mỗi tổ đều phải đổi phiên một lần.

Cái tên đầu tiên ở phía trên viết ba chữ to rõ ràng Trần Tư Đình.

Doãn Manh hơi đồng cảm nhìn Trần Tư Đình: "Cậu xong rồi, thật là xui xẻo. Hôm nay cậu trực nhật vòng quanh, nhưng cậu không có tới không có đi kiểm tra vệ sinh đến năm lớp lận."

Cao nhất tổng cộng có mười lớp, một tuần hai lớp kiểm tra vệ sinh chung quanh, tuần trước là lớp một và lớp sáu, tuần này đến phiên lớp hai và lớp bốn họ, cả lớp bốn mươi người lại đúng lúc điểm trúng người không có mặt - Trần Tư Đình. Vận số không thể không nói là quá kém.

Trần Tư Đình vỗ tay một cái: "A! Tớ nói thế nào mà tớ cứ ngỡ ngỡ là mình quên mất chuyện gì..... Lúc trước Hứa Phẩm có nói với tớ mà tớ quên mất. Tớ có cần phải đi thấp nhang chuyện vận không đây ah....."

Doãn Mạnh từ chối cho ý kiến, nhún vai một cái thấy Trần Tư Đình áp a áp ứng: "Cậu và Lâm Kha ở chung một chỗ sao?"

"Gi?" Về mặt Doãn Mạnh khiếp sợ ° (° ㄘ °)!!!

"Không có sao?" Về mặt Trần Tư Đình vô cùng bà tám, "Tớ thấy lúc sáng hôm nay cậu ấy lòi kéo cậu."

Doãn Mạnh lắc đầu một cái: "Cậu suy nghĩ bậy bạ gì vậy, làm sao có thể....." Suy nghĩ một chút vì gia tăng mức độ tin cậy, "Cậu ấy lùn như thế....."

Trần Tư Đình suy nghĩ một chút cảm thấy nói thế cũng quá đúng, có chút tin tưởng Doãn Mạnh: "Cậu ấy đúng là lùn, chỗ nào cũng tốt chỉ là lùn. Thật đáng tiếc."

Đầu Doãn Mạnh chảy vạch đen. Cô vẫn không ngờ thì ra học sinh cao trung như vậy mà đã coi như là mập mờ rồi, vẫn xem Lâm Kha như thiếu niên chưa thành niên để trêu chọc lại không nghĩ rằng người ta nhìn vào lại thành gian tình.....

Xem ra cô phải giữ chút khoảng cách với Lâm Kha, đến lúc đó lời đồn đãi bay đầy trời cũng không tốt lắm.....

Tiếng chuông vào lớp sắp vang lên, hai cô nhóc chạy lên cầu thang. Không có chú ý phía sau có hai tên nam sinh thò đầu ra nhìn Trịnh Gia Thạc thấy mặt Lâm Kha có một chút đen lại, có chút không biết phải nói gì: "Aiz, anh em..... Nén bi thương....."

Lâm Kha nhìn cậu ta một cái không lên tiếng, đi thẳng.

Trịnh Gia Thạc sờ lỗ mũi một cái, xuy một cái nói: "Ồi chào, sao vậy chứ..... Chờ tớ một chút hắc, hội trường."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Theo thường lệ xoay người sang, Doãn Mạnh phát hiện hôm nay Lâm Kha mất tinh thần khác thường: "Cậu làm sao thế?"

Lâm Kha nâng đầu từ trong cúi chỏ lên, hút ổng hút phía trên bạch ny lon sữa tươi, phát ra tiếng rột rột: "Không có sao."

Doãn Mạnh vui vẻ: "Không phải cậu đi ngoài bành bạch chứ? Đau lưng?"

Lâm Kha sắc hoàn toàn, bị hù đến ho khan khụ khụ: "Trong đầu cậu nghĩ những thứ gì vậy! Ngày hôm qua tôi chơi bóng rổ quá lâu sái chân mà thôi!"

Doãn Mạnh bị cuồng nộ của cậu ta phun triệt để: "Tức cái gì chứ..... Chỉ đùa một chút thôi mà." Cô dẫu môi, chất bài tập lên trên bàn các tổ trưởng.

Chuông vào học vang lên, Trần Tư Đình đi trực xung quanh xong nhanh nhẹn từ cửa chạy vội đi vào, thừa dịp giáo viên tiết đầu tiên còn chưa có đi vào, chạy đến trước chỗ ngồi của Doãn Mạnh hưng phấn nói: "Đoán xem tớ nhìn thấy ai?"

Doãn Mạnh phỏng đoán trình độ đánh máu gà của cô nàng: "Chu Kiệt Luân?"

"Cậu đi chết đi!" Trần Tư Đình bĩu môi, "Cậu bình thường một chút đi mà ~"

"Được rồi được rồi, đoán không được á, cậu nói là được." Doãn Mạnh cảm sách, nghĩ thầm cô làm sao mà biết nữ sinh cao nhất nhìn thấy ai sẽ hưng phấn a..... Chẳng lẽ là Hiệu trưởng đại nhân mang dép mặc áo sát nách kia?

Trần Tư Đình không thừa nước đục thả câu nữa, vội vàng nói: "Cậu còn nhớ anh chàng đẹp trai tuần trước kéo cờ hai đứa mình nhìn thấy không?"

Doãn Mạnh xoay con người cổ găng nhớ lại: "Cậu nói là người lớp bốn kia?"

"Đúng đúng đúng!" Trần Tư Đình hưng phấn gật đầu, "Chính là cậu ấy, vừa rồi tớ đi lớp bốn kiểm tra vệ sinh đúng lúc nhìn thấy cậu ấy! Nhìn gần quá thật sướng chết! Cậu ấy là ủy viên thể dục lớp bọn họ, tên là Hậu Nghiêu Sở, hình như chưa có bạn gái!"

Mẹ nó, Doãn Mạnh nuốt ngụm nước miếng, lại quan sát từ trên xuống dưới Trần Tư Đình lần nữa, cảm thấy nếu sau này cô em này vào cục trinh sát nhất định sẽ làm vẻ vang cho sự nghiệp của tổ quốc, đi kiểm tra vệ sinh một vòng có thể dò xét được nhiều tin tức đến như vậy. Vì vậy về mặt Doãn Mạnh bèn trịnh trọng nói: "Tư Đình."

Trần Tư Đình: "Hà?"

"Tớ mãnh liệt đề nghị lúc cậu điền đơn thi học đại học nên điền chuyên ngành trinh sát, quả thực là quá thích hợp với cậu."

"Cậu đây là phản ứng gì vậy!" Hiện tại Trần Tư Đình mới hiểu kết cấu trong đầu Doãn Mạnh và cô khác nhau một trời một vực.

Lâm Kha ngồi ở phía sau Doãn Mạnh xuy một cái nói: "Ha, cậu cho rằng thâm nỷ của Doãn Mạnh cũng như cậu sao.....Có lẽ cậu ấy chỉ thích sách số học của cậu ấy thôi."

Trần Tư Đình thế mà lại tán đồng gật đầu một cái, quyết định cùng người khác chia sẻ tin tức này.

Doãn Mạnh: Này!

Cô không cô vũ, chắc chắn sẽ có người cô vũ.

Lý Lộ vóc dáng cao to không để ý uy nghiêm của vóc dáng cao to, men theo chạy đến dờn cái ghế qua, dự định cùng Trần Tư Đình mở ra cuộc tán gẫu lớn: "Cậu nói là Hậu Nghiêu Sở lớp bốn kia sao!"

Trần Tư Đình thấy có người cô vũ chuyện đó vui mừng: "Đúng á! Cậu biết cậu ấy?"

Lý Lộ nâng ly nước của Doãn Mạnh lên uống một hớp lớn: "Lúc tớ báo danh nhập học liền chú ý tới cậu ấy! Chỉ là không ngờ cậu vậy mà cũng biết cậu ấy wow wow wow!"

"Nghe nói cậu ấy học ở trường sơ trung trường trung học phụ thuộc thành phố A thi đậu tới, học tập rất tốt! Hơn nữa trước kia tớ nghe học tỷ trong vũ đoàn nói với tớ, trong mấy tân sinh chiêu tuyển trong đội bóng rổ của trường của bọn họ vừa vặn có cậu ấy! Emma về sau chúng ta có thể đi sân bóng rổ xem á ba la ba la!"

"Emma thật sao? Vào đội trường thật là lợi hại ah!"

Hai nữ sinh bé nhỏ nắm tay vui vẻ quay một vòng.

Lâm Kha thấy hai cô bé khoa trương thành như vậy, khinh thường chép miệng: "Này, tớ cũng là đội trường đó á. Vào đội trường còn không dễ dàng."

Trần Tư Đình kinh ngạc nói: "Cậu cũng vậy? Chiều cao này của cậu đội trường có thể thu nhận?"

Lâm Kha liếc mắt: "Bóng rổ cũng không phải chỉ nhìn chiều cao!"

Doãn Mạnh phì cười: "Các cậu không nên nói như vậy á, xem Kha thân của chúng ta cao đến 190 làm nổi tung đôi mắt các cậu cho xem."

Lâm Kha ý vị thâm trường nhìn Doãn Mạnh một cái, không nói gì.

Lúc này, các bạn học vây ở một chỗ riu rít nghe tiếng gió chạy về chỗ ngồi. Chủ nhiệm lớp - cô Lý đi vào, khác với các chủ nhiệm lớp khác, cô Lý cũng không tính là một giáo viên nghiêm khắc cổ hủ.

Có lẽ là bởi vì cô ấy mới từ thực tập chuyển sang chính thức, tốt nghiệp mới có mấy năm, lòng vui đùa rất giống các học sinh, chỉ cần không có quá phận, cũng sẽ không cho bọn học sinh bướng bỉnh bọn họ ăn quả đắng.

Chẳng qua là, luôn có mấy người không có mắt cùng không mang đầu óc, có thể vào lúc cô Lý đang trong kỳ "Bà di" đến lập tức hành động.

Thí dụ như Hàn Siêu. Làm một tiểu quý ngịch ngom chính cống, không nộp bài tập không mang theo sách đã thành độc quyền của cậu ta. Đi học nói chuyện là chuyện quá bình thường.

Sau khi các bạn học nam xung quanh bị cô Lý điều đi toàn bộ, cậu ta đi lên con đường đua giỡn các em gái một đi không trở lại.

"Hàn Siêu! Cậu có phiền hay không!" Rốt cuộc, em gái ngồi bên cạnh từ vị trí đỏ mặt nhảy dựng lên, nước mắt gần như muốn nhỏ xuống.

Cô Lý đang tạch tạch tạch viết bảng viết đến hăng say, đột nhiên bị cắt đứt tất nhiên khó chịu. Cô cau mày quay đầu lại: "Lữ Văn Tâm, làm sao vậy?"

Lữ Văn Tâm là một nữ sinh thanh tú rất hướng nội. Cô bé tủi thân quệt miệng, kìm nén một hồi vẫn không nhận được: "Hàn Siêu luôn quấy rầy em nghe giảng."

Hàn Siêu tròn tròn con mắt ngụy biện: "Em không có, em chỉ là nhắc nhở trên vai bạn ấy có con kiến! Oan uổng ah cô giáo!"

Cả lớp cười ầm lên.

Kiểm cái ghế ngồi, toàn bộ về mặt Hàn Siêu làm thành một chữ 囧, vô cùng tức cười, làm cho Doãn Mạnh khề lạng lẽ quay đầu lại cũng bị chọc cười.

Cô Lý dùng thước gõ bàn một cái nói, "Hàn Siêu, tan lớp em đến phòng làm việc của tôi. Lữ Văn Tâm, em ngồi xuống trước đi, tan lớp tôi sẽ nói chuyện với em ấy một chút."

Tĩnh tĩnh của Lữ Văn Tâm cũng không kém, vậy mà Hàn Siêu có thể chọc cho cô bé tức giận cũng thật là bản lĩnh. Doãn Mạnh nhìn có chút hả hê, cùng Lâm Kha châm chọc đôi câu. Chuyện này coi như trôi qua.

Lại không nghĩ rằng, vui quá hóa buồn, nói đây chính là Doãn Mạnh.

Trong giờ giải lao, Doãn Mạnh và Trần Tư Đình từ nhà vệ sinh trở lại, phát hiện bạn ngồi cùng bàn với cô - Tần Kiến Bắc đang chuyển cái ghế.

Doãn Mạnh kinh ngạc: "Cậu chuyển cái ghế làm gì vậy?"

Tần Kiến Bắc: "Cô giáo bảo tôi và Hàn Siêu đổi chỗ ngồi."

"Hả?" Doãn Mạnh trừng mắt, quay đầu lại nhìn Lâm Kha úp mặt trên mặt bàn nằm ngay đơ.

Lâm Kha nhún vai một cái, cho cô một ánh mắt: "Cậu ta cái gì cũng không biết, tự cầu nhiều phúc".

Toàn thân Doãn Mạnh đều không tốt rồi.

Sau khi Hàn Siêu từ phòng làm việc của cô Lý đi ra, buồn bã ỉu xiu đến nói lời xin lỗi với Lữ Văn Tâm. Xách cái ghế bủ vào chỗ trống của Tần Kiến Bắc, vừa nhắm mắt lờm một cái, lại khôi phục bộ dạng cười đùa hí hửng: "Ôi! Hoàng thượng Doãn, nghe nói về người đã lâu rồi."

Doãn Mạnh cười với cậu ta một cái, về mặt có chút cứng ngắc. Phía sau Lâm Kha che miệng cười nham nhở hồi lâu.

Tiết số học tiếp theo, Doãn Mạnh xem như đã hiểu trong lòng của Lữ Văn Tâm có bao nhiêu khổ sở rồi.

Đứa nhỏ Hàn Siêu này tuyệt đối là có chứng bệnh quá hiếu động, để cho cậu ta đang hoàng ở nơi này nghe giảng được gọi là một dạng mệt mỏi ah. Không phải cánh tay thì là chen chân vào, Doãn Mạnh loại tự xưng là thành thực, nữ sinh không thịnh hành Vi Tuyển 38 này bị gặp phải, Doãn Mạnh tưởng chừng như xui cả trăm họ rồi.

Nén giận cuối cùng bị chen lấn chỉ còn lại có một bên mép bàn, phiền nhất chính là miệng của Hàn Siêu không bao giờ dừng lại: "Doãn Mạnh, cậu cho mình mượn cục gồm dùng một chút thôi."

"Doãn Mạnh, chòm sao của cậu là gì ah."

"Doãn Mạnh, vừa rồi thầy nói lật tới trang thứ mấy vậy?"

"Doãn Mạnh, tại sao cậu không để ý tới mình ah, tại sao không để ý tới mình, tại sao tại sao tại sao....."

"Doãn Mạnh, Doãn Mạnh, Doãn Mạnh, Doãn Mạnh....."

Bộ dạng Lâm Kha trái ngược với mặt tinh thần lúc buổi sáng, ở phía sau nhìn xem cười đến thiếu chút nữa trượt khỏi cái ghế, Doãn Mạnh trôi qua tiết học này thật sự gọi là sống không bằng chết. Lúc giáo viên số học tuyên bố tan tiết, Hàn Siêu vui mừng giống như Husky ôm trái bóng rổ vọt ra khỏi phòng học. Cô vẫn còn cảm giác ma ám xuyên não, lượng quanh xà nhà ba thước.

Thời gian giải lao Lâm Kha thế mà lại không có theo đoàn quân đi chơi bóng rổ, về mặt gấp rút phải xem đáng về chặt vật của Doãn Mạnh.

Đâm đâm chọt chọt: "Hoàng thượng cảm giác của người như thế nào?"

Doãn Mạnh quay qua hắt mũi cho cậu ta nhìn: "Giai Lệ đấm bóp chân cho gia." Vừa mới đuổi chân ra, đột nhiên nhớ tới vấn đề gian tình Trần Tư Đình hồi lúc trước, kết quả là cho cậu ta một cái ót: "Thôi, Giai Lệ người lui ra đi."

Lâm Kha bĩu môi, đi ra ngoài đuổi theo các thiếu niên chơi bóng rổ rồi.

Lúc chuông vào học vang lên lần nữa, Doãn Mạnh nhìn thấy Hàn Siêu hùng hùng hổ hổ xông về tới bên thể hiện ánh mắt thấy chết không sờn.

Hàn Siêu kỳ quái nhìn Doãn Mạnh lập đường ranh giới ở giữa hai người bọn họ, về mặt bi thương: "Mạnh Mạnh, cậu thế mà lại cũng giống như Lữ Văn Tâm lập Vi Tuyển 38 sao?"

Doãn Mạnh cho cậu ta một giọng nói ngọt ngào mỉm cười: "Tôi và bạn ấy không phải giống nhau, nếu cậu làm đồ chơi này ngã, tôi sẽ khóc với cô Lý để cho cậu đổi chỗ ngồi. Nếu cậu lại bị tôi vứt bỏ, có lẽ cô Lý sẽ bố trí một vị trí ở hàng đầu tiên dành riêng cho cậu?"

Hàn Siêu có chút hoảng sợ nhìn Doãn Mạnh: "Làm sao cậu biết! Cô Lý đã đồng ý với tớ giữ bí mật!"

Doãn Mạnh trong lòng cười thả ga, sau khi nói xong không lên tiếng nữa, xuất ra thái độ của cô Lý, thu dọn lại hộp bút một chút lấy ra sách vật lý: "Cậu nên biết bài tập vật lý cậu vẫn chép vốn của ai?" Mới tựu trường, học bá bài tập của từng nhóm nhỏ trong lớp bảy đã có dòng chảy trật tự, tạo thành thói quen bao thầu theo nhóm, một học bá trấn giữ một nhóm, thay phiên nhau sao chép. Hiện tại, Doãn Mạnh đã hoàn toàn gần đạt tới vị trí người đứng đầu chủ đạo một nhóm này, một vòng học sinh (phần lớn là nam sinh) cũng được ích lợi không nhỏ.

Mà Hàn Siêu từ hàng phía sau được sắp xếp đổi lên hàng phía trước, có thể "Hồi lộ" cũng chỉ có thể là "Người đầu nhóm" Doãn Mạnh mà thôi.

Hàn Siêu bị uy hiếp vào tiết học giống như là một người ngồi trên chông, chân cũng không dám chuyển động, mắt liếc nhìn Doãn Mạnh, sợ tay mình vừa

cử động một chút thì cây thước kia sẽ ầm ầm sụp đổ.

Một tiết học trôi qua cảm thụ của hai người tạo thành đối lập rõ rệt, Doãn Mạnh hài lòng nhìn bài ghi chép đầy đủ của mình, ngẩng đầu nhìn thấy tay chân Hàn Siêu giống như tàn phế mặt ừ mầy ê, cầm cây thước lên bỏ vào trong hộp bút.

Hàn Siêu như trút được gánh nặng, thở ra một hơi ngời phịch ở trên ghế, kiểu tóc được gọi là hoang dã phân tán khắp nơi. Doãn Mạnh sờ sờ đầu của cậu ta, đột nhiên cảm thấy loại ngốc ngốc giống chó con của cậu nhóc này có chút đáng yêu.

Trần Tư Đình hoạt bát chạy tới kéo Doãn Mạnh đi về phía nhà ăn, để lại một mình Hàn Siêu túm tóc: "Đàn ông tốt không đấu với phụ nữ, nếu không vì bài tập, hừ."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Sự kiện Hàn Siêu" không có gây nên ảnh hưởng quá lớn đối với Doãn Mạnh. Dù cho thế nào, cuối cùng cô cũng một mạch tiến tới con đường học bá thênh thang, cái gì cũng không có thể ngăn cản cô nghe giảng thật tốt, ngày ngày tiến về phía trước.

Mỗi ngày đều có tinh thần hăng hái như vậy! $n(*\geq \nabla \leq *)n$

Thứ sáu học xong các tiết học, Doãn Mạnh học bá một trăm năm chuyên chú, hát ngâm nga thu dọn cặp sách.

"Hoàng thượng, người thật sự không cùng chúng thiếp đi ăn kem tươi sao! Đối diện với trung tâm mua sắm Triều Việt đang giảm giá ah...." Trần Tư Đình khua hai chân, quay về phía Doãn Mạnh oán trách.

Doãn Mạnh cười ha ha: "Cậu chắc chắn để cho ngày đầu tiên tiết học ngoại khóa môn Vật Lý tớ liền cúp mắt sao? Đó đều là tiền đã đóng xong ahhh ~"

Trần Tư Đình bĩu môi: "Rốt cuộc là tại sao lúc ấy cậu lại chọn khoảng thời gian này á! Học một tuần thứ sáu tan lớp chẳng lẽ không phải nên đi chơi sao? Còn có lớp! Đó không phải là thứ sáu đen đuôi thì là cái gì ah, cái gì đáng chờ mong cũng không có..... Lý Lộ thật khó có một ngày không tập luyện QAQ đúng không Lý Lộ....."

Lý Lộ làm bộ đáng thương nhìn Doãn Mạnh, vẻ mặt kia khiến cho Doãn Mạnh mắc cười: "Nếu không các cậu tới đó dự thính?"

Trần Tư Đình: "Tạm biệt, Doãn Mạnh."

Lý Lộ: "Tạm biệt, Doãn Mạnh."

Doãn Mạnh: "....."

Hai người này trọng chơi khinh bạn.....

Cũng may địa điểm học của Doãn Mạnh cũng ở tầng trên cùng của tòa nhà, ba người các cô vừa vịn ở dưới tầng một Triều Việt tìm một chỗ ăn com. Ở khúc quanh hơi vắng vẻ, có một quán cà phê không quá bắt mắt, tên Tự Khiếu, nhạc nhẹ cộng với cảnh vật xung quanh thanh thoát, có thể là bởi vì mở ở chỗ trường học thành đoàn, không quá giống với quán cà phê không có tên tuổi khác, không phải ánh đèn mờ ảo chính là khói bay lượn lờ. Trong ưu nhã mang theo chút yên tĩnh, giá cả cũng không đắt, khiến cho Doãn Mạnh thích nhất là, mỳ Ý ăn thật ngon... (σω)σ

Đối diện Trần Tư Đình đang dùng bữa vô cùng buồn chán cuộn sợi mỳ Ý: "Bài tập Vật lý, bài tập Số học, bài tập tiếng Anh..... Để hai ngày còn lại làm bài tập về nhà của bây ngày!"

Lý Lộ không sao cả nói: "Dù sao đi học rồi nói, không viết chờ đến tiết nữa viết là được ~"

Doãn Mạnh kỳ quái: "Hai phút không phải viết xong?"

Trần Tư Đình oán niệm nhìn hai cô: "Mẹ tớ sẽ lấy tất cả bài tập trong cặp sách của tớ ra ngoài sắp xếp ra để cho tớ làm..... Học bá không cần nói."

Doãn Mạnh: "Nén bi thương."

Lý Lộ: "Nén bi thương."

Ăn cũng xấp xỉ, Doãn Mạnh nhìn điện thoại một cái, phát hiện thời gian còn sớm, liền lấy các loại bài tập ra bày lên bàn làm. Loại không khí học tập kỳ dị này (thật ra là sự dục hoặc làm xong mới có thể chơi) cuốn theo Trần Tư Đình và Lý Lộ cũng lấy bài tập ra viết soạt soạt soạt. Cũng may đề mục mới tựu trường đều không khó lắm, thỉnh thoảng có đề không biết, ba người cùng nhau thảo luận một chút, lấy sách ra đối chiếu tham khảo liền giải quyết dễ

dàng.

Quán cà phê tốt chính là chỗ này, chọn một loại thức uống có thể ngồi ở vị trí một ngày lượng người đi cố định lại vừa phải, ánh sáng sáng ngời, âm nhạc thoải mái, hiệu suất làm bài tập của ba người thật nhanh, cho nên không tới một tiếng đồng hồ thì làm xong.

Trần Tư Đình về mặt cảm động: "Doãn Mạnh, về sau thứ sáu chúng ta cùng nhau làm bài tập đi!"

Lý Lộ điên cuồng gật đầu, bình thường sáng thứ hai cô mới làm.....

"Được á ~ dù sao tớ đều phải đi học ngoại khóa. Đến lúc đó chắc cũng nên ở bên cạnh ăn một chút."

Nhóm làm bài tập nhỏ vào Thứ sáu cứ như vậy thần kỳ thành lập, chỉ có điều có thể kiên trì bao lâu đều là chuyện rất khó nói. Dù sao còn có loại tình thánh Trần Tư Đình ở đây, tránh không khỏi một ngày nào đó có bạn trai liền quên cô..... Chẳng qua là Doãn Mạnh không ngờ những lời này ứng nghiệm nhanh như vậy, dĩ nhiên đây là nói sau.

Bây giờ Doãn Mạnh phát hiện còn có 20 phút nữa là 6 giờ, bèn cầm lấy cặp sách lên tạm biệt hai người đi lên tầng trên cùng.

Ở Thành phố B, nổi bật trong lĩnh vực giáo dục chính là khu A, trong khu này thu nạp hai trường học tốt nhất toàn thành phố: Trường trung học phụ thuộc A, và Thất Trung.

Huống chi hai chỗ này vị trí địa lý hay là đối với giác tuyến quan hệ, quan hệ thù địch lẫn nhau trong đó đương nhiên không cần nói cũng biết. Cho dù giáo viên nhìn thấy nhau cũng đều nói gần nói xa giao chiến, dĩ nhiên trọng điểm cũng không ở trên quan hệ đối địch này.

Mà là điểm giảng dạy Ưu Học rất tốt này, kể từ khi mở ra đã bao thầu một mức giá rất lớn để tiếp nhận ba tầng cao nhất của tòa nhà Triều Việt, đã thiết lập tại chỗ giao nhau giữa hai trường học, dĩ nhiên là có chủ ý nhận hết học sinh giỏi.

Doãn Mạnh lên tới tầng chót, một đường cảm thần thiết bị lớp ngoại khóa này vậy mà còn cao hơn trường học của cô một bậc, thiết bị lắp đặt vừa nhìn thấy đều là ngăn nắp đôi mới hoàn toàn. Làm giống như tòa nhà văn phòng, mặt tường thủy tinh, bảng đen đều là bảng viết bằng bút lông. Thế này thì tiền đúng thật là tiêu đúng chỗ.

Cầm lấy thẻ lên lớp đi tới phòng học 709, Doãn Mạnh ở bên ngoài thò đầu vào trong nhìn quanh, phát hiện người mới tới được một nửa, ở trong phòng học phần lớn đều mặc đồng phục học sinh Trường trung học phụ thuộc A và Thất Trung, nhìn một cái là biết là vừa mới tan học ăn xong mới tới, chỉ có vài tốp năm tốp ba là học ở trường khác. Cô nhìn sang mấy bạn học mặc đồng phục Thất Trung kia, không biết một người nào, theo lẽ thường mà nói lớp S hẳn là lớp thống trị ban thực nghiệm. Nhìn đồng hồ đeo tay một cái còn 15 phút nữa là vào học, Doãn Mạnh cầm thẻ Ưu Học căn cứ theo mã số tìm chỗ ngồi của mình.

Ưu Học có một hệ thống ngoại khóa hoàn thiện, chỗ ngồi đều sắp xếp theo mã số, không thể tùy tiện ngồi loạn.

Doãn Mạnh đếm ngược từ hàng thứ hai tìm tới vị trí của mình, nhìn phòng học rộng rãi thông thoáng, cô lấy bài ghi chép vật lý ra định ôn lại một lần chuẩn bị vào học.

Giữa lúc cô đang xem tập trung, đột nhiên bên tai truyền đến một trận tiếng động ồn ào, ngẩng đầu cô phát hiện giáo viên vẫn còn chưa đến. Nghiêng đầu nhìn lên, vị trí bên cạnh có một nam sinh ngồi lên rồi.

Tóc mảnh dài, sống mũi thẳng, trong mắt dường như chứa vầng trăng sáng, cậu ta dường như cảm thấy Doãn Mạnh đang nhìn cậu ta, hất mặt thật nhanh nhìn lướt qua rồi thôi.

Má ơi! Đây không phải là anh chàng đẹp trai Hậu Nghiêu Sở lớp 4 kia sao!!! Σ(°Д°)!!!

Trần Tư Đình và Lý Lộ nhất định sẽ hối hận đến chết vì không có tới đây dự thính!

Doãn Mạnh nhìn khắp bốn phía, phát hiện nữ sinh một lớp đều đang vô tình hay cố ý quay đầu lại, nữ sinh đi ngang qua cửa càng nhiều hơn..... Các em gái, kể bên phòng 709 này không có phòng học các em đi ngang qua làm gì ah! Quả nhiên học bá cũng tránh không khỏi công kích của sắc đẹp!

Anh chàng đẹp trai ngồi đây cả người đều phát sáng, phổ độ chúng sanh thiếu chút nữa làm cho Doãn Mạnh nằm rạp xuống theo. Chỉ là không ai ghen tỵ với cô, nguyên nhân chính là trai đẹp người ta dẫn theo người thân tới ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ.

Bên cạnh chỗ ngồi của Hậu Nghiêu Sở có một cô nàng đang đứng, nhìn đồng phục cũng không biết là học trường nào, dù sao không phải trường A cũng không phải là Thất Trung, tóc dài màu đen xinh đẹp, vóc dáng cũng cao, tương đối có khí thế, vừa nhìn đã biết là vài năm sau sẽ phát triển theo mô hình phụ nữ Âu Mỹ.

Chỉ có điều hiện tại người ta hẳn là thích loại hình phim Hàn nhĩ, bĩu môi thoát nhìn dí dỏm đáng yêu: "Rõ ràng hai chúng ta cùng nhau đăng ký tại sao chỗ ngồi lại không có ở chung một chỗ chứ?"

Doãn Mạnh: Tôi cũng đang thấy lạ nè = _ =.

Bàn học Ưu Học tương đối đặc thù, hai người một bàn, mà bàn của Hậu Nghiêu Sở và Doãn Mạnh là bàn dựa vào tường hàng thứ hai đếm ngược, cô bạn gái nhỏ của Hậu Nghiêu Sở dĩ nhiên là bị đẩy đi đến hàng thứ nhất đếm ngược.

Hậu Nghiêu Sở nói chuyện, giọng nói cùng với bộ dạng như tranh của cậu ta, đều là trong trẻo lạnh lùng: "Không có việc gì, vậy cậu ngồi ở phía sau đi."

"Nhưng tớ ngồi ở phía sau hai ta nói chuyện thế nào ah!" Nữ sinh dậm chân một cái, có chút không tình nguyện.

Một thầy giáo nam đầu đội nón len vội vàng vàng chạy tới: "Xin lỗi! Đã tới trễ, tự giới thiệu một chút, tôi tên là Ngô Phi, bình thường học sinh đều gọi tôi là lão Ngô, học kỳ này dạy môn vật lý cho các em....."

Vào học, nữ sinh kia không tình nguyện đi nữa cũng phải chạy về chỗ của mình.

Hiện tại lực chú ý của Doãn Manh đã hoàn toàn bị lão Ngô trên bục giảng hấp dẫn. Lão Ngô là một giáo viên vật lý vô cùng hài hước, giảng bài vô cùng đặc sắc. Chút khuyết điểm khâu âm bị loại hấp dẫn này hoàn toàn che giấu. Theo suy đoán hẳn là giáo viên ban thực nghiệm trường A, giảng bài sinh động thú vị.

Một vài đề khó hoặc là một vài cách làm dễ nhầm lẫn, bị phương pháp thần kỳ của lão Ngô quay về mạch lạc, nghe xong Doãn Manh bừng tỉnh hiểu ra. Nhớ tới thầy Tôn môn Vật Lý, không phải là không tốt mà là quá dễ buồn ngủ.....Giống như là lời nguyện của thần ngủ ah! Coi như cô ở nhà ngủ 12 tiếng, đi học xong về còn muốn ngủ ah!

Vừa nghĩ tới bình thường đi học không có nỗ lực như vậy, Doãn Manh liền nghe giảng hết sức chăm chú, nghỉ giải lao lão Ngô mới đi ra ngoài nhuận giọng, cô liền bắt đầu vận bút như bay ghi chép lại bài giảng trên bảng.

Chẳng qua là khi cô viết đang high, bên cạnh truyền tới một giọng nữ: "Cái đó! Bạn ơi, xin lỗi quấy rầy một chút."

Doãn Manh ngẩng đầu, phát hiện lại là cô bạn gái nhỏ của Hậu Nghiêu Sở!

Em gái hơi khom người, tóc dài mềm mại quét xuống sách vở của Doãn Manh như tấm gió xuân.

"Thật xin lỗi, cái đó, tôi muốn cùng bạn đổi lại chỗ ngồi, bởi vì bạn.... tôi" Cô bé hơi ngượng ngùng nhìn Hậu Nghiêu Sở.

Đây là biến tướng ân ái trá hình ah! Chết tiệt! Kẻ độc thân hai đời – Doãn Manh thật sâu cảm thấy mất chó hợp kim titan của mình lóe lên một cái, nếu lúc này Hậu Nghiêu Sở đứng lên ôm eo cô bạn gái có lẽ ngay lúc đó cô sẽ không thể khống chế giờ cây đuốc lớn lên hát đoàn ca fff rồi.

Đổi chỗ ngồi, Doãn Manh nhìn góc hàng cuối cùng kia một chút. Thật ra thì cô không thêm đề ý có ngồi gần trai đẹp hay không, chẳng qua là hiện tại cô cận khoảng chừng 100 độ, không đeo mắt kiếng vì không để cho số độ tăng thêm. Nếu cô em này ngồi ở trước mặt, trái lại cô rất vui lòng đổi, chỉ là hàng cuối cùng.....

Doãn Manh nhìn vị trí kia một chút, lại nhìn em gái xinh đẹp một chút, aiz..... Cô là người rất dễ mềm lòng đối với những thứ xinh đẹp, dù sao thì kém một hàng, lớp này của bọn họ người cũng ít không đến nỗi cái gì cũng không thấy rõ, đổi thì đổi thôi.

Doãn Manh nói thế nào cũng là một cô nàng tốt tính, làm sao làm ra chuyện gây đánh uyên ương á ~ cô gật đầu một cái, không tình nguyện lắm đồng ý: "Được rồi."

Hai mắt cô nàng kia sáng lên, giống như nai con Bambi.

"Đừng đổi." Một giọng nam ở giữa hai người vang lên, không ngờ là Hậu Nghiêu Sở mới từ bên ngoài về. Hai mắt cô nàng kia tròn tròn, bị một câu nói này của cậu ta làm cho thiếu chút nữa chảy nước mắt xuống.

Cậu ta cau mày, có chút tức giận xin lỗi Doãn Manh.

Doãn Manh: "Không sao, đổi một chút cũng không có chuyện gì."

Hậu Nghiêu Sở nhún mày một cái: "Không cần. Quấy rầy bạn." Nói xong cậu ta kéo cô bạn gái nhỏ đến phía sau.

Doãn Manh nhún nhún vai từ chối cho ý kiến, mặc kệ người ta tới đây làm gì, cô tới đây là để học bổ túc vật lý, đoạn nhạc đệm nhỏ này cứ như vậy mà trôi qua. Vừa vào học, lực chú ý của cô liền dồn hết trên người lão Ngô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

"Cậu nói cái gì?" Trần Tư Đình tròn to hai mắt, "Hả? Hậu Nghiêu Sở cậu ta có bạn gái rồi!"

Doãn Manh ngáp một cái, tiện tay đi đến liếc nhìn bài tập của Lâm Kha, so sánh với bài tập của mình, phát hiện cô sai hai câu QUU tâm tình tốt lên.

"Doãn Manh! Tớ đang nói chuyện với cậu đó." Trần Tư Đình như chú chim nhỏ riu rít.

Doãn Manh ngẩng đầu: "Hả? Đúng vậy, dạo này, trong các học sinh cao trung mới mỗi một người đều có tiểu uyên ương, để cho FA như tớ đây....." Bà đây sống 30 năm cũng không có kết giao một người bạn trai, bọn oắt con này lại ngày ngày vượt qua bà đây, cô hoàn toàn không nhớ được lúc trước ở trong hoàn cảnh như vậy cô làm sao mà vượt qua ba năm cao trung.

Trần Tư Đình: "FA là cái gì?"

"Khụ khụ, không có gì." Doãn Manh có lệ cho qua, cô quên mất lúc này còn chưa có cách gọi này: "Lớp hóa học kia của cậu như thế nào?"

"Đừng nói nữa, trong lớp một người có thể nhìn cũng không có, không phải mặt rỗ chính là mặt dẹt. Thế nào mà vận khí cậu tốt như vậy, tùy tiện chọn một cái cũng có thể chọn được một hot boy bên cạnh....."

Doãn Manh chảy vạch đen: "Cậu đây là đi học ngoại khóa hay là đi xem người hả....."

Trần Tư Đình xem như chuyện đương nhiên: "Đương nhiên là nghe giảng mới là chuyện thuận tiện!"

Lâm Kha ngủ gà ngủ gật, đầu tổ quạ đổ về phía trước bị Hàn Siêu xoa nắn một phen: "Các cậu đang nói cái gì vậy?"

Doãn Manh nhìn thấy hần, không muốn nói chuyện nữa.

Hàn Siêu ngược lại nhanh tay tinh mắt, thấy tình thế không tốt, nịnh nọt phục dịch hoàng thượng Doãn cả buổi, thuận lợi trở thành người đầu tiên lấy được bài tập Anh ngữ hôm nay của Doãn Manh.

Thật đúng là đừng nói đến, mặc dù Hàn Siêu đáng ghét phiền không chịu nổi, nhưng miệng lại ngọt, lúc muốn lấy lòng thật sự có thể nói đến làm cho lòng bạn thoải mái.

Cô Lý đi vào vỗ tay một cái: "Vào lớp vào lớp! Hôm nay kiểm tra vệ sinh, lớp chúng ta buổi chiều tan học đều phải ở lại làm tổng vệ sinh ah ~"

Dưới bực một tràng tiếng oán trách than thở.

Có một áp lực như thế ở đây, thời gian một ngày trôi qua rất mau. Đảo mắt một vòng, Doãn Manh đã đạp lên cái ghế ngồi dùng tờ báo chà kính thủy tinh rồi.

Hàn Siêu bình thường đi học bị chê không ra hồn, nhưng bây giờ đã biến thành chân sai vật được hoan nghênh nhất.

"Hàn Siêu! Giúp tớ rửa cây lau nhà một chút!"

"Hàn Siêu! Giúp lấy ít nước được không?"

"Hàn Siêu! Cùng tớ nâng cái bàn một tý!"

Hàn Siêu giống như là một con chó lớn sinh long hoạt hổ qua lại giữa bàn ghế như con thoi.

Không giống với cậu ấy, Lâm Kha hoàn toàn là người không thích hợp làm chuyện này, cậu ta lau một cái tấm thủy tinh mà lau đến một tiếng đồng hồ (◕_◕).

Doãn Manh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép kéo cái người kéo dài công việc này ra, tự mình lên ngựa. Có làm hay không! Chẳng biết tại sao được giáo viên trọng dụng, để cho cô phụ trách đốc thúc lau tấm kính trước mặt này, làm không tốt trên mặt cũng khó coi.

Doãn Manh muốn về nhà học bài về mặt QAQ, đang phiền muộn cọ cọ chà chà, đột nhiên nghe được tiếng giày cao gót cùng với giọng nói của cô Lý.

"Doãn Manh, đến phòng làm việc của tôi một chuyến."

Mọi người quay đầu lại đồng tình nhìn về phía Doãn Manh, cô Lý không phải là một giáo viên chủ nhiệm thích gây chuyện. Được mời uống trà cũng không phải là chuyện bình thường.

Doãn Manh nuốt nước miếng một cái, ném khăn lau cho Lâm Kha đi theo cô Lý.

Phòng làm việc của cô Lý cũng không ở tầng một, mà cùng tầng với phòng làm việc của giáo viên Ngữ Văn. Chờ Doãn Manh ngồi ở trên ghế, cô Lý hắng giọng một cái: "Doãn Manh à, gần đây tôi có xem qua bài tập của em, còn có giáo viên các bộ môn khác cũng khen em, cảm thấy em rất chăm chỉ, không biết chuyện Hàn Siêu đến bên cạnh em có ảnh hưởng đến học tập của em hay không?"

Doãn Manh ghen đỏ mặt, cô thật sự rất muốn nói: Ảnh hưởng! Phiền chết được! Mau chuyển mầm tai họa đó đi đi!

Nhưng cho dù là học sinh cao trung cũng phải học được lời nói xã giao, nín thở một cái: "Thưa cô. Không ảnh hưởng, cậu ấy rất tốt."

Cô Lý gật đầu một cái: "Làm phiền cho em. Ban phổ thông chúng ta không thể nào giống như ban thực nghiệm mỗi người đều học tập giỏi, nhưng chỉ cần chịu cố gắng, mọi người thúc đẩy nhau cùng tiến lên phía trước. Không tin không thể vượt ban thực nghiệm kia!"

Doãn Manh nghẹn lời, liền vội vàng gật đầu, lúc nghe được thúc đẩy nhau cùng tiến lên phía trước, đột nhiên có chút dự cảm xấu.

"Các em là khóa học sinh thứ hai tôi dẫn dắt, trải qua ba năm rèn luyện. Tôi ít hoặc nhiều cũng có chút kinh nghiệm, cho nên căn cứ vào tình hình lớp chúng ta, tôi quyết định chúng ta học tập theo hình thức tổ nhóm nhỏ hỗ trợ lẫn nhau, vừa có thể thúc đẩy học tập lẫn nhau, vừa có thể nhanh chóng quen thuộc với các bạn học, tiến bộ nhất định sẽ càng thêm nhanh chóng." Cô Lý nói xong, đưa cho Doãn Manh một trang giấy, ý bảo cô xem tên ở phía trên.

Trong lòng Doãn Manh rơi xuống lộp bộp, quả nhiên nhìn thấy ở phía trên đó chính là tên của cô và Hàn Siêu ở cùng một chỗ, vòng cái vòng.

Cũng không phải cô ích kỷ không muốn giúp phụ đạo người khác, mà là căn bản của chính cô vốn cũng thuộc về loại kém đó, chính mình học cũng khó khăn không ra gì, còn trợ giúp lẫn nhau? Đó không phải là gán mác chơi đùa thành học tập à..... Nếu cô thật sự học giỏi, ngược lại cũng không phải việc khó gì, chỉ là giáo viên nhìn thấy mấy ngày qua bài tập cô đều làm tốt, thật ra thì cô trừ đi học ra thì hầu như tất cả thời gian đều dùng làm bài tập, mới có vẻ ưu tú hơn bạn học khác. Quyết định chủ ý học tập thật tốt thì trở ngại lại tới, còn không thể cự tuyệt được, Doãn Manh cảm danh sách trong lòng bế tắc.

Cô Lý hài lòng gật đầu một cái: "Lúc khai giảng tôi vẫn chưa có chọn ủy viên học tập, cũng là bởi vì muốn tìm một người nghiêm túc kiên định học tập, em đồng ý làm không?"

"Hả?" Doãn Manh sững sờ, nuốt ngụm nước miếng, "Đồng ý."

Cô Lý lại hài lòng gật đầu một cái.

Tuyên bố xong Doãn Manh nhận chức ủy viên học tập, Trần Tư Đình lại gần nhìn danh sách "Nhóm hỗ trợ học tập" trên tay cô. Trần Tư Đình là loại trâu bò thi học kỳ trong truyền thuyết kia, bình thường không thể hiện ra, học tập từ trước đến giờ thuộc loại trên trung bình giáo viên không lo trình độ. Mới vừa tựu trường giáo viên cũng không coi trọng người này lắm, thế cho nên trên danh sách hoàn toàn không có tên của cô ấy.

Trần Tư Đình thờ phào nhẹ nhõm, "May quá không có tớ."

Hàn Siêu phản ứng rất lớn, mắt nhìn Doãn Manh chăm chăm: "Cậu? Không phải môn vật lý cậu vẫn không cao hơn tôi sao?"

Doãn Manh cười nhạt một tiếng: "Ha ha."

"Đừng đừng đừng, ngại đừng nóng giận nhá! Tôi xoa chân cho ngài còn không được ư, hoàng thượng."

Doãn Manh nhú mày, cô hoàn toàn nhìn không ra cậu bé Hàn Siêu này có chút mồm xích gắn với ba là cơ trưởng, mẹ là tiếp viên hàng không, về sau bản thân cậu ta cũng làm phi công.

Nói cách khác, sau khi tốt nghiệp cao trung cũng sẽ không cùng bọn họ thi đại học.

Doãn Manh dán danh sách vào phía sau bảng đen, lục lọi thời khoá biểu của mình. Chủ nhật cô không phải ngồi lẳng ở nhà thì chính là đi ra ngoài chơi với Trần Tư Đình, thành lập nhóm học tập thật ra cũng không phải là chuyện không tốt gì.

Cô Lý hoạch định nhóm hỗ trợ học tập này, chính là lấy thành tích chia lớp lúc tựu trường mà nói, bắt đầu đề ra mục tiêu mức điểm số phải đạt được. Thí dụ như Doãn Manh nhập học thi Anh ngữ được 75 điểm, như vậy thi giữa kỳ mục tiêu chính là 85 điểm trở lên.

Thật ra thì nói về tiếng Anh, cô có thể cảm chắc $95 \text{ điểm} \geq y \geq y \sim$

Nói thật, cô Lý sắp xếp như vậy thật ra thì cũng khá tài. Con đường thực tế nghiêm túc học tập của Doãn Manh, môn tiếng Anh Ngữ văn này khỏi phải nói, còn Hàn Siêu láo táo lừ từ kia cũng có mấy phần thông minh, phạm là vài đề toán lý hóa bình thường nhận định là vấn đề khó khăn, đến trong tay cậu ta lại có thể giải quyết dễ dàng, nhưng có lẽ là thời gian tự học không đủ, kiến thức căn bản kém một chút.

Cô Lý phân chia nhóm này cũng không phải là nói một chút rồi thôi, mặc dù sau khi hiệu trưởng mới đến gia tăng hoạt động ngoại khóa, tiết học cũng giảm bớt mấy tiết, nhưng giảm bớt không thể không học. Nhóm hỗ trợ học tập này có văn bản quy định rõ ràng, ở phía trên thẻ hỗ trợ học tập có ghi chép thời gian mỗi tuần giám sát học tập lẫn nhau.

"Sao nào, về sau buổi chiều tan giờ học cậu cũng đừng đi ra ngoài chơi bóng rổ, chúng ta cùng nhau làm bài tập và chuẩn bị bài nhé." Doãn Manh cảm thấy mình không có kết hôn sống lại liền đối mặt với vấn đề con cái rồi.

"Hắc! Đừng á, Doãn Manh xin cậu thương xót đi mà! Bóng rổ không thể không đánh á! Tớ mới vừa vào đội trường!" Về mặt Hàn Siêu vô cùng thống khổ, khoa trương giang hai cánh tay muốn kéo Doãn Manh.

Doãn Manh về mặt chán ghét né tránh, lại đề nghị.

"Thứ bảy cậu có thời gian rảnh không? Tối trường học học tập nhá!" Doãn Mạnh túm tay áo của cậu ta, cầm phiếu "Hỗ trợ học tập" cô Lý phát có chút phát sầu, mới vừa đội lên cái mũ ủy viên học tập thế nào cũng phải biểu hiện đi đầu tốt một chút.

Hàn Siêu há hốc miệng hô: "Loại chuyện như vậy, cậu không nói, tớ không nói, cũng không ai biết chúng ta không có học á!"

Doãn Mạnh suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy bắt đầu trước thế nào cũng phải mua chút thể diện cho cô Lý, bất quá chỉ cần đổi lại chỗ học tập là được: "Không được, tớ phải làm gương tốt."

Mắt Hàn Siêu trùng như mắt trâu: "Không phải chứ, cậu thật sự muốn hẹn hò với tớ à?"

Doãn Mạnh còn chưa có hành động Hàn Siêu đã bị Lâm Kha vỗ đầu trước, "Tối và các cậu đi đi! Cái tên này rất lì cậu hoàn toàn không quản được đâu."

Doãn Mạnh khó hiểu nhìn Lâm Kha một cái: "Học thần, cậu mà còn học à....."

Lâm Kha nghiêm nhiên giống như lúc trước, là ngọn sóng to học thần được thờ phụng ở trong lớp. Dù đi học không nghe giảng, tan lớp cũng không làm bài tập (hiện tại thỉnh thoảng cũng có làm), đến kỳ thi lại đeo quần thâm vào mắt là có thể chống lên nửa bầu trời vĩnh viễn chiếm lĩnh ghế hạng nhất. Thế nào cũng là môn kỹ thuật sống, nếu không phải cậu ta lùn đoán chắc cũng đã thành nam thần đại chúng lớp bấy rồi.

Chỉ có điều coi như không phải nam thần đại chúng, cậu ta cũng vẫn là đối tượng cả lớp quý lại.

"Tớ tớ tớ! Tớ cùng học với các cậu nữa!" Lý Lộ bịch bịch bịch chạy tới, cô nàng có chút ngượng ngùng nhìn Trịnh Gia Thạc ở phía sau.

Cô bé là một cô nhóc con choai choai không có bạn trai, không hiểu tại sao được phân cho một bạn nam hỗ trợ học tập. Nếu quan hệ quen thuộc giống như Hàn Siêu và Doãn Mạnh thì cũng may, Trịnh Gia Thạc thì cô ngay cả nói chuyện cũng chưa từng nói qua, cô không muốn một mình ở chung một chỗ với cậu ta đâu.

Trịnh Gia Thạc cũng là anh em tốt của Lâm Kha, đương nhiên đồng ý. Doãn Mạnh còn chưa lên tiếng chuyện này liền bị đóng đinh quyết định xong rồi. Cuối cùng ngay cả Trần Tư Đình loại được xưng là muốn đi ra ngoài đi dạo phố cũng quyết định sáp vào tham gia náo nhiệt cùng bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sống lại làm học sinh mới một lần nữa, Doãn Mạnh không thể không thừa nhận vận khí của mình tốt. Xe điện ngầm bên cạnh mới vừa khai thông không nói, vừa vào học thì đúng lúc dựng phải thư viện mới xây dựng xong, giáo viên mới là một giáo viên trẻ trung xinh đẹp, bộ dạng thoạt nhìn vô cùng dễ nói chuyện——

"Thưa cô! Chúng em sẽ không lấy loạn sách của cô đâu ạ, chỉ là mượn chỗ học tập một chút mà thôi ah cô." Hàn Siêu bắt đầu cười đùa tí tưng.

Hai vai Doãn Mạnh đeo cặp sách, ngó dáo dác nhìn giáo viên thư viện.

Cô Hàn chính là giáo viên mới sau khi hiệu trưởng mới nhậm chức tuyển vào, lo lắng nhìn hai người: "Nhưng hôm nay là Chủ nhật, thư viện mới vừa xây xong còn chưa mở."

Hàn Siêu càu nhàu cười một tiếng: "Cô Hàn! Chúng em đến là để hoàn thành nhiệm vụ chủ nhiệm lớp giao cho, ai nghĩ tới Chủ nhật lớp cao tam có đợt kiểm tra, khóa tất cả các lầu, chúng em lại không vào được, thật sự không có chỗ đi mới tới đây. Cô xem nơi này của cô cũng không có ai, hơn nữa không phải cuối tuần mở ra sử dụng sao? Chúng em tuyệt đối không làm ảnh hưởng tới công việc của cô, chỉ cần một góc nhỏ yên tĩnh làm bài tập là được!"

Cô Hàn do dự một chút, lại nhìn khuôn mặt ngây thơ vô tội tươi cười của Doãn Mạnh một chút, lập tức cảm thấy để cho hai người bọn họ đi vào cũng không có gì. Hiện tại Chủ nhật trẻ con còn tới học tập có thể có mấy người, coi như không kích lệ loại hành động học tập nghiêm túc này, thì cũng không thể gạt đi tích cực của người ta!

Hơn nữa, cô đã được sắp xếp đến thư viện, trên cơ bản chuyện nơi đây đều do cô tự quyết định, không tồn tại vấn đề gì khác. Thật ra đi vào học tập một chút thì cũng không có gì, dù sao thì thư viện cũng sắp mở.

Cô Hàn vẽ mặt ôn hoà: "Chỉ có hai người các em à?"

Doãn Mạnh ôm sách: "Thì....."

Một giọng nữ vang dội vang lên: "Manh Manh!"

Lý Lộ cột tóc đuôi ngựa chạy đến: "Các cậu đến sớm như vậy á!"

Phía sau nghiêm nhiên là có Trần Tư Đình vai đeo cặp sách đi theo.

Cô Hàn nâng mắt kiếng lên một cái.

Doãn Manh uốn mặt cười xin lỗi: "Thưa cô, chúng em....."

"Nè! Không phải các cậu nói thư viện có thể vào sao?" Trịnh Gia Thạc ôm quả bóng rổ đi thang máy lên giọng nói cực lớn vang lên.

Lâm Kha mở hời dầm dề cũng đi theo tới.

Khóe miệng Doãn Manh co rút một cái, nghe Trần Tư Đình mắng Trịnh Gia Thạc: "Cậu nhỏ giọng một chút, trong hành lang không thể lớn tiếng ồn ào!"

Cô thật sự không biết nói gì nữa.....

Cô Hàn xoa trán: "Các em có thể đi vào học, nhưng phải giúp tôi một chuyện. Đúng lúc các em nhiều người như vậy, giúp tôi dán mã vạch lên những quyển sách này." Ngón tay chỉ về phía sau, Doãn Manh nhìn thấy trong phòng kho nhỏ có mấy chồng tạp chí.

Hàn Siêu một hộp lên tiếng: "Được thưa cô! Không thành vấn đề! Cứ giao cho tụi em."

Doãn Manh: ←_←

Trần Tư Đình: ←_←

Lâm Kha: ←_←

Lý Lộ: ←_←

Trịnh Gia Thạc: ←_←

Hàn Siêu: $y \geq \nabla \leq y \sim$

Sự thật chứng minh Hàn Siêu thật sự nghiêm túc.

Các bạn nữ giúp cô Hàn sắp xếp lại tạp chí cũ, mấy bạn nam ngồi chồm hổm trên mặt đất dán mã vạch, nhóm hỗ trợ biến thành lao động nghĩa vụ. Trịnh Gia Thạc có chút oán niệm nhìn hai nam sinh còn lại: "Siêu nhi, tới đây!"

Hàn Siêu: "Hả? Sao?"

Một cánh tay Trịnh Gia Thạc ôm chầm lấy Hàn Siêu, "Nhóc nói thật cho anh biết, có phải nhóc thăm mền cô giáo kia không!"

"Hả?" Hàn Siêu vờ mặt ranh mãnh, "Cậu nghĩ cái gì thế? Chỉ có điều cô Hàn quả thật ngực to..... Không hồ là họ Hàn chúng ta. Ui da sao lại đánh tót!"

Lâm Kha đưa khuôn mặt mộc ra: "Nhanh lên, tuần sau kiểm tra số học rồi. Làm xong chúng ta còn học nữa."

Hàn Siêu cười ha ha: "Không phải tới trước khi thi một ngày cậu mới học sao? Kha thân?"

Ngón tay trắng ngà của Lâm Kha run một cái: "Cậu quản tôi à." Cầm lấy mã vạch, nghiêm túc dán từng cái lên trên sách, vị trí mỗi cuốn cũng không sai lệch chút nào.

Sáu người phối hợp, rất nhanh liền làm xong.

Dù sao chỉ là công việc dán giấy, sau khi làm xong ai cũng không than phiền. Cô Hàn phân cho bọn họ một cái bàn tròn lớn, mấy thiếu niên thiếu nữ vậy lại thành một vòng tròn, Hàn Siêu ở nơi đó xoay ghế xoay vui quên trời đất.

Doãn Manh dẫn đầu lấy sách số học và vở ghi chép ra, trên mỗi trang đều có dán giấy phân loại, ghi chú rậm rạp chằng chịt tất cả đều là trọng điểm.

Trần Tư Đình: "Manh Manh, không nghỉ ngơi trước một lát à?"

Doãn Manh cũng không ngẩng đầu lên, vờ mặt đưa đám: "Cậu cũng không phải không biết tở kém số học, thứ ba tuần sau kiểm tra số học đấy."

Trần Tư Đình soi cái gương nhỏ: "Còn có một ngày mai nữa, còn chưa đủ cho cậu học sao?"

Lý Lộ kinh hãi: "Thứ ba kiểm tra số học? Tại sao tở không biết! $\Sigma(\circ\pi^\circ)$!!!"

Trần Tư Đình thương hại nhìn cô ấy: "Nén bi thương." Những lời này rốt cuộc đến phiên cô nói rồi $y \geq \nabla \leq y \sim$

Doãn Manh: "Làm phần bài này an ủi đi."

Lý Lộ phát điên: "Trong tiết số học tớ thật sự chưa từng nghe qua....."

Doãn Manh: "Không sao mới giảng tới chương 5 mà thôi."

Trần Tư Đình bắt lấy loạn tóc dài vừa cuốn thẳng của cô nàng trên choker: "Hi hi ~ để cho Trịnh Gia Thạc giảng cho cậu nghe á! Không phải cậu ta cùng một nhóm với cậu sao?"

Lý Lộ lúng túng: "Mới không cần đâu! Doãn Manh cậu giảng cho tớ một chút nhá QUQ".

Doãn Manh: "Ừm, được....." Lý Lộ dễ dãi phó hơn Hàn Siêu nhiều.

Trần Tư Đình lại chơi ác cười một tiếng: "Trịnh Gia Thạc! Lý Lộ bảo cậu giảng số học cho cậu ấy này!"

Cái đầu đang cúi xuống của Trịnh Gia Thạc bỗng ngẩng lên: "Hả? Được á, thời gian vừa đúng bắt đầu thôi. Tới đây~"

Nói xong, cậu ấy cầm mấy tờ tài liệu số học lên, vẫy vẫy tay với Lý Lộ.

Lý Lộ ghen lời, hung hăng tròn mắt nhìn Trần Tư Đình một cái, ảo não đi qua.

Doãn Manh kỳ quái: "Tớ giảng cho cậu ấy một chút cũng không có việc gì á ~ tại sao cậu lại để Trịnh Gia Thạc kéo cậu ấy đi....."

Trần Tư Đình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Doãn Manh: "Cậu nhìn không ra Lý Lộ có ý với Trịnh Gia Thạc à?"

"Hả?" Bút trên tay Doãn Manh lạch cạch một tiếng rơi xuống bàn, "Làm sao có thể? Lúc trước Lý Lộ vẫn nói với tớ không muốn học cùng cậu ta mà!"

Trần Tư Đình: "Cậu không biết khẩu thị tâm phi à? Hiện giờ không phải da mặt nữ sinh đều mỏng sao? Cậu thật sự tin?"

Doãn Manh về mặt há hốc nhìn Trần Tư Đình, cô cảm thấy tam quan của mình lại bị chà đạp. Nói như thế nào đây, cô cảm thấy hẳn là bản thân Trần Tư Đình từng kết giao nhiều bạn trai, cho nên suy bụng ta ra bụng người đương nhiên nhìn thấy ai cũng đều có gian tình.

Cô phớt lờ nhún vai một cái, "Thôi kệ đi, sắp kiểm tra số học rồi, cái gì cũng không biết đây này....."

Nghe xong lời này của cô Trần Tư Đình nhảy dựng lên: "Cậu có phải là nữ sinh hay không! Thế nào ngay cả thiên tính bát quái cũng không có....."

Thiên tính bát quái của cô đã sớm bị mài mòn rồi QUQ, trong lòng không còn thanh xuân nữa. Nhớ năm đó, cô cũng từng có thời kỳ tham gia bói ra tiếu tam trong lớp, nhìn trộm gò má anh trai nhỏ dễ thương trông hoa si, nhưng hôm nay đã một đi không trở lại nữa rồi.

Dạy đạo lý làm người cho bạn một hồi Trần Tư Đình cũng chưa hài lòng, lôi kéo tay áo Doãn Manh muốn mở máy phát tiếp.

"A dừng! Chương 5 của tớ còn chưa xong đâu, Tư Đình cậu giải thích giúp tớ một chút ah!" Doãn Manh ra vẻ nhiệt tình. Không ngờ Trần Tư Đình còn chưa lên tiếng, Lâm Kha đã đi tới.

"Không phải cậu đi học luôn nghe giảng sao? Nghe xong cái gì cũng không biết? Cậu nghe giảng xong cho vào trong bụng chó hết rồi sao?" Từ trước đến giờ Lâm Kha không bao giờ buông tha một cơ hội châm chọc cô.

Doãn Manh nghe xong lời đó khó chịu, cười lạnh: "Vậy cậu biết à?"

Hai người bọn họ vào lớp thường có trạng thái là: Doãn Manh tròn to hai mắt nghe giảng, Lâm Kha ngủ; Doãn Manh soạn soạn ghi chép, Lâm Kha ngủ; Doãn Manh trả lời câu hỏi của giáo viên, Lâm Kha ngủ; Doãn Manh viết đề bài theo giáo viên, Lâm Kha tỉnh ngủ bắt đầu chơi trò chơi. Sau đó Doãn Manh tròn to hai mắt nghe giảng, Lâm Kha chơi trò chơi; Doãn Manh soạn soạn ghi chép, Lâm Kha chơi trò chơi; Doãn Manh trả lời câu hỏi của giáo viên, Lâm Kha chơi trò chơi; Doãn Manh viết đề bài theo giáo viên, Lâm Kha chơi xong trò chơi ngủ tiếp.

Lòng vòng lặp đi lặp lại như vậy đến khi tan lớp, làm cho mỗi lần Doãn Manh nhìn thấy Lâm Kha liền tức cạch hông.

Doãn Manh được lão Ngô giáo dục cảm hoá, lúc ấy hiểu ra mấy ngày liền đều học vật lý, số học không có đụng tới một chữ, bài ghi chép cũng không xem. Chớ nói chi là chương 5 vốn là bài học mở rộng, so với chương 4 trước đó khó hơn rất nhiều, ngày mốt kiểm tra, loại người như cậu ta, không kéo dài tới một khắc cuối cùng có thể học? Cô cũng không tin thân ngu này có thể biết!

Lâm Kha về mặt khinh bỉ: "Lấy sách ra."

Trần Tư Đình vừa nghe có liên quan đến bài học cũng bu lại.

Thật đúng là đừng nói tới, Doãn Manh bị đánh vào mặt. Lâm Kha hoàn toàn không hổ là đại thần, quét sơ qua sách một lần liền bắt đầu giảng cho hai người nghe, giảng rất là nhanh, mấy đề bài Doãn Manh không làm được đến trong tay cậu ta soạn soạn toàn bộ làm xong. Mạch suy nghĩ tương đối đơn giản, đồ thị cũng phi thường rõ ràng, chỉ là ——

Doãn Manh: "Chờ một chút chờ một chút! Cậu chờ một chút! Không hiểu không hiểu! Nói chậm một chút sẽ chết à, cái này tại sao làm như vậy á!"

Lâm Kha lần nữa dùng ánh mắt bày tỏ sự khinh bỉ của mình: "Há? Đơn giản như vậy vậy mà cậu lại hỏi tại sao à? Cậu thật sự từng có ghi chép sao?"

Cậu ta quay đầu lại thì nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Trần Tư Đình.

Một mình Doãn Manh không hiểu thì chứng minh cô dần, nhưng Trần Tư Đình cũng không hiểu thì chính là vấn đề của cậu ta. Lâm Kha sờ lỗ mũi một cái, làm ra vẻ phóng khoáng: "Cái nào không biết, cậu hỏi đi."

"Há? Cái này không biết, cậu là học sinh cao trung sao?"

"Cái đó rõ ràng là công thức Oersted làm sao mà tôi biết ah!"

"Không dùng cái này cũng có thể tách ra, như vậy như vậy lại như vậy....."

"Cậu chờ một chút chờ một chút! Để cho tôi xem trước một chút tiếp thu một chút....."

"Cái này thì có cái gì mà tiếp thu?"

"Cậu cảm miệng!"

"Há? Là ai bảo tôi giảng?"

Cô Hàn không vui lắm mở cửa: "Các em nhỏ giọng một chút được không? Phòng làm việc của hiệu trưởng ở dưới lầu, một hồi lên đây tôi không tiện giải thích cho các em."

"Thật xin lỗi, cô Hàn." Rốt cuộc hai người ngậm miệng lại.

Trần Tư Đình quan sát hai bên: "Tớ đã hiểu rồi. Tớ đi xem trước đề khác một chút." Nói xong chạy nhanh như một làn khói.

Lâm Kha vẻ mặt khó chịu: "Tại sao cậu dần như vậy ah, trời ạ."

Doãn Manh không cam lòng cắn đầu bút: "Đừng phiền tôi, tốt hơn hết là để tự tôi xem." Nhớ tới trước kia lúc học đại học lưu hành một câu nói: Một trong những câu nói không lãng mạn nhất trên thế giới chính là —— Tôi giảng cho em số học nhé.

Thế nhưng bây giờ, cô hiểu thêm một triết lý nhân sinh nữa đó là: Ôm bấp đuôi học bá, cách xa học thần.

QUUQ bởi vì học thần chỉ biết gây cản trở thôi.....

Hàn Siêu biến mất một hồi lâu ôm quả bóng rổ bịch bịch bịch chạy vào, hưng phấn xô cửa: "Hắc! Vừa rồi tớ đi ngang qua phòng làm việc của cô Lý nghe cô nói rằng thứ sáu chúng ta chơi xuân á!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Cuối cùng Doãn Manh vẫn mặt dày điền vào thẻ hỗ trợ học tập. Mặc dù bọn họ không có hỗ trợ nhau, nhưng ít nhất là cô có học nhé! (~▽~)/ cho nên không tính là gạt người!

Cô Lý rất hài lòng, cảm thấy phương pháp này rất tốt. Dù sao cũng không phải tất cả đứa trẻ nào cũng đều giống như Doãn Manh không ai quản cũng có thể tự chủ học tập, giống như Lý Lộ Hàn Siêu vậy, coi như không có khả năng giống như Doãn Manh, nhưng dù sao cũng hơn một mình phí hết thời gian.

Chiều thứ ba, lúc lớp đang tự học cô số học – cô Vương ôm bài kiểm tra bước đi như bay đi vào, vỗ bàn: "Trật tự! Cất hết sách vở vào đi! Chúng ta bắt đầu!"

Phía dưới một tràng gào khóc thảm thiết ——

"Thưa cô! Còn chưa có chuẩn bị xong! Nếu không để ngày mai rồi kiểm tra cô."

Cô Vương cười lạnh một tiếng: "Hừ, bây giờ biết sốt ruột? Đi học làm gì? Tan lớp làm gì? Tới ngày hôm qua làm gì? Mau cất vào! Tớ nào im lặng trước

thì phát tổ đó, thời gian kiểm tra một tiếng, làm xong là có thể đi!"

Phía dưới các bạn học lại ồn ào một trận.

Cô Vương rất có cá tính, mạnh mẽ vang dội, mặc dù là giáo viên nữ nhưng toàn thân lại mang khí phách hiệp nữ hiên ngang, nghe nói đã từng ở trong quân ngũ một thời gian, chú trọng nhất chính là hiệu suất. Cho nên cô ấy thường thức nhất chính là hành động tác phong gọn gàng lưu loát, đối với những thứ lè mà lè mà kia vô cùng chú trọng.

Cho nên cô ấy chưa bao giờ là loại giáo viên tuân thủ các quy tắc cứng nhắc, cho tới bây giờ bài tập phần lớn cũng không thu lại, thi kiểm tra mới là trọng yếu.

Các bạn học đều ngồi yên lặng xong, cô Vương bắt đầu phát bài kiểm tra. Từng tờ giấy kiểm tra trắng bóng được phát ra, loại sớm có chuẩn bị giống như Doãn Mạnh dĩ nhiên là không sợ, còn loại như Hàn Siêu này thì mặt mày ừ dột rồi.

Cô Vương cũng không phải như thầy Vu lớp một không làm khó chết học sinh trong lòng không thoải mái kia, ra đề phần lớn vẫn theo quy củ thường lệ, lúc trước Doãn Mạnh đã tự mình cần quét ôn tập một lần.

Làm vô cùng thuận tay, một câu nối tiếp một câu đều trôi chảy. Chỉ có điều tới câu cuối cùng, Doãn Mạnh lấy giấy nháp tính cả buổi, tính ra được một đáp án thoạt nhìn hoàn toàn không thể là đáp án. Doãn Mạnh cố suy nghĩ vô đầu bút tại gờ vô cả buổi vẫn không có nghĩ ra.

Loại bài kiểm tra hàng tuần này về cơ bản giáo viên trông coi đều không nghiêm lắm, bình thường giáo viên đều ở hàng đầu tiên nhìn xuống, không để ý lắm thậm chí có giáo viên có thể ở trong văn phòng ngủ ngơ.

Cô Vương chấm bài kiểm tra vô cùng chuyên chú, phía dưới có chút tiếng động nhỏ chỉ cần tiếng vang không lớn sẽ hoàn toàn không để ý. Rất nhanh có mấy bạn học đã làm xong, thỉnh thoảng phát ra tiếng thì thầm trao đổi với nhau.

Doãn Mạnh quay đầu lại nhìn lên, đúng lúc đối mặt với tầm mắt của Lâm Kha. Người này đã sớm làm xong, đang ngồi ung dung! Nhìn như là đang kiểm tra lại bài.

Cô liếc qua một cái thật nhanh, phát hiện đáp án câu cuối cùng quả thật không giống như của cô. Doãn Mạnh nhìn xem cũng không muốn sao chép, mà là tìm kiếm an ủi trong lòng, chỉ tiếc an ủi trong lòng kia không tìm được, lại phát hiện ra cái sai sót lớn.

Cho nên câu này đúng là cô làm sai, trong lòng Doãn Mạnh rối rắm việc này ah, cần đầu bút đối rất nhiều suy nghĩ, cuối cùng viết đầy giấy nháp, thứ có thể kéo ra toàn bộ đều kéo ra hết. Đáng tiếc, cuối cùng vẫn không có tính ra số kia của Lâm Kha. Bài kiểm tra cao trung này sao mà khó như thế? Hừ!

Khi đến giờ, không ai dám nộp bài trước. Sau khi nộp bài kiểm tra xong, trong lớp nháo động, các bạn học rồi rít bắt đầu thảo luận đáp án bài kiểm tra số học.

Doãn Mạnh bĩu môi, có chút như đưa đám. Chỉ có điều cái này cũng không quá đả kích cô, thứ mấy đời chưa có xem qua, tài học mới học được một khoản thời gian như vậy muốn kiểm tra nhất lớp quả thật không có khả năng.

Từ trước đến nay tốc độ chấm bài kiểm tra của cô Vương vang danh kinh khủng, sáng sớm hôm sau, cô ấy đã cầm bài kiểm tra vỗ vào trên bàn, về mặt vô cùng nghiêm nghị.

Doãn Mạnh đã cảm nhận được cô Vương thật sự đang tức giận, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh.

"Kiểm tra quá kém. Tôi thật sự vô cùng thất vọng. Đến nỗi tôi rất nghi ngờ các em có phải là học sinh cao trung trọng điểm hay không, nhiệt tình học tập ở sơ trung của các em đi đâu rồi? Có phải bởi vì không vào ban thực nghiệm liên lo ngại?"

"Điểm trung bình so với lớp 3 thực nghiệm tôi dạy kém 9. 8 điểm, đây chính là trình độ hiện tại của các em sao?" Thất Trung mặc dù phân ban thực nghiệm và ban phổ thông, nhưng giáo viên đều giống nhau, mỗi giáo viên bộ môn đều phụ trách một lớp thực nghiệm và một lớp phổ thông, chưa bao giờ phân biệt đối xử.

"So với ban thực nghiệm các em thiếu cái gì? Là thông minh sao? Hoàn toàn không phải, các em thiếu chính là tâm học tập! Thiếu tính chủ động, mới có thể dậm chân tại chỗ, thậm chí thụt lùi về phía sau. Hôm nay tôi nói rõ, cao trung và sơ trung không giống nhau, chúng tôi cũng sẽ không ép các em học, toàn bộ dựa vào chính mình, nếu hiện tại bản thân mình không cố gắng nắm chắc nền tảng, đến thi đại học hối hận cũng không kịp!"

Xem ra Cô Vương thật sự rất tức giận, sau khi nói xong vỗ vỗ bài kiểm tra để cho đại biểu môn phát bài kiểm tra.

Những lời này làm cho không khí trong lớp lâm vào khủng hoảng, bình thường các bạn học hay ồn ào cũng mất đi ý định quấy rối. Từng người một ngồi ngay ngắn nghe phê bình.

Lúc đầu Doãn Mạnh bị nói tâm tình cũng có chút nặng nề, nhưng cầm được bài kiểm tra nhìn thấy phía trên vẽ một số "86" thật to, thiếu chút nữa không kiềm được vui mừng nhảy lên ba thước cao!

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể kiểm tra đạt đến mức này, thật là không ưởng công cô tốn bao nhiêu công sức! Học tập cũng không có khó như cô nghĩ vậy á, chỉ cần kiên trì! Loại vui vẻ này quả thật còn mãnh liệt hơn so với cô được thăng chức tăng lương ở đời trước nhiều.

Cố gắng ngăn chặn kiều ngạo đang nảy sinh trong lòng xuống. Doãn Manh đếm đếm, cô sai ở một câu điền vào chỗ trống, một câu lựa chọn, còn có một câu lớn xảy ra chút lỗi nhỏ. Mà bị trừ điểm nhiều nhất chính là câu lớn cuối cùng, tính cả buổi bôi xóa đồ thành một đám bông bông, đáp án cũng chưa có viết ra. Cô Vương lại lên tiếng: "Chỉ là, vẫn có học sinh nỗ lực. Thí dụ như bạn Lâm Kha, 96 điểm, cao nhất lớp, điểm còn cao hơn người cao nhất lớp 3. Tất cả mọi người phải học tập giống như bạn ấy, nỗ lực đều là không nhìn thấy, đừng tưởng rằng điểm số là xem TV một chút chơi trò chơi một chút thì có thể đạt được, chỉ có nỗ lực mới có thể....."

Khóe mắt Doãn Manh nhìn thấy vẻ mặt chính nghĩa của Lâm Kha, thiếu chút nữa bật cười ra tiếng.

Giáo viên bắt đầu giải đề ở trên bảng đen, cho dù Doãn Manh đều biết cô cũng đi theo giáo viên giải lại một lần, hiểu càng thêm rõ ràng. Lúc giải đến câu cuối cùng, Doãn Manh rất là nghiêm túc nghe giảng.

Cách giải của cô Vương vô cùng rõ ràng, từng bước từng bước tuần tự mà tiến hành, nhưng Doãn Manh càng nghe càng cảm thấy nhìn quen mắt, đến cuối cùng, cô Vương cho ra một đáp án cô càng nhìn quen mắt hơn nữa.

Cái này!

Doãn Manh tròn tròn cặp mắt, đáp án này cô tính ra mà!

Doãn Manh sững sốt vội vàng quay đầu lại: "Câu cuối cùng của cậu?"

Lâm Kha cũng rất kinh ngạc: "À? Tôi tính sai rồi á....."

"Không phải cậu đã kiểm tra rồi sao? Tại sao không phát hiện ra?"

Lâm Kha lại càng kỳ quái: "Tôi kiểm tra khi nào? Cậu xem qua bài kiểm tra của tôi sao? Tôi làm xong thì luôn ngẩn người á....."

Doãn Manh: ('□') ㄣ ———

Mẹ nó, cảm giác có khổ gấu ở trong lòng nói không ra lời thật là khó chịu. Chuyện này lại không thể trách Lâm Kha, là tự cô nhìn lén đáp án kia của cậu ta mà, cứ tưởng rằng học thần cũng sẽ không làm sai lại không nghĩ rằng thông minh quá sẽ bị thông minh hại..... Cô làm lại là đáp án đúng!

Lâm Kha: "Cậu làm sao vậy? Vẻ mặt vẩn vơ như thế kia."

Doãn Manh cắn khấn tay nhỏ, hung hăng nói: "Không có việc gì."

Lúc cô Vương giải xong bài kiểm tra, đúng lúc chuông tan học vang lên.

Cô Lý đi vào phòng học, vỗ vỗ tấm bảng đen: "Các em im lặng nào. Ngày mai chúng ta chơi xuân, chắc hẳn lúc trước các em cũng đã nghe nói qua....."

"Ồ! Yee ~~~~~" phía dưới xao động thành một đoàn. Mặc dù tin tức chơi xuân đã sớm lưu truyền ở trong sân trường, nhưng lần này là thông báo chính thức, có lẽ là cô Lý vì để cho bọn họ lên lớp thật tốt, nên để trước một ngày mới nói cho bọn họ biết.

"Im lặng, im lặng, chờ tôi nói hết!" Cô Lý vỗ vỗ tay, "Các em cần phải xin phép, hôm nay nói cho tôi biết, trước 7 giờ 30 sáng ngày mai cần phải tới trường học. Bởi vì xe buýt của chúng ta chỉ chờ đến 7 giờ 40, các em không đến kịp vậy thì phải tự mình tự đi công viên Đàm Thanh. Cách nơi này không gần, đổi xe cũng không tiện, ngàn vạn lần đừng đến trễ."

Sau đó cô Lý dặn dò vài nét chính về những vấn đề an toàn khác, rồi rời đi. Sau khi trải qua chuyện này, không khí bị bài kiểm tra số học làm cho mất tinh thần trong lớp dần đi sạch sẽ, các môn học buổi sáng vừa xong, liền bắt đầu có tiếng huyền não dọn dẹp vệ sinh nam sinh dưới sự dẫn đầu của Hàn Siêu liền ôm cây chổi xông lên nhảy múa như người già nhảy disco, làm cho học sinh dưới bụi cười đến không dùng được.

Doãn Manh cũng bị lây nhiễm không khí thoải mái này, oán niệm bị Lâm Kha hớ (đúng hơn là dưới tình huống chính cậu ta cũng không biết) rốt cuộc tan biến đi một chút.

"Doãn Manh, tớ không muốn ăn ở nhà ăn QUQ. Chúng ta đi Triều Việt đối diện ăn đi, tớ thật sự là ghét ăn cơm trưa ở trường....." Trần Tư Đình vẻ mặt trông mong, lúc lắc cánh tay Doãn Manh không buông.

Doãn Manh có chút do dự, cô luôn có một loại chấp niệm đi học là phải ăn ở trường học, thế nhưng tuy rằng giá tiền thích hợp, nhà ăn của Thất Trung thật sự là không dám làm cho người ta khen tặng, làm cho cô cũng có chút muốn thiên vị.

"À? Thật sự có thể chứ?"

Trần Tư Đình thấy hôm nay có thể có hi vọng, từ khi tự trường khuyến đến bây giờ rốt cuộc Doãn Manh cũng buông lỏng một lần! Ngay lập tức đặt miệng ngồi xuống: "Đương nhiên á! Chị hai à chị biết hiện tại có bao nhiêu người ăn cơm ở ngoài trường không?"

Doãn Manh suy tư một chút, cảm thấy kiểm tra không tệ cần phải cải thiện ăn uống một chút làm phần thưởng cho mình. Kết quả là lần đầu tiên đồng ý thỉnh cầu của người bạn nhỏ Tư Đình từ khi tự trường tới nay, hai người cùng nhau chạy tới dưới tầng hai Triều Việt ăn một bữa Ma Lạt Thang hấp dẫn. Bởi vì không phải là hai ngày nghỉ, người thường ưa chuộng lẩu xếp hàng cũng không nhiều. Khách hàng cũng chỉ có học sinh và người làm việc ở chỗ này chiếm đa số, cho nên hai người cũng không xếp hàng mà trực tiếp ăn luôn.

Mặc dù tốn thời gian nhiều, nhưng ăn được món cay này thật là sáng khoái!

Doãn Manh ăn mở hời đầm đĩa, ăn xong rồi ngay cả lạnh cũng không thấy, cô nắm tay lại, "Lần sau tớ thi 90 điểm trở lên chúng ta lại tới càn quét một bữa nữa nhá!"

Trần Tư Đình lệ rơi đầy mặt QWQ: "Vậy ngày mai chúng ta vẫn phải ăn ở nhà ăn à....."

Doãn Manh nghiêm trang: "Ngày mai chúng ta đi chơi xuân, ngày mốt chúng ta ăn ở nhà ăn....."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Thời gian chơi xuân rất là khoa học, xác định ở trung tuần (từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng) tháng 9, vừa không lạnh cũng không nóng, còn có thể thông qua hoạt động này để cho các bạn học trong lớp càng thêm quen thuộc.

Còn đối với Doãn Manh mà nói, hai chữ "Chơi xuân" cảm giác như là còn có chút xa xôi. Ngẫm lại thời điểm chơi xuân sơ trung đòi trước, buổi tối trước một ngày hưng phấn đến ngủ không được. Đáng tiếc bây giờ cô đã không còn loại cảm giác này, hơn nữa đối với chuyện trải tấm vải bày đồ ăn vặt trên bãi cỏ công viên cảm thấy có phần xấu hổ. Có lẽ là lớn tuổi, nên đã miễn dịch owo.

Chỉ là cả lớp đều tràn đầy không khí tung tăng, ít hoặc nhiều đối với cô cũng có chút ảnh hưởng. Chơi xuân chính là ăn ngon, cùng chơi đùa! Quan trọng là không cần đi học.....

Sáng sớm hôm sau, vạn dặm không mây, bầu trời quang đãng.

Doãn Manh như thường lệ đi tới trường học, vác theo một túi đồ ăn mẹ chuẩn bị cho. Xa xa đã nhìn thấy Trần Tư Đình phất tay về phía cô. Hôm nay cô nàng có chút không giống bình thường, tóc chải thành đuôi ngựa, kẹp tóc màu hồng chiếu lấp lánh.

"Manh Manh! Tớ mang theo một túi đồ ăn ngon! Đến lúc đó chúng ta phân chia!"

"Được á, tớ cũng mang theo thức ăn đơn giản mẹ tớ làm." Doãn Manh gật đầu một cái, mẹ của cô mở quán cơm, có thể có một tay nấu ăn thật ngon, cơm nắm cũng có thể làm ra mùi vị khác biệt, còn chiên rất nhiều món ăn vặt, căn dặn cô đến lúc đó cùng ăn với các bạn học.

Vừa nói chơi xuân, học sinh bình thường ngày ngày đi trễ vụt một cái đều lên tinh thần, sớm thật sớm đã đến trường học, thậm chí mấy nam sinh còn kết bạn đầu bóng rổ thừa dịp thời gian chờ xe đầu với nhau một vấn.

Ba lô của mấy nam sinh chất thành một đồng nhỏ, để cho Trần Tư Đình bọn họ và mấy nữ sinh đã đến trông coi. Hai người tán gẫu một hồi, Lý Lộ cũng tới, ba nữ sinh tụ chung một chỗ bàn về phim truyền hình gần đây một chút, không có bài tập, không khí trở nên rất nhẹ nhõm.

"Haiz, cũng không biết là ghép xe với lớp nào, tớ nghe nói lần trước hai lớp đi chung một chiếc xe." Trần Tư Đình bập môi, ngâm kẹo nói.

"Nhất định là theo chị Lý đến á! Cùng một tổ với lớp 4 thì tốt nhất rồi! Không chừng có thể ngồi chung với Hậu Nghiêu Sở!" Lý Lộ chấp tay trước ngực, bong bóng màu hồng đều sắp tràn ra.

Tự trường lâu như vậy, Hậu Nghiêu Sở có thể xem như có chút danh tiếng, bằng vào gương mặt kia thì toàn bộ nữ sinh các cấp vô tình hay cố ý đều biết đến.

Bởi vì có liên quan đến số tuổi không lớn lắm của cô Lý chủ nhiệm lớp, khai giảng đã lâu tất cả mọi người đã tương đối quen thuộc rồi, bắt đầu thân thiết xưng hô với cô ấy là chị Lý. Hình như cô ấy thật sự thích xưng hô này, so với khoảng cách gọi cô thầy lạnh lẽo kia nhiều hơn mấy phần nhiệt tình.

Theo bố trí giáo viên bình đẳng ở Thất Trung, giáo viên ban thực nghiệm và ban phổ thông đều giống nhau, môn chính được phân như thế này: ngữ văn cô Lý, vật lý thầy Tôn dạy lớp 4 và lớp 7 của Doãn Manh; số học cô Vương và tiếng Anh cô Cơ dạy lớp 3 và lớp 7.

Cho nên nếu theo bố trí như vậy, lớp bọn họ có khả năng là sẽ ghép xe với lớp 4 hoặc là lớp 3. Chỉ là nếu phân theo thứ tự lớp học, có lẽ là ghép với lớp 8 rồi.

Doãn Manh cười híp mắt dội nước lạnh: "Cậu ta đã có bạn gái nhỏ ~ cậu là muốn tự đề cao bản thân, làm vỡ xe phòng hờ sao?"

Lý Lộ tức giận: "Cậu thật đúng là bà cụ non, bạn gái có thể kết giao thời gian bao lâu, cũng không phải là kết hôn, đúng không Tư Đình!"

"Hả?" Trần Tư Đình dường như mới phản ứng kịp, "Các cậu nói cái gì vậy?"

"Hậu Nghiêu Sở á, không phải cậu cũng rất thích sao!" Lý Lộ kỳ quái nói.

"Ồ! Đó đương nhiên là cùng lớp bốn tốt lắm, có thể nhìn trai đẹp owo." Trần Tư Đình nói thì nói như thế, nhưng khi nhìn thái độ thì cũng không nhiệt tình như vậy. Lý Lộ neho mắt lại, quan sát Trần Tư Đình.

Mấy chiếc xe buýt từ cửa trường học lái vào, tiếng động cơ phát ra vù vù. Lần này cô Lý cũng không mang giày cao gót, mà mang giày thể thao, vỗ vỗ tay triệu tập mọi người tập hợp.

Xe buýt lái tới, cô ấy cầm danh sách bắt đầu điểm danh. Sự thật chứng minh, bất cứ lúc nào cũng phải có người đến trễ.

Bạn Hàn Siêu còn chưa tới. Cô Lý nhướn mày, vỗ vỗ gấp danh sách lại, khí phách vung tay lên: "Lên xe trước!"

"Chị Lý chúng ta đi cùng xe với lớp nào ạ!" Lý Lộ vẫn chưa từ bỏ ý định.

Cô Lý phát tay một cái, "lớp 4."

Nữ sinh cả lớp như có như không oanh động một trận, nam sinh thì phát ra tiếng khinh thường. Doãn Manh che miệng cười không ngừng, cảm thấy học sinh cao trung thật sự rất đáng yêu.

Đứng xếp hàng lên xe, Doãn Manh chú ý tới trên xe bus dán một bảng hiệu (4, 7), chắc là chỉ hai lớp của bọn họ.

"Hai tụi mình ngồi chung?" Trần Tư Đình lúi kéo tay Doãn Manh.

Doãn Manh vừa định gật đầu, quay đầu lại nhìn Lý Lộ một cái, lúc đang lưỡng lự lựa chọn, thì đúng lúc đó lại nghe cô Lý nói: "Các em! Các em ai thường hay say xe thì ngồi phía trước nha! Đừng đợi đến lúc ói ra mới nói."

Doãn Manh suy nghĩ một chút, mặc dù cô ra xã hội đã sớm quen ngồi xe, nhưng bây giờ trong nhà cũng không có xe, loại xe buýt sân bay này quả thật có thể sẽ ói, nhìn Tư Đình nhún vai một cái: "Nhưng tớ có thể say xe aiz, nếu không cậu và Lý Lộ ngồi chung đi."

Trần Tư Đình gật đầu một cái đi tìm Lý Lộ. Doãn Manh chạy trở về chỗ cô Lý, chờ cô ấy sắp xếp chỗ ngồi cho. Cô Lý thuần thục xếp cô ở hàng thứ hai, ngồi bên cạnh một bạn nữ rất văn tĩnh, tên là Mạnh Thi Nguyệt, tên thật văn hoa, người cũng thanh lịch. Đeo kính không gọng, da trắng, thân hình cũng gầy teo.

Mặc dù chỗ ngồi cách cô khá xa, nhưng Doãn Manh có ấn tượng đối với cô ấy. Dung mạo của cô ấy thanh tú, người cũng thuộc loại yếu ớt nhiều bệnh, hoàn toàn không cùng một loại với đám nhóc điên Trần Tư Đình Doãn Manh này.

Nhưng Doãn Manh chú ý tới cô ấy, cũng là bởi vì Hàn Siêu thích cô ấy. Về phần tại sao cô biết Hàn Siêu thích Mạnh Thi Nguyệt, cái này tất nhiên không phải là Hàn Siêu nói với cô.

Mà là, mỗi lần cậu ta vừa nhìn thấy Mạnh Thi Nguyệt, mặt kia đỏ lên kẻ ngu cũng nhìn ra được =w=.

Doãn Manh chào hỏi với Mạnh Thi Nguyệt xong rồi ngồi ở bên cạnh cô ấy. Mạnh Thi Nguyệt giọng nói nhỏ nhỏ, đáp một tiếng, một chòm tóc để xòa ở trên mặt, rất có phong phạm mỹ nhân thanh lệ.

Loại bé gái này chính là loại Doãn Manh hoàn toàn không biết chung đụng như thế nào, giống như tiếng nói chuyện hơi lớn một chút cũng sẽ quấy nhiễu đến khí tức của cô ấy.

Người quen đều ở phía sau, bên cạnh Mạnh Thi Nguyệt cũng là loại hình ít nói như thế, Doãn Manh nhìn mặt mày thanh tú của Mạnh Thi Nguyệt một chút, xem ra cô ấy sẽ không trò chuyện.

Doãn Manh xưa nay không thích gây phiền hà cho người khác, lấy điện thoại di động ra bắt đầu bấm, thời gian trôi qua rất nhanh, đội ngũ lớp 4 đã lên xe, xen lẫn trong một đám người, thu hút sự chú ý của mọi người chính là nam sinh đứng ở hàng phía sau - Hậu Nghiêu Sở, đứng ở trong một đám thiếu niên thời kỳ trưởng thành hoặc là mặt rỗ thanh xuân mỹ lệ, hoặc là mặt rộng bốn mắt cực kỳ nổi bật. Chỉ có điều cái này cũng không đơn thuần là bởi vì bề ngoài, con người đẹp ở trong xương không có ở ngoài da, soái ca cũng thế. Có lẽ là về khí chất lạnh lùng pha chút say đắm lòng người rất hiếm thấy ở trong học sinh, cho nên cả người đều không giống với người khác.

Doãn Manh liếc nhìn một cái rồi thôi, thần chí lại vùi sâu vào trong điện thoại của cô. "Tĩnh tĩnh" —— mẹ nhắn tin cho cô: tới trường học chưa? Như thế nào?

Doãn Manh nhìn thấy tin nhắn cười đến mắt đều híp lại, nhanh chóng trả lời: đã lên xe, lập tức xuất phát ($\geq \nabla \leq$)!

Người lớp 4 ngồi đủ rồi, cô Lý vẫn nhíu mày: "Tại sao Hàn Siêu còn chưa tới!"

Vừa dứt lời, một trận lốc xoáy bay lên xe, chính là Hàn Siêu đang thở hổn hển: "Cô, Thưa cô! Em đến rồi!"

Lúc này cô Lý mới thở phào nhẹ nhõm: "Sao lại thế này! Trẻ như thế!"

"Em, em quên cài đồng hồ báo thức." Hàn Siêu xin lỗi gãi gãi đầu, tối ngày hôm qua quá hưng phấn không ngủ được, buổi sáng dậy muộn.

Cô Lý nói cậu ta mấy câu, rồi ngồi vào hàng đầu tiên cùng với cô Cơ (Cô Cơ dạy môn tiếng Anh là chủ nhiệm lớp 4), để cho cậu ta tự mình tìm chỗ ngồi, xe bắt đầu khởi động.

Lúc này Hàn Siêu mới phát hiện bên cạnh chính là Doãn Manh và Mạnh Thi Nguyệt, mặt liền bắt đầu nóng lên, có chút đỏ mặt liếc nhìn chỗ ngồi của Doãn Manh, cuối cùng vẫn lùi bước đi ra phía sau.

Doãn Manh có chút do dự có nên đứng lên nhường cho cậu ta hay không, nhưng không nghĩ cậu ta lại đi mất, nhún vai một cái tiếp tục chơi điện thoại đi động.

Xe khởi động, cô để điện thoại xuống tránh say xe, nhắm mắt dự định chợp mắt một lát, dù sao đích đến ở ngoại thành, thế nào cũng phải một tiếng mới đến.

Nghĩ đi nghĩ lại đề số học ngày hôm qua, liền ngủ mất rồi.

Trước mắt một mảnh mờ mịt, Doãn Manh cảm thấy bên cạnh có một áp lực, vừa mở mắt phát hiện là Mạnh Thi Nguyệt về mặt có chút không kiên nhẫn, giọng nói yếu ớt của cô ấy cất lên, vẫn nhả lại hữu lực: "Chân của bạn duỗi đến bên này của tôi rồi."

Doãn Manh cúi đầu nhìn xuống, phát hiện đúng thật là chân mình xoạt qua khỏi đường ngăn cách giữa hai chỗ ngồi, chỉ có điều cách khá xa không thể nói duỗi đến bên chân Mạnh Thi Nguyệt.

"Thật xin lỗi." Tâm cô nàng này quá nhỏ quả thật cô không hình dung được, Doãn Manh thờ ơ nói xin lỗi.

Lúc này về mặt Mạnh Thi Nguyệt mới dễ nhìn chút, ôm cánh tay nghiêng người sang đưa lưng về phía Doãn Manh. Trong lòng Doãn Manh ít nhiều có chút không thoải mái, có lẽ cô vẫn nên ở chung với loại tùy tiện tiện như Trần Tư Đình thì hơn, loại nữ sinh tính toán chỉ li này thật là có chút mệt mỏi.

Quay đầu lại nhìn lên, xe buýt rất lớn, phía sau cùng còn dư lại rất nhiều chỗ ngồi, xa xa nhìn thấy đám Trần Tư Đình Lâm Kha hình như đang chơi trò chơi gì đó, mặc dù cố gắng để giọng nói nhỏ bớt, nhưng tiếng cười vui vẫn phát ra không ngừng.

Doãn Manh quyết định thật nhanh, cảm thấy mình không có say xe, nhìn cô Lý đã ngủ rồi, đứng lên đi về phía sau.

Trần Tư Đình nhìn thấy cô vội vàng nhường chỗ: "Đã sớm muốn gọi cậu qua đây, chúng tớ chơi trò chơi Mafia (còn gọi là Werewolf, Assassin hay Witch Hunt) nè, qua đây chơi!"

Doãn Manh cười xấu xa một cái, nhìn thấy Hàn Siêu mắt trừng to: "Không phải vừa rồi cậu nói say xe sao? Tôi không say xe, cậu ngồi ở phía trước đi!" Cô thật đúng là bạn bè tốt, xem ra khi trở về phải bắt chẹt cậu ta bữa cơm mới được.

Hàn Siêu"A!" Một tiếng, lập tức phản ứng kịp, vượt trán liền nói: "Đứng, đứng, ui da, ui da, tớ có chút say xe. Ôi chao, đầu thế nào lại choáng như vậy ah, các bạn cùng chơi với nhau đi nhé."

Nói xong đứng lên đi về phía trước mặt. Một đám nam sinh huyết sáo gây rối ngăn chặn Hàn Siêu, nhưng chậm một bước cậu ta đã chạy đến phía trước rồi.

Doãn Manh tu hú chiếm tổ chim khách đặt mông ngồi ở vị trí của Hàn Siêu, cầm lên bài của cậu ta: "Được rồi, tớ chơi giúp cậu ta!"

Lại không nghĩ rằng, cô vừa quay đầu, liền đối mặt với một đôi mắt trong trẻo.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Cà Rốt Hồng

Bên cạnh phía trước mặt Lý Lộ và Doãn Manh là một bạn nữ lớp 4!" Nhìn Doãn Manh, cô mới biết mình ngồi vào vị trí đất địa gì.

Trần Tư Đình mở trừng hai mắt, ý bảo Doãn Manh: "Cậu là thẩm phán ah ~" nói xong đánh ra bài cuối của mình.

Doãn Manh lạng đi một chút, sau đó mới quan sát hai hàng người vây quanh một lần.

Giống như toàn bộ xe buýt sân bay khác, hàng cuối cùng nói chung với nhau, ở giữa chỗ ngồi nhiều hơn, đúng khéo là Doãn Manh ngồi trên đó, bên phải cô là Trần Tư Đình và Lý Lộ, phía trước Trần Tư Đình và Lý Lộ là Lâm Kha và Trịnh Gia Thạc. Mà bên tay trái là Hậu Nghiêu Sở và nam sinh lớp 4

không nhận ra người nào hết, một hàng trước mặt Hậu Nghiêu Sở là hai nữ sinh lớp 4. Đám người kia xuất hiện cùng lúc chắc là do hai bạn nam lớp 4 kia ở trong đội bóng rổ giống như Lâm Kha, cho nên mới đến chơi trò chơi với nhau.

Mới vừa rồi Doãn Manh chỉ lo gạt Hàn Siêu ra, vạn lần không ngờ vì một giây nhất thời của mình mà phải đứng nơi đầu gió, lập tức cảm thấy dưới móng tất cả đều là gai, hơi có cảm giác như ngồi bàn chông.

Nhưng đã ngồi ở đây còn có thể đứng lên hay sao?

Khẽ nhìn mấy chỗ trống trước mặt hoặc là túi sách chất đống, hoặc là vị trí cách bọn họ quá xa, khó khăn lựa chọn khiến cho tay Doãn Manh đang cầm bài khẽ run run.

Không sao, da mặt cô dày. ~(~▽~)~

"Nhiều người thì chơi càng vui á!" Trần Tư Đình phát tay một cái, "Bắt đầu thôi."

Cầm con bài joker "Thẩm phán", Doãn Manh mặt dày nói: "Trời tối xin nhắm mắt lại."

Lúc này trò chơi Mafia vẫn còn là phiên bản sơ cấp, phía sau không có nâng cấp thêm mấy thứ như bác sĩ súng bắn tĩa khắp nơi vân vân. Mà là chỉ có một cảnh sát và một sát thủ, còn lại đều là dân thường.

Tất cả mọi người nhắm mắt lại, sau khi Hàn Siêu lóc chốc đi rồi những người còn lại đều rất quy củ.

"Mời sát thủ giết người." Doãn Manh nhìn một vòng, rồi đối mặt với cặp mắt phía trước kia, khước miệng bên phải của Hậu Nghiêu Sở nhếch lên, hoàn toàn phá hư hình tượng thanh niên văn nghệ như gió xuân của bản thân, mang thêm một chút mùi vị lưu manh.

Học sinh cao trung cứ mang màu sắc như vậy..... Doãn Manh không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được người này từ nhỏ đến lớn rốt cuộc đã chơi đùa bao nhiêu cô nàng, làm vỡ bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

Ngón tay thon dài của cậu ta nhấc lên, chỉ chỉ Lý Lộ, ý là giết Lý Lộ, hai mắt nhắm nghiền.

Doãn Manh sững sốt, quay đầu lại: "Xin mời cảnh sát chỉ ra và xác nhận."

Trần Tư Đình mở mắt ra, vui vẻ dùng tay ra dấu báo cho Doãn Manh, sau đó chỉ chỉ Lý Lộ bên cạnh, hỏi cô ấy có phải là sát thủ hay không.

Doãn Manh lắc đầu một cái, bày tỏ Lý Lộ không phải sát thủ.

"Trời sáng mời mở mắt ra."

Mấy người mở mắt.

Doãn Manh dùng giọng điệu tiếc nuối nói: "Lý Lộ cậu chết."

Con mắt Lý Lộ tròn tròn: "Hả? Tớ rõ ràng không có làm gì mà!"

Trần Tư Đình sững sốt, thuận theo lập tức nói: "Vậy có thể khẳng định Lý Lộ không phải sát thủ. Nhưng ai đã giết Lý Lộ đây?"

"Hiện tại Lý Lộ có thể để lại một câu di ngôn."

Lý Lộ vẫn còn trong trạng thái tức giận, vừa quay đầu: "Tớ cảm thấy Trần Tư Đình là sát thủ! Bởi vì vừa rồi lúc thẩm phán tuyên bố tớ chết, tớ thấy vẻ mặt của bạn ấy không đúng!"

"Hả?" Trần Tư Đình há to mồm, "Cậu thật là tức cười! Tại sao tớ phải giết cậu? Nhiều mối nghi ngờ như vậy?"

Nói như vậy, khả năng sát nhân là người quen rất lớn, không quen đoán chừng có vài khuôn mặt. Hai bạn nữ lớp 4 kia hình như có một người ở trong vũ đoàn với Lý Lộ, gọi là Kham Đình Đình, một người khác thì không biết, chớ nói chi là Hậu Nghiêu Sở và nam sinh bên cạnh cậu ta.

Dường như Lý Lộ cảm thấy Trần Tư Đình nói rất đúng, lập tức liền do dự, ánh mắt tránh né Hậu Nghiêu Sở, nhìn Kham Đình Đình một chút, lại nhìn Lâm Kha và Trịnh Gia Thạc một chút, không cách nào lựa chọn.

Doãn Manh ngẩng đầu, vì chút thông minh của cô em Lý Lộ này mà thấp nển, ý vị thâm trường liếc nhìn Hậu Nghiêu Sở thuần lương vô tội, không biết thằng nhãi này phúc hắc thật hay là đúng dịp. Không phải là cậu ta nhìn ra em gái Lý Lộ đối với (thân xác) của cậu ta có cảm tình, tâm thiếu nữ đập thành thạch, cho nên giết cô ấy là có thể tránh khỏi hiềm nghi cho mình, thời điểm thiếu nữ ngượng ngùng phần lớn sẽ ở trước mặt mọi người chọn lựa tránh né người trong lòng, chỉ ra và xác nhận người quen, từ đó để lại ấn tượng tốt ở trước mặt Hậu Nghiêu Sở.

Mẹ nó, Doãn Manh bị chính suy đoán của mình dọa khẽ run rẩy, cảm thấy nhất định là mình suy nghĩ nhiều. Đám học sinh cao trung này nếu biết chơi tâm kế còn phải cai quản làm gì! owo, nhất định là cô suy nghĩ nhiều.

Rốt cuộc, thiếu nữ Lý Lộ ra quyết định: "Nhất định là Lâm Kha! Tớ mới vừa thấy cậu ấy cười!"

Nằm cũng bị trúng đạn Lâm Kha nhún vai một cái: "Tôi chỉ đang cười nhạo trí thông minh của cậu thôi."

Một vòng bỏ phiếu xong, quyết định treo cổ Lâm Kha. Lâm Kha "Chết" lặt bài trong tay ra cho thấy thân phận của mình: "Dân thường. Lý Lộ ngu ngốc này."

Vòng thứ nhất sát thủ được như ý. Tiếp theo vòng kế tiếp, Trần Tư Đình mới vừa xác nhận Kham Đình Đình không phải là sát thủ, thì bị giết chết rồi.

Cảnh sát chết rồi, sát thủ thắng. Trần Tư Đình vẻ mặt mướp đắng: "Ai là sát thủ? Rốt cuộc là ai?"

Doãn Manh vỗ vỗ tay, chỉ chỉ Hậu Nghiêu Sở, công bố đáp án.

Hậu Nghiêu Sở chớp chớp mắt, cười ha ha: "Tôi vừa định nói nếu như sát thủ thắng, chờ xuống xe rồi công bố đấy. Tay cậu thật là mau."

Doãn Manh: Tôi làm sao mà giữ lại cậu gieo họa cho quần chúng chứ.....

Trần Tư Đình từ vẻ mặt mướp đắng biến thành mướp đắng mướp đắng mướp đắng.

Trò chơi tiếp tục tiến hành, hình thức lại trở thành: vòng thứ nhất luân phiên bỏ phiếu ném chết Hậu Nghiêu Sở, nếu vòng thứ nhất Hậu Nghiêu Sở không có chết, chứng minh cậu ta chính là sát thủ, vòng thứ hai nhất định sẽ ném chết cậu ta, sau đó dân thường và cảnh sát thắng lợi.

Cái trò chơi này đối với Hậu Nghiêu Sở mà nói thì trở nên vô cùng khó khăn rồi, nếu như cậu ta là sát thủ, như vậy bắt đầu vòng thứ hai cậu ta nhất định phải giết chết cảnh sát trước mới có thể thắng lợi. Thân kỳ chính là, trò chơi tiến hành mấy vòng, cũng không biết là trùng hợp hay là may mắn, Hậu Nghiêu Sở thế nhưng hơn nửa tình huống đều là sát thủ, hơn nữa 80% cậu ta đều thắng. Cho tới Doãn Manh cũng cảm thấy từng trận gió lạnh, Hậu Nghiêu Sở này biết xem bói hay là sao vậy.

"Mẹ nó! Rốt cuộc cậu làm sao làm được vậy?" Nam sinh bên cạnh Hậu Nghiêu Sở tên là Ngũ Vinh, ngay cả cậu ta cũng cảm thấy lừa bịp rồi.

Hậu Nghiêu Sở vỗ bài trong tay một cái: "Vận khí tốt mà thôi."

Vận khí tốt con quý! Doãn Manh cảm thấy đau tim, tuổi nhỏ như vậy mà tâm cơ nhiều thế kia. Áp lực lớn như núi nhích lại gần Trần Tư Đình bên này, cô cảm thấy vẫn nên cách xa Hậu Nghiêu Sở thì tốt hơn.

Còi xe buýt vang lên, chú tài xế vững vàng đánh tay lái cho xe dừng lại ở bãi đậu xe công viên. Thiếu niên thiếu nữ xách túi sách lên vội vàng đứng lên, cô Lý vội vàng đứng dậy: "Bình tĩnh đừng nóng vội, đợi lát nữa rồi đứng lên!"

Bên trái đi trước, sau đó lại đến phiên bên phải, mọi người theo thứ tự xuống xe, rất có trật tự. Xuống xe chia lớp xếp thành hai hàng nam nữ.

Doãn Manh thoáng nhìn lên, phát hiện vậy mà Mạnh Thi Nguyệt lại cùng Hàn Siêu vừa nói vừa cười. Cô cả kinh con người thiếu chút nữa cũng rớt ra luôn, cô đẩy Hàn Siêu lên phía trước hoàn toàn không có ý tốt, muốn cho cậu ta nhìn thấy rõ sự thật, đó không phải là cô nàng mềm mại mà cậu ta thích..... Thế cho nên Doãn Manh vẫn cho rằng bằng vào Hàn Siêu cầu thả này tuyệt đối sẽ bị Mạnh Thi Nguyệt ghét bỏ, lại không nghĩ rằng vậy mà có thể trò chuyện tới mức này?

Loại chuyện tình yêu này thật là một vật khác một vật, Doãn Manh nén xuống sóng lớn trong lòng, nhìn sùn mặt đỏ lên vì kích động của Hàn Siêu, đây chính là mùi vị của mối tình đầu ah~

Mặc dù không phải là Chủ nhật, cửa công viên vẫn trùng trùng điệp điệp đầy người xếp hàng như cũ. Doãn Manh đã sớm xây dựng trong lòng xong theo lớp học ra ngoài hoạt động từ trước đến giờ đều là đi cả đội nên nửa ngày cũng chưa vào được cửa.

Quả nhiên, chuyến xe này của bọn họ tài xế lái xe chạy đi đầu, cho nên đến sớm nhất, tất cả đều phải ngồi chồm hổm chờ các bạn học các lớp khác.

Mặc dù tháng 9 không nóng, nhưng không chịu nổi chọn ngày quá tốt, trời xanh mây trắng, mặt trời chiếu xuống đầu. Doãn Manh phơi nắng có chút ừ ừ, cũng may ở "Lĩnh vực thấp bé" cùng với cô này còn có Lâm Kha. Lâm Kha uống nước, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Doãn Manh chưa chơi mà đã ỉu xiu: "Lớn tuổi không dễ dàng ah bà nội."

Doãn Manh giương mắt, phơi nắng đến độ lười phải để ý tới lời trêu chọc cô của Lâm Kha.

Cực khổ lắm mới đợi được người đến, cô Lý mới dẫn đi mua vé. Vào cửa chính công viên đã là chuyện của một tiếng sau rồi.

Đi theo lớp học vui mừng vào cửa chính công viên, giáo viên các lớp dẫn đội chạy lấy người.

Cô Lý tương đối phóng khoáng: "Giải tán đi! Đến buổi trưa tập hợp ở Hồ Khẩu!"

Một đám học sinh lớp 7 hoan hô cùng nhau giải tán, bình thường đều là tự phân tổ.

Doãn Manh và Lâm Kha chạy đến phía sau tìm Trần Tư Đình và Lý Lộ, phát hiện bên cạnh hai cô nàng còn có Trịnh Gia Thạc và Hàn Siêu.

"Ồi! Anh Siêu anh không dẫn vợ anh theo hả?" Doãn Manh trêu ghẹo nói.

Không ngờ Hàn Siêu nhìn tuy tiện, da mặt lại mỏng như vậy, mặt đỏ lên: "Cậu nói cái gì đó!"

Trịnh Gia Thạc phụt cười một tiếng: "Được rồi cậu đừng trêu ghẹo anh Siêu của chúng ta nữa, nhìn xem anh Siêu bị dọa sợ rồi kìa."

Mấy người vừa đi vừa nói, đi dạo công viên xa xa đã nhìn thấy sân chơi. Vẫn chỉ có vài công trình kia, mấy người nhìn nhau cười một tiếng, Trần Tư Đình dừng mảnh vọt thẳng vào trong cùng cáp treo: "Đi cùng không?"

Doãn Manh sao cũng được: "Được đó, các cậu thì sao?"

Lý Lộ cũng đồng ý.

Mấy nam sinh lại phản ứng khác nhau, Lâm Kha khinh thường nói: "Mấy tuổi rồi còn chơi?"

Trịnh Gia Thạc thì ngược lại hào hứng bùng bùng. Hàn Siêu chân hơi run lên, cổ tự trấn định nói: "Nữ sinh các cậu còn chơi trò nguy hiểm như vậy sao?"

Trần Tư Đình và Lý Lộ xuy một cái thay phiên cười nhạo Hàn Siêu một chập, cuối cùng áp giải kẻ dở hơi không chịu thua lên pháp trường.

Cuối cùng sáu người vẫn lên toàn bộ, sau khi xuống dưới hai con nhóc điên Lý Lộ và Trần Tư Đình lại đi xếp hàng lần nữa. Lâm Kha không có phản ứng gì, Trịnh Gia Thạc đỡ Hàn Siêu chân mềm nhũn: "Cậu không thể ngồi thì đừng ngồi, làm gì đi tìm chết?"

Mặt Hàn Siêu đỏ lên: "Sao tớ không dám ngồi? Tớ còn kém hơn hai bạn ấy à?"

Doãn Manh cười hi hi, liếm Ice Cream Kha thần mời, khen ngợi nói: "Lúc anh Siêu có vợ cái gì mà không thể ngồi?"

Lâm Kha tiếp lời: "Lão bà anh Siêu ở đâu?"

Hàn Siêu đỏ mặt tía tai: "Doãn Manh cậu câm miệng."

Doãn Manh trợn mắt nói: "Tôi đã giúp cậu như vậy rồi, còn chưa có chút lợi lộc gì mà bảo tôi câm miệng?"

Hàn Siêu: "Tớ mời cậu ăn cơm có được hay không đại gia? Đừng nói bọn họ đều không biết. Đợi chút làm sao mà cậu biết?"

Trịnh Gia Thạc liếc mắt: "Sao tớ không biết, không phải cậu thích Mạnh Thi Nguyệt sao? Mắt bị mù mới không nhìn ra được."

Lâm Kha: "Há? Cậu ta thích Mạnh Thi Nguyệt?"

Doãn Manh: ← _ ←

Trịnh Gia Thạc: → _ →

Hàn Siêu: o-o

Lâm Kha: "Mạnh Thi Nguyệt là ai?"

Doãn Manh: "....."

Trịnh Gia Thạc: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Sau khi Lý Lộ và Trần Tư Đình ngồi chơi một vòng trò chơi trong khu vui chơi xong, cái vấn đề "Mạnh Thi Nguyệt là ai" này liên tục bị đặt xuống.

Thời gian không học tập trôi qua tương đối nhanh, Doãn Manh xem đồng hồ đã 11 giờ rưỡi, gần tới thời gian 12 giờ tập hợp giáo viên nói. Kêu mấy nam sinh túm hai con nhóc đang chơi điên cuồng lại, mấy người xuất phát đi về phía Hồ Khẩu.

Trần Tư Đình còn một đường oán trách: "Ăn cơm thì ăn cơm thôi, làm gì mà phải tụ tập chung một chỗ, cho dù đi qua cũng là mấy người chúng ta ăn chung á."

Lý Lộ đã mở gói khoai tây chiên ra: "Đúng vậy! Tớ mới vừa nhìn thấy trò chơi trượt thác nước kia, còn chưa có chơi đấy!"

Trần Tư Đình: "Hà? Ở đâu sao tớ không nhìn thấy?"

Doãn Mạnh phát phát tay: "Đi thôi, tập hợp trước đã, ăn xong trở lại tớ chơi với các cậu. Một hồi Trịnh Gia Thạc sẽ kêu tập hợp đó, tới trễ lại bị chị Lý nói."

Lý Lộ liếc mắt nhìn Trịnh Gia Thạc gật đầu, thì thầm một tiếng liền đi theo.

Trong công viên trừ những học sinh chơi xuân như bọn họ ra, còn có rất nhiều ông lão bà lão, hoặc là khách du lịch nước ngoài. Ở trên đường nhỏ, bọn Doãn Mạnh còn gặp được người nước ngoài tóc vàng hời đường. Dĩ nhiên là Doãn Mạnh am hiểu tiếng Anh nhất đến ứng phó, đối đáp trôi chảy.

Lý Lộ than thở: "Haiz, nếu tớ giỏi tiếng Anh như cậu vậy, tớ sẽ không cần mỗi ngày học thuộc từ đơn rồi. Rốt cuộc cậu học như thế nào á?"

Doãn Mạnh: "Tớ xem phim tiếng Anh á. Nè, nghe nói gần đây bộ phim xx công chiếu không ấy chúng ta cùng đi xem nhé?"

Đề tài được kéo ra, cứ nói chuyện như thế thì đã đến Hồ Khẩu.

Những chiếc bàn tròn được xây dựng vây quanh Hồ Khẩu bị học sinh Thất Trung dạo chơi chiếm lĩnh, chị Lý đội một cái mũ màu vàng, phe phẩy cờ đỏ nhỏ, gọi học sinh lớp 7 tập hợp.

Lúc Doãn Mạnh đến còn kém khoảng 15 phút nữa là đến 12 giờ đúng, bạn học cùng lớp đã đến một nửa.

Đến giờ tập hợp tất cả bạn học đã đến đầy đủ, chị Lý rất hài lòng, các học sinh cũng rất thoải mái, điểm danh xong giải tán ăn com ngay tại chỗ.

Lâm Kha trực tiếp chiếm một cái bàn đá ngay Hồ Khẩu, mấy người bày đồ ăn vặt lên trên bàn, gom lại chừng một bàn. Hai hộp com nắm của Doãn Mạnh (vừa đúng một người một hộp), nhận hết lời khen ngợi, thậm chí Trần Tư Đình còn đề nghị Chủ nhật đi quán com nhà Doãn Mạnh càn quét một bữa. Còn lại chính là khoai tây chiên, snack tôm, chocolate, mút vỏ hồng, Yakult. Còn có đồ ăn vặt nhập khẩu Doãn Mạnh nhìn thấy không có bán ở trong siêu thị, phía trên chỉ chít chữ viết xem không hiểu, không phải là tiếng Anh cũng không phải là tiếng Trung càng không phải là tiếng Nhật. . . .

"Ai mang cái này vậy? Ăn không nổi á. " Doãn Mạnh sợ hãi than.

Lâm Kha chày vạch đen: "Bạn ba tôi cho. Còn rất nhiều."

Doãn Mạnh híp mắt: "Không trách được."

"Không trách được cái gì?"

"Ăn hết đồng đồ ăn vặt nhất định là lớn lên không cao. " Doãn Mạnh cười xấu xa một tiếng.

Trần Tư Đình a lên nói: "Chà, Lâm Kha mỗi ngày cậu mang theo sữa tươi chẳng lẽ là vì cao lên à?"

Kha thần bị vạch trần da mặt cũng dày, cười khẩy nói: "Hai cậu vội cái gì, tôi lùn nữa cũng cao hơn hai người các cậu."

Cậu ta ăn cũng hơi no liền lôi kéo Trịnh Gia Thạc đi vòng quanh bên hồ. Dừng lời nói của cậu ta chính là đồ phải nhìn đám tạp kỹ Doãn Mạnh Trần Tư Đình kia làm cho phiền lòng /w/, ngày ngày nhắc tới điểm thất bại duy nhất của cậu ta.

Doãn Mạnh xì, nghĩ thầm Lâm Kha đúng là tà môn, ngày ngày uống sữa tươi, chơi bóng rổ cũng không cao lên, cô cũng không nhớ đời trước Lâm Kha là một chú lùn á. Cho dù cô trùng sinh cũng không có đạo lý hiệu ứng bướm thành ra như vậy á!

Hàn Siêu từ WC trở lại, sắc mặt có chút đen, không nói gì tìm tầng đá ngồi xuống. Lúc trước cho rằng cậu ta bơi vì ngồi cáp treo khó chịu, cho nên trên đường vẫn rất uể oải, nhưng ngồi xuống lại cảm thấy vẻ mặt cậu ta dường như không đúng lắm. Sinh vật đơn bào còn có thể có loại vẻ mặt khó dùng ngôn ngữ biểu đạt thế này à?

Xét thấy cậu ta là thành viên trong nhóm hỗ trợ của cô, cô vẫn nên quan tâm bạn học một chút.

Doãn Mạnh: "Cậu làm sao vậy? Còn không thoải mái à?"

Hàn Siêu không lên tiếng, nhìn Doãn Mạnh một cái cúi đầu.

Mẹ nó, chuyện này ghê gớm thật! Từ trước đến nay cô chưa từng thấy qua phản ứng này của Hàn Siêu đâu nha, vội vàng nháy mắt với Trần Tư Đình.

Trần Tư Đình đi tới đây: "Úi dào tớ sai rồi, chúng tớ làm sao mà biết cậu sợ độ cao á! Cái gói khoai tây chiên này cho cậu, coi như chuộc tội được chưa!"

Hàn Siêu lau mắt, không còn hơi sức nói: "Không phải, tớ không có tức giận. Thật."

Doãn Mạnh và Trần Tư Đình đưa mắt nhìn nhau. Lâm Kha ở trên bờ sông suy nghĩ về nhân sinh xong trở lại kinh bi: "Ôi, anh Siêu sao vậy, sao mặt còn

đen như thế."

"Đi chết đi." Hàn Siêu chúi chúi đầu, thật không dễ vui lên một chút, xé mở gói khoai tây chiên ăn.

Doãn Manh nhìn cậu ta hình như có chút khôi phục lại nên an tâm, hơn nữa buổi sáng uống Yakult của Trần Tư Đình và một bụng nước trái cây, lúc trước cô có chút muốn đi WC, kết quả nín nhịn đi về. Hiện tại ngồi xuống ăn uống no đủ nên có chút buồn tiêu.

"Tớ đi WC, cậu đi không?"

Trần Tư Đình: "Hà? Không đi đâu, tớ mệt quá, chơi quá nhiều QUQ, cậu đi một mình đi." Vừa rồi cô chơi hưng phấn nên không có cảm giác, ngồi xuống ngay ngắn một hồi mới phát giác tê chân, vô cùng mệt mỏi.

Doãn Manh nhún nhún vai, thầm nghĩ cô nàng này còn muốn chơi trượt thác nước nữa đấy. Mềm những thành như vậy vào cũng cho đi ra à.

Nhìn bảng chỉ đường một chút, vậy mà WC lại ở trong rừng cây nhỏ, cách lớp 7 cũng không gần, thật may là cô không có nhịn tiêu đến mức phải kẹp chân lại.

Đi như chạy, đi qua lớp 6, lớp 8, lớp 5, liền nhìn thấy WC. WC công viên này chỉ nói một từ là bản, đi vào khắp nơi đều là giấy vệ sinh dùng xong, nhào nát toàn bộ quần ở một chỗ.

Doãn Manh nắm lỗ mũi nhanh chóng giải quyết xong vừa ra khỏi WC, đứng lúc đi về phía chỗ lớp bốn giải tán.

Lại không nghĩ rằng, cô nhìn thấy người quen ở đối diện – Mạnh Thi Nguyệt, cô ta đang ngồi ở trong đám các bạn học lớp 4 cùng một vài nam nữ nói chuyện phiếm, trong đó cô chỉ biết có một người duy nhất chính là Hậu Nghiêu Sở.

Cậu ta an vị ở bên cạnh Mạnh Thi Nguyệt, vẻ mặt ôn nhu hiền hòa, mỉm cười nghe cô ta bàn luận.

Đột nhiên Doãn Manh hiểu ra mặt đen của Hàn Siêu là từ đâu tới rồi, trong lòng buồn cười. Hiện giờ tham muốn giữ lấy của mấy nhóc nam sinh thật mạnh, lòng dạ cũng quá nhỏ.

Chỉ có điều đối với Mạnh Thi Nguyệt kỳ thực cô cũng không ưa thích cho lắm, mặc dù không thể nói là ghét, nhưng cũng không muốn mò mẫm dính vào cái gì.

Doãn Manh nhắc chân liền chạy lấy người, trở về còn nói chuyện này cho Trịnh Gia Thạc nghe, đề cho cậu ta an ủi Hàn Siêu một chút.

Trịnh Gia Thạc vỗ ngực một cái, vẻ mặt cứ để tớ lo.

Trần Tư Đình hiếu kỳ nói: "Cậu và Trịnh Gia Thạc nói cái gì vậy?"

Doãn Manh do dự một chút, luôn cảm thấy nói linh tinh sau lưng không tốt lắm, nên không nói. Kết quả không ngờ lòng bát quái của cô gái nhỏ Trần Tư Đình này quả thực là mạnh như lửa, thấy cô không nói cầu xin một lần rồi bắt đầu suy diễn, mập mờ nở nụ cười: "Không phải là cậu tỏ tình với Trịnh Gia Thạc đấy chứ. Xem tớ có nói cho Kha thần không."

Doãn Manh chây vạch đen, cô thật đúng là không biết lúc cô không có ở đây, trong đầu Trần Tư Đình đã suy diễn một vở kịch ngôn tình cầu huyết như thế nào, hơn nữa cái này với Lâm Kha còn có một sợi dây quan hệ á!"Hạn chế xem phim tám giờ đi. Không thích hợp với sự phát triển cho cả thể xác lẫn tinh thần đâu."

Trần Tư Đình bĩu môi.

Doãn Manh suy nghĩ một chút cảm thấy Trần Tư Đình cũng không lắm miệng giống như Lý Lộ, hơn nữa loại chuyện thầm mến này đánh rắm lớn một chút, cũng chỉ có học sinh cao trung mới làm thành chuyện quanh co thôi. Kết quả là mạng chuyện tình thiếu niên Hàn Siêu ôm ấp tình cảm bị bể tan tành ra kể lại một lần.

Trần Tư Đình lộ ra vẻ mặt chuyện rất đương nhiên: "Ah, Hàn Siêu thích Mạnh Thi Nguyệt có lẽ là trừ Lâm Kha ra thì mọi người đều biết. Mạnh Thi Nguyệt cũng biết."

"Hà?" Doãn Manh chớp mắt mấy cái, "Làm sao cô ta biết?"

Trần Tư Đình khinh thường nói: "Lúc trước cô ta vẫn còn khoe khoang với Chân Phái đấy, nói cô ta muốn Hàn Siêu làm cái gì thì cậu ta sẽ chỉ làm cái đó." Trâu Chân Phái là ủy viên tuyên truyền lớp bọn họ, thường xuyên cùng ủy viên văn nghệ Trần Tư Đình này vẽ báo tường, quan hệ không tồi.

Doãn Manh tròn tròn đôi mắt: "Chân Phái nói với cậu?"

Trần Tư Đình kỳ quái nói: "Mạnh Thi Nguyệt luôn không được các bạn nữ thích cậu không biết à? Cậu không thấy lúc trước cô ta và Phạm Ly Ly có quan hệ tốt sau đó không biết tại sao Phạm Ly Ly không để ý tới cô ta nữa, cô ta chỉ có một mình."

Doãn Manh chuyên tâm làm học bá, chuyện như vậy cho tới bây giờ chưa từng có liên quan đến, nghe cô bạn vừa nói như thế mới phát giác hình như là có chuyện như thế.

"Cũng không biết chỗ nào làm cho Hàn Siêu thích được, Hàn Siêu tên ngu xuẩn kia thật quá kém, không biết chơi được với Mạnh Thi Nguyệt ở chỗ nào á!" Trần Tư Đình nói.

Doãn Mạnh cười ha ha : "Học sinh cao trung làm sao có nhiều chuyện lao tâm tổn phế như vậy, nhiều lắm là thăm mền không thành còn có thể tự sát sao?"

Cô phát phát tay, không quá coi trọng. Trần Tư Đình nhìn Doãn Mạnh chỉ xem như chuyện đùa, có chút tức giận dậm chân một cái: "Không nói cho cậu những thứ này, cậu chính là không có hiểu biết, hiểu biết cũng sẽ không như vậy."

"Ha ha ha ha ha ha!" Doãn Mạnh ôm bụng cười lên, nói cô không có hiểu biết? Đòi trước thêm đòi này không biết cô bao nhiêu tuổi rồi, Trần Tư Đình - cô nhóc con miệng còn hôi sữa này nói cô không có hiểu biết, vậy chính cô bé ấy thì thế nào?

Đề tài này chờ Lý Lộ ăn cơm đã ngoại xong, sang lớp 4 tìm Kham Đình Đình chơi trở lại lại bị nhắc lên: "Nè, vừa rồi ở lớp 4 tớ nhìn thấy Mạnh Thi Nguyệt đang quyến rũ Sở Nam thân đó!"

Doãn Mạnh và Trần Tư Đình liếc mắt nhìn nhau, rất ăn ý không có tiếp lấy đề tài.

Sau buổi cơm trưa, không khí trở nên dễ chịu hơn. Cũng không biết Trịnh Gia Thạc khuyên giải tốt, hay là cái gì khác, tóm lại dường như sắc mặt Hàn Siêu đã khá hơn nhiều, đi theo đại đội ngũ lớp 7 đi dạo công viên với chủ đề tham quan triển lãm nghệ thuật cây cảnh.

Ánh sáng dần chìm vào mây mù, một ngày sắp kết thúc, ánh tà dương bao phủ, ráng chiều mênh mông. Doãn Mạnh cảm thấy hít thở không khí mát mẻ cả đầu óc đều nhẹ nhàng khoan khoái, xem ra học tập kết hợp với giải trí mới là đạo lý đúng á, nếu như chỉ một mực liều chết để học, có lẽ đầu óc cũng phản ứng không kịp.

Dù sao cô là óc người, không phải là óc thần, người phạm phải có sinh hoạt của thế giới người phạm.

Cuối cùng, Trần Tư Đình và Lý Lộ đã thỏa mãn kéo Doãn Mạnh chơi trượt thác nước, cả đám bị nước văng tung tóe khắp người, ướt như chuột lột lên xe trở về.

Chị Lý cũng ghét bỏ nhìn ba người: "Các em bạn nam nào ăn mặc nhiều còi ra cho các bạn nữ mượn mặc một chút, đừng để bị lạnh."

Nam sinh cả lớp đều muốn cho Trần Tư Đình mượn đồ của mình. Cuối cùng nữ thần Tư Đình ôm lấy Doãn Mạnh đến hàng ghế cuối cùng cùng nhau yên lặng hong gió.

Doãn Mạnh: Ôi tình yêu ah ~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Thời gian chơi đùa luôn trôi qua thật nhanh. Sau khi đến trường học, sắc trời đã có khuynh hướng tối dần, ở giữa kẽ hở ngọn cây có thể nhìn thấy nửa bầu trời rắng đỏ hồng thâu.

Doãn Mạnh cùng đám bạn xuống xe buýt nói tạm biệt ngồi lên xe buýt về nhà. Đầu thu nhiệt độ vốn không thấp, nhưng Doãn Mạnh bị cơn gió nhẹ thổi vù vù, hơi hiu quạnh khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Cũng may nhà cách trường học cũng không xa, Doãn Mạnh đi như chạy trở về nhà. Mới vừa vào cửa lầu liền "Hắt xì! Hắt xì!" nhảy mũi mấy cái.

Mẹ Doãn nhìn thấy cửa phòng đẩy ra: "Mạnh Mạnh về rồi à?"

Từ phòng bếp đi ra, mẹ Doãn nhìn thấy Doãn Mạnh ướt như chuột lột, kinh hãi: "Con làm sao thế? Làm sao lại thành ra thế này? Bên ngoài trời mưa?" Nói xong muốn nhìn ra ngoài cửa, Doãn Mạnh sờ mũi một cái: "Không có ạ, cái đó, hôm nay tại con chơi trượt thác nước, kết quả áo mưa lật ra....."

Mẹ Doãn vội vàng giúp cô xách túi sách nhỏ đi vào: "Mau vào, mau vào, mẹ mới vừa tắm nước nóng. Con nhanh đi tắm trước đã, đừng để bị cảm lạnh, ngày mai còn phải đi học đấy."

Doãn Mạnh hít nước mũi mặc đồ bông sợi tổng hợp từ trong phòng tắm ra ngoài, cuối cùng cũng cảm thấy được chút ấm áp.

Ăn xong cơm tối, theo thường lệ cô trở về phòng, lướt nhanh bài kiểm tra số học lúc trước lại một lần, như cũ mỗi đề bài đều biết. Gật đầu một cái, Doãn Mạnh phân ra lấy sách vật lý và sách hóa học ra, quyết định nạp vào mọi thứ gần đây thật tốt.

Cô phát hiện trọng điểm không ở chỗ mỗi ngày học bao lâu, mà là cần ghi tạc vào trong đầu. Không có hiệu suất, bất luận là ngồi ở trước bàn đọc sách bao lâu đều không hữu dụng.

Có thể là vui chơi thỏa thích suốt một ngày, mặc dù trên thân thể có chút mệt mỏi, nhưng đầu óc lại có thể theo kịp được suy nghĩ.

Chuyên tâm học một lát sau, Doãn Manh dần dần cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn, sau khi úp mặt trên mặt bàn chợp mắt một lát càng không thể ngăn được, cho nên liền ngủ gật.

Mẹ Doãn bưng trái cây đã cắt ra vào phòng Doãn Manh, kể từ khi lên cao trung trọng điểm, con gái càng ngày càng nỗ lực, làm mẹ tuy rằng không thể thay con gái học tập, nhưng có thể bồi bổ nhiều về phương diện vật chất đồ ăn thức uống.

Vừa vào cửa, bà đã nhìn thấy Doãn Manh nằm sấp ở trên bàn, tóc bay rối bời: "Ồi, Manh Manh, làm sao vậy?"

Doãn Manh cảm giác có người kéo cô từ trong vực sâu ra, tối đen trở nên thanh tĩnh một chút, chỉ có điều mắt nỏ đom đóm, đầu óc cũng mơ mơ màng màng: "Không biết, dường như có chút choáng váng."

"Có phải bị sốt rồi không?" Mẹ Doãn vội la lên, đặt đĩa đựng trái cây lên bàn, đi lấy nhiệt kế đo cho Doãn Manh, hay thật ——38.4 độ. Quả nhiên là phát sốt.

"Mau uống thuốc, nằm xuống ngủ một lát đi." Mẹ Doãn xếp đồ hỗn tạp trên bàn đọc sách của cô về chung một chỗ, để cho cô mau mau ngủ một giấc, bụng bít xuất mồ hôi rồi cũng sẽ nhanh tốt thôi.

Doãn Manh thật sự cũng không cảm thấy có bao nhiêu khó chịu, chỉ là chóng mặt, nghe lời mẹ Doãn cũng không có mấy câu đáp lại.

Uống một chút nước lọc, uống thuốc xong, liền nằm xuống, trước khi đi mẹ Doãn còn thao thao nói: "Ngày mai cô của con dẫn em họ Hào Hào của con đi ở nhà chúng ta. Mẹ đang lo không ai trông, con đã sốt như thế này ngày mai nếu không giám cũng đừng đi học. Đến lúc đó mẹ xin phép nghỉ giúp con."

Doãn Manh nhắm mắt lại, qua loa đồng ý.

Một giấc tỉnh dậy, lúc mờ mắt lần nữa mặt trời đã chiếu qua đầu rồi.

Doãn Manh vuốt vuốt đầu, đứng dậy, một trận đau nhứt quanh quần: "Ui....." Ngày hôm qua cô làm sao vậy?

Đội chút, đi học! Doãn Manh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, xem đồng hồ đã 11 giờ rồi. 11 giờ hôm nay là thứ tư ah QAQ! Nghỉ học vô cớ là bị trừ điểm trong lớp ah.

Doãn Manh không để ý đầu còn choáng, nhảy dựng lên xếp chăn mền chồng lên nhau rồi xông ra rửa mặt. Đúng lúc này, điện thoại của cô để ở trên bàn vang lên reng reng, cô cầm điện thoại lên nhận, kẹp nó ở giữa bà vai và lỗ tai bắt đầu thu dọn cặp sách: "A lo, Manh Manh, con dậy chưa?"

Doãn Manh: "Dậy rồi, QUQ mẹ tối ngày hôm qua con không có cài đồng hồ cho sáng sớm hôm nay. Hôm nay thứ tư, sao lúc mẹ đi làm, mẹ không gọi con chứ?"

Mẹ Doãn: "Ngày hôm qua con bị sốt, hôm nay không phải mẹ đã nói xin phép nghỉ cho con rồi sao?"

"À? Thật sao?" Tay Doãn Manh nhét tập sách vào cặp sách dừng lại.

"Đúng vậy, ngày hôm qua mẹ nói với con, con còn đồng ý mà." Mẹ Doãn lại dặn dò Doãn Manh mấy câu, liền cúp điện thoại.

Doãn Manh mờ mịt, có lẽ hiện tại đầu óc cô còn bị vây quanh trong trạng thái không phản ứng kịp, hoàn toàn không nhớ nổi tối ngày hôm qua xảy ra chuyện gì. Chỉ nhớ rõ chơi xuân trở về, chơi trượt thác nước rước lấy cả người toàn là nước, tắm học bài sau đó không có gì..... Thì ra là cô phát sốt a ~

Nếu đã 11 giờ còn xin nghỉ, vậy thì ở nhà ngây ngô nghỉ ngơi thật tốt thôi. Doãn Manh cởi áo khoác đã mặc xong ra, đặt ở trên giường.

Cảm thấy hình như đã quên mất chuyện quan trọng gì rồi.....

Hai chân đứng đưa, Doãn Manh vắt óc suy nghĩ, trừ bài kiểm tra số học cô được 86 điểm không có thứ khác.

Phòng khách đột nhiên truyền đến ầm một tiếng! Doãn Manh lập tức lại nhảy lên, mẹ nó! Trộm đột nhập vào nhà sao? Hay là nhà bên cạnh sửa chữa? Nhưng tiếng động này là từ phòng khách truyền ra, cha Doãn và mẹ Doãn đều đi nhà hàng rồi, trong nhà không ai tại sao có thể có tiếng động?

Doãn Manh bị dọa sợ đến sau lưng xuất ra mồ hôi lạnh, trong đầu đều là mấy vụ án vào nhà cướp của bầm thây điên cuồng, cầm lên cây chổi ngay cửa. Cô chậm rãi kéo cửa ra.

"Reng reng reng!" Điện thoại lại vang lên.

Doãn Manh giật thót tim, nghĩ thầm bây giờ kêu cái gì mà kêu, ngộ nhờ làm kinh động đến bọn trộm bên ngoài kia phá cửa xông vào thì làm thế nào!

Làm thế nào!

"Reng reng reng! Reng reng reng! Reng reng reng!" Có lẽ không nhận sẽ lặp đi lặp lại như thế mãi. Cô chưa bao giờ cảm thấy điện thoại này phiền như hiện tại vậy!

Doãn Mạnh lặng lẽ cầm điện thoại lên: "A lô?"

Giọng nói trung khí mùi phần của mẹ Doãn truyền đến: "A lô, Mạnh Mạnh à. Ngày hôm qua mẹ có nói với con hôm nay Hào Hào sẽ tới ah ~ hôm qua con phát sốt, hẳn là cái gì cũng không còn nhớ, nên bây giờ muốn nói với con một tiếng." "Hả?" Một lát sau Doãn Mạnh mới phản ứng kịp nhớ ra Hào Hào là ai: "Hào Hào? Mẹ nói là em họ của con hả?"

Mẹ Doãn kỳ quái nói: "Trừ nó ra còn ai tên là Hào Hào? Được rồi hôm nay khách đông mẹ cúp trước, trông nó cho thật kỹ, mẹ và cô con đang bận rộn đây." Trong bối cảnh bên kia có tiếng xào thức ăn huyền ảo, xen lẫn với tiếng khách lui tới.

Đầu Doãn Mạnh đang lơ mơ một lát, mẹ Doãn đã cúp điện thoại rồi.

Chỉ nghe phòng khách truyền đến một tiếng vang thật lớn, một giọng trẻ con âm vang có lực vang lên: "Oanh! Ăn một gậy của lão Tôn ta đây!"

Bịch một tiếng! Kèm theo là một tiếng đồ vật bằng thủy tinh bị đánh nát vang lên, tiếp theo là một trận yên tĩnh.

Doãn Mạnh cúi đầu vào trong chăn, cảm thấy nhân sinh của mình thật là kích thích, nếu bên ngoài kia thật sự là một tên ăn trộm thì càng dễ xử lý hơn một chút.....

Hào Hào, tên đầy đủ là Lô Thiên hào. Vừa nghe tên là biết không phải là một đứa dễ chọc, trước 5 tuổi lực phá hoại cực mạnh, sau 5 tuổi trên trời dưới đất không ai dám trêu chọc.

Mà hiện nay Lô Thiên Hào 5 tuổi kia, quả thật người cả hai nhà họ Lô họ Doãn bên này nghe tin đã sợ mất mật.

Sau khi Doãn Mạnh xây dựng trong lòng xong, mặt không biểu tình đẩy cửa phòng ra.

Dù có chuẩn bị trong lòng, cô cũng bị mảnh kiếng bể đầy đất và cái bàn ngã lật làm cho nổi lên mong muốn cầm chổi lên đánh vào cái mông nhỏ của Lô Thiên Hào mấy cái nữa.

Lô Thiên Hào chỉ xem Doãn Mạnh như đang chơi chung, vì đang thay răng nên dẫn đến miệng nhóc trống không, phía trước gió lùa qua: "Hừ! Tiểu yêu kia, người ở trên ngọn núi nào xuống đây!"

Doãn Mạnh mặc kệ nó, xách cổ áo nó lên.

Lô Thiên Hào kêu to: "Người dám đến gần lão Tôn ta đây một bước, xem ta đây có dùng gậy kim cô như ý đánh người không a a a! Đừng kéo em, đừng kéo em, chị không phải là chị gái tốt!"

Doãn Mạnh vờ mặt cá uơn: "Đàng hoàng lại. Tiếp tục nữa chị sẽ gọi cô nhỏ trở về đánh em."

Lô Thiên Hào bĩu môi một cái: "A, cô nhỏ mới sẽ không đánh em. Em không có cô nhỏ."

Doãn Mạnh chấy vạch đen: "Là cô nhỏ của chị, cô nhỏ của chị là mẹ em."

Lô Thiên Hào không nhịn được: "Đương nhiên em biết. Em gọi cô nhỏ của chị là mẹ, gọi ba chị là cậu, gọi mẹ chị là mợ. Chị cho rằng em không biết sao? Thật ra em chỉ trêu chị thôi, xem chị gốc chưa kia."

Doãn Mạnh: "....."

"Em xem TV đi, đừng có chạy lung tung. Buổi chiều mẹ em sẽ về, làm loạn nữa chị sẽ không tha cho em đâu." Doãn Mạnh cảm thấy đầu mình còn đau hơn ngày hôm qua, đặt cái điều khiển TV lên bệ, bắt đầu quét dọn mảnh kiếng bể trên mặt đất. Nửa ngày mới dọn dẹp sạch sẽ đồng bệ bọn do Lô Thiên Hào tạo ra.

Lô Thiên Hào là một đứa không ngồi yên, chuyển tất cả các kênh xong rồi phát hiện không có hay lại nhảy xuống khỏi ghế sa lon.

Trái tim của Doãn Mạnh lắc lư theo nó. Quả nhiên, chờ Doãn Mạnh quét sạch bên này xong, phòng bếp bên kia lại vang lên một trận lạch cạch leng keng.

Doãn Mạnh bịch bịch bịch chạy vào xem, giấy vụn đầy đất, tức giận đến đâu cô muốn bốc khói, đang muốn mắng lên lại thấy Lô Thiên Hào cầm lên cây kiếm gỗ nó mang theo, chọc Doãn Mạnh: "Oanh! Tiểu yêu người muốn đi nơi nào!"

Trong lòng Doãn Mạnh muốn phát điên ah, cảm thấy mình mà không phối hợp diễn với nó có lẽ nó sẽ cố chấp đập đồ thứ khác.

"Đại Vương bảo ta đi tuần núi." Doãn Mạnh kéo cái ghế, ngồi tuần núi.

Con gấu con thấy Doãn Mạnh đề ý đến nó hưng phấn lên: "Hừ, lệnh người dẫn lão Tôn ta đây đi xem thử Đại Vương nhà các người."

Doãn Mạnh xoay tròn mắt: "Đại Vương ta là phật tổ Như Lai, muốn gặp thì người phải đi Tây Thiên lãnh kinh đi!"

Lô Thiên Hào nhếch miệng lên: "Chị sai rồi, Đại Vương chị làm sao mà là phật tổ Như Lai được? Chị phải nói Đại Vương chị là Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương."

Doãn Mạnh suy nghĩ một chút: "Nhưng Đại Vương chị thật sự chính là Như Lai phật tổ á, bây giờ là đoạn Tôn Ngộ Không bị nhốt dưới núi Ngũ Hành Sơn mà."

Lô Thiên Hào nghiêng đầu suy nghĩ, muốn tìm ra chỗ không đúng nhưng lại không tìm ra được: "A, vậy chị diễn tiếp đi."

Doãn Mạnh một mình chia ra diễn hai vai, mang cái mền ra nhốt "Tôn Ngộ Không" xuống Ngũ Hành Sơn.

Lô Thiên Hào bị đặt ở trên ghế, mới vừa muốn đứng lên, Doãn Mạnh vội chặn lại: "Đợi lát nữa! Tôn Ngộ Không bị đè năm trăm năm, sao em có thể lập tức đứng lên như vậy?"

Lô Thiên Hào khinh bỉ nói: "Con người không sống được 500 tuổi. Làm sao chị ngốc như thế."

Doãn Mạnh bị nói ngốc: "Nhưng năm trăm năm em cũng không thể nằm giãy liên đứng lên á! Đây cũng diễn cho có lệ thôi."

Lô Thiên Hào nghi hoặc: "Cái gì là diễn cho có lệ?"

Doãn Mạnh ghen lời: "Chính là ứng phó ngoài mặt. Sao thì em cũng phải bị đè cỡ khoảng 50 phút mới được. Trong phim người ta diễn đều là bị đè năm tiếng cơ."

Lô Thiên Hào: "Có thật không? Trong phim phải bị đè lâu như vậy?"

Doãn Mạnh điên cuồng gật đầu: "Đúng vậy! Nếu không em xem bình thường bọn họ chỉ chiếu tới khúc Tôn Ngộ Không bị đè lại hết phim, ngày mai mới chiếu tiếp chứ."

Lô Thiên Hào suy nghĩ một chút, cảm thấy vô cùng có lý, mình cũng phải làm mấy động tác giống như diễn viên diễn thường ngày: "Chị nói đúng! Vậy em cũng phải làm giống như bọn họ!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Doãn Mạnh toát mồ hôi: "Ồ, không cần lâu như vậy đâu! Nếu không thì em cứ....."

Lô Thiên Hào mắt hứng, nâng "Kiếm" kia lên chỉ vào Doãn Mạnh: "Có phải chị xem thường em hay không?"

Doãn Mạnh mặt đen sì: "Làm đi làm đi, vậy em nằm xuống đi."

Doãn Mạnh bế Lô Thiên Hào lên trên ghế sa lon, cho nó cái đệm lót, đắp chăn đè lên trên người nó. Lô Thiên Hào vô cùng chuyên nghiệp, cầm kiếm gỗ ngang đầu ưỡn ngực để cho cô đắp, rất có cá tính thần làm phiền Tôn hầu tử kia.

Cô hoàn toàn không biết thằng nhãi Lô Thiên Hào này sau này làm sao mà trở thành hải quy (rùa biển) công việc tiền lương hàng năm hơn trăm vạn được, vài năm sau di dân, bây giờ nhìn lại hoàn toàn là con gấu không đúng phải là con gấu con nghịch ngợm mới đúng. Nói chung cá tính đặc trưng chính là phiền.

Doãn Mạnh nhìn nó thành thành thật thật ngây ngô, liền đi phòng bếp quét giấy vụn rớt đầy đất, lau xong cái bàn kéo đặt lại xong. Có ý chạy đi phòng khách nhìn Lô Thiên Hào một chút, nó vẫn cứng cồng giữ tư thế nằm như lúc đầu kia.

Cô gặt đầu một cái, hài lòng đi phòng bếp làm cơm, thịt bò hầm khoai tây, đậu cô ve xào cà, rau trộn dưa chuột, lại thêm com chiên trứng nữa.

Lô Thiên Hào vẫn còn nằm, lúc này Doãn Mạnh mới phát giác cảm thấy mình có chút quá đáng: "Ngồi dậy rửa tay ăn com trước đi!"

Lô Thiên Hào nâng lên cái đầu nhỏ của nó lên: "Không, em muốn chờ tới 5 tiếng nữa."

Doãn Mạnh ra sức khuyên: "Người ta diễn cũng phải ăn com, thời gian ăn com không tính."

Lô Thiên Hào cau mày: "Thật sao?"

Thế là Doãn Manh lại ra sức tiếp tục lừa gạt: "Đương nhiên rồi. Lúc trước chị nghe ba chị nói á." Không biết vì sao, Lô Thiên Hào rất nghe lời ba Doãn, lời của cậu nói chắc chắn đều là đúng.

Bụng Lô Thiên Hào sôi lên rột rột: "Đói chết rồi, chị nấu cơm thật chậm."

Vừa rồi Doãn Manh còn có chút cảm giác tội lỗi trên đầu trẻ con trong phút chốc liền biến mất, Lô Thiên Hào thật là đura không làm người thích ==, đúng thực là quá đáng ghét.

Lô Thiên Hào vừa ăn vừa chê tay nghề Doãn Manh không tốt, kém xa mẹ của cô. Nhịn một buổi trưa, rốt cuộc nó cơm nước xong quệt quệt mồm yên tĩnh lại.

"Ăn không ngon còn ăn nhiều như vậy." Doãn Manh lầm bầm, "Coi chừng lớn lên thành người béo."

Không ngờ Lô Thiên Hào lại há mồm nói: "Cậu còn khen em ăn nhiều sẽ cao lên đấy. Chị rửa em thành người béo, sao chị không có độ lượng như vậy." Kể từ khi ba Doãn kể chuyện xưa Trong bụng Tể Tướng có thể chèo thuyền cho nó nghe, thằng nhóc này lại học được thêm nhiều từ.

Thằng nhóc chưa đủ lông đủ cánh này nói độ lượng với cô! Nếu lòng độ lượng của cô thật sự nhỏ, thì không phải là đuổi theo nó dọn dẹp chiến tích của nó gây ra, mà là trực tiếp lấy chài cán bột cho mấy bàn tay!

Doãn Manh xoa nhẹ trán, lại phát hiện hiện tại cô không có chút nhức đầu nào, đo nhiệt kế, sốt cũng giảm. Đây là do con gấu con này chọc cô tức giận.

Lô Thiên Hào chạy lại ghé sa lon tiếp tục bị dè, Doãn Manh trở về phòng, phát hiện trên điện thoại di động có cuộc gọi nhờ.

Vừa xem chính là Trần Tư Đình, gọi hai cuộc, còn có một tin nhắn, Doãn Manh mở ra xem——

Trần Tư Đình: hôm nay cậu bị bệnh à? Không có sao chứ? Tại sao không đến? Hôm nay cô Lý lên lớp cũng không điểm danh cậu.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái phát hiện là 1 giờ đúng, thời gian còn chưa tới nửa tiếng nữa là vào lớp. Doãn Manh gọi điện thoại trở lại: "A lô? Trần Tư Đình?"

Bên kia truyền đến giọng nói của Tư Đình: "Manh Manh, cậu không sao chứ, hôm nay bị sốt sao? Tớ mới vừa hỏi chị Lý, chị ấy nói cậu bị sốt mẹ cậu gọi tới xin nghỉ."

Doãn Manh ho khan hai tiếng, cảm thấy hôm nay thật ra cô có chút giả bệnh, chẳng qua là ngủ quên mà thôi: "A, là có chút, chỉ là không có việc gì."

Lúc này Trần Tư Đình mới yên tâm một chút, lại có chút ảo não tự trách: "Tớ thật không nên kéo cậu đi chơi trượt thác nước, đều là lúc đó tớ chơi điên rồi....."

"Oh không có sao!" Doãn Manh cười khúc khích, "Tớ vốn cũng muốn chơi kia mà, cậu không kéo tớ tớ cũng sẽ chơi. Không ngờ thân thể cậu tốt thế, không có sao chứ?"

Trần Tư Đình: "Tớ và Lý Lộ đều không sao, buổi trưa bạn ấy còn đi tập luyện đấy. Cậu biết không, không có cậu tiểu đội chép bài tập chúng mình toàn quân bị tiêu diệt rồi, ngay cả Kha thần hôm nay cũng không làm bài tập, còn bị thầy Tôn phê bình."

Doãn Manh cười ha ha: "Cho các cậu không làm bài tập. Gặp báo ứng rồi nhé!"

Trần Tư Đình vội vàng biện bạch: "Tớ bình thường cũng làm, chỉ có điều bởi vì ngày hôm qua về nhà quá muộn nên mới không có làm đấy chứ!"

"Vâng vâng! Tư Đình cậu đỉnh nhất rồi!"

Hai người nói mấy câu, liền cúp điện thoại.

Doãn Manh lại nghe trong phòng khách truyền đến một tiếng bịch, xoay người chạy ra: "Lại làm sao vậy! Em không thể nằm đàng hoàng sao?"

Lô Thiên Hào đứng lên, vẻ mặt suy tư: "Em cảm thấy chị nói không đúng."

Trong lòng Doãn Manh rơi lộp bộp, cảm thấy xé chiều hôm nay cô đừng nghĩ tới học bài, đoán là lại phải ứng phó tiểu tồ tông rồi.

"Căn bản cũng không phải là phải bị dè tới 5 tiếng, chị lừa em!" Không biết con gấu con này làm sao mà hiểu ra được, cảm kiếm chỉ vào Doãn Manh muốn đánh. Doãn Manh trong lòng chửi con mẹ nó á, trốn ra sau Lô Thiên Hào lấy kiếm của nó đặt ở trên đầu tủ cao thân thể nó với không tới được.

Lô Thiên Hào vừa thấy tình huống này, tròn tròn mắt, nhếch miệng muốn khóc.

Doãn Manh hừ một tiếng trong lòng, cảm thấy cô nhỏ quá nuông chiều con, nên nó mới dưỡng thành tính tình này. Thấy bộ dạng khinh thường của Doãn Manh, bộ dạng như muốn khóc của Lô Thiên Hào đột nhiên dừng lại: "Hừ! Xem thử một lát nữa em tố cáo chị với cậu như thế nào!"

Nói xong nó như chủ nhân ngồi xuống ghế sa lon, cầm điều khiển TV bắt đầu chuyển kênh TV vừa ý xem.

Doãn Mạnh thở ra một hơi, dọn chăn vào phòng ngủ, chạy đến phòng của mình bắt đầu tự học bài học theo lịch trình hôm nay.

Sáu giờ rưỡi chiều cô nhỏ tới, sau khi cảm ơn Doãn Mạnh rồi cục cũng đón tiểu họa tình kia đi về. Mặc dù toàn bộ hành trình Lô Thiên Hào đều nói xấu Doãn Mạnh, nhưng có lẽ cô nhỏ cũng biết Lô Thiên Hào khó chơi bao nhiêu, cảm ơn Doãn Mạnh thật nhiều lần, còn kín đáo đưa cho cô 50 đồng.

Cô nhỏ này của Doãn Mạnh thật ra trôi qua cũng không dễ dàng, thật không dễ gả cho con nhà giàu đẹp trai, kết quả cha chồng không mấy năm bị song quy, chồng bị dính lú vào tù.

Bà làm đơn ly hôn một mình nuôi nấng Lô Thiên Hào, Lô Thiên Hào không muốn đi nhà trẻ, làm mẹ lại nuông chiều con, thường ngày đều là bà nội Doãn Mạnh trông Lô Thiên Hào. Hôm nay bà nội Doãn Mạnh đến lớp học vẽ cho người cao tuổi, cho nên Lô Thiên Hào không có chỗ đi, chỉ có thể đưa đến nhà Doãn Mạnh.

Cũng may lúc bắt đầu cô nhỏ của Doãn Mạnh đã đi theo ba cô cùng nhau hợp lại mở quán cơm, hình như là làm kế toán cho chuỗi nhà hàng nhà bọn họ. Không riêng nghiệp vụ vững vàng, người còn có thể tin, việc buôn bán phát triển không ngừng, tất nhiên cô nhỏ của Doãn Mạnh cũng trôi qua càng ngày càng tốt.

Trên thực tế đời trước cô nhỏ của Doãn Mạnh lúc về già cũng đã trôi qua rất thoải mái. Lô Thiên Hào mặc dù nghịch ngợm bướng bỉnh, nhưng đầu óc thật thông minh, cũng chịu học, lấy toàn bộ khen thưởng ra nước ngoài du học. Ba Doãn giúp đỡ nhóc học xong đại học, cuối cùng nhóc thật sự được định cư vĩnh viễn, dẫn theo cô nhỏ đi dân.

Nghĩ như vậy, trái lại Doãn Mạnh không còn cảm thấy Lô Thiên Hào có bao nhiêu đáng ghét nữa. Mặc dù tính khí bướng bỉnh, luôn tăng thêm phiền toái cho người khác, nhưng suy cho cùng bởi vì tuổi còn nhỏ, bản tính cũng không xấu, cũng là một đứa bé hiếu thuận.

Sáng sớm hôm sau, lúc Doãn Mạnh đến lớp được mọi người hỏi han ân cần.

Doãn Mạnh: "Rất cuộc các cậu biết tầm quan trọng của học bá chưa? Không có bài tập chép mùi vị như thế nào?"

Lý Lộ là người đầu tiên chạy tới nịnh hót: "Quá thâm. Thật may là cậu còn nhớ chúng tớ QUQU, nếu hôm nay cậu không đến tớ cảm thấy tớ qua không nổi nữa."

Lâm Kha xoa xoa đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm, nhìn thấy Doãn Mạnh rõ ràng hơn: "Ồi! Cậu đã đến rồi à. Tôi còn tưởng rằng cậu không đến, còn làm bài tập."

Doãn Mạnh chấy vạch đen: "Coi như tôi tới tôi cũng không biết bài tập ngày hôm qua là cái gì, không có cách nào cho cậu mượn chép."

Lâm Kha nhún vai một cái.

Doãn Mạnh ngồi xuống chỗ ngồi, Trần Tư Đình quay đầu lại hai người liền trò chuyện. Doãn Mạnh kể lại ngày hôm qua mặc dù cô không có đi học, vẫn trôi qua một ngày rảnh rỗi.

Trần Tư Đình thờ dài nói: "Em họ cậu thật là nghịch ngợm á, thật may là tớ không có em trai em gái, tớ là đứa nhỏ nhất trong nhà tớ. Chỉ có điều em họ cậu là gấu, cậu cũng là hổ. Lại còn lừa em họ cậu ha ha ha ha!"

Doãn Mạnh bắt đắc dĩ: "Tớ chính là bắt đắc dĩ á, nếu không hôm nay làm sao cậu có thể nhìn thấy tớ còn sống. Mau cảm tạ trí thông minh của tớ đi."

Thầy Tôn cầm quyển sách đi vào phòng học, nhìn thấy Doãn Mạnh nên hỏi thăm: "Doãn Mạnh, ngày hôm qua không có tới. Không có việc gì chứ? Hồi phục chưa?"

Doãn Mạnh: "Tốt vô cùng, không sao. Thưa thầy."

Thầy Tôn gật đầu một cái, "Tôi đưa bài kiểm tra của em cho Lâm Kha, tan lớp em tìm em ấy đòi đi. Ngày hôm qua tôi cho lớp làm bài trắc nghiệm nhỏ."

Không trách được mọi người xung quanh mặt ừ ừ này ề, trong lòng Doãn Mạnh cũng có chút ảo não. Vốn cô đi theo lão Ngô học mấy khóa, có chút trình độ, đang chờ bài trắc nghiệm nhỏ này thể hiện một chút thực lực của mình đấy.

Buổi trưa, tiếng chuông vừa vang lên. Doãn Mạnh thu dọn bàn học xong, lại không đợi được Trần Tư Đình. Đang suy nghĩ, Trần Tư Đình đã tới, cô ấy mang theo vé mặt xin lỗi Doãn Mạnh, nhưng bên trong lại mơ hồ lộ ra chút hưng phấn: "Doãn Mạnh, có thể mấy ngày nay tớ không thể tìm cậu ăn cơm." Cô ấy lắc lư điện thoại đi động, "Câu lạc bộ Chính kịch sắp diễn rồi, tớ được chọn làm nữ chính, buổi trưa và buổi chiều mỗi ngày phải đi tập luyện."

Doãn Mạnh ha một tiếng, nhớ lại Tô Hàng đội tóc giả lúc ấy, híp đôi mắt lại: "Có phải cậu cùng Tô Hàng kia....."

Da mặt dày so với tường thành như Trần Tư Đình vậy mà trên mặt lại phỉếm hồng lên: "Cậu nói bừa gì đấy! Chỉ là bạn bè!"

Doãn Mạnh ồ một tiếng, vẻ mặt lại rất ranh mãnh: "Đi đi đi đi. Tớ cũng sẽ không gây đánh uyên ương cậu khản trương cái gì."

Trần Tư Đình ồ ền lườm cô một cái rồi rời đi, thiếu chút nữa làm cô ghê tởm ói ra.

Thanh xuân trong truyền thuyết ah ~ Doãn Manh cảm thán, quay đầu lại nhìn thấy Lý Lộ thu dọn cặp sách: "Vũ đoàn phải tập luyện ~ xin lỗi Doãn Manh, cậu phải tự mình đi ăn rồi."

Doãn Manh thế này mới ý thức được, cô bị vứt bỏ 【cần khăn tay】.

Chưa bao giờ nghĩ tới ngày này tới nhanh như vậy, Hừ! Có bạn trai không cần bạn gái, ai tới quan tâm bà cô già tôi đây một chút ah!

"Phụt."

Doãn Manh quay đầu lại, dùng ánh mắt giết người bắn ra ngoài, quả nhiên là tên Lâm Kha này cười trên nỗi đau của người khác: "Cậu vui cái rắm. Nhìn thấy không, đây cũng là tương lai của cậu..... Chờ hai người kia đều đã có bạn gái....."

Lâm Kha xì một tiếng: "Cậu nguyên tôi làm gì, vừa rồi tôi còn tâm địa thiện lương muốn mời cậu ăn cơm trưa kia mà ~ nhưng mà cậu đã ghét tôi thế này, thì chắc không cần thiết đâu hén."

Doãn Manh liếc mắt xem thường, "Đây là biến thành cậu cầu xin cuộc hẹn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Lâm Kha lặng đi một chút, mang theo một chút khăn trương hiểm thấy, lượng khí hô hấp không đủ cho nên có vẻ có chút gấp ghev: "Cậu, cậu nghĩ bây bạ gì vậy. Tôi là nói cậu có muốn cùng tôi đi câu lạc bộ ăn cơm hay không."

Doãn Manh ồ lên một tiếng: "Câu lạc bộ? Cậu nói là câu lạc bộ anime của các cậu? Bình thường cậu đều cùng câu lạc bộ anime ăn cơm?"

Lâm Kha bình phục tâm tư bị dọa sợ một chút: "À cũng không phải thế, đôi khi sẽ đi."

Doãn Manh: "Hiện tại câu lạc bộ anime đã dời đến phòng lớn hơn một chút rồi sao?"

Lâm Kha gãi gãi đầu: "Không có á, vẫn là phòng trước kia của các cậu. Người của Xã Liên hoàn toàn chưa có tới, hiệu trưởng cũng buông tay mặc kệ, nói phòng của nhóm cứ tìm Xã Liên. Cao tam Xã Liên hoàn toàn không tìm được, đã như vậy chúng tôi tạm thời dùng phòng của các cậu trước thôi."

Doãn Manh kinh hãi: "Hà? Các cậu cứ tiến dần từng bước tu hú chiếm tổ chim khách như vậy sao?"

Lâm Kha tức giận: "Sao nói khó nghe như vậy, cái gì mà tu hú chiếm tổ chim khách, nếu không phải câu lạc bộ của các cậu không hoạt động, thì chúng tôi có đến chỗ đó không?"

Doãn Manh nuốt nước miếng một cái, không nói lời nào, quả thật kể từ khi cô đưa chìa khóa cho Vương Khiết Linh về sau liền không có xen vào cái gốc này nữa rồi..... Nhưng học tỷ Vũ Tục cũng không có đi tìm cô /w cô đang chuyên tâm làm học bá! Nào có thời gian hoạt động ở câu lạc bộ á.....

"Cao tam bây giờ đang chuẩn bị cuộc thi giữa kỳ thống nhất toàn khu vực kia mà?" Doãn Manh nói.

Lâm Kha đã đứng lên: "Ừ. Còn có hai tuần lễ. Chỉ là bọn họ thi vào trung tuần tháng mười, chúng ta đầu tháng mười một cũng thi giữa kỳ."

Bút trên tay Doãn Manh rớt xuống: "Nhanh như vậy thi giữa kỳ rồi? Tôi còn chưa ôn được cái gì cả!"

Lâm Kha: "Vốn là rất nhanh mà. Còn một tháng nữa nhĩ gấp làm gì. Rốt cuộc cậu có đi theo tôi hay không."

Doãn Manh cắn nắp bút, nghĩ thâm học thần như cậu dĩ nhiên là không ôn tập cũng có thể đứng đầu lớp, cơ bản cô vốn kém, đạo lý người chậm cần bắt đầu sớm ai cũng hiểu, sớm học tập một chút có gì không đúng.

Lâm Kha đưa tay quơ quơ ở trước tầm mắt của cô: "Rốt cuộc có đi hay không! Cậu không đi tôi đi nha."

Doãn Manh do dự một chút, cô biết cuộc thi nên nắm chặt học tập. Nhưng..... Hay là trước tiên đi chơi một chút thôi ~(≥▽≤)~

"Cậu đi chậm một chút, tôi đi với cậu!"

Lần nữa mở cửa chính của câu lạc bộ dưới đất ra, một mùi chua đập vào mặt, trên bàn dài hội nghị đầy người, từng người ăn đủ loại cơm trưa xem màn hình lớn. Trên màn hình lớn một người xoay tròn đánh quả banh tennis bị một người bên kia đánh trả lại, hình ảnh lại tiếp tục chuyển đổi sang một cậu bé trai đội mũ trắng rất nổi bật: ""

Doãn Mạnh về mặt khiếp sợ, đây thật giống như là thời đại của Anime cao trung vậy.

Tiếng cửa mở kinh động đến các vị nghiêm túc xem Anime, Vương Khiết Linh nhai món Ma Lạt Thăng (Món súp cay nấu cùng hỗn hợp nhiều đồ ăn) chạy tới, lời nói mơ hồ không rõ: "Oh! Cậu đã đến rồi!"

"Ah? Bạn là! Doãn Mạnh phải không, tôi nhớ ra rồi ~" Vương Khiết Linh lộ ra khuôn mặt tươi cười ngốc nghếch, "Đến đến, đến đây ăn chung nhé ~"

Lâm Kha đi tới đặt mông ngồi trên ghế xoay, chọn đồ ăn mua ngoài: "Cái nào là của tôi?"

Lúc này Doãn Mạnh mới chú ý tới trên bàn bày một hàng Ma Lạt Thăng

"Cái này cái này, cay nhiều không thêm cá viên. Cho cậu." Vương Khiết Linh đưa cho cậu ta, nhìn nhìn Doãn Mạnh: "Đến đây đến đây, cái này không cay, hơi cay, cay vừa, cay nhiều, không thêm tỏi, không thêm dầu vừng, thêm tương vừng, bỏ giấm, cái gì cần có đều có, bạn xem rồi lấy đi ~"

Doãn Mạnh chảy vạch đen, cảm thêm dấm không thêm tỏi không cay, ngồi vào bên cạnh Lâm Kha cầm đũa lên gấp ăn: "Nhiều như vậy, không sợ ăn không hết sao?"

Vương Khiết Linh cười nói: "Làm sao có thể!"

Vừa dứt lời, một đám nam sinh vùn vụt xông vào cửa, mặc quần áo chơi bóng ôm trái bóng: "Hắc! Khiết Linh, tớ không cay không thêm tỏi đâu?"

Đũa trên tay Doãn Mạnh khựng lại, có tật giật mình nhìn Vương Khiết Linh một cái.

Vương Khiết Linh liên tục nhai cắn miếng bún, sau khi nuốt xuống mặt không đỏ tím không đập nói: "Oh, tớ quên mua, cậu ăn mì trộn đi ~ mì trộn chỉ hơi cay."

Nam sinh bĩu môi, lầu bầu nói: "Thật đáng ghét mỗi lần đều quên tớ."

Chiếc đũa Doãn Mạnh run lên, vừa muốn nói chuyện với Vương Khiết Linh, Vương Khiết Linh liền xua tay một cái nháy mắt để cho cô đừng nói chuyện.

Nam sinh đặt trái bóng ở cửa, bung mì trộn ngồi vào đối diện Doãn Mạnh.

Doãn Mạnh: "Khụ khụ!"

Nam sinh ngẩng đầu: "Ô, thế nào chưa từng thấy qua bạn? Bạn ở câu lạc bộ nào?"

Mặt Doãn Mạnh ㄟ, ậm ừ nói: "Tôi là người Xã Liên."

Không ngờ nam sinh kia nghe xong lời này mắt nghe, nuốt cá viên trong miệng xuống, bộ dạng hứng thú, sáp đến gần một chút: "Không ngờ em lại là người của Xã Liên! Ah, vậy thì thật là tốt, chúng ta làm quen một chút, anh là Lộ Triết Phi, đội trưởng đội bóng đá, lớp 6 cao nhì! Các em cái đó, chính là vấn đề sân bãi tới mỗi ngày có thể hỏi giúp các anh với....."

Vương Khiết Linh xách cổ áo thằng nhãi Lộ Triết Phi kia lên: "Người ta lần đầu tiên đón tiếp tới đây, đừng để cái người hay gieo họa là cậu hù chạy mất!"

Nói xong liền xách Lộ Triết Phi lên rồi đi.

Lộ Triết Phi bị Vương Khiết Linh xách ra ngoài, chỉ vào màn hình lớn: "Tại sao lại là hoàng tử tennis, tớ muốn xem Naruto."

Vương Khiết Linh hừ một tiếng: "Ngày lễ, ngày chẵn nữ sinh chúng tớ quyết định. Ngày mai cậu muốn chiếu cảnh sát trường mèo đen hay anh em hồ lô chúng tớ đều không can thiệp."

Lâm Kha đã com nước xong xuôi, chùi chùi miệng, đặt chân to lên trên bàn, lấy máy chơi game ra bấm

Doãn Mạnh ăn com chậm, dùng lời nói của Trần Tư Đình mà nói chính là nhay kỹ từng hột com một, đợi cô ăn com xong thì chết rồi: "Đội bóng rổ của các cậu không tập luyện à?"

Lâm Kha ngẩng đầu: "Tập luyện thứ hai ba tư, bình thường đều tập luyện vào buổi tối."

Doãn Mạnh gật đầu một cái, cô quan sát phòng hoạt động của Xã Liên bị chiếm đóng này. Màn hình lớn dùng để diễn giảng đã trở thành chỗ tụ tập chiếu phim, khắp phòng đều là mùi Ma Lạt Thăng mì trộn, hình như trừ câu lạc bộ Anime và câu lạc bộ đá bóng còn có các câu lạc bộ khác, chơi cờ vây, đọc sách, tiếng nhạc bên cạnh truyền đến, chắc là Đoàn Hợp Xướng đang tập luyện. Ổn ào nhưng không ngờ, Doãn Mạnh lại không cảm thấy bức mình, ngược lại còn thấy rất ấm áp dễ hòa nhập, có một loại cảm giác: "A, đây mới là thanh xuân".

Phần lớn nữ sinh ăn com trên bàn dài đều đang xem hoàng tử tennis trên màn ảnh lớn. Doãn Mạnh đã từng xem rồi nhưng xem lại lần nữa lại cảm giác giống như chưa từng xem qua..... Số tập nhiều như vậy đương nhiên giống như chưa từng xem qua rồi ㄟ (▽) ㄟ ~

Vui vẻ nhìn một hồi, cô phát hiện nữ sinh bên cạnh kia hình như không có xem. Cẩn thận nhìn lên, phát hiện cô ấy nằm nhoài trên một trang giấy vẽ tranh.

Bút vẽ như bay, cô không biết cô em này vẽ cái gì, giống như là một sự kết hợp thiết bị cơ giới và phòng ốc, đường nối rậm rạp chằng chịt chất đống ở chung một chỗ hợp thành hình ảnh nghệ thuật, từ trước đến giờ Doãn Manh không keo kiệt lời khen ngợi, huống chi cô em này thoạt nhìn thật sự rất lợi hại: "Wow, ý tưởng thật hay á."

Em gái bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Doãn Manh nhìn chằm chằm bức vẽ của mình, cười cười: "Cám ơn."

Doãn Manh ngồi xuống, em gái lấy tập tranh trên tay mình cho cô xem, lật mấy tờ xem, phía trên đó ngồi bút rất linh động, không riêng gì một vài thiết kế máy móc hình dáng độc đáo, còn có các hình người theo phong cách Anime.

"Wow, bạn thật là lợi hại. Đây là Rurouni Kenshin?" Doãn Manh hí hóp mắt.

Em gái gật đầu một cái, vừa nghe cô nói ra nhân vật trong hình vẽ, cũng hưng phấn lên: "Đúng vậy! Bạn cũng xem rồi à. Tôi mới vừa vẽ xong đó."

Doãn Manh xấu hổ, kiếp này cô thật sự chưa từng xem qua, nhưng đời trước đã từng rất si mê với những thứ manga The King of Fighters, Rurouni Kenshin... này, xem qua cũng khá nhiều. Hai người chỉ hận gặp nhau quá muộn, trò chuyện tới khi hoàng tử tennis đã phát sóng liên tục ba tập, đang trò chuyện rôm rả lại bị tiếng chuông chuẩn bị vào học vang dội cắt ngang.

Em gái gãi gãi đầu: "Tớ quên hỏi tên bạn rồi. Tớ tên là Hoa Bội, gọi tớ Bội Bội là được rồi. Nếu buổi trưa hoặc là buổi chiều cậu thường đến đây, thì hai ta có thể thường xuyên gặp mặt á."

Doãn Manh: "Tớ tên là Doãn Manh, ở đây buổi chiều cũng mở cửa sao?" Cảm giác kể từ khi đưa chìa khóa cho Vương Khiết Linh cô liền mất đi cơ hội làm chủ ==

Hoa Bội: "Đúng vậy, sau khi tan học tương đối vắng, nhưng cũng có các bạn học ở lại đọc sách hoặc là cùng nhau ăn cơm tối. Tớ có lúc cũng ở lại vẽ tranh, ở nhà mẹ vừa nhìn thấy tớ vẽ tranh là nói tớ không làm chuyện nghiêm chỉnh, thật là phiền."

Kể từ khi cô nhỏ giúp ba Doãn quản lý chuỗi khách sạn, con gấu con Lô Thiên Hào cũng ba ngày hai bữa xuất hiện ở nhà cô. Lúc bình thường vẫn còn được, nhưng gần đây cô muốn bắt đầu chuẩn bị cho thi giữa kỳ, mỗi ngày trở về cùng nó cãi nhau cũng không phải là lựa chọn tốt gì. Ở lại câu lạc bộ học được nhiều hơn ngược lại không tệ.

Doãn Manh gật đầu một cái, đồng ý: "Tốt thôi, vậy chiều hôm nay tan lớp chúng ta gặp lại hén. Đi thôi, chúng ta vào học trước đi."

Hoa Bội cũng hơn hớn đồng ý: "Ừ, lại nói câu lạc bộ Anime hoạt động lâu như vậy tớ cũng chưa từng nhìn thấy cậu. Cậu không thường tới à?"

Doãn Manh: "Tớ không phải là người của câu lạc bộ Anime, tớ bên Xã Liên....."

Lâm Kha kéo cái ghế ra: "Này, Doãn Manh cậu thật đúng là có vợ quên mẹ, trở mặt thật vui nhỉ, rõ ràng là tôi dẫn cậu tới, bỏ mặc tôi muốn bỏ đi à!"

Hoa Bội ngạc nhiên nói: "Ồ, cậu và Kha thân chung lớp à?"

Lâm Kha đã nổi tiếng khắp toàn khóa rồi sao? Cũng đều gọi cậu ta là Kha thần. Cô phát tay một cái: "Đúng vậy, chỉ có điều không phải rất quen. Chẳng qua là bàn trước bàn sau mà thôi."

Mặt Lâm Kha trở nên đen vô cùng. Doãn Manh phụt cười một cái vui vẻ: "Cậu xem tính tình cậu ta còn không tốt, tớ cũng không dám chọc cậu ta."

Hoa Bội cũng cười, "Được rồi được rồi, chúng ta đi nhanh lên đi, chị Khiết Linh sắp khóa cửa rồi."

Đang nói Vương Khiết Linh liền vỗ bàn quát lên: "Nhanh nhanh nhanh, đứng lên đứng lên! Trở về đi học á tớ phải khóa cửa rồi!"

Ba người Doãn Manh, Lâm Kha, Hoa Bội nhanh chân bỏ chạy, dẫn đầu ra khỏi câu lạc bộ.

"Ah Hoa Bội cậu học lớp mấy?"

Hoa Bội ôm tập tranh vẽ, dừng ở tầng bốn: "Tớ? Tớ học lớp một."

Lớp mười đến lớp bốn ban thực nghiệm đều ở tầng bốn, còn lớp năm đến lớp mười đều ở tầng năm. Bọn Doãn Manh học ở lớp 7, vị trí ở tầng năm.

Doãn Manh tròn tròn con mắt, lại là học bá lớp cạnh tranh! Không phải là cô ít thấy nhiều, mà là thấy Hoa Bội vẽ tranh giỏi như vậy, cho rằng hao tổn toàn bộ tinh lực, lại không nghĩ rằng tốt bao đồng cả hai lĩnh vực học tập và vẽ tranh. Đây cũng là một vị thần ah!

Hoa Bội thật sự không có chút ý tứ khoe khoang nào, nhìn Doãn Manh kinh ngạc có chút ngượng ngùng, chặn lại nói: "Buổi chiều nhớ cùng đi với tớ tới câu lạc bộ nhé!" Nói xong liền quơ quơ tay, chạy vào trong lớp.

"Đợi một chút, " Doãn Manh quay đầu nhìn về phía Lâm Kha, "Cậu cũng cháy lan qua lớp một rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Thời gian trôi qua thật nhanh, mắt thấy đã đến thời khắc mấu chốt, không có thời gian chơi đùa nữa. Ba tuần sau chính là cuộc thi giữa kỳ, mà Doãn Manh ngày ngày phấn đấu làm học bá, chính là chuẩn bị ở trong chiến dịch thi giữa kỳ này phấn đấu vào danh sách đứng đầu lớp, cái này tất nhiên là phải trải qua khắc khổ chuẩn bị.

Vậy mà Doãn Manh phát hiện, không riêng gì bản thân cô, ngay cả đám bạn học ngây ngô trong lớp cũng có chút dính không khí khẩn trương. Ngay cả Lý Lộ học vụn như vậy cũng có thể tới sớm mấy phút học thuộc từ đơn tiếng Anh, đoán chừng cũng chỉ có loại hàng đàn độn như Hàn Siêu mới không sầu lo, bây giờ còn ngày ngày vui vẻ đi chơi bóng rổ.

Có lẽ làm cho người ta ghét nhất chính là Lâm Kha kia, đi học chưa bao giờ mang sách ngữ văn, Doãn Manh học văn cổ cậu ta vĩnh viễn nằm ngủ. Trong lòng cô gần như mong mỗi người này tốt nhất là thi rớt một lần để giảm bớt cảm phiền trong lòng cô. Cô cảm thấy cả lớp có chừng gần một nửa bạn học đau khổ dồn ép ngày ngày học tập đều đang nguyên rủa ở trong lòng. Có trêu chọc người quá hay không!

Kể từ sau khi tan lớp cùng Hoa Bội hẹn nhau ở phòng hoạt động về sau đã trở thành hoạt động thường lệ, Doãn Manh rốt cuộc không cần lo lắng con gấu con phiền nhiễu rồi! Chuyện này thể hiện mẹ Doãn là một phụ huynh sáng suốt như thế nào, nghe xong lời này không nói hai lời để cho cô buổi tối ở lại trường học ăn cơm.

Kết quả là sau khi tan học đã trở thành khoản thời gian Doãn Manh thích nhất, Hoa Bội vẽ tranh cô làm bài tập ôn tập, không hiểu thì còn có giáo viên học bá Hoa Bội ở đây có thể hỏi một chút, quả thật không thể thuận tiện hơn.

Trần Tư Đình trừ đi học hoàn toàn không thấy bóng dáng, Doãn Manh cũng không biết cô ấy làm cái gì, ngay cả Lý Lộ cũng đều oán trách Trần Tư Đình hiện tại buổi trưa cũng không ăn cơm với cô ấy, qua không được bao lâu cô ấy phải tìm nơi nương tựa chỗ tiểu đội FA của Doãn Manh rồi.

"Tiểu đội FA là cái quỷ gì vậy?" Doãn Manh bĩu môi, đối với cái danh hiệu này bất mãn hết sức, "Không phải cậu cũng độc thân sao?" Lại nói vấn đề độc thân hay không độc thân này đối với học sinh cao trung mà nói có phải là quá sớm hay không? Tại sao sớm như vậy mà trong đây lâu học đã bắt đầu xuất hiện từng đôi tiểu uyên ương rồi? Thần kỳ nhất là bởi vì nguyên nhân hiệu trưởng mất nhắm mắt mở, làm cho giáo viên mất nhìn thẳng theo, đòi trước làm sao mà cô lại không biết từ trước tới nay cao trung của cô luôn được tăng lực như vậy?

Không ngờ Lý Lộ ha ha cười một tiếng: "Tớ? Tớ dù có thế nào cũng sẽ tìm được bạn trai nhanh hơn cậu..... Tóm lại có cậu làm đệm lót trong lòng tớ dễ chịu hơn."

Doãn Manh: đội một chút, cậu mới vừa rồi chửi Trần Tư Đình trọng sắc khinh bạn, hiện tại bản thân mình liền nổi gót theo sau, có từng kiêng dè cho cảm thụ của tớ hay không (๑_๑)?

Cô mới vừa há mồm định mắng, một trận gió lốc liền cuốn qua tới: "Hắc Manh Manh! Lộ Lộ!"

Đứng vậy bình thường bận rộn như con quay, không thấy người đã lâu - Trần Tư Đình xuất hiện: "Tớ muốn nói một chuyện với các cậu." Khuôn mặt đỏ ửng khiến Doãn Manh có dự cảm xấu.

Lý Lộ làm như nữ chính trong truyện của Quỳnh Dao: "Không! Nhĩ Khang! Chàng đừng nói! Chàng đừng nói! Ta không nghe ta không nghe!"

Trần Tư Đình: "....."

Doãn Manh: "Ha ha."

Trần Tư Đình vẫn lơ tai Lý Lộ: "Ta cứ nói! Nàng nghe kỹ cho ta!"

Lý Lộ bi thương nói: "A, tại sao chàng tàn nhẫn như vậy."

Trần Tư Đình hắng giọng một cái: "Thiếu phu nhân nhà cậu là tớ gả ra ngoài, ngày hôm qua nam sinh tớ thích đã tỏ tình với tớ ~ các cậu đoán là ai?"

Doãn Manh và Lý Lộ trăm miệng một lời: "Tô Hàng."

Trần Tư Đình gạt đầu một cái kỳ quái nói: "Làm sao cậu biết? Tớ rõ ràng không có đề cập gì tới anh ấy mà."

Doãn Manh: "Cậu không có đề cập tới anh ấy, nhưng mà mỗi ngày đều cùng anh ấy đi ra ngoài ah....."

Lý Lộ QUQ: "Chó ra khỏi đàn tạm biệt."

Chó ra khỏi đàn - Trần Tư Đình trên hành trình tiến đến gần Bạch Phú Mỹ của cô ấy, vẫn không quên hai chị em tốt bị cô ấy xem nhẹ. Nói ra để cho

Doãn Mạnh và Lý Lộ tạo thành hội cha mẹ vợ chén thù chén tạc xét duyệt Tô Hàng một chút.

Doãn Mạnh xem thời gian: "Tớ nói này tiểu thư Tư Đình, có phải cậu quá mức ngọt ngào quên chuyện gì đó rồi hay không?"

Trần Tư Đình vén tóc, rất phóng khoáng: "Cậu nói thi giữa kỳ? Tớ đã nói với Tô Hàng để anh ấy giúp tớ học bỏ túc, thật ra anh ấy học cao nhĩ ban thực nghiệm, các cậu có muốn tới hay không?"

Doãn Mạnh và Lý Lộ cùng nhau lắc đầu.

Cuối cùng Doãn Mạnh còn nói: "Chờ thi xong giữa kỳ sẽ xét duyệt bạn trai cậu nhé baby~" thật ra thì cô muốn nói là, trước tiên lui tới đủ một tháng rồi xét duyệt nhé! Trần Tư Đình là cô nhóc hoa tâm, không chừng một tuần liền chia tay owo. Doãn Mạnh nghĩ thầm mình thật đúng là nhìn xa hiểu rộng á!

Buổi chiều sau khi tan lớp, Doãn Mạnh đeo cặp sách đi tìm Hoa Bội. Đi hai bước lại không nghĩ rằng Lâm Kha đi theo tới, cô kỳ quái nói: "Cậu đi theo tôi sao?"

Lâm Kha liếc nhìn Doãn Mạnh: "Rõ ràng là tôi dẫn cậu đi phòng hoạt động của câu lạc bộ, cậu đi được tôi không đi được à?"

Doãn Mạnh: "Các cậu quên chia khóa phòng hoạt động câu lạc bộ kia là ai cho các cậu à..... Lại nói cậu không cần đi đội bóng rổ hả?"

Lâm Kha: "Không cần, hôm nay thứ sáu tập luyện cái gì."

Doãn Mạnh nghe xong lời này trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ban đầu mỗi thứ sáu vẫn cùng Trần Tư Đình Lý Lộ ở chung một chỗ cùng nhau làm bài tập, lại không nghĩ rằng vật đổi sao dời, hai tay sai kia một chạy theo bạn trai, một về nhà xem phim truyền hình rồi, người nào cũng đều không dựa vào được.

Doãn Mạnh lòng ghen khuấy đi theo đằng sau sừng vật Lâm Kha, một mạch đi thẳng đến phòng câu lạc bộ dưới đất. Hoa Bội đã sớm ngồi ở trên ghế xoay, ôm Hamburger MacDonald gặm: "Mạnh Mạnh hôm nay cậu đến trễ thế..... Tớ thật sự đợi không kịp nên phải ra ngoài mua đồ ăn trước đừng trách tớ nhé ~" đừng thấy vốc người Hoa Bội mảnh mai mà lầm, thật ra cô ấy là cái thùng com.....

"Ồ? Kha thân? Cậu cũng tới? Hai người ở cùng một chỗ?" Hoa Bội bặm miệng, giống như chuột đồng.

Doãn Mạnh liếc mắt xem thường: "Ha ha, thật buồn cười, không phải tớ có bạn gái là cậu sao? Nào dám bên ngoài...?"

Lâm Kha không có phản ứng gì, duỗi tay chop lấy hai phần Gà miếng McDonald's của Hoa Bội.

"Nè! Đó là của tớ, muốn ăn tự mà mua nhá!"

Lâm Kha nhìn cô ấy một cái, hỏi Doãn Mạnh: "Có đi mua đồ ăn hay không, đói chết rồi."

Doãn Mạnh nhìn KFC của Hoa Bội một chút: "Các cậu sao cứ thích ăn đồ ăn rác rưởi vậy, đúng là hết chữa. Coi chừng càng ngày càng lùn."

Hình như là nghe lời ngôn luận ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe sẽ lùn của Doãn Mạnh, ngay cả Lâm Kha cũng không đi đến KFC. Cuối cùng hai người cùng nhau xách hai hộp cơm thịt gà trở về phòng hoạt động. Lúc về tới phòng hoạt động Hoa Bội đã bắt đầu nhai Spicy gluten, đầy phòng đều là mùi Spicy gluten ngào ngạt.

Doãn Mạnh nuốt nước miếng một cái, kiềm chế nuốt xuống con thêm ăn.

Chắc là vì thứ sáu, cho nên trong phòng hoạt động chỉ còn lại ba người bọn họ. Phần lớn bạn học đã về nhà.

Doãn Mạnh ăn không rõ mùi vị, ăn được một nửa đột nhiên nhớ tới: "Bội Bội, à cái đó hôm nay tớ có lóp ngoại khóa vật lý, 6 giờ thì phải đi, không thể ở cùng cậu đến 7 giờ rồi."

Hoa Bội nhai Spicy gluten bừa bãi bộ dạng giống y chang con sóc chuột: "Ah, lại còn lại một mình tớ ~ được rồi cậu đi đi." Nói xong lại bắt đầu vui đùa bôi bôi xóa xóa tập vẽ ở trên bàn.

Bộ dạng tui thân này quả thật khiến cho Doãn Mạnh cảm thấy đây thật sự chính là lỗi của cô: "Không có việc gì, cậu xem không phải là tớ dẫn Lâm Kha đến cho cậu sao ~ có cậu ấy ở cùng với cậu."

Hoa Bội liếc mắt nhìn Lâm Kha: "Phong cách vẽ bất đồng không thể làm bạn bè."

Lâm Kha nhìn Hoa Bội một chút, vẻ mặt không sao cả: "Tôi ăn com xong thì đi về."

Hoa Bội: QAQ

Doãn Mạnh nâng tay đỡ trán: "Để cho cậu kiêu ngạo. Xem, thấy ngu chưa."

Không biết có phải là bởi vì đến kỳ thi giữa kỳ hay không, nên giáo viên cho lượng bài tập ngày càng tăng lên, một môn hai trang bài thi, thậm chí tiếng Anh phát hơn trọn bộ đề bài thi, viết gần một tiếng mất Doãn Mạnh đều hoa luôn rồi. Xem đồng hồ phát hiện nên đi, vừa để đồ vào trong cặp xách

xong, ở dưới đôi mắt đưa tiễn đáng thương của Hoa Bội bước lên con đường thênh thang đến lớp học ngoại khóa.

Hoa Bội: "Lần sau tớ và cậu cùng nhau đăng ký."

Doãn Manh: "Môn vật lý của cậu gần đạt được điểm max cậu đăng ký cái con quỷ QUQ, đi chết đi."

Ghen tỵ học bá - Doãn Manh đẩy cửa lớp S ra, liền nhìn thấy khuôn mặt đỏ lừ lừ của lão Ngô: "Ôi! Các em học sinh thân mến, sắp thi giữa kỳ rồi! Các em chuẩn bị như thế nào rồi? Thất Trung thì trước nhất thì phải? Đúng không? Đúng không?"

Doãn Manh không nói gì gật đầu, chúng em phải thi lão nhân gia ngài thế nào lại vui mừng đến như vậy.

Cô kéo chỗ ngồi của mình ra ngồi xuống, bên cạnh Hậu Nghiêu Sở đã ngồi ở trên ghế rồi, vừa nhìn thấy Doãn Manh tới gật đầu một cái lên tiếng chào hỏi.

Doãn Manh cũng chào lại, vô ý quay đầu phát hiện cô bạn gái nhỏ kia của cậu ta còn chưa đến.

Kể từ tiết đầu tiên có tới, sau đó thì không thấy cô em này tới nữa. Hậu Nghiêu Sở thì ngược lại mỗi tiết học đều không vắng tiết nào, chỉ có điều loại loli quá lứa chuyên tâm làm học bá, cũng không có tâm tư thiếu nữ gì như Doãn Manh nên không có trò chuyện cùng cậu ta.

Hậu Nghiêu Sở cũng không phải miệng bồ lô ba la như Hàn Siêu, có lẽ căn cứ theo nguyên tắc người xa lạ nên cũng không có nói chuyện nhiều với Doãn Manh. Dù sao trừ đợt chơi xuân kia, hai người bọn họ hoàn toàn không có giao thiệp gì nhiều.

Lão Ngô bắt đầu giảng bài rồi. Ông ấy giống như có một loại lực hút thần kỳ, tuy nói chuyện khô khan nhưng lại nắm chặt chủ đề, một vài đề khó hiểu cho ví dụ ra là hiểu thông, dùng ví dụ mọi người chưa từng nghĩ tới để giải thích, một số đề mục bình thường Doãn Manh xem qua rất khó cũng trở nên dễ dàng.

Tựa như ông ấy nói vậy, học tập nặng ở học suy nghĩ, mà không phải học bằng cách nhớ. Nhất là vật lý.

Thật ra cũng không phải nói là thầy Tôn không tốt, mà là thầy Tôn là loại người dính đến kiến thức vật lý liền trình trọng nghiêm trang, có thể giải thích trụ cột kiến thức vô cùng dễ hiểu. Mạch suy nghĩ cũng suy nghĩ quen với nếp cũ đại chúng không chịu thay đổi, viết ra thì dễ, nhưng lại không phải tốt nhất. Doãn Manh có thể lý giải, bởi vì thầy Tôn cho là giảng cho toàn khóa bọn họ, mà không phải số ít người, cho nên nhất định phải tuân theo một phương pháp duy nhất.

Mà lão Ngô lớp S vừa nhìn đã biết là đã quen dạy học sinh giỏi, mạch suy nghĩ rõ ràng nhưng tốc độ lại thật nhanh, dẫn đến Doãn Manh mỗi lần tới đây cũng phải mang cho bài tập ông ấy cho làm qua mấy lần, cho dù không hiểu cũng muốn biết rõ quan hệ bên trong mới đến học.

Trong tiếng cười vui vượt qua tiết lên lớp đầu tiên, lão Ngô dự đoán mức độ thi giữa kỳ khá khó khăn, các đề dễ làm sai được phát ra, dự định cuối tiết sẽ nói. Nghỉ giữa tiết Doãn Manh đi vệ sinh xong xem được một nửa, có hơn phân nửa đề nhìn một cái đã biết cách giải.

Cùng một vài suy nghĩ bột nhào lúc cô tự học quả thật khác biệt một trời một vực, Doãn Manh xưa nay luôn tin tưởng cố gắng thì có hiệu quả. Nhưng đây cũng là phương pháp cần phải chú trọng, nếu cô một mực phô trương cảm thấy người so với người đều như nhau, tại sao Lâm Kha là học thần, không học tập cũng có thể cầm 100 điểm, mà cô thì không thể tự mình học giỏi, từ đó ngoan cố tự học, có lẽ không nhanh nắm giữ bí quyết như vậy rồi.

Cố gắng tất nhiên quan trọng, nhưng đây là muốn thành lập được nền tảng phương thức học tập thích hợp cho bản thân.

Chỉ chớp lát sau, tiếng chuông 9 giờ vang lên. Doãn Manh thu dọn sách vở của mình, đầu óc còn đắm chìm trong tri thức vừa rồi, máy móc thu dọn xong cặp sách chạy xuống lầu đi tàu điện ngầm.

Lại không nghĩ rằng, mới vừa cà thẻ vào cửa xe điện ngầm, mò vào túi, điện thoại di động mất tiêu!

Doãn Manh giật mình, sức nhớ lại. Cô để quên điện thoại trong phòng học rồi

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Mẹ nó, lại phải thanh toán thêm hai đồng. Doãn Manh cắn răng, ôm hận nhìn máy bán vé trên xe điện ngầm chợt hiện lên nhắc nhở hai đồng, từ lối ra chạy vội ra ngoài.

Nếu điện thoại di động mất thì không phải là chuyện của hai đồng nữa rồi! Doãn Manh cảm thấy từ trước đến giờ mình chưa từng chạy nhanh như vậy, dọc theo đường đi người đi ngang qua bên cạnh trở thành hư ảnh, chạy như điên đến phòng học 709, vừa tới cửa còn chưa đi vào liền nghe được một tiếng hét cuồng loạn: "Hậu Nghiêu Sở! Đồ đều!"

Mẹ nó! Doãn Manh bị một tiếng thét này dọa sợ đến rút cái tay đang cầm chốt cửa kia lại.

Tiếng thét kia đi qua một trận yên tĩnh. Nếu bây giờ cô đi vào, có lẽ sẽ lúng túng vô cùng. Chắc là trai đẹp kia đang cùng cô bạn gái nhỏ gây gỗ đây mà?

Nhưng điện thoại di động của cô vẫn còn ở bên trong! Phiên nhất chính là không biết là còn ở bên trong hay là bị người lấy mất rồi QAQ!

Doãn Manh nhón mũi chân, xuyên qua khe cửa nhìn vào trong, trước tiên nhìn thấy em gái xinh đẹp đã đến lúc học tiết học đầu tiên đang đứng đưa lưng về phía cô, sau đó chính là Hậu Nghiêu Sở còn đứng ở tại chỗ mặt vô biểu tình dọn dẹp cặp sách.

Điện thoại di động của cô, đúng lúc Hậu Nghiêu Sở đứng ở bên cạnh chỗ ngồi của cô! Không sai! Nó còn ở trên bàn, ye ye ye! Không có mất, tim của Doãn Manh quay trở lại trong lồng ngực của mình, hiện tại chỉ cần chờ hai người này đi rồi đi vào lấy là được! Ngay lập tức cảm thấy toàn bộ thế giới đều tràn ngập ánh sáng mặt trời $\sim(\geq \nabla \leq)\sim$

Đáng tiếc em gái bên trong phòng học kia đáng sợ như vậy, Doãn Manh cảm thấy phàm là hiện tại bên cạnh có con chim bay ngang qua cũng có thể bị đề xỉ ben này làm chấn động rớt xuống đất.

Em gái vô cùng phần nộ, chẳng qua là chuyện tình cảm, Doãn Manh cũng hiểu được: "Anh cho rằng bây giờ anh nói một câu chia tay cứ dễ dàng như vậy sao? Mặc dù là tôi theo đuổi anh, nhưng nếu anh đã đồng ý rồi tại sao cho tới bây giờ đều một mực không tình nguyện như vậy? Anh chê tôi học tập không giỏi? Anh vào Thất Trung, tôi vào Thập Nhị Trung, anh liền thờ ơ với tôi?"

Về mặt Hậu Nghiêu Sở không một tia gọn sóng: "Em từ trường phụ thuộc thành phố A rớt xuống Thập Nhị Trung, chẳng lẽ tự mình không cảm thấy vấn đề ở chỗ của mình? Tiếp tục như vậy nữa ngay cả đại học em cũng thi không đậu. Tôi quen biết Tào Phán Yên chưa bao giờ trốn học tới tìm tôi, cũng sẽ không uống rượu uống say đến không còn biết gì vào quán bar khiến tôi mỗi ngày nửa đêm lại phải đến đón em về nhà."

Tào Phán Yên trừng to hai mắt: "Nói cho cùng anh chính là chê tôi không có thi đậu vào trường cao trung tốt làm cho anh mất thể diện!"

Hậu Nghiêu Sở: "Không phải làm tôi mất thể diện, mà là cuộc sống của chính em không cần đẩy tới trên người tôi. Tôi không muốn ở cùng một người con gái ngay cả tự động kiềm chế cũng đều làm không được. Nếu em thật sự yêu thích tôi, cũng mong em quý trọng chính bản thân em, có chút suy nghĩ của mình, đừng làm cho người bạn trai sau này của em một mối giống như tôi."

Mặt Tào Phán Yên liền biến sắc: "Anh thật sự muốn chia tay với tôi?"

Hậu Nghiêu Sở mang cặp sách ra sau lưng cầm lấy điện thoại của Doãn Manh: "Tôi vẫn luôn nghiêm túc. Chỉ có em một mực cho rằng tôi nói đùa."

Doãn Manh $\Sigma(\circ\pi^{\circ})!!!$ Nè nè cậu lấy điện thoại của tôi làm cái cốc khô gì! Để uống ngay cho tôi!

Tào Phán Yên lau nước mắt: "Hậu Nghiêu Sở, hôm nay coi như tôi đã hiểu. Từ trước đến giờ anh hoàn toàn chưa từng thích tôi." Nói xong nước mắt ào ào chảy xuống, đẩy cửa chạy ra ngoài.

Để lại Doãn Manh về mặt lúng túng và Hậu Nghiêu Sở ngơ ngác nhìn nhau.

Em gái cô có từng suy nghĩ cho cảm thụ của cánh cửa hay không.....

"Cái đó, điện thoại di động của tôi." Doãn Manh lên tiếng.

Hậu Nghiêu Sở sững sốt một hồi, cầm điện thoại di động trong tay đưa cho Doãn Manh. Doãn Manh lấy đến trong tay nhìn một chút, không có tin nhắn cũng không có cuộc gọi nhờ, rất tốt ~

Ngay lúc xoay người chuẩn bị về nhà, đột nhiên lại nghe thấy Hậu Nghiêu Sở nói: "Nếu cậu không có việc gì có thể theo tôi ngồi một lát không?"

Doãn Manh nghẹn lời, đây nếu như là em gái bình thường, có cơ hội đến gần trai đẹp tất nhiên sẽ hơn hờ đồng ý, chẳng qua cô là người hoàn toàn không thông tình đạt lý, bây giờ chỉ nghĩ đến thịt viên mẹ chiên có chưa lại cho cô chút nào hay không. Đang muốn cự tuyệt, cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Hậu Nghiêu Sở về mặt cô đơn, mí mắt rũ xuống lông mi run run rõ ràng, thậm chí có chút bị thương có dấu hiệu muốn khóc.

Mẹ nó? Đây là muốn khóc?

Cô muốn để mặc cho hot boy khóc ư? Bây giờ cô mà đi có phải không tốt lắm hay không?

Nhưng mẹ của cô đang ở nhà làm thịt viên chờ cô đấy! Khó có dịp làm món chiên này không phải làm bột viên chiên mà là thịt viên chiên đó!

"Reng reng reng" điện thoại trên tay Doãn Manh reo lên, cô liếc mắt nhìn Hậu Nghiêu Sở, nhận: "A lô?"

Đầu bên kia giọng nói có chút u ám của mẹ truyền tới: "Manh Manh, con trước tiên đừng về đây. Bà ngoại của con tới."

Ánh mắt Doãn Manh lóe lên một cái, đáp lại: "Dạ, con biết rồi."

"Đợi đến lúc bà sắp đi mẹ sẽ gọi điện thoại cho con, đến lúc đó rồi con hãy về."

Doãn Manh: "Dạ, con biết rồi mẹ."

Bà ngoại của Doãn Manh cũng chính là mẹ của mẹ Doãn, là một phụ nữ nông thôn truyền thống. Cái gọi là truyền thống, chính là chỉ trọng nam khinh nữ nam tôn nữ ti tất cả tư tưởng phong kiến đều có đủ, hơn nữa nhất định sẽ dùng hành động thực tế xuất ra tam quan lục hậu của mình.

Lúc mẹ Doãn Manh mang thai Doãn Manh, bà ta cũng hỏi han ân cần một chặp, ngày ngày nấu cháo gà, đưa đến cho con gái ăn. Chỉ là đợi đến khi Doãn Manh oe oe rơi xuống đất, lật phía dưới ra là một đứa con gái!

Lập tức liền dập tắt tất cả tâm trạng tốt của bà ta, từ đó về sau, bà ta rất ít khi gần như là cho tới bây giờ cũng không có tới nhà mẹ Doãn, thậm chí từ nhỏ đến lớn bà ngoại Doãn Manh cũng không có chạm qua một đầu ngón tay của Doãn Manh.

Mấy lần tới nhà họ Doãn có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ cần vừa thấy được Doãn Manh thế nào cũng ngoài sáng trong tối cầu nhau Doãn Manh không tốt ra sao, con gái không ra gì, hay hoặc là nói lời có gai như lớn lên không tròn trịa chính là không thông minh....

Doãn Manh vốn là người thẳng tính, phản ứng cũng không nhanh, mỗi lần lúc bà ngoại Doãn làm tổn thương cô trong lòng cũng không thoải mái, không thoải mái bởi vì là trưởng bối nên không thể phản bác. Hơn nữa lúc ấy tính tình Doãn Manh vốn âm trầm không được tốt, có phần không tự tin, lúc bốn năm tuổi cứ như vậy bị bà ngoại Doãn mắng, nên gắt gao ghi tạc trong lòng.

Cứ thế kéo dài tạo ra chút vấn đề, thấy ai cũng không nói chuyện. Mẹ Doãn lo lắng liền dẫn cô đi khám, chẩn đoán ra chứng uất ức giai đoạn giữa, sau một thời gian trị liệu, mới chuyển tốt lên một chút.

Từ sau chuyện này, chỉ cần bà ngoại Doãn tới nhà họ Doãn, mẹ Doãn và ba Doãn đều bảo Doãn Manh nán lại ở bên ngoài.

Thời điểm bà ngoại Doãn đến Doãn Manh đều hữu ý vô ý tránh đi, để đỡ khỏi bà ta thấy lại phiền lòng, còn chọc cho bản thân Doãn Manh cũng không thoải mái.

Doãn Manh để điện thoại di động xuống, nhìn trai đẹp đang mất mác: "Được rồi, mời tôi uống ly cà phê đi ~"

Kết quả là, Doãn Manh ngồi cùng Hậu Nghiêu Sở cả buổi tốt. Lúc 9 giờ mặc dù sắc trời hơi muộn, nhưng có lẽ là cuối tuần, quán cà phê vừa khéo là nơi cho tình nhân nhỏ lui tới.

Doãn Manh nhấp miếng cà phê, liếc thấy đối diện có đôi tình nhân hôn nhau không coi ai ra gì, trên mặt thật sự có chút lúng túng.

Nghĩ thầm còn không bằng vừa rồi cô cự tuyệt tự mình tới đây tự học một lát nữa, cũng không đến nỗi biến thành tình trạng bây giờ.

Ngược lại Hậu Nghiêu Sở không để ý chút nào, có thể là do tâm tình đang thất thường, dựa vào thành ghế ngăn người ra.

Doãn Manh: "Khụ khụ, muộn như thế này cậu không về nhà mẹ cậu không lo lắng sao?"

Hậu Nghiêu Sở phản ứng kịp: "Tôi ở có một mình."

Doãn Manh ừm ừm một cái nuốt xuống một hớp cà phê. Đây là ba mẹ ly hôn? Cô thật không nghĩ tới vừa mở miệng là có thể hỏi ra một bãi mìn qu! Cô không phải ý này.....

Hậu Nghiêu Sở cũng không cảm thấy Doãn Manh đường đột, đột nhiên cậu ta nhìn Doãn Manh, ánh mắt thâm trầm: "Cậu có bạn trai chưa?"

Lần này Doãn Manh thật sự bị sặc: "Khụ khụ, tôi? Tôi không có á."

Hậu Nghiêu Sở gật đầu một cái: "Vẫn đừng giao là tốt. Hai người phiền toái vô cùng."

Doãn Manh lần nữa cảm thấy thanh xuân của mình bị phá vỡ qu, cậu nhóc cậu có biết là cậu đang yêu sớm hay không, hình như đây là vấn đề mà các cậu không nên để ý tới ha..... Đừng có đột nhiên nói ra lời xấu xa như vậy, làm cho tôi cũng bắt đầu hoài nghi có phải cậu cũng trùng sinh hay không.

Hậu Nghiêu Sở uống một hớp một nửa cà phê, tư thế thoát nhìn như chuẩn bị tổ khổ: "Tôi thật sự không ngờ cuối cùng chúng tôi sẽ biến thành như vậy."

Doãn Manh nháy mắt mấy cái, thời gian giáo dục của chị Doãn tri âm bắt đầu: "Cậu cảm thấy cô ấy lúc mới quen và hiện tại không giống nhau sao?"

Hậu Nghiêu Sở suy nghĩ một chút: "Lúc ấy cô ấy rất thích thời trang, thích thiết kế, mặc dù vây quanh tôi, nhưng không giống như bây giờ thế nào cũng phải mỗi ngày đều gặp tôi mới có thể yên tâm."

"Tôi cảm thấy có thể là cô ấy không thi đậu Thất Trung, mà tôi lại thi đậu, cho nên không có cảm giác an toàn."

Doãn Manh thối cà phê, đột nhiên cảm thấy nghe hot boy kể về chuyện mối tình đầu của cậu ta cũng thật thú vị: "Oh? Cậu không sợ tôi bán tin tức này ra ngoài sao?"

Hậu Nghiêu Sở lần đầu tiên nở nụ cười, cậu ta cười lên vẫn rất giống ánh mặt trời: "Cậu bán đi, tôi cho cậu độc quyền."

"Hi hi." Doãn Mạnh vui vẻ, "Cho nên giống như cô ấy nói, cậu bởi vì cô ấy không thi đậu Thất Trung cho nên chia tay với cô ấy?"

Hậu Nghiêu Sở: "Làm sao có thể. Tôi không hiểu tại sao nữ sinh các cậu đều nghĩ như vậy, đây hoàn toàn không có quan hệ Logic. Tôi và cô ấy chia tay là bởi vì tôi phát giác ra học sinh không nên đặt chuyện yêu đương ở vị trí đầu tiên, coi như tôi và cô ấy sau này có thể kết hôn sinh con, trước mắt bước quan trọng nhất vẫn là học tập."

"Chuyện tôi muốn làm còn rất nhiều rất nhiều, cũng không chỉ là mỗi ngày em yêu anh anh yêu em chán ngán. Mà loại bằng cấp này là một tấm ván cầu. Có tấm ván cầu này, tất cả đều sẽ trở nên rất dễ dàng, không có nó, mặc dù cũng có thể bò lên trên, nhưng lại khó khăn rất nhiều. Nếu chúng ta có cơ hội này, tại sao phải dễ dàng buông tha cho đồ có thể tới tay?"

Doãn Mạnh lặng đi một hồi lâu, chính là bị tư tưởng thành thực như vậy của Hậu Nghiêu Sở làm cho kinh hãi. Cô thật sự không ngờ lời nói này lại xuất phát từ trong miệng của một học sinh cao trung chưa đầy mười tám tuổi, chưa từng trải qua xã hội.

"Tôi và cô ấy chia tay cũng bởi vì cuộc sống của cô ấy đã trệch hướng trọng tâm, quan trọng nhất là cố gắng kéo tôi ra khỏi trọng tâm. Không cùng người không chung đường, tôi không hối hận chia tay với cô ấy, chuyện sớm hay muộn. Tôi chỉ cảm thán việc đời khó đoán mà thôi. Cho nên hiện tại tôi cảm thán xong rồi, cũng không có ý nghĩ gì." Hậu Nghiêu Sở quét sạch uể oải, trong mắt giống như có vô số ngôi sao đang lóe lên.

Cậu ta lại muốn một ly cà phê, uống vào một hơi.

Đang là buổi tối có muốn ngủ hay không vậy..... Doãn Mạnh thổ huyết, nghĩ thầm Hậu Nghiêu Sở cũng rất có cá tính. Chỉ có điều có thể phân rõ ràng như thế, rốt cuộc vẫn hợp với câu nói kia của Tào Phán Yên: "Anh hoàn toàn chưa từng thích tôi."

Cho dù như thế, Doãn Mạnh vẫn cảm thấy loại người như thế hoàn toàn là thần biến thành. Bởi vì có thể hoàn toàn tự động điều khiển làm chuyện mình muốn làm, mang trình độ học vấn cao thành đồ vật "Có thể dễ dàng tới tay", đây hoàn toàn là một loại trình độ tự ràng buộc vô cùng đáng sợ. Nói cách khác, khi anh ta muốn một món đồ nào đó, có lẽ cũng không có cái gì mà không chiếm được.

So sánh với loại hình học thần không có chủ định học tập như Lâm Kha, học thần như thế càng đáng sợ hơn, bởi vì hoàn toàn không thể dự đoán. Doãn Mạnh đột nhiên cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi hột, cô quạt quạt gió, vẫn cảm thấy Lâm Kha đáng yêu hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Doãn Mạnh cảm thấy mình vẫn nên cải chính đường lối cho cậu thiếu niên này một chút: "Cậu đã chỉ ra cái này, vậy tại sao ban đầu lại đồng ý ở cùng một chỗ với cô ấy?"

Xem ra hình như Hậu Nghiêu Sở cũng thích loại hình thức một hỏi một đáp này: "Bởi vì....." Cậu ta nhú mày một cái, "Xinh đẹp thôi."

"Phụt," Doãn Mạnh không ngờ cậu nhóc này lại thẳng thắn như vậy, "Vậy đó là lựa chọn của cậu. Có lúc chuyện rất rõ ràng, muốn khuôn mặt hoặc là chỉ số thông minh, cậu muốn khuôn mặt có thể từ bỏ trí thông minh.... Muốn trí thông minh thì phải chịu được khuôn mặt của cô ấy."

Hậu Nghiêu Sở giả vờ làm ra vẻ khổ sở: "Không thể vừa có khuôn mặt vừa có trí thông minh sao?"

Doãn Mạnh vui vẻ nói: "Vậy phải xem vận khí của cậu rồi....." Không khí hoàn toàn trở nên thoải mái hơn, giống như thảo luận nghiêm chỉnh vừa rồi chưa từng xuất hiện qua.

Lúc này nhân viên phục vụ mặc đồng phục đi tới, tuổi của cô ấy thoát nhìn cũng không lớn hơn hai người bọn họ lắm, mặt đỏ hây hây nhìn Hậu Nghiêu Sở nói: "Quý cô bên kia mời rượu ngài."

Doãn Mạnh quay đầu nhìn sang, là một phụ nữ cũng tính là xinh đẹp, tuổi khá lớn, tóc quần trang điểm đậm, lấy góc độ của cô đứng lúc nhìn thấy mỹ nữ kia chớp chớp mắt nhìn Hậu Nghiêu Sở. Vừa làm động tác này xong, bạn trai của cô gái kia đi tới ngồi đối diện cô ta. Mỹ nữ quay đầu lại, không để ý bên này nữa.

Lần này Doãn Mạnh coi như là phục rồi! Cô còn giúp cậu ta lo lắng vấn đề khuôn mặt với chỉ số thông minh cái quái gì, vẻ ngoài đại khai sát giới của cậu ta cũng đủ rồi! Ngồi đây đã có mỹ nữ đưa lên, cậu ta đau buồn cái con khi! Thâm trầm cái rắm đấy! Có sắc đẹp này CMN em gái cậu cũng có thể thượng vị ah! Còn cùng cô kể khổ buộc phải học tập cái gì!

Cô cũng không biết mình đối với Hậu Nghiêu Sở là ghen tỵ hay là cái gì, mặc dù có bề ngoài sẽ không nhất thiết trọn đời đều thuận buồm xuôi gió, nhưng đúng là sẽ thuận tiện hơn không có bề ngoài rất nhiều ah.....

Hình như Hậu Nghiêu Sở đã quen được như vậy, bung ly Cocktail lên, quả nhiên phía dưới có một lời ghi chú. Trên đó viết một dãy số, cậu ta cầm lên trực tiếp ném vào trong sọt rác dưới đáy bàn.

"Uống không?" Cậu ta hỏi Doãn Mạnh.

Doãn Mạnh vội vàng lắc đầu, cảm thấy tam quan của mình đều bị phá vỡ.

Hậu Nghiêu Sở gật đầu một cái, "Tôi cũng không muốn đồ lạnh. Hôm nay tim bị tổn thương."

Trọng điểm không phải là lạnh hay không lạnh có được hay không, trọng điểm chính là tại sao biểu tình của cậu lại bình thường như vậy! Đợi một chút, cậu thương tâm cái con khi ah nè! Cậu rõ ràng đang rất vui vẻ tổ khổ về bạn gái trước của cậu mà.

Doãn Mạnh vẻ mặt rối rắm. Hậu Nghiêu Sở thật đúng là người lôi kéo quá nhiều thù hận, ngồi đối diện với cậu ta một hồi, cô cảm thấy mình có thể quăng quả dấm lên trên mặt cậu ta rồi. Vì để tránh cho sự cố như vậy xảy ra, Doãn Mạnh nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã 10 giờ rồi, trực tiếp cầm điện thoại lên gọi về cho mẹ cô.

Mẹ Doãn nhận điện thoại, giọng nói có chút tức nghẹn: "Mạnh Mạnh à, bà ngoại của con còn ở đây..... Nếu không, nếu không thì con đi tìm khách sạn ở một đêm trước đi."

Doãn Mạnh trầm mặc một hồi: "Mẹ, nếu không con về luôn đi."

Mẹ Doãn vội vàng nói: "Đừng về. Đến lúc đó bệnh con tái phát thì làm sao, bác sĩ đã nói rồi. Nếu không thì con....."

Doãn Mạnh lập tức nói: "Được rồi, con đến nhà bạn học. Trần Tư Đình, mẹ biết chứ, lần trước con có nói với mẹ, nhà của bạn ấy ở gần đây."

Mẹ Doãn do dự: "Thật sự được không? Trễ như vậy đi tìm người ta, nếu không quên đi, con về đi."

Doãn Mạnh: "Không cần, mẹ, thật ra thì con cũng không muốn gặp bà ngoại con. Hơn nữa con đi về cũng không có chỗ ngủ, đảm chắc là bà ngoại sẽ ngủ ở phòng con rồi. Mẹ đừng lo lắng, sáng sớm ngày mai con lại về."

Mẹ Doãn còn muốn nói gì đó, Doãn Mạnh đã cúp điện thoại trước.

Hậu Nghiêu Sở lấy tay xoay quả anh đào phía trên ly Cocktail, thấy vẻ mặt Doãn Mạnh nhìn không tốt: "Sao vậy?"

Về mặt Doãn Mạnh trở lại bình thường: "Không sao cả, hôm nay tôi định ở chỗ này qua đêm." Nói xong cô lấy sách bài tập số học ra, định bắt đầu càn quét đề bài.

Hậu Nghiêu Sở kinh ngạc nói: "Cậu qua đêm? Mẹ cậu mặc kệ cậu? Một nữ sinh như cậu một mình ngây ngốc cả đêm rất không an toàn."

Doãn Mạnh vẻ mặt khó coi. Cô cũng không biết mẹ của cô nghĩ như thế nào, ngay cả Hậu Nghiêu Sở cũng biết một nữ sinh như Doãn Mạnh qua đêm ở bên ngoài không an toàn, cũng không biết mẹ cô tư tưởng khoáng hay là cảm thấy so với cô thì bà ngoại quan trọng hơn.

Có lẽ là trình độ tin tưởng quyền tự do ở nhà họ Doãn rất lớn, an toàn của bản thân cô thì phải do chính cô tự chịu trách nhiệm. Nói thật loại phương pháp xử lý này là tốt nhất, cô thật sự không muốn trở về gặp bà ngoại cô, nghe bà ta ba hoa cũng như trách mắng.

Qua 10 giờ, người trong quán cà phê dần dần ít đi. Tốp bạn tụm năm tụm ba cũng giải tán. Cũng may là mở cửa 24 giờ giống như MacDonald KFC. Doãn Mạnh cũng đề ý đến.

"Cậu nên về nhà đi. Không cần chờ tôi."

Hậu Nghiêu Sở nhìn chung quanh, nhân viên phục vụ đều đang ngủ gật ở đằng kia: "Tôi đi đây. Một mình cậu cẩn thận."

Doãn Mạnh ừ một tiếng, cũng không ngẩng đầu.

Hậu Nghiêu Sở sờ lỗ mũi một cái, đeo cặp sách rồi đi.

Doãn Mạnh chuyên tâm viết đề số học, trôi qua không bao lâu, cảm giác có người dừng lại ở trước mặt cô. Lúc Doãn Mạnh ý thức được sợ hết hồn, nhớ tới mấy vụ án chặt xác vân vân, nắm chặt bút trong tay ngẩng đầu lên ——

Lại là Hậu Nghiêu Sở!

Hù chết cô, thằng nhãi này tại sao lại trở lại: "Cậu quên lấy cái gì rồi à?"

Hậu Nghiêu Sở thờ dài một cái: "Hôm nay tôi cũng không muốn về nhà."

Doãn Mạnh kỳ quái nhìn cậu ta, khóe miệng gật gật không biết nói gì. Không phải cậu ta thật sự muốn bầm thây cô chứ!

Hậu Nghiêu Sở không được tự nhiên nói: "Phòng ở quá lớn, trông không lạnh lẽo."

Doãn Mạnh: "Đây là cậu mời tôi đến nhà của cậu sao?" Hậu Nghiêu Sở mặt không đỏ tim không đập: "Tôi mời cậu đi không? Ha ha, còn không bằng ở

lại chỗ này đây." Nói xong cậu ta cũng lấy sách số học ra, "Các cậu cũng được phát bài thi này rồi à? Chúng ta mỗi người làm một nửa còn dư lại thì chép đi, quá đơn giản."

Doãn Manh: "....."

Cùng làm bài thi, hai người liền làm đến 3 giờ đêm. Cà phê trên bàn đã cạn một nửa rồi, cuối cùng làm xong tất cả bài thi được phát. Doãn Manh làm bài làm đến vầng đầu hoa mắt, thật ra thì những bài thi này cũng không phải yêu cầu làm xong toàn bộ, mà là chọn làm, nhưng do không có chuyện gì làm, cô liền làm hết toàn bộ, dù sao cơ bản cô kém cho dù làm hết cũng trở thành ôn tập thôi.....

Hậu Nghiêu Sở làm bài thi nhanh hơn cô, lại bởi vì Doãn Manh không muốn sao chép của cậu ta nên tiết tấu lâu hơn cậu ta. Làm một trang chơi điện thoại một lát, lúc lười làm liền nhét bài thi cho Doãn Manh để cho cô làm.

Doãn Manh chiếu theo tư tưởng cần luyện tập nhiều hơn bên thu toàn bộ, cái này gọi là thiên hôn địa ám (thần chí không rõ).

Trời ơi thật là buồn ngủ á quạ. Doãn Manh mở hai con mắt thâm quầng, nằm úp sấp nhìn Hậu Nghiêu Sở.

"Cậu buồn ngủ sao?" Hậu Nghiêu Sở hỏi cô.

Doãn Manh gật đầu một cái, cả người đã =u= như vậy rồi..... Uống nhiều cà phê như vậy sao lại không dùng được thế, Hậu Nghiêu Sở hoàn toàn không buồn ngủ á đúng là thần mà.....

Hậu Nghiêu Sở để điện thoại đi động xuống: "Vậy cậu ngủ đi, tôi còn chưa buồn ngủ."

"Tôi nào dám á, ngộ nhờ chờ tôi vừa nằm xuống, cậu liền cuốn đồ của tôi chạy thì làm thế nào."

Hậu Nghiêu Sở: ←_←, ha ha

Doãn Manh kỳ quái nói: "Cậu thật sự không buồn ngủ à?"

Hậu Nghiêu Sở: "Hôm nay lên hai tiết tiếng Anh với hai tiết ngữ văn, ngủ đủ rồi."

Giáo viên ngữ văn với giáo viên tiếng Anh cùng khóc cho cậu xem ah! Không chơi kỳ thị như vậy. Bây giờ Doãn Manh hoàn toàn làm con gà mổ thóc, cô có chút không có cách nào sắp xếp được lời nói về sau của Hậu Nghiêu Sở.

Mắt nõ đom đóm, nói một câu: "Tôi ngủ đây." Liền gục đầu xuống.

Lúc mở mắt ra lần nữa thì trời đã sáng rồi. Ở đối diện Hậu Nghiêu Sở đang xoay bút, dưới con mắt có chút thâm xanh, Doãn Manh dụi dụi mắt có chút ngượng ngùng. Dù sao cũng là cô liên lụy người ta ở chỗ này cùng với cô, còn ngủ bất tỉnh nhân sự.

Hơn nữa loại cảm giác phá hủy khuôn mặt đẹp trai của trai đẹp này quả thực là tội ác quạ.

Sờ sờ điện thoại vẫn vẫn đều vẫn còn, may mắn không có chảy nước miếng, Doãn Manh ngượng ngùng: "Thật thật xin lỗi, ngủ quá say rồi."

Lúc này Hậu Nghiêu Sở mới ngẩng đầu lên, thấy cô đã dậy: "Sáng choang rồi. Có muốn ăn điểm tâm rồi đi hay không?"

Vừa dứt lời, thì có nhân viên phục vụ bưng bánh quế và trà sữa tới đây. Món điểm tâm nóng hổi kích thích con thèm ăn của Doãn Manh, bánh xốp mềm nướn chút sốt, mùi trà sữa bốc hơi nóng lên mặt.

Doãn Manh đưa tay cầm một cái cho vào trong miệng: "Tôi mời cậu, đã giúp tôi trông coi một đêm"

Hậu Nghiêu Sở lắc đầu một cái: "Tôi có thể ở chỗ này, đã tính tiền rồi."

Doãn Manh cảm động tưởng chừng như muốn khóc. Từng gặp qua nhiều người đàn ông hư hỏng như vậy, thỉnh thoảng gặp được một thân sĩ tri kỷ như Hậu Nghiêu Sở thế này thật sự không thể đòi hỏi gì hơn.

Hai người ăn xong điểm tâm nóng hổi, thu dọn đồ đạc cùng lưu số điện thoại đi động của nhau rồi tách ra về nhà.

Một đêm thân quen một người thật sự là chuyện hoàn toàn có khả năng quạ. Một loại sự ảm đạm lúc hoạn nạn cũng có thể chiếm được cảm tình của một người.....

Đáng tiếc tâm trạng tốt lúc sáng sớm vào khoảnh khắc cô mở cửa nhà ra kia bị tan biến sạch sẽ, người đứng trong cửa lại chính là bà ngoại mấy năm đều chưa từng gặp mặt của cô. Ở bên ngoài cả đêm cũng không tránh được số kiếp gặp phải bà ngoại Doãn, Doãn Manh tự giễu.

Bà ngoại Doãn hơn 70 tuổi, mập gấp đôi so với mấy năm trước cô gặp mặt, giống như thổi hơi vào vậy vô cùng phúc hậu. Mặt hồng hào, bóng loáng, đương nhiên không thể không phát tướng, người vương chân duy nhất của bà ta – ông ngoại Doãn đã mất sớm rồi, hiện tại bối phận của bà ta lớn nhất không ai quản được.

Mẹ Doãn chạy tới, kinh hi nhìn Doãn Manh: "Manh Manh, con về rồi! Sáng sớm gọi điện thoại cho con không ai nhận."

Doãn Mạnh còn chưa lên tiếng, bà ngoại Doãn đã mở miệng, âm dương quái khí: "Nhỏ như vậy mà đêm không về ngủ, nói là ở nhà bạn, ai biết đã làm chuyện gì có lỗi với cha mẹ mày."

Doãn Mạnh không có đáp lời, gọi một tiếng bà ngoại liền đi thẳng về phía phòng mình. Bà ngoại Doãn thấy phản ứng này của cô liền tức giận: "Nói mày như thế nào? Kêu một tiếng bà ngoại liền bỏ chạy? Đây chính là phép tắc nhà các người à?"

Mẹ Doãn cũng ghen một bụng tức: "Mẹ, mẹ bớt nói một hai câu đi. Là con bảo Mạnh Mạnh đi đến nhà bạn học của con bé chơi, vừa trở về để cho con bé nghỉ một lát đi."

Bà ngoại Doãn liếc mắt xem thường: "Tất cả đều do thói quen nuông chiều không ra gì của cô, con gái không có phép tắc con gái, cả ngày giống như một thằng con trai, cũng không nhìn xem có tư cách đó hay không."

Doãn Mạnh mím chặt môi, nghĩ thầm thằng con trai của bà ta – người cậu kia của cô bị nuông chiều đến độ nhảy lên đầu lật ngói cũng không thấy bà ta nói qua một câu.

Không thể cùng trưởng bối gây gỗ, cô cụp mắt xuống, đi vào trong phòng mình. Lại không nghĩ rằng mới vừa đi về phía trước hai bước, lại gặp phải cậu nhỏ của cô.

Cậu nhỏ nhỏ hơn mẹ Doãn ba tuổi, nhưng đến 35 tuổi mới kết hôn, có lẽ là bà ngoại Doãn quá kén chọn, cảm thấy con trai nhà mình chỗ nào cũng tốt, không ai xứng. Thậm chí cho đến trung niên qua loa tìm được người vợ bây giờ, cho dù như thế bà ngoại Doãn chưa bao giờ hài lòng, chính nhà bọn họ còn ba ngày hai bữa đầu nhau kịch liệt đấy.

Cũng bởi vì kết hôn muộn, con trai của cậu nhỏ - Vương Nhất Long còn nhỏ hơn Doãn Mạnh một tuổi, hiện tại mới sơ tam (cấp 2), đang là thời điểm căng thẳng.

Cậu nhỏ nhìn thấy Doãn Mạnh cười hi hi lên tiếng chào hỏi: "Mạnh Mạnh, lâu rồi không gặp. Học tập như thế nào rồi."

Cậu nhỏ thì cô đã từng gặp, nhưng chưa từng có tiếp xúc sâu, cho tới bây giờ cũng dừng lại ở mấy câu nói qua loa. Có lẽ bởi vì bà ngoại Doãn, dẫn đến đối với ông ta Doãn Mạnh cũng không có hảo cảm gì.

Trả lời qua loa lấy lệ một câu: "Cũng tạm con về phòng mình."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Doãn Mạnh cả đầu buồn bực vào trong phòng của mình ngủ bù một giấc, sau khi thức dậy nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động hiện lên một tin nhắn: "Hậu Nghiêu Sở * quý liêm phạm nhân đề nghị thêm bạn làm bạn tốt."

Doãn Mạnh chây vạch đen..... Cái tên này còn treu ngoi hơn nhóc Kha thần. Mặc dù tên thoạt nhìn rất mất thể diện, nhưng cô vẫn có chút tiếp nhận được.

Dù sao nhìn mặt cô cũng đã không chê Hậu Nghiêu Sở cái gì. Tuổi trẻ đều rất liều cũng không nên gạt bỏ tính tích cực của người ta ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ~

"Mạnh Mạnh! Ra ăn cơm!" Tiếng Mẹ Doãn truyền đến.

Doãn Mạnh đáp lại, mặc áo khoác vào đi ra phòng ăn.

Trong phòng ăn bà ngoại Doãn và cậu vợ ngồi như đại gia, cô nhỏ và mẹ cô bận rộn ở trong bếp, Lô Thiên Hào ngồi ở bên cạnh vợ chơi máy bay của nó, trong miệng nói lảm bảm.

Lại còn chưa đi.

Nhất thời Doãn Mạnh cảm thấy giống như nuốt phải con ruồi, chào hỏi xong liền quay đầu đi vào bếp giúp mẹ cô nấu cơm bung com.

Mẹ Doãn ở trong bếp lo trong lo ngoài, cầm cái đĩa đựng thịt viên chiên cho Doãn Mạnh: "Mạnh Mạnh ngày hôm qua chưa ăn, ăn trước mấy viên, đến trước mặt Hào Hào sẽ không còn phần của con."

Cô nhỏ che miệng cười: "Em cũng lo lắng nó lớn lên sẽ thành một thằng nhóc béo đây."

Doãn Mạnh bỏ vào trong miệng hai viên, bụng cái đĩa đặt ở trên bàn.

Cậu nhỏ lập tức vói đĩa tới: "Ô, thịt viên chị chiên lâu rồi cũng chưa được ăn, hôm nay chúng ta đúng là có lộc ăn."

Bà ngoại Doãn cười một tiếng, nếp nhăn chất đống trên mặt, lộ ra một hàng răng vàng khè: "Hồng Quốc của chúng ta đúng là miệng ngọt, đó là của con, gấp nhiều một chút đi, nhìn này thật gầy."

Mấy đĩa trôi qua còn lại 2, 3 viên, cái miệng nhỏ nhắn của Lô Thiên Hào chu lên: "Mợ nói cho con ăn."

Bà ngoại Doãn vẽ mặt hằm hằm: "Cũng không phải là không cho mày." Bà ta quét mắt nhìn cô nhỏ Doãn Manh đang giúp một tay ở trong bếp, xuy một tiếng. Chồng chạy mất còn có mặt mũi tới đây làm thân thích, cũng không ngại mình mất mặt.

Chờ thức ăn bùng lên đủ, ba Doãn trở lại.

"O, làm gì thơm như vậy?" Ông vừa vào cửa liền chạm mặt với bà ngoại Doãn và cậu mợ Doãn Manh, mặt cương cứng một chút, vội vàng lấy ra một bình rượu: "Mẹ, cậu đã tới, hôm nay anh trai cậu mở Mao Đài, chúng ta cùng nhau uống một ly."

Cậu nhỏ mắt soàn soạt sáng lên: "Ồi, quá khách sáo, người trong nhà cũng đừng tiêu tốn như vậy."

Ba Doãn gật đầu một cái, "Cậu nói đúng, là anh quá khách sáo, vậy chúng ta mở chai Hồng Tinh anh mua này đi, nào nào đầu tiên anh tự phạt một ly."

Cậu nhỏ vẽ mặt khó coi, muốn mở miệng nhưng không biết phải nói gì, vội bày ra khuôn mặt tươi cười ứng phó.

Món ăn bùng xong rồi, mẹ Doãn cô nhỏ và Doãn Manh cũng lên bàn ăn.

Ba Doãn uống say sưa, vẫn không ngừng mời rượu, chúc cho cậu nhỏ Doãn Manh không mở được nam bắc. Bà ngoại Doãn đập con trai của bà ta một cái, cho mợ Doãn Manh một ánh mắt.

Mặc dù thường ngày hai người ở nhà đấu đá kịch liệt, nhưng khi mục đích giống nhau chắc chắn sẽ đều đồng lòng.

Mợ Doãn Manh lên tiếng: "Ồi chào, gần đây Long Long của chúng em học tập rất tốt, lần trước viết văn còn được giáo viên đọc trước cả lớp. Giáo viên cũng nói với chúng em, ở lại trong nước thi đại học, không có hộ khẩu thành phố B không vào được trường học tốt thật là đáng tiếc. Cho nên chúng em thương lượng, việc học đại học này định đưa nó đi ra nước ngoài học."

Mẹ Doãn tiếp lời: "Vậy thì tốt ah, chỉ là các em cần phải ra thêm chút sức rồi. Lương cứng có thể không cung cấp nổi học phí xuất ngoại học ah." Ngụ ý, đây là chuyện của mấy người.

Mợ bị lời này của mẹ Doãn chặn lại, đỏ mặt nhìn về phía bà ngoại Doãn. Bà ngoại Doãn liếc bà ta một cái, đồ vô dụng.

Tay Doãn Manh gấp thức ăn dừng lại, thế mới biết bọn họ tới làm gì. Thì ra là đến đòi tiền hừ, mẹ Doãn sau 18 tuổi chưa từng cầm từ nhà bà ngoại một phân tiền, sau này quán cơm mở càng ngày càng lớn, mỗi tháng cũng sẽ gọi về 1000 đồng cho bà ngoại Doãn sinh hoạt. Dĩ nhiên đây đại khái cũng đồng nghĩa là dứt cho cậu nhỏ Doãn Manh, mẹ Doãn là một người hiểu đạo lý, cho ba mẹ thì chính là tiền của ba mẹ, về phần ba mẹ muốn cho ai, đó là chuyện của ba mẹ, về chuyện này cũng không bắt măn gì.

Cho dù ban đầu bà mở tiệm cơm bà ngoại Doãn không chỉ không chi một phần tiền cũng không đồng ý giúp đỡ, còn từng kịch liệt phản đối. Nhưng bởi vì bà ta là mẹ, nên tiền kiếm được mẹ Doãn không nói hai lời cho bà ngoại Doãn không ít.

Từ điểm này nhìn lại, mẹ Doãn xem như tương đối không phụ lòng bà ngoại Doãn, không thể bảo là không hiếu thuận.

"Con gái à, nghe nói gần đây con làm ăn buôn bán lớn?" Bà ngoại Doãn bụng nước trà lên, thể hiện tư thế trưởng bối.

Mẹ Doãn cười nói: "Đúng vậy ạ, mới vừa mở thêm chi nhánh, tiệm càng nhiều quay vòng vốn xảy ra chút vấn đề. May mà có ba Doãn Manh giúp đỡ, nếu không con cũng không biết phải làm sao." Ngụ ý chính là tiệm này cũng không phải chỉ có một mình bà, không thể tự quyết định.

Ba Doãn Manh rất biết tình thế nói đùa theo mấy câu.

Bà ngoại Doãn cũng sẽ không buông tha như vậy, thể diện cùng với con trai cháu trai cũng không tính là gì, thấy trong lời nói không có khe hở có thể chen vào, lập tức sầm mặt xuống: "Chuyện của Long Long không chỉ là chuyện của một mình em trai cô, còn là hi vọng của nhà họ Vương chúng ta, cô là chị cả có thể từ chối nói ra lời như vậy sao?" Hiện tại bà ta cũng không nói những lời như con gái đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi, sinh con họ Doãn cũng đừng nghĩ trở về chia tay với bà ta nữa.

Mẹ Doãn Manh vội nói: "Không phải chúng con không muốn giúp, mà là gần đây mới vừa mở chi nhánh không có nhiều tiền. Hơn nữa, Long Long là hi vọng của nhà họ Vương, Manh Manh chúng con cũng....."

Nói còn chưa dứt lời, bà ngoại Doãn xuy một tiếng: "Manh Manh? Thành tích kia của nó? Còn không phải là nhờ tôi lúc trước giúp nó lạy Phật tổ từ bi, nên mới vào được trường tốt học sao? Con lừa mà còn cảm thấy mình là ngra! Hơn nữa, Doãn Manh chỉ là một đứa con gái, lên đại học có thể làm gì?"

Mẹ Doãn cắn răng, vẽ mặt thật không tốt: "Mẹ, hiện tại phụ nữ cũng có thể lên đại học học nghiên cứu sinh."

Bà ngoại Doãn khí thế càng phát càng lớn: "Học nghiên cứu sinh? Ha ha, thành tích đó của Manh Manh không phải là tôi nói nó, có thể thi lên đại học mới là chuyện lạ đó! Tiền các người để dành kia cũng không có chỗ dùng, còn không bằng cho Long Long đi học."

Doãn Manh cảm thấy từ trong lòng toát ra một ngọn lửa, kiềm chế không được muốn trào ra: "Bà ngoại, làm sao bà biết con thi không đậu đại học. Doãn Manh con tuyệt đối có thể thi đậu đại học, hơn nữa nhất định sẽ tốt hơn Vương Nhất Long nó."

Cậu nhỏ vừa rồi nghe bà ngoại Doãn giúp ông ta đòi tiền không nói lời nào, hiện tại đứng ra hoà giải: "Manh Manh à, con còn nhỏ, đừng luôn cảm thấy mình đúng. Phải nghe lời của bà ngoại con một chút."

Lô Thiên Hào làm bộ như không thèm để ý ném viên thịt viên cuối cùng vào trong ly rượu của cậu nhỏ: "Cậu nhỏ, vậy có phải con nên nghe lời cậu nhường viên thịt trong đĩa cho cậu ăn hay không ạ? Bởi vì con còn nhỏ ah, cho nên không đúng, phải nghe lời cậu một chút."

Cậu nhỏ đỏ mặt lên: "Con....." Một người trưởng thành giành ăn cùng một đứa con nít năm tuổi cũng quá mất mặt.

Ba Doãn nghe không nổi nữa: "Manh Manh con ăn xong về phòng trước đi. Để cho mẹ con và bà ngoại con trò chuyện."

Doãn Manh liếc mắt nhìn ba Doãn, trong mắt chứa đầy nước mắt, dùng sức ngăn bả vai mình run rẩy chạy trở về phòng. Không phải cô quá hèn nhát, mà là cho dù trong tâm trí biết không thể so đo với bà ngoại Doãn, nhưng cơ thể không hiểu sao lại phản ứng kịch liệt.

Đọc sách một hồi, cảm xúc cũng ổn định không ít, Doãn Manh ngoài miệng không nói, trong lòng ít nhiều cũng có chút không hiểu hành động lời nói hôm nay của ba mẹ. Ngoài cửa truyền đến tiếng đóng mở cửa, chắc là tiếng động bà ngoại Doãn và cậu mợ rời đi.

Cửa phòng Doãn Manh cọt kẹt một tiếng mở ra, ba Doãn xuất hiện ở tại cửa, nhìn thấy vành mắt con gái đều đỏ lên bèn đi tới, đau lòng sờ sờ đầu Doãn Manh: "Khả khả, trách sách lược uống rượu của ba con thất bại à. Uất ức cho con gái của ba rồi, đừng trách mẹ con, vô luận nói như thế nào đó cũng là mẹ của bà ấy....."

Doãn Manh chúi chúi lỗ mũi, bị ba Doãn chọc phì cười một tiếng: "Con không trách mẹ con, chỉ tự trách mình không có tiền đồ. Bà ngoại lại muốn bao nhiêu tiền?"

Ba Doãn sờ đầu một cái: "À, không bao nhiêu. Cũng không đến 1 vạn đồng, coi như tài trợ cho em họ con đi, nếu thật sự có thể có tiền đồ như vậy thì đáng rồi."

Doãn Manh ha ha: "Con mặc kệ nó, con sẽ không để cho bà ta lấy làm đầu đề câu chuyện nữa, chờ con thi đậu đại học tốt sống cuộc sống thật tốt, coi thử bà ta còn có thể nói gì."

"Thật đúng là con gái của ba, thông minh giống ba, nhất định mạnh hơn cháu trai của bà ta." Ba Doãn cười ha ha vuốt bụng bia, "Chỉ là con cũng đừng cậm cụi quá làm hại thân thể, vui vẻ là quan trọng nhất. Nói nhỏ với con, bà ngoại của con không nán được ở chỗ này bao lâu đâu, có thể sắp về với ông bà rồi. Chúng ta chết cũng không buông cho bọn họ tiền, bà ngoại của con cũng không có biện pháp, người cậu kia của con toàn cơ bắp, không chừng vì cho Vương Nhất Long tiền học phí mà bán nhà cửa bên này. Con cũng đừng nói với mẹ con nhé."

Doãn Manh trợn to hai mắt, nhìn bộ dạng vui vẻ của ba Doãn, nghĩ thầm đúng là gừng càng già càng cay, lại giờ trò đây! Không trách được hôm nay thái độ ba cô mềm mỏng khác thường như vậy, đoán là trước khi bà ta đi đã gặp phải chút rắc rối, nhìn chuyện không thể nhìn mặt ngoài, nắm sự việc phải nắm được bản chất, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã mới là chân lý. Lo lắng không yên về chuyện bà ngoại Doãn tham lam lạnh bạc vừa rồi vui bết đi không ít.

Lô Thiên Hào tham ăn nên bước chân gần vào phòng Doãn Manh, trên cái đĩa to như vậy chỉ còn một viên thịt viên nằm lơ lửng: "Nè, chị có ăn hay không? Cô nhỏ chị nói em nhường lại cho chị, nhưng miệng của em thật sự rất muốn ăn."

Doãn Manh phát tay một cái, đồng ý: "Em ăn đi, đừng ủy khuất miệng của em."

Lô Thiên Hào thoả mãn gật gù đầu, cầm viên thịt cuối cùng lên nhét vào trong miệng. Trước khi đi như còn có điều suy nghĩ nói: "Hắc, em cũng cảm thấy chị đúng. Chị đừng nghe bà ngoại là được rồi. Bà ta quá già rồi, mẹ em nói đầu óc của bà ta đều không dùng được rồi."

Doãn Manh cười rộ lên, không biết cô nhỏ có biết con gấu con của cô đã bán cô đi rồi hay không.

Dù có như thế nào, muốn cho bà ngoại cô không nói ra lời trách nể, không có cách nào lấy chuyện học tập không giỏi của cô làm đầu đề câu chuyện, thì chỉ có chính mình nỗ lực. Đời trước chính là bản thân Doãn Manh không có tiền đồ, vừa nhắc tới thành tích là khiến cho ba mẹ cô bị bà ngoại cô khinh bỉ.

Phát súng khai hỏa đầu tiên chính là lần thi giữa kỳ này, Doãn Manh âm thầm hạ quyết tâm.

Lần thi giữa kỳ này có xếp hạng lớp, khai giảng tới nay trừ cuộc thi phân ban thì đây là cuộc thi học kỳ đầu tiên. Doãn Manh kiếm đủ mọi cách, thậm chí tan giờ học thời gian ở lại trường học tập kéo dài đến 9 giờ, ngay cả Hoa Bội ngày ngày vẽ tranh đều giống như bị Doãn Manh lây nhiễm, cũng ôm lấy sách nghiên cứu.

Sau giờ tự học Cô Lý bắt lấy Hàn Siêu phát con tức giận: "Các em có biết cuộc thi giữa kỳ có ý nghĩa gì hay không? Không riêng gì cố gắng nửa học kỳ này của các em bỏ ra, mà còn là thời gian tinh lực tiền bạc ba mẹ các em tạo điều kiện cho các em. Sau khi thi giữa kỳ chính là cuộc họp phụ huynh, những thành tích này là để cho phụ huynh các em xem, không cần ký tên, tôi biết rõ nhiều người trong các em sẽ nhờ bạn mình ký cho mình. Thời gian

họp phụ huynh sẽ thông báo cho phụ huynh các em, cho nên chính các em chuyên tâm thêm một chút đi, đừng cả ngày còn như người không có chuyện gì."

Phía dưới gào khóc thảm thiết một trận: "Cái gì! Vậy mà lại báo cho phụ huynh, như vậy quá bi ối rồi."

"Trời ạ! Thất Trung đáng sợ như vậy, bình thường chưa bao giờ thúc giục học tập, vừa đến thời khắc mấu chốt trực tiếp tiêu diệt cả đám ah!"

Mặc dù không tình nguyện, nhưng không khí trong lớp càng trở nên nghiêm túc, buổi trưa có rất ít người đi chơi hoặc là luyện tập ở câu lạc bộ.

Tiểu đội sao chép bài tập cũng không xuất động, ngẫu nhiên mở cửa lớp 7, bạn sẽ thấy phàm là người ở trong phòng học thì đều an tĩnh đọc sách viết bài thi.

Cô Lý ở văn phòng cũng ngâm nga tiểu khúc.

Cô Đào dạy môn Anh văn lớp 8 ngồi bên cạnh đều ghen tỵ: "Cô Lý dạy thật tốt, lớp 7 thật là tự giác ah, giống y như ban thực nghiệm, đám nhóc ở lớp chúng tôi kia. Buổi trưa hận không thể lật tung ngói trên nóc phòng học, sắp thi giữa kỳ rồi mà còn không biết tự giác học tập."

Cô Lý giả mù sa mưa phát phát tay, trong lòng kêu gào vui sướng: "Đâu có đâu có, đều do các em ấy tự giác, tôi cũng chỉ nói hai ba câu thôi."

"Nè, tôi thấy hiện tại lớp các chị điểm trung bình nhiều môn đều tốt như ban thực nghiệm vậy, dạy thật tốt không chừng lớp chị còn có thể vượt qua lớp 4 đấy."

Lời nói này vô cùng được lòng cô Lý, ban đầu hiệu trưởng chê tuổi nghề dạy học của cô không lâu không chịu để cho cô dẫn dắt ban thực nghiệm, hiện tại cô cần phải tăng thêm chút sức đưa ra thành tích xấp xỉ với ban thực nghiệm cho ông ta xem thử!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Mấy ngày không gặp lúc Trần Tư Đình xuất hiện ở trước mặt của Doãn Manh, cô có chút không tin vào hai mắt của mình: "Cậu đã làm gì thế? Tiết học của thầy Tôn cũng vội và chạy đến?"

Cái miệng nhỏ nhắn của Trần Tư Đình nhếch lên: "Tớ đi tìm chồng yêu ăn cơm chung ~ các cậu có gì muốn hỏi tớ không, hỏi toàn bộ đi."

Doãn Manh: "....." Nếu không phải cô biết Trần Tư Đình này có chút tính toán được còn có thể cho là giữa kỳ cô ấy sẽ thi hỏng hoàn toàn.....

Gần đây không khí học tập trong lớp tăng vọt, ngay cả kỳ tiếp theo của báo tường cũng có chủ đề: "Học tập tốt ngày ngày tiến lên". Môn phụ rồi rít nhurong đường cho môn chính, tiết tự học tất cả đều trở thành tiết học bổ túc.

Lý Lộ úp mặt trên mặt bàn: "Học cái này có ích lợi gì? Dù sao sang năm tớ nhất định sẽ chọn ban khoa học xã hội, học cái gì mà hoá học vật lý a a a a ~"

Doãn Manh kỳ quái: "Bây giờ mà cậu đã quyết định chọn ban nào rồi hả?" Mặc dù bạn học cùng lớp cũng có một số không chịu được áp lực học tập, nhưng cô không cảm thấy có chút miễn cưỡng nào, có lẽ là bởi vì một khi để sách giáo khoa xuống, khuôn mặt cay nghiệt xảo trá của bà ngoại Doãn sẽ lập tức xuất hiện ở trước mặt cô.

Lý Lộ nghiêng đầu nghĩ: "Thi đại học tớ nhất định sẽ chọn sở trường vũ đạo á, đến lúc đó phần lớn thời gian đều phải tập luyện, mặc dù ban khoa học xã hội học thuộc lòng nhiều nhưng cảm chắc nhiều phần, đương nhiên chọn ban khoa học xã hội rùi~"

Doãn Manh gật đầu một cái: "Tư Đình còn cậu?"

Trần Tư Đình suy nghĩ một chút: "Tớ còn chưa quyết định, còn một học kỳ mà, đến lúc đó rồi hãy nói ~"

Doãn Manh suy nghĩ một chút, cảm thấy mình nên chọn khoa học tự nhiên, nhưng vừa nghĩ đến ban khoa học xã hội nhất định là mũi nhọn ít, lại có chút không cam lòng.

Đến xế chiều vào học, Lâm Kha ôm bóng rổ trở lại, Doãn Manh kéo vạt áo cậu ta: "Nè, Kha thần, phân ban khoa học tự nhiên khoa học xã hội cậu muốn chọn cái gì?"

Lâm Kha: "Sao cậu đột nhiên hỏi cái này."

Doãn Manh: "Hỏi một chút không được à."

Lâm Kha: "Đương nhiên tôi chọn khoa học tự nhiên rồi. Khoa học xã hội không sống được, cậu xem ngữ văn cổ văn của tôi xem từ trước đến giờ chưa từng thuộc qua." Cậu ta nói xong câu đó, Doãn Mạnh thiếu chút nữa nhảy dựng lên đánh cậu ta. Người khác đều là lấy thêm một điểm cũng khó khăn, còn đối với Lâm Kha mà nói, cổ văn mặc tả từ trước tới nay luôn không cần phân tích đề, tùy bút điền mấy chữ, còn lại đều trống không. Cho dù như vậy cậu ta cũng có thực lực đạt được 100 điểm trở lên (max điểm 120 điểm).

Doãn Mạnh thật sự hết ý kiến đối với người này, muốn nói đến tư tưởng lớn trừ Hàn Siêu chính là thằng nhãi này rồi, chỉ có điều làm người ta tức giận nhất chính là người này sẽ không thi hỏng giống như Hàn Siêu.

"Lâm Kha buổi chiều cậu không có việc gì chứ." Doãn Mạnh o-o.

"Không có việc gì á." Lâm Kha nhét quả bóng rổ xuống dưới đáy bàn, nó lăn xuống ngay chân Doãn Mạnh.

"Này!" Doãn Mạnh đá bóng trở về, vừa định nói rằng buổi trưa giảng cho tôi mấy đề bài, nhìn lên đỉnh đầu Lâm Kha, lại dừng lại: "Đợi chút, không phải là cậu cao lên đấy chứ?"

Lâm Kha "Hắc" một cái, nhanh chóng phản bác lại: "Ồ, chuyện sớm hay muộn mà. Cậu cho rằng tôi là cậu sao?"

Doãn Mạnh khinh thường cắt ngang, định bụng sau này mặc kệ Lâm Kha dài cao bao nhiêu cũng kiên quyết không đề cập đến vấn đề này nữa, quả thật là tự rước lấy nhục.

Lâm Kha cũng không phải không biết xấu hổ: "Cậu làm sao vậy? Lại chuẩn bị một chồng đề vật lý?" Kể từ tuần trước Kha thần mở ra lớp học nhỏ, Doãn Mạnh cảm thấy gần đây mình tai thính nhất tỉnh, như được uống sữa mẹ.

Doãn Mạnh gật đầu, ưỡn mặt khen: "Kha thần tốt, đến đây giảng chút bài cho tôi nào ~ tranh thủ trước khi thi giữa kỳ, mấy ngày nữa thi rồi." Sau khi giảng một thời gian, thật ra thì lớp học nhỏ của học thần này vẫn có thể dùng được, Doãn Mạnh thật là bội phục điểm này của học thần, ngay cả đưa ra quy luật công thức, đề mục gì cũng đều biết, cho dù tính tình không tốt lắm, nhưng không thể trách Bách Khoa Toàn Thư số trang nhiều này á!

Lâm Kha thờ dãi: "Tôi nói cậu quả thật giống như mẹ tôi vậy, vì giảng cho cậu, trình tự của tôi cũng rối loạn. Chương cuối cùng bản thân tôi cũng chưa xem đâu, hiện tại buổi chiều vào học lại phải xem. Cậu nói xem đến bù thế nào cho tôi đi."

Doãn Mạnh rất không có mặt mũi nói: "Ồ, Kha thần, có phải cậu cao 1 mét 8 rồi hay không, làm sao nhìn cao như vậy!" Vì học tập nên không cần khí tiết, Doãn Mạnh thật nhanh phá vỡ lời phát thệ vừa rồi.

Lâm Kha rất hài lòng: "Buổi chiều lớp tự học ở phòng hoạt động câu lạc bộ 5 giờ rưỡi bắt đầu."

Doãn Mạnh: ^o^/

Vậy mà chuyện thiên vị này hoàn toàn không có cách nào thuận lợi tiến hành, Trần Tư Đình bu lại: "Các cậu 5 giờ rưỡi muốn đi hẹn hò à?"

Lâm Kha nằm úp sấp lên trên bàn: "Giảng bài cho đàn độn này."

Trần Tư Đình: "Ồ một mình cậu thật thiên vị á, có phải là bạn bè hay không, tớ bảo Doãn Mạnh cậu lần trước thế nào mà thi cao như vậy! Thi ra là có lợi khí ăn gian á, không được, phải dẫn tớ theo."

Doãn Mạnh phát tay: "Được được, tớ chuẩn bị đề mục, Kha thần mở lớp học nhỏ."

Lúc này Trần Tư Đình mới hài lòng.

Năm giờ rưỡi chiều trong phòng hoạt động câu lạc bộ trừ Hoa Bội, Lâm Kha và Doãn Mạnh, lại có nhiều thêm một vài người nữa.

Trịnh Gia Thạc, Lý Lộ và Trần Tư Đình.

Trần Tư Đình bữu môi: "Tớ cũng không phải có ý ~ tớ chỉ nói cho Lý Lộ thôi." Nói xong nhìn về phía Lý Lộ.

Lý Lộ đỏ mặt nhìn Trịnh Gia Thạc một cái: "Tớ không có quan hệ gì với cậu ấy, tớ không biết." Nói xong có tạt giặt mình né tránh ánh mắt của Trịnh Gia Thạc.

Da mặt Trịnh Gia Thạc trương đỏ dầy: "Tớ tự mình tới, thế nào Lâm Kha, chỉ giảng bài cho bạn gái không trông nom gì đến anh em?"

Lâm Kha không sao cả nhìn Doãn Mạnh, Doãn Mạnh thở ra một hơi: "Không có việc gì, dù sao không có Hàn Siêu phá phách kia....."

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến: "Ồ! Nghe nói các cậu mở lớp học nhỏ à! Sao không dẫn tớ theo?"

Chính là người mới vừa được nhắc đến mang theo tiếng thở gấp ôm bóng rổ chạy vào - Hàn Siêu, hiện tại vẻ mặt Doãn Mạnh đã rạn nứt, nghĩ tới cảnh tung quần của nhóm hỗ trợ học tập lúc trước. Hoa Bội buồn cười nhìn mấy người này: "Đúng lúc á ~ nhiều người náo nhiệt, cùng nhau nghe á."

Nè! Đây là chuyện náo nhiệt sao?

Hàn Siêu nhìn thấy Hoa Bội ánh mắt sáng lên, nhanh chóng tìm cái ghế ngồi vào bên cạnh tiểu mỹ nữ Hoa Bội đáp lời.

Dự cảm xấu trong lòng Doãn Mạnh rốt cuộc lộ bộ rơi xuống, không sai, Hoa Bội thoát nhìn hoàn toàn là kiểu như Mạnh Thi Nguyệt kia! Giọng nói nhỏ nhẹ, trắng nõn tóc dài, mang phong cách phụ nữ văn vẻ.

Mẹ nó, chẳng lẽ cứ như vậy để cho Hàn Siêu đưa ma trảo về phía Hoa Bội sao?

Lâm Kha cầm lấy đề bài của Doãn Mạnh lật lên: "Tại sao mỗi lần cậu tìm đề đến đều khó như vậy á, thi đến sao? Nhiều lắm là thi một hai đề mà thôi."

Suy nghĩ của Doãn Mạnh vẫn lượn quanh ở bên kia của Hoa Bội và Hàn Siêu: "Lão Ngô cho. Một hai đề cũng phải biết làm á."

Lâm Kha lắc đầu một cái, làm một lần từ đề thứ nhất, làm xong bắt đầu giảng. Hiện tại cậu ta đã bị Doãn Mạnh huấn luyện thành người hoàn toàn nắm giữ bí quyết giảng đề, khi cậu ta viết loạn lên trên giấy nháp đã hoạch định ra được rõ ràng những bước giải.

Bởi vì Doãn Mạnh làm nhiều đề rồi, đối với trọng điểm hiểu khá rõ, phân 25 đề thành nhiều mức độ: "1, 3, 7, 11, 23, 24 nhất định thi, còn dư lại xem một chút, ắt hẳn sẽ được."

Trần Tư Đình xem đề trước nhất: "Ồn thỏa ồn thỏa, hiểu toàn bộ."

Doãn Mạnh: ouch thật là thiếu đánh.

Lâm Kha giảng xong như trút được gánh nặng thoải mái nhả nhả lật sách manga: "Doãn Mạnh, kể từ khi cậu ngồi ở phía trước tôi, tôi cũng không cần trước khi thi thức đêm học bài nữa."

Doãn Mạnh: "Cám ơn tôi đi."

Lâm Kha: "Bình thường tôi cũng thức đêm chơi dota rồi."

Doãn Mạnh: "....."

Doãn Mạnh sửa lại một chút, hiểu được sơ lược mạch đề vật lý, như trút được gánh nặng lắc lắc bài thi. Lần này cô đã tự mình chuẩn bị bài thi qua một lần trước khi thi rồi!

Sau này hệ thống ôn tập một lần, là có thể vào trường thi rồi, quả thực nếu so với thời gian cô dự tính ít đi rất nhiều!

Bên kia Hoa Bội về mặt nhả nhả, Hàn Siêu ở bên cạnh giống như một cây súng liên thanh không dứt; Lý Lộ đã cùng Trịnh Gia Thạc trộn lẫn lại với nhau, không biết là đang nói chuyện yêu đương hay là đang làm bài thi.

Doãn Mạnh cảm thấy cô đã lười phải xía vào ~ ai cũng không thể ngăn cản cảm giác thành tựu đang dâng trào, cùng bay vọt vào tìm trong lòng cô!

Hồ to một tiếng "Đi trước nhé." Dưới đôi mắt oán niệm của Lâm Kha vọt ra khỏi phòng hoạt động.

Mới ra cổng trường đã nhìn thấy một bóng dáng yếu điệu tóc dài thướt tha, lại là Mạnh Thi Nguyệt, về mặt cô ta có chút uất ức đi về phía cô, tình thế này làm cho Doãn Mạnh có chút không hiểu ra sao cả.

Doãn Mạnh cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy mình và Mạnh Thi Nguyệt cùng xuất hiện nhiều nhất là tại chiếc xe bus chơi xuân kia, hoàn toàn không có cùng lúc xuất hiện khác.

Mạnh Thi Nguyệt đã qua tới: "Cái đó bạn là Doãn Mạnh nhỉ?"

Doãn Mạnh gật đầu một cái: "Đúng, bạn có chuyện gì?"

Mạnh Thi Nguyệt thoát nhìn nước mắt đều muốn rơi xuống: "Bạn có trông thấy Hàn Siêu không?"

Đôi môi Doãn Mạnh run lên, hoàn toàn không biết trả lời thế nào. Thì ra là vậy lúc trước Hàn Siêu chạy vào thờ hồn hà hồn hẳn không phải chơi bóng rổ mà là trốn người? Đợi chút hai người này rốt cuộc quan hệ thế nào? Nếu thật sự Hàn Siêu đang trốn cô ta, tất nhiên cô sẽ giúp đỡ yểm trợ á, nhưng cô hoàn toàn không biết tình hình hiện tại như thế nào á.....

Mạnh Thi Nguyệt thấy Doãn Mạnh không nói lời nào, thoáng cái liền đoán được Doãn Mạnh tuyệt đối biết Hàn Siêu ở đâu: "Tôi chỉ là hỏi một chút, có chuyện tìm cậu ấy. Bạn nói cho tôi biết đi."

Doãn Mạnh nghiêng đầu một chút, nghĩ thầm bản thân Hàn Siêu cậu tự cầu nhiều phúc đi, cô hoàn toàn không biết tình trạng bên ngoài xảy ra chuyện gì. Em gái người ta hỏi chút chuyện cậu ở chỗ nào như vậy, cũng không trái với luật pháp quốc gia, cũng không trái với đạo đức tín điều. Quan trọng nhất là! Thăng nhóc Hàn Siêu này cũng thật sự chưa từng nói gì với cô, cô liền mặc nhận Mạnh Thi Nguyệt và cậu ta là quan hệ bạn học bình thường là được rồi~

Doãn Mạnh chỉ về phía xa: "Bên kia, trong phòng hoạt động của câu lạc bộ."

Mạnh Thi Nguyệt gạt đầu một cái, mím chặt môi rồi đi.

Doãn Mạnh vội vàng lấy điện thoại di động ra, gửi cho Hàn Siêu một tin nhắn: "Mạnh Thi Nguyệt đang đi về phía của cậu, tự bảo trọng nhé."

Đến khi lên xe điện ngầm cũng chưa được hồi âm lại, Doãn Mạnh liền quên chuyện này.

Buổi tối Doãn Mạnh gặm tôm hùm chua cay mẹ Doãn mua về, lúc đang ăn miệng đầy mỡ sáng khoáy điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Cô chạy tới nhìn xem ——

Hàn Siêu: Mẹ nó! Sao cậu không nói sớm! Cậu có biết lúc Mạnh Thi Nguyệt tiến vào lão tử đang nắm tay Bội Bội không hả???

"Ha ha ha ha ha ha ha!" Doãn Mạnh cười lăn lộn, cô hoàn toàn có thể nghĩ ra bộ dạng Mạnh Thi Nguyệt ngay lúc đó! Mẹ Doãn tò mò với đầu tới: "Chuyện gì à? Cười vui vẻ như vậy."

Doãn Mạnh chìa đầu lưỡi bị cay đến đỏ tươi ra: "Không có chuyện gì ~ chẳng qua là một anh soái ca nhỏ bị hổ mà thôi."

Mẹ Doãn cười nói: "Nam sinh Mạnh Mạnh chúng ta thích à?"

Doãn Mạnh bị dọa sợ hết hồn, nghĩ lại bộ dạng ngốc ngốc cầu xin bài tập của Hàn Siêu, mặt đen lại: "Làm sao có thể!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Ngày hôm sau đi học, Doãn Mạnh đã nhìn thấy khuôn mặt 囧 của Hàn Siêu.

"Cậu ra sao rồi?" Doãn Mạnh hỏi.

Hàn Siêu vuốt mặt một, lén lén lút lút lui về phía sau nhìn xem có Mạnh Thi Nguyệt ở đây không một, phát hiện cô ta không có ở đây mới thả phanh: "Mẹ kiếp tớ nói cho cậu biết! Chuyện này thật là không có lý lẽ á, tớ biết cô ta theo đuổi Hậu Nghiêu Sở rất điên cuồng nên buông tha, nhưng tớ nhìn thấy cô ta liền không thoải mái rất phiền, cho nên vẫn tránh né cô ta. Kết quả ngày hôm qua cũng không biết cô ta bị cái gì kích thích, đột nhiên chạy tới nói với tớ cô ta đối với Hậu Nghiêu Sở không có ý đó, bảo tớ đừng hiểu lầm."

Doãn Mạnh cảm thấy mình thật thích hợp làm chị cả tri âm: "Ý là muốn ở cùng một chỗ với cậu à?"

Hàn Siêu làm ra vẻ khinh thường: "Đương nhiên không có. Hình như là muốn tớ vẫn thích cô ta, lão tử tớ theo mẹ tớ xem qua nhiều phim Hàn như vậy cũng không phải là vô ích. Tớ có thể không nhìn ra cô ta lấy tớ làm vỏ xe phòng hờ à?"

Trong nháy mắt Doãn Mạnh liền bị giác ngộ này của Hàn Siêu dọa shock. Sự thực là, đối với mối tình đầu một cậu nhóc nam sinh có lẽ sẽ không thể hiểu nhiều như Hàn Siêu, coi như hiểu, lúc người trong cuộc bị lừa dối cũng sẽ tự lừa dối mình. Dù là thân kinh bách chiến, chuyện phụ nữ nhìn ra, bình thường thì đàn ông cũng không thấy rõ.

Hàn Siêu nhìn ngốc như vậy, lại không nghĩ rằng hoàn toàn là thiên tài yêu đương. Doãn Mạnh về mặt bội phục nhìn Hàn Siêu, thật ra thì kể từ khi trải qua gột rửa của đám người Lâm Kha, Hậu Nghiêu Sở, cô đã sớm thu hồi suy nghĩ "Tôi lớn hơn các cậu tôi còn hơn các cậu". Có lẽ người với người thì không thể so sánh với nhau, người ta sống một năm có thể thay thế anh sống mười năm. Trần Tư Đình thật đúng là nhìn lầm rồi, Hàn Siêu này chơi đùa qua Mạnh Thi Nguyệt hay không, thật đúng là khó nói!

Doãn Mạnh về mặt tò mò: "Nói về cậu và Hoa Bội....."

Hàn Siêu vừa nghe đến cái tên này lỗ tai đều dựng thẳng lên: "Đúng rồi, cậu và Hoa Bội quen lắm sao?"

Doãn Mạnh gạt đầu: "Dĩ nhiên, bọn tôi là bạn thân á. Chơi với nhau đã lâu rồi. Cậu nhìn trúng cậu ấy?" Kỳ thật trong lòng cô đang nghĩ cậu thay đổi người cũng đổi nhanh quá nhỉ..... Cho dù không biết Hàn Siêu là thần tinh ái trời sinh, chỉ dựa vào một điểm này, cô đã không muốn Hoa Bội bị mặt hàng này chấm dứt.

Hàn Siêu toét miệng cười cười: "Xem tớ là anh em thì hãy giúp tớ một chút đi ~" nói xong còn như anh trai tốt vỗ bả vai Doãn Mạnh hai cái, Doãn Mạnh ngoài miệng đồng ý được được trong lòng thì hoàn toàn ngược lại quyết định chủ ý không can dự vào chuyện này.

Hoa Bội - loại nữ thanh niên văn nghệ đó thoát nhìn đối với Hàn Siêu hoàn toàn không phát ra tí điện nào, không can dự hẳn là cũng không đến nỗi là không chân thành.

"Hàiz, nếu không phải là sắp thi giữa kỳ rồi. Tớ sẽ nhờ cậu giúp tớ hẹn Hoa Bội ra ngoài." Hàn Siêu mắt nhắm nói.

Bước chân Doãn Manh lao đảo một, thầm nghĩ ngai tuyệt đối đừng làm như vậy!

Vở kịch của Trần Tư Đình biểu diễn sau khi thi giữa kỳ, cho nên trước mắt vẫn lấy thi giữa kỳ làm chính. Buổi trưa cũng không chơi biến mất, Lý Lộ còn dùng luận điệu cũ rích tán gẫu chuyện tình yêu cuồng nhiệt của cô ấy thực vui vẻ, không tới một tháng đã trôi qua.

Thi giữa kỳ giống như một cơn gió bay tới, cho dù là Hàn Siêu trước kỳ thi giữa kỳ cũng liều mạng. Thất Trung đặc biệt chính là trong kỳ thi chia xáo trộn thứ tự địa điểm thi, dẫn đến cuối cùng địa điểm thi nào cũng đều có học sinh tất cả các lớp, chỉ có điều trong này nhiều nhất chính là người ở lại lớp mình thi. Thi giữa kỳ phân ra ba ngày thi, một ngày hai môn, rút được lớp nào thi ba ngày đều ở trong lớp đó dự thi.

Doãn Manh nhìn số "lớp 1" thật to trong tay mình, lại nhìn "lớp 10" trong tay Trần Tư Đình một chút, đành phải buộc lòng nói lời từ biệt.

"Kha thần cậu lớp mấy?" Trịnh Gia Thạc ghé đầu nhìn số trong tay Lâm Kha.

Lâm Kha liếc mắt nhìn một thờ ra một hơi về mặt hồi hộp giãn ra: "Thi ở lớp mình. Má ơi lại phải làm trực nhật rồi."

Cô Lý vừa rồi tới giảng giải cho đám người tay mơ lần đầu tiên tham gia cuộc thi ở Thất Trung một lần, phân công những bạn thi ở lớp mình sau khi thi phải quét dọn vệ sinh.

Lâm Kha liếc mắt nhìn số trong tay Doãn Manh, nhìn Hàn Siêu một chút, phát hiện cậu ta cũng thi ở lớp một: "Hai ta đôi có được không?"

Hàn Siêu vội vàng cầm chặt con số nhỏ trong tay mình, "Còn lâu tớ mới đôi đấy."

Lâm Kha lui về phía sau chỉ ra: "Mạnh Thi Nguyệt nhà cậu thi ở lớp mình đó nha."

Hàn Siêu khinh thường: "Ha ha."

Cô Lý sang đây: "Không thể đôi, đây cũng không phải là phát ngẫu nhiên. Là máy vi tính đã sắp xếp, tất cả các bạn trong các lớp đều có chỗ ngồi của mình, đôi tờ giấy chỗ ngồi cũng đôi không được."

Hàn Siêu về mặt đắc ý nhìn Lâm Kha.

Doãn Manh toát mồ hôi, Lâm học thần có phải thông tin của cậu đã quá date rồi hay không..... Hàn Siêu chờ đi lớp một nằm vùng trông giữ Hoa Bội đấy, rõ ràng lúc ấy Hàn Siêu trùng ý Hoa Bội cậu cũng ở đấy mà! EQ làm sao vậy? Bị mẹ đánh hỏng rồi sao?

Lâm Kha ý vị thâm trường nhìn Hàn Siêu, cảm thấy chuyện thoát khỏi phạm vi khống chế của mình.

Sau giờ học, Lý Lộ ở phía sau cũng tới, cô ấy ở lớp 6, sơ lược trong mấy người quen thì Hàn Siêu và Doãn Manh là thi chung lớp, còn lại toàn bộ bị phân tán.

Ngày thi đến, Doãn Manh mới biết thì ra trừ Hàn Siêu và cô, còn có Điền Sáng lúc mới tựu trường đã bắt chuyện qua cùng cùng bọn họ thi ở lớp một. Một lớp Cao nhất ước chừng 50 người, chia đều đến mười lớp ít nhất tầm hai ba người, nhiều nhất năm sáu người đều rất bình thường.

Trước đó Hoa Bội có gửi tin nhắn cho cô, nói cô ấy rút được thi ở lớp mình. Ngày thi đầu Doãn Manh tới tương đối sớm, vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy Hoa Bội vẫy tay với cô, cô đi thẳng tới.

Hoa Bội này tương đối không thích sống chung, ngẫu nhiên gặp được một người trò chuyện hợp cạ như Doãn Manh đương nhiên rất coi trọng: "Buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé ~" Doãn Manh rất vui đồng ý, không biết là bởi vì học tập quá đầy đủ hay là bởi vì nhiễm không khí nhẹ nhõm của Hoa Bội, cô không có chút nào khắt khe. Hai người trò chuyện mấy câu không liên quan đến học tập, Hoa Bội liền nhắc nhở cô: "Cậu đi lên trên bục giảng xem cậu ngồi chỗ nào trước đi. Dán phía trên đấy."

Doãn Manh chạy lên bục giảng, nhìn danh sách một chút, quả nhiên là ngồi theo bảng sắp xếp.

Đếm chỗ ngồi tìm tới vị trí của mình, áp chót hàng thứ hai ở cạnh cửa sổ. Vị trí tuyệt diệu thế này! Doãn Manh cảm thấy vinh hạnh sâu sắc, cảm thấy mình nhất định hoàn thành cuộc thi tốt, thuận tiện liếc mắt nhìn người trước sau trái phải, không có một người quen..... Khoan đã, tên Hậu Nghiêu Sở ở phía sau cô á.

Vận khí Hoa Bội không tốt bị sắp xếp vào chính giữa hàng thứ hai, hoàn toàn là vị trí trọng điểm bị giáo viên chú ý. Không riêng gì vì là trọng điểm chú ý, mà là bị giáo viên vây quanh nhìn xem tư vị thật sự như là đứng trên đồng lúa.

Cô ấy thấy Doãn Manh kéo ghế dựa ngồi xuống, hâm mộ kinh khủng: "Cậu đây là vận số tốt gì vậy."

Doãn Manh chỉ chỉ phía sau: "Vận số không tốt ~ phía sau là Hậu Nghiêu Sở."

Hoa Bội "Oh" một tiếng bày tỏ hiểu, thương hại nhìn Doãn Manh. Có lẽ cũng chỉ có Hoa Bội mới cảm thấy cô không phải đang khoe khoang, hot boy thật sự hấp dẫn quá nhiều chú ý, nhìn lâu sẽ phân tán lực chú ý viết bài thi.....

Môn thi đầu tiên chính là thi Ngữ văn, hai người đối diện nói chút trọng điểm cổ văn, giáo viên liền ôm bài thi tiến vào. Lúc này gần như cả lớp đều đã đến rồi, Hậu Nghiêu Sở khoan thai tới trễ, không chút khẩn trương nào, đều đầu vào đấy lấy bút ra, đi theo mọi người mang cặp sách đặt ở phía sau.

Cậu ta quay lại nhìn thấy Doãn Manh ngồi trước mặt cậu ta cũng sững sốt một chút, lập tức cười lên: "Ồ, ôn tập như thế nào rồi?"

Doãn Manh vừa đặt sách ngữ văn ở phía sau, rất không muốn để ý đến cậu ta: "Ồn xong rồi."

Hậu Nghiêu Sở lại nhìn xem sắc mặt cô: "Đừng căng thẳng, không phải thi giữa kỳ cuối kỳ cao trung nào cũng đều khó."

Doãn Manh có chút phát điên. Cô hồi hộp căng thẳng, từ lúc vừa rời giáo viên đi vào ngực giống như đang đánh trống, nhưng thẳng thắn Hậu Nghiêu Sở này mới gặp cô mấy lần? Loại tư vị bị nhìn thấu này thật không dễ chịu.

Chỉ có điều suy đoán này coi như là phân tán một chút lực chú ý của cô, cảm giác áp lực không còn lớn như vậy. Quay đầu lại nhìn lên, Hậu Nghiêu Sở đã ngồi đằng hoàng rũ mắt cười một tiếng.

Trên lưng Doãn Manh run lên, đột nhiên cảm thấy phản ứng bây giờ của cô hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của cậu ta. Đêm hôm đó cậu ta luống cuống, cũng chỉ giới hạn trong ngày đó mà thôi.

Trên bục giáo viên đã bắt đầu xé túi hồ sơ rồi, thấy các học sinh yên lặng liền phát bài thi ra.

Doãn Manh vừa cầm được bài thi toàn bộ tinh thần đều tập trung vào bài thi, bài thi ngữ văn không giống như là bài thi ban khoa học tự nhiên, phần đầu lựa chọn Doãn Manh làm xong trước rồi xem đề mục làm văn, ở trong phạm vi dự đoán của cô, sau khi đã nắm chắc mới bắt đầu làm theo thứ tự cổ văn, đọc hiểu, mặc tả. Đề đọc hiểu là loại đề cô không quá quen thuộc, chỉ có điều suy nghĩ sơ qua một chút liền lông theo khuôn mẫu làm xong. Rất nhanh làm xong ngữ văn căn bản, Doãn Manh bắt đầu viết văn.

Sơ lược xem như cô làm tương đối mau, ít nhất trong phạm vi tầm mắt của cô cô là người đầu tiên làm xong. Trong lòng có chút đắc ý nho nhỏ, hiện tại ước chừng cô đã nghĩ xong dàn ý viết văn, lần đầu tiên thi vẫn nên chắc chắn một chút, lòng văn nghị luận phân tích ba luận cứ là được.

Văn từ đẹp để nêu vài cái thí dụ hẳn là giáo viên chưa từng gặp qua, Doãn Manh liền kết thúc. Nhìn đồng hồ phía sau một chút, thế mà vẫn còn dư lại gần một tiếng!

Phía trước mặt Hoa Bội vẫn còn đang soàn soạt soàn soạt viết chữ, cô đã làm xong rồi.

Cô quay đầu lại nhìn thấy Hậu Nghiêu Sở đang viết văn, cậu ta đang kết thúc một đoạn.

Thấy cô quay đầu lại nhìn cô một, lập tức thức thời lật phần ngữ văn căn bản lên. Cậu ta cho là cô muốn cóp sao..... Vừa rồi thật sự là mắt cô có chút xót mà thôi, xem ra cậu ta cũng không phải là cái gì cũng thể nhìn ra á.....Phần uất của Doãn Manh đối với cậu ta hoàn toàn quét sạch, làm bộ như biết lắng nghe lúc nhìn xem nhớ kỹ đáp án lựa chọn của cậu ta.

Trên bục giảng giáo viên đang chơi điện thoại di động, cũng không nhìn thấy chuyện lên lút trong góc này của Doãn Manh.

Doãn Manh so bài xong, phát hiện tất cả đều giống như của mình. Trong lòng thỏa mãn, hoàn toàn yên tâm. Nhìn từ đầu tới đuôi qua một lần, chọn mấy chữ sai, đổi lại mấy từ thích hợp hơn. Cuối cùng lúc xem lại phần ngữ văn căn bản lần thứ ba cảm thấy phiền.

Còn nửa tiếng nữa, Doãn Manh không có chuyện làm. Nằm xuống chop mắt một lát, nhưng không biết có phải là bởi vì hai ngày nay học quá chăm chỉ mệt mỏi hay không, nên thật sự ngủ thiếp đi. Trong mơ mơ màng màng cảm thấy phía sau có người kéo tóc của mình, thật sự cũng không đau chỉ là có chút nhột.

Nhưng từ trước đến giờ Doãn Manh ngủ rất tĩnh, vừa bị kéo một liền tỉnh cô từ trong giấc mộng trở về cuộc thi. Doãn Manh quay đầu lại, thấy Hậu Nghiêu Sở nghiêm túc kiểm tra bài thi của cậu ta, liền thuận mắt liếc nhìn đồng hồ phía sau. Vẫn còn lại 15 phút qu.

Doãn Manh nằm ở trên bàn phát ngốc 15 phút, rốt cuộc giáo viên thu bài thi.

Ở trước mặt - giáo viên chưa từng tuần tra phòng thi kia đứng lên: "Các em trước tiên truyền phiếu đáp án lên, sau đó truyền bài thi. Nhất định phải chờ sau khi giáo viên đếm xong bài thi rồi mới có thể rời đi."

Doãn Manh nhận lấy phiếu đáp án của Hậu Nghiêu Sở sững sốt một chút, chữ viết phía trên xinh đẹp chỉnh tề hơn cô, kiểu chữ nghiêng, hoàn toàn không giống như là chữ viết heo bò thường thấy của nam sinh viết. Thật là chữ như người.

Bài thi mới vừa thu lên Hậu Nghiêu Sở liền kéo cô: "Tới đây so đáp án?"

Doãn Manh nghĩ thầm người này làm sao lại không yên như vậy, ném tờ giấy nháp giấy về phía sau một: "Cóp của cậu." (mỗi một môn đều sẽ được phát giấy nháp)

Hậu Nghiêu Sở cầm tờ giấy nháp ngữ văn của cô nhìn một chút, cười: "Cậu không có cóp của tôi á, không phải lúc này cậu quay đầu lại muốn so đáp án với tôi sao? Suy cho cùng tôi có quyền biết tôi có làm đúng hay không."

Doãn Manh liếc mắt khinh thường một, quả nhiên, đối phó với loại người này tại sao lại phiền như vậy

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Đã thành thói quen cùng Trần Tư Đình chạy đến tòa nhà Triều Việt bên cạnh ăn cơm, Doãn Manh lại trở lại nhà ăn Thất Trung ăn thật là vô vị tẻ nhạt. Vô vị tẻ nhạt cũng không có sao, chuyện ở chỗ một khi có đối lập, thì ăn không trôi ăn không được ngon quạ.

Đáng tiếc môn thi buổi chiều là hóa học cần ôn sơ lại công thức, thật ra Doãn Manh không có chuyện gì, có chuyện là Hoa Bội. Nhóc này cũng nằm trong tập đoàn anh em mài súng trước khi thi, đang muốn tranh thủ chút thời gian nghỉ trưa này xem thêm vài lần, còn lâu mới có thể đi theo Doãn Manh tìm đường chết chạy thật xa ăn cơm trưa.

Doãn Manh suy nghĩ một chút vẫn quyết định cùng ăn một bữa cơm đã lâu rồi chưa ăn ở nhà ăn Thất Trung với Hoa Bội, ngộ nhờ ra cửa trường ăn cơm đụng phải những nhân tố không ngờ như thai phụ té ngã trên đất, hoặc là ông bà cụ đi qua đường thì làm thế nào. Dù sao cũng chỉ thi ba ngày mà thôi, trong bụng Doãn Manh thâm nghĩ về nhà mẹ Doãn sẽ chiến thật viên ăn, nên dứt khoát kiên quyết cùng Hoa Bội đồng cam cộng khổ, ăn lại cơm khó ăn.

Múc một muống com kèm theo thức ăn, Hoa Bội nhìn bộ dạng khổ sở của Doãn Manh, đột nhiên về mặt muốn nói lại thôi: "Tớ nói. . . ."

"Hả?" Doãn Manh phản ứng lại, "Cậu nói cái gì?"

"Cậu và hot boy rất quen sao?"

Doãn Manh lắc đầu một: "Cậu nói Hậu Nghiêu Sở?"

Hoa Bội điên cuồng gật đầu.

Doãn Manh nuốt không trôi muống com kia, thả miếng cà đầy mỡ lại trong com: "Không phải rất quen, chỉ học chung một lớp ngoại khóa."

Hoa Bội bộ dạng bát quái: "Nè! Vẫn nghe đồn cậu ta có bạn gái, chẳng lẽ là cậu?"

"Làm sao có thể? Ở lớp ngoại khóa cậu ta có bạn gái." Nhưng mà bây giờ chia tay rồi. Doãn Manh không ngờ Hoa Bội cũng bát quái như vậy, có lẽ bát quái chính là đặc tính của nữ sinh cao trung thì phải. Nhớ năm đó nếu cô có cơ hội, đoán chừng cũng bát quái như vậy.

Hoa Bội như suy nghĩ đến cái gì đó gật đầu một, vừa muốn mở miệng liền bị Doãn Manh cản lại: "Tớ nói, Hàn Siêu. . . ."

"Ồi chào, đừng nói tới cậu ấy." Hoa Bội liếc mắt, đâm muống vào ở trong com.

Doãn Manh ha ha nở nụ cười: "Hàn Siêu vừa kết thúc cuộc thi xong cứ như vậy nhìn cậu, nếu không phải cậu lôi kéo tớ chạy như điên ra ngoài, đoán chừng hiện tại liền muốn dính lấy cậu ăn cơm."

Hoa Bội phát phát tay tỏ ý không muốn thảo luận đề tài này: "Cậu ta thật sự rất kỳ lạ. Ăn mau, cậu thật là mê, tớ còn phải trở về xem bảng chu kỳ nguyên tố đấy."

Lúc nghỉ trưa, phần lớn học sinh đều sẽ ở trong phòng mình thi vui đầu ôn tập. Doãn Manh ngồi ở vị trí của mình xem lỗi các bài thi hóa học bình thường đã làm, một đề nổi tiếp một đề nghiêm túc xem qua một lần. Kết quả cô vừa xem xong, Lý Lộ dẫn theo Trâu Chân Phái chạy tới, hai người một trái một phải như đang diễn tấu nói: "Ồi nè, học bá cậu khá quát chút trọng điểm cho chúng tớ đi ~"

Lý Lộ chấp tay trước ngực đáng thương: "Môn hóa học một đề tớ cũng không có xem! Hiện tại cũng không còn kịp rồi, tớ nghe cậu, cậu nói thi cái gì thì tớ xem cái đó."

Doãn Manh áp lực lớn như núi: "Tớ khá quát trọng điểm cũng không nhất định có trong bài thi á, Lý Lộ."

Trâu Chân Phái vội nói: "Không sao, không sao, cậu nói một chút cậu cảm thấy trọng điểm là được. Không thi cũng không trách cậu!"

Mọi người đều nói như vậy rồi, Doãn Manh cự tuyệt nữa thì có vẻ có chút không hợp tình hợp lý, dù sao bản thân cô cũng ôn được xấp xỉ rồi, không thiếu chút thời gian này: "Được rồi."

Sở dĩ cả lớp đều gọi Doãn Manh là học bá, cũng không phải thành tích học tập của cô tốt bao nhiêu, mà là thái độ học tập nghiêm túc. Mỗi một câu nói có liên quan đến học tập của giáo viên đều nhớ rõ ràng, đương nhiên nói trong nói ngoài, liền nói rõ ràng mỗi trọng điểm giáo viên đã đề cập đến.

Doãn Manh nói lại chút trọng điểm hóa học thầy Liêu đã từng nhấn mạnh, vừa làm mình nhớ sâu thêm, còn để cho hai người cái hiểu cái không Lý Lộ và

Trâu Chân Phái miệng đầy khen ngợi.

"Trời ạ Doãn Manh, cậu quả thực là Bách Khoa Toàn Thư. Chờ thi xong tôi mời cậu ăn cơm!" Trâu Chân Phái là một cô nàng phương Bắc điển hình, tính cách hào sảng, nói một không hai.

Doãn Manh vội nói: "Không cần không cần."

Lúc này Hậu Nghiêu Sở trở lại, kéo cái ghế ra nhìn thấy hai nữ sinh ngồi bên cạnh Doãn Manh đều đang nhìn cậu ta. Cậu ta nhìn hai cô nờ nự cười, mở sách Hóa Học ra xem lại.

Lý Lộ có chút hưng phấn kéo tay áo của Doãn Manh: "Cậu đây là vận khí gì vậy? Chia lớp xáo trộn cũng có thể ngồi kề bên Hậu Nghiêu Sở."

Doãn Manh vẫn chưa trả lời, đột nhiên có một giọng nữ êm dịu truyền đến: "Doãn Manh, cậu thật lợi hại, cậu cũng nói cho tôi nghe một chút đi ~"

Ngẩng đầu nhìn lên, chính là Mạnh Thi Nguyệt không biết xuất hiện từ lúc nào. Mặc dù cô ta nói với Doãn Manh, nhưng tầm mắt lại hướng về phía sau. Doãn Manh quay đầu lại thì nhìn thấy Hậu Nghiêu Sở đang vui đùa đầu mình vào trong bài thi hóa học, bộ dạng giả vờ như không quen biết Doãn Manh.

Doãn Manh ngẹn cười, nghĩ thầm cuối cùng có người có thể trị được cậu ta. Trâu Chân Phái bị Mạnh Thi Nguyệt chặn ngang một gây làm cho rất không vui, tính tình cô ấy vốn thẳng thắn, ghét nhất điệu bộ quanh co lòng vòng này của Mạnh Thi Nguyệt: "Mạnh Thi Nguyệt cậu mà còn phải nhờ Doãn Manh dạy à? Không phải cậu cái gì cũng biết sao?"

Giọng nói âm dương quái khí làm Mạnh Thi Nguyệt tức giận mặt đỏ rần, Doãn Manh vội vàng hoà giải: "Không có việc gì, thêm một người mà thôi."

Thật vất vả đuổi được Trâu Chân Phái và Lý Lộ, Mạnh Thi Nguyệt liền ngồi vào bên cạnh cô. Làm học bá thật đúng là mệt mỏi á, Doãn Manh chống trán, tùy ý nói mấy đề cô cảm thấy sẽ thi, thật sự cũng không dốc sức như khi chỉ Trâu Chân Phái và Lý Lộ vậy.

Cô biết Mạnh Thi Nguyệt có dụng ý khác, làm sao mà muốn học tập với cô á, mục tiêu nhắm thẳng vào hot boy sau lưng cô kia. Trâu Chân Phái vừa đi, Mạnh Thi Nguyệt gần như bắt đầu không chút rụt rè nào nhìn về phía sau.

Hậu Nghiêu Sở mất nhìn thẳng như vị sư tăng già ngồi thiền, không có chút nào bị ảnh hưởng trên chộc của thiếu nữ.

Ngược lại Doãn Manh bị Mạnh Thi Nguyệt quấy rầy có chút phiền, cô và cô ta lại không quen, không có rãnh phí thời gian với cô ta, nếu như ý của cô ta thì như thế nào: "Ah, đề này thật ra tôi cũng không hiểu lắm, nếu không thì bạn hỏi Hậu Nghiêu Sở thử xem?"

Hai mắt Mạnh Thi Nguyệt sáng lên, ngoài miệng lại lâu bầu: "Oh, nhưng tôi sẽ quấy rầy đến người ta hay không?"

Trong lòng Doãn Manh liếc mắt xem thường, cứ thật, rõ là cô ta đã quen chơi chiêu thức vờ tha để bắt thật này rồi nhì. Cô giúp cô ta bắt một câu không xong, còn phải kéo cô làm cái đệm lưng cô ta mới bằng lòng đi!

Doãn Manh trực tiếp quay đầu: "Bạn Hậu Nghiêu Sở, đề này bạn có biết không? Giúp giảng một chút cho Mạnh Thi Nguyệt nhé."

Hậu Nghiêu Sở ngẩng đầu lên, cười nhẹ: "Manh Manh, cậu cũng chỉ có lúc dùng được tứ mới bằng lòng để ý đến tớ."

Mẹ nó? Doãn Manh trừng mắt, thật là không ngờ trong hiện thực có người có thể không biết xấu hổ chơi một chiêu rách nát như vậy. Đáng sợ nhất là lời nói của người ta thâm thiết đúng chỗ, giọng nói cũng không có chút nào quá đáng, loại này vừa mức thâm mật vừa vận làm cho người ta cảm thấy hai người có quan hệ không tầm thường.

Đợi một chút, cho nên cô nên nói cái gì đây hòa nhau một vấn đề? Cậu là ai? Tôi có bạn gái? Bạn gái Hoa Bội của tôi còn ngồi ở trước mặt kia!

Không đợi cô lên tiếng, Mạnh Thi Nguyệt liền mang theo vị chua cười một tiếng: "Sắp thi rồi, tôi đi về trước đây."

Cách cuộc thi còn 40 phút mà bảo là sắp thi? Mau quay lại!

Doãn Manh hoàn toàn có thể tưởng tượng Mạnh Thi Nguyệt trở về sẽ nói với người khác cái gì rồi.

Hai mắt cô trừng trừng, cảm giác nhìn Hậu Nghiêu Sở: "Bạn học, loại người tùy ý ngôn luận như cậu đối với tôi mà nói thì rất quấy nhiễu."

Hậu Nghiêu Sở xoay bút, hồn nhiên không thêm đề ý: "Rõ ràng là cậu muốn vứt rác lên trên người tôi, tôi ném ngược trở về là sai hay sao?"

"Rõ ràng cô ta nhắm về phía cậu, tôi chỉ là vật quy nguyên chủ (vật về chủ cũ) mà thôi." Doãn Manh vô cùng không hiểu người này làm sao lại có thể có lý như vậy.

"Muốn mình vĩnh viễn làm người tốt?" Giọng điệu của Hậu Nghiêu Sở vô cùng đùa cợt, "Trên thế giới này nào có chuyện tốt như vậy."

Doãn Manh thở ra một hơi, không sao cả nhún vai một. Hậu quả nhiều lắm là dính một chút tin đồn vô căn cứ nghe nhìn lẫn lộn thôi, trong khối loại nói bóng nói gió này còn thiếu sao? Nhiều lắm là qua mấy tuần cũng sẽ bị lãng quên.

Cô tức chi cho thêm mệt vậy?

Bài thi Hóa học phát xuống, Doãn Manh cảm thấy mình quả thực đúng là một thiên tài. Ba đề lớn ở phần sau, có vài câu hỏi đều là biến đổi của trọng điểm cô đã vạch ra. Thậm chí ngay cả đề thứ hai áp chót cũng là biến hình hoạch định trọng điểm thi của cô.

Thi xong Lý Lộ Trâu Chân Phái mời ăn cơm á! Một người cũng đừng nghĩ trốn thoát ~ Doãn Manh mới vừa đặt bút xuống, liền cảm thấy sau lưng hơi nhột, vừa quay đầu lại, thì thấy Hậu Nghiêu Sở nghiêm túc viết chữ.

Doãn Manh cau mày, không lâu sau. Bài thi thu lên rồi, thi hóa học xong không khí nhẹ nhõm lại trở về rồi, các bạn học bắt đầu dọn dẹp cặp sách tan học về nhà.

Doãn Manh kéo đuôi tóc của mình, nhìn Hậu Nghiêu Sở một chút. Hậu Nghiêu Sở nhìn cũng chưa từng nhìn cô, đang dọn dẹp cặp sách của cậu ta. Buổi sáng cô cột tóc đuôi ngựa, hiện tại bởi vì dây cột tóc có chút lỏng nên tuột xuống.

Thật sự không nói, mái tóc dài này của cô đại khái xem như là một trong số ít các tính năng của con gái. Mặc dù chất tóc không tốt bao nhiêu, nhưng vừa mềm mại vừa dài, kể từ sau khi tốt nghiệp tiểu học chưa từng cắt bỏ.

"Cậu vậy mà lại còn có sở thích kéo tóc này à?" Doãn Manh vẽ mặt như nhìn tên biến thái quan sát Hậu Nghiêu Sở.

Không ngờ Hậu Nghiêu Sở bị vạch trần mà không biết xấu hổ: "Ah, cậu cảm giác được sao?"

Cô chỉ dò hỏi một chút vậy mà cũng không cần thể diện thừa nhận? Cái gì gọi là cảm giác được sao? Coi như cậu không xin lỗi thì ít nhất cũng bị hù dọa té đài một chút cho cô xem á! Cứ như chuyện đương nhiên như vậy, một chút cảm giác thành tựu cũng không có!

Doãn Manh tròn tròn cặp mắt trong lòng một đàn Thảo Nê Mã gào thét đi qua, nếu Lý Lộ biết Hậu Nghiêu Sở thân là một nam thần còn có thói quen kéo bím tóc nữ sinh thể này, không biết có bao nhiêu ảo mộng vỡ tan.

Quả thật là khoảng cách sinh ra cái đẹp! Khí thế cao lãnh của Hậu Nghiêu Sở trong lòng cô bị hủy trong chốc lát. Đây không phải là chuyện mấy nhóc nam sinh trong vườn trẻ mới làm ra sao?

Bình thường Lâm Kha người ta cũng không có tiện tay kéo tóc cô đâu (ngoại trừ chào hỏi)!

Doãn Manh: "Đừng kéo nữa. Đến lúc đó trét đầy mồ hôi lên đầu tôi. Buổi sáng mới vừa gội đầu."

Hậu Nghiêu Sở méo miệng, không nói gì, xách cặp sách lên rồi đi.

Về nhà tổ trưởng phân đội nhỏ Hoa Bội đã thu dọn xong chờ xuất phát: "Manh Manh, cậu muốn về thẳng nhà sao? Trong lúc thi giữa kỳ, đoán chừng nửa tiếng sau tòa A tòa C đều phải niêm phong lâu. Đến lúc đó phòng hoạt động câu lạc bộ của chúng ta cũng phải khóa cửa, không vào được rồi."

Tòa A là chỗ những học sinh cao nhất như Doãn Manh thi, tòa C tức là nơi học sinh cao tam đi học xuống một chút nữa chính là vị trí phòng hoạt động của câu lạc bộ đoàn thể, hai tòa lâu này tương liên. Tòa A và tòa C niêm phong lâu, dĩ nhiên là ảnh hưởng đến tự học buổi tối của Doãn Manh và Hoa Bội.

Doãn Manh đầu đầu bóp bóp trán, không phải cô không quản được mình, mà là cô thích không khí cùng bạn bè học tập (Lý Lộ học vụn kia thì không tính, cái mộng ngồi chưa nóng là có thể tán gẫu phim truyền hình đến hai tiếng, cùng cô ấy học tập bình thường đều có đầu không có đuôi), dưới tình huống đốc thúc lẫn nhau, Doãn Manh cảm thấy mình luôn có thể giữ vững một loại trạng thái tương đối có hiệu suất, mà không phải một mình ở nhà rồi rắm một đề liền rồi rắm quên thời gian.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Bội Bội cậu cũng không muốn về nhà đúng không?"

Hoa Bội gật đầu một: "Gần đây mẹ tớ mê phim Nhật rồi, tớ về bà ấy tuyệt đối sẽ đề cử phim truyền hình cho tớ, sau khi đề cử còn nói cái gì mà chờ con thi xong hai mẹ con mình sẽ cùng xem QUU, mỗi lần nghe bà ấy ở phòng bên cạnh cười đều dự dồ tim phổi tớ ngứa ngứa"

Doãn Manh: "."

Xa xa chợt nghe thấy tiếng kêu đầy nội lực của Trần Tư Đình: "Manh Manh! Manh Manh! Ôn tập sao?"

Doãn Manh ngạc nhiên: "Không phải cậu ở cùng với anh yêu nhà cậu sao?"

Trần Tư Đình đã chạy tới làm ra vẻ ưu thương: "Hoàng thượng, người không cần thiếp rồi sao? Từ trước đến giờ thiếp đều tranh thủ thời gian phục vụ hoàng thượng ngài a ~"

Doãn Manh buồn nôn một trận: "Vẫn nên tách ra đi."

Lý Lộ ở bên cạnh cười ha ha bổ thêm một đao, lập tức vạch trần bản chất thật của bạn thân Trần Tư Đình: "Cho cậu vỗ mông ngựa, là ai vừa rồi nói với tớ hôm nay cao nhị nghĩ ấy nhỉ."

Doãn Manh: "." Hai người Trần Tư Đình và Lý Lộ mặc dù không quen Hoa Bội, nhưng vì Doãn Manh nên cũng biết cô ấy.

"Nè nói xem các cậu muốn tìm chỗ tự học phải không?" Lý Lộ nhìn thấy Hoa Bội ôm quyển sách cười trộm, trông mắt xoay động. "Bằng không chúng mình cùng đi?"

Mục đích tự học của bản thân đã gom đủ bốn người, cũng có thể chơi mệt chược rồi. Trùng trùng điệp điệp chạy đi, chỉ riêng ăn cơm thì đã giăng co nửa tiếng, hai người Hoa Bội và Lý Lộ này mê phim truyền hình á, gom lại một chỗ quả thật giống như mở máy hát, cũng không biết là tới học tập hay là tới nói chuyện trời đất.

Trần Tư Đình này luôn xoi mói, tâm tư kia được gọi là nhỏ nhen, bị Lý Lộ vạch trần canh cánh trong lòng, hiện tại liền bới móc ra: "Cậu xem Lý Lộ chính là tới quấy rối, Manh Manh lúc trước chúng ta không nên dẫn cậu ấy theo ~" nói xong đắc ý liếc mắt nhìn Lý Lộ tròn mắt.

Cuối cùng dưới khí thế học bá của Doãn Manh uy hiếp, rốt cuộc Lý Lộ cũng ngậm miệng lại, cô ấy cũng biết bây giờ là thời khắc mấu chốt, chờ sáng ngày một thi xong thì muốn trò chuyện như thế nào liền trò chuyện như thế này, không ai nhìn chằm chằm can thiệp vào miệng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Doãn Manh chưa bao giờ biết Hậu Nghiêu Sở là thần phiến phức như vậy.

Kể từ khi bại lộ thói quen "Thích kéo bím tóc" đáng khinh, cậu ta hoàn toàn bỏ qua giữ vững hình tượng ở trước mặt Doãn Manh (͡° ͜ʖ ͡°) ~

Nửa tiếng phần sau cuộc thi là toàn bộ thời gian Doãn Manh bị tóc làm cho ngứa ngáy, Doãn Manh thi xong vật lý: "Có phải cậu có chứng bệnh quá hiếu động hay không?"

Hậu Nghiêu Sở làm ra vẻ khiếp sợ: "Làm sao cậu biết."

Doãn Manh: "....." Cô tha thứ cho cậu ta.

Còn lại một môn tiếng Anh cuối cùng, lúc này phần lớn học sinh có lẽ sớm cảm thấy đã thi xong rồi.

Xuống hành lang địa điểm thi đều tràn đầy loại đối thoại này: "Phù! Rốt cuộc tớ có thể lấy được mấy vi tính từ trong tay mẹ tớ trở về rồi!"

"Không ôn tập tiếng Anh nữa à?"

"Ôn tập con khi? Tiếng Anh có cái gì mà ôn?"

Quả thật, tiếng Anh có cái gì mà ôn tập. Tựa như ngữ văn, một môn ngôn ngữ đột phá cũng đột phá không được, phần lớn học sinh đều lựa chọn mặc cho số phận (nói đúng ra trừ mặc cho số phận thì còn có sự lựa chọn nào khác à (͡° ͜ʖ ͡°)). Trên thực tế, tiếng Anh không như ngữ văn có thể chuẩn bị, ngữ văn thì cậu còn có thể học thuộc văn cổ, tiếng Anh thì cậu có thể làm gì?

Học thuộc sách giáo khoa 3a sao? Đừng đùa!

Đối với Doãn Manh mà nói, tiếng Anh lại càng không có cái gì để ôn tập rồi. Vì công việc đòi trước, không thể nói cái gì mà không tốt tiếng Anh là được, đó cũng là môn học so với các môn thứ yếu khác tốt hơn rất nhiều. Từng thi cấp 8 một lần nữa đối phó một kỳ thi giữa kỳ tiếng Anh Trung Quốc đơn giản này thì chỉ là chuyện nhỏ, buổi trưa Doãn Manh chủ yếu xem ngữ pháp trọng điểm của cao trung một chút liền vào trường thi.

Buổi chiều cả phòng học đều tràn ngập loại không khí nhẹ nhõm "Ôi chà, chúng ta sắp được giải phóng". Thậm chí đến khi bắt đầu thi nghe, mới hơi thu liễm lại.

Doãn Manh đang ngồi tập trung nghe âm thanh phát ra, nhưng người từng được học qua đều có thể nghĩ, vị trí này đúng thật là vị trí không được xem là tốt nhất. Bởi vì âm thanh ở đối diện phòng học khuếch tán ra, cũng may giáo viên tiếng Anh chọn băng ghi âm rõ ràng âm thanh lại lớn, chấn động cả sân nhà cũng đều ơ ơ, rất nhiều đề nghe Doãn Manh cố nghe xong đều làm qua loa không chắc lắm.

Nửa tiếng làm xong phần đọc, cuộc thi tiếng Anh trên căn bản cả quá trình Doãn Manh đều trong trạng thái là "Chờ đợi kết thúc" vượt qua.

Cho tới khi bài thi môn tiếng Anh cuối cùng được thu lên, cô có một loại cảm giác không chân thật.

Ba ngày thi giống như cơn gió lốc gào thét mà qua, cho dù chuẩn bị kỳ vọng lâu như vậy. Thời gian giống như là tách hạt bắp, hết hạt này tới hạt khác, chờ dài đằng đẳng, đến phiên nó, tự nhiên cứ như vậy vội vã trôi qua, thời gian là đồng bạn trung thành nhất, sẽ không bởi vì bất kỳ chuyện biến hóa gì mà thay đổi.

Thực ra thứ sáu thi giữa kỳ xong thì vẫn còn một tiết ở lớp ngoại khóa Vật lý của lão Ngô, nhưng lấy con cán đích ngoạn mục của lão Ngô, đã sớm tăng

tiết học xong tiết học này trước khi thi giữa kỳ.

Mới vừa chấm dứt suy nghĩ lơ lửng trên không trung, di động Doãn Mạnh đang cầm ở trong tay liền rung lên, cô nhún nhảy trả lời: "A lô?"

"Nè! Mạnh Mạnh! Mau tới phòng học của chúng ta tập hợp, anh Siêu nói ra máu mời chúng ta đi hát kk!" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói đầy nhiệt tình của Trần Tư Đình.

Doãn Mạnh vui lên ($\geq \nabla \leq$)/~, tiểu tử Hàn Siêu còn rất đạo đức á! Vừa muốn đi liền bị Hậu Nghiêu Sở kéo áo lại: "Dây cột tóc của cậu rớt."

Hậu Nghiêu Sở về mặt vô tội, trên tay chính là dây cột tóc của Doãn Mạnh, cậu ta bịt tay trộm chuông bồ sung: "Không phải là tôi làm nhá, là cái này của cậu tự rớt xuống."

Doãn Mạnh:.....

Cô ảo não tóm lấy tóc, lúc thi tiếng Anh cột không chặt, không ngờ tay của tên này tiện như thế làm rớt xuống. Doãn Mạnh cầm lên thuận thực vòng ba vòng cột tóc lại, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt tỏa sáng của Hậu Nghiêu Sở.

Sao cô có một cảm giác nếu cô mở miệng nói cậu có muốn cột lại giúp tôi hay không, Hậu Nghiêu Sở sẽ xông lên làm giúp..... Chẳng lẽ người này thật sự chơi búp bê lớn lên? Loại khát vọng chải tóc mảnh liệt này là chuyện gì xảy ra!

Doãn Mạnh bỗng nhiên tưởng tượng hình ảnh Hậu Nghiêu Sở thân cao tám thước ngồi chơi búp bê, trong lòng một trận buồn nôn. Không được, không thể nuôi dưỡng trong đầu quá nhiều thói xấu.

"Đi đây ~ lần sau học bỏ túc gặp?" Doãn Mạnh biết cư xử tốt với bạn học, tay nhỏ bé phát phát không mang theo một áng mây ưu phiền rời đi. Để lại Hậu Nghiêu Sở trề môi.

Đi như chạy lên cầu thang, chạy lên lớp 7, vừa thấy cửa mở Doãn Mạnh trực tiếp vọt vào, hô to một tiếng: "Chúng phi bình thân, không cần vội vàng, hoàng thượng ta tới đây!"

Tiếng nói to rõ này vang lên khắp cả lớp học, làm cho chủ nhiệm lớp chị Lý trên bục giảng cũng chấn động ở tại chỗ.

Một lát sau cả lớp phát ra một chuỗi tiếng cười thật to.

Mặt Doãn Mạnh đỏ lên, nhìn Trần Tư Đình đang dùng sức nháy mắt ra hiệu cho cô, như một lần khôi ngôi về vị trí của mình.

"Mẹ nó, Trần Tư Đình đê tiện, cậu chơi tôi!" Doãn Mạnh chặn miệng trừng Trần Tư Đình.

Trần Tư Đình bất đắc dĩ: "Chị hai! Chị ở lâu dưới lễ mề cái gì vậy? Rõ ràng trên bảng đen mỗi lớp đều viết về lớp mình tập hợp, đây không phải là chị Lý muốn tới đây nói mấy câu, bảo chúng tớ ngồi chờ mọi người đi lên sao."

Doãn Mạnh vỗ đầu một, lúc ấy cô thật sự là cái gì cũng không nghĩ chỉ nghĩ đến liên hoan nên vui mừng chạy lên, về phần trên bảng đen có chữ hay không, cái gì cũng không nhìn thấy.

Hàn Siêu xoa mặt, rất không kiên nhẫn: "Cũng đã thi xong rồi nói gì mà nói!" Lời tuy nói như vậy, nhưng giọng nói thì lại to bằng muỗi kêu, sợ bị tím được.

Cô Lý nhìn người tập hợp trong lớp đã được xấp xỉ, vỗ tay một: "Được rồi, tôi tới thông báo cho các em một tin quan trọng." Nói xong cô ấy nhe răng cười một tiếng, cười làm cho sau lưng học sinh cả lớp bỗng nhiên phát lạnh, nói ra lời lại làm cho người ta vui mừng vô cùng:

"Thứ hai tới chính là những ngày tốt của các em rồi! Không cần đi học!"

"Cái gì! Không cần đi học? Chúng ta được nghỉ? Kỳ nghỉ một tháng mười được thêm mấy ngày sao?"

"Chị Lý tuyệt nhất rồi!" "Không đi học chúng ta làm gì? Tổ chức hoạt động gì đây?"

"Điền Sảng, chúng ta hẹn một trận bóng rổ đi! Thật khó lắm mới có thể có một thời gian so một trận!"

"Được á, cô Lý!"

Cả lớp nhảy cẫng hoan hô một trận, Doãn Mạnh lại lắc đầu một, nghĩ thầm bọn đơn bào này quên lúc trước chủ nhiệm nói gì sao, đây không phải đáng đời bị hố sao ~(๖_๖)

"Im lặng im lặng!" Chị Lý vỗ vỗ tay, tầm mắt chuyển vòng quanh cả lớp một vòng. "Buổi sáng phát bài thi giải đáp thắc mắc, buổi chiều họp phụ huynh! Lúc về đến chỗ lớp trưởng lấy thư mời, nhớ nói với phụ huynh nhá! Hai giờ chiều may, các em có thể trực tiếp về nhà ~"

Nói xong chị Lý giẫm giày cao gót, vô cùng quy luật đi ra khỏi cửa lớp. Lúc này trong lớp không thể thiếu một trận gào khóc thảm thiết.

Doãn Mạnh: cô biết ngay mà (๖_๖).

Trần Tư Đình cầm hai thư mời từ chỗ lớp trưởng, đưa cho Lý Lộ và Doãn Manh, cô nàng thoát nhìn không có chút khấn trương nào, ngược lại Lý Lộ mặt ửng mây ê như sắp chạy 800 mét.

Lý Lộ: "Tư Đình cậu thi rất tốt hả ~ thế mà không sợ họp phụ huynh."

Chị hai Trần phát tay một: "Sợ cái gì! Tớ chỉ cần đạt tiêu chuẩn mẹ tớ liền hài lòng, chưa bao giờ nói cái gì."

Lý Lộ QU: "Tớ cảm thấy tớ trừ môn vật lý đã học ở lớp học nhỏ ra, còn lại đều không đạt yêu cầu....."

Trần Tư Đình: "... Nén bi thương."

"Thi cũng đã thi xong, trước khi chết cũng phải thoải mái một trận á ~ anh Siêu nghe nói cậu muốn mời khách ah!" Doãn Manh miệng cười toe toét, kéo Lâm Kha liên tục gục đầu úp mặt trên mặt bàn ngủ, "Đừng ngủ anh Siêu mời khách."

Lâm Kha tròn mắt nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Doãn Manh, sợ hết hồn: "Tại sao cậu ở chỗ này?! Lên hồi nào vậy?"

Doãn Manh: "....." Thật lười để ý cậu ta.

Hàn Siêu vừa sờ đầu lộ ra nụ cười ngây ngô: "Dĩ nhiên mời á, Manh Manh, nếu không thuận tiện cậu gọi luôn chị em tốt Hoa Bội của cậu tới luôn đi ~"

Đội một chút thì ra là vì cái này! Thăng nhóc này trong cuộc sống không chỗ nào không tán gái ah! Doãn Manh còn chưa có bộp phát, Trần Tư Đình đã trở mặt trước: "Anh Siêu anh là vì theo đuổi Bội Bội à! Thì ra chúng tôi chỉ là thuận tiện?"

Doãn Manh: "Bội Bội về nhà rồi không tới được."

Hàn Siêu vội vàng nói: "Ôi chao, không phải á không phải á! Tớ chỉ thuận tiện hỏi một chút thôi, các cậu gấp cái gì! Đi đi đi, bạn nữ tớ đều mời!"

Lâm Kha tỉnh ngủ, bắt đầu bỏ đạo: "Ồ, anh Siêu anh chỉ muốn chăm sóc các bạn nữ bỏ mặc anh em chúng tôi ah!"

Hàn Siêu vùng tay lên: "Lăn lăn lăn, tớ vì các bà cô phục vụ nơi nào có phần của các cậu á!" Cậu ta vẫn chờ lấy lòng Doãn Manh, để cậu ta có thể tìm ra một cửa trên con đường vạn dặm theo đuổi Hoa Bội!

Doãn Manh cười một tiếng: "Vậy cũng tạm được, chúng ta đi!"

Cho dù anh Siêu buông lời không mời nam sinh, có lẽ là bởi vì lực thu hút của nữ thần Trần Tư Đình, nam sinh theo tới cũng trùng trùng điệp điệp.

Bản thân Lâm Kha không muốn đi (muốn về nhà ngủ quạ chịu đựng ba ngày rồi), kết quả bị Doãn Manh dây dưa không ngớt tím theo. Đoàn người thần bí ngầm thừa nhận quan hệ "khuê mật" giữa Lâm Kha và Doãn Manh, dường như không có ai tỏ ra kinh ngạc. Còn lại đám Trịnh Gia Thạc, Lý Lộ, Trần Tư Đình thì không cần phải nói. Điền Sáng lúc tựu trường đã gặp qua kia, bởi vì có quan hệ tốt với Trịnh Gia Thạc nên cũng đi theo, còn dư lại còn có một nam sinh cũng giống như Lâm Kha cùng nhau được chọn vào đội bóng rổ của trường, ngày ngày cùng kẻ dờ hơi Hàn Siêu lăn lộn rất quen thuộc - Phùng Linh Khái.

Nữ sinh bên này có Trâu Chân Phái và một em gái tên là Vi Mẫn cũng cùng đi theo, có lẽ là sau thi giữa kỳ bầu không khí trở nên thoải mái, kế hoạch ban đầu mặc kệ là cái gì, bây giờ đã biến thành đoàn người mười người hùng dũng, chạy đến KTV bao một phòng mở dàn âm thanh lên.

Vừa mở máy Hàn Siêu liền chọn bài hát bắt đầu rống, khó nghe làm người ta giận sôi, về mặt Doãn Manh vận vẹo, cảm thấy càng nghe càng giống như đàn hợp xướng Hoàng Hà.

Sau khi cậu ta hát xong vừa để micro xuống, Điền Sáng nghiêm chỉnh hát một bài không chút nào làm cho người nghe thổn thức vàng giống như anh Siêu.

Thần ngủ Lâm Kha vốn định chuyển tổ bỏ sung giấc ngủ, kết quả danh hiệu được xưng là "Hoàn cảnh quý quái gì cũng đều có thể ngủ được" rốt cuộc lần đầu tiên bị Hàn Siêu rống phá tan hết: "Cậu hát cái quỷ gì vậy? Tiếng hét của quỷ bị đao to chém đầu sao?"

"Cái rắm! Kha thần không nghĩ tới cậu không có phẩm vị như vậy, rõ ràng là tớ hát Song Tiết Côn của Châu Kiệt Luân, đây không phải là ca khúc tuyển chọn hit nhất khi đi ktv à." Hàn Siêu tương đối kích động.

Doãn Manh nhìn thật lâu ba chữ: "Song Tiết Côn" hiện trên màn hình. Cô không thuyết phục được mình rằng Hàn Siêu không có nói dối.

Trần Tư Đình nện một lên trên đầu Hàn Siêu: "Van cầu cậu, anh Siêu không cần cậu mời khách nữa, nửa đoạn sau đừng há mồm nữa quạ."

Trịnh Gia Thạc dùng hành động nói chuyện, dẫn đầu giành micro lại, nhạc nền bắt đầu như một câu chuyện cổ tích, lời ca thật sự rách nát, Trịnh Gia Thạc hát lên mặc dù giọng không đều nhưng cũng không kém lắm, coi như không công không tội.

Có lẽ là bởi vì Hàn Siêu làm đẽm lót, sau đó cho dù Lý Lộ và Trâu Chân Phái cùng nhau đi lên căn quét cao nguyên Tây Tạng cũng làm cho Doãn Manh cảm thấy quả thực là âm thanh tuyệt hưởng.

Trần Tư Đình đi lên hát một bài onfire.

Em gái Tư Đình trời sanh là một ngôi sao, giọng nói sáng rất xinh đẹp, rất có năng lượng tiềm ẩn, rất biết lôi kéo không khí, kéo tất cả các bạn học đều hát theo, ngay cả Doãn Mạnh xưa nay chẳng chạch này (?) cũng không cách nào kiềm chế hát theo. Hàn Siêu nhảy lên ghế sa lon nhún nhảy, Điền Sáng cầm đồ uống giả làm bó hoa đi lên tặng "Hoa" mấy lần, Vi Mẫn và Trâu Chân Phái cũng thét lên bảo mình là người hâm mộ Trần Tư Đình.

Một ca khúc, cả phòng bao giống như hiện trường buổi biểu diễn cùng với Trần Tư Đình, mở chế độ Encore, Trần Tư Đình tự tin cười một tiếng hát lên bài whenyou. Bài hát khó như vậy được Tư Đình hát lên, còn hát rất có khuôn cách nhẹ nhàng khoan khoái đặc trưng của cô nàng.

Doãn Mạnh vỗ tay, cuối cùng bị túm lên hát đôi cùng bá chủ Trần Tư Đình.

Liên tục hát bốn bài, micro bị bọn Điền Sáng cướp đi bắt đầu hát bài hát của Backstreet Boys. Nam sinh cũng hát một hồi thì mệt.

Trời đã tối rồi, Lâm Kha cuối cùng cũng ngủ đủ, lấy khăn quàng cổ của Doãn Mạnh che trên mặt dùng để cản ánh sáng xuống, nhìn một đám bạn nhỏ chơi một mồi: "Sao không có ai hát hết vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Editor: Cà Rốt Hồng

Mọi người lần qua lần lại một mồi, Lâm Kha thì ngược lại rất hăng hái. Làm một con cú, sau mười giờ mới là thời gian tĩnh táo.

"Nào đến đây, nghe Kha thần tặng cho các cậu một ca khúc!" Trần Tư Đình này dẫn mối tương đối chuyên nghiệp, vừa nhìn hiện tại không ai hát, tay mắt lanh lẹ đưa micro cho Lâm Kha.

Tâm tình Hàn Siêu rất không tốt: "Tại sao còn chưa đến phiên tớ?"

Trần Tư Đình giành nói: "Kha thần người ta còn chưa có hát mà! Trước hết để cho Kha thần hát ~"

Lâm Kha xoa xoa tóc rồi bởi lúc ngủ, theo bản năng cầm lấy micro.

Doãn Mạnh vô cùng ân cần, thấy Kha thần muốn hát, chạy như bay đến chỗ máy chọn bài hát ngồi xuống: "Kha thần muốn hát bài gì?"

Lâm Kha hơi tỉnh táo lại, đi tới ngồi ở bên cạnh cô, nhìn đám người kia chọn ca khúc, chặc chặc đứng lên: "Các cậu chọn những thứ quái quỷ gì vậy....."

Doãn Mạnh: "Hà? Đây là cậu chê chúng tôi chọn phong cách không đủ cao? Cậu đi ktv muốn hát ca khúc của Vitas à?"

Lâm Kha liếc mắt nhìn Doãn Mạnh miệng rộng một cái, thỏa hiệp: "Không có việc gì, chủ yếu là những thứ này tớ đều không thể nào lĩnh hội được....."

Như vậy à, nói như vậy coi như là còn rất bình thường. Lâm Kha nhìn qua cũng không phải là loại người ngày ngày ôm mp3 nghe nhạc, không quen âm nhạc lưu hành rất bình thường.

Lâm Kha chọn chọn lựa lựa chọn một bài hát tiếng Anh Doãn Mạnh chưa từng nghe qua, hurts silverlining.

Có lẽ là không biết hát thể nào nên chọn một bài tất cả mọi người chưa từng nghe qua đánh lừa người thôi ㄟ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ

Mở đầu bài hát này là nhịp trống vô cùng rung động, có chút feel của kim khí, xen lẫn tiếng điện tử hỗn hợp, đúng là ca khúc như kỳ danh, kiềm nén trước bình minh mang theo khao khát âm trầm.

Mọi người vốn muốn nghỉ ngơi một chút, một nửa người lập tức bị phần mở đầu hấp dẫn lực chú ý. Lâm Kha vừa mở miệng liền kéo một nửa lực chú ý còn dư lại.

Giọng của cậu ta hơi khàn khàn, còn có chút trong trẻo trước khi biến thành, tương tự với nội dung chính bài hát này, trong sự ngọt ngào kiềm nén lộ ra giây giữa đau thương trong sáng. Hơn nữa giọng Anh của cậu ta mang theo chút kiểu Anh nghiền ngẫm từng chữ một, nhấn rõ trọng âm từng chữ vô cùng có ý tứ, vận luật cả ca khúc đều mang một luồng thúc ép cứu giúp sinh tử, thật đúng là khiến cho Doãn Mạnh mới vừa rồi chọc cậu ta "Phá cách" phải tự vả vào mặt.

Lâm Kha ca hát hoàn toàn làm cho người ta quên bản thân như thế nào, giọng hát của cậu ta hoàn toàn mang theo sức quyến rũ không thể nói rõ, làm cho người ta không tự chủ ngừng thở. Dưới ánh đèn mờ mờ bao phủ khói quá khứ hình dáng, tại lúc Doãn Mạnh không biết cậu ta đã bắt đầu có nét nam sinh thành thực.

Kết thúc đoạn đầu, âm nhạc đột nhiên theo áp lực trong mây đen mù mịt lộ ra một tia ánh sáng, chưa từng buông tha giây giũa trong nháy mắt mãnh liệt bùng sáng lên, ánh sáng giống như là muốn mây đen mù mịt nứt ra, âm điệu rõ ràng căng thẳng vùng lên lại bị Lâm Kha hát ra tiết tấu lười nhác.

Loại ca khúc trộn ven biểu đạt ý tứ cảm xúc xung đột được dung hợp vô cùng kỳ diệu. Tựa như bản nhân Lâm Kha, không quan hệ nỗ lực cố gắng hay không, càng không liên quan đến có quan trọng hay không, nhìn như không thèm để ý, thực ra có thể bay cao, kết quả sau cùng khác xa so với bề ngoài vĩnh viễn tiến xa mạnh hơn người khác rất nhiều.

Lâm Kha lười biếng hát xong, Doãn Mạnh lại rơi vào trầm tư. Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng từ trước tới nay cô luôn ghen tỵ Lâm Kha, tại sao hai mắt quét qua, nhìn một lần là có thể thi cao hơn cô thao thức cả đêm; tại sao cậu ta luôn chơi trò chơi, chưa bao giờ cầu tiến, lại có thể công thức gì nên biết cũng đều biết. Nhìn bề ngoài mọi người chen lẫn thành một đoàn, thật ra thì tâm cơ của Doãn Mạnh nặng hơn mấy thiếu niên cao trung đơn thuần này nhiều, từ trong đáy lòng vẫn đối với Lâm Kha ôm lấy một loại ghen tỵ và suy nghĩ cạnh tranh không điều khiển được đan xen, thậm chí có lúc không cạnh tranh được không tự chủ lại chê bai cậu ta.

Cho dù cô đã sớm biết chuyện người và người không giống nhau, cũng không phải tất cả mọi chuyện cố gắng thì nhất định làm tốt hơn người khác, nhưng loại bỏ ra và nhận được không bằng phẳng nghiêm trọng như Lâm Kha này luôn làm cho cô không thể không xuất hiện một chút nhỏ mọn.

Có lẽ Lâm Kha chậm lụt không cảm giác được những thứ này, bởi vì Doãn Mạnh từ đầu chí cuối cũng không có chán ghét cậu ta, thậm chí xuất phát từ một loại sách lược xử sự khôn khéo "Làm thế nào để làm tốt các mối quan hệ", quan hệ của hai người bọn họ còn tốt đến nỗi không giải thích được.

Nhưng bây giờ từ trong bài hát của cậu ta đột nhiên cô cảm nhận được nghị lực đan xen vào, thật ra thì từ trước đến nay Lâm Kha cũng không có biểu hiện lười nhác, không quan tâm, không có lòng cầu tiến như vẻ ngoài của cậu ta vậy. Biểu hiện từ trước tới nay luôn dùng để đánh lừa con mắt của người khác, bản chất của Lâm Kha hoàn toàn là một người suy nghĩ chính trực.

Bởi vì trong lòng cậu ta hoàn toàn xem những thứ này thành trò chơi, như thế nào nghĩ đầu tư và bỏ ra mới lấy được hồi báo căng xúng, bởi vì lấy tư cách của bản thân cậu ta mà nói, hoàn toàn không cần tốn hao quá nhiều thời gian ở mặt này.

Đang lúc Doãn Mạnh suy đoán chỉ hướng trong đầu của Lâm Kha, Vi Mẫn bên cạnh kích động nín lấy chân của Doãn Mạnh. Vi Mẫn và Trâu Chân Phái quan hệ không tệ, bình thường cùng vào cùng ra, học tập tốt hơn Trâu Chân Phái và Lý Lộ, nhưng không đuổi kịp Doãn Mạnh và Trần Tư Đình, loại hình xinh đẹp khả ái, không thể nói là đại mỹ nữ gì, nhưng thanh thuần động lòng người thì dư dả.

"Cái đó, Mạnh Mạnh?"

Doãn Mạnh hoàn hồn: "Gi?"

Mặt Vi Mẫn có hơi đỏ lên: "Bạn và Lâm Kha quan hệ cũng không tệ lắm phải không?"

Doãn Mạnh nghẹn lời, đây là muốn làm gì: "Nói tiếp đi."

"Vậy, cậu biết Lâm Kha có cô bạn gái nào không?"

"Phụt!" Doãn Mạnh uống nước trái cây thiếu chút nữa sặc ra, "Không, không có."

Lý Lộ đột nhiên chạy tới, hăng giọng nói: "Chuyện gì? Chuyện gì? Không phải Vi Mẫn cậu nhìn trúng Lâm Kha đó chứ?"

Vi Mẫn buông tay: "Cũng không có, chỉ là cảm thấy cậu ấy hát thật đẹp trai." Lý Lộ chống cằm tìm tòi: "Đúng thật á, thật sự không nghĩ tới cậu ấy hát tốt như vậy."

Vi Mẫn gật đầu một cái ả theo nói: "Đúng vậy á, nếu vừa rồi cậu ấy ôm cây đàn ghita nữa tớ thật sự muốn nhào tới rồi."

Đội đã nào! Đợi chút đây là tiết tấu gì vậy? Suy nghĩ của Doãn Mạnh chợt lóe lên không có đuổi kịp suy nghĩ của mấy cô nàng bên cạnh này. Đây là trống hoa si với Lâm Kha sao?

Lý Lộ thờ dãi: "Nếu không phải Kha thần thật sự quá lùn, tớ thật sự cũng có chút ý động rồi."

Đợi một chút, cô gái, không phải cậu đã có Trịnh Gia Thạc rồi sao? Cậu không thấy có lỗi với bạn trai nhỏ của cậu sao? Trong nháy mắt Doãn Mạnh cảm thấy mình quá già rồi. Mặc dù cô ở chung một chỗ không thiếu được thường đậm chọt từ huyết của Lâm Kha, nhưng không biết có phải cô và Lâm Kha ngồi chung lâu rồi hay không, luôn có loại cảm giác từ huyết của mình cũng bị đậm chọt.

Vi Mẫn trái lại rất là dịu dàng: "Tớ cảm thấy không tồi. Dù sao tớ cũng mới 1m 58. Lại nói Lâm Kha rốt cuộc cao bao nhiêu?"

Ý này là? Phù hợp phối với cô nàng?

Doãn Mạnh nhanh chóng nói tiếp: "1m 69."

Lý Lộ điên cuồng lắc đầu: "Mẹ kiếp, thì ra cậu ấy lùn như thế? Tớ đều cũng 1m 72 rồi! Hoàn toàn không được." Lý Lộ sở trường là vũ đạo, tiêu chuẩn hơi cao.

Ngược lại Vi Mẫn cảm thấy tạm được, nhưng Lý Lộ này chỉ sợ thiên hạ không loạn, lại lập tức nói: "Không được! Cậu suy nghĩ một chút cậu mang giày

cao gót, cậu cũng cao sắp bằng cậu ta! Đến lúc đó có bao nhiêu lúng túng á."

Này! Các cậu suy nghĩ quá nhiều rồi! Chữ Bát (八) còn chưa có chồng đấy lên đầu, lúc này Doãn Mạnh không biết lấy cái gì hình dung tâm tình của mình, có lẽ không rõ cảm giác?

Vì Mẫn bị Lý Lộ nói do dự: "Đúng thật, so với nam sinh khác có vẻ lùn, nếu Lâm Kha ăn rồi ăn mập lên thì có vẻ hơn lùn. Tổ vẫn phải suy nghĩ thêm một chút."

Có loại thuốc bổ như vậy à! Nhất thời Doãn Mạnh đối với Lâm Kha tự nhiên sinh ra một loại cảm giác cùng chung mối thù, đám em gái này thật là hoàn toàn không biết có tiền có quyền lại có học thức chính là vương đạo, tại sao chỉ xem chiều cao thôi vậy?

Lúc này Vi Mẫn đã cầm micro lên rồi, giọng hát mềm dẻo hát lên bài hôm nay em phải gả cho anh. Lâm Kha đi vệ sinh xong, trở lại đặt mông ngồi bên cạnh Doãn Mạnh, liếc nhìn bộ dạng bệu mồm ngu ngốc của Hàn Siêu: "Ha, bộ dạng ngu ngốc này của anh Siêu, thật là từng phút đồng hồ đều muốn tôi dạy cậu ta đối nhân xử thế."

Không biết vì sao Doãn Mạnh nhìn Lâm Kha chạy như điên ở phía trước, trong lòng sinh ra một loại cảm khái làm mẹ thật chỉ tiếc rèn sắt không thành thép kia, cậu xem một chút bộ dạng như thằng ngốc này của cậu! Các em gái đều ghét bỏ cậu! Cậu có thể quật khởi ngược lại, làm cho bọn họ xem một chút người lùn cũng có mặt tốt á!

Đến lúc đó có thể vung tay áo lên để cho bọn họ thấy theo đuổi cậu khó bao nhiêu á!

Lâm Kha cũng không biết hiện tại Doãn Mạnh đang thông suốt giác ngộ, quán tính cảm lấy đồ uống của Doãn Mạnh uống hết: "Ô, tự giác như vậy. Thật khó có được ah."

Doãn Mạnh thiếu chút nữa cắn nát răng phun lên trên mặt cậu ta, nhưng nhìn bộ dạng ngoan ngoãn uống nước trái cây của cậu ta, liền nghĩ đến chuyện bị chê lùn, cảm thấy cần phải đối tốt với cậu ta một chút: "Lâm Kha, thật ra thì lùn một chút cũng không có gì. Bạn bè nói chơi thôi, cậu ngàn vạn lần đừng quá để ở trong lòng."

Lâm Kha sắc mặt một cái: "Cậu nói cái gì?"

Doãn Mạnh bỏ qua, cô cảm thấy Lâm Kha quả nhiên chính là Lâm Kha, cho dù người ta nói xấu cậu ta như thế nào thì suy nghĩ "Tôi là thần tôi nhất" cũng không phai mờ được: "Thôi, không có việc gì." Cô cũng không phải là giúp cậu ta đối chọi lại, chuyện vớ vẩn, cô cần gì lại..... Loại cảm giác quý dị không thể điều khiển được này..... Đợi chút, tại sao cô thương hại cậu ta á! Rõ ràng cậu ta học tốt hơn cô, trừ lùn ra cuộc sống người ta hoàn toàn tốt đẹp có được hay không!

Lâm Kha hoài nghi nhìn Doãn Mạnh: "Sao vậy, đây là đột nhiên cậu giác ngộ tôi đến cùng có bao nhiêu thói xấu sao?"

Doãn Mạnh: "..... Im miệng uống nước trái cây của cậu đi." Cô đúng là đỡ hơi xen vào việc của người khác đầu óc bị nước vào mới cảm thấy Lâm Kha sẽ vì loại chuyện quý quái này mà khổ sở ah.

Trên thực tế, một học thần như Lâm Kha, suy cho cùng cũng sẽ không cùng người phạm so đo loại chuyện này, Lâm Kha tương đối có giác ngộ. Doãn Mạnh cảm thấy cho dù cậu ta biết cũng sẽ cảm thấy chê cậu ta thì người đó mất bị mủi.

Đúng á! Dù sao đến cuộc thi không phải là thay phiên tới đây quỳ liếm sao! _(:3" ∠)_

Doãn Mạnh: quq

Suy cho cùng thi giữa kỳ xong có chút thoải mái, một đám người chơi điện khủng đến 10 giờ rưỡi, lần thứ 7 mẹ Trần Tư Đình gọi điện thoại, tiếng còi xe bọn họ ở phía dưới ktv cũng có thể nghe thấy, mọi người mới giải tán.

Cũng may Doãn Mạnh đã sớm gọi điện thoại cho ba mẹ, nói ở chung một chỗ với các bạn học, mới không có chuyện gì.

Trần Tư Đình đã sớm leo lên xe của mẹ cô nàng, cách cửa sổ vẫy tay chào mọi người.

Còn dư lại vài người không có mấy người thuận đường, Lý Lộ đi theo Trịnh Gia Thạc và Điền Sản đi về phía Bắc, đã sớm nói tạm biệt. Hàn Siêu và Phùng Linh Khai ở cùng một tiểu khu, kết nhóm gọi taxi.

Còn lại Lâm Kha, Vi Mẫn và Doãn Mạnh. Gần kvt có hai xe điện ngầm, tuyến số 17 và số 2 giao nhau, nhà Doãn Mạnh lên tuyến số 17, Vi Mẫn và Lâm Kha đều là tuyến số 2.

Vào xe điện ngầm, Doãn Mạnh nói tạm biệt với hai người, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vi Mẫn đỏ bừng thình thoảng liếc nhanh về phía Lâm Kha một cái, thật sâu cảm thấy tất cả thiếu nữ đều là nghĩ một đằng nói một nẻo. Loại bong bóng màu hồng này đã bao lâu cô không được nhìn thấy ah $\geq \nabla \leq$! Thật là hoài niệm.

Doãn Mạnh phát phát tay, nện bả vai Lâm Kha một cái, nói một câu "Cố gắng lên", dưới tầm mắt không hiểu gì hết của cậu ta vào xe điện ngầm tuyến số 17.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Editor: Cà Rốt Hồng

Cho dù dần dần thoát ly khỏi hàng ngũ trừ danh dựa vào truyền thống, Thất Trung vẫn như trước là một ngôi trường cao trung. Đã là một trường cao trung, nó không thể tránh khỏi, những buồn vui không thể dự tính trước cứ tới tới lui lui ở trong lòng của các thiếu niên và thiếu nữ thanh xuân – Họa phụ huynh

Sáng thứ hai, không khí lớp 7 hơi có vẻ mất tinh thần. Hàn Siêu phờ phạc ỉu xiu ngồi ở trên ghế, quét tất cả giấy vụn, giấy gói đồ ăn, máy chơi game trong học bàn vào trong cặp sách.

Doãn Manh chán ghét liếc mắt một cái, cuối cùng vẫn không nói cái gì.

Cô quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Kha, thật may là cậu ta không lồi thối giống như Hàn Siêu. Nếu tính cách cậu ta ngày ngày giống như Hàn Siêu, có lẽ cô sẽ phát điên lên.

Chủ nhiệm lớp – chị Lý cứ theo thường lệ đập giày cao gót bước vào, mắt kiếng dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng, phát ra ánh mắt nghiêm nghị, khiến cho tập thể học sinh lớp 7 không rét mà run.

Thực ra như ngồi trên chông cũng không chỉ bởi vì buổi chiều họa phụ huynh, nhiều hơn vẫn là bởi vì buổi sáng sẽ phát bài thi!

Đối với Hàn Siêu loại bạn học thi không tốt này, thời gian ngắn ngủi mà rườm rà này chính là thời gian chờ đợi một tiếng trước khi dẫn cậu ta tới pháp trường xử bắn. Đối với Doãn Manh một bạn học tràn đầy mong đợi đối với cuộc thi này, thì lại như sống giữa hai cuộc hành trình thiên đường và địa ngục.

Có lẽ chỉ có học thần Lâm Kha hai chân treó nguẩy uống sữa tươi như trước, có thể đạt tới cảnh giới "Ai chết ai sống thì mặc kệ, dù sao ông đây cũng đệ nhất thiên hạ".

Chị Lý rất là thông cảm tâm tình khẩn trương của bọn họ, vuốt ve mắt kiếng, cầm xấp thành tích trên tay giao cho Ủy viên học tập – Doãn Manh. Lúc này, ngay cả tổ chức tâm lý cực cao như Trần Tư Đình cũng thầm nuốt từng ngụm nước bọt.

Doãn Manh lập tức cảm thấy một xấp phiếu điểm nhẹ nhàng trong tay, trở nên nặng ngàn cân. Sau khi phân cho mấy người phát, cô gần như là trừng mắt nhìn chăm chú mỗi một tờ phiếu điểm còn lại trong tay cô.

Nhưng tiếc nuối chính là, phát nửa ngày cũng không có của cô. Cuối cùng chỉ còn một tờ phiếu điểm ở trong tay cô chính là của Hàn Siêu.

Ngữ văn tiếng Anh loại môn khoa học xã hội này thành tích hơi thấp, nhưng vật lý hóa sinh đều thuộc loại tốt trở lên, số học vậy mà thi được 108 điểm (max 120 điểm), lấy mức độ khó của bài thi Thất Trung mà nói, được tính là khá cao rồi. Trên dòng xếp hạng năm học mấy con số sáng long lanh: 222.

Có nghĩa là đứng thứ 222 toàn khối. Đây cũng thật phù hợp với tính cách của cậu ta, Doãn Manh =w=. Cả khối cộng lại hơn 400, không tới 500 người, xếp hạng này cũng không tính trước khi thi, cũng không dựa vào sau khi thi, chỉ có thể dựa theo điểm trung bình.

Chỉ có điều, ban thực nghiệm Thất Trung có bốn lớp, 100 người phía trước đều là học bá kim cương. Một chút mảnh khoé muốn chen vào quả thật là vọng tưởng. Nói như vậy, thứ hạng này của Hàn Siêu không tính là tụt hậu.

Hàn Siêu thấy Doãn Manh chậm rãi đi tới, nín thở, khi phiếu điểm dừng lại ở trên bàn của cậu ta thì vẻ mặt của cậu ta gần như hiện lên bốn chữ to "Thấy chết không sờn", làm cho Doãn Manh vốn cũng đang hồi hộp phì một tiếng nhin cười không được.

Ánh mắt cậu ta trừng thành chuông đồng lớn, trừng mắt nhìn tờ phiếu điểm kia, miệng há thành hình chữ O: "Manh Manh, cậu véo tớ một cái!"

Doãn Manh xuy một cái, kéo cái ghế ngồi về vị trí của mình.

"Vậy mà điểm lại cao như vậy! Ai tới đánh tớ một cái!" Hàn Siêu vui mừng nhảy dựng lên làm một động tác nắm chặt tay hướng lên trên, đưa về phía trước mặt Doãn Manh.

Phía dưới ríu rít hưởng ứng: "Đề tớ!"

"Hắc! Anh Siêu đề tớ đánh trước cho!"

"Cút đi, ha ha ha ha, đề tớ đánh đầu tiên cho!"

Không khí mới vừa dịu xuống một chút, Doãn Mạnh đã chờ được phiếu điểm của cô.

Dòng cuối cùng một chữ xếp hạng không lồ màu đỏ: "78." Cô thi được hạng 78, Doãn Mạnh cắn môi một cái, có chút ngửi vị tạp trần.

Cô biết ở Thất Trung tung hoành không dễ, nhưng lại không ngờ đúng là vẫn còn đánh giá cao năng lực của mình. Dùng một thời gian hai tháng ra ý đồ triệt tiêu cố gắng bắt đầu từ năm nhất tiểu học của học bá người ta, đó cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chỉ mất mác uể oải một hồi, Doãn Mạnh tìm về tự tin.

Cô Lý phát xong phiếu điểm gọi đại biểu môn ngữ văn lên phát bài thi ngữ văn, thoạt nhìn vẻ mặt cô ấy không chút thay đổi, kì thực mắt kiếng đã ngăn trở về vui mừng tràn ngập ở trong ánh mắt: "Xem ra các em ôn tập thi giữa kỳ không tồi ah! Thành tích trung bình lớp chúng ta mặc dù không sánh bằng 4 lớp tôi đang dạy, nhưng điểm cao nhất lại cao hơn 4 lớp, mọi người vỗ tay cho Lâm Kha, đứng thứ 5! Trong đó vật lý và số học đứng đầu khối."

Lâm Kha được ánh mắt sùng kính của cả lớp rửa tội, không loạn chút nào, hậu tri hậu giác đứng lên nhận lấy phiếu điểm trong tay giáo viên, quơ quơ ngồi về chỗ ngồi, cảm giác giống như là cậu ta hoàn toàn không để ý đến điểm số này như thế nào.

Doãn Mạnh: =□=. Cậu cho rằng cậu là thủ tướng đi điều hành à ~ thật là ghen tỵ làm sao!

Lâm Kha liếc mắt nhìn điểm số của Doãn Mạnh ha ha cười một tiếng: "Rất tốt."

Cũng không biết cậu ta có ý gì, nhưng một tiếng này dừng ở trong lỗ tai Doãn Mạnh chỉ là châm chọc rồi châm chọc, hung hăng đá quả bóng rổ của cậu ta về phía sau.

Lâm Kha tròn mắt: "Ê! Bụng dạ hẹp hòi." Nói xong đành phải chạy mấy bước đuổi theo nhặt quả bóng trở về.

Thứ hai là nữ lớp trưởng Vương Thanh Nhã, xếp thứ 24 trong khối. Cái này rất bình thường, em gái Vương Thanh Nhã bình thường chính là cảm cờ đi trước, Lâm Kha hơi không chú ý một chút cũng sẽ bị cô nàng chiếm đoạt ghế thứ nhất.

Người thứ ba chính là hắc mã lần này tuôn ra Trần Tư Đình, xếp thứ 26 trong khối. Đây thật khiến cho tim Doãn Mạnh thất lại, con nhóc Trần Tư Đình này quả nhiên là nhìn bề ngoài không có tron trượt, trên thực tế cái gì cũng đều hiểu, một chút xiu cũng không thể buông lỏng cảnh giác. Nói chuyện yêu đương liền thi tốt thật sự là ăn gian quá đi!

Giáo viên phát xong ba vị trí đầu cũng không nói gì khác, hớn hờ ra mặt tổng kết một câu: "Tóm lại, hiện tại các bạn trong lớp chúng ta rất biết nỗ lực, lần thi này trong ban phổ thông chúng ta đứng thứ nhất, điểm trung bình so với ban thực nghiệm vẫn còn thiếu một chút nữa, nhưng vẫn có hi vọng nghịch chuyển đây! Nhất định phải không ngừng cố gắng, chúng ta cũng không kém gì so với người ta, không thiếu tay không thiếu chân, cũng không thể để cho danh tiếng ban thực nghiệm người ta đè ép chúng ta á!"

Chị Lý nói vô cùng hào hùng, các bạn học phía dưới có thể là bởi vì tổng thể thi đều rất tốt nhận được khích lệ, từng người từng người vỗ tay.

Doãn Mạnh thật sâu chấp nhận, xếp hạng ở lớp của cô mới đứng thứ bảy mà thôi.

Điểm tiếng Anh đứng nhất lớp, vật lý lần này thi được 91 điểm (max 100 điểm), coi như là đứng thứ hai sau Lâm Kha. Ngữ văn bình thường, hóa học mặc dù một thời gian dồn sức nhớ, nhưng khối sắc cũng không lớn, theo như thứ hạng khối sắp xếp chỉ coi như là chệch xuống dưới loại trung, sinh vật bởi vì vừa mới học, cho nên vấn đề không lớn; cản trở nhất chính là số học rồi.....

Chỗ khác biệt giữa Thất Trung và trường cao trung thông thường là ở, độ khó số học quả thực là trên gấp mấy lần.....Một câu thứ ba gần cuối đề thi cũng có thể làm đề thi sau cùng ở trường học khác, lúc thi xong số học Doãn Mạnh cũng đã biết cân lượng của mình rồi.

Mới đầu cô còn cảm thấy lần đầu tiên thi học kỳ trường học sẽ không ra quá khó, kết quả lựa chọn cô mò không ra một nữa, hai đề điền vào chỗ trống cuối cùng hoàn toàn là vớt điểm. Sáu đề lớn, không có đề căn bản, không nói ba đề sau, ngay cả ba đề trước cô cũng không thể bảo đảm hoàn toàn đúng, hai đề cuối cùng hoàn toàn là vớt điểm, viết câu hỏi thứ nhất liền không thể nào xuống tay. Từ trước đến nay tỏ ra đề số học ở Thất Trung xảo trá đến đáng sợ, một cái nút thắt một cái sáng tạo, Doãn Mạnh đau đầu nhất chính là không tìm ra được đường giải đề số học, hoàn toàn không có giới hạn có thể tìm ra. Có thể nghĩ lần này số học cô thi nát bao nhiêu, chỉ cần một kết quả tốt, quả thật làm cho lòng cô quặn thắt.

Vấn đề chủ yếu là, bình thường cô đều nghe giảng thật tốt, về còn làm mấy đề ôn tập, chẳng qua là cảm thấy mới vừa tự trường trọng điểm hẳn là rơi vào căn bản, trừ một chút đề tiêu biểu, đề lớn cao siêu khác cũng có thể công phá từng cái một, mới rơi vào kết quả như bây giờ. Nhưng cô đều như thế, đề như vậy bạn học khác thực sự chưa phát hiện khó sao?

Lâm Kha được 115 điểm thật là bình thường, kết cấu trong não khác nhau Doãn Mạnh đã sớm bỏ qua so sánh, nếu mỗi ngày so với cậu ta, có thể đoán được cô sớm đau tim mà chết rồi. Bài thi như vậy, Hàn Siêu có thể làm được điểm cao như thế, cũng khá giỏi lắm rồi! Xem ra bắt kẻ là phá phách hay là kết giao bạn trai mỗi người đều có vài bản chài ah! Doãn Mạnh cảm thán thật sâu cuộc sống không dễ, cô trùng sinh còn như thế, những học sinh không có trùng sinh thì như thế nào trôi qua được ah.....

Doãn Mạnh cũng không có nghĩ sâu về vấn đề này, mà là nhanh chóng bắt đầu sắp xếp điều chỉnh chiến lược như thế nào, đối với các môn trọng điểm nên hoạch định lại lần nữa.

Đối với cuộc thi số học cô dự liệu đúng, bài thi số học càng phát xuống dưới, tiếng oán than không ngớt. Trong lúc nghỉ giữa giờ học, Trần Tư Đình cũng quyet miệng: "Lần đầu tiên tớ thi số học thấp như thế....."

Doãn Manh thở dài theo nói: "Tớ cũng thế..... Cực thấp."

Lý Lộ chen miệng: "Mẹ kiếp, tớ cũng không đạt tiêu chuẩn, các cậu như thế này mà nói là thấp à?"

Cô Vương dạy số học đi vào cũng không nổi giận với bọn họ, cười khanh khách nói: "Lớp chúng ta có nửa lớp đều không đạt tiêu chuẩn, nào nào nào, đạt tiêu chuẩn đến đây lấy cục kẹo, đây là phần thưởng cho các em~"

Cả lớp cũng không bởi vì cô Vương phát kẹo mà vui mừng mấy phần: "Cô ơi sao mà cô ra khó như vậy á! Đề thi đua cũng đơn giản hơn cái này!"

"Ôi! Chênh lệch khá xa, trình độ giữa các em và đề thi đua hình như hoàn toàn không thể so sánh!" Cô Vương móc lấy nhẫn mạnh, lắc lắc ngón tay, "Hay là các em muốn tăng thêm một chút~"

Doãn Manh: "....."

"Chỉ có điều, bài thi lần này đúng là ra khó một chút. Kết quả không ngờ các em thi kém như vậy ah, còn nữa ban phổ thông toàn quân bị tiêu diệt. Toàn ban không có một người trên 100. Lớp chúng ta vẫn không tệ lắm, bạn Lâm Kha này, thi tốt vô cùng. Đúng đầu toàn khối, 115 điểm. Lớp chúng ta vẫn vô cùng lợi hại á ~" Cô Vương chớp chớp mắt.

Mặt Lâm Kha một chút vui mừng cũng không có, đoán là từ nhỏ đến lớn được khen ngợi nhiều, tự nhiên thành thói quen, sau khi cậu ta nghe giáo viên khích lệ xong, lực chú ý chuyển tới khe hở chỗ góc bàn, chân buông lỏng. Quả bóng rổ màu đen của cậu ta xoay tròn lăn đến dưới lòng bàn chân của Doãn Manh.

Doãn Manh đang nghe cô Vương nói nhập thần, đột nhiên nghe một tiếng thét chói tai của Hàn Siêu: "Sâu! Doãn Manh phía dưới chân cậu có con sâu kia!"

Cậu ta từ trên ghế nhảy bật lên, mấy nữ sinh bên cạnh bị dọa đến toàn bộ đứng dậy.

Doãn Manh: Σ(°Д°)!!! Mẹ nó đừng hù dọa cô ah!

Cô Vương thấy thế lập tức ổn định lòng người: "Đừng có nóng vội, ngồi xuống trước đi, đều ngồi xuống."

Có thể ngồi xuống mới là chuyện lạ rồi đấy! Doãn Manh vừa cúi đầu, nhìn xuống, đột nhiên nhìn thấy trên mặt lăn qua của quả bóng rổ có một chị bọ rùa, đang nhìn cô chăm chăm.

Trời đất ơi!!! Mặc dù cô không sợ côn trùng, nhưng cái con này cũng cách cô quá gần! Hơn nữa tại sao lại lớn như vậy á! Cô chưa bao giờ gặp qua con bọ rùa nào lớn như vậy!

Doãn Manh rất muốn cũng nhảy dựng lên, nhưng vừa nghĩ tới cô nhảy lên sẽ kinh động chị bọ rùa, lý trí liền vượt lên tình cảm làm cô đành ngồi yên ở tại chỗ.

Nhất thời, trong lớp tiếng thét sợ hãi vang lên thành một chuỗi dài, liên tục không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 30

Trong lớp đột nhiên phát sinh loại chuyện hùng hổ này, thực ra cũng không hiếm thấy. Chuyện này cũng không thể trách con côn trùng này, đoán là nó vẫn còn đang thấy quái lạ tại sao lại bị một đám nhân loại kỳ quái vây xem mình đấy.

Nói là chuyện nhỏ, nhưng ngay lúc ấy, cảnh tượng cả lớp đều kinh hô lên, dưới tình huống các bạn nữ đều biểu thị sự sợ hãi, "Người trưởng thành" Doãn Manh cũng cương cứng rồi. Từ lẽ thường mà nói thật ra thì cô có thể dùng động tác im ắng nhảy ra, nhưng cô thật sự sợ con bọ rùa mơ màng kia đột nhiên nổi điên. Nghe nói đánh chết loại côn trùng này có thể lưu lại mùi thú, cô cũng không muốn mùi đó lưu lại trên đùi của mình.

Cô Vương thấy chiều ổn định lòng người này không dùng được, quyết định tự mình ra trận: "Đừng sợ, đừng sợ, để cô đuổi con côn trùng này ra ngoài ~" một loại cường điệu đặc hữu mềm mại của người phương nam, khiến cho bạn học cả lớp cũng không có tin phục.

Trên thực tế, quả thật đây cũng không phải là sở trường của cô ấy. Chỉ thấy cô ấy thò tay vung về muốn kéo quả bóng rổ đi, bóng rổ đụng đưa trái phải, làm Doãn Manh phát hoảng vội vàng nói: "Cô ơi để em làm để em làm!"

Lâm Kha sau lưng cô bấu mỗi một cái, nén cười: "Xem? Gặp báo ứng rồi đó?"

Đoãn Mạnh đột nhiên cảm thấy thằng nhãi này cười đáng ghét làm sao: "Ha ha, đây có nghĩa là quả bóng của cậu đã từng bị côn trùng nằm bò lên."

Lâm Kha lắc lắc đầu, có thể là không hài lòng lắm đối với phản ứng của Doãn Mạnh, nhưng nhìn giáo viên đầu đầy mồ hôi muốn dùng thước eke kẻ bảng đen gạt con bọ rùa ra, con bọ rùa bám chặt vô cùng, quả bóng quay vòng mấy lần đều bám quay vòng theo, Doãn Mạnh bị dọa sợ run run.

Cố nén nụ cười xấu: "Cần tôi giúp cậu không?"

Cái điệu bộ "Muốn tôi cứu cậu thì cầu xin tôi đi" này là cái quỷ gì, cô có phải là cô bé chơi nghịch đâu? ! Σ(;д°)! ! !

Lòng dạ chỉ nhỏ như đầu kim như vậy sao? Doãn mạnh kiên quyết chống lại hành vi tiếp tay cho giặc kia, khinh bỉ nhìn Lâm Kha một cái, vẻ mặt hy sinh vì việc nghĩa, dùng bút đâm xuống.

Lâm Kha chắc một tiếng, bộ dạng giống như là cảm thấy không còn thú vị, hơi ngửa cơ thể ra, chân đá một phát, quả bóng rổ lăn ra ngoài. Chị bộ rùa lạch bạch lộn đầu rơi xuống bên cạnh, vừa mới lồm cồm bò dậy. Cậu ta nhanh tay lẹ mắt cầm nắp sữa chua của Doãn Mạnh đi lên đập một cái, một sự kiện cả lớp rối rắm cả buổi trời cứ như vậy nhẹ nhàng kết thúc.

"Kha thần! Quả nhiên không hổ là thần." Thằng nhóc nhát gan Hàn Siêu vào thời khắc mấu chốt tìm đường chạy mất, vẻ mặt kính ngưỡng nhìn Lâm Kha, vượt mông ngựa xong quay về chỗ ngồi, hình dáng vốn cao ráo lại co đầu rúc cổ sợ hãi ở trong một đám nữ sinh như hạc đứng trong bầy gà.

Đoãn Mạnh đỡ trán, như có điều suy nghĩ nhìn Lâm Kha một cái. Cô vẫn cho là Lâm Kha từ trước đến giờ thích trêu cô, ngoài miệng nói như thế nhưng rốt cuộc cũng không tính toán với cô. Không ngờ có thời điểm cũng làm việc nghiêm!

Cô quyết định thưởng cho cậu ta một bông hoa hồng nhỏ!

Buổi trưa, Doãn Mạnh đặt “bông hoa nhồng nhỏ” được vẽ khá hoàn mỹ lên trên bàn Lâm Kha.

Lâm Kha ăn cơm xong trở về lớp, liếc mắt một cái: "Cậu vẽ con bộ rùa này lên sữa bò của tôi làm cái gì? Làm cho tôi không muốn uống nữa rồi."

Doãn Mạnh: trợn mắt (𦔻 𦔻) 𠄎. Xem như cô chưa từng nói gì đi!

Sự kiện con bỏ rùa trừ làm bạn học nữ cả lớp (cùng Hàn Siêu) kinh sợ ra, vẫn có một chút tác dụng tốt, ví dụ như: không khí căng thẳng chờ đợi họp phụ huynh của cả lớp bị tiêu tan hầu như không còn.

Nhưng nghĩ trura vừa qua, căng thẳng chạy đi đều quay trở lại. Ngược lại Đoàn Mạnh không có cảm giác gì quá lớn, thật ra thì sau thi hợp phụ huynh xong, coi như thi kém đi nữa, trên thực tế phụ huynh cũng sẽ không làm gì đối với bọn họ. Căng thẳng nhất là do tự mình gây áp lực cho mình.

Cô Lý đập giày cao gót đi vào lớp, kinh ngạc phát hiện các học sinh lớp 7 luôn luôn ồn ào hôm nay đều nể nếp ngồi tại chỗ: "Ồ! Các em cũng biết học tập? Hiện tại làm ra bộ dạng này đã vô dụng, còn có một tiếng nữa phụ huynh của các em sẽ tới. Nhanh thu dọn đồ đạc xong rồi rời đi~ hoặc là đi thư viện tự học, không cần ở trong lớp chiếm chỗ ngồi. Đến lúc đó phụ huynh của các em sẽ ngồi ở chỗ của các em."

Cũng không biết từ lúc nào, chị Lý đơn thuần khả ái càng ngày càng trở nên thích đùa giỡn như vậy TvT.

Lúc này, lấy Hàn Siêu cảm đầu một vài thiếu niên bịt tay trộm chuông lớp 7 đã sớm hành động làm cho cái bàn đổi mới hoàn toàn, hoàn toàn khác biệt với bộ dạng lười nhát trong ngày thường, cái ghế cũng lau sáng bóng.

Khá nhiều học sinh lưu luyến nhìn lớp học, lầu bầu cò kè mắc cả với giáo viên: "Cô ơi, chúng em có thể dự thính hay không?"

"Đúng vậy cô ~ ở lại bên ngoài căng thẳng nhiều hơn."

"Đúng ah! Chị Lý không cho chúng em nghe, đây là muốn nói chuyện bí mật gì á!"

"Haiz ~ các em thi tốt như vậy, tôi nhất định sẽ khen ngợi các em ở trước mặt phụ huynh của các em, yên tâm đi."

Một tràng tiếng "À?" vang lên, hiển nhiên là không ai tin tưởng.

Cô Lý thoát nhìn trẻ tuổi dễ gạt gẫm, kì thực nói một không hai, còn lâu mới quan tâm chuyện như vậy. Cô ấy phát tay một cái: "Các em để lại phiếu điểm đạt được ở trên mặt bàn, rồi có thể đi."

Trong mắt cô ấy xoay động, nhìn chăm chăm Hàn Siêu nói: "Tuyệt đối đừng giờ trò khôn vặt ~ trên mặt bàn ai không có tôi sẽ gấp riêng phụ huynh người đó một chút."

Suy nghĩ hoàn mỹ trong lòng Hàn Siêu bị đoán được, làm mất quý le lưỡi một cái.

Cô Lý bỏ sung: "Lớp trưởng đến phòng làm việc của tôi lấy tài liệu hợp phụ huynh cần dùng. Ban cán bộ ở lại phát tài liệu, những người khác làm xong trực nhật, là có thể đi."

Trái lại Lâm Kha cái gì cũng không sợ, (đứng đầu lớp sợ cái quỷ gì) người ta xoay qua bóng rổ xách cặp sách lên chạy đến cửa lớp: "Ai tới? 5v5 chơi một trận đi?"

"Tớ tớ tớ!" Lúc này Hàn Siêu đã hoàn toàn quên giờ tay lên, cả đám nam sinh viết qua loa mấy giấy rồi thu dọn cặp sách chạy như điên ra ngoài.

Doãn Manh lắc đầu một cái, nghĩ thầm các anh muốn dùng vui chơi thỏa thích để làm tê liệt mình thôi.

Mấy ban cán bộ phát xong tài liệu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà. Doãn Manh và Trần Tư Đình ngồi ở trên bàn kế cận trò chuyện, Trần Tư Đình là bởi vì mẹ của cô ấy gọi tin nhắn nói cô ấy đợi bà cùng nhau về nhà.

Còn Doãn Manh có lẽ là vì dù sao mới vừa thi xong cũng không có chuyện gì, đã nói trước với giáo viên phụ huynh xin phép vắng mặt, cô thay mặt nghe họp, cho nên theo Trần Tư Đình ngồi một chút.

Kết quả lại không ngờ mẹ Doãn luôn luôn bận rộn lại là người đầu tiên đến, 1 giờ rưỡi đã vào phòng học của Doãn Manh ngó đảo đảo: "Mẹ?"

Hôm trước cô nói trường mở cuộc họp phụ huynh, mẹ Doãn nói trúng vào ngày nhà hàng bà đón tiếp thuê vụ, cho nên không chắc chắn có thể tới.

Cô bày tỏ rất hiểu, để mẹ Doãn làm việc, dù sao đây là thời điểm chạy nước rút của chuỗi nhà hàng bà đang kinh doanh, không thể phân tâm, lại không nghĩ rằng hôm nay bà lại đến!

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?" Doãn Manh vui sướng chạy tới.

Mẹ Doãn kéo Doãn Manh: "Mẹ để cho ba con và cô nhỏ con đi, lần đầu họp phụ huynh cao trung cho Manh Manh chúng ta tại sao có thể không tham gia được?"

Trần Tư Đình rất lễ phép chào hỏi: "Con chào đi."

Mẹ Doãn nghe Doãn Manh đề cập tới Trần Tư Đình, trong ấn tượng là một đứa trẻ gia cảnh rất tốt, vừa thấy mặt quả nhiên có cảm giác quý khí. Nhưng cũng không làm người chán ghét, ngược lại rất làm người khác ưa thích.

Mẹ Doãn không keo kiệt chút nào tán thưởng một phen, cuối cùng tổng kết lại mà nói: "Manh Manh có thể kết giao với bạn tốt như con, di thật sự yên tâm."

Mẹ Doãn đến không lâu, phụ huynh những nhà khác cũng lục tục đến. Mẹ Doãn nắm mạnh với Doãn Manh: "Cùng Tư Đình chờ mẹ ra rồi chúng ta cùng về!"

Doãn Manh đồng ý: "Dạ!" Cô Lý đi vào, cô ấy phát phát tay để cho hai cô tránh đi. Trần Tư Đình và Doãn Manh nghe lời nhón chân lên chạy ra khỏi cửa, hai người chiếm lĩnh cửa sổ tốt nhất ở cửa sau, nhìn một cái không sót gì quan sát phụ huynh cả lớp.

Trần Tư Đình thở dài nói: "Không trách được mỗi lần tự học Hàn Siêu chơi điện thoại đi động đều bị phát hiện, thì ra là từ cửa sau nhìn hành động của cậu ta thật là quá rõ ràng!"

Doãn Manh châm chọc: "Cậu xem ba cậu ta cũng đang chơi điện thoại đi động kia." Ba Hàn Siêu tuổi nhìn không lớn, nghe nói là phi công, da có chút đen, lông mày thô to vừa nhìn liền biết cùng Hàn Siêu từ một cái khuôn đúc ra, nhưng vừa ngẩng đầu cái loại hiên ngang mạnh mẽ khốc đẹp trai nhiệt tình đó, Hàn Siêu hoàn toàn không thể sánh được.

Trần Tư Đình có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Nếu Hàn Siêu đẹp trai như ba cậu ta, tớ đã sớm tiếp cận rồi!"

Doãn Manh nhướn mày, cảm thấy nhóc Trần Tư Đình này chỉ nói suông. Lại nói Tô Hàng kia còn chưa có được hội nhà gái bọn họ đánh giá đầu đó! Cũng là thời điểm nên đăng lên nhật báo rồi. Nhưng mà chuyện đó để sau, hiện tại cô nhìn trộm, thì cả lớp chỉ còn cái chỗ ngồi trống không phía sau mẹ Doãn kia.

"Phụ huynh Kha thần cũng xin vắng à?" Doãn Manh hỏi Trần Tư Đình.

Trần Tư Đình lắc đầu một cái: "Không biết nữa ~ nhưng nếu con tớ mà thi nhất lớp, tớ tuyệt đối sẽ đến."

"Hi hi!" Doãn Manh nhin không được, "Cậu mới mấy tuổi lại nghĩ đến chuyện con cái rồi."

Trần Tư Đình nghiêm mặt nói: "Chuyện này cùng số tuổi không có quan hệ! Đây là vấn đề giác ngộ, Doãn Manh bộ dạng lớn lên như vách đá dựng đứng của cậu vậy chỉ có thể là gái ế thôi."

Một câu xuyên tim, về mặt Doãn Manh rạn nứt, đời trước của cô chính là gái ế thì sao!

Đang lúc cô muốn phản kích, bên cạnh một giọng nữ hơi khàn khàn vang lên, thông dong thanh nhàn, không nhanh không chậm: "Xin hỏi, nơi này là lớp 7 cao nhất phải không?"

Doãn Manh quay đầu lại, nhìn thấy một người ăn mặc già dặn, trang sức trang điểm thanh lịch nữ tính, thoạt nhìn cũng không giống như ba mẹ học sinh, ngược lại có chút giống chị gái. Lúc người phụ huynh kia hỏi rất lễ độ, lại có một loại cảm giác cao lãnh, cũng không thể hiện bà ấy đang xem thường bạn, mà là một loại thái độ thờ ơ.

Doãn Manh gật đầu: "Dạ, mời đi từ cửa chính vào." Nói xong đưa tay, ra hiệu.

Người phụ huynh kia gật đầu một cái, tháo mắt kiếng xuống nói cảm ơn với cô, mắt kiếng vừa lấy xuống, Doãn Manh giật mình! Mắt người phụ huynh kia màu lam, hốc mắt sâu, không trách được cô cảm thấy giọng nói của bà ấy kỳ quái.

"Không cần cảm ơn, đi mau vào đi thôi."

Người phụ huynh kia tỏ ý đã hiểu, cất bước, đi tới trước cửa chính vào phòng học.

Chỉ thấy người phụ huynh kia nhìn quanh cả lớp một chút, rồi dừng lại ở bảng tên của Lâm Kha, kéo ghế ra ngồi xuống.

Mẹ nó! Doãn Manh và Trần Tư Đình đều tròn tròn cặp mắt, đây là mẹ của Lâm Kha? ?

Cậu đừng có trêu tôi! Lâm Kha là con lai? Quý mới nhìn ra á! Σ(°Д°)! ! !

Trong lớp mẹ Lâm cũng không biết hai tiểu cô nương bên ngoài khiếp sợ thành cái dạng gì, thần nhiên ngồi ở vị trí chột chột mẹ Doãn, xem ra đang hỏi thăm trước đó giáo viên nói cái gì.

Mẹ Doãn quay đầu lại nói gì đó với mẹ Lâm, thấy thế Doãn Manh đều có chút không kèm chế được rồi.

"Tur Đình, đi theo tớ đi Trêu Việt đối diện ăn một bữa cho tỉnh táo một chút." Doãn Manh vịn bả vai Tur Đình.

Trần Tư Đình khinh bỉ nói: "Đói bụng thì nói đi, còn nói dễ nghe như vậy làm gì."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 31

Doãn Manh và Trần Tư Đình ăn uống no đủ vượt cái bụng, vừa uống nước chanh trở lại dưới tòa lầu A, đúng lúc nhìn thấy một đám khi nhếch nhác lấy Hàn Siêu Lâm Kha cầm đầu vừa đánh bóng rổ xong mồ hôi đầm đìa.

Nói là khi nhếch nhác thật không phải là Doãn Manh muốn kỳ thị, ngay cả Trần Tư Đình nhìn thấy cũng ghét bỏ lui về phía sau hai bước, lại không nghĩ rằng Hàn Siêu một bước bước tới đoạt đi nước chanh của Trần Tư Đình.

Trần Tư Đình không kịp phản ứng, bị cướp đoạt trắng trợn tức giận nói: "Hàn Siêu tên thần kinh này!" Nói xong muốn giành về, lại không nghĩ rằng kỹ thuật uống nước của Hàn Siêu là hạng nhất, ực một cái hết một chai, uống xong còn hào sảng ah một tiếng: "Đã quá! Thật đã khát! Mới vừa rồi đang rất khát đây." Dẫn đến Trần Tư Đình đập cho vài phát.

Mấy nam sinh khác hiển nhiên cũng không quen thân với Trần Tư Đình như vậy, có chút hâm mộ nhìn xem. So sánh ra, Lâm Kha giành nước thật là thông minh.

Người tới ta đi, thừa dịp lúc Doãn Manh cười Hàn Siêu thuận theo ống hút hút một hơi, làm cho Doãn Manh đang muốn uống không hút được ngậm nào đứng ngầy ra tại chỗ (dĩ nhiên, loại thao tác có tính xây dựng này với chiều cao không thể cao hơn Doãn Manh bao nhiêu của Lâm Kha thì có thể làm được ∇).

"Tôi thấy cậu cũng không khát, bằng không thì cho tôi đi." Nói xong tay đầm mồ hôi của cậu ta quơ lấy chai nước chanh, ừng ực nuốt xuống. Còn không bằng Hàn Siêu đoạt ngang, còn nhân tiện được Doãn Manh phục vụ toàn bộ hành trình uống nước.

Mẹ nó! Doãn Manh vốn muốn nổi giận, nhưng đột nhiên lại nghĩ tới tròng mắt màu lam của phụ huynh Lâm Kha, ánh mắt nhìn về phía Lâm Kha trở nên có chút kỳ quái. Cô tỉ mỉ quét sơ qua ngũ quan của Lâm Kha một lần, cũng không biết là bởi vì ảnh hưởng tâm lý hay là thật sự như thế, nhìn tới nhìn lui thật đúng là cảm thấy so với Hàn Siêu đứng bên cạnh nổi trội hơn rất nhiều.

Mặc dù nhìn Hàn Siêu mất to mảy rậm, nhưng tóm lại là mặt đẹp người Châu Á. Nhưng nhìn kỹ Lâm Kha đang uống trộm nước chanh của cô gò má, lỗ mũi đều thẳng tắp, đường nét khuôn mặt đã mơ hồ có chút từ mập béo trẻ con chuyển sang giai đoạn có góc cạnh rồi. Thoạt nhìn mặc dù có chút chênh lệch, nhưng cũng có thể tiếp nhận trong phạm vi người Châu Á. Doãn Manh sờ cằm, nghĩ thầm tại sao lúc tự trường cô lại không có phát hiện ra vậy? Chẳng lẽ là cậu ta trở mã xong rồi?

Đương nhiên Lâm Kha cũng cảm nhận được ánh mắt của Doãn Manh, cậu ta uống nước chanh xong phát hiện Doãn Manh vẫn luôn ở tại chỗ nhìn cậu ta chăm chăm, trái lại không có giống như Trần Tư Đình chạy nhảy như sấm, lập tức liền cảm thấy không phải là mình đã làm quá mức dẫn đến Doãn Manh tức đến ngu luôn rồi chứ.

Cậu ta cau mày suy nghĩ về hậu quả đắc tội với Doãn Manh một chút, không cho chép bài tập; tiết tiếng Anh không thả nước cho; không giễu cợt vốc

dáng cậu ta lùn uống sữa tươi cũng vô dụng nữa (đội một chút có cái gì đó không đúng). . . . Cảm giác tim có chút quặng thất, Lâm Kha nghĩ hoài không ra, rõ ràng Doãn Manh thoát nhìn không giống như loại hình thích sạch sẽ đến chết á, tại sao mới nhấp có một hớp nước uống liền phản ứng lớn như vậy! Ánh mắt như nhìn thấy quỷ vậy, cậu ta cũng không phải là có ý! Cậu ta khát sắp thành chó rồi, nuốt ngụm nước miếng vừa định nói chút gì đó hoà hoãn một chút, liền bị Doãn Manh cắt ngang ——

"Cho cậu." Trong mắt Doãn Manh ẩn chứa cái gì đó rất là thâm trầm, chìa tay đưa nước chanh bị uống còn dư lại cho Lâm Kha.

Lâm Kha ngốc tại chỗ, Trần Tư Đình lại nói ra chuyện Doãn Manh muốn nói ra: "Kha thần, chúng tớ nhìn thấy phụ huynh của cậu rồi."

Lâm Kha quay đầu lại liếc mắt nhìn Trần Tư Đình: "Oh."

Cứ như vậy xong rồi? Doãn Manh nghiêng đầu, thương cho cậu ta một cái ánh mắt: "Cái người mắt màu lam, đó là mẹ cậu sao?"

Lâm Kha đột nhiên sững sờ một cái: "Cậu nói cái gì?"

"Mẹ cậu á, cái người nước ngoài xinh đẹp kia."

Lâm Kha há hốc miệng: "Mẹ tôi thật sự tới? Không phải bà ấy về châu Âu rồi sao?"

Nói xong cậu ta vò đầu, đẩy cửa chính lầu A ra mấy bước chạy lên bậc thang, rõ ràng chân không dài nhưng tốc độ nhanh đuổi theo không kịp. Lúc này các nam sinh còn lại tản thì tản, đi thì đi, Hàn Siêu vừa nghe Trần Tư Đình nói hợp phụ huynh cũng gần kết thúc rồi, sắc mặt cũng thay đổi, cậu ta vội xe đạp leo núi của cậu ta chạy ra khỏi Thất Trung, tốc độ nhanh ngay cả một bóng dáng cũng không lưu lại.

Doãn Manh và Trần Tư Đình liếc nhau một cái, cùng đi đến lớp 7. Lâm Kha đã tựa vào lối đi nhỏ ở cửa sổ lớp 7, bộ dạng có vẻ trầm tư.

Lúc này điện thoại trong tay cậu ta rung lên, Doãn Manh liếc mắt nhìn sang vừa vặn liếc thấy nội dung ——

Schmid: chờ mẹ ở cửa ra vào nhé, mẹ mới vừa nhìn thấy con lén lút nhìn mẹ con rồi ~

Doãn Manh chảy vạch đen, cảm thấy cả khuôn mặt Lâm Kha cũng biến thành đen. Chỉ có điều tên trên điện thoại di động đang phát sáng của cậu ta, tự xưng là mẹ, không phải là nữ sĩ khí thế cao lãnh phóng ra ngoài bên trong kia chứ?

Lâm Kha hiển nhiên tâm tình không tốt, chỉ ít từ trên nét mặt xem ra là đúng vậy. Chỉ có điều cậu ta vừa nhìn thấy Doãn Manh đi lên, cái miệng hơi chu ra không biết lẩm bầm cái gì.

Doãn Manh kỳ quái: "Cậu nói cái gì?"

Lâm Kha kinh ngạc cắn môi một cái, khắc ra hai chữ: "Không có việc gì." Hơi thở ra thiếu chút nữa làm Doãn Manh ngã lộn nhào. Thật ra cô cũng không biết hiện tại trong lòng Lâm Kha sóng to gió lớn thế nào: Vậy mà Doãn Manh không có giận mình? Lúc này cô ấy làm gì không để ý tới mình còn nhìn mình như vậy? Chắc chắn, lòng của phụ nữ thật là khó lường, cậu ta vẫn cảm thấy Doãn Manh giống như nam sinh nhiều hơn một chút, không có giống như một số nữ sinh khác ~

Doãn Manh cũng không phát hiện "Quá chú ý màu mắt" dẫn đến Lâm Kha hiểu lầm cực lớn với cô, ngược lại cảm thấy Lâm Kha chẳng hiểu ra sao: "Người bên trong đó thật sự là mẹ cậu à?"

Lâm Kha không quá tình nguyện gật đầu một cái, vẻ mặt chau lại, xem ra không muốn nói đến chuyện đó. Nhưng vẫn nghe lời tuân theo lời của nữ sĩ nói lẽ mà ra đứng ở cửa lớp.

Doãn Manh thấy cậu ta không muốn nói cái gì, thì im miệng định không hỏi nữa. Nhưng cô đánh giá thấp tính hiếu kỳ của thiếu nữ thời kỳ trưởng thành đối với vạn vật rồi, cô không hỏi, cũng không có nghĩa là Trần Tư Đình cũng không hỏi: "Vậy cậu là con lai sao?"

Lâm Kha nghe từ này khựng lại một cái, có lẽ là từ nhỏ đến lớn không có ai hỏi cậu ta vấn đề này: "Cậu muốn nói như vậy, cũng được á."

Doãn Manh thật sự cũng không cảm thấy chuyện này có cái gì nghiêm trọng, quản Lâm Kha khi gió cậu ta là con lai hay là hàng nội địa, cho dù có một ngày cậu ta bùng phát ra mình là gay, thì cậu ta cũng là bạn của đám các cô ~

Ba người trông nấp ngồi xổm ở cửa ra vào một hồi lâu, bên trong, cô Lý nói tràng giang đại hải, giọng nói đồng dục, nước miếng chấm nhỏ văng khắp nơi, tiếng nói lớn ngay cả ba người Doãn Manh bọn họ cũng có thể nghe rõ từng chữ một. Dưới bức một vài phụ huynh bị cô Lý nói mặt đỏ lừ lừ, lấy ba Hàn Siêu cầm đầu, hiển nhiên đều nghe hết lời nói của cô Lý.

Giống như thường ngày cô Lý giảng bài văn cho bọn họ, giảng yêu nước, giảng Trương Tư, giảng Khuất Nguyên, giảng Lí Thanh Chiếu, lúc nào cũng thích dùng cảm xúc khuếch đại không khí cả phòng học, lời kéo hứng thú của mọi người. Cuộc họp phụ huynh cũng vì vậy mà đầy sức sống, có lẽ đây cũng là một loại bệnh nghề nghiệp đây ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Dĩ nhiên loại bệnh nghề nghiệp này trừ ưu điểm có thể làm cho những người nghe lạc vào cảnh giới kỳ lạ ra, thì khuyết điểm chính là nói nhảm nhiều, nói thời gian quá dài. Quá dài, rất dài, rất rất rất dài.

Doãn Manh cảm thấy cổ ba người bọn họ dài đến nóc phòng rồi, bên ngoài mặt trời cũng xuống núi rồi, bên trong vẫn còn hùng hồn hic.

Trần Tư Đình nhìn đồng hồ đeo tay màu hồng một chút: "Đã 8 giờ rồi rồi."

Doãn Manh: TuT

Lâm Kha: o-o

Cho dù hai người cũng đã lót bụng, Doãn Manh cũng cảm thấy đói bụng. Chứ đừng nói đến con trai vóc dáng cao to như Lâm Kha (?), đánh bóng rổ xong rửa mặt, trong bụng toàn là nước chanh chua, bụng rột rột kêu lên.

Cậu ta cũng không xấu hổ, móc một thanh chocolate nhập khẩu không biết hiệu gì từ trong cặp sách ra cho Doãn Manh một thanh, dưới ánh mắt uy hiếp của Trần Tư Đình cũng cho cô ấy một thanh, còn dư lại ném vào trong miệng mình.

Doãn Manh cầm chocolate trên tay cảm động nước mắt giàn giụa, Lâm Kha bây giờ sao đã tiến bộ rồi? Còn biết cho cô đồ ăn!

Thật ra thực tế chính là Lâm Kha cảm thấy vừa rồi Doãn Manh giận cậu ta nên mưu toan lấy lòng một chút OwO, nhưng loại sự thật này nếu thật sự bị Doãn Manh biết có lẽ cô ấy cũng sẽ không vui. Cho nên nói có lúc hiểu lầm vẫn tốt hơn ←_←.

Đang trong lúc Doãn Manh cảm thấy cô Lý và các phụ huynh muốn thổi rữa ở bên trong, cửa rút cuộc cũng mở ra. Một mảng sáng ngời chiếu lên hành lang tối tăm, quả thực là ánh sáng soi lối trong lòng Doãn Manh.

Oh yee! Rút cuộc có thể về nhà ăn thỏa thích rồi! ~~~(≥▽≤)/~~~

Vậy mà sự thật tàn khốc cũng không có đơn giản như cô nghĩ vậy, cô Lý nói một câu, dẫn đến các phụ huynh chạy theo như vịt: "Các vị phụ huynh, nếu muốn biết biểu hiện của con em mình. Tốt nhất tới tìm tôi trò chuyện riêng một chút, suy cho cùng những lời tôi nói vừa rồi cũng chỉ là đối với tất cả mọi người, cũng không có châm chích."

Nói xong một đám phụ huynh nhao nhao gật đầu, xếp thành hàng dài.

Lúc ấy Doãn Manh vừa nhìn thấy mẹ Doãn đi theo thiếu chút nữa quỵ xuống. Mẹ Trần Tư Đình là người đầu tiên đi ra ngoài, phong trần mệt mỏi dẫn theo Tư Đình rời đi.

Trước khi đi Trần Tư Đình vẫn nói xin lỗi với Doãn Manh, nói ba cô ấy đi công tác trở về đặt chỗ đợi cô ấy và mẹ cô ấy ăn cơm, nếu không thì với giao tình giữa cô ấy và Doãn Manh, mẹ của cô ấy nhất định sẽ thuận tiện đưa Doãn Manh về nhà.

Nhà Doãn Manh không có xe, buổi tối hai người phụ nữ đi xe điện ngẫm dù sao cũng có chút nguy hiểm. Nhưng Doãn Manh cũng cảm thấy chuyện như vậy không phải là nghĩa vụ của Trần Tư Đình, cô ấy khoát khoát tay, thật sâu cảm ơn cô ấy và mẹ của cô ấy rồi quay đầu lại nhìn về phía mẹ Doãn.

Nhìn thấy cái hàng dài kia, lập tức cô có loại cảm giác tan nát cõi lòng muốn chết.

Cô Lý à rút cuộc cô thiếu tiền làm thêm giờ à? Chẳng lẽ tiền làm thêm giờ là thu theo giờ sao? Tại sao cô không mệt mỏi vậy?

Có lẽ Doãn Manh không biết rõ cái vấn đề này, so với cái này, thì cô quan tâm mẹ của cô lúc nào ra ngoài nhiều hơn. Cùng lúc đó, Lâm Kha ngây người nguyên tại chỗ, ấn bụng đói có chút phát đau, về mặt thuyết minh hai chữ "Đau trứng" này viết như thế nào.

Doãn Manh rất hiểu là tại sao. Bởi vì mẹ Doãn và mẹ Lâm trò chuyện hăng say. Cũng bởi vì huyền thuyên không ngừng, hơn nữa người ngoài nghề như mẹ Lâm có tính thần khiêm nhường, hai người đi không nhanh không chậm, vừa đứng xếp hàng ở phía chót của đội ngũ.

Điều này làm cho Doãn Manh cảm thấy mình là một con lừa, đầu mình vĩnh viễn điên với không tới cù cà rốt, bởi vì cà rốt được treo ở trên cái đuôi của mình, rũ xuống trước mặt gần trong gang tấc, nhưng vô luận lao đến nhiều bao nhiêu cũng đừng nghĩ có được.

Hai người oán niệm dày đặc lại tiếp tục giữ vững tư thế "Trồng nấm", đột nhiên Doãn Manh nhớ ra trong ba lô mình có đồ ăn vặt buổi sáng mang theo, buổi trưa không có ăn.

Cô mừng như điên vừa muốn mở vỏ đóng gói ra, lại nhìn về mặt cũng đau khổ giống mình của Lâm Kha một cái, thẳm nuốt nước miếng một cái, cầm cái bánh bích quy duy nhất trên tay hiến tặng cho cậu ta.

Lâm Kha kinh ngạc nhìn cô, nghĩ thầm thanh chocolate kia của mình thế mà lại có công năng lớn như vậy, không chỉ làm cho Doãn Manh không tức giận, còn chia thức ăn cho cậu ta ăn, giữa hai người bỗng có một loại không khí "Thân mật thâm thiết" quý dị làm cho người ta không rét mà run.

Phụ nữ thật là một loại sinh vật quái dị khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 32

Trong lòng Lâm Kha lẫn qua lộn lại, ngoài mặt một chút cũng không thể hiện ra, nhận lấy bánh bích quy, bẻ bánh bích quy nhỏ đến đáng thương thành hai nửa, kín đáo đưa cho Doãn Manh.

Hai người ở tại cửa ra vào gặm bánh bích quy, mắt thấy phụ huynh xếp hàng trước mặt kia nói đầu đầu, nói đi nói lại, cũng chỉ có mấy câu nói kia, nhưng chết sống không muốn đi, giống như không gặp được chút bảo đảm gì cũng không muốn đi. Cô Lý cũng thế, đối đãi với phụ huynh ảm áp như gió xuân: "Em Điền Sáng học kỳ này biểu hiện vẫn rất tốt, mặc dù căn bản có thể không tốt như các bạn học khác, nhưng bài tập đều luôn rất nghiêm túc hoàn thành....."

"Chân Phái rất tốt, đứng, tiến bộ rất lớn. Chỉ có điều Chân Phái vốn chính là đứa trẻ nghiêm túc, vẫn luôn là đầu lĩnh, không cần lo lắng." Đầu lĩnh mà còn tới để cho cô vạch trọng điểm cho =w=, Doãn Manh lập tức cảm thấy sức công phá của mình ở thời điểm mình không hay không biết tăng lên.

"Ba Hàn Siêu sao, tôi đề nghị ngài vẫn nên quan tâm kỹ càng đến vấn đề học tập của con mình hơn. Hàn Siêu vô cùng thông minh, chỉ có điều bướng bỉnh hơn đứa trẻ bình thường một chút, cao trung chúng ta sẽ phải đối mặt với kỳ thi tốt nghiệp trung học, nói nhanh thì sẽ nhanh, đừng tưởng rằng bây giờ mới cao nhất mà có thể thả lỏng..... Vâng, vâng tôi biết ngài bận rộn....."

Nói không chủ định, đội ngũ lấy tốc độ chậm rãi giảm bớt. Một chút "Vấn đề khó khăn" còn được cô Lý đề cử đi tìm giáo viên từng bộ môn.

Doãn Manh và Lâm Kha đã bắt đầu trao đổi trò chơi trôi qua, nếu không phải là máy chơi game của Lâm Kha hết pin, đoán chừng sẽ cùng nhau chiến đấu một phen.

Lúc này, thấy đại đội ngũ Du Long ở trước mặt giáo viên cụt bớt đuôi, Doãn Manh và Lâm Kha liền lộ ở ra ở trước mặt mẹ Doãn và mẹ Lâm Kha.

Mẹ Doãn nhìn thấy Doãn Manh vội vàng vẫy vẫy tay: "Thế nào vẫn còn chờ ở đây? Chờ còn không nói với mẹ một tiếng."

Doãn Manh chạy tới, le lưỡi: "Ai biết mọi người lâu như vậy. Sớm biết con đã về nhà rồi."

Mẹ Lâm nhìn Lâm Kha không có phản ứng gì một chút, rồi quay sang nhìn Doãn Manh. Máu mắt xanh thâm của bà giống như một vùng biển mênh mông, thoát nhìn rõ ràng là nghiêm túc rồi nghiêm túc, nhưng trong đôi mắt lại cất giấu một loại hồn nhiên như đứa trẻ. Mẹ Lâm là con lai Trung Đức, nửa người Đức, tên đầy đủ là Emanuela, gọi tắt chính là Emma. Tiếng Anh tiếng Trung của bà đều rất tốt, nhưng không phải người chính gốc, nói chuyện ít hoặc nhiều có một chút mùi vị khác biệt.

Bà nhìn thấy Doãn Manh, dáng vẻ dường như rất là thích, cười khen cô: "Gọi là Manh Manh à? Niclas ngồi phía sau à? Dì từng nghe nó nói qua, vô cùng đáng yêu."

Niclas là chỉ Lâm Kha? Đây là tên nước ngoài của cậu ta à? Doãn Manh nhìn về phía Lâm Kha, đúng lúc thấy Lâm Kha liếc mắt. Mẹ Lâm chỉ cười nhạt một tiếng, hỏi thăm Doãn Manh mấy câu, rồi khách sáo bảo cô và Lâm Kha ngồi ở phía sau chờ bọn họ. Cũng không biết bà ấy làm cách nào trò chuyện với mẹ Doãn được, mặc dù không nói nhiều, nhưng từ góc độ của Doãn Manh có thể nhìn thấy rất rõ Emma hơi ngược đầu về mặt nghiêm túc thỉnh thoảng bị phá vỡ, cùng mẹ Doãn nói gì đó.

Mặc dù mẹ Doãn không có đã xuất ngoại, tiếng Anh cũng không tốt, chuyên môn chính là ăn. Doãn Manh cũng không biết mẹ cô làm cách nào mà cùng một người nước ngoài cao lãnh trò chuyện trằng giang đại hải như vậy. Đến khi đi gần đến cô một chút liền hiểu, hai người bọn họ chính là đang tán gẫu về ăn.....

Hiện tại có lẽ đã trò chuyện tới cách làm thận heo ở nước Đức và Trung Quốc khác nhau như thế nào..... Hiện tại Doãn Manh coi như đã biết =-=, có lẽ cũng chỉ có mẹ Doãn mới có thể cùng bà ấy tán gẫu chuyện như vậy, ăn uống là không biên giới. Bộ dạng Lâm Kha liếc qua là hiểu ngay, lắc đầu: "Tôi đi gọi mẹ tôi, nếu không hôm nay hai ta đừng nghĩ tới về nhà."

Doãn Manh cười ha ha một tiếng, mẹ cậu có thể về nhà với cậu không có nghĩa là mẹ tôi cũng muốn về nhà với tôi. Cô chưa bao giờ cảm thấy mình có thể khuyên được mẹ cô làm chuyện gì..... Lại không nghĩ rằng, hai ba câu nói Emma đã đi tới.

Cũng không biết Lâm Kha chạy tới nói cái gì với bà ấy, Emma lại còn dẫn theo mẹ Doãn tới, cũng không có xếp hàng cùng đội ngũ rỗng rần kia nữa, mẹ Doãn buông tha? Doãn Manh khó lý giải việc này, cô không có ý định đi thử trao đổi một chút với mẹ Doãn rằng không cần hỏi giáo viên, hỏi cũng chỉ là để thoải mái trong lòng, bởi vì mẹ Doãn là loại người cẩn thận lại nghiêm túc, chấp nhất cố chấp, khuyên nhủ cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Chỉ là! Thăng nhãi Lâm Kha này..... Doãn Manh nhìn Lâm Kha ánh mắt càng cao thâm bí hiểm, Lâm Kha sờ sờ đầu: "Tôi nói với mẹ tôi đi ăn cơm. Qua 9 giờ rồi ăn cơm thì đã quá muộn. Bà xem một chút rồi đồng ý."

Doãn Manh: "....." Sao cô chưa bao giờ cảm thấy tính đúng giờ của người Đức phản ánh quan điểm này vậy.

"Mẹ? Mẹ không hỏi chuyện cô giáo nữa à."

Mẹ Doãn mặt mày hớn hở, đưa phiếu điểm của Doãn Manh cho Doãn Manh: "Phía trước quá nhiều người. Mẹ thấy con thi rất tốt, nên không hỏi. Mau thu dọn đồ một chút, Emma nói thuận tiện đưa chúng ta về nhà."

Doãn Manh: Sao trước đó mẹ không có giác ngộ này.....

Cũng không biết Emma nói cái gì với mẹ Doãn, dù sao đây là kết quả mà Doãn Mạnh muốn.

Ngay khi bốn người muốn đi ra cửa, cô Lý bị bao bọc vây quanh đột nhiên rút thân ra được, chạy tới đặc biệt khen ngợi Doãn Mạnh: "Đây là mẹ Doãn sao? Doãn Mạnh hết sức chăm chú, cả lớp đều tìm không ra người nghiêm túc hơn em ấy. Chỉ cần giữ vững trạng thái hiện tại này, thi tốt nghiệp trung học không có vấn đề gì."

Doãn Mạnh nghe xong lời này còn kích động hơn mẹ Doãn, từ lúc vừa mới bắt đầu đã bị các học bá chèn ép, đến kỳ thi giữa kỳ cho dù cố gắng còn chưa có đạt tới thành tích lý tưởng của mình, tâm tình của cô vẫn nằm ở trạng thái khá chán nản. Hơn nữa mẹ Doãn và ba Doãn còn bận rộn hơn cô, ngày ngày xoay quanh, cùng bạn học nói loại chuyện này rất dễ bị cho rằng đang khoe khoang, cho nên giấu ở trong lòng buồn rầu không vui. Cho tới nay cô không phải là người nổi bật nhất trong lớp, tài nghệ song toàn có Trần Tư Đình, nhân phẩm học vấn đều ưu tú có Vương Thanh Nhã, bướng bỉnh phá phách có Hàn Siêu, học thần đương nhiên không thể không nói đến, Lâm Kha loại thu hút tầm mắt người khác. Lại không nghĩ rằng cô Lý có ấn tượng tốt với Doãn Mạnh như vậy.

"Tôi không lo lắng nhất chính là Doãn Mạnh, vô cùng trầm ổn. Về nhà có thể buông lỏng mình một chút, không cần tạo cho mình áp lực quá lớn, phải căng chùng vừa phải."

Doãn Mạnh cảm động nước mắt đều sắp chảy xuống, mẹ Doãn liên tục cảm ơn cô Lý. Sau đó cô Lý chuyển đề tài: "Nào nào, đây chính là nhất lớp lần này của chúng ta. Bạn học Lâm Kha."

Doãn Mạnh: O-O

Lập tức một tràng ánh mắt kính ngưỡng nghiêm trang bao phủ mẹ Lâm Kha Emma, cũng may tất cả mọi người chỉ nhìn xem một người ngoại quốc mắt xanh, cũng không có xông lên hỏi thăm tâm kinh giáo dục con trai.

Một phụ huynh nam nhện không được: "Xin hỏi bình thường đều dùng sách tài liệu phụ trợ gì? Xin tiến cử đôi chút."

Đầu tiên là dùng tiếng Anh cảm tạ cô Lý, sau đó ánh mắt to long lanh lườm: "Sorry, what?"

Doãn Mạnh: Mới vừa rồi đi còn phát âm rõ ràng nói về thận heo mà! Nè! Biến sắc mặt có cần nhanh như vậy không! Bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh như vậy để lừa gạt ai đó! ('□') ￣

Hiển nhiên phụ huynh nam kia không hiểu tiếng Anh lắm, nghẹn lời, Emma đã dẫn theo Lâm Kha ra khỏi phòng học.

Bốn người ra cửa khỏi trường đến bãi đậu xe, Emma thoát nhìn nhẹ nhàng sung sướng, xe của bà ấy lại là một chiếc Land Rover..... Doãn Mạnh leo lên nhìn đông nhìn tây, Lâm Kha rất ghét bỏ vẫn luôn không nói chuyện với Emma. Ngược lại Emma cũng không tức giận, mở miệng nói chuyện với mẹ Doãn là đừng quay rầy Doãn Mạnh và Lâm Kha chơi hai ta nhỏ giọng một chút.

Doãn Mạnh: ('□□') ￣ con rồi cuộc mấy tuổi rồi.

Lần đầu tiếp xúc với Emma thoát nhìn rất cao lãnh, trên thực tế cũng coi như nửa người Trung Quốc, không hề giống người nước ngoài bình thường như vậy, sống ở trong nước người Trung Quốc thời gian dài dù sao cũng chút tư duy mơ hồ.

Bà ấy bắt đầu tán gẫu ở nước Đức chưa bao giờ nghe nói qua hợp phụ huynh là cái gì, cũng sẽ không treo thành tích cuộc thi của học sinh lên trên bảng đen. Đây vốn là riêng tư cá nhân, giáo viên cũng không thể nói với người khác.

Doãn Mạnh nghe xong liền cảm thấy đây quả thật là ánh sáng soi lối cho học sinh đang sống ở trong nước sôi lửa bỏng, đáng tiếc ai bảo cô không có đầu thai tốt ~ hai người trước mặt trò chuyện trời nam đất bắc, từ giáo dục của Trung Quốc nói tới ăn uống của Trung Quốc, Lâm Kha thoát nhìn như đang còn vui lấp trong trầm tư, bộ dạng không muốn nói chuyện.

Tình huống như thế hình như là rất hiếm thấy, kể từ lúc quen biết Doãn Mạnh vẫn cảm thấy nhóc Lâm Kha này thoát nhìn rất ít nói, thật ra thì rất lắm mồm

Nhà Doãn Mạnh cách trường học cũng không xa, ba bốn trạm, bởi vì thời gian tương đối trễ, kẹt xe ở thành phố B sẽ không nghiêm trọng như lúc tan ca, nửa tiếng đã đến nơi.

Sau khi mẹ Doãn và Doãn Mạnh nói cảm ơn liền về nhà, Emma vẫn còn nói hôm nào có thời gian nhất định phải đi khách sạn nhà họ Doãn ném thư một chút, bà ấy rất thích gan heo xào lăn. Mẹ Doãn xuống xe khen Doãn Mạnh: "Mẹ cũng không ngờ con có thể thi tốt như vậy. Còn lo lắng con thi không tốt, trước kia thành tích của con sẽ phát tới cho mẹ. Lần này mẹ không nhận được còn tưởng rằng con thi hỏng rồi, không ngờ con còn muốn cho mẹ một kinh hi ah ~"

Doãn Mạnh xấu hổ, cô thật sự hình như là quên mất.....

Mẹ Doãn tiếp tục vui vẻ nói: "Mẹ và ba con thật sự cho rằng con thi hỏng rồi, sợ con khổ sở. Hôm nay ba con mua sách nấu ăn nói làm cánh gà chiên cay cho con, với giành làm thịt dê kho con một chút đấy."

Doãn Mạnh trong nháy mắt cảm thấy một người chưa bao giờ bị áp lực, thi hỏng không ăn gậy của ba mẹ thật sự là quá hạnh phúc..... Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng, hoàn cảnh gia đình phụ huynh ngày ngày ở bên tai con mình cần nhằn học tập. Học tập là hành động chủ quan, bất kể nói bao nhiêu lần

chỉ cần tự bản thân học sinh không học ai cũng không giúp được. Huống chi dùng loại phương thức này, càng gia tăng bài xích trong lòng đứa nhỏ, hoàn toàn là phí lời.....

Có lẽ cũng chỉ có Lâm Kha không câu chấp với người mẹ cao lãnh thế này, mới có thể có đứa trẻ Lâm Kha thờ ơ nhưng thành tích tốt như vậy thôi.

Ngược lại với tưởng tượng của Doãn Manh, hôm nay Lâm Kha khác thường đúng là có nguyên nhân.

Sau khi mẹ Doãn và Doãn Manh xuống xe, trong xe Lâm Kha nghiêm mặt như cũ.Emma cười hi hi: "Niki, vậy mà con ở sau lưng mẹ kết giao bạn gái nhỏ còn muốn che giấu? Cũng không thành công lắm nhĩ?"

Lâm Kha vẻ mặt rạn nứt, cậu ta gõ cửa sổ xe: "Mẹ quản nhiều như vậy làm gì, con đói sắp chết muốn ăn cơm."

Emma lái xe ánh mắt cũng không thành thực, miệng lại trêu chọc Lâm Kha: "Lần đầu tiên thấy con lui tới với nữ sinh. Mẹ còn tưởng rằng con thích nam sinh đấy."

Lâm Kha không có phản ứng, không nhận được nói: "Không có, vậy thì không có."

Emma tựa lưng vào ghế ngồi, tìm một tư thế thoải mái, không quên quay đầu lại cường điệu: "Làm gì khó chịu như vậy, mẹ cũng không phải là muốn chia rẽ các con ~"

Nếu Doãn Manh có ở đây, có lẽ sẽ cảm thán, aiz, thời kỳ dậy thì của những chú oác con ah, hơn phân nửa sẽ cùng mẹ giận dỗi, học thần như Lâm Kha cũng không ngoại lệ ~

Như thế xem ra cho dù học thần Lâm Kha ở trong trường học lực nghiền chúng sanh, bản chất cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 33

Họp phụ huynh qua đi, cũng không biết là do nhân tố tâm lý của Doãn Manh hay là thật sự như vậy, cô cảm thấy lúc đi vào trong lớp học sinh đều trở nên ngoan ngoãn. Thậm chí đến mấy người thích chơi đùa nhất ở hàng cuối cùng kia sáng sớm cũng lấy sách tiếng Anh ra học, mặc dù sau khi chỗ ngồi Hàn Siêu bị điều đến trước mặt coi như là bất giác phải bắt vua trước, làm tan rã "Đại quân quấy rối" của bọn họ, nhưng lần này thật sự cụp đuôi lại làm người!

Chẳng lẽ là công lao của việc ghép đôi trộn lẫn nam nữ? Doãn Manh thầm vui mừng.

Cô Cơ vừa vào lớp rất là cảm động, cảm thấy học sinh lớp 7 rất tự giác, hơn nữa thi khá vô cùng. Vung tay lên: "Các em hôm nay thật có nhiệt huyết học tập phi thường ah ~ vậy hôm nay chúng ta liền chọn phương thức kiểm tra ngẫu nhiên trong 3A đi, trước tiên mau chuẩn bị tinh thần lại cho tôi."

Lập tức dưới bực một trận tiếng gõ bàn cùng tiếng gào khóc vang lên.

"Cô Cơ mới vừa họp phụ huynh xong liền kiểm tra sao?"

"Cô ơi, chúng em chưa học thuộc xong đâu ngày mai đi!"

"Đúng vậy á cô Cơ, cô đẹp nhất xinh đẹp nhất!"

"Không được ah ~" Cô Cơ cường điệu, "Khen tôi cũng vô dụng ~ tôi sẽ không mềm lòng. Chẳng lẽ các em đều quên yêu cầu lúc khai giảng sao?" Phương pháp dạy học ở trường cô hoàn toàn chính là tùy tâm sở dục (tùy theo lòng mình). Muốn kiểm tra liền kiểm tra, lấy cách nói của cô ấy, bài học vốn là nên học trước, thời điểm chuẩn bị bài đã học thuộc, bọn cô thi đều đã học qua mấy bài rồi, đơn giản chính là đã nhường một bước lớn rồi. Tiếng Anh hay ở chỗ kiên trì, nếu như không góp nhặt từng ngày, giai đoạn đầu không có đọc thuộc lòng một lượng lớn, giai đoạn sau không cách nào tăng đi lên.

Vì muốn tốt cho mọi người mọi người cũng nên hiểu.....

Nhưng mà, cô ơi chúng em sao chép cũng đã sao chép xong rồi! Thả một con đường sống có được hay không quq! Rõ ràng kiểm tra ngẫu nhiên so với chỉ định còn đáng sợ hơn, đừng nói là không có thuộc, ngay cả thuộc, ở dưới cặp mắt to nhìn chăm chăm của cô Cơ, có thể vét ra mấy câu tiếng Anh hoàn chỉnh hay không cũng đều khó nói.

Tại sao nói giống như là bố thí cho chúng em vậy! ('□') ^ _ _ _ _

Dĩ nhiên đây cũng không phải là tiếng lòng của toàn bộ bạn học, lời cô Cơ vừa nói ra, biểu hiện của các bạn học lớp 7 đều khác nhau, chủ yếu chia làm mấy loại sau:

1. Loại nắm chắc phần thắng trong tay: bé ngoan chuyên ngành, học sinh giỏi cẩn thận tỉ mỉ học thuộc. Nhân vật đại biểu: Doãn Mạnh, Vương Thanh Nhã. Loại này vừa nhìn mặt là có thể phân biệt ra được, cũng không phải nhìn có bao nhiêu thành thật, hoặc là giờ tay cầu xin giáo viên gọi, mà là một loại cảm giác bình thản ung dung thành thoi, dù kiểm tra ngẫu nhiên cũng không sao cả, loại tình huống này vẫn là số ít, thói xấu kia không cần phải nói.
2. Loại vừa học vừa chơi: Để lâu không còn nhớ gì, buổi tối mở neho vừa xem ti vi vừa học thuộc, kết quả buổi sáng quên một nửa, còn dư lại một nửa lại trộn lẫn với bữa ăn sáng nuốt vào bụng, trong đầu chỉ còn lại rom rạ. Đi tới trường học vừa nghe giáo viên nói muốn kiểm tra ngẫu nhiên, nhìn mỗi câu cú pháp cũng biết chính là nhớ chẳng được, rầm rầm lật sách điên cuồng học. Nhân vật đại biểu: Lý Lộ, Điền Sản, Trịnh Gia Thạc. Loại hình này thuộc về áp lực tâm lý khá lớn, nếu một khi bị gọi trúng, chỉ cần tố chất tâm lý khá cao cùng năng lực tốc kí khá tốt là có thể thuận lợi vượt qua kiểm tra.
3. Loại chuẩn bị tài liệu nhỏ: Cái gì cũng sẽ không học, chỉ cần chuẩn bị chép tài liệu nhỏ tốt, nếu thật sự không có chép kịp, chỉ cần cầu xin bàn sau nhắc bài mới có thể vượt qua kiểm tra. Nhân vật đại biểu: Hàn Siêu và các chiến hữu của cậu ta. Loại hình này cần gánh chịu được áp lực tâm lý cũng không phải là loại thứ hai có thể so sánh được, trên mặt không biểu hiện ra, nội tâm mờ mờ lạnh chày đầm đìa, căng thẳng là nhất thời, gặp phải kiểm tra ngẫu nhiên cũng chỉ có một chữ "chết". Nhưng cho đến ngày nay, thì chỉ có thể van xin nhân phẩm bộc phát tránh được một kiếp.
4. Loại trước khi thi học điên cuồng: Nhờ vào năng lực trí nhớ tuyệt cao trong nháy mắt, cứng rắn nhồi nhét chương mục bài khóa vào trong đầu. Nhân vật đại biểu: Lâm Kha.

Doãn Mạnh đã tập mãi thành thói quen rồi. Lâm Kha môn văn không được tốt lắm, phần lớn thời gian là dựa vào bản năng phân tích tổng kết học tập ngữ văn. Nhưng đây đối với ngữ văn cao trung mà nói vô cùng hữu hiệu, chỉ có tích lũy đủ, ngữ văn cũng có thể học thành số học.

Mà làm một người lai có chút dòng máu nước Đức, cho dù tiếng Anh không phải là tiếng mẹ đẻ, cũng coi như thuộc loại cùng ngữ hệ với tiếng Đức, coi như là lâu dài xâm nhiễm ngôn ngữ. Nếu nói như vậy, Lâm Kha thì tiếng Anh không qua Doãn Mạnh nhất định là sẽ chế cười.

Nhưng tình hình thực tế vắng, chính là thi không qua. Nếu như muốn hỏi tại sao, thì cần phải giải thích một chút tiếng Anh có tính đặc thù ~

Tiếng Anh của Doãn Mạnh là một đường gấp khúc tương tiến lên, thi nghiên cứu Anh ngữ, chuyên kiểu tiếng Anh Trung Quốc 30 năm. Mà toàn bộ sở trường tiếng Anh của Lâm Kha tất cả đều ở khẩu ngữ, dùng từ còn theo thói quen sinh hoạt, trao đổi hoàn toàn không có chương ngại, nhưng trong cuộc thi giống như là người nước ngoài, ai lại có ý định phân chủ ngữ vị ngữ tân ngữ?

Ngay cả người nước ngoài làm bài thi tiếng Anh cao trung hoàn thành lấp vào chỗ trống, 10 câu cũng có thể làm sai 6 câu..... Về phần Lâm Kha, chỉ có thể nói làm mấy bộ bài thi tiếng Anh cao trung, ít nhất có thể nắm được một chút quy luật tiếng Anh cao trung. Muốn đạt tới trình độ vượt ra ngoài biên khơi như Doãn Mạnh, có lẽ là còn lâu lắm mới có thể đuổi kịp.

Nhưng loại đọc thuộc lòng này, Lâm Kha học tiếng Anh ngữ giống như là người khác học ngữ văn vậy, ở trong hoàn cảnh cuộc sống đã từng dùng loại ngôn ngữ này, thì ít hoặc nhiều có thể so với người mới học dễ dàng hơn rất nhiều. Đây cũng là lý do tại sao, trong mấy phút ngắn ngủi cậu ta có thể nhớ được bài trong một tiết học.

Cô Cơ đợi mọi người khép sách lại, dựa vào ở trên bục giảng, tầm mắt quét qua mặt của các bạn học cả lớp, không người nào dám nhìn mặt của cô Cơ.....Dáng vẻ đều rất chột dạ.

Cũng may cô Cơ thật sự không có phúc hắc như cô Lý chủ nhiệm, còn cho các học sinh giữ lại một con đường sống.

"Trần Tư Đình, đứng lên đọc một chút."

Lời này vừa nói ra giống như phúc âm, phần lớn học sinh như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, rồi rút lấy sách giáo khoa ra điên cuồng đọc thuộc. Lần đầu tiên gọi một học sinh giỏi, không thể nào mới vừa đứng lên lại vì không biết mà ngồi xuống ngay được, cơ hội cho phần lớn bạn học ôn tập thuộc lòng.

Hoàn toàn hy sinh một mình bạn để tạo phúc cho mọi người ~

Dĩ nhiên đây đối với Trần Tư Đình mà nói cũng không tính là hy sinh, mặc dù nhìn cô ấy rất linh hoạt, nhưng vật hợp theo loài người chia theo nhóm, có thể chơi cùng Doãn Mạnh bản chất nhất định cũng là đứa trẻ nghe lời thầy cô. Bài học dưới tình huống 99% đều sẽ học thuộc, chỉ thấy cô ấy đứng lên, bạn học phía sau còn nín lấy vật áo của cô ấy nhắc nhở: "Đọc chậm một chút, đọc chậm một chút." Trần Tư Đình về mặt cứ giao cho tớ, phát âm rõ ràng tốc độ nói chậm rãi đọc ra. Thình thoảng giữa mấy câu, đều được sự nhắc nhở của cô Cơ nghĩ ra.

Một bài đọc thuộc, đoạn thứ nhất đọc xong tốn mấy phút. Cô Cơ hoàn toàn nhìn thấu học sinh lớp 7 đoàn kết diễn xiếc, cô ấy giáo hoạt cười một tiếng, vung tay lên ý bảo Trần Tư Đình ngồi xuống.

"Tốt lắm, Tàn Kiến Bắc đọc đoạn thứ hai." Thánh ngôn của Cơ như thánh chỉ.

Tàn Kiến Bắc chính là nhóc mập tròn vo từ chỗ ngồi bên cạnh của Doãn Mạnh bị điều đi trước kia, da trắng trắng, như gấu trúc lớn. Bình thường hành động chậm chạp, đáng vẻ thơ ngây dễ thân, lúc này cậu ta lão đạo đứng lên, lấp ba lấp bắp bắt đầu đọc.

Cậu ta học tập không giỏi không dở, thuộc về loại thứ hai. Bị ánh mắt cô Cơ nhìn như đe dọa sợ đến càng ngày càng cả lăm. Nhưng cậu ta cũng không

phải là không biết, cho nên một mực đọc. Cái này lại kéo dài thời gian.

Cô Cơ mặt vô biểu tình, không thể nói vui vẻ cũng không thể nói mất hứng, cô ấy quét mắt nhìn cả lớp, nhìn thấy Lâm Kha một mực nhìn sách giáo khoa, trong lòng thoáng cái đã hiểu. Tiểu tử này nhất định là không có thuộc, bằng không hiện tại sẽ không ở trước mặt cô dám làm loại lén lút này.

Mặc dù bình thường tiếng Anh của Lâm Kha số một số hai, nhưng cũng quyết không thể dung túng loại cậy vào tiếng Anh của mình tốt liền làm xằng làm bậy. Cô quyết định gọi cậu ta đứng lên chấn nhiếp cả lớp một chút.

Trên thực tế, chuyện này có lẽ cô Cơ không rõ lắm Lâm Kha này đã tung hoành ở lớp 7 thật lâu, chưa bao giờ có giáo viên nào thành công gây khó khăn cho cậu ta được.

Tần Kiến Bắc ngồi xuống, mặc dù đọc không tốt vài câu, nhưng lực chú ý của cô Cơ bây giờ đều nằm ở trên người Lâm Kha sẽ không thể nào trách cứ Tần Kiến Bắc. Không hề nói gì liền để cho cậu ta ngồi xuống.

"Người tiếp theo, đoạn thứ ba Lâm Kha đọc đi."

Cả người Lâm Kha giống như là đang chờ những lời này, vừa nghe liền giống như đạn bắn ra, cả đoạn giống như là nước chảy trút xuống. Tốc độ nhanh làm người ta giật mình, trừ khẩu âm không rõ thì không có vấn đề gì khác.

Lúc trước Doãn Mạnh còn cảm thấy cậu ta nói tiếng Anh rất kỳ quái, bây giờ đã hoàn toàn hiểu nguồn gốc khẩu âm của Lâm Kha.

Lâm Kha đọc xong, cô Cơ cũng không phản ứng kịp, thật lâu mới để cho cậu ta ngồi xuống. Muốn nói mình hiểu lắm, Lâm Kha vốn đã thuộc, lại cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng vừa không thể nói Lâm Kha không có thuộc, bởi vì cậu ta thật sự biết.

Cô Cơ chóng mặt cả tiết học, đương nhiên không lâu sau một lần dịch tài liệu mới biết mẹ của Lâm Kha là một người Châu Âu.

Hiện tại nhiệm vụ đọc bài rồi cuộc kết thúc, tránh được một kiếp mọi người quả thật thở phào nhẹ nhõm, Hàn Siêu vẫn cười khúc khích đến khi tan tiết.

Tiếng Anh đầu tiên trôi qua, Hàn Siêu vẫn còn vui sướng ngâm nga hát, đã lâu không thấy chứng hiệu động phát tác như được nhìn thấy ánh mặt trời.

Doãn Mạnh cảm thấy rất kỳ quái, Hàn Siêu này nếu vì đọc thuộc bài mà không có gọi cô, tìm cũng không lớn lắm thì phải! Huống chi nhìn bộ dạng run sợ trong lòng trước khi họp phụ huynh kia diễn ra cũng có thể đoán trước cậu ta sắp bị phụ huynh dạy dỗ có bao nhiêu thảm, lại không nghĩ rằng, ngược lại hiện tại vui vẻ như vậy?

"Anh Siêu, đây là anh được biểu dương à?" Doãn Mạnh còn chưa lên tiếng, vấn đề liền được Điền Sản hỏi trước rồi.

Anh Siêu làm như lãnh đạo vung tay lên: "Ha ha! Các cậu biết không họp phụ huynh chị Lý đặc biệt nhấn mạnh môn số học ra đề khó, dẫn đến cả lớp rất nhiều người thi không đạt, họp cách cũng coi như là thi cũng không tệ lắm rồi. Số học tớ thi thứ hai cả lớp, được ba tớ khen một chập."

Doãn Mạnh:..... Thì ra là chị Lý thật sự ở trước mặt tất cả phụ huynh học sinh, có thể nói tốt đôi câu. Không ủng hộ công bạn học cả lớp đều kính yêu cô ấy thật sâu = "w" =.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại một chút, đột nhiên Doãn Mạnh hiểu ra, chị Lý quả nhiên cao tay, vậy mà thông qua giáo dục khích lệ làm cho các bạn học nam ở phía sau có thể nghe lời của cô ấy, hiện tại bầu không khí cả lớp đều mang hơi thở học bá nồng nặc.

Thật là một học bá dẫn dắt một lớp học bá!

Trần Tư Đình nhìn Doãn Mạnh phát ngốc, hỏi ra vấn đề cô ấy đang thắc mắc: "Nè, cậu vẫn ở lại đến cuối cùng, cậu biết tình huống của Lâm Kha rồi cuộc là thế nào không?"

Doãn Mạnh hiểu Trần Tư Đình nói "Tình huống thế nào" là tình huống gì. Không phải là chuyện Lâm Kha là con lai sao, chẳng qua là cô cũng không thấy chuyện này có bất kỳ cái gì để mà bất quái.

Trần Tư Đình nháy mắt ra hiệu: "Nè ~ nói cho tớ biết đi không sao đâu mà."

Dời đề tài là phương pháp sơ cấp nhất, chính là nói lên đề tài về một người khác thay đổi. Mà kỳ xảo trong đó lại không giống thường ngày, cấp thấp gượng gạo không được tự nhiên, cấp cao không có khe hở gắn liền, khéo léo tự nhiên. Muốn thăng cấp từ cấp thấp đến cấp cao, nhưng chẳng biết nói chuyện kỳ xảo lắm thì phải làm thế nào?

Rất đơn giản! Đó chính là làm cho người nghe đối với chuyện sau hứng thú vượt qua chuyện trước nhiều hơn.

Doãn Mạnh tâm cơ như vậy ~ thì am hiểu sâu đạo lý này: "Tư Đình, bạn trai nhỏ kia của cậu, đây có phải là thời điểm nên dẫn tới cho chúng tớ xem một chút hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Không ngờ nghe xong lời này, thế mà mặt Trần Tư Đình liền biến sắc: "Gần đây hay là thôi đi."

Doãn Manh giật mình, chẳng lẽ thật sự bị miệng quạ đen của cô nói trúng? Mới thi giữa kỳ xong liền chia tay? Lúc này cô thật sự có chút chột dạ, miệng mình cũng thật sự quá tiện rồi. Nếu Trần Tư Đình cũng tính toán so đo như Mạnh Thi Nguyệt, vậy hiện tại chẳng phải là cô phải chết rất thảm rồi sao.

Nhưng cũng may mặc dù tính tình Trần Tư Đình đúng là so với nữ sinh bình thường có chút tiểu thư tùy hứng hơn rất nhiều, nhưng bình thường cũng chưa bao giờ là người trực tính. Doãn Manh suy nghĩ một chút vẫn hỏi: "Các cậu gần đây cãi nhau à?"

Trần Tư Đình liếc mắt: "Gần đây không muốn để ý đến anh ta. Nhưng cuối tháng này câu lạc bộ Chính kịch sẽ phải biểu diễn, mỗi ngày tập luyện cũng có thể gặp, làm cho tớ muốn trực tiếp rời khỏi câu lạc bộ luôn."

Doãn Manh vội vàng nói: "Đừng á. Trực tiếp rời khỏi câu lạc bộ có chút không tốt lắm, lại nói cậu cũng không phải hoàn toàn vì anh ta mới tham gia câu lạc bộ Chính kịch."

Trần Tư Đình bộ dạng tốt, biểu diễn càng thêm có dáng có vẻ, vừa vào câu lạc bộ liền được cất nhắc biểu diễn vai diễn nữ chính ở trong vở kịch năm nay. Cô ấy buồn mắt xuống: "Tớ chỉ nói một chút mà thôi. Cho dù tớ không muốn đi nữa, cũng sẽ chờ vở kịch mới tháng này diễn xuất xong rồi lại nói. Đến lúc đó cậu nhớ đến xem nhe ~"

Doãn Manh điên cuồng gật đầu: "Chuyện này thì nhất định rồi. Đến lúc đó tớ dẫn theo một đám người lớp chúng ta tiếp thêm lửa cho cậu ~"

Trần Tư Đình phì cười: "Cũng không phải là chạy thi, thêm lửa cộng lòng á."

Một khoản thời gian sau, thời gian Trần Tư Đình và Doãn Manh ăn cơm càng ít đi. Gần như mỗi ngày đều bận rộn chuyện diễn xuất, mà lớp tự học căn bản đều là xin phép nghỉ.

Vũ đoàn gần đây có mùa dự thi, kết quả là sau khi thi giữa kỳ Doãn Manh lại một lần nữa bị lưu vong.

Cuối cùng cô chỉ còn cách nương nhờ đại thần Lâm Kha, phòng hoạt động câu lạc bộ hoàn toàn là chỗ tốt, mặc dù Vương Linh Khiết thoát nhìn cầu thả, nhưng trên thực tế chính cô ấy là người kết nối thành viên hoạt động chủ yếu của ba câu lạc bộ lớn cao nhị.

Bởi vì mấy câu lạc bộ cùng nhau hoạt động trong một phòng, lâu dài liền thân quen, ăn cơm chơi đùa làm bài tập hoàn toàn đều ầm vang, chưa từng có tốp năm tốp ba kéo bè kết phái, có lúc học trưởng học tỷ cao nhị còn có thể để lại sách hướng dẫn ôn tập đã từng thi qua cho đám đàn em, một đám ở chung hòa thuận vui vẻ phồn thịnh.

Còn đối với Doãn Manh mà nói, cô thích chính là loại không khí ở chung với nhau này. Cho dù không phải là học tập, nhưng không khí sinh hoạt vô cùng sống động. Thời gian cùng bọn họ ở chung một chỗ trôi qua cực nhanh, Doãn Manh chưa từng có đồng đội vui chơi giải trí, lần đầu tiên học được uno, tam quốc sát. Chơi vui không biết trời nam đất bắc. Tuy nhiên có một điểm không tốt duy nhất chính là, kể từ khi những người trong phòng câu lạc bộ kia biết Doãn Manh là người duy nhất của Xã Liên, liền liên tục không ngừng lại gần làm quen, từ học trưởng học tỷ cao nhị, cho tới học sinh mới cao nhất mới thành lập câu lạc bộ, cả đám đều đứng xếp hàng cầu xin phê duyệt phòng học phê duyệt kinh phí.

Cũng không phải Doãn Manh không phê cho, mà là thật sự người tìm đến cô quá nhiều!

Kể từ sau khi Vũ Tục xác minh bày tỏ chuyện này giao cho Doãn Manh quản, thì cô hoàn toàn sống ở trong nước sôi lửa bỏng. Tất cả hội đoàn phối hợp không làm được, hay hoặc là bởi vì kinh phí cả năm ban đầu trường cho có hạn, số tiền chi trả không thể quá nhiều. Quan trọng nhất chính là, trong này có quá nhiều chuyện lặt vặt, hoàn toàn không thể một mình có thể hoàn thành!

Nếu không phải Hoa Bội và Vương Khiết Linh chủ động giúp Doãn Manh một tay, thì cô bận rộn đến nỗi ngay cả thời gian học tập cũng không có. Chấm dứt về sau, Doãn Manh không chỉ một lần oán niệm ban đầu chiêu tân chỉ tuyển được một mình cô chịu khổ, hận không thể lúc trước mình gia nhập câu lạc bộ đọc sách gì kia (hôm nay tất cả đều trở thành nhân viên quản lý thư viện).

Cũng may công việc này chỉ bận rộn lúc mới tựu trường, sau đó cũng chỉ cần duy trì thôi. Doãn Manh âm u tính toán đợt đợt tựu trường sau nhất định phải chiêu tân tăng gấp bội, tuyệt đối không thể thành một quan tư lệnh nữa!

Doãn Manh xoay quanh bận rộn, thật không dễ được rảnh rỗi, giáo viên lại tìm cho cô một việc tính thành tích bình quân các môn cả lớp.

Bởi vì tiết cuối cùng của buổi sáng giáo viên xin nghỉ không có tới, lớp tự học liền tan sớm, Doãn Manh đã đi tới phòng câu lạc bộ sớm bắt đầu tính phân số. Đây không phải là chuyện tốn hao trí óc, nhưng là công việc phỉ thời gian.

Đáng giận nhất chính là rõ ràng Lâm Kha và cô đều là đại biểu môn, nhưng Lâm Kha người ta đã tiêu sái đi chơi bóng rổ vung vẩy mồ hôi tân xuân rồi. Mà cô lại phải ở chỗ này tính thành tích vật lý thi giữa kỳ!

Thật vất vả chép toàn bộ thành tích bài thi vào sổ, cô bắt đầu lấy điện thoại di động ra từng bước từng bước bắt đầu tính.

Suy cho cùng cả lớp hơn 40 người thế này, nếu như chỉ dùng miệng tính nhầm rất khó không xảy ra lỗi.

Nhưng gõ máy tính cũng là hoạt động nhầm chán, đợi Doãn Manh gõ đến một nửa, phía sau đột nhiên xuất hiện một giọng nói: "77, 35. Cái này cả buổi cũng tính không ra, cậu cũng quá đần rồi."

Doãn Manh bị dọa giật mình quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Lâm Kha ôm bóng rổ: "Làm tôi sợ muốn chết! Cậu đi không phát ra tiếng sao?"

"Rõ ràng tôi còn kêu cậu một tiếng, là cậu đeo tai phone không trả lời còn trách tôi." Lâm Kha nói giống như cậu ta rất oan ức.

Khóe miệng Doãn Manh giựt giựt: "Ha, nếu không phải cậu chạy mất tôi có thể liều mạng như vậy sao?" Lâm Kha này thật đúng là chạy khá nhanh, từ trước đến giờ bàn chân như bôi dầu vừa đến lúc mấu chốt cần dùng tới cậu ta là đều không trông thấy bóng dáng. Không giống như trước khi hợp phụ huynh không được tự nhiên chẳng hiểu ra sao, vào lúc này cậu ta lại chủ động tới bắt chuyện với cô. Đây là chứng tỏ bà di cả của cậu ta đã qua nên tâm tính bất định sao? Nếu là như vậy Doãn Manh quyết định tha thứ cho cậu ta $\neg (\neg D) \vdash$

Cậu ta đuổi lý sờ lỗ mũi: "Cái này mới có bao nhiêu công việc, lại còn dùng máy tính, cậu học tiểu học vô ích sao?"

Thiếu chút nữa Doãn Manh phun ra một ngụm máu cho cậu ta xem, đúng là cậu ta đứng nói chuyện không đau thắt lưng!

"Cậu làm được thì cậu tính nhầm cho bà đây xem á!"

Lâm Kha chắc chắn khinh bỉ nhìn cô, một cái tay chấm phiếu điểm, không tới một phút tính ra thành tích bình quân tất cả các môn.

Chỉ có điều....."Đây rõ ràng chính là cậu thuận miệng nói bừa!" Doãn Manh vỗ bàn một cái.

Lâm Kha bắt chéo chân, ánh mắt càng thêm khinh bỉ: "Mình tính không ra còn ghen tỵ người khác thông minh hơn mình. Ăn không được nho nói nho chua."

Doãn Manh cảm thấy tim mình bị Lâm Kha rèn luyện càng ngày càng tốt rồi, lúc này trên máy tính của cô đã hiện ra thành tích bình quân của môn vật lý: "77, 352....."

$\Sigma(\pi)!!!!$?! Tên nhóc này là vạn năng sao?! Thần tính toán!

Doãn Manh không tin quỷ quái, tính toán toàn bộ các môn lại một lần, mấy số liên tiếp đều đúng..... Trước đó cô chú ý tới Lâm Kha tính toán rất là nhanh, chuyện này dẫn đến tốc độ mạch suy nghĩ vượt xa người thường, quá trình cần rất nhiều chín con mười tám quẹo tự ngầm toàn bộ đều được cậu ta tính ra rồi. Vượt ra khỏi phạm vi "Thông thường" rồi. Nhưng cô chưa bao giờ biết năng lực nhầm tính trong đầu của cậu ta có thể đạt đến nước này.....

Nếu quả thật là hoàn toàn đúng, vậy cô thật sự không biết lấy cái gì tới phản bác Lâm Kha, cũng may thời gian bỏ ra công sức không phụ lòng người, hàng đơn vị và số lẻ nằm sau dấu phẩy môn ngữ văn tính sai rồi. Mặc dù trong lòng Doãn Manh rất khiếp sợ, thậm chí đã phục sát đất, nhưng ngoài mặt xem như rút cuộc có lý do hạ uy phong của Lâm Kha: "Ngữ văn làm sai rồi nhá ~ cậu nỗ cái gì."

Lâm Kha nhướn mày, hai ngón tay cầm cuốn sổ thành tích vì bị Doãn Manh chà đạp lên xem lại một lượt, khóe miệng nhếch lên: "Tôi không có tính sai, là cậu tính sai rồi."

Cậu ta cầm lấy máy tính ngay trước mặt Doãn Manh cộng lại toàn bộ con số, cuối cùng mấy con số kia thiếu chút nữa làm cho Doãn Manh xấu hổ tới chết.

Cô vậy mà dùng máy tính tính cũng không bằng Kha thần! Đúng là người so với người tức chết người! Có để cho người ta sống hay không hay không? Mặt Doãn Manh đỏ lên, cũng may Lâm Kha mới vừa bị giáo dục qua, ra sức kìm nén không muốn làm cho Doãn Manh nhìn ra cậu ta muốn cười chết rồi.

Đang lúc lúng túng, Hoa Bội đẩy cửa đi vào: "Ồ ~ các cậu tan lớp sớm như vậy à? Doãn Manh sao mặt của cậu lại đỏ như vậy?"

Doãn Manh: "....." Bà cô nhỏ của tôi, cô tới thật là đúng lúc.

Đoạn nhạc đệm nhỏ này rất nhanh trôi qua, sau khi thi giữa kỳ đi qua từ trước đến giờ phòng hoạt động của câu lạc bộ chính là nơi náo nhiệt. Không khí hoàn toàn không giống như trong phòng tự học trước đó, học sinh lục tục xuất hiện ở phòng câu lạc bộ, theo một tiếng rống to: "Ông đây đã trở về!" Lộ Triết Phi xuất hiện.

Quầy quần ăn cơm trưa tiết tấu lại vang dội. Vương Khiết Linh vỗ tay một cái: "Chúng ta đi nơi nào cần quét một bữa thôi ~ hiếm có lúc nhiều người đều tề tựu như vậy."

"Được đó!" Phía dưới liên tiếp hưởng ứng thành một mảnh, một nhóm mấy chục người tương đương một đội ngũ nhỏ chạy tới quán Tiểu Phi Dương gần nhất, ăn thoải mái.

Xa xa nhìn lên, gần như nửa đại sảnh đều bị nhóm của Doãn Manh đặt bao hết $= \overline{\overline{w}} =$.

Nồi lẩu uyên ương nóng hổi, mới vừa chần thịt dê mùi thơm bay ra, rưới tương vùng hoặc nước hải sản lên, mùi gây mũi tỏa ra, nghĩ đến mùi cay của ớt vùng cùng thịt tươi mới hòa chung, thật là ăn thế nào cũng không đủ.

Dù cho Doãn Manh không am hiểu ăn cay lắm, vẫn cứ hút hít chịu đựng cay ăn thật nhiều, mặc dù buồn cười đến mức bị Lâm Kha cười nhạo cả buổi, cô cũng không cảm thấy có cái gì.

Đương nhiên, ăn lẩu quan trọng nhất không phải là ăn ở đâu, mà là không khí náo nhiệt nhiều người cùng ăn. Cho dù khắp người đều dính đầy mùi lẩu cũng đáng ~

Trên đời này chưa bao giờ thiếu kẻ dờ hoi. Người càng nhiều, thì vĩnh viễn sẽ có mấy trò buồn cười. Doãn Manh và Hoa Bội muốn thêm một chén nấm, nhìn lên tấm bảng vip trước mặt rất nhiều người cùng gọi, cười nói liên tục, chỉ hận không có cái loa.

Giăng co hai tiếng, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, một người một cây bánh pudding nhỏ, một đợt sóng học sinh lại quay trở về đi học.

Doãn Manh nghĩ thầm, bọn họ thật đúng là làm tăng thu nhập cho Tiểu Phi Dương. Có lẽ Tiểu Phi Dương làm việc từ thứ hai đến thứ sáu chưa từng có nhiều khách như vậy.

Buổi tối Doãn Manh về đến nhà, tắm xong dừng lại ở trước gương quan sát mình một chút. Da dẻ còn trẻ vừa bằng phẳng rộng rãi, ánh mắt rõ nét sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, mấy chấm tàn nhan nhàn nhạt, cằm xinh xắn, chiều cao hình như cao thêm một chút, có vẻ đầu không lớn bao nhiêu.

Lại nói chính cô cảm thấy đầu lớn cũng không phải là vấn đề, mà bởi vì tóc vừa dày vừa dài, ít hoặc nhiều sẽ có vẻ chiếm nhiều diện tích. Có thể là bởi vì liên quan đến ăn ngon ngủ ngon cuộc sống phong phú, hiện tại Doãn Manh khoảng 1m6 rưỡi, mặc dù không thể nói cao, nhưng cũng không phải là thấp nhất cả lớp.

Doãn Manh ghì ghì áo ngực nhỏ, cảm thấy có chút thắt chặt, dùng tay sờ, bánh bao nhỏ đã sớm lớn thành cỡ trung. Trong lòng cô vui mừng, đầu cao trung đôi trước bởi vì không có kinh nghiệm, lúc bộ ngực trở mã thật sự làm cho cô hết sức lúng túng. Cứ mặc áo ngực số nhỏ siết chặt, trong lòng ngày ngày cầu nguyện đừng lớn đừng lớn, dẫn đến sau đó hối hận cũng không kịp.

Hiện tại cô cũng sẽ không tìm chết như vậy, thế nào cũng không thể ah ah!

Mới vừa bọc khăn tắm ra khỏi phòng tắm, Doãn Manh đã nhìn thấy trên điện thoại di động nhắc nhở có tin nhắn. Hiện tại còn chưa tới thời kỳ tin nhắn quảng cáo khắp nơi, Doãn Manh suy nghĩ một chút gần đây câu lạc bộ cũng không có chuyện gì, cũng không biết ai gửi tới.

Cô lau thân thể, quyết định vẫn cứ chờ cô thoa sữa dưỡng thể xong rồi tính tiếp. Không ngờ đang thoa được một nửa, điện thoại di động lại rung. Doãn Manh mặc kệ, xử lý trên người xong rồi bắt đầu thoa chân.

Cô giờ cúi đặt ngang trên giường, mới vừa bóp chút sữa dưỡng ra, điện thoại di động lại rung lên.

Ai vậy chứ! Thật phiền. Có việc gấp không biết gọi điện thoại tới sao?

Cô mở ra nhìn lên, phía trên tên người gửi hiện lên ba chữ "Hậu Nghiêu Sở".

Lại nói, vậy mà sau khi thi giữa kỳ xong cô chưa từng gặp qua cậu ta á. Tiết ngoại khóa vật lý sau cuộc thi đã chuyển sang học trước cuộc thi một tiết rồi, cho nên nghỉ một tuần không có học. Do đó trừ lúc thi cậu ta ngồi phía sau cô ra, đã gần hai tuần lễ chưa từng gặp qua.

Lại nói tiếp thứ sáu tuần này lại phải đi học ~ Doãn Manh khẽ đếm trên đầu ngón tay, đột nhiên phát hiện hôm nay đã là thứ năm rồi! Nói cách khác ngày mai sẽ phải đi học vật lý ngoại khóa rồi.

Màn hình điện thoại di động trên tay tối sầm lại, nhắc nhở Doãn Manh chuyện còn có người đang chờ. Cô nhấn nút home một cái, mở màn hình ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 35

"Doãn Manh!" Giọng nói của Mẹ Doãn từ một đầu khác của gian phòng truyền đến.

Tay Doãn Manh run một cái: "Dạ, hả? Chuyện gì ạ?"

Mẹ Doãn: "Mau tới nếm thử món ăn mới mẹ làm một chút, nếu không tới sẽ bị ba con ăn sạch!" Cái miệng gian xảo kia của Ba Doãn mở ra đều nói ăn ngon!

Doãn Manh không chút do dự ném di động lên giường: "Chờ con một chút! Chờ cho con một chút!" Nói xong cũng xông ra ngoài.

Doãn Mạnh quyết định buông lỏng, ăn xong cơm tối ôm một lon 7 up cùng ba Doãn mẹ Doãn bắt đầu xem bản tin thời sự, một đường từ phòng vắng tiêu diêm đến phim truyền hình nhiều tập, chờ đến lúc kết thúc đã 10 giờ rồi rồi.

Mẹ Doãn nữa đường còn kỳ quái: "Không phải mỗi ngày con đều ở trong phòng mình học tập sao? Sao hôm nay đi ra?"

Doãn Mạnh le lưỡi một cái: "Mới vừa thi xong định thư giãn một chút ~"

Chờ ba mẹ Doãn Mạnh trở về phòng ngủ, duỗi lưng một cái, Doãn Mạnh còn có chút đắm chìm trong trạng thái cuộc sống buông lỏng này.

Sáng sớm hôm sau, Doãn Mạnh mua một cái bánh trứng ở ven đường lên xe buýt. Mùa thu rồi đi, thời tiết dần dần trở nên se lạnh, sáng sớm mặt trời cũng mệt mỏi nán lại ở trong chăn, không muốn rời giường.

Đợi đến khi xuống xe buýt, ánh mặt trời sáng trong mới thừa thốt xuyên qua kẽ lá chiếu vào mặt đường nhựa, Doãn Mạnh ăn bánh trứng ăn miếng đầy mỡ, uống cạn một ngụm sữa đậu nành cuối cùng mới lên dây lều phòng học.

Có lẽ là bởi vì hôm nay không có luyện tập cũng không có nghe viết, đồng thời thứ sáu gần tới hai ngày nghỉ, không khí cả lớp học đã vượt qua kỳ thi giữa kỳ căng thẳng, nhẹ nhõm lại có trật tự.

Tiểu đội chép bài tập kể từ sau khi thi giữa kỳ bị cô Lý bãi chính thái độ học tập, cũng rất ít phát huy tác dụng. Đúng lúc dẫn đến Doãn Mạnh được nhẹ nhõm, sau khi nộp bài tập xong cô lại cảm thấy mình quên chuyện gì đó.

Lấy đồ vật cần dùng lên lớp ra, Doãn Mạnh vừa sờ túi quần. Ai da!

Điện thoại di động không có! Không phải là bị trộm chứ?

Doãn Mạnh sốt ruột, điện thoại di động mới mua khi lên cao trung, mới dùng nửa học kỳ thì mất không khỏi có hơi nuối tiếc. Sau giờ học Trần Tư Đình qua an ủi cô: "Cậu đừng gấp gáp, tớ đưa đi động cho cậu mượn, trước tiên gọi điện thoại về nhà xem một chút. Không chừng ở nhà đấy."

Doãn Mạnh gật đầu một cái, gọi về điện thoại bàn ở nhà hai lần cũng không có ai nhận, thì gửi cho mẹ Doãn một tin nhắn nói một chút về chuyện này, nhờ bà nếu về đến nhà xác nhận lại giúp cô một chút. Lại gọi vào điện thoại của mình phát hiện đã tắt máy, lòng cô có chút lạnh. Bình thường trộm đi động xong cũng sẽ tắt máy trước, hay có lẽ là ngày hôm qua không có sạc pin để ở nhà hết pin.

Nhưng mà bây giờ cô đã nghĩ thông rồi, mất cũng không có cách nào ~ chỉ có thể ngả một lần khôn hơn một chút, về sau đừng lo là sơ suất nữa. Chỉ là cô cố suy nghĩ cũng không biết vút lúc nào, có lẽ là tối ngày hôm qua trôi qua quá sung sướng, dẫn đến sáng sớm cũng không có nhớ cầm điện thoại.

Tâm trạng này vừa bình thản xuống, buổi trưa mẹ Doãn lại gọi tới điện thoại của Trần Tư Đình.

"Mẹ mới vừa xem rồi, ở trên giường con đấy. Hoảng sợ gấp gáp cái gì? Về sau phải cắt kỹ đồ, đừng để lung tung, ném lộn xộn chính mình tìm không được, con gái lười thôi lếch thếch còn ra thể thống gì....."

"Được rồi được rồi, con biết rồi sau này sẽ không như vậy nữa." Doãn Mạnh le lưỡi đáp mấy câu, tiếp đó mẹ Doãn lại nói: "Điện thoại bên này của con hình như có mấy cuộc gọi nhỡ, tên là Hậu....."

"A, đúng rồi." Doãn Mạnh lập tức nhớ tới ngày hôm qua không xem tin nhắn, cũng không biết cậu ta tìm cô có chuyện gì. Nhưng hoạt động câu lạc bộ của cô và Hậu Nghiêu Sở không có tiếp xúc gì, trừ lớp ngoại khóa cũng không còn chuyện gì khác có thể nói. Doãn Mạnh cảm thấy hẫng là không có chuyện quan trọng gì, cho dù có chuyện quan trọng, hôm nay có thể gặp đến lúc đó lại nói cũng chưa hẫng không được: "Con biết rồi, cảm ơn mẹ."

Mẹ Doãn cúp điện thoại.

Doãn Mạnh vừa nhấc mắt, lại vừa vịn đầu mặt với ánh mắt hài hước của Trần Tư Đình: "Không ngờ người cổ hủ như cậu cũng có thể phạm loại sai lầm ngu ngốc này ~"

Doãn Mạnh đập Trần Tư Đình một cái, 囧 nói: "Cái gì gọi là sai lầm ngu ngốc. Tớ là người không phải là máy móc."

"Rõ ràng cậu sống như máy móc vậy đó, trừ học tập vẫn là học tập." Trần Tư Đình lên án nói: "Cũng không có thời gian chơi với tớ."

"Ồ! Đại tiểu thư cậu tình cảm không thuận mới biết dính lấy tôi ah ~ trước đó làm gì hả ~" Nhóc Trần Tư Đình này vô cùng dính người, có bạn trai dính bạn trai, không có bạn trai cũng chỉ có thể dính bạn gái.

Loại tự do lui tới giống như Doãn Mạnh này, thời điểm tựu trường cũng không nghĩ tới có thể có thói quen có một cái đuôi nhỏ dính ở phía sau.

Trần Tư Đình bị đâm trúng có chút chột dạ, làm nũng đứng lên: "Sao lại đối với người ta như vậy hoàng thượng ~"

Lúc này cô Lý đi vào, vỗ bàn thu hút lực chú ý của mọi người: "Nào nào nào, đổi chỗ ngồi đổi chỗ ngồi. Bây giờ đổi buổi chiều không cần giảng co."

Các bạn học tùm năm tùm ba chạy sang dọn chỗ. Cô Lý nhấn mạnh: "Nghe rõ nhá, tất cả hàng bên trái di chuyển hai hàng, lui về phía sau một hàng. Vì lý do công bằng, sau này chúng ta cứ hai tuần lễ đổi một lần như vậy."

Chuyện đổi chỗ ngồi lúc tựu trường cô Lý có nói qua, nhưng cuối cùng bởi vì mới vừa dẫn lớp, bận nhiều chuyện không để ý tới vẫn không có áp dụng. Không ngờ sau khi thi giữa kỳ lại đột nhiên nhắc tới, bản thân "Liên quân chơi đùa hàng phía sau" liền bị tan rã cũng xấp xỉ, lần này hoàn toàn thanh trừ tàn dư còn sót lại, trên cơ bản hàng cuối cùng cũng chuyển đến hàng thứ nhất.

Doãn Manh nhìn bạn mới trước bàn cô —— Phùng Linh Khải.

Phùng Linh Khải là một nam sinh tướng mạo thanh tú, thân cao chân dài, hơn nữa còn nằm trong tiểu quân đoàn tăng động kia của Hàn Siêu. Ở lớp 7 còn rất được các bạn nữ hoan nghênh, ngoại trừ giữa trận ca hát Doãn Manh có cùng cậu ta trao đổi qua kia, thì thời gian khác trên cơ bản không có nói chuyện nhiều với cậu ta.

Chỉ có điều trên tính cách mà nói, có thể cùng Hàn Siêu chơi đùa, thế nào cũng không phải là người không dễ ở chung.

Cậu ta vừa đến mắt nữ sinh chung quanh đều sáng lên, dĩ nhiên Hàn Siêu hưng phấn nhất, quả thật là đồng hương gặp gỡ đồng hương, hai mắt lung tròng.

Nhưng, một người cao to chần ở trước mặt Doãn Manh, vừa vào học trong nháy mắt cô cảm thấy cùng giáo viên cách xa cả một tòa Himalaya.

"Phùng Linh Khải, cậu khom xuống một chút, khom xuống một chút, không nhìn thấy bảng đen rồi."

"Phùng Linh Khải, cậu cúi đầu xuống, cúi đầu xuống. Cho tớ xem từ đơn đó một chút."

Lời như thế, một tiết học trôi qua, Doãn Manh cũng không biết mình nói bao nhiêu lần. Cuối cùng Phùng Linh Khải đáng thương đã co lại thành một cục, tay dài chân dài không biết để vào đâu.

Lâm Kha vừa ngủ một giấc tỉnh dậy nhìn thấy bộ dạng 囧 của Phùng Linh Khải: "Ha ha, dám làm loạn trước mặt Doãn Manh, sau này cậu nhận đủ. Cậu cũng không biết Hàn Siêu năm đó có bao nhiêu khổ." Nam sinh trước sau trái phải Doãn Manh, có lẽ chỉ có Lâm Kha sống tự tại nhất, còn dư lại đều bị Doãn Manh quản thúc không dám thở mạnh, quả thực là quần chúng lao khổ sống ở dưới đáy xã hội.

Phùng Linh Khải nghe xong lời này hai con mắt treo ngược lên: "Chị Lý đổi chỗ ngồi của chúng ta làm chi á, đây quả thực..... Tớ ở hàng cuối cùng chơi thật tốt, muốn đi về."

Hàn Siêu lập tức nói: "Đừng! Đừng! Đừng mà! Còn có tớ nè Linh Khải."

"Cậu? Cậu là ai?" Phùng Linh Khải trở mặt, bô thí cho Hàn Siêu một cái liếc mắt.

Đồn ép các nam sinh, thật ra thì Doãn Manh cũng khá rồi rắm. Một vòng tính ra giống như cô từ học sinh hàng thứ nhất dời đến hàng cuối cùng, phát hiện phiên toái nhất cũng vẫn là chính cô.

Lâm Kha không cần nghe giảng bài, người ta đã biến phòng học trở thành phòng ngủ. Nói cách khác coi như phản ánh với chủ nhiệm lớp, cũng chỉ có một mình cô có nhu cầu.

QuQ làm học sinh giỏi thật là một chuyện khó khăn.....

Nhưng mà loại vấn đề này không làm khó được học bá Doãn Manh, vừa vào học cô liền nghĩ ra một biện pháp tốt: "Phùng Linh Khải nè....."

Phùng Linh Khải bị Doãn Manh cười tóc gáy dựng ngược: "Gi? Chuyện gì?"

"Cái đó, cậu quá cao tôi không thấy rõ bảng đen. Cậu có thể ghi chép xong bài cho tôi mượn tập xem một chút hay không?"

Phùng Linh Khải chưa bao giờ nghĩ tới hai mắt của mình sẽ có một ngày trừng lớn như vậy: "Hả?!?"

Thế nhưng cũng không thể cứu vớt cậu ta. Chuyện chép bài học ở dưới nụ cười của Doãn Manh đã thành ván đã đóng thuyền rồi.

Bạn học Phùng Linh Khải cầm viết lên bắt đầu sự nghiệp lần đầu tiên chép bài học của mình. Cả tiết học đều ghi chép: "A, chữ của cậu nhìn giống như chữ của nữ sinh á."

"Trời ạ làm sao cậu viết loạn như vậy. Chữ bên cạnh là chữ gì đều lẫn lộn ở cùng một chỗ."

"Cậu có thấy người nào ghi bài học như cậu không?"

"Còn nữa cậu viết hai chữ phía sau này sai rồi."

.....

Từ trước đến nay Phùng Linh Khải chưa bao giờ biết rằng sẽ có một ngày cậu ta phải sống ở trong nước sôi lửa bỏng như thế này, muốn đùa giỡn cho qua nhưng ánh mắt vô tội của Doãn Manh chợt lóe lại dọa cậu ta thu lại.

Lâm Kha hả hê cười đủ rồi, mới tiếp nhận tín hiệu cầu cứu của Phùng Linh Khải: "Doãn Mạnh, hết giờ học cậu có thể tìm giáo viên hoặc là Trần Tư Đình chép."

Sự thật chứng minh, cho dù là học thần Lâm Kha cũng không quản được Doãn Mạnh.

Doãn Mạnh quay đầu lại: "Tôi nói, không phải là trước khi thi cậu còn phải dựa vào bài ghi chép của tôi mà sống sao? Có còn muốn làm bạn tốt hay không?" Đây chính là sự thật, học thần không nghe giảng bài đã bị tóm được nhược điểm.

Lâm Kha nhìn về phía Phùng Linh Khải nhún vai một cái: Tôi đã tận lực, bản thân cậu tự cầu nhiều phúc đi.

Từ đó, Phùng Linh Khải đi lên con đường trở thành thần ghi bài giảng. Sau này thi lên đại học, cậu ta vẫn giữ vững thói quen ghi bài thần kỳ này, thậm chí không nghe giảng bài cũng ghi bài, thói quen tốt này đã tạo ra một nền tảng tốt cho việc xung kích mở cửa hàng của cậu ta sau này.

Dĩ nhiên đây là nói sau, bây giờ Phùng Linh Khải chỉ có thể cắn đầu bút, nhử mỳ thành chữ bát đầu hàng.

Một ngày lên lớp xong, Doãn Mạnh lại phải đeo cặp sách dự định ăn một bữa thích hợp rồi đi học lớp Vật Lý ngoại khóa đã lâu chưa học.

Lý Lộ đi vũ đoàn tập luyện, Hoa Bội hôm nay có chuyện về nhà sớm. Trong lúc chiến tranh lạnh, Trần Tư Đình hoàn toàn chính là một bạn thân tốt, cô ấy quyết định cùng Doãn Mạnh cơm nước xong lại đi.

Doãn Mạnh cũng không còn ghét bỏ cô ấy trọng sắc khinh bạn, hai người còn chưa đi ra cửa lớp, liền nghe thấy tiếng ồn ào của mấy nữ sinh.

Hot boy trong truyền thuyết - Hậu Nghiêu Sở xuất hiện ở cửa lớp 7. Các nữ sinh còn chưa có rồi đi lập tức động tác trở nên chậm lại, có người chủ động đi lên hỏi: "Xin hỏi tìm ai?"

Hậu Nghiêu Sở chỉ chỉ: "Doãn Mạnh có ở đây không?"

Doãn Mạnh vừa thấy tình thế này, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Lúc đi ra cửa bên nghe thấy mấy nữ sinh Phạm Ly Ly và Đường Tuyết nhỏ giọng nói chuyện.

Hậu Nghiêu Sở thoát nhìn không vui lắm, lời nói ra hiển nhiên không thừa đường lui một chút nào: "Lúc trước tôi đã gọi điện thoại cho cậu, cậu không nhận."

Thanh âm nghị luận của nữ sinh bên cạnh càng lớn hơn. Trong lòng Doãn Mạnh bắt đầu oán giận Hậu Nghiêu Sở lòng dạ hẹp hòi, vừa muốn nói chuyện phản bác liền bị Trần Tư Đình mới ra tới cản lại: "Hôm nay Mạnh Mạnh bỏ quên điện thoại ở nhà rồi."

Sắc mặt Hậu Nghiêu Sở vẫn không tốt lắm. Tính tình cậu ta cũng không xấu lắm, chẳng qua là chỉ có Doãn Mạnh có thể nói chuyện hợp ý, số lượng bạn nữ của cậu ta không nhiều, lại không nghĩ rằng Doãn Mạnh đối với cậu ta tránh né chi e sợ không kịp, giống như cậu ta là vật bản gì đó. Tối ngày hôm qua cậu ta gửi tin nhắn, đến bây giờ Doãn Mạnh không để ý một chút. Nói quên mang điện thoại loại lý do này thấy thế nào cũng là lừa gạt, có lẽ Doãn Mạnh đã kéo cậu ta vào danh sách đen rồi.

Mặc dù từ trước đến nay cậu ta chưa bao giờ vì được hoan nghênh liền tự cao tự đại, nhưng đối với Doãn Mạnh vẫn luôn rất thân thiện. Đối xử với cậu ta như vậy, có phải Doãn Mạnh thật sự quá đáng rồi hay không?

Thật ra thì Doãn Mạnh không có ghét Hậu Nghiêu Sở đến trình độ muốn cho vào danh sách đen. Nhưng có lẽ trên mặt chủ quan Doãn Mạnh đối với dạng người như Hậu Nghiêu Sở có một loại tâm lý trốn tránh, cô không có nắm chắc có thể chiếm phần chủ đạo trong quan hệ với cậu ta, nói trắng ra chính là không chơi thắng, cho nên vô ý thức lựa chọn cách xa, nói cách khác chưa bao giờ nghĩ tới đặt cậu ta vào vị trí bạn bè. Thái độ này quyết định lúc ấy không xem tin nhắn cũng không còn đặt việc này ở trong lòng, nếu như là Trần Tư Đình cô nhất định sẽ xem.

Mà Doãn Mạnh ý thức được Hậu Nghiêu Sở có chút tức giận thật, quên vụ này thật ra thì cũng là lỗi của cô, Hậu Nghiêu Sở người ta từ trước đến giờ đều xem cô là bạn chí cốt." Ngày hôm qua đúng là tôi không có xem điện thoại, thật xin lỗi á. Thật không có ý gì khác."

Hậu Nghiêu Sở nhận được tín hiệu chốt dạ của Doãn Mạnh, tâm tình lập tức liền tốt lên. Lúc trước cậu ta vẫn cho là Doãn Mạnh thật sự cảm thấy cậu ta phiền không chịu nổi, thậm chí kéo cậu ta vào danh sách đen.

Nhưng thực tế tình cảm Doãn Mạnh bộc lộ ra là chân thực, mặc dù cô ấy không coi trọng cậu ta nhưng thật sự không đến nỗi ghét. Điều này làm cho lòng tự ái của cậu ta thoải mái rất nhiều.

"Cho nên cậu tìm tôi có chuyện gì gấp à?"

Hậu Nghiêu Sở cũng không vội vã trả lời.

Hai người hữu ý vô ý đi ra khỏi phạm vi vây xem của quần chúng, Trần Tư Đình vô cùng thức thời chuồng đi: "A! Mạnh Mạnh, tớ không ăn cơm cùng cậu được! Đột nhiên tớ nhớ ra tớ phải về xem phim truyền hình chiếu lúc 6 giờ 30."

Nói xong còn nháy mắt với Doãn Mạnh, giờ ngón tay cái lên, Doãn Mạnh liếc mắt một cái cũng biết cô nàng này hiểu lắm. Đây đầu nghĩ toàn những thứ gì đâu không!

Mới ra cửa lầu, đã nhìn thấy Lâm Kha ôm bóng rổ phía đối diện đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 36

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Lâm Kha nhìn thấy Doãn Mạnh và Hậu Nghiêu Sở ở bên cạnh cô sừng sốt một chút: "Cậu....."

Doãn Mạnh chớp mắt: "Tôi đi học lớp ngoại khóa á."

Lâm Kha mặt không chút thay đổi, liếc nhìn Hậu Nghiêu Sở, nhưng không để ý tới Doãn Mạnh: "Vu huấn luyện viên nói rằng gia tăng huấn luyện, đội trưởng kiểm tra người." Đội bóng rổ trường cuối tuần sau có một trận so tài hữu nghị với trường trung học phụ thuộc A, coi như Xã Liên Doãn Mạnh này cái gì cũng không rõ ràng lắm loại chuyện như vậy khá rõ ràng.

Hậu Nghiêu Sở nói: "Ừ. Tôi sẽ đi."

Lâm Kha nói xong đứng im không đi, bình tĩnh nhìn về phía Doãn Mạnh. Doãn Mạnh có chút kỳ quái: "Làm sao vậy?" Chân mày Lâm Kha có chút nhíu chặt: "Cậu đi học lớp ngoại khóa đi á. Đứng đây làm gì?"

Doãn Mạnh còn chưa lên tiếng, Hậu Nghiêu Sở chen miệng nói: "Hai chúng tôi học chung một lớp ngoại khóa, cùng đi ăn cơm."

Lâm Kha nghe xong lời này, thậm chí ngay cả tạm biệt cũng không nói với Doãn Mạnh, uống miếng nước lên lầu. Doãn Mạnh thật chẳng hiểu ra sao, chỉ có điều cô đã quen với tính kỳ quặc của cậu ta từ lâu, trong lòng thờ dài nói đùa trẻ tới thời kỳ dậy thì á..... Nhún vai một cái, cô xoay người nói với Hậu Nghiêu Sở: "Rốt cuộc cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Hàm răng trắng của Hậu Nghiêu Sở sáng lên: "Cũng không phải là chuyện lớn gì, tiết học hôm nay tạm thời lùi lại một tiếng. Cũng chính là 7 giờ mới vào học, lão Ngô biết hai đứa mình học chung một trường, liền bảo tôi báo cho cậu. Kết quả không ngờ cậu một mực không hồi âm tin nhắn của tôi, ngay cả điện thoại cũng không nhận. Rốt cuộc có phải cậu đã cho tôi vào danh sách đen rồi hay không."

Doãn Mạnh cười ha ha: "Ồ không ngờ là lùi lại. Lão Ngô thật là..... Thật sự là tối hôm qua tôi và ba mẹ tôi xem TV cả buổi tối, không có xem điện thoại di động, buổi sáng không mang điện thoại."

Hậu Nghiêu Sở không nói gì, về mặt lại trở nên thờ ơ, nhưng lời nói ra lại là oán trách Doãn Mạnh: "Tôi vốn đang định đi sân bóng rổ, kết quả sợ cậu đi, chỉ có thể sau giờ học tới đây ngăn cậu."

Doãn Mạnh nghĩ thầm thằng nhóc này vẫn còn có trách nhiệm, thử nghĩ nếu hai người bọn cô đảo lại nhân vật, có lẽ cô cũng chỉ gửi một cái tin nhắn, quần cậu ta có nhìn thấy hay không: "Được rồi được rồi, là tôi không nhìn thấy á. Cảm ơn cậu báo cho tôi biết, mời cậu ăn cơm."

Hậu Nghiêu Sở không chút khách khí nào: "Được ah. Dù sao thời gian ở giữa trống dài như vậy, tin tưởng ví tiền của cậu."

Doãn Mạnh:..... Mẹ nó ví tiền của cô không thể không chà đạp lần nữa!

Thật ra thì Doãn Mạnh cũng không quen một mình ăn cơm với nam sinh, nhất là Hậu Nghiêu Sở này cô cũng không quen thuộc lắm. Chẳng qua là sau hai tiết học vật lý liên tiếp học cùng cậu ấy, hai tiếng ở giữa không về nhà được cũng không còn chỗ đi, cũng chỉ có thể thích hợp ăn bữa cơm.

Hai người đi tới tòa nhà Triều Việt, Doãn Mạnh vẫn chọn hướng đi ít người. Chủ yếu từ trước đến nay cô không phải là loại nữ sinh hay chơi đùa, đi ở phía sau ra bên cạnh không khỏi có chút cảm giác chột dạ.

Nhưng càng không muốn gặp cái gì thì lại càng gặp phải cái đó, chiều thứ sáu học sinh cao trung vùng phụ cận kết bạn ra ngoài hóng mát không thể bảo là không nhiều. Huống chi vào bên trong Triều Việt đi dạo, rạp chiếu phim luôn có thể nhìn thấy học sinh cao trung tùm năm tùm ba, rất dễ đụng phải mấy bạn học nào đó.

Chứ đừng nói đến Doãn Mạnh vận khí luôn tốt từ trước đến nay này, vừa vào Triều Việt liền đụng phải Lý Lộ và Trịnh Gia Thạc. Mỗi người cầm một ly DQ (*), anh dứt em em dứt anh cái này được gọi là chàng chàng thiếp thiếp.

(*) Dairy Queen, thường được viết tắt DQ, là một chuỗi phục vụ món ăn ngọt và nhà hàng thức ăn nhanh sở hữu bởi International Dairy Queen.

Kết quả Doãn Mạnh còn chưa lên tiếng, Lý Lộ người ta phản ứng còn kịch liệt hơn Doãn Mạnh. Mặt tiểu cô nương đỏ lên: "Tớ, tớ 6 giờ mới bắt đầu huấn luyện..... Trịnh Gia Thạc đi ngang qua bên này....."

Doãn Manh: "..... Thật ra thì chúng tớ đều biết hai người ở chung một chỗ."

Lý Lộ: "Ừm..... Ô! Cậu đây là....." Ánh mắt Lý Lộ dừng lại ở trên mặt Hậu Nghiêu Sở, trên mặt trong nháy mắt xuất hiện hai chữ: "Đã hiểu".

Trên mặt Trịnh Gia Thạc cũng thể hiện vẻ "Đồng bệnh tương liên".

Các cậu đã hiểu cái quỷ gì! Ai cùng đường với các cậu chứ! Tôi tớ là để học tập biết chưa!

Doãn Manh không kiên nhẫn giải thích: "Hai chúng tôi cùng đến học lớp ngoại khóa vật lý, hiện tại muốn đi ăn cơm, các cậu có muốn đi chung hay không?"

Lý Lộ từ chối cho ý kiến: "Được đó, vậy chúng ta cùng nhau ăn đi."

Đoàn người đi bên cạnh ăn mì sợi, một bữa cơm xong, tán gẫu làm nhảm một lát. Lý Lộ hữu ý vô ý ra sức thăm dò Doãn Manh và Hậu Nghiêu Sở quan hệ thế nào, loại nhân vật thần tiên Hậu Nghiêu Sở này không phải người như Lý Lộ có thể hỏi ra. Đương nhiên cả buổi cũng không có kết quả gì, đều bị thành linh ngăn cản trở về.

Kể từ khi kết giao bạn trai, Lý Lộ đã sớm đối với loại truy đuổi danh xưng "Hot boy" xa xôi không thiết thực này không còn gì cả, nhìn lại Hậu Nghiêu Sở câu được câu không rõ ràng không có hứng thú gì, cô ấy cũng lười phải tự tìm mất mặt như vậy, liền móc hai tờ vé xem phim từ trong túi ra: "6 giờ chúng tớ xem phim á~ biết một lát nữa các cậu phải đi học, tớ sẽ không quấy rầy các cậu nữa."

Nói xong cũng không tạm biệt Doãn Manh phui mông bỏ đi.

Này, vũ đoàn của cậu phải huấn luyện đấy! Doãn Manh yên lặng châm chọc trong lòng, bình thường rốt cuộc Lý Lộ có bao nhiêu lần báo "Vũ đoàn huấn luyện" kết quả đục nước béo cò đi hẹn hò cùng Trịnh Gia Thạc ah!

"A đúng rồi, nhớ đừng nói với Trần Tư Đình. Cậu ấy mới vừa chia tay, tớ ngày ngày lác lác ở trước mặt cậu ấy như vậy sợ kích thích cậu ấy." Lý Lộ bổ sung.

Doãn Manh kinh ngạc: "Cậu ấy chia tay? Không nhìn ra á. Mới vừa rồi cậu ấy còn rất vui vẻ đấy." Lần trước Trần Tư Đình vẫn còn oán trách chuyện này, không nghĩ tới chia tay nhanh như vậy.

Lý Lộ suy nghĩ: "Ha, ngày hôm trước cậu ấy nói với tớ. Không chừng lại hòa hảo rồi?"

Doãn Manh:..... Lúc này cô mới nhớ tới mấy vị nam sinh nữ sinh cao trung này từ trước đến giờ đều là phân phân hợp hợp bất định, cần gì phải xem giống như lui tới bình thường chứ ~

Lý Lộ và Trịnh Gia Thạc rời đi. Chỉ còn sót lại Hậu Nghiêu Sở, cậu ta quen cầm nước trái cây, lười biếng dựa vào phía sau cái ghế.

Doãn Manh vẫn bài xích một mình chung đụng với Hậu Nghiêu Sở, cũng không phải bởi vì sợ xi căng đàn gì, mà là cảm thấy Hậu Nghiêu Sở làm một học sinh cao trung tâm trí hơi bị thành thực quá mức, từ trước đến nay nói chuyện đều luôn kéo cô đi, dẫn đến một "Người trưởng thành" như cô ở trước mặt cậu ta ngược lại lại rơi xuống hạ phong, ít nhiều trong lòng không thoải mái lắm.

Doãn Manh múc lấy món điểm tâm ngọt, Hậu Nghiêu Sở uống nước trái cây, hai người đối diện nhau không nói gì.

Một hồi lâu, Hậu Nghiêu Sở nói chuyện: "Cậu là Xã Liên?"

"Phụt!" Doãn Manh phun cái miếng trong miệng ra ngoài. Mấy ngày nay cô nghe nhiều nhất chính là câu này, mỗi một lần những lời này vừa bắt đầu liền tuyên bố cô có việc mới phải làm.

Doãn Manh khóc không ra nước mắt: "Tôi có thể nói không phải không?"

Hậu Nghiêu Sở nở nụ cười uy hiếp: "Cậu cứ nói đi?"

"Chuyện gì?" Doãn Manh cam chịu, dùng cái miếng quây bánh pudding thành bột nhào.

Hậu Nghiêu Sở: "Có thể giúp tôi mượn danh nghĩa Xã Liên, tuyên truyền cuộc tranh tài của đội bóng rổ và trường trung học phụ thuộc A không?"

Doãn Manh kỳ quái nói: "Chuyện này không phải các cậu tự mình tuyên truyền sao?" Thật ra cô chỉ giả bộ ngu thôi, lúc trước hàng loạt chuyện, dẫn đến lực ảnh hưởng của Xã Liên ở trong xã đoàn gia tăng mãnh liệt. Trên căn bản chỉ cần bạn học hoạt động ở trong xã đoàn đều biết có một tổ chức nhân số cực ít nhưng hiệu suất cực cao, càng có thể chứng minh tính tự chủ hoạt động của học sinh Thất Trung, không cần giáo viên cũng có thể sắp xếp tất cả ngay ngắn rõ ràng.

Bởi vì thời gian tranh tài xác định vào cuối tuần, người có thể nguyện ý hy sinh ngày nghỉ cuối tuần đến xem cuộc tranh tài cũng không nhiều. Hậu Nghiêu Sở đơn giản chẳng qua là muốn mượn lực ảnh hưởng của Xã Liên tạo thế thôi.

Hậu Nghiêu Sở nâng má: "Cậu giả bộ ngu với tôi cái gì. Cần cái gì ra điều kiện là được ~"

Doãn Mạnh thở ra một hơi, cùng người thông minh nói chuyện đầu óc nhẹ nhõm tâm một mới: "Rõ ràng là cầu xin tôi giúp cậu, thế nào lại giống như tôi van xin cậu vậy. Tôi muốn điều kiện gì cậu đều đáp ứng nổi sao? Cho rằng mình là tổng giám đốc bá đạo sao? Quy tắc ngầm cậu cũng nhận? Nói mạnh miệng không sợ đau đầu lưỡi."

Hậu Nghiêu Sở hí hóp mắt: "Aiz~ coi như là tôi nhìn lầm cậu, tôi vẫn cho rằng cậu không phải là loại nữ sinh có thể dùng sắc đẹp thu mua kia."

Doãn Mạnh: "Theo tôi một đêm tôi giúp cậu làm." Cô thô bạo đập một tay ở trên bàn, muốn dọa nam sinh nhỏ này một chút.

Hậu Nghiêu Sở liếc mắt xem thường: "Chưa đủ lông đủ cánh đâu. Tôi sợ ba mẹ cậu kiện tôi, không ngại nói cho cậu biết, tôi định nửa học kỳ sau của cao nhất tranh cử chức hội trưởng hội học sinh."

Doãn Mạnh vẻ mặt nghiêm túc: "Hội trưởng hội học sinh cao nhất cho tới bây giờ đúng là cũng chưa có." Cô cũng không ngờ Hậu Nghiêu Sở nghĩ đến xa xôi như vậy, nói như vậy bây giờ cậu ta tạo thế trước, thông qua một số hoạt động khiến người cả khối đều biết cậu ta, đến lúc đó mới có cơ sở quần chúng, mà không phải một hot boy hư danh.

Hậu Nghiêu Sở cười tự tin: "Đó là bởi vì tôi mới vào trường này á."

Thật là nói khoác không sợ đau đầu lưỡi.....

"Tôi muốn làm Hội trưởng hội học sinh, đối với cậu mà nói cũng là chuyện tốt. Bây giờ kết đồng minh với tôi, đến lúc đó Xã Liên các cậu cũng có thể chính danh, sẽ không ở thời khắc mấu chốt đều bị hội học sinh và đoàn ủy chèn ép." Đôi mắt bình tĩnh của Hậu Nghiêu Sở nhìn Doãn Mạnh, giống như là đang đoán suy nghĩ trong lòng của Doãn Mạnh.

Mặc dù Xã Liên là tổ chức mới thành lập, tích cực ở trong xã đoàn, nhưng một khi dính đến bất kỳ trao đổi đối ngoại, hoặc là hoạt động cỡ lớn (diễn xuất văn nghệ, đại hội thể dục thể thao, giao lưu quốc tế văn văn), đều bị gạt bỏ bên ngoài, giống như là nông dân chỉ có thể trông trọt ở trên ba phần mầu đất của mình, thêm một tác cũng không được.

Nhưng hiện tại Hậu Nghiêu Sở sạch bóng không có một cái gốc như cô, vậy mà vừa lên tiếng liền cam kết cho cô một tương lai. Thế nào cũng là khoe khoang khoác lác làm cho người ta buồn cười, mà đáng sợ nhất vẫn, Hậu Nghiêu Sở lại khiến cho Doãn Mạnh cảm thấy chuyện này gần như là vắn đã đóng thuyền rồi, căn bản là vấn đề thời gian, mà không phải dầm rông hang hồ gì.

Doãn Mạnh cười. Cô tin tưởng Hậu Nghiêu Sở có thể lên làm Hội trưởng hội học sinh, bởi vì loại người này chấp nhất cực kỳ đáng sợ, một khi nhận định một chuyện, đen cũng có thể chuyển thành trắng.

Cho dù hôm nay cô cự tuyệt, tương lai cậu ta cũng chẳng qua chỉ tốn nhiều thêm một chút thời gian thôi.

Chỉ là Hậu Nghiêu Sở đoán sai một chuyện, Doãn Mạnh cũng không trọng danh lợi giống như cậu ta: "Cậu cảm thấy tôi muốn chấn hưng Xã Liên?" Cho tới nay cô chỉ bỏ vốn đầu tư 100% kinh nghiệm vào học tập mà thôi.

Doãn Mạnh hứng thú nhìn phản ứng của Hậu Nghiêu Sở.

Trong mắt Hậu Nghiêu Sở lóe lên kinh ngạc, rất nhanh cười nhạt che đậy: "Thế nào? Chẳng lẽ cậu phí sức lớn như vậy chỉ là vì thi đứng đầu khối? Tốt nghiệp để lại cũng chỉ là cận thị 500 độ cùng ngòi bút có thể lượn quanh địa cầu? Ý nghĩa cậu lên cao trung chính là ở đây?"

Doãn Mạnh sáng tỏ. Rất tốt, sách lược của cậu ta là cho dù cô không muốn, cũng phải chuốc cháo gà cho cô chuốc đến ngất luôn cũng phải muốn.

Chỉ là Doãn Mạnh cô không dễ lung lay như vậy, Hậu Nghiêu Sở vừa mới nói một câu thấy được phản ứng của Doãn Mạnh liền dừng câu chuyện lại, cậu ta có chút ngoài ý muốn cười cười: "Chỉ có điều nếu cậu không muốn, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng cậu. Chút chuyện mới bấy lớn á, tôi cũng không biết cậu đồng ý chuyện này có thể khó như vậy, rõ ràng cũng bị người khác nhờ làm vô số lần."

Hậu Nghiêu Sở quơ quơ nước trái cây còn dư lại, nghiêng đầu kề lại Doãn Mạnh, mí mắt khép hờ, dưới ánh đèn mờ mờ, sống mũi cao ngất, bóng mờ gò má khuất sáng, lông mi thon dài mà mềm mại, con ngươi thâm thúy của thiếu niên chuyên chú nhìn cô.

Doãn Mạnh phì cười: "Tôi đã nói với cậu ah~ thật ra thì vừa bắt đầu cậu dùng một chiều này, cũng không cần phí nhiều lời như thế rồi."

Hậu Nghiêu Sở chu mỏ: "Cô gái nhỏ quá thông minh không tốt."

Trái lại Doãn Mạnh tâm tình vui vẻ: "Được ~ tôi thu đồng minh cậu, hi vọng cậu tới ngày phát đạt cũng đừng quên tôi nhé."

Hậu Nghiêu Sở mở to hai mắt: "Cậu thật đúng là không dễ dụ."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

So với một vài lớp học rời rạc, lực ngưng tụ ở lớp 7 tiếng tăm lừng lẫy cả trường. Lúc nửa học kỳ cao nhất được tiến hành hơn một nửa, như một đầu hắc mã tiềm năng sát nhập vào trong quân, thành tích trên căn bản ngang hàng cùng ba lớp thực nghiệm. Cho dù là Hàn Siêu loại cản trở thành tích này cũng đã nhảy vào nửa trước Thất Trung, chớ nói chỉ là một cuộc so tài tiền về phía trước của các học bá. Nhìn lớp 7 như vậy quả thực là một thần tích trong ban phổ thông, bản thân hầu như không có học sinh cản trở quá mức, học tập bình thường một chút cũng đi theo đại quân một đường tiến về phía trước.

Bình thường loại không khí học tập này, đều là một lớp kéo theo, bạn học học tập nhiều hơn, không học tập dĩ nhiên là có cảm giác khẩn trương không muốn rơi ở phía sau. Dần dà liền có thể nhìn ra hiệu quả, thi giữa kỳ xoay mình một, mọi người học tập nhiệt tình hơn phải điều động.

Mà ban phổ thông và ban thực nghiệm đương nhiên có ngăn cách dẫn đến vị trí tể nhị của lớp 7.

Ít hoặc nhiều học sinh ban phổ thông cũng có chút hâm mộ ban thực nghiệm, sinh ra tư tưởng tương tự "Cừu địch". Mà đúng lúc này, loại bản nông và trung nông lớp 7 này hành động mở một đường máu, làm cho quần chúng học sinh ban phổ thông có loại cảm giác kiêu ngạo hãnh diện, cảm thấy đề cho ban thực nghiệm chẳng thêm ngó tới ban phổ thông phải nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Mà học sinh ban thực nghiệm, phần lớn cũng có chút cảm giác nguy cơ, ngày ngày cũng bị các thầy cô giáo ban thực nghiệm ân cần dạy bảo, khẩn trương là không tránh khỏi.

Hôm nay tổng kết lại, thành tích tập thể lớp 7 đều đã trên trung đẳng, ngẫu nhiên có một hai người tụt lại phía sau một chút cũng nằm vào giai đoạn tiến bộ rất tốt. Nhưng trước mắt lớp 7 tương đối kém lớp thực nghiệm bình thường, chắc chủ yếu chính là số lượng học sinh khá giỏi.

Lâm Kha loại nghịch thiên này không nói, nhưng tóm lại chỉ là số ít.

Hạng nhì lớp Vương Thanh Nhã cũng xếp trên 20 tên trong khối, lui về phía sau thì không cần phải nói.

Huống chi xếp từ thứ 3 đến thứ 4 hoàn toàn chính là một đoạn đứt gãy, từ 20 tên xếp đến 50 tên. Như thế, 10 tên trước là cổ phiếu tiềm năng, cô Lý mới nhậm chức tính tình mãnh liệt không có biến mất, ngược lại bị kỳ tích lớp 7 kích thích, mỗi ngày suy nghĩ như thế nào nâng nhóm thành tích loại trung lên tầm cao mới.

Doãn Manh thuộc vào vị trí trong nhóm đó.

Chỉ có điều đúng như cô Lý từng nói, cô ấy hoàn toàn không lo lắng tính tự giác của Doãn Manh, nếu không cũng sẽ không chọn cô làm ủy viên học tập (lớp phó học tập).

Ủy viên học tập Doãn Manh từ trong phòng làm việc của cô Lý ra ngoài, ôm một chồng giấy làm văn. Đây là bài tập làm văn tuần này, dưới sự yêu cầu thứ hai nộp.

Đề mục chính là: nơi lòng tôi hướng về ____

Loại nửa mệnh đề làm văn này rất thường gặp, thể mạnh ngữ văn của Doãn Manh từ trước đến nay chính là viết văn. Mà loại văn xuôi nửa trữ tình này càng thêm thuận tay, cũng coi như phần lớn nữ sinh đều am hiểu phương hướng; mà đối với Lâm Kha mà nói, văn nghị luận mạng tính logic càng thêm thuận buồm xuôi gió, nếu gặp phải đề thi ý thức lưu truyền nền học vấn quốc gia, thì kết quả hoàn toàn xong đời.

Cho nên nói, từ trước tới nay ngữ văn luôn dựa vào đầu óc không dựa vào kiến thức khiếm khuyết học thần.

Thật không dễ có chỗ có thể vượt qua Lâm Kha, từ trước đến nay Doãn Manh sẽ không bỏ qua chuyện làm giảm uy phong của Lâm Kha này. Trên đường đi cô có thể tưởng tượng ra bộ dạng ủ rũ cúi đầu của Lâm Kha khi lấy được đề mục này, lại không nghĩ rằng lúc trở lại lớp, cô nhìn thấy Lâm Kha xưa nay trầm mặc ít nói (nhưng vừa mở miệng liền bị coi thường) vậy mà đang nói chuyện cùng với Trần Tư Đình. Thần kỳ nhất chính là hai tính tình không tốt lại như không đánh không quen biết nhau w/~

Chỉ là Lâm Kha vừa thấy Doãn Manh trở lại, vẻ mặt bức dọc, ầm một tiếng kéo ghế ra, đặt mông ngồi xuống.

Doãn Manh bất đắc dĩ. Loại tình trạng này từ tuần trước cô và Hậu Nghiêu Sở cùng đi học lớp ngoại khóa Vật Lý kéo dài đến hiện tại, lúc bắt đầu ngay cả cô muốn chịu thua cũng không có cơ hội.

Không nóng không lạnh, giống như cô làm chuyện gì sai đợi cô khai báo. Doãn Manh vẫn không coi chuyện này là chuyện quan trọng, còn chuẩn bị nhân cơ hội trị tính tình quấy gở của cậu ta một chút, để cậu ta đỡ khỏi cả ngày giống như bà đi cả tới. Chẳng lẽ cô không có Lâm Kha vẫn không thể sống tiêu sái à? Cho rằng cô là mẹ cậu ta luôn nuông chiều cậu ta chắc?

Nuôi trẻ con thật không dễ dàng.

Ăn cơm buổi trưa, lại đến lúc Doãn Manh và Trần Tư Đình cần quét bữa tiệc lớn rồi. Sau khi hai người ăn uống no say, tuy rằng Doãn Manh có chút tò mò Lâm Kha và Trần Tư Đình lén lút nói cái gì, nhưng từ trước đến giờ cô luôn bảo trì bình thân. Hoàn toàn không đề cập tới chuyện này, thậm chí có ý định tránh đề cập đến chủ đề Lâm Kha, bắt đầu tán gẫu một chút chuyện vặt vãnh trong nhà, tin tức bất quá.

Trần Tư Đình thì ngược lại nói một hồi liền không nhìn nổi, cũng không phải miệng cô không kín, mà là Doãn Manh là bạn tốt của cô không có gì để giấu, vô luận lừa gạt ai cũng chưa từng nghĩ qua lừa gạt cô ấy. Hơn nữa huống hồ, lần này rõ ràng chính là cơ hội tốt để đùa giỡn hoàng thượng á, loại kim nén một bụng đầy ý nghĩ xấu nhóc Trần Tư Đình này làm sao có thể buông tha sử dụng chứ: "Tớ nói, cậu thật sự không để ý Lâm Kha sao? Gần đây tớ thấy các cậu đều kỳ quái không nói chuyện với nhau, cũng không đi cùng nhau."

Doãn Manh dùng ống hút khuấy đều đá: "Không phải là tớ không thèm để ý á, mà là cậu ta chẳng hiểu ra sao..... Tớ nghĩ mỗi lần đều ngồi đó mà suy nghĩ, chẳng phải phiền chết sao?"

Trần Tư Đình tròn mắt: "Hắc. Tớ nói, thế giới tình cảm của cậu so với tớ còn phong phú hơn á! Rõ ràng cùng với Lâm Kha ở chung một chỗ vậy vẫn gạt tớ, hiện tại Hậu Nghiêu Sở chen vào bết tắc nhĩ ~"

Doãn Manh còn khiếp sợ hơn Trần Tư Đình: "Tớ và Lâm Kha ở chung một chỗ? Đừng đùa. Chị hai cậu cả ngày đảo quanh tớ, từng thấy tớ và Lâm Kha làm gì sao? Hậu Nghiêu Sở thì khỏi nói đến, tớ hoàn toàn không quen thuộc á!"

Trần Tư Đình cau mày, cảm thấy bình thường mặc dù Doãn Manh và Lâm Kha tiếp xúc tương đối nhiều, nhưng hoàn toàn không giống cái loại mập mờ như nam nữ sinh qua lại: "Vậy các cậu thật sự chỉ là bạn bè?..... Nhưng cậu biết hôm nay Lâm Kha hỏi tớ cái gì không, cậu ta hỏi tớ rốt cuộc Hậu Nghiêu Sở và cậu là loại tình trạng gì, để cho tớ thăm dò thử....."

Trần Tư Đình nghĩ như vậy, đột nhiên có chút không dám tin. Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ đến cái loại hạng mục Lâm Kha thăm mền Doãn Manh này, bởi vì đại thần Lâm Kha..... Cậu ta sẽ thăm mền người sao? Làm sao có thể.....

Ánh mắt Trần Tư Đình nhìn về phía Doãn Manh tràn đầy kính sợ: "Không phải cậu ta..... Thăm mền, cậu chứ....."

Doãn Manh cực kỳ kinh ngạc: "Cái gì? Ha ha? Làm sao có thể? Chỉ là, cậu ta hỏi cái này thật à. Tớ và Hậu Nghiêu Sở có làm chuyện mờ ám gì sao? Chẳng qua là cùng nhau ăn một bữa cơm mà thôi."

Doãn Manh đoán đo phản ứng không tầm thường gần đây của Lâm Kha, chẳng lẽ là đang đợi cô giải thích quan hệ với Hậu Nghiêu Sở? Cô tỉ mỉ suy nghĩ, phân tích một chút đột nhiên hiểu ra suy nghĩ của Lâm Kha.

Lâm Kha này nhìn như khó có thể suy đoán, nhưng thực ra vô cùng đơn thuần.

Cậu ta nhận định Doãn Manh là người bạn nữ giới quan hệ thân mật đầu tiên (chính là khuê mật (bạn thân)), mà Doãn Manh cũng không có lui tới nhiều với bất kỳ nam sinh nào ngoài cậu ta. Cho nên, cậu ta làm một đứa trẻ tùy hứng kỳ quặc, tham muốn giữ lấy rất mạnh, ít nhiều gì trong lòng có một loại hiểu lầm Doãn Manh là thuộc về cậu ta, dẫn đến lúc Doãn Manh biểu hiện tương đối tự do trên tâm lý không thể tiếp nhận.

Giống như là người mẹ có con thứ hai, điểm chú ý đứa con thứ hai nhiều hơn, nếu như đứa con lớn nhất không thành thực lắm, sẽ hàm mộ ghen tỵ đồ kị.

Dĩ nhiên Doãn Manh còn chưa có năng địa vị của mình lên to lớn như vậy.

Chẳng qua là cô không có cảm thấy giống như Trần Tư Đình nghĩ vậy, nói Lâm Kha thăm mền cô.

Làm ơn, bay lên độ cao này thật sự là hoàn toàn không cần thiết. Nếu Lâm Kha thật sự thăm mền cô, lấy tính cách của cậu ta..... Đợi một chút, hình như cô hoàn toàn không tưởng tượng ra được chuyện Lâm Kha còn có thể thăm mền người này, một khi tưởng tượng liền nổi da gà cả lên.

Chỉ là cũng may cậu ta không thể nào thông suốt, nếu cậu ta thông suốt, có nữ sinh yêu mền, biết người ta ghét bỏ cậu ta vóc dáng lùn sẽ có bao nhiêu khó chịu.....

Đợi một chút đề tài chạy hơi xa rồi. Doãn Manh kéo suy nghĩ về, cảm thấy mình đúng là rảnh rỗi phí tâm tư suy nghĩ những chuyện tình đơn thuần không có thật này. Còn không bằng thuận theo tự nhiên ~

Doãn Manh trở lại phòng học, Phùng Linh Khải vô cùng nể mặt đặt bài ghi chép buổi sáng ở trên bàn Doãn Manh. Bây giờ Phùng Linh Khải hoàn toàn bị Doãn Manh ngược không dám thở mạnh, mấy ngày trôi qua biết rõ thiếu niên vận động chơi bóng rổ này có tiềm chất học bá. Nếu không phải câu thả bò như heo xung quanh mình, chỉ sợ mẹ cậu ta cũng nhận không ra cậu ta..... Chỉ có cô Lý đối với chuyện thay đổi phong cách học tập một vòng chung quanh Doãn Manh là cho kích lệ, cảm thấy đoán Doãn Manh hoàn toàn là học bá cơ sở năng lượng chính!

Dĩ nhiên, đối với năng lượng chính Doãn Manh, Lâm Kha hoàn toàn chính là một trường hợp trái lệ, giờ nào khắc nào cũng dẫn dụ các thiếu niên đi về phía địa ngục của cậu ta. Biểu hiện cụ thể chính là: người khác học tập cậu ta chơi ngủ ăn, tự chủ thấp xuống một chút hoàn toàn liền..... Mặc dù mỗi ngày đều chơi đùa nhưng có thể thi đứng thứ năm cả khối, người của lớp khác có thể cảm thấy phi thường sùng kính, nhưng tiếp xúc gần gũi lâu rất khó coi cậu ta là một vị thần.

Hơn nữa thường ngày cậu ta biểu hiện rất bình thường, dần dà học sinh liền dễ dàng sinh ra cảm giác "Chúng ta giống nhau", không để mắt đến sự thật cậu ta một đêm có thể đột kích đến thứ nhất, mà chính bạn lại chỉ có thể bay xuống tầng thấp nhất.

Loại cảm xúc tiêu cực "Tối chơi đi tối chơi đi" này cùng năng lượng liều mạng học tập của học bá Doãn Manh áp chế lẫn nhau, trở thành một trạng thái thăng bằng.

Mà bây giờ, Lâm Kha tự mình phá vỡ cái thăng bằng này.

Không thể ngờ cậu ta đang làm bài luyện tập số học.

Phùng Linh Khải cầm PSP của Lâm Kha kinh ngạc: "Kha thần, cậu làm sao vậy? Bị cái gì kích thích à?" Buổi trưa Lâm Kha không ra chơi bóng rổ ngược lại làm bài tập quả thực là mặt trời mọc từ phía tây.

Lâm Kha ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút mờ mịt: "Làm đề bài thi Tĩnh Tĩnh."

Phùng Linh Khải rất muốn hỏi Tĩnh Tĩnh là ai, nhưng lý trí bảo cậu ta ngừng miệng, thay vào đó cười đều nói: "Ồ, còn có chuyện gì có thể làm cho Kha thần của chúng ta an tĩnh vậy? Nói ra để cho tớ vui mừng một chút với ~" Phùng Linh Khải và Hàn Siêu là một máy hát, đương nhiên trong miệng phun ra không phải là lời tốt gì.

Lâm Kha có chút lười phải lăm mồm cùng cậu ta: "Chính là là lạ. Rất phiền."

Phùng Linh Khải thấy Lâm Kha không có lười nhác tự tại giống như bình thường, thần kinh thô cuối cùng bị khuấy động một chút, có chút ngây ngẩn: "Ví dụ như?"

Lâm Kha mặc kệ cậu ta, lăm bầm lâu bầu: "Chính là có thứ làm cho tớ....."

Bút Doãn Manh đang làm văn lạch cạch một tiếng rơi trên bàn, cô vội vàng nhặt bút lại, quay đầu lại giọng điệu thoải mái cắt ngang Lâm Kha: "Đây là Kha thần tư xuân nhĩ?"

Phùng Linh Khải nghe xong lời này cho rằng Doãn Manh biết cái gì, ngay lập tức tròn tròn mắt: "Cậu khá lăm Kha thần! Nhìn cậu bình thường đến cả đây cũng không thấy được, tớ còn coi cậu là trạch nam, thì ra là chờ ở đây ~ hiện tại sung sướng rồi ah! Thì ra đã có kinh nghiệm"

Cuối cùng Lâm Kha cũng vạch gió trở về bình thường: "Cút."

Nói xong cậu ta nhìn Doãn Manh một, thế mà chủ động nói câu nói đầu tiên sau một tuần lễ chiến tranh lạnh: "Giúp tôi nhặt bút một chút."

Doãn Manh:.....

Buổi chiều học thể dục, thầy Mã dẫn mọi người tới sân vận động, sắp xếp khảo nghiệm tổng hợp thể chất.

Cái gọi là khảo nghiệm tổng hợp thể chất, chính là bộ giáo dục yêu cầu mỗi trường học tiến hành tổng kiểm tra thể chất. Bên trong bao gồm các bậc thang khảo nghiệm, một vài hạng mục như chiều cao thể trọng, nhảy xa lượng hô hấp.

Sau khi mấy lớp học tập hợp ở sân vận động, lúc các hạng mục xếp thành hàng dài, tiết thể dục trên căn bản tương đương với hủy bỏ.

Từ máy đo chiều cao đi xuống Doãn Manh bĩu môi nhìn chiều cao thể trọng của mình ——.

Quả nhiên vượt qua rồi, sau khi tốt nghiệp sơ trung Doãn Manh biết rất rõ rằng cô sẽ không thể nào cao lên nữa, lúc trước vẫn cố chuyện học tập, hoàn toàn không coi chuyện này là quan trọng.

Đời trước chiều cao của cô cũng không có vượt qua 1m60, mà bây giờ cô lại vượt qua, có phải bởi vì bị hiệu ứng bướm bướm rồi không? Nếu như nói như vậy, chuyện cô thích hợp làm học bá học thật ra cũng không khó giống như cô nghĩ vậy. Chẳng qua là mình tự tạo cho mình một áp lực mà thôi.

Ngay sau đó, Doãn Manh liền bị nữ thần đá kích.

Trần Tư Đình từ trên cái cân đo thể trọng nhảy xuống: "Ôi ~ tớ cao thật nhanh, nhưng mà cũng sắp 50 kg rồi, tớ thật sự nên giảm cân một chút rồi."

Cô ấy cầm phiếu đăng ký xem của Doãn Manh: "So với tớ! Cậu cũng nhẹ quá nhỉ! Doãn Manh! Tớ có thể chia thịt của tớ cho cậu một chút không!"

Doãn Manh méo miệng: "Được! Vậy cậu cũng chia chiều cao của cậu cho tớ một chút....."

Lúc tựu trường còn chưa có kém nhiều như vậy, lòng Doãn Manh quặn thắt, cô cảm thấy chiều cao của Trần Tư Đình cao thêm không chỉ một chút xíu. Hiện giờ Trần Tư Đình vì đứng chung một chỗ với Doãn Manh, lúc xếp hàng các nữ sinh nhân nhượng đứng ở phía sau cô ấy cũng thấp hơn cô ấy nửa cái đầu.

Đội nữ sinh rất nhanh đổi phiên xong rồi, đến đội nam sinh lớp 7.

Nam sinh đầu tiên - Lâm Kha lên đo chiều cao thể trọng, Doãn Manh và Trần Tư Đình xông lên trong nháy mắt. Lúc không vui luôn luôn nghĩ biện pháp vui vẻ một chút á ~ (▽)

Ngoài miệng đã nói không thể kỳ thị chiều cao thấp bé của Lâm Kha, Doãn Manh dùng hành động chứng minh sự giả dối của cô ~

Giáo viên vừa nhắm vừa viết trên giấy: "55kg. Người kế tiếp."

Không riêng Doãn Manh Trần Tư Đình, ngay cả Hàn Siêu Phùng Linh Khải ở phía sau cũng kinh ngạc: "Kha thần cậu còn cao hơn cả Tàn Kiến Bác?"

Thì ra là mỗi ngày uống sữa tươi chơi bóng rổ thật sự có tác dụng? Không tới ba tháng cao 6 cm cũng thật là mau á! Đều đã bốn bò năm lên rồi!

Nhóc mập Tàn Kiến Bắc là nam sinh lùn thứ hai trong đám nam sinh, chỉ thấy cậu ta có chút không cam lòng đứng lên trên. Giáo viên cười một tiếng: "71kg."

Mặt Tàn Kiến Bắc đỏ lên, cầm phiếu đăng ký vắn vắn lỗ mũi rồi đi.

Doãn Manh cảm thấy tâm tình bây giờ của cô khá kỳ lạ, một mặt bởi vì chiều cao của Lâm Kha tập kích cảm giác có chút mờ mờ mặt; mặt khác bởi vì thấy trò cười không bị đè ép bao nhiêu có chút khó chịu.

Ngược lại bản thân Lâm Kha lại khá là bình tĩnh, đi theo Trần Tư Đình và Doãn Manh xếp hạng trong đội ngũ kiểm tra lượng hô hấp.

Thật là không đo không biết, một khi đo xong lại giật mình.

Lúc này Doãn Manh mới phát hiện ra khi cô nhìn Lâm Kha đã cần phải hơi ngẩng đầu lên rồi, cô có chút không cam tâm lắm bầu: "Ăn cái gì mà cao nhanh như vậy á....."

Lâm Kha hást đầu, lại đề cập đến đề tài khác: "Vật lý có cần thiết đi học lớp phụ đạo không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Doãn Manh không kịp phản ứng, cảm thấy cái miệng tiện của Lâm Kha lại đang cười nhạo cô: "Cái gì? Đương nhiên là cậu không cần thiết, tôi có thể so với cậu sao?"

Lâm Kha dường như có chút chán nản, phun ra một câu: "Không có gì."

Doãn Manh tìm tòi ý tứ của cậu ta một chút, đột nhiên vui vẻ. Lúc trước cô đã đoán Lâm Kha ghen tị mù quáng, không ngờ thật sự đúng là có một chút. Nhưng mà cô kỳ thiếu niên kỳ quặc nhỏ mọn, cô vẫn nên giữ lại cho vài phần mặt mũi, vuốt đuôi thuận theo: "Học kỳ sau tôi không đăng ký chờ cậu bỏ túc cho tôi ah ~ Kha thần, đến lúc đó cậu cũng đừng mặc kệ tôi á ~"

Mặc dù Lâm Kha ngoài mặt không được tự nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn Doãn Manh, nhưng rất rõ ràng những lời này vừa đúng thành công lấy lòng Lâm Kha. Cho dù Kha thần cố gắng quay đầu sang chỗ khác, nhưng từ góc độ của Doãn Manh có thể nhìn thấy mặt của cậu ta có chút hồng.

Chiến tranh lạnh không hiểu ra sao kết thúc. Doãn Manh còn chưa có nghĩ tới phương diện đối thoại cùng Lâm Kha kia, tâm tình của cô có lẽ chính là tương tự bà cụ trên đường nhìn thấy một bé trai đáng yêu nên nói chuyện đùa một chút. Rước lấy khái niệm phải vuốt đuôi, về phần mập mờ hay không mập mờ hoàn toàn không có nghĩ đến, không hề ý thức được lý giải của Lâm Kha và biểu đạt của cô có gì đó xuất hiện sai lầm.

Nhưng mà điều này trước mắt cũng coi như không có tạo thành tổn hại gì, ngược lại xúc tiến quan hệ hiểu lầm ý tốt~ (' ▽ ')

Lúc này, Hàn Siêu và Phùng Linh Khải cũng đã làm xong hạng mục đo chiều cao thể trọng, đến xếp hàng phía sau Lâm Kha. Hàn Siêu đặc ý cầm phiếu đăng ký của cậu ta: "Lại cao rồi ~!"

"Phùng Linh Khải người ta cao 1 mét 83 cũng không khoe khoang giống như cậu vậy ~" Trần Tư Đình khinh bỉ nói.

Nếu là nam sinh Hàn Siêu đã sớm châm biếm ngược lại, đáng tiếc Trần Tư Đình giảm sức ép khéo mềm khéo miệng từ trước đến giờ làm cho mọi người e ngại, Hàn Siêu có chút không cam tâm lắm bấm cái gì đó, rồi ảo não ngậm miệng.

Phùng Linh Khải không hiểu ra sao được cho là tấm gương sáng cầm phiếu đăng ký, đứng ở phía sau trộm vui vẻ.

"Thúi chết rồi, ôi chao này." Trịnh Gia Thạc đi như chạy tới đây, lấy tay quạt gió, theo cậu ta tới là một mùi thúi nồng nặc.

Doãn Manh quay đầu lại nhìn lên, quả nhiên là trông thấy sau khi nữ sinh đều đã đo xong, nam sinh lớp 6,7 xếp hàng phía sau đồng loạt xông lên, rồi rít tháo giày đo chiều cao thể trọng. Thời kỳ trưởng thành phần lớn chân nam sinh đều thúi, người càng nhiều mùi hôi càng xông lên. Thật may là bọn họ chạy nhanh, bằng không ngạt thở mà ngất xỉu mất rồi.

"Đừng tới đây đừng tới đây." Hàn Siêu kêu la, "Trịnh Gia Thạc chân cậu thế nào lại thúi như vậy."

"Chân cậu mới thúi đó, tớ cũng không biết là chân ai, ôi trời ôi thật là thúi quá." Trịnh Gia Thạc nắm lỗ mũi cùng các nam sinh suy đoán đó rốt cuộc là ai.

Bởi vì giày của nhiều người, chân thúi cũng không chỉ có một người. Dù là nam sinh, ai cũng không muốn thừa nhận chân mình thúi, từng người một giơ giày lên oán trách lẫn nhau.

"Tớ thấy chính là cậu đó! Hàn Siêu!" Phùng Linh Khải về mặt cười xấu xa, "Cậu chen ngang đến trước mặt, thừa dịp mùi chưa có tản ra đo xong mang giày vào lập tức chạy tới, vì loại bỏ hiềm nghi của mình."

Hàn Siêu giống như là bị giẫm phải đuôi mèo nhảy lên: "Cút đi! Thằng nhóc cậu đừng nói nhảm, rõ ràng cậu và tớ cùng đo chiều cao chân tớ có thúi hay không không phải cậu biết rõ sao? Không phải bản thân cậu có chân thúi sau đó đẩy lên trên người tớ chứ!"

Phùng Linh Khải biện bạch: "Tớ không có ôm chân cậu nguỉ làm sao tớ biết cậu có hay không!"

Miệng Lâm Kha nhếch lên, nhìn một chút rồi quay sang Doãn Mạnh châm chọc: "Thật ra thì hai người bọn họ đều có, lúc anh Siêu chơi bóng rổ với tớ, cách giày thể thao cũng có thể nghe thấy..... Phùng Linh Khải mẹ cậu ta còn lột đưa chuột miếng trong giày cho cậu ta để khử mùi thúi đấy."

Miệng Doãn Mạnh co rút, vậy đây là chó cắn chó sao....."Cho nên bọn họ đều biết nội tình lẫn nhau vậy mà còn có thể tranh cãi thành ra như vậy....."

"Có lẽ vì giữ gìn một chút hình tượng của mình ở trước mặt của các bạn nữ thôi." Lâm Kha sờ lên cằm, ánh mắt quét qua một hàng các bạn nữ lớp 7 trước mặt.

Doãn Mạnh: "Cho nên cậu nói với tớ không có vấn đề gì sao?"

Lâm Kha: "Ồi, cậu, nữ sinh....."

Lời chưa nói hết toàn bộ ngược lại chọc Doãn Mạnh tức giận gần chết, ngay lập tức cô phản kích: "Tôi nói, làm sao cậu có thể loại trừ một mình cậu ra ngoài được.... Nói nam sinh đều có chân thúi có phải cậu cũng có hay không?"

Lâm Kha bị hỏi nghẹn lời, vừa muốn mở miệng đã nhìn thấy Trần Tư Đình và Trâu Chân Phái đang nói chuyện phiếm ở trước mặt quay đầu lại: "Ai chân thúi?"

Thật đúng là đừng nói, lúc Doãn Mạnh nói không có suy nghĩ qua, sau khi nói ra cô thật sự vẫn có chút muốn biết cái vấn đề này..... Rốt cuộc chân Kha thúi có thúi hay không?

Cô xấu bụng cười một tiếng, vừa muốn mở miệng, Trịnh Gia Thạc xếp hàng cuối cùng liền kêu lên: "Phía trước mặt đo lượng hô hấp nhanh lên một chút ah! Khí độc đều muốn lan tràn xuống đây rồi!"

Trần Tư Đình phì cười lên: "Ồi, chúng tớ cũng không còn biện pháp á, đo ở lớp 6 trước chúng tớ cũng chỉ có thể xếp hàng."

Hạng mục đo lường lượng hô hấp mặc dù đội ngũ xếp hàng dài, nhưng cũng may chia ra nhiều máy đo đương nhiên đo tương đối mau. Phía trước bọn Doãn Mạnh cũng không lâu lắm liền đi được một nửa.

Mơ hồ nhìn thấy bộ dạng các bạn học lớp 6 đo lượng hô hấp ở phía trước.

Phần lớn nam sinh đều từ 3000 trở lên, chỉ có một vài cá biệt lượng hô hấp lớn thậm chí có thể tới 5000 trở lên; nữ sinh cũng không yếu, mỗi người gần tới 3000.

Đo xong từng người một thở vù vù mặt đỏ tới mang tai đi ra ngoài, rất nhanh đến hàng lớp 7.

Nhóc mập mập Tàn Kiến Bắc nhìn rất yếu, trên thực tế cũng thở ra trên 3000, thở hắt ra một lần rồi chạy đi mất.

Đến phiên Trần Tư Đình, phía sau chuyển lên phía trước. Khoa trương dùng đồng phục học sinh của Trịnh Gia Thạc che mặt rốt cuộc cũng lấy mặt nạ bảo hộ xuống hít thở thật tốt.

Doãn Mạnh ở phía sau Trần Tư Đình, nhìn cô ấy mang theo cái lồng hô hấp, cũng đi tới. Nhìn xem thử Trần Tư Đình có bao nhiêu lợi hại.

Thật đúng là đừng nói, bình thường nhìn Trần Tư Đình nhỏ yếu vậy mà chạy thẳng tới 3000, mắt thấy vượt qua 3000 chạy về phía 4000!

Doãn Mạnh tròn to hai mắt, mấy nam sinh phía sau Doãn Mạnh cũng kinh ngạc!

4000,5000,6000.....

Tôi đi đây! Thật là người không thể xem bề ngoài, chẳng lẽ Trần Tư Đình thật ra là kiện tướng bơi lội tương lai sao? Lượng hô hấp này nam sinh nào có thể thở ra được? Chúng nam sinh áp lực như núi, mắt thấy con số lượng hô hấp của Trần Tư Đình vẫn còn đang tích lũy, đột phá tới 7000!

Giáo viên điều khiển máy kinh ngạc, nhiều năm như vậy không thấy nữ sinh nào có thể đột phá tới 7000! Ngay cả bản thân Trần Tư Đình cũng kinh ngạc.

Cô ấy kinh ngạc kết quả chính là nắm mặt nạ bảo hộ, thở mạnh ra một hơi, con số trên máy lại vẫn đang tăng vọt, đã đột phá tới một vạn rồi.

Giáo viên lập tức hiểu ra, "Hồng rồi hồng rồi! Các em đến máy khác xếp hàng đi."

Nam sinh phía sau kêu gào một trận: "Ha ha ha ha, làm cái gì á!"

"Làm tớ sợ muốn chết!"

"Tớ đã nói là không có khả năng mà ~"

Một đám nam sinh cao to nếu lượng hô hấp không sánh bằng một nữ sinh gầy teo nhỏ chẳng phải quá mất mặt rồi sao!

Giáo viên phân tán đội ngũ lớp 7 đến trong đội ngũ mấy lớp khác, rất nhanh hoàn thành kiểm tra. Trần Tư Đình 2900, Doãn Mạnh càng thối nát 2300. Cũng may lần này không có xảy ra vấn đề gì, sau đó thuận lợi đi hết các kiểm tra thể chất.

Thầy thể dục thầy Tiểu tập hợp nam sinh nữ sinh lớp 7 lại công bố một tin tức làm lòng người quặng thắt: "Thứ Sáu tuần sau kiểm tra nữ sinh 800 mét, nam sinh 1000 mét! Đừng mặc quần jean, mang giày thể thao nha."

Phía dưới náo động một trận: "Thầy ơi! Chúng em đã lên cao trung rồi mà còn kiểm tra 800 mét sao!"

"Đúng vậy á thầy, thi tốt nghiệp trung học lại không thi."

Thầy Tiểu khoát tay: "Không thể không chạy, cái này là trường học yêu cầu ~ chúng ta thừa dịp thời tiết còn chưa có hoàn toàn lạnh xuống, chạy trước tránh khỏi lại cảm mạo nóng sốt. Coi như là chiếm 20 % trong tổng thành tích môn thể dục, chạy cho tốt đi nhé đừng lười biếng ~"

Nói như thế đúng là không còn đường sống trả giá. Ngay cả Doãn Mạnh cũng có chút khản trương.

Cô nhớ tới luyện tập thi thể dục ở sơ trung, gần tới thời gian thi thì mỗi ngày đều phải vây quanh sân thể dục chạy mười vòng tám vòng, mỗi lần nói phải kiểm tra 800 mét đều bắt đầu căng thẳng trước một tuần, so với thi giữa kỳ còn mệt mỏi hơn.

Lúc trước cô vẫn còn đang cảm thấy may mắn, may không có trùng sinh lúc học sơ tam, mệt chết mệt sống thi 800 mét.

Chỉ là không ngờ sau khi thi đậu cao trung lại không có tránh thoát một kiếp này.

Ngược lại Lý Lộ lại nhao nhao muốn thừ: "Đã lâu rồi không có chạy, cũng không biết có thể được max điểm hay không."

Max điểm? Hiện tại Doãn Mạnh chỉ cầu đạt điểm yêu cầu mà thôi. Phần lớn nữ sinh đều giống như Doãn Mạnh rất sợ chạy 800 mét, mặc dù biết kiên trì sẽ thành công, nhưng quá trình cũng không phải cứ nhàn nhai là tốt.

Bởi vì kiểm tra thể chất, nên tiết thể dục tan tiết trước thời gian. Sau khi giải tán học sinh tùm năm tùm ba bắt đầu oán trách tới chuyện chạy cự li dài ~

Mặc dù tan tiết trước thời gian, nhưng không thấy được vẻ mặt vui mừng.

Trái lại phần lớn nam sinh không có phản ứng gì. Thể năng khá hơn một chút hoàn toàn không quan tâm đến 1000 mét nhỏ nhỏ này, ngay cả Hàn Siêu cũng cười nhạo: "Nè, các cậu chạy nhiều một chút cũng không cần mỗi ngày phải ăn uống điều độ giảm cân á ~"

Lâm Kha loại thể năng tốt này vốn không coi đây là chuyện quan trọng, dường như nhớ tới cái gì đó: "Đúng rồi, 3 giờ chiều thứ bảy đội bóng rổ trường Thất Trung đấu với đội trường trung học phụ thuộc A, tôi và Phùng Linh Khải vào sân, nếu các cậu không có việc gì....."

"Được a! Không thành vấn đề, đến lúc đó tớ nhất định tới cổ vũ cho Kha thần và A Khải ~ xem các cậu đấu với đám người trường trung học phụ thuộc A kìa như thế nào."

"Ô? Chính là trận đấu bóng rổ hữu nghị mà Xã Liên dân áp phích tuyên truyền khắp nơi trong hành lang đó sao?" Lý Lộ bổ sung, "Cảm thấy người đến sẽ thật nhiều á ~"

Lâm Kha gật đầu một: "Đúng vậy. Trước đó Doãn Mạnh làm cho mà."

Doãn Mạnh có chút chột dạ nhìn về mặt "Nếu cậu tự giác giúp tôi làm quảng cáo thể này, tôi sẽ miễn cưỡng thuận thể mời cậu một chút là được" của Lâm Kha, miệng đầy cam kết: "Dù sao cuối tuần tôi cũng không có chuyện gì, đến trông cấp sách cho cậu cũng được ~"

Trần Tư Đình cắn môi một: "Tớ có thể không đi được rồi.... Thứ bảy có chút việc."

"Ồi, thật sao?" Lý Lộ bĩu môi, "Tớ còn định nói chúng ta cùng đi!"

"Thật xin lỗi á, hoãn lại không được." Trần Tư Đình nói xin lỗi.

Lâm Kha gật đầu một: "Có việc bận thì hãy cứ lo việc của mình đi."

"Ồi ~ Nữ thần Trần Tư Đình không đến thật là không có động lực á ~" Phùng Linh Khải vỗ tay sau lưng, lâu bầu nói: "Tớ còn từng khoe nữ thần của tớ với anh Hâm á....."

Mấy nữ sinh Trâu Chân Phái, Vi Mẫn, Phạm Ly Ly đứng lúc đi ngang qua. Trâu Chân Phái nói: "Trong đội trưởng lớp chúng ta có hai người nhì!"

Phạm Ly Ly nhếch miệng cười: "Vậy tôi cũng đi xem một chút! Phùng Linh Khải giới thiệu cho tôi mấy anh đẹp trai trong đội bóng rổ nhá!"

Phùng Linh Khải ra vẻ buồn rầu nói: "Đẹp trai nhất cũng chỉ có tôi thôi ~"

Vi Mẫn cười đùa: "Vậy thì bồi thường chính cậu cho Ly Ly đi."

Phạm Ly Ly nói tiếp: "Không thành vấn đề, một người tớ cũng thu!"

Phùng Linh Khải nhìn bàn tay vừa trắng vừa mập đưa qua của Phạm Ly Ly, bị sợ đến thiếu chút nữa đặt móng ngồi xuống đất: "Đừng đừng! Tha cho tôi đi."

Thật ra thì Phạm Ly Ly không phải là cô gái xấu xí, vẫn có thể xem là mỹ nữ chỉ hơi mập một chút mà thôi. Chẳng qua mọi người nhìn người đẹp hoàn mỹ như Trần Tư Đình nhiều, nên hơi có chút xấu cũng không thể chấp nhận.

"Vậy Doãn Mạnh đi không?" Lý Lộ hỏi.

Doãn Mạnh gật đầu một: "Tớ không thành vấn đề a ~ chắc chắn đi."

Lâm Kha đã đi được một đoạn đường thính tai nghe những lời này, mím môi kìm chế về mặt một chút.

Trần Tư Đình há miệng, cuối cùng không lên tiếng, nhưng trong đáy mắt có chút mất mát.

Lúc tan học, tiếng chuông vang vọng khắp tòa lầu phòng học. Lý Lộ đi vũ đoàn.

Doãn Mạnh hiếm thấy không có tự học ở phòng hoạt động câu lạc bộ, mà là cùng Trần Tư Đình cùng nhau về nhà.

Đến giao lộ Doãn Mạnh nhiều lần đều nhìn thấy Trần Tư Đình há miệng rồi đóng lại, đóng lại rồi há miệng.

Doãn Mạnh: "Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Còn định giấu tớ?"

Trần Tư Đình: "Thật ra thì cũng không có gì. Chẳng qua là thứ bảy vở kịch của tớ diễn, vốn là muốn gọi các cậu."

Doãn Mạnh kinh ngạc: "Ồ? Nhanh như vậy? Thứ bảy tuần này?"

"Đúng vậy á, chỉ có điều không sao. Hiện tại tớ và Tô Hàng quan hệ bé tắc, bình thường luyện tập cũng qua loa một chút mà thôi. Các cậu không tới không sao cả, coi như là về lên một đầu chấm hết thôi." Trần Tư Đình nhún vai một, làm ra vẻ không sao cả.

Doãn Mạnh cũng không cảm thấy Trần Tư Đình làm qua loa, nếu chỉ phỏng đoán theo lời của Tô Hàng, cô ấy sẽ không đi sớm về tối, hy sinh thời gian chơi đùa để tập luyện.

"Vậy cũng không được." Doãn Mạnh suy nghĩ một chút, "Như vậy đi. Tớ đi bên kia của cậu trước, sau đó cậu diễn xong rồi hai đứa mình cùng nhau đến xem trận đấu bóng rổ."

Trần Tư Đình: "Vậy được không? Bên chúng tớ là 1 giờ rưỡi bắt đầu, còn phải từ kịch viện Thượng Nghĩa ngồi xe tới đây, rất có thể tới đây thì trận đấu đã kết thúc."

Doãn Mạnh: "Không sao ~ dù sao nhiều người đều đi xem trận đấu như vậy, cũng không thiếu một mình tớ. Đúng lúc tớ cũng muốn gặp tiểu tiện nhân làm tổn thương Tư Đình của chúng ta rồi cuộc trông như thế nào một chút đấy ~"

Trần Tư Đình bị chọc cười: "Cậu đã van xin tớ như vậy, vậy tớ cũng không thể không đáp ứng cậu ~"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 39

Vở kịch của câu lạc bộ Chính Kịch Thất Trung biểu diễn ở trong kịch viện Thượng Nghĩa. Mặc dù Kịch Viện Thượng Nghĩa không tính là kịch viện mang tính chất tiêu chí lớn gì, nhưng đặt ở niên đại nào, kịch viện cũ cũng có uy vọng của kịch viện cũ.

Cho dù là cho học sinh cao trung thuê không phải là diễn xuất chuyên nghiệp, nhưng cũng có không ít người đến xem. Sáng sớm diễn viên cũng đã ở phía

sau hậu đài chuẩn bị đội lên sân khấu rồi.

Doãn Manh ăn com trưa xong lúc đến phía sau hậu đài tìm được Trần Tư Đình, Tư Đình đã mặc đồ hóa trang, hóa trang xong hết rồi.

Hóa trang xong đôi mắt Tư Đình rất sáng, cặp mắt nhấp nha nhấp nháy như cánh bướm, áo bào màu xanh lam nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bức người, chỉ có điều trang điểm đậm, vừa dày vừa đậm từng lớp phủ lên mặt, nhìn qua so với tuổi thật lớn hơn nhiều. Nhưng mà điều này cũng là vì hiệu quả sân khấu, trang điểm và đồ trang sức trang nhã nhìn kỹ không có sơ hở, nhưng người ngồi ở xa thính phòng có thể ngay cả mắt mũi miệng của diễn viên cũng đều không thấy rõ.

Tư Đình vừa thấy Doãn Manh tới, ánh mắt sáng lên: "Manh Manh cậu mang com tới cho tớ sao? Thật đúng lúc ~" cô nàng len lén kê vào lỗ tai nói, "Phó Hội Trường gọi com thật là khó ăn muốn chết....."

Nói xong cô ấy cầm lấy phần com chiên trứng Doãn Manh mang tới, ăn: "Ôi chao, gọi cậu tới thật là quá sáng suốt rồi!"

Doãn Manh: "Sớm như vậy mà các cậu đã chuẩn bị xong rồi hả?"

Trần Tư Đình vừa ăn vừa đáp: "Bởi vì một lát nữa trước 11 giờ sẽ diễn tập, thời gian sẽ khá lâu."

Doãn Manh nhìn Trần Tư Đình ăn ngon: "Tớ nói cậu ăn mạnh như vậy, không lo lắng hóa trang bị phai à....."

"Không sao, đến lúc đó sửa lại lần nữa cũng còn kịp."

Hai người hàn huyên một hồi, Trần Tư Đình cười xấu xa nhìn Doãn Manh: "Tớ cướp cậu tới đây, Lâm Kha có thể tức chết hay không?"

"À?" Doãn Manh liếc mắt xem thường, "Sao cậu cảm thấy tớ và cậu ta như có một chân vậy, nhiều người như vậy, cậu ta cũng sẽ không để ý một mình tớ."

Trần Tư Đình lắc đầu một cái: "Tớ cá với cậu Lâm Kha sẽ tức giận."

Doãn Manh há miệng thờ dõc, cảm thấy mình nuôi con nhỏ trước thời hạn. Bản tính làm cho trong nhận thức cố hữu của Doãn Manh, cô và Trần Tư Đình quen thuộc hơn Lâm Kha nhiều.

Bạn bè khác phái quen thuộc đi nữa cũng so ra kém hơn bạn thân cùng phái, chuyện giữa phụ nữ với nhau, chỉ có phụ nữ mới có thể làm rõ ràng, ngoại trừ gay.

Cho nên ngay cả Trần Tư Đình yêu cầu hay không yêu cầu, Doãn Manh gõ một phát quyết định lựa chọn Trần Tư Đình từ bỏ Lâm Kha. Trong này tất nhiên có một nguyên nhân là không thiếu một mình cô vì trận đấu bóng rổ mà cố gắng trợ trận, nhưng thử nghĩ chuyện Lâm Kha và Trần Tư Đình cùng tới đây, cô có thể sẽ do dự.

Trần Tư Đình nhắc tới như vậy, đột nhiên Doãn Manh cảm thấy mình có chút không đạo nghĩa. Dù sao ngay trước mặt Lâm Kha cô đã đồng ý, không đi quả thật không tốt lắm.

Nghĩ như vậy, Doãn Manh liền lấy điện thoại di động gửi cho Lâm Kha một tin nhắn, kể lại chuyện của Trần Tư Đình một lần, cô có thể cũng không đi xem được trận đấu của cậu ta.

Nửa tiếng trôi qua, như cục đá rơi xuống biển, không chút tin tức.

Trần Tư Đình lo lắng: "Sẽ không giận thật chứ?"

Doãn Manh phát tay một cái: "Cậu ta còn chưa có dễ giận như vậy, có thể là không nhìn thấy ~"

Người điều chỉnh ánh sáng điều chỉnh ánh đèn xong, Phó Hội Trường Vinh Oánh thở hắt hắt chạy tới gọi: "Trần Tư Đình! Nữ chính vào vị trí! Đừng ở chỗ này nói đông dài nữa!"

"Đi đi đi đi, tớ đi dạo xung quanh." Doãn Manh phát tay một cái, để Trần Tư Đình đi nhanh.

Doãn Manh nghiên cứu các loại đạo cụ kỳ quái của câu lạc bộ chính kịch hồi lâu, cuối cùng còn ở trong ngăn tủ lật ra Ngân hòn Elizabeth.

Đồ chơi này hẳn là phải ở câu lạc bộ Anime hay câu lạc bộ Cosplay chứ.....

Đi qua đi lại nửa ngày, cô cũng chơi mệt rồi.

Đi qua ghé ngồi xuống, lại nghe thấy một giọng nam: "Cô cũng là trợ thủ Hội phó tuyển tới sao?"

Doãn Manh ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một nam sinh cao gầy, thoát nhìn so với mấy nam sinh cùng lớp thành thực hơn một chút. Da rất trắng, tóc màu nâu, tay chân lẻo khẻo, vừa nhìn đã biết là người phương nam, cô nghĩ một chút, mặc dù mình không phải Hội phó gọi tới, nhưng dù sao cũng không có chuyện gì, qua giúp một tay cũng không sao.

"Tôi có thể giúp một tay."

Nam sinh gật đầu một cái: "Được, cô đến đây đi."

Doãn Manh đi theo qua, nam sinh vòng tới vòng lui dẫn cô đến trước sân khấu: "Giúp tôi nhìn ánh đèn phụ trợ số 2 một chút, lúc chiếu không tới mặt người thì điều chỉnh xuống."

Doãn Manh: "Nhưng tôi không biết lắm á!"

"Không sao, trong này có ghi rõ đấy. Dựa theo làm là được, rất đơn giản, chỉ là diễn tập nhỏ, lúc diễn xuất có người khác tới làm. Cho nên coi như làm sai cũng không sao. Cảm ơn cô."

Nam sinh giải thích xong vội vã đi xuống, đoán chừng là còn có chuyện khác.

Đám người câu lạc bộ Chính kịch kia ai có chức nấy, từ góc độ cao nhất này của Doãn Manh vừa đứng có thể nhìn thấy tình hình nhân viên hậu cần dưới sân khấu.

Đúng như lời nam sinh kia nói, đây chỉ là ánh đèn chiếu một phần, cho nên cũng không khó. Theo người ở dưới sân khấu yêu cầu, người đi qua bên trái thì quay qua phía bên trái sang phía bên phải thì quay qua phía bên phải, trên cơ bản không có vấn đề gì.

Diễn tập đi qua thật nhanh. Một chút lời thoại dài cũng không có đọc, nghe nói trước đó đã tỉ mỉ duyệt qua một lần, lần này kiểm tra lại lần nữa chỉ là xác định vị trí nhân vật chính đi lại.

Trần Tư Đình vừa ra sân, Doãn Manh liền vẫy tay với cô ấy, đáng tiếc cô đứng ở chỗ tối, không có ánh đèn, Trần Tư Đình hoàn toàn không có nhìn thấy.

Có lẽ là bởi vì đi ngang qua sân khấu quá nhanh, Doãn Manh chỉ biết đây là một vở kịch tình yêu cổ trang, ngay cả cụ thể diễn cái gì cũng không rõ lắm.

Diễn tập xong rồi, nhân viên công tác bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Doãn Manh nghĩ thầm cô đây cũng đã thuận lợi làm xong, đang muốn cầm áo khoác kết thúc công việc, lại đột nhiên nghe Vinh Oánh ở phía dưới quay về phía phía trên kêu lên: "Số 2! Ánh đèn số 2! Mang cái giá quay phim xuống!"

Giá quay phim? Doãn Manh làm sao mà biết là cái gì, có lẽ Vinh Oánh coi cô là người của câu lạc bộ, mới thông giọng kêu như vậy. Cô nhìn chung quanh một chút, phát hiện học tú bên kia có một cái giá màu đen vừa thô vừa dài cao hơn cô vài cái đầu. Bọn họ nói là cái này nhì?

Doãn Manh quay vòng một vòng, bắt được phía dưới, khiêng lên.

Thật là nặng.

Một cô bé như Doãn Manh, mang theo một vật nặng đi một bước dừng lại một bước xuống lầu. Không biết đồ chơi này làm bằng chất liệu gì, thật là nặng muốn chết, cô cảm thấy còn nặng hơn gấp đôi cô.

Đang lúc khó khăn xuống lầu, điện thoại trong túi quần đột nhiên ồng ồng rung lên, vạch túi quần ra, "Cạch cạch cạch" theo cầu thang lăn xuống dưới.

"Ui da!"

Doãn Manh hoảng sợ, ngừng lại nhẹ buông cái giá giữ ở cửa cầu thang chặn ngang eo cô, đụng xương sườn đau thấu xương.

Động tĩnh này rất lớn, lập tức cả hiện trường mọi người trên dưới sân khấu đều quay sang nhìn cô.

"Doãn Manh?" Trần Tư Đình sợ hết hồn, kéo váy nhảy xuống sân khấu, "Cậu làm gì vậy? Tại sao cậu lại khiêng cái giá này?"

Doãn Manh đầu nói không ra lời, mấy nam sinh đi lên giúp đỡ khiêng cái giá ra.

"Ui da, mới rồi có một nam sinh gọi tớ tới giúp một tay, dù sao không có chuyện gì làm....."

"Nam sinh nào?" Trần Tư Đình có chút tức giận.

Đúng lúc này, nam sinh có mái tóc xù kia xách theo một đồng lớn đạo cụ từ cửa hông chạy vào.

Thật ra Doãn Manh cảm thấy không có gì, nhưng nhìn bộ dạng hùng hổ có chút dọa người của Trần Tư Đình nhìn cô, đành phải chỉ chỉ: "Người đó."

Bình thường Trần Tư Đình cũng không phải là nữ sinh tính tình hung dữ, lại không nghĩ rằng nhìn thấy người nam sinh Doãn Manh chỉ kia lập tức xông tới: "Ô Hàng anh thật là có khả năng á! Người tôi mang tới cũng dám ức hiếp!"

Doãn Manh vội vàng kéo Trần Tư Đình: "Không có việc gì không có việc gì, là tớ chủ động muốn giúp một tay cậu làm gì thế chứ? Anh ấy cũng không biết tớ tới với cậu."

Tô Hàng nhướng mày, cười lạnh: "Trần Tư Đình, cô vẫn ngang ngược như vậy, tự cho là đúng, một chút tu dưỡng cũng không có."

Trần Tư Đình trả lời lại một cách mỉa mai: "Phải mình thật sạch sẽ đó ah! Mỗi ngày chỉ huy này chỉ huy nọ trắng nam ung nhọt."

Người bên cạnh vừa thấy hai người này gây gổ, đồng loạt giải tán, tránh bị liên lụy.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Tô Hàng rút cuộc yếu thế giận dữ rời sân.

Doãn Manh coi như là biết được mình thọc phải tổ ong vô về gì rồi, đây không phải là chuyện yêu không được quay ngược trở thành thù thì còn gì nữa?

Vinh Oánh vội vàng tới nói xin lỗi: "Tôi không biết số 2 là cô á, không có sao chứ?"

Doãn Manh lắc đầu một cái: "Không có việc gì không có việc gì, nhưng Tư Đình....."

Vinh Oánh: "Ồi, không sao, kể từ khi bọn họ chia tay thì chưa từng dừng lại..... Đừng lo lắng." Cô ấy nói xong, chỉ huy mấy người khiêng cái giá quay phim rời đi.

Doãn Manh: "Cái đó, Tư Đình....."

Cô thật sự không biết quan hệ giữa cô ấy và bạn trai cũ lại căng thẳng như vậy. Mặc dù Trần Tư Đình thẳng tính, nhưng cùng bạn học lui tới vẫn còn có chút kỷ xảo, lúc trước chia tay với bạn trai cũ Doãn Manh cũng đã gặp qua, đều là Trần Tư Đình bỏ rơi người khác, từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy nam sinh bỏ rơi cô ấy.

Rất dễ nhận thấy tâm tình Trần Tư Đình không được tốt lắm, thoát nhìn cô ấy thật ra chỉ là thừa cơ hội này tranh cãi với Tô Hàng một trận mà thôi: "Tớ không sao, Doãn Manh. Thật là đã làm phiền cậu, nhanh đi nghỉ ngơi một chút đi."

Hai người ngồi ở khu nghỉ ngơi phía sau sân khấu một lát, liền thấy nhân viên công tác dần dần vào vị trí.

Trần Tư Đình đã điều chỉnh tâm trạng xong: "Manh Manh, một hồi cậu đi lên trước sân khấu, Vinh Oánh sắp xếp chỗ cho cậu."

"Cố gắng lên!" Doãn Manh cổ động cho Trần Tư Đình, Trần Tư Đình tiêu sái phát phát tay, chạy ra phía sau sân khấu chuẩn bị. Hai người mỗi người đi một ngã.

Người phía trước sân khấu mặc dù không tính là tập nập, nhưng Doãn Manh cũng chen lấn cả buổi mới nhìn thấy Vinh Oánh vẫy tay về phía cô: "Sao bây giờ mới đến? Lập tức bắt đầu."

Doãn Manh áy náy cười một tiếng, ngồi ở bên cạnh cô ấy.

Lập tức vở kịch bắt đầu, màn che chậm rãi kéo ra, trong màn hình hiện ra hai chữ bút lông rồng bay phượng múa: *Họa tình*.

Bối cảnh vở kịch này mặc dù được thiết lập ở cổ đại Trung Quốc, nhưng lại có một loại cảm giác như cuộc phiêu lưu của Alice vào Xứ sở thần tiên. Đại tiểu thư Trình Tế Phù sinh ra trong một gia đình quan lại thế gia, từ nhỏ cầm kỳ thi họa tinh thông mọi thứ, nhưng lại có tâm theo đuổi tự do, một ngày nằng buồn chán, vẽ ra một *Tướng quân phóng ngựa dong ruổi chiến trường*.

Thần kỳ nhất chính là tướng quân này sống lại! Bắt đầu từ đó cùng *Tướng quân* này vẽ ra lộ trình chạy ra khỏi thâm trạch.

Tình tiết vở kịch này nhìn như nghiêm túc, thật ra thì chính là một vở hài kịch, rất nhiều yếu tố khôi hài, hơn nữa Trần Tư Đình sắm vai Trình Tế Phù tinh linh cổ quái, rất có thiên phú gây cười, vừa đi lên liền vẽ khuôn mặt của ma ma giáo đường, chọc cho một tràng tiếng cười.

Doãn Manh đang nhìn say sưa ngon lành, đột nhiên điện thoại di động trong tay rung lên, liền thuận tay mở điện thoại di động ra xem, không ngờ là Lâm Kha hỏi âm tin nhắn cho cô.

Ngắn gọn đơn giản chỉ có hai chữ: Không được.

Không được? Cái gì không được?

Doãn Manh trợn mắt, ý là cô không thể không đi xem trận đấu của cậu ta sao? Cô ngẩng đầu nhìn Trần Tư Đình biểu diễn sinh động, cái miệng giống như là mọc ở trên ghê, thôi kệ (◕_◕)?

Nếu không thì cô làm bộ như không nhìn thấy như trước đó là được, đến lúc đó Trần Tư Đình diễn xuất xong rồi lại đi cũng không muộn, tiền trăm hậu tấu cậu ta còn có thể nói gì ~

Hắn là Lâm Kha cũng không có dễ giận như vậy ~ Doãn Manh le lưỡi một cái, lấy điện thoại di động ra chụp cho Trần Tư Đình mấy tấm hình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

"Cái gì? Lâm Kha tức giận?" Trần Tư Đình ngồi ở trên xe taxi tháo trang sức sợ hết hồn.

Doãn Manh phát phát tay: "Không nghiêm trọng như vậy, không chừng chỉ là kiêu ngạo mà thôi....."

Trần Tư Đình nhìn hai chữ "Không được" thật to trên điện thoại di động của Doãn Manh kia một, thương hại nhìn Doãn Manh: "Cậu nghĩ kỹ chưa, đắc tội Lâm đại học thần hậu quả gì....."

"Tớ đây còn không phải là vì cậu! Cậu không có lương tâm~" Doãn Manh vừa nghe Trần Tư Đình nói như thế, suy nghĩ hậu quả đắc tội Lâm Kha một chút. Làm bài tập không ai tìm lỗi giúp, đề suy nghĩ không ai giúp nghĩ dùm, quan trọng nhất trước cuộc thi không ai góp vốn nấu cơm chung!

Cô lập tức hiểu tính chất nghiêm trọng của chuyện này: "Bây giờ mấy giờ rồi Tư Đình!"

Trần Tư Đình dán lông mi lên, liếc mắt nhìn cô: "Bây giờ cậu biết sốt ruột rồi à? Đã quá trễ, 4 giờ rưỡi rồi ~"

"Bác tài! Có thể chạy nhanh một chút hay không! Có việc gấp!" Doãn Manh đuổi cổ nắm chặt tay nói với bác tài xế.

Trần Tư Đình tháo trang sức cũng không quên nhạo báng Doãn Manh: "Đừng vậy, bác tài. Bạn trai cô ấy đầu bóng rổ, cũng sắp kết thúc rồi!"

Bác tài xế nghe xong lời này, Fuck một tiếng: "Ồ, sao không nói sớm ah. Chúng ta đi đường tắt sẽ gần hơn ~ bảo đảm nhanh $\setminus(\geq \Delta \leq) /$."

Nói xong tài xế rẽ ngoặt vào khúc quanh chen vào giữa hai làn xe chạy, làm cho hai trái tim nhỏ của Trần Tư Đình và Doãn Manh bị dọa sắp vọt ra ngoài: "Trần Tư Đình cậu nói xằng cái quỷ gì vậy á!"

"Bác tài!" Doãn Manh nắm lưng ghế trước mặt, "Chậm một chút cũng không có sao!"

Cửa sổ đóng một nửa, bởi vì tốc độ quá nhanh mang theo cuồng phong gào thét thổi qua, lấp đi giọng nói của Doãn Manh.

Bác tài đầy nhiệt tình nói đi đôi với làm, ông ấy háng giọng: "Gi? Cô nói cái gì?"

10 phút sau, Trần Tư Đình và Doãn Manh đã đứng ở trước cửa Thất Trung.

Lúc Doãn Manh trả tiền xe chân đều run rẩy. Bác tài cho cô một vẻ mặt "Cố gắng lên, đi nhanh đi", rồi đi mất.

Còn chưa đi vào sân trường, hai người đã nghe thấy tiếng hoan hô cùng tiếng cổ động cổ lên sôi nổi từ bên trong truyền ra.

Trần Tư Đình: "Nhanh lên một chút, còn chưa có kết thúc!" Nói xong hai người liền chạy về phía sân bóng rổ. Đứng thấy là trận đấu vào cuối tuần, người vây quanh hai bên trái phải sân bóng rổ được gọi là một biển người, chứng tỏ rằng Doãn Manh tuyên truyền thành công.

Hai người chen lấn cả buổi khó khăn lắm mới tìm ra một khe hở chen vào.

Trong sân vang lên tiếng còi phạt bóng, vừa vặn Doãn Manh nhìn thấy Lâm Kha đứng ở trước ba phần vạch.

Tầm mắt hai người đối diện nhau, khóe miệng Lâm Kha nhếch lên, nhìn thấy Doãn Manh chen chúc trong đám người vẫy tay với cậu ta xuy một tiếng, cảm bóng rổ lên ném thẳng về phía trước.

Mọi người tập trung nhìn theo đường bay của trái bóng rổ, trên sân bóng rổ Lâm Kha thấp nhất trong phút chốc dường như trở thành người cao lớn nhất.

Xoạt!

Bóng vào rồi!

Toàn sân bùng lên tiếng hoan hô vang dội, các học sinh Thất Trung bắt đầu reo hò ($\geq \nabla \leq$), tâm tình kích động lây sang Doãn Manh và Trần Tư Đình, vừa đặt mộng xuống cũng chưa ngồi vững vàng liền nhảy dựng lên: "Kha Thần quá tuyệt!"

"Thất Trung quá tuyệt ~! Thất Trung mạnh nhất! Cố lên cố lên cố lên $\sim \wedge (\wedge \wedge) \nearrow \sim$ "

Thanh xuân đúng là nhiệt huyết sôi trào, thanh xuân đúng là cảm xúc mãnh liệt vô hạn.

Âm thanh kích động dần dần trở lại yên tĩnh, Doãn Manh liền nhìn thấy Phùng Linh Khải mặc đồng phục bóng rổ ở cuối lan can ra sức vẫy vẫy tay, phía sau cậu ta toàn là các bạn nhỏ lớp 7.

Không chỉ có đám người Hàn Siêu, Trịnh Gia Thạc, Lý Lộ, còn có đám người ngày đó đi ngang qua Trâu Chân Phái, Phạm Ly Ly và Vi Mẫn. Vài người cầm tấm biểu ngữ màu đỏ cũng không biết là tự mang theo hay là được phát quơ múa, trên mặt viết đầy hưng phấn.

Doãn Manh và Trần Tư Đình vội vàng chạy tới, Phùng Linh Khai uống miếng nước, oán trách nói: "Các cậu tới cũng thật biết chọn thời gian, tớ mới vừa ra sân đối với người khác các cậu đã tới rồi."

Trần Tư Đình cũng mặc kệ cậu ta: "Mấy với mấy rồi mấy với mấy rồi!"

Không trách Trần Tư Đình hỏi như thế, hôm nay người tới thật là khá nhiều, trên căn bản dọc theo bên ngoài lẫn ranh sân bóng rổ đều là người, trọng tài và bảng ghi điểm hoàn toàn bị đám người chặn lại.

Phùng Linh Khai che trái tim nhỏ, đau lòng nói: "Còn có thể thế nào, các cậu đều không tới, không có tinh thần chống chọi, sắp thua rồi."

"Tôi nhỏ vào? Thua?" Trần Tư Đình kéo Doãn Manh lại, "Mau mau, chúng ta thừa dịp mọi người không có chú ý nhanh đi đứng vào trong đám người trường A."

Phùng Linh Khai làm ra vẻ đau đớn chửi Trần Tư Đình không có lương tâm, Doãn Manh cuống tiếu.

Trịnh Gia Thạc nhìn trò cười đủ rồi, suy tính cho phúc lợi tương lai, căn cứ trên nguyên tắc không thể đắc tội nữ thần bèn nói thật: "Hắc hắc, thật ra là bởi vì hai người các cậu đều không tới, Hàn Siêu thương lượng với Phùng Linh Khai nếu các cậu chạy tới phải nói là thua ~"

Trong nháy mắt Hàn Siêu bị Trịnh Gia Thạc bán mớ to hai mắt: "Này! Cậu thật khôn kiếp, rõ ràng đã nói với nhau rồi!"

Lý Lộ và Vi Mẫn trò chuyện nhìn thấy Trần Tư Đình và Doãn Manh đã tới, vội vàng chạy tới: "Các cậu tới thật là trễ a ~ hiệp đấu sau cũng đã bắt đầu lâu rồi."

Doãn Manh nhìn mấy người này mặt đỏ lừ lừ, rãnh rang ngồi nói chuyện phiếm, bộ dạng không có chút lo lắng nào, trong nháy mắt đoán khoảng cách điểm số không ít hơn mười: "Tớ nói, chúng ta đây là sắp thắng?"

Lý Lộ kinh hãi hô lên: "Cậu làm sao thấy được?"

Doãn Manh nhún vai: "Bí mật không thể nói."

Học sinh trường A ngăn ở chính giữa đường khí thế mất tinh thần, có mấy người rời khỏi sân đấu, vừa đúng lúc vị trí trọng tài trống ra. Chỉ thấy một trọng tài lớn tuổi đội nón đen đẩy tấm bảng ghi điểm về phía trước, đúng lúc lộ ra ——

A Trung Thất Trung

12:53

"Mẹ nó!" Doãn Manh kinh ngạc, cô biết trường trung học phụ thuộc A không có cơ hội gì thắng được Thất Trung, nhưng lại không ngờ điểm số cách xa như vậy, "Sao lại kém nhiều như vậy? Đội bóng rổ trường trung học phụ thuộc A này sao nát như vậy? Không phải nói rất tốt sao?"

Trịnh Gia Thạc: "Đội bóng rổ trường trung học phụ thuộc A không tệ, thế nhưng lần tranh tài này hai bên ngầm bồi dưỡng người mới, gần như đều là học sinh cao nhất mới vào, cấp cao ít ra sân, đương nhiên thực lực trường trung học phụ thuộc A không thể mạnh như lúc trước rồi."

Doãn Manh nhìn hai bên, quả nhiên thấy một đám cấp cao nhìn không quen mắt lăm lăm tụ tập dọc theo biên chỗ trường A, tất cả đều là mặt đen. Ngược lại học sinh cấp cao ở dưới khung bóng rổ Thất Trung bên này một người so với một người đều có tinh thần.

"Huống chi....." Phùng Linh Khai chen miệng, "Học sinh mới đợt này của chúng ta thực lực mạnh vô cùng, Hậu Nghiêu Sở các cậu đã biết tớ sẽ không nói..... Từ lúc tựu trường vẫn luôn là số một số hai trong đội chúng ta."

Ngay vào lúc này Hậu Nghiêu Sở chuyển bóng dẫn đội tấn công, dưới sự yểm trợ vọt tới khung lưới bóng rổ của trường A, chạy ba bước ném bóng vào rổ. Không phải nói có bao nhiêu thông thuận.....

Đương nhiên không thiếu được một đám nữ sinh hét chói tai hoan hô, thậm chí còn có nữ sinh trường A bởi vì sắc đẹp năng lực song toàn nên phản chiến, ngay cả Doãn Manh cũng có một loại cảm giác chân nhân bất lộ tướng.

Đáng tiếc những thiếu nữ này đều không biết tâm cơ nam thần Hậu Nghiêu Sở thâm sâu bao nhiêu, Doãn Manh thầm nghĩ, quả thực là lục trà biểu, tâm cơ biểu trong đám đàn ông. Thật là yêu thích và làm đồng bọn với loại người như thế, không cần phí hơi sức là có thể kiếm được chỗ tốt, miễn là phải chú ý đừng để bị tính kế ngược trở lại là được rồi. Coi như là cậu ta thành công để lại ấn tượng tốt ở trước mặt toàn trường.

Lục trà biểu: nguyên văn là绿茶婊 (Green Tea Bitch), là từ mới trên mạng của TQ năm 2013, ám chỉ mấy cô gái có vẻ ngoài thanh thuần, thật ra thì tâm cơ sâu hơn ai khác.

Tâm cơ biểu: nguyên văn là心机婊 (Scheming bitch), là từ mới trên mạng của TQ năm 2014, là bản thăng cấp của Lục trà biểu, ý là trong quá trình đang lui tới với bạn lại lừa dối bạn trong lòng bàn tay, nhưng bề ngoài lại tỏ ra rất thanh thuần vô tội.

"Còn có Kha thần....." Về mặt Phùng Linh Khai khó có thể tiêu hóa, "Hôm nay cậu ta thật là điên rồi..... Từ buổi sáng tới đây huấn luyện vẫn áp suất thấp, tính tình cực kỳ nóng nảy, chơi bóng giống như ngượng ngùng người ta vậy. Rõ ràng bình thường rất lười biếng, hôm nay cũng không biết uống lộn thuốc gì, vừa mở màn liền ra sức liều chết, quả thật giống như trút giận, mở màn hơn 20 điểm đều là cậu ta soạt bóng."

Doãn Manh không khỏi có chút chột dạ, chỉ có điều cô vẫn chưa phát giác ra Lâm Kha như vậy là bởi vì cô. Ngày nào đó cô có thể để Kha thần ở trong lòng, đó nhất định chính là phần mộ tổ tiên bốc khói xanh: "Có lẽ là bà di tới thôi....."

"Mẹ kiếp, " Lý Lộ sáp lại gần, "Tớ coi như đã hiểu. Ngần vịn lần không thể chọc Kha thần, Kha thần nghiêm túc quá đáng sợ..... Lúc mở màn mấy người vốc dáng cao to trong trường A kia á thấy cậu ta lùn tất cả đều bao vây tấn công cậu ta, kết quả hiện tại hai người đều bị thương ra sân, cậu xem hiện tại không có một người nào dám phòng thủ cậu ta."

Doãn Manh quay đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy Lâm Kha bà di tới nhìn cô cười lạnh, chung quanh một vòng oán khí. Ở trong một đám cầu thủ một chọi một công thủ rõ ràng dị thường, chung quanh cậu ta thật sự không ai dám thù..... Duy nhất có một người vốc dáng cỡ trung thoát nhìn thật giống như là bị đội trưởng phái tới đây phòng ngự cậu ta mặt ủ mày ê, cách xa nửa trường, đi theo cậu ta giống như không có người này..... Hoàn toàn chính là Lâm Kha muốn làm gì thì làm cái đó.

Doãn Manh bị dọa sợ đến run cả người: "Tớ nói, đây có phải là sắp kết thúc rồi hay không."

Trịnh Gia Thạc ngồi lẩn quả bóng rổ qua lại, nhìn đồng hồ đeo tay một: "Còn mười lăm phút nữa."

Doãn Manh nghĩ thầm nếu cô không có lấy gì đó nịnh hót Lâm Kha có thể sẽ không dễ qua: "Tớ đi mua chút nước gì đó cho bọn họ." Nói xong kéo Trần Tư Đình chạy về phía căn tin.

Trần Tư Đình hoàn toàn không cho Doãn Manh mặt mũi, nhìn Doãn Manh cười gian: "Tớ còn lâu mới đi đấy, một đường chạy tới đây mệt chết đi được. Tớ muốn ở chỗ này nghỉ một lát."

Lý Lộ vừa nghe phải chuyển nước đến, lòng bàn chân đã sớm bôi dầu chạy đi tán gẫu cùng nữ sinh lớp khác.

Mẹ nó! Mấy người này thật không có lương tâm! Doãn Manh khóc không ra nước mắt, cô đây là vì ai mới đi đắc tội Lâm Kha á!

Thật may bên cạnh có một cô nàng tốt - Vi Mẫn: "Tôi và bạn cùng đi ~ Lâm Kha mới vừa uống xong bình nước kia của cậu ấy."

"Tớ nữa? Tớ nữa? Các cậu không ai nghĩ tới tớ sao?" Phùng Linh Khai phát điên.

Nói thế nào ở trong trường học phổ thông cậu ta cũng là một hot boy thanh xuân môn môn, đáng tiếc trước có Hậu Nghiêu Sở sau có Lâm Kha, cậu ta trở thành gàn gà.....

Hàn Siêu rất tự mình biết mình: "Hai nữ sinh các cậu làm sao mà khiêng nước đi được, tớ đi cùng các cậu."

Nói xong để quần áo xuống chạy đi theo Doãn Manh và Vi Mẫn.

"Cám ơn nhiều nha ~ Vẫn là anh Siêu có phong độ thân sĩ." Doãn Manh tán dương, Thăng nhóc Hàn Siêu này mặc dù nhìn không đáng tin cậy, nhưng trên thực tế ở phương diện này so với đám nam sinh chỉ biết ăn uống chơi bời kia thành thực hơn nhiều.

Hàn Siêu được Doãn Manh khen một, mặt có hơi đỏ lên, sờ sờ tóc che giấu da mặt mông của mình một chút.

Vi Mẫn nhìn Doãn Manh và Hàn Siêu, che miệng cười khê: "Quan hệ của hai người các bạn thật tốt."

Hàn Siêu cũng không biết là cô ý hay là thật sự ngốc: "Hai đứa tôi tính là gì ~ bạn không thấy Manh Manh và Kha thần đó mới gọi là quan hệ tốt, giống như cùng đắp một chăn ngủ đến lớn....."

Doãn Manh ghen hòng, nhìn thấy Vi Mẫn cười cười không lên tiếng. Chắc Hàn Siêu thật sự không phải có ý đầu nhĩ! Cậu ta cũng không biết Vi Mẫn có ý với Kha thần, chẳng lẽ hình như cậu ta đã nhìn ra nên có ý..... Nếu là như vậy, Hàn Siêu đối với mình tranh ám đấu giữa phụ nữ thật là tìm hiểu rất tốt ah, đây mới là thí sinh khuê mật chân chính!

Bị suy nghĩ của chính mình làm cho khiếp sợ Doãn Manh nhìn hai người một chút, cảm thấy không khí không khỏi quý dị: "Khụ khụ, tớ mời khách, mua cho nhóm chúng ta một thùng nước, mua thêm một túi kem ly nữa. Tớ thấy bọn họ cũng thật cực khổ ra sức, coi như là Xã Liên phát cho đi."

Hàn Siêu cười xấu xa: "Không phải là bởi vì tớ chậm sợ Kha thần mất hứng nên chỉ có thể ra máu chứ ~ tớ thấy Kha thần không có dễ giận như vậy ~"

Doãn Manh: "Khụ khụ, tớ mới không có! Đây là tâm ý! Tâm ý, cậu hiểu cái quý gì."

"Dù sao cũng đều là kinh phí của hội..... Cũng không phải là bản thân cậu ra, tính là tâm ý gì." Hàn Siêu làm ra vẻ khinh thường.

Mẹ nó, sao có thể cảm thấy Hàn Siêu có thể làm khuê mật được, chuyện đó đúng là đầu óc cô bị xuyên thủng rồi! Coi như Hàn Siêu là người bạn tốt của phụ nữ nhưng cũng là bạn xấu á!

Ba người chạy đến căn tin tầng một, mua một thùng nước cùng một thùng Pulse, một túi kem ly đủ loại.

Hàn Siêu dẫn đầu khiêng một thùng nước lại nhấc túi kem ly lên chạy ra ngoài, Vi Mẫn và Doãn Manh hai người mỗi người một tay khiêng thùng Pulse đi ra ngoài.

Mặc dù Vi Mẫn nhìn vẫn tĩnh, nhưng cũng không phải là loại hình nói năng bất thiện, Doãn Manh trò chuyện với cô ấy một lát cô ấy lại đột nhiên nhắc tới: "Bạn còn nhớ trước kia tôi đã có nói về chuyện của Kha thần không?"

Doãn Manh giả bộ ngu: "Cái gì?"

Vi Mẫn: "Tôi phát hiện tôi thích Kha thần."

Doãn Manh: "A ờ ờ ờ!" Đợi đã nào...! Tại sao lại nói với cô?

"Ừm, Kha thần rất tốt." Chiều cao cũng thích hợp với cô.....

"Tôi phát hiện sự hấp dẫn từ nhân cách thật sự là quan trọng hơn chiều cao nhiều!" Về mặt em gái Vi giống như phát hiện vùng đất mới, "Kha thần chơi bóng rổ thật sự là quá đẹp trai!"

Chỉ có điều không phải trước kia thiếu nữ cô còn ghét bỏ cậu ta lùn à..... Dĩ nhiên loại lời nói thật này chắc chắn Doãn Manh sẽ không nói ra, cô sẽ thuận theo lời của Vi Mẫn phụ họa thêm đôi câu.

Vi Mẫn ý vị thâm trường liếc nhìn Doãn Manh.

Thật ra thì ý tứ của cô nữ sinh nhỏ này cô cũng đã thấy rõ rồi, không phải là Vi Mẫn tôi thích Lâm Kha, muốn theo đuổi Lâm Kha, nếu như Doãn Manh cô và Lâm Kha không có quan hệ gì thì đứng sang một bên sao?

Nhưng cô nàng chính là không nghĩ, nói thế nào cô cũng là bạn tốt của Kha thần, da mặt không có dày như Hàn Siêu đương nhiên không làm được loại hành vi bán đồng đội kia.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Rất nhanh hai người khiêng nước đến sân bóng rổ, mấy nam sinh Thất Trung quen biết nhìn thấy hai nữ sinh khiêng nước, chủ động tới giúp đỡ khiêng đến lớp 7 ở phía dưới khung bóng rổ.

Vận số của Phùng Linh Khải thật là chẳng ra gì, bọn họ vừa khiêng nước về, cậu ta lại ra sân.

Đổi cho một nam sinh đeo mắt kiếng lớp 1, gọi là Chu Vũ Tường.

Trừ Kha thần Chu Vũ Tường coi như là người thấp nhất trong cả đội bóng rổ, nhưng kỹ thuật chơi bóng ngược lại tỷ lệ thuận với chiều cao của cậu ta, cậu ta là cầu thủ được tuyển chọn, nhưng lại là người duy nhất lớp 1 được vào đội bóng rổ trường. Mặc dù là người lớp 1, nhưng lại không hề cao lùn, bộ dạng thoạt nhìn rất giỏi ăn nói, cùng bọn Trần Tư Đình trò chuyện rất vui.

Doãn Manh lại quét điểm số một lần:

14: 61

Chênh lệch càng lúc càng lớn.....

Chu Vũ Tường liếc mắt, trêu chọc nói: "Lúc trước Vương Vũ Kiệt còn nói chúng ta không quần A trung đừ luôn, sẽ phạt chúng ta đấy."

"Hắc!" Hàn Siêu nở nụ cười, "Mẹ kiếp, lúc trước Vương Vũ Kiệt còn nói với tớ lúc thi đấu hữu nghị trước kia bọn họ quần A trung ngu luôn, nhưng tớ nghe các anh em bên A trung kia nói là A trung quần chúng ta ngu luôn! Hơi đầu nghe anh ta khoác lác!"

Đồ mặt dày trong truyền thuyết đội trưởng đội bóng rổ trường Thất Trung - Vương Vũ Kiệt hiện tại đang đứng ở dưới khung bóng rổ Thất Trung quay sang khiêu khích huyýt sáo đội trưởng A trung, thoạt nhìn khá là cao hứng.

Nếu thật sự năm trước không bị quần ngu, có lẽ anh ta cũng sẽ không vui mừng đến như vậy đâu nhỉ ~ Doãn Manh đảo mắt nhìn thấy Lâm Kha bị Phùng Linh Khải hình dung như chó điên chạy khắp nơi cắn người, thoạt nhìn cậu ta như mưa rào sấm chớp chuyển sang trời quang, khá vui vẻ chuyển trái bóng khắp nơi, mấy đội viên A trung vây quanh đưa tay đoạt nhiều lần cũng không thành công.

Thoạt nhìn Lâm Kha cũng không vội ném bóng, ngược lại vòng quanh trong A trung chơi thôi.

Cho nên nói Kha thần mất hứng, A trung thăm, Kha thần cao hứng, A trung cũng thăm..... Doãn Manh thăm đốt cây nến cho bọn họ.

Sĩ khí A Trung uể oải, chỉ có điều chuyện này cũng không thể trách bọn họ.

Nếu như điểm số chỉ kém một hai điểm, có lẽ người của A Trung sẽ rất gấp gáp. Nhưng điểm số chênh lệch quá xa, trên căn bản đối phương cũng đã mất hết lòng tin truy đuổi, về cơ bản kết cục coi như là ván đã đóng thuyền rồi.

Doãn Manh cảm que kem, nghĩ thầm có lẽ đã mua quá sớm. Đoán chừng chờ trận đấu kết thúc, cái túi nước đá này cũng tan hết, cô liền kêu gọi mọi người chia ra ăn.

Mấy con nhóc Trần Tư Đình, Lý Lộ này, vừa nghe khiêng nước trốn sớm hơn ai khác, vừa thấy có ăn lại trở về còn nhanh hơn thỏ, mỗi người một cây rất nhanh liền lấy xong.

Còn lại năm phút đồng hồ, Doãn Manh nhìn trong túi một chút, còn dư lại hai cây kem Cornetto, một dâu tây, một chocolate. Cô vốn là mua cho Phùng Linh Khai, không ngờ cậu ta lại ra sân.

Nhìn tình hình hiện tại này, có lẽ trận đấu xong kem ly cũng tan hết.

Vậy thì cô cố gắng ăn hai cây là được ٩ (' ▽ ') ٩ ~

Doãn Manh lấy cây dâu tây ra trước liếm một ngụm, bong bóng hạnh phúc bay ra ~ từ trước đến nay lúc có mẹ ở bên cạnh cô không được ăn hai cây kem trong một ngày.....

Lại không nghĩ rằng, Doãn Manh vừa ngước mắt lên lại đối mặt với tầm mắt của Kha thần trên sân bóng, cậu ta vung tay lên, ra hiệu cho Vương Vũ Kiệt. Vương Vũ Kiệt chạy tới, nói cái gì đó với trọng tài. Trọng tài thổi còi đối người!

Lâm Kha ra sân rồi!

Mẹ nó, tại sao lại ra sân?

Doãn Manh cầm cây kem dâu sợ bóng sợ gió nhảy dựng lên, nếu không phải là Trần Tư Đình trêu chọc về mặt cười gian ở phía sau kéo cô lại, cô đã muốn bỏ chạy.....

Lâm Kha sải bước đi tới, vẻ mặt nghiêm túc: "Cho tôi."

Cho, cho cái gì?

Doãn Manh sững sốt. Lâm Kha nhân cơ hội cầm lấy cái túi trong tay cô, cau mày nhìn cây Cornetto vị chocolate bên trong, sau đó lại ngẩng đầu lên không kiên nhẫn nói: "Tôi không muốn vị chocolate."

Nói xong đưa tay thuận lý thành chương cầm đi cây dâu tây của Doãn Manh.

"Đội đã nào...!" Doãn Manh còn chưa kịp ngăn cản liền đối mặt với ánh mắt "Hung ác" của Lâm Kha.

Kha thần mất hứng, hậu quả rất nghiêm trọng.

Doãn Manh nuốt nước miếng một, là của cậu đều là của cậu vẫn không được sao..... Uất ức lấy cây kem vị chocolate ra cắn một, mới phản ứng kịp.

Vị thần Lâm Kha này ra sân là để ăn kem sao?

Rốt cuộc cậu ta có hiểu nặng nhẹ hay không? Mà tất cả mọi người ở tại chỗ giống như là tập mãi thành quen, ngay cả về mặt của Vương Vũ Kiệt cũng xem như là chuyện đương nhiên.

Trên sân trận bóng rổ nghiêm nhiên đã bắt đầu tranh tài năm phút đồng hồ cuối cùng, tiết tấu cùng trước đó không khác nhiều.

Doãn Manh quay đầu nhìn Lâm Kha đang ăn Cornetto vị dâu tây, nhìn lại vị chocolate trong tay mình một chút, nhớ lại quảng cáo "Khoảnh khắc ngọt ngào" của Cornetto, đột nhiên cảm thấy hình ảnh ngồi chung một chỗ gặm Cornetto không hiểu sao có chút mập mờ. Đội đã nào...! Cô vậy mà lại nổi lên tâm tư đối với một pho tượng thần, thật là chệch mạng quá gần nhì! Doãn Manh sợ đến run cả người, vội vàng chặt đứt bất kỳ suy nghĩ linh tinh đang nảy lên.

Lại nói mặc dù về mặt Lâm Kha không chút thay đổi, nhưng bộ dạng hình như cũng không phải là rất giận cô.

"Kha thần, thật xin lỗi nhé ~ đã tới chậm." Chỉ có điều dù sao cậu ta cũng không tệ với một mình cô..... Doãn Manh quơ quơ que kem trong tay, "Bồi lễ ~"

Lâm Kha "Hừ" một tiếng, "Bồi lễ rẻ như vậy?"

Không có chiến tranh lạnh chứng tỏ có thể xoay chuyển! Doãn Manh ưỡn mặt kể qua, "Cậu còn muốn cái gì? Không đủ ăn? Tặng cho cậu một cô em như thế nào?"

Lâm Kha bị dọa nhảy dựng: "Cái gì?"

Doãn Manh nhìn thấy vẻ mặt Lâm Kha như gặp phải quỷ liền vui vẻ, khoan hãy nói, cô vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Vi Mẫn cầm Pulse đi tới, đưa cho Lâm Kha: "Thấy cậu ra sân xuất rất nhiều mồ hôi, uống nước đi."

Vậy mà lấy Pulse cô mua làm ân huệ..... Vi Mẫn cô thật là tốt lắm.

Hai gò má thiếu nữ đỏ bừng nhìn khá là xinh, Doãn Manh ngưng nhai chocolate, nhìn về phía Lâm Kha.

Nói thật, bỏ qua Vi Mẫn bụng đầy tính toán không nói, cô có chút bội phục dũng khí này của Vi Mẫn, Kha thần đó cũng không phải là người bình thường á, đó là thần. Một pho tượng thần đối mặt một người theo đuổi, hoàn toàn chính là từng phút muốn bạn đẹp mặt. Cô thật đúng là không có cảm thấy Lâm Kha có thể thích ai, hoặc là nói, không có ai hiểu được trong lòng cậu ta nghĩ điều gì.

Một người một khi lấy được đồ vật vô cùng dễ dàng, thì rất dễ sống tương đương như thần, thần rất dễ bị mất phương hướng, không tìm được thứ mình muốn. Doãn Manh nhớ lại, đời trước sau khi tốt nghiệp trở về trường tụ họp, cũng chưa bao giờ nghe nói qua loại tin tức Lâm Kha kết hôn.

Dạng người như Lâm Kha vậy, cùng ưu tú bình thường mà nói cũng không giống nhau. Nhìn như không thèm để ý nhưng trong lòng cái gì cũng hiểu; rõ ràng lười biếng đến không nói được nhưng nên làm được một việc cũng sẽ không thiếu; cũng không vì bất cứ vật lấy dễ như trở bàn tay gì mà lưu luyến.

Đáng tiếc không gặp người chỉ thấy được chỗ phi phạm của Kha thần cậu ta, lại không để mắt đến đặc thù của bản thân cậu ta.

Vi Mẫn chính là một trong số đó. Cô ta hướng tới, nói dễ nghe là sức quyến rũ nhân cách; nói khó nghe một chút chỉ là vì đẹp trai mà thôi. Dù học tập cũng tốt, bóng rổ cũng tốt, không ai thích loser (thua cuộc).

Bản thân yêu cũng là bởi vì ưu tú mà theo đuổi.

Giống như phụ nữ hư hỏng thích cao phú suất ở chỗ địa vị cao, giàu có, đẹp trai; mà cô gái tốt thích cao phú suất bởi vì địa vị, tài phú mà sinh ra tác phong tích cực, sức quyến rũ từ nhân cách. Nói toạc ra cũng đều là một ý mà thôi.

Doãn Manh cười cười. Bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, cô vẫn không thể hiểu được loại tư tưởng truy đuổi tình yêu hay là tình yêu bắn ra tia lửa này. Đây cũng là lý do vì sao cả hai đời cô đều "FA".

Nhưng cô cũng không thể bằng nhận thức của bản thân cô, liền phủ nhận giá trị loại hành vi này.

Vi Mẫn gan dạ là không thể nghi ngờ. Tựa như theo lời cô nàng nói, nếu Doãn Manh cô chẳng để ý quyền sở hữu Lâm Kha, nhường đường cũng chỉ là chuyện nhắc chân.

Chẳng qua là, cô mới lười phải nhắc chân lên.

Đường ở chính giữa, nếu cô ta chen vào, đương nhiên không cần Doãn Manh nhường.

Đứng ở chính giữa, xem diễn một chút cũng là loại hưởng thụ. Cũng không biết lần đầu tiên gặp phải tình huống như thế, người phóng khoáng như Lâm Kha sẽ phản ứng như thế nào đây?

Doãn Manh vẫn ung dung mỉm cười nhìn xem.

Hình như Lâm Kha nhìn ra thái độ hứng thú của Doãn Manh, cầm lấy chai Pulse trong tay Vi Mẫn, nhẹ nhàng ném qua một câu: "Cám ơn."

Thế mà lại dùng phương pháp bình thản nhất giải quyết.

Doãn Manh kinh ngạc.

Loại hành động này khó có thể nói rõ ràng là cự tuyệt hay là tiếp nhận, không phải khó nói nhất chính là mập mờ sao? Chẳng lẽ đây là Lâm Kha đang cho Vi Mẫn cơ hội à? Thế mà lại dễ theo đuổi như vậy!

Học thần mà cũng có thời kỳ thanh xuân xao động, cần em gái xoa dịu sao?

Vi Mẫn thấy Lâm Kha đón nhận chai Pulse, trên mặt lộ ra một chút vui vẻ. Nhưng ngay một khắc này bất luận ảo tưởng gì vừa mới dâng lên, cũng đều bị động tác ngay sau đó của Lâm Kha phá vỡ.

Lâm Kha đặt chai Pulse ở bên cạnh, đá đá Doãn Manh: "Cố họng có chút dinh dính, lấy cho tôi chai nước suối."

Doãn Manh nháy mắt chống lại Lâm Kha.

Khá lắm!

Ngây thơ như Kha thần cũng bắt đầu chụp mũ cho cô? Đây không phải là trắng trợn kéo thù hận cho cô sao!

Ánh mắt của Vi Mẫn nhìn về phía cô. Doãn Manh cảm thấy bị tổn thương 500 điểm tinh thần, đau trướng nhất là bởi vì lúc trước đắc tội Lâm Kha, cô còn hết lần này tới lần khác nói không ra được lời cự tuyệt. Chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, nuốt quả đắng vào trong bụng.

Doãn Manh vẽ mặt thống khổ, cầm một chai nước đưa cho Lâm Kha, nhận được vẻ mặt hài lòng của Lâm Kha.

Thật là lấy cô dùng làm cái bìa.

Giống như còn ngại chưa đủ, Lâm Kha đưa chai Pulse Vi Mẫn cho cho Doãn Manh: "Thanh mát."

Doãn Manh cầm chai Pulse tay chân có chút luống cuống, liếc mắt nhìn Vi Mẫn. Cô cảm thấy oán niệm của Vi Mẫn đều đã muốn trào ra, nhưng cô thật sự không phải cố ý.....

Hậu Nghiêu Sở nói rất đúng, cô chính là làm người tốt nhiều rồi nên quên mất tư vị đắc tội người khác.....

Vi Mẫn cười chua chát một tiếng, xoay người rời đi.

Lâm Kha chinh người xong nên tâm tình trở nên tốt hơn, cậu ta đã sớm ăn xong kem rồi, thậm chí cũng trút hết một chai nước, hả hê hất hất đầu: "Cây kem của cậu sắp tan hết rồi á ~"

Doãn Manh nhìn cây Cornetto vị chocolate mới cắn hai miếng, liếc mắt khinh bỉ: "Không muốn ăn."

"Vây cho tôi đi. Không cần cảm ơn." Lâm Kha cầm qua vài hộp liền giải quyết.

Không phải cậu nói không muốn chocolate sao?

Doãn Manh vô lực châm chọc. Cho nên cuối cùng hai cây kem đều vào trong bụng Lâm Kha! (´□´) へ——

Trận đấu kết thúc. Kết quả cũng không ngoài dự liệu, A trung vẫn không thể nào lật ngược tình thế. Quân chúng vậy xem cũng tan cuộc. Lần này xem như Thất Trung vừa xuất quân đã chiến thắng giòn giã, hoàn toàn thể hiện thực lực đột học sinh lần này không tầm thường.

Sau khi Phùng Linh Khải ra sân quyết mệnh: "Kha thần cậu thật là quá xảo trá á! Thậm chí ngay cả đội trưởng cũng dung túng cậu....."

Lâm Kha hếch hai vai giang tay ra, bi ối trước sau như một.

Sau khi hai người này đi vào đội bóng rổ trường nghe dạy bảo. Những người còn lại thu dọn đồ xong, vừa trò chuyện vừa đi về phía cửa trường học.

Đang lúc Doãn Manh như mẹ già nhặt lên áo khoác và nước của Lâm Kha, thì thấy Hậu Nghiêu Sở đi tới.

Cậu ta vẫy vẫy tay, lại gần tới: "Lần này cảm ơn nhiều ~"

Doãn Manh: "Không có gì, xem ra vẫn rất thuận lợi, chúc cậu sớm ngày thành công." Nói xong đưa chai Pulse còn dư lại trong thùng cho cậu ta.

Hậu Nghiêu Sở gật đầu một, nhận lấy, đang muốn đi đột nhiên nhìn thấy quần áo trong tay cô, nhe răng cười một tiếng: "Không nghĩ tới cậu đã sớm bị ràng buộc như vậy."

Doãn Manh không có hiểu, kinh ngạc hỏi: "Cái gì?"

Hậu Nghiêu Sở quơ quơ chai Pulse trong tay: "Không có gì. Tóm lại cảm ơn ~"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 42

Hiện tại Doãn Manh rất là rầu rĩ.

Ngày mai sẽ là cuộc kiểm tra chạy 800 mét, thứ năm Doãn Manh đã bắt đầu căng thẳng. Lúc học sơ trung chính là như vậy, trước một tuần chạy nữ sinh cả lớp đều bắt đầu căng thẳng, đến buổi tối một ngày trước thật sự là đứng ngồi không yên.

Doãn Mạnh đứng ngồi không yên vừa đặt cặp sách ở trên ghế, Hồn Thế Ma Vương liền giá lâm

Lô Thiên Hào mở màn hết lớn. Hiện tại nó cũng không cải trang thành Tôn Ngộ Không nữa, thay vào đó chân đạp lên cặp sách của Doãn Mạnh, nhảy lên nhảy xuống!

"Doãn Mạnh Doãn Mạnh Doãn Mạnh!"

"Đừng kêu đừng kêu nữa! Làm gì!" Doãn Mạnh rút cặp sách từ phía dưới chân nó ra, "Có phải em nên gọi chị là chị gái hay không?"

Cô nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài một chút, quả nhiên ba mẹ đều chưa trở về. Trong nhà chỉ có con gấu con của cô nhỏ này.

Con gấu con thật đúng là con gấu con: "Mi nói ai là chị gái?"

Doãn Mạnh nghẹn một hơi, nghĩ thầm cô còn chưa tới mức phải so đo cùng đứa trẻ năm tuổi: "Rốt cuộc em muốn làm gì?"

Lô Thiên Hào chớp mắt to: "Cái người gọi là giáo viên nhà trẻ đó, buổi sáng lại bị ta làm cho khóc. Cho nên ta đã ở một mình suốt một buổi chiều rồi. Thật nhàm chán. Chơi với ta đi."

Doãn Mạnh: "Không được, tự em chơi đi. Hoặc là xem ti vi đi. Chị phải làm bài tập."

Lô Thiên Hào ưỡn khuật bệch miệng.

Doãn Mạnh không có phản ứng, lấy hai trang bài thi số học ra vừa bắt đầu viết, lại không nghĩ rằng Lô Thiên Hào vèo một cái túm được một trang bài thi, nhảy lên cái tủ, giờ bài thi trong tay lên thật cao: "Chơi với ta! Chơi với ta!"

Doãn Mạnh sợ hết hồn, nhanh chóng lục lọi một chút, phát hiện bài thi của cô một tờ cũng không thiếu, thiếu lại chính là tờ của Lâm Kha!

Sáng hôm nay cô mượn tờ bài thi số học giải được đề lớn kia của cậu ta, muốn trở về xem cách giải của cậu ta, không ngờ đúng lúc này lại bị con gấu con nữa đường chặn ngang cướp mất một trang!

Mẹ nó!!! Doãn Mạnh bùng nổ: "Không được! Nhất định không được! Trả lại đây!"

Lô Thiên Hào vừa nhìn thấy bài thi này đối với Doãn Mạnh hình như là rất quan trọng, liền biết mình tóm được bảo vật rồi, lập tức vui vẻ, như con cá chạch tránh thoát công kích của Doãn Mạnh, chui từ dưới đáy bàn qua phòng ra phòng khách.

"Đứng lại! Cái con gấu con kia!" Doãn Mạnh không hề nghĩ ngợi liền xông ra ngoài.

Lô Thiên Hào vừa thấy có người đuổi theo càng phấn khích, vọt thẳng vào phòng khách khóa cửa lại.

Lúc Doãn Mạnh đuổi tới Lô Thiên Hào đã khóa chết cửa rồi.

"Bộp bộp bộp!" Mặc cho Doãn Mạnh gõ cửa thế nào, chẳng trộm con kia cũng không mở cửa, "Mở cửa! Lô! Thiên! Hào! Mở cửa cho chị!"

Lô Thiên Hào ý có cửa lá gan lớn hơn, (mặc dù bình thường lá gan của nó cũng không nhỏ chút nào)"Không ra, không ra cũng không mở ~ sói mẹ ở bên ngoài!"

Sói mẹ Doãn Mạnh tức giận bốc khói trên đầu, nhưng vẫn kiềm xuống ngọn lửa tức giận đang tăng vọt, thả giọng mềm xuống: "Ra ngoài đưa bài thi cho chị, chị sẽ chơi với em."

Lô Thiên Hào còn lâu mới bị sục bẫy, nó háng giọng nói: "Không đưa, nhất định không đưa! Ta biết mi gạt ta! Ngày đó mi gạt ta á! Cậu nói diễn Tôn Ngộ Không căn bản cũng không cần đề năm trăm năm!"

Doãn Mạnh nghẹn lời, mặc dù chột dạ nhưng một chút cũng không có để lộ ra, dẫn dụ từng bước: "Cái đó hả, cái đó có thể là chị nhớ lộn. Chỉ có điều không phải em muốn chơi sao? Em không ra thì chúng ta chơi như thế nào á? Em cầm bài thi ra đây, chị chơi với em hai tiếng."

Giọng nói bên trong có chút buồn lòng: "Thật? Mi sẽ không lại đổi ý chứ?"

"Chị có khi nào nuốt lời chứ?" Con gấu kia chờ mi ra ngoài xem ta có giết chết mi không!

Suy cho cùng Lô Thiên Hào tuổi còn nhỏ đạo hạnh chưa cao, không thấy rõ vẻ mặt hung ác của Doãn Mạnh, nó dao động: "Có thật không?"

"Thật á!" Mau ngoan ngoãn đến trong bát của chị này! Doãn Mạnh vỗ cửa.

Ken két. Cửa mở ra.

Lô Thiên Hào nhảy ra ngoài: "Ha ha! Mi cho rằng ta sẽ tin tưởng mi sao? Nếu ta đưa bài thi cho mi, mi mới sẽ không chơi với ta còn có thể đánh ta. Hiện tại ta đã giấu bài thi của mi đi! Mi phải chơi với ta ta vui vẻ mới cho mi."

Doãn Mạnh còn chưa kịp vui mừng liền bị dập tắt.

"Ha ha." Nhóc con, mi cho rằng một đứa bé năm tuổi như mi công lực giấu bài thi có thể vượt qua ta sao? Doãn Mạnh cười nhạo nhìn Lô Thiên Hào một cái, trực tiếp vượt qua nó đi vào phòng khách tìm.

Không ngờ thằng nhóc này thế mà không ngăn cản, ngược lại khoái trá nhìn cô, tóc trên đỉnh đầu đều nhổng lên, miệng nói ra lời thoại trong phim truyền hình thường truyền bá: "Xem ra ngươi không tự mình xem một chút chắc là sẽ không chết tâm."

Nửa tiếng sau, Doãn Mạnh cau mày nhìn thẳng nhãi này. Sự thật chứng minh, cô vậy mà thật sự không tìm được bài thi Lô Thiên Hào giấu.

Lô Thiên Hào dương dương đắc ý lắc cái đầu nhỏ, về mặt gian trá khi thực hiện được quỷ kế.

"Nói! Giấu ở đâu rồi!" Doãn Mạnh cảm thấy đầu muốn xi khói, hận không thể cầm lên chiếc dép đánh hai bàn tay Lô Thiên Hào. Oán chi oán thẳng nhãi này không phải là con ruột của cô, nếu là con ruột coi cô có chinh chết nó hay không!

Con người Lô Thiên Hào xoay tròn, nhìn thấy Doãn Mạnh tức cảnh hông ngược lại thần nhiên ngồi ở trên ghế sa lon, giống như đại nhân nhỏ đồ dành nói: "Mi đừng gấp mà ~ mi chiều theo mi nói chơi với ta hai tiếng, đương nhiên là ta sẽ đưa bài thi cho mi ~"

Doãn Mạnh tức giận thở dài một cái: "Nói, chơi cái gì."

Lô Thiên Hào thấy cô thỏa hiệp, về mặt lập tức hưng phấn. Xem ra cũng đã chơi bởi lâu lỏng suốt một ngày, thật sự là phát hoảng: "Chúng ta chơi..... Tom & Jerry!"

"Bịch." Doãn Mạnh té xuống, "Em nói cái gì?"

Lô Thiên Hào đã lên tinh thần đương nhiên là sẽ không dễ dàng buông tha: "Ta nói chúng ta chơi Tom & Jerry! Mi là Tom! Ta chính là Jerry! Mi phải bắt được ta, muốn giống như trong phim hoạt hình ấy!"

Rốt cuộc là ai cho nó xem Tom & Jerry! Ai cho nó xem Tôn Ngộ Không! Doãn Mạnh không ngừng kêu khổ, loại trẻ con này không thể đành hoàng ở nhà chơi xếp gỗ, cho chơi Baby sao sao sao?!?!? (đợi chút, đó không phải là đồ cho con gái với gay chơi đúng không?)

Doãn Mạnh chưa bao giờ cảm thấy trình độ em trai cô có thể phát rồ đến mức này.

"Bây giờ! Bắt đầu!" Lô Thiên Hào vỗ tay một cái, bèn chạy vọt tới phòng bếp rồi.

Thậm chí Doãn Mạnh cảm thấy Lô Thiên Hào đã thật sự mang theo bối cảnh âm thanh Jerry chạy ra luôn rồi, hai mắt choáng váng.

Cô không còn lựa chọn lấy lệ gì nữa chạy đuổi theo nó, bắt đầu so tài cân não nghĩ biện pháp khuyên nó đổi lại trò chơi.....

Chờ khi bài thi lấy đến trong tay, Doãn Mạnh đã bị Lô Thiên Hào mài đến không còn hơi sức. Trên đời chuyện khổ sở nhất không gì bằng trông em trai.....

Ai có thể nghĩ tới con gấu con này lại có thể dán bài thi của Lâm Kha xuống mặt dưới của ban công!

Doãn Mạnh nhìn nó ra tay lấy bài thi, sợ đến mức thiếu chút nữa phun tim mình ra ngoài. Nghiêm túc giáo dục nó một trận, Lô Thiên Hào dường như lần đầu tiên nhìn thấy Doãn Mạnh thay đổi sắc mặt, cũng biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Sức cùng lực kiệt làm xong cơm cho con gấu con, làm xong bài tập, nằm ở trên giường Doãn Mạnh cảm thấy tứ chi đau nhức.

Cảm giác hôm nay chạy không dưới mười dặm, kể từ sau cuộc thi thể dục chạy 800 mét sơ trung về sau, đây là lần đầu tiên cô có lượng hoạt động lớn như vậy.

Ngày hôm sau, Doãn Mạnh eo mỗi lưng đau ngồi ở trong lớp nện lấy chân. Cô cảm thấy giống như mới vừa chạy xong 800 mét vậy.....

Trần Tư Đình chạy tới: "Mạnh Mạnh, cậu cũng căng thẳng sao? Emma tớ từ tối hôm qua đã bắt đầu căng thẳng....."

Doãn Mạnh về mặt không còn giọt máu, cái gì cũng không nói nổi. Không có ai biết nỗi đau bây giờ của cô.

Lâm Kha cười nhạo: "Chạy có mấy bước mà thôi còn như....."

Lập tức nhận lấy ánh mắt hình viên đạn của mấy nữ sinh vây xem.

Doãn Mạnh"Bịch" một tiếng thả bài thi số học ở trên bàn Lâm Kha.

Lâm Kha cầm lên bài thi nhăn nhúm kia: "Đây là bị chó gặm sao? Thế nào lại biến thành như vậy....."

Khóe miệng Doãn Mạnh dẹt dẹt: "Không sai, đi trên đường bị chó hoang ngậm tha đi. Cậu biết tôi có thể đoạt lại có bao nhiêu khó khăn không?"

Lâm Kha cảm thấy kính nể: "Tôi nhỏ vào. Thật ra thì cậu không cần phải tranh giành với chó, tôi đều viết xong không cần nữa cũng không có chuyện gì....." Nói xong cậu ta cũng không để ý đặt ở trong học bàn.

Phụt! Doãn Manh cảm thấy máu mình chảy ngược, học ra một ngụm máu!

Học bàn của Kha thần chính là cái động của côn trùng..... Chuyên môn vút rác.

Lâm Kha cũng không biết Doãn Manh đau tim, cậu ta nhếch miệng nhạo báng: "Lại nói cậu ngay cả đi đường cũng cầm theo bài thi của tôi, đúng thật là không dễ dàng."

Doãn Manh: "Tôi cầm theo bài thi của rất nhiều người. Nhưng chó chỉ cướp của cậu."

Lâm Kha: "....."

Ủy viên thể dục Trịnh Gia Thạc ở tại cửa ra vào vỗ tay: "Tập hợp tập hợp! Tiết thể dục tiết thể dục, đi mau đừng tới trễ á!"

Trong phòng học một mảnh kêu rên.

Đáng tiếc kêu rên không tác dụng, lấy ra đơn xin phép nghỉ mới có tác dụng.

Cả đám thiếu niên chỉ có thể bò dậy chạy tới bãi tập.

Thật ra Doãn Manh đã mệt mỏi đến không đứng lên nổi, hoàn toàn là được Lý Lộ và Trần Tư Đình nhắc lên.

Trần Tư Đình về mặt khiếp sợ: "Tớ nói! Cậu sẽ không thật sự là vì bài thi của Kha thần mà cùng chó đấu một trận chứ?"

Doãn Manh:囧

Cô đúng thật là vậy ah.....

Trong sân thể dục trống trải chỉ có một lớp 7. Thầy thể dục vung tay lên, ủy viên thể dục dẫn theo học sinh bắt đầu chuẩn bị chạy khởi động.

Nữ sinh một vòng nam sinh hai vòng.

Toàn bộ lớp 7 đã tập trung đủ giữa đường chạy 400 mét trong sân thể dục. Vừa nghe còn có chuẩn bị chạy khởi động, nam nữ sinh đều ríu rít kêu lên: "Thầy ơi chúng em còn phải chạy 800 mét mà!"

"Đúng vậy thầy ơi! Hiện tại chạy một lát liền chạy hết nổi rồi!"

Thầy thể dục tuyệt đối không nhả ra: "Cũng là bởi vì phải chạy, mới càng thêm khởi động chuẩn bị, khai thông gân cốt mới được! Đừng có cò kè mặc cả."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Thầy Tiểu thể dục vỗ tay một cái, để cho học sinh lớp 7 mới vừa chạy khởi động xong thở hổn hển tập trung lại đây.

Dĩ nhiên thở hổn hển là lấy Doãn Manh cầm đầu phần lớn học sinh, đối với Hàn Siêu, Phùng Linh Khải, Lâm Kha loại nam sinh thường vận động này mà nói, hai vòng chẳng qua là để làm nóng người mà thôi.

Ngược lại thầy Tiểu không có vội vã để cho mọi người bắt đầu chạy, tiết thể dục của lớp 7 lần này sắp xếp phi thường kì diệu. Cao nhị bởi vì có đợt kiểm tra toàn khối nên tiết thể dục tuần này hủy bỏ, mà cao tam bận rộn thi cử nên hoàn toàn không có tiết thể dục.

Chỉ còn lại lớp 7 cao nhất lạc đàn, một lớp chiếm lĩnh một sân thể dục to lớn. Trừ bên ngoài cách đó không xa lác đác có vài học sinh năng khiếu đang huấn luyện môn đẩy tạ, thì hoàn toàn không có bất kỳ quấy nhiễu nào, càng không cần lo lắng chuyện cùng đoàn thể khác giành đường chạy.

Hiện tại có chuyện quan trọng hơn để cho các học sinh này biết, thầy Tiểu phát phát tay, để cho các học sinh chuẩn bị hoạt động trước. Bản thân mình thì đi vào văn phòng thể dục, từ văn phòng thể dục dẫn một nam sinh mặc quần áo thể thao màu trắng đi ra.

Nam sinh này sống mũi thẳng, ngũ quan giống như được điêu khắc ra, hai tay chắp sau lưng đứng ở bên cạnh thầy Tiểu. Đây được gọi là ngọc thụ lâm phong, quả thật làm nổi bật lên thầy Tiểu tuổi cũng không coi là quá lớn thành như một cụ già lớn tuổi lồi thoi.

Nữ sinh cả lớp đều yên tĩnh. Máy nữ sinh đang duỗi tay duỗi chân lập tức liền đứng nghiêm ngay ngắn, giọng oán thanh oán khí oán trách 800 mét cũng im bất, đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm nhìn thiếu niên kia.

Chắc chắc, sắc đẹp này ~ Doãn Manh hít một hơi, theo kịp Hậu Nghiêu Sở rồi!

Trai đẹp hai tám, niên kỷ giống như hoa. Chớ nói chi là thời điểm đang lưu hành mỹ thiếu niên trung tính nhất này, hoàn toàn nhắc lên nữa bầu trời lớp 7.

Hàn Siêu xít một tiếng: "Nữ sinh đều thích loại mặt trắng nhỏ này à?"

Doãn Manh phì cười: "Thế nào? Bộ dạng mình đen còn trách người ta trắng à?"

Hàn Siêu vẽ mặt kiêu ngạo: "Nam sinh chính là phải đen một chút mới đẹp trai! Tổ chính là thấy cậu coi như sáng suốt mới làm bạn với cậu."

Doãn Manh:..... Rõ ràng là giáo viên ép buộc cậu với tôi "Làm bạn". Đừng tự mình dát vàng lên trên mặt.

Chờ bọn họ làm khỏi động chuẩn bị xong, thầy Tiểu tập hợp bọn họ lại: "Đến đây, vị này là giáo viên thể dục học kỳ này tới thực tập ở lớp chúng ta—— giáo viên Dương Lê. Mọi người vỗ tay hoan nghênh!"

"Bốp bốp bốp bốp bốp!" Tiếng vỗ tay của nữ sinh tương đối vang dội, dư âm vang vọng quanh vãn ở trên không trung thoáng đạt của sân thể dục.

Thầy Dương vừa thấy tất cả mọi người nhiệt tình như vậy cũng sợ hết hồn, có chút kích động cúi chào một cái: "Chào mọi người! Học kỳ này tôi sẽ theo trợ giúp thầy Tiểu chỉ đạo mọi người, hi vọng mọi người chỉ giáo nhiều hơn."

Giáo viên thực tập đẹp trai! Ai không thích!

Từ góc độ của Doãn Manh hoàn toàn có thể nhìn thấy bong bóng màu hồng cả lớp tỏa ra.

"Tốt lắm, nam sinh kiểm tra ở bên ngoài phía đông sân, nữ sinh kiểm tra ở bên trong phía tây sân. Hiện tại tôi sẽ dẫn dắt nam sinh, giáo viên Dương dẫn nữ sinh trình diện ở phía tây sân bắt đầu chạy." Thầy Tiểu vỗ vỗ tay, giải tán học sinh.

Không khí 800 mét lại bao trùm cả đám học sinh.

Lý Lộ và Trần Tư Đình rút cuộc có cơ hội bèn chạy tới tìm Doãn Manh. Vừa mới đón đầu, Lý Lộ liền mở miệng: "Mẹ kiếp, giáo viên thực tập này thế mà lại đẹp trai như vậy!"

Lại nói, mở đầu giới thiệu giáo viên thực tập mới này thật sự khiến cho không khí căng thẳng trong cả lớp trở nên khá hơn không ít. Doãn Manh cười toe toét miệng không quên đã kích Lý Lộ: "Đẹp trai cũng không phải là chuyện tốt á, cậu nghĩ xem, một hồi cậu chạy 800 mét về mặt nhe răng trợn mắt cũng đều bị người ta thu hết vào trong mắt, có cái gì tốt mà nói?"

Lý Lộ được mở ra cánh cổng thế giới mới: "Mẹ kiếp! Cậu nói đúng á!"

Hàn Siêu khen: "Ha ha ha! Cậu xem Doãn Manh người ta một chút để hiểu biết thêm. Cậu yên tâm, lần sau tớ sẽ nhớ mang theo máy chụp hình, chụp lại vẻ mặt dừ tợn của các cậu không sót một nét."

Mấy nữ sinh cùng nhau gõ đầu Hàn Siêu.

Trần Tư Đình đánh đầu Lý Lộ: "Chúng tớ cũng không gào to! Cậu có bạn trai gào to cái gì?"

Lý Lộ vẽ mặt khiếp sợ: "A hã! Cậu biết khi nào."

Lâm Kha đi ngang qua mấy nữ sinh đang nói chuyện phiếm, xùy một tiếng: "Toàn khối đều biết hết rồi."

Thầy Tiểu thúc giục: "Nam sinh bên này! Khẩn trương nhanh lên một chút, chạy xong là có thể tan lớp. Đừng có lèo nhèo nữa."

Mấy nam sinh rút cuộc bị thúc giục rời đi. Doãn Manh hoạt động gân cốt một chút, cũng chỉ có thể kiên trì đến cùng.

Mấy người tới kinh nguyệt hoặc là làm bộ tới kinh nguyệt đã bước ra khỏi hàng đang chạy ra ngoài nhìn xem. Mạnh Thi Nguyệt chính là một trong số đó.

Trần Tư Đình lo lắng nhìn Doãn Manh: "Nếu cậu thấy mệt quá, thì nói mình tới kinh nguyệt đi. Lần sau rồi chạy."

Doãn Manh lắc đầu một cái: "Tớ chạy không tốt, vẫn là theo chân các cậu chạy một mạch cho xong là được. Thế nào cũng ghi vào tổng thành tích thể dục, hiện tại không chạy cuối kỳ vẫn phải chạy."

Tổ nữ sinh tổng cộng có hai hàng. Lý Lộ ở hàng thứ nhất chạy trước. Mà Doãn Manh và Trần Tư Đình ở hàng thứ hai, chạy sau.

Mấy nữ sinh tụ tập lại, bắt đầu thảo luận ai và ai cùng nhau chạy, nhanh xếp trước mặt chậm xếp phía sau. Đuổi theo đại đội ngũ về cơ bản là có thể đạt yêu cầu, còn có tâm lý thoải mái.

Thật ra thì bình thường mà nói chạy 800 mét lo lắng cũng không phải vấn đề đạt yêu cầu hay không, mà là thống khổ.

Đối với bọn họ những học sinh bình thường mỗi ngày ngồi học tập, bài tập cũng làm không hết này mà nói 800 mét thật sự cũng coi như một loại vận động kịch liệt có độ khó cao.

Thầy Dương đẹp trai thoát nhìn người cũng rất sáng sủa, mấy nữ sinh hướng ngoại một chút đã tiến tới nói vài lời hay: "Thầy Dương, thầy nhớ cho điểm lớp chúng em cao một chút nhé ~"

Thầy Dương cười mở cười một tiếng: "Không thành vấn đề, tôi sẽ lên sửa điểm cho các em cao một chút."

Nhưng chạy thì phải tự bản thân mình chạy.

Một tiếng hiệu lệnh, mấy nữ sinh hàng thứ nhất xông ra ngoài. Lý Lộ xông ra đầu tiên, tốc độ thật nhanh.

Trần Tư Đình lo lắng: "Mẹ nó! Đò ngược kia, chạy nhanh như vậy có thể kiên trì đến cuối cùng sao?"

Trên thực tế Trần Tư Đình lo lắng vô ích. Dù có kinh nghiệm chạy 800 mét sơ trung, ai cũng không phải là tay mơ, cũng có thể lường được thể năng của mình.

Vòng thứ nhất chạy xong, Lý Lộ là người thứ nhất vọt tới chỗ đám người bọn họ, nhìn thấy Doãn Mạnh và Trần Tư Đình vẫn còn thừa tình lực quơ tay với bọn họ.

"Cố lên! Cố lên!"

Học sinh không có chạy đứng dọc theo bên sân cỏ vũ cho đám học sinh đang chạy.

Sau khi Lý Lộ chạy tới, đại đội nam sinh lớp 7 đã chạy tới.

Nam sinh và nữ sinh không giống nhau lắm, bọn họ không phải từng người từng người tách ra. Mà là chia làm nhóm thứ nhất, nhóm thứ hai, nhóm thứ ba. Vừa bắt đầu đã phân rõ ràng rồi. Nhóm thứ nhất chính là đám người chơi bóng rổ kia, còn có ba người Lâm Kha, Phùng Linh Khai, Hàn Siêu này.

1000 mét đối với những người này mà nói căn bản cũng không phải là thi sức chịu đựng chạy cự li dài, mà là nhằm vào chạy nước rút..... Coi như tích góp từng tí hơi sức một cũng sẽ không nhiều lắm.

Thời điểm Lâm Kha chạy tới đầu tiên cũng quơ tay chào Doãn Mạnh bọn họ.

Doãn Mạnh: "Chạy cũng nhanh hơn tớ chạy 100 mét....."

Trần Tư Đình: "Cậu đúng là hết thuốc chữa....."

Nhóm thứ hai chính là giống như Điền Sảng mặc dù cũng vận động nhưng cũng không phải là học sinh xuất sắc, nhóm này nhiều nhất, trên căn bản là phần lớn người. Cho dù là nhóm người này, cũng chạy nhanh hơn đám nữ sinh bọn họ.

Nhóm thứ ba chính là loại trắng mập mập như Tần Kiến Bác, chạy hồng hộc, chọc cho một đám nữ sinh đồng tình ra sức cổ động cho cậu ta cố gắng lên.

Đề cho nhóc mập mập chạy 1000 mét thật là quá ngược tâm rồi!

Mặc dù nam sinh chạy sau, nhưng cũng không bao lâu sau Lâm Kha liền vượt qua Lý Lộ trước mặt. Kế tiếp phản phật phản phật nhóm thứ hai cũng vượt qua.

Nữ sinh tổ thứ nhất - Lý Lộ đã đến điểm đích rồi!

"Ba phút 12 giây!" Thầy Dương bấm đồng hồ nói, "Rất tuyệt vời! Tiếp tục cố gắng!"

Doãn Mạnh ôm chầm Lý Lộ vì chạy cả mặt đỏ bừng, diu lấy cô ấy vòng quanh đường chạy đi vài bước.

"Vù vù! Một chết tới!" Lý Lộ quạt gió.

Trịnh Gia Thạc liền từ một đầu khác của sân thể dục tới đây, tiếp nhận Lý Lộ.

Hàn Siêu, Lâm Kha và Phùng Linh Khai cũng lại đây.

Mấy người này thoát nhìn cũng chỉ thở hổn hển một chút, hoàn toàn không có chuyện lớn gì.

Hàn Siêu nhảy tới trước: "Mạnh Mạnh! Mạnh Mạnh! Có cần tớ dẫn cậu chạy hay không?"

Doãn Manh: "Tôi nhỏ vào, cậu mới vừa chạy xong 1000 mét, không mệt sao?"

Hàn Siêu: "Chút này tính là gì? Chỉ tầm thường thôi!"

Doãn Manh rối rắm, cuối cùng vẫn từ chối: "Thôi, tôi đã nói với Trần Tư Đình cùng nhau chạy. Đến lúc đó rồi hẳn hay."

Không ngờ Trần Tư Đình làm phản trước: "Manh Manh không cần cậu dẫn tớ chạy á!"

Doãn Manh:.....

"Nữ thần Tư Đình tớ dẫn cậu chạy! Ôn ôn thỏa thỏa chạy về nhất!" Phùng Linh Khai quơ tay múa chân tạo tư thế một kỵ sĩ rút kiếm

"Đợi một chút mấy người các cậu ai về đầu tiên á?" Trần Tư Đình ra vẻ chọn lựa.

"Kha thần á!" Hàn Siêu bĩu môi, "Kha thần chạy 1000 mét giống như chạy nước rút 100 mét. Không thể so sánh."

"Tớ nói này! Vòng thứ hai tại sao lại chỉ thấy có một mình Kha thần. Thì ra là các cậu đều bị bỏ rơi ở phía sau à?" Trần Tư Đình ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Phùng Linh Khai, làm cho Phùng Linh Khai bị nhìn mặt đỏ lên.

Thật là đừng xem Kha thần chân ngắn..... Doãn Manh thờ dài nói.

Đáng tiếc bọn họ đã không có thời gian tranh luận, thầy Dương đã cầm đồng hồ bấm giây lên: "Hàng thứ hai! Còn thiếu các em! Tới đây chạy!"

Tìm Doãn Manh quặng thất, quả nhiên chạy cuối cùng mới bị thâm nhất.

Nhìn thấy vẻ mặt từng người biểu lộ như trút được gánh nặng, Doãn Manh kéo tay huynh đệ song hành Trần Tư Đình: "Đến lúc đó cậu cũng đừng xun xoe lo chạy á! Nhất định nhớ dẫn tớ theo!"

Trần Tư Đình vỗ ngực bảo đảm: "Đó là đương nhiên, hai ta cùng nhau chạy!"

Tin tưởng Trần Tư Đình lần nữa, Doãn Manh cô chính là đầu óc bị chó ăn.....

Nửa vòng trước của vòng thứ nhất còn tốt, nửa vòng sau Trần Tư Đình liền: "Manh Manh, tớ chạy trước! Tớ sợ chậm như vậy nữa đến cuối cùng ngược lại mệt chạy không được."

"Đi đi đi đi!" Doãn Manh phát tay một cái, cô không thể ngăn trở tiền đồ của vợ á! Mất như QUQ

Trần Tư Đình như tên rời cung xông ra ngoài, lúc trước đám nữ sinh thảo luận bắt cặp muốn cùng nhau chạy toàn bộ đều phân tán, quả thật đều là lừa bịp.....

Vòng thứ nhất chạy xong, Doãn Manh cảm thấy trong hơi thở đã có mùi máu.

Tầm mắt biến thành màu đen, chân giống như là đồ chì, chạy đến nơi mới vừa thở phào một cái, chỉ nghe thấy tiếng cổ vũ của đám Lý Lộ: "Manh Manh cố lên! Chạy mau á! Thầy Dương nói nếu không thì sẽ không đạt yêu cầu!"

CMN! Mẹ nó chứ! Nếu mệt chết chạy một hồi, cuối cùng còn chưa có đạt yêu cầu không phải cô tìm đường chết sao? Trong nháy mắt Doãn Manh tỉnh táo lại, cảm thấy giống như là nhổ củ cải rút chân từ trên mặt đất từng bước từng bước, khó khăn đi về phía trước.

Ngẩng đầu lên, đối diện Phùng Linh Khai đã dẫn theo Trần Tư Đình chạy nửa vòng rồi.

Đám nam sinh này cũng thật là không biết mệt mỏi.

Đang nói tầm mắt trước mặt bị chặn lại, Lâm Kha chạy đã tới. Nghi ngời mấy phút cậu ta cũng đã không thờ hờn hờn nữa: "Cố lên Manh Manh! Cùng tôi chạy!"

Nói xong cậu ta xoay người chạy về phía trước.

Lừa bịp hả! Chạy nhanh như vậy làm sao theo kịp được! Doãn Manh lại phun ra một ngụm máu.

Có thể Lâm Kha cũng ý thức được tốc độ của mình có chút nhanh, điều chỉnh tốc độ một chút, cau mày: "Nữ sinh các cậu chạy bộ thật giống như đẩy cối xay."

Cậu ta đảo ngược lại vừa chạy vừa nói chuyện với Doãn Manh: "Thiệt tình mới vừa rồi lúc tôi chạy còn không dám quá nhanh, muốn giữ chút hơi sức dẫn cậu chạy. Tôi nghĩ nếu biết chậm như vậy tôi còn giữ cái gì....."

"Cậu cầm miệng đi!" Doãn Manh nhìn Lâm Kha ở phía trước coi thường cô, đột nhiên cảm thấy cả người đầy sức lực, mở bước chân liền xông tới.

Hàn Siêu mới từ nhà vệ sinh trở lại chạy đến chỗ nữ sinh chạy 800 mét: "Mẹ nó! Trịnh Gia Thạc! Cậu cầm áo khoác cái gì á! Tôi còn nói vòng cuối cùng

dẫn Mạnh Mạnh chạy, hiện tại Đoàn Mạnh đã chạy tới rồi!"

Trịnh Gia Thạc oan chết đi được: "Rõ ràng là Kha thần nghe nói hai ta muốn đi nhà vệ sinh tiểu một chút, bảo tớ thuận tiện cầm quần áo giúp cậu ta. Mặc kệ chuyện của tớ á!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Lúc Đoàn Mạnh chạy về đích, trên thân thể đã kiệt sức, nhưng trên tinh thần vẫn thuộc loại phấn khởi.

Chủ yếu là trước mặt luôn có quý lấm mồm om sòm Lâm Kha kia, làm cho cô muốn chạy mau cho xong để không nhìn đến cái khuôn mặt chết của cậu ta nữa.

"Đoàn Mạnh, rốt cuộc tôi đã thấy được một mặt của nữ sinh ở cậu rồi! Bàn về chạy chậm!"

"Mẹ kiếp Đoàn Mạnh! Cậu đang ở đây trông năm hă, chạy mau á!"

"Rốt cuộc cậu làm sao mà chạy chậm như vậy được ah! Tôi chạy khởi động chuẩn bị cũng nhanh hơn cái này của cậu!"

"Phiền, cậu có phiền hay không á! Đừng ở chỗ này cản đường!" Đoàn Mạnh thờ không ra hơi, trong cổ họng tất cả đều là mùi máu tanh, trước mặt còn bị cái người miệng tiện này châm chọc, trời mới biết cô một nói cũng không ra hơi nhưng vẫn liều mạng xuất ra chút sức lực mắng cậu ta!

Lâm Kha cười: "Cậu nói ah nói ah! Tôi còn tưởng rằng cậu cầm đấy!"

"Đi chết đi Lâm Kha!"

Lý Lộ và Trần Tư Đình đứng ở đích đến quơ múa tay hô: "Đoàn Mạnh! Nhanh lên một chút! Còn có hai mươi giây!"

Đoàn Mạnh vừa nghe xong lời này liều cái mạng già chạy về phía trước, đáng tiếc thân bất do kỷ, rốt cuộc ngày hôm qua quá mệt mỏi, đến lúc thật sự liều mạng sống chết không còn hơi sức. Lâm Kha nghiêm túc lại: "Đoàn Mạnh, cậu sẽ không muốn thất bại chạy một lần nữa chứ?"

Đoàn Mạnh khó thờ lắc đầu, chân lại không nghe lời càng bước càng chậm.

Đám nam sinh này dùng cách nào chạy cự li dài nhanh tốc độ như vậy ah khôn kiếp!

Lâm Kha nhìn về phía đích đến, thầy Dương đã bị một đám nữ sinh chạy xong quần lấy, lập tức quay qua kéo cánh tay Đoàn Mạnh.

Đoàn Mạnh: "Cậu làm gì thế!"

Lâm Kha: "Cầm miệng chạy theo mau!"

Nói xong cậu ta kéo Đoàn Mạnh xông về phía trước, khoan hãy nói hiệu quả tương đối rõ ràng. Mặc dù Đoàn Mạnh lao đảo mấy bước, nhưng nhanh hơn lúc trước!

Lâm Kha kéo Đoàn Mạnh chạy mấy trăm mét, lúc sắp đến đích đẩy cô đi ra ngoài.

Tuy rằng thầy Dương bị nữ sinh vây quanh, nhưng cũng không biết có thấy phương pháp ăn gian trắng trợn này hay không, thầy ấy vẫn ấn đồng hồ tại thời khắc Đoàn Mạnh cán đích: "Ba phút 45 giây."

Nói xong ghi mấy số vào trên danh sách, điểm số của Đoàn Mạnh coi như ván đã đóng thuyền rồi.

Rốt cuộc cũng đạt yêu cầu QUQ.....

Đội cô về nhà trước tiên phải gõ chết con gấu con Lô Thiên Hào kia.....

Nhìn thành tích trong tay thầy Dương một chút: Lý Lộ ba phút mười hai giây; Trần Tư Đình ba phút lẻ tám!

Thật là chân nhân bất lộ tướng.....

Trần Tư Đình gãi gãi đầu: "Tớ cũng không nghĩ nhanh như vậy, lúc thi sơ trung tớ nhanh nhất cũng mới 3 phút. Uì da khó chịu chết đi được, tớ đi quanh sân thể dục một chút."

3 phút mà còn mới!

Doãn Mạnh quả thật bị thống QUQU, năm đó cô thi thể dục sơ trung cũng chỉ đủ điểm, bây giờ trình độ đã lưu lạc tới mức không đạt tiêu chuẩn!

Lâm Kha chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Tôi nói cậu có phải nên rèn luyện một chút hay không!"

Doãn Mạnh đầy bụng oán than hóa thành gió mát, phất phất tay: "Tôi thật sự không biết nên nói với cậu là ‘cút’ hay là ‘cám ơn’ nữa."

Hàn Siêu đã chạy tới oa oa kêu to: "Mạnh Mạnh! Đã nói tớ dẫn cậu rồi! Đều là Kha thân xảo trá này....."

Ánh mắt Lâm Kha quét qua Hàn Siêu một cái, Hàn Siêu ngậm miệng..... Cậu ta không cam tâm quệt quệt lỗ mũi, dẫu dẫu môi.

Doãn Mạnh: "Để cho tôi nghỉ một lát."

Giống như bà lão mới vừa ngồi xổm xuống đang muốn đặt mông ngồi trên đất, cô liền bị Lâm Kha kéo dậy: "Đứng dậy, mới vừa chạy xong ngồi sẽ càng khó chịu hơn."

Doãn Mạnh: TuT chạy xong cậu còn không cho tôi nghỉ ngơi!

Lâm Kha chuyên chế phong kiến không để ý Doãn Mạnh phản kháng chút nào, phải kéo cô dậy.

Hàn Siêu cũng phụ họa: "Đứng đấy, cậu mới vừa chạy xong ngồi xuống ngay cẩn thận cái mông bị phình to ra."

Doãn Mạnh nghe xong lời này ửng ực bỏ dậy, cũng không cần Lâm Kha kéo: "Đi đi đi!"

Lâm Kha:.....

Vòng quanh sân thể dục hai vòng, rốt cuộc Doãn Mạnh cảm thấy hít thở thông thuận hơn nhiều, cảm giác khô ráp nóng hừng hực ứ đọng trong cổ họng tiêu tan một chút.

Thầy Tiểu đi tới: "Ủy viên thể dục tới đây giúp tôi ghi điểm số, những người còn lại giải tán tại chỗ. Nhưng không thể rời khỏi sân thể dục, chuông tan tiết vang lên là có thể trở về lớp rồi."

Học sinh lớp 7 rời rít giải tán.

Nam sinh lập bệ kết phái ôm bóng rổ bóng đá đi đến chỗ chơi rồi.

Nữ sinh có mấy người vóc dáng cao, hoặc là có năng khiếu thể thao cũng đi sân bóng rổ. Còn dư lại phần lớn vẫn đang nghỉ ngơi.

Tiểu Bạch Dương giống như thầy Dương dựa vào lan can tính thành tích nữ sinh bọn họ, một cách tự nhiên có Lý Lộ cầm đầu những nữ sinh lớn mật kia bèn đi qua nói chuyện phiếm.

Thầy Dương mới vừa tốt nghiệp đại học, mang theo ngây ngô ngại ngùng đặc trưng của thanh niên, hoặc là bởi vì quan hệ đến tuổi tác, ít đi cái thân phận giáo viên dẫn tới ngăn cách này, tương đối có thể cùng nữ sinh trò chuyện.

Doãn Mạnh và Trần Tư Đình cũng không thuộc về loại hình rất sôi nổi kia, nhưng hai người cũng ở trong đồng nữ sinh trong ngôi nhìn Lý Lộ trêu chọc (?) giáo viên mới.

"Thầy Dương, để em giúp thầy ghi thành tích nhé!"

Thầy Dương hé miệng cười cười: "Ấy đừng! Anh Tiểu giao nhiệm vụ cho tôi, bị các em đoạt đi có thể gặp phiền toái."

Tiếng cười liên tiếp vang lên, Doãn Mạnh lại cảm thấy thầy Dương khá thuần thực với lời trêu chọc của nữ sinh, cảm thấy bộ dạng rất có kinh nghiệm. Lớn lên đẹp trai ít nhiều sẽ có một vài đóa hoa, chỉ có điều thầy Dương lại không giống như loại hoa tâm bình thường lắm, giống như là rất quen thuộc với bị vây quanh, nhưng cũng không có vì vậy liền ngạo mạn hay như thế nào.

Thầy Dương giỏi ăn nói lại có thêm Lý Lộ giỏi ăn nói, rất nhanh liền phát triển đến: "Thầy Dương, thầy cũng sắp tốt nghiệp đại học, có bạn gái chưa?"

Lý Lộ về mặt bất quá, bên cạnh mấy nữ sinh nhìn như không có động tĩnh gì kì thực cũng đang vênh lỗ tai nghe trộm.

"Hả?" Về mặt Thầy Dương có chút lạ, dùng bút trên tay lại.

Lý Lộ cho rằng mình đã vượt quá, lập tức khép miệng lại: "À? Em chỉ là tùy tiện hỏi một chút."

Thầy Dương cười khúc khích: "Tôi là phụ nữ á! Nếu không thầy Tiểu thế nào để cho tôi phụ trách nữ sinh các em ah!"

G! Cái này giống như là một quả boom tấn làm nổ tung đám nữ sinh (´□´) *~●!!!

Doãn Mạnh che miệng lại, quả nhiên!

Không trách được trước đó cô cảm thấy thầy Dương có một cảm giác không mạnh mẽ lắm! Anh ta căn bản chính là cô ta!

Kiến thức rộng rãi như Trần Tư Đình cũng tròn tròn cặp mắt, sau đó cố gắng che giấu cảm xúc: "Doãn Mạnh có phải vừa bắt đầu cậu liền đoán được hay không?"

Ngược lại cũng không phải là vừa bắt đầu..... Doãn Mạnh: ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Cô Dương rất rõ ràng không phải lần đầu tiên bị chúng nữ sinh khiếp sợ vậy xem, cô ấy bình thần ung dung kẹp bút vào cái kẹp trong băng danh sách: "Được rồi, các em tự do hoạt động đi. Chuông reo giải tán."

Nói xong tiêu sái rời đi.

Để lại một đám nữ sinh trở mắt nhìn nhau.

Cô Dương cũng rất phúc hắc..... Thật ra thì cái này cũng không trách nữ sinh trong lớp, cô Dương chẳng những vóc dáng cao, bề ngoài anh tuấn, cắt một kiểu đầu tóc ngắn gọn gàng, giọng nói cũng có chút khàn khàn trầm thấp, nói là nữ sinh nam sinh đều có thể.

Nữ sinh lớp 7 ảo tưởng tan biến sau khi bị hai đả kích nặng nề.

Buổi chiều, cô Vương lấy ra một xấp bài thi thật dày: "Nào nào nào, tiết thứ nhất chúng ta làm một bộ bài thi! Chuẩn bị cho cuộc thi cuối kỳ!" Khẩu âm của Cô Vương mang hương vị Phương Nam đặc hữu, khiến cho lời cô ấy nói ra nghe điệu nhiều hơn một loại chế giễu trào phúng.

Hàn Siêu: "Cô ơi chúng em mới vừa thi giữa kỳ xong! Làm sao lại thi cuối kỳ rồi!"

Cô Vương lắc đầu cười nói: "Chúng ta hơn nửa học kỳ vốn chính là giữa kỳ khoảng cách cùng với cuối kỳ thời gian vô cùng ngắn. Các em xem xem, hiện tại cũng đã là tháng 12 rồi, tháng sau chính là tháng 1. Đầu tháng hai chính là mùa xuân, cho nên trung tuần tháng giêng chúng ta sẽ phải thi cuối kỳ, các em nói gần hay không gần?"

Doãn Mạnh vừa nghe xong, thế này mới ý thức được cô đã nhảy dù lên cao trung đến gần nửa năm rồi. Trùng sinh cũng không có tạo cho cô một loại cảm giác hoảng hốt, mà là thực thực tại tại có thể đụng chạm bàn ghế khóa học, cuộc sống muôn màu muôn vẻ, vui vẻ cùng những người bạn nhỏ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, để lại cho cô cũng không nhiều.

Đến thi cuối kỳ phải chen vào được trước 50 toàn khối, đây là mục tiêu cô tự định ra cho mình. Không có gì là một lần là xong, quan trọng chỉ có kiên trì mà thôi.

Cô Vương cười nhìn học sinh lớp 7: "Được rồi được rồi! Có chuyện gì tan lớp rồi thảo luận, làm bài thi làm bài thi. Tiết số học thứ nhất tôi đi họp, Ủy viên xem các em làm bài, tuyệt đối đừng lười biếng á, tiết thứ hai tôi sẽ chọn ra người lên bảng giải đề bài thi này."

Phần lớn các bạn học rõ ràng còn đắm chìm trong tin tức kỳ thi cuối kỳ sắp tới, Điền Sảng lo lắng hỏi: "Cô Vương, cuối kỳ chúng em thi môn số học có khó hơn thi giữa kỳ không?"

Cô Vương âm hiểm cười một tiếng: "Sẽ không khó hơn nhiều. Trên cơ bản cũng xấp xỉ."

!!! Lúc thi giữa kỳ xong cô ấy còn nói là đề ra khó, hiện tại còn nói phải giữ vững cái độ khó này! Doãn Mạnh nghe xong lòng nặng nề, vốn khoa học tự nhiên đối với cô mà nói chính là xương sườn mềm, thật vất vả đã được vật lý không kém lắm, hiện tại lại tới môn số học.

Thật là bất cứ lúc nào cũng không thể ôm lấy tâm lý gặp vận may.

Vừa nghe xong tin tức này, học sinh cả lớp gục xuống một nửa. Thật ra thì chuyện này có lợi có hại, hiện tại khắc phục được độ khó lớn, cao tam chắc chắn sẽ nhẹ nhõm rất nhiều.

Trên cao áp chính sách xuống dưới, rất nhiều học sinh bình thường nhàn tản vì đạt tiêu chuẩn trên mặt cũng sẽ ít nhiều ra sức học một chút, mà không phải thả vọt giống như bình thường.

Chính sách của Thất Trung là không bao giờ để cho học sinh ở lại trường, chủ trương tự chủ học tập, giáo viên nhìn như không hề thắt chặt giống như trường học khác, nhưng thực ra vẫn tự thành một chuỗi hệ thống.

Cô Vương đi ra ngoài trở về phòng làm việc, trước khi đi dặn dò Doãn Mạnh một chút: "Em ngồi ở trên bục giảng làm bài, chuông reo mới có thể tan lớp, nếu ai nói chuyện ghi lại."

Doãn Mạnh gật đầu, trong lòng ngược lại có chút cảm giác làm giáo viên tiếng Anh đòi trước. Nhưng đám học sinh này đã học cao nhất rồi, thật sự cần dùng kiểu như học sinh tiểu học ai nói chuyện thì ghi tên người đó sao?

Sự thật chứng minh đúng thật là cần. Suy cho cùng chứng kiến động không phải một ngày có thể trị hết.

Hàn Siêu nhìn thấy Doãn Mạnh ngồi ở trước bục giảng, ngồi nháy mắt, nhe răng hồi lâu, lại không thấy Doãn Mạnh có đáp lại gì, đành phải vùi đầu làm bài thi.

Học sinh cũng không giống như là giáo viên. Cô Vương nói ai không làm bài thi thì ghi người đó, nhưng Doãn Mạnh sẽ không thật sự ngu ngốc làm loại chuyện kéo cừu hận rõ ràng này. Chỉ cần phía dưới không làm ồn, cô cũng mắt nhắm mắt mở.

Nếu thực sự dựa theo luật cô Vương nêu ra thi hành, vậy người đầu tiên khai đao chắc chắn là Kha thần.

Bạn không thấy mới vừa bị cô Vương gõ chuông báo động, kỳ thi cuối kỳ sắp tới, người ta còn một tay cầm psp một tay ấn nhịp nhàng khá là vui vẻ đó sao?

Cũng may trong lớp rất ít người lớn lối giống như Lâm Kha, mặc dù không thể an tĩnh giống như là lúc có giáo viên ở đây, nhưng ít hoặc nhiều cũng cho Doãn Mạnh chút mặt mũi. Phía sau có mấy người nói chuyện phớt cũng nhỏ giọng nói chuyện.

Doãn Mạnh gật đầu một cái, quỳ gối trên ghế bắt đầu làm bài thi.

Không phải cô muốn quỳ, mà là bục giảng quá cao, cái ghế quá thấp, nếu ngồi hoàn toàn không với tới cái bàn.

20 phút trôi qua, còn chưa có làm xong nửa trang bài thi, chân Doãn Mạnh đã tê rần. Hơn nữa mới vừa rồi chạy xong 800 mét dư âm khó chịu còn chưa có trôi qua, cổ họng nóng rát, bắp thịt trên đùi đau nhức vô cùng.

Cô đặt chân xuống, định đứng lên bắt đầu làm bài thi.

Cũng không biết là quỳ đã lâu hay là trước đó chạy bộ quá ra sức, bụng căng đau kịch liệt, không lâu sau viết cũng không viết nổi bài thi, co ro úp mặt trên mặt bàn bất động.

Người đầu tiên phát hiện Doãn Mạnh không thích hợp là Trần Tư Đình, cô ấy làm bài thi không chăm chú, vừa soi gương vừa xem điện thoại di động, vừa nhấc mắt lên đã nhìn thấy đầu Doãn Mạnh đều chôn xuống rồi. Cô ấy không để ý cái khác chạy lên bục giảng trước tiên, đỡ cánh tay Doãn Mạnh: "Mạnh Mạnh làm sao vậy? Cậu không sao chứ?"

Doãn Mạnh cắn răng không lên tiếng, đỉnh đầu đều là mồ hôi lạnh, môi khẽ nhếch ra tiếng: "Bụng, đau bụng." Cảm giác ở dưới bụng dưới có cái gì đó chảy xuống, Doãn Mạnh đau nói không ra lời, thậm chí kêu không tốt.

P phía sau nói chuyện cũng không nói chuyện, hoàn cảnh chung quanh có chút nhiễu loạn thế nhưng trong nháy mắt an tĩnh lại.

Lớp trưởng Vương Thanh Nhã dẫn đầu đứng lên, lại không nghĩ rằng còn chưa có đi tìm giáo viên, cô Lý đã đi vào. Mấy học sinh ở cửa sau biết rất rõ, cô Lý như kẻ trộm gà, vừa nghe nói tiết đầu tiên cô Vương đi họp, liền chạy tới cửa sau từ cửa sổ nhìn xem học sinh lớp 7.

Không ngờ còn chưa có bắt được mấy người không làm việc chính, người trên bục giảng kia đã ngã trước tiên.

Cô Lý tới đỡ Doãn Mạnh lên, lúc này Lâm Kha mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp, rút tai nghe ra, cũng chạy lên.

Trần Tư Đình lắc lắc cánh tay Doãn Mạnh: "Sao thế sao thế!" Bên cạnh có nam sinh Lâm Kha này lại càng thêm phiền, bản thân Doãn Mạnh đang khó chịu, lại thêm hoàn toàn không thể nói ra miệng bị làm sao.

Lập tức Hàn Siêu cũng chạy lên, kêu to: "Mạnh Mạnh cậu ráng chịu đựng!"

Rốt cuộc cô Lý không chịu nổi, đuổi mấy nam sinh đi xuống: "Về chỗ ngồi, về chỗ ngồi trước đi. Trần Tư Đình em đỡ Doãn Mạnh đi phòng y tế."

"Không cần! Không cần đi phòng y tế." Doãn Mạnh khàn giọng khổ sở nói.

Cô Lý phản bác: "Không được, phải đi."

Nói xong cũng để cho Trần Tư Đình dìu cô đứng lên.

Lâm Kha: "Cô ơi, một nữ sinh như Trần Tư Đình sức lực quá nhỏ, em cũng Doãn Mạnh đi đi."

Hàn Siêu: "Cô ơi, em cũng đi!"

Doãn Mạnh: "Không cần!"

Cô Lý suy tư một chút, nhìn nhìn Lâm Kha, lướt qua Hàn Siêu, quyết định thay Doãn Mạnh: "Được, Lâm Kha em đi theo đi đi."

Này! Doãn Mạnh đau muốn chết, còn hao tổn sức lực từ chối Lâm Kha, cuối cùng vẫn bị Trần Tư Đình và Lâm Kha nâng đi ra ngoài.

"Mạnh Mạnh rốt cuộc cậu bị làm sao vậy?" Trần Tư Đình lo lắng hỏi.

Doãn Mạnh liếc mắt nhìn Lâm Kha, miệng run run, nghẹn ra một câu: "Đau bụng."

"Đi phòng y tế đi." Lâm Kha vỗ vỗ bả vai, "Cậu có muốn tôi cõng hay không."

Doãn Mạnh: "Không cần. Tôi đi nhà vệ sinh là được rồi." Ánh mắt khao khát của cô nhìn về phía Trần Tư Đình.

Trần Tư Đình không phụ sự hi vọng của Doãn Mạnh, lần này rốt cuộc đã hiểu: "Vậy cậu đi nhà vệ sinh trước đi. Cậu mang....."

Doãn Mạnh lắc đầu một cái.

Trần Tư Đình: "Tớ có mang theo, về lấy cho cậu, cậu chờ một chút." Nói xong cô ấy liền rời đi.

Lâm Kha như tên hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì): "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Doãn Mạnh ôm bụng, thật sự không biết trả lời thế nào, chủ yếu bình thường hình tượng Lâm Kha vô cùng cao lãnh, nói loại chuyện này cho cậu ta biết luôn cảm thấy như đang vấy bẩn.

Mặc dù Lâm Kha không có hiểu kỳ chuyện lạ như Hàn Siêu, nhưng dính đến Doãn Mạnh làm cho cậu ta có chút nóng nảy: "Rốt cuộc là làm sao vậy!"

Doãn Mạnh không chịu nổi: "..... Tôi đau bụng kinh rồi."

Lâm Kha: o-o

Trì độ hơn nửa Lâm Kha cũng biết đây cũng không phải lĩnh vực cậu ta xem qua, rốt cuộc an tĩnh lại, tay chân có chút luống cuống đảo quanh Doãn Mạnh.

Trần Tư Đình tới lui 2 phút đối với Doãn Mạnh mà nói gian nan giống như là một thế kỷ.

Cuối cùng cô đổi xong băng vệ sinh, vẫn bị Lâm Kha cứng rắn kéo đi phòng y tế, mặc cho Doãn Mạnh giải thích thế nào cũng không tin tưởng nữ sinh tới kỳ kinh nguyệt chính là như vậy.

Hơn nữa có Trần Tư Đình Trợ Trụ Vi Ngược này, kết quả sau cùng chính là cô ngồi ở trên giường nhỏ ở phòng y tế, đối diện là Lâm Kha vẻ mặt ngưng trọng.

Thật sự không có chuyện gì á! Cô chỉ là bị loại vận động dữ dội 800 mét kia làm cho chu kỳ kinh nguyệt tới sớm hơn mười ngày mà thôi!

Giáo viên phòng y tế trừ để cho cô uống nhiều nước ấm một chút còn có thể làm gì!

Cuối cùng giáo viên kê cho cô một chai đương quy hoàn, nhìn nhìn Doãn Mạnh đau xanh mặt một chút: "Tôi khai cho em một tờ đơn xin phép nghỉ em về nhà đi."

Doãn Mạnh giành trước lắc đầu: "Cô ơi, bây giờ em không đau nữa. Còn có một tiết học nữa là tan học rồi. Không cần khai."

Giáo viên phòng y tế nhìn đồng hồ đeo tay một cái, gật đầu: "Được rồi, dù sao ngày mai sẽ là hai ngày nghỉ. Nghỉ ngơi thật tốt."

Lâm Kha từ bên ngoài trở lại, ôm một bình nước ấm, vượt lên trước giúp Doãn Mạnh lấy thuốc, Trần Tư Đình đỡ cô trở về phòng học.

Trần Tư Đình: "Vi lên lớp số học cậu cũng rất là liều. Nếu là tớ tớ sẽ về nhà."

Doãn Mạnh: "Đó là đương nhiên."

Lâm Kha tròn mắt: "Giáo viên muốn khai đơn xin phép nghỉ cho cậu hả? Chỉ có một tiết học, cậu trở lại tôi giảng cho cậu. Cậu nhanh lấy đơn xin phép nghỉ đi về đi."

Doãn Mạnh khinh thường: "Ai muốn nghe cậu giảng. Tôi muốn tự tay nghe."

Lâm Kha hoàn toàn không lý giải được loại học bá có bệnh đầu óc Doãn Mạnh này: "Nghe cái rắm á! Người đều sắp bệnh chết còn nghe cái quỷ."

Doãn Mạnh phản bác: "Cậu từng gặp qua người đau bụng kinh đau chết chưa? Đang tốt lành gấp cái gì!"

Lâm Kha hết cách với Doãn Mạnh, chỉ có thể tức giận nhét bình nước ấm vừa vịn vào trong tay Doãn Mạnh.

Ba người trở lại trong lớp, cô Vương đã giảng được một nửa bài thi.

Doãn Mạnh mệt mỏi lấy bút ra, vừa lấy bài thi ra liền bị Lâm Kha đoạt đi: "Cậu nghe của cậu. Tôi ghi cho cậu."

Doãn Mạnh cũng rất kinh ngạc: "Kha thần hôm nay cậu uống lộn thuốc sao?"

Lâm Kha liếc mắt xem thường: "Thỉnh thoảng cũng muốn nghe giảng một chút, không được à!"

Ôm bình nước ấm nghe giảng nửa tiết, chuông tan học vang lên. Trong lớp tiếng dọn dẹp cặp sách sột soạt vang lên, Lâm Kha bỏ bài thi của Doãn Manh vào trong cặp xách của cô.

Một đám nam sinh nữ sinh có quan hệ tốt với Doãn Manh tới đây hỏi han ân cần, Doãn Manh một mực nói đau bụng không có việc gì, ứng phó phần lớn người.

Người tản đi cũng xấp xỉ, Lâm Kha trở miệng ra: "Tại sao cậu không uống? Bình nước cũng không thể vẫn giữ nhiệt, một lát là lạnh rồi."

"Có thể uống?" Doãn Manh kinh ngạc, "Không phải của phòng y tế sao?"

Lâm Kha: "Không phải, là tôi mua."

Doãn Manh vặn nắp bình nước uống một hớp, cau mày: "Đây là cái gì?" Khó uống muốn chết!

Lâm Kha cắn môi: "Trà long nhãn táo đỏ."

Ánh mắt Doãn Manh nhìn Lâm Kha không giống như lúc trước, nhưng cô vẫn cho rằng cậu ta băng thanh ngọc khiết không dính khói bụi trần gian: "Cậu thật ra biết được rất nhiều."

Lâm Kha hừ nhẹ một tiếng: "Baidu."

Còn một tháng nữa sẽ phải thi cuối kỳ, thời gian trôi qua nhanh không ngờ. Học sinh tất cả các lớp cũng đã bắt đầu đại ôn tập, cô Lý rất kỳ vọng đối với lớp 7. Dù sao chuyện ban phổ thông vượt qua ban thực nghiệm cũng rất hiếm thấy, học sinh bình thường cũng đều noi theo thói quen và thái độ học tập cố hữu của mình.

Cho dù là biến chuyển phần lớn cũng đều là cá biệt, một lớp tiến bộ cùng vượt qua, lớp 7 cũng là tiền lệ đầu tiên.

Đối với lớp 7 mà nói, thi giữa kỳ thành công cũng coi như là một khích lệ lớn, bởi vì có một khởi đầu tốt như vậy, hiếm khi có người đối với thi có loại thái độ: "A, thật là nhiều cuộc thi á" này, phần lớn đều nhao nhao muốn thử. Cuộc thi cuối kỳ lại sắp tới, không khí học tập của mọi người trở nên càng ngày càng dày đặc.

Nắm vững căn bản, ôn tập cuối kỳ liền đỡ lo hơn nhiều. Nói đây chính là Doãn Manh, nhưng đã tâm của cô nếu so với người bình thường thì cao hơn nhiều, muốn đạt tới thành tích càng xa không phải chỉ đạt tiêu chuẩn trung bình ở lớp 7.

Vì vậy nỗ lực bỏ ra tất nhiên phải càng nhiều.

Tháng 12 thời tiết dần dần rét lạnh, ban ngày thời điểm rời giường Doãn Manh cũng không muốn ra khỏi chăn. Từ cửa nhà ra ngoài, hít thở một cái đều có thể nhìn thấy sương mù màu trắng, Doãn Manh quấn chặt một cái khăn quàng cổ lông lạc đà lớn mà mẹ Doãn cho cô, lập tức ấm áp không ít.

Cho dù như thế, mỗi ngày cô đều sẽ tới sớm nửa tiếng, ôn tập lại nội dung đã học ngày trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Mùa đông ở thành phố B gió giống như là ác ma gào thét, trời râm khô hanh, rét lạnh vạch ở trên mặt giống như là dao cắt. Mặc dù khăn choàng cổ ca rô lông lạc đà lớn của Doãn Manh chặn lại phần lớn gió lạnh thấu xương, thế nhưng trong nháy mắt vọt vào đây lầu phòng học vẫn thờ phào một hơi.

Tóc cũng bị thổi thành rom rã! Doãn Manh lạt xoạt vuốt lại tóc trên đỉnh đầu, hít mũi bò lên lầu.

Từ sau sự kiện đau bụng kinh lần trước, cô đã rút kinh nghiệm, không bao giờ giữa mùa đông mua nước suối lạnh uống nữa, mà là dùng bình nước Lâm Kha cho rót nước mật ong uống.

Dùng bình nước nóng ủ ấm tay, đôi tay lạnh như băng của Doãn Manh rút cuộc cũng ấm áp.

Phụ nữ, nhất định phải đối xử tốt với mình hơn một chút (づ 3 づ) ~

Thiết bị sưởi ấm trong lầu phòng học mở rất đủ, hơn nữa Doãn Manh có khăn quàng cổ ấm áp dễ chịu, làm cho lúc cô vào lớp học cũng đã đuổi đi cái lạnh ra ngoài rồi.

Doãn Mạnh vào lớp tháo khăn quàng cổ lớn xuống, từ trong cặp xách lấy ra bài thi Lâm Kha cho cô.

Nét bút trước mặt Doãn Mạnh, thật chỉnh tề, chữ viết còn hơi nhỏ; phía sau là kiểu chữ phóng khoáng rồng bay phượng múa của Lâm Kha, vừa nhìn là biết của nam sinh.

Doãn Mạnh mới vừa cười khúc khích, liền bị Trần Tư Đình vỗ đầu: "Cười ngây ngô gì đó!"

Doãn Mạnh: "Chữ của Lâm Kha quá loạn."

Trần Tư Đình ôm cánh tay, nghiêng đầu nhìn một chút: "Nam sinh viết được như vậy không tồi rồi! Hơn nữa có lẽ là Kha thần binh sinh lần đầu tiên ghi chép bài vở, cậu còn muốn như thế nào?"

Doãn Mạnh: "Hắc! Tiểu học không rèn tốt sao? Không nói viết chữ Khải cái gì, tối thiểu cũng không cần ghi ẩu như vậy chứ!"

Trần Tư Đình cau mày: "Tớ nhỏ vào, cậu có thể tưởng tượng một nam sinh khéo tay ngồi nắn nót viết chữ tiểu Khải xinh đẹp, cậu chắc chắn cậu nhận được à?"

Doãn Mạnh nuốt ngụm nước miếng, tưởng tượng một cái đột nhiên cảm thấy hình ảnh có chút không hợp cho lắm.

Đúng lúc này, Hàn Siêu đeo cặp xách chạy tới: "Ô! Mạnh Mạnh cậu còn khó chịu không? Sao rồi?"

Doãn Mạnh: "Đã không sao rồi."

Mới vừa nói xong, Hàn Siêu liền nhét bài thi số học của mình cho Doãn Mạnh: "Nè! Bữa thứ sáu không có chép được bài giải cô Vương viết trên bảng! Cho cậu mượn chép!"

Trần Tư Đình vừa muốn mở miệng châm chọc "Doãn Mạnh người ta sớm đã có Kha thần hộ giá rồi, cậu tính là cái rễ cây gì....." Liền bị Doãn Mạnh bịt miệng: "Được á!"

Cô nghe lời cảm tới, khi bài thi bằng phẳng của Hàn Siêu đến trong tay. Trần Tư Đình nghĩ thầm, tiểu tử Hàn Siêu này vì cho Doãn Mạnh chép trái lại làm cho bài thi không giống như là chó gặm.

Doãn Mạnh giật mình, trong ấn tượng với loại tính tình cầu thả như Hàn Siêu này, nét chữ có thể cũng rất thô kệch, lại không nghĩ rằng nét bút của cậu ta mỗi chữ viết ra đều giống như tỉ mỉ điêu khắc ra, một chữ đều hơn Doãn Mạnh nhiều, một hàng không nghiêng lệch kể cùng một chỗ, vô cùng..... Xinh đẹp.

Trần Tư Đình thấy Doãn Mạnh nhìn bài thi của Hàn Siêu ngây ngẩn người, cũng kè đầu đến gần xem thử.

Trần Tư Đình:.....

Doãn Mạnh:.....

Chẳng lẽ trong lòng Hàn Siêu đang ẩn giấu bong bóng màu hồng của tâm tư thiếu nữ?

Hai người dùng ánh mắt quỷ dị nhìn về phía Hàn Siêu, Hàn Siêu kỳ quái sờ lỗ mũi một cái: "Trên mặt tớ có dính cái gì sao?"

Chữ như kỳ nhân, thật là rất khó nói có đúng hay không. Hàn Siêu bề ngoài tuy tiện cầu thả, nhưng bàn về đối nhân xử thế, chuyện tình cảm yêu đương, hoàn toàn chính là không cần thầy dạy cũng biết, thậm chí vào thời điểm nào đó suy nghĩ trước sau chu toàn.

Tựa như cậu ta không thể hiểu được hành động của nam sinh bình thường cũng như các nữ sinh.

Nghĩ như vậy, Doãn Mạnh liền bình thường trở lại.

Chỉ có điều, chỉ cần nghĩ đến một người cao to như Hàn Siêu, núp ở trên một băng ghế nhỏ dùng cây viết tỉ mỉ nắn nót ra mấy chữ nhỏ xinh đẹp. Toàn thân Doãn Mạnh đều không tốt rồi.

"Rốt cuộc là sao thế! Các cậu làm gì nhìn tớ như vậy!" Thật là đáng sợ á! Hàn Siêu xoa xoa mặt kêu lên nói.

Trần Tư Đình cười mĩa một tiếng: "Hàn Siêu chữ của cậu thật thanh tú."

Hàn Siêu ngẩn người một chút, không ngờ Trần Tư Đình lại "Khen" cậu ta, suy nghĩ một chút liền vỡ lẽ nhẹ răng cười một tiếng: "Hắc! Đó là đương nhiên, cậu không biết chữ lúc tớ còn nhỏ bị bà tớ buộc viết theo bảng chữ mẫu như thế nào....."

Mẹ nó! Doãn Mạnh cảm thấy kính nể, các bậc cha mẹ mấy người ép con phục tùng luyện chữ cũng phải cân nhắc một chút rồi hãy nói á..... Một nam sinh mà các người để cho cậu ta luyện được một tay chữ nhỏ xinh xắn giống như thêu hoa thì thành ra thứ gì á!

Doãn Mạnh lại lần nữa lấy cái phần sau đã chép kia của cô lên trên bàn, cô quyết định vẫn đối với Kha thần tốt hơn một chút. Cô cũng không ngờ, bản

thân Kha thần mặc dù mặt lạnh, nhưng trên thực tế là một người rất ấm lòng.

Hôm nay Kha thần lại tới trễ như thường lệ.

Tỉ suất Kha thần đến trễ cùng không đến trễ có lẽ là 1:1, cho nên khi giáo viên đi vào phòng học bắt đầu giảng bài, Kha thần không có xuất hiện Doãn Mạnh cũng không có ngạc nhiên.

Số lần đến trễ quá nhiều, cô Cơ tiếng Anh cũng thành thói quen. Mặc dù cô ấy thoát nhìn bình thần ung dung, nhưng có lẽ trong lòng thầm mắng cmn, sau đó ở trên danh sách lại ghi một vết mực đỏ chói cho Lâm Kha.

Đĩ nhiên trên đây là Doãn Mạnh mơ mộng.

Một tiết học không hơn chẳng có gì lạ. Chỉ có điều cho tới trưa học xong một lượt các tiết học, lúc Doãn Mạnh muốn cùng Trần Tư Đình đi ăn cơm cô mới phát giác mơ hồ có chút không đúng.

Chẳng lẽ Lâm Kha cũng tới đi cả nên đau bụng hay sao?

"Anh Siêu? Hôm nay Lâm Kha không có tới ý, cậu ấy có nói với cậu tại sao không?" Hàn Siêu gãi đầu một cái: "Không có ah! Tớ cũng không biết. Chẳng lẽ là dậy trễ?"

Nhà người dậy trễ đến trưa cũng không tới..... Đợi chút, chẳng lẽ Lâm Kha dậy trễ nên lười tới sao? Nói không chừng cậu ta đúng thật là có thể làm được loại chuyện như vậy.

Doãn Mạnh quay đầu lại liếc nhìn bài thi mình viết cho Lâm Kha sau bàn, lẻ loi tro troi đến đáng thương. Khóe miệng giật giật, đột nhiên cảm thấy mình thật là rãnh không có chuyện gì làm mới làm chuyện như vậy.....

Cô muốn tự mình đi hỏi chủ nhiệm lớp một chút, có phải Lâm Kha xin nghỉ hay không, đi một nửa đột nhiên nghĩ đến, nếu như cậu ta không có xin nghỉ chẳng phải là cô giúp cậu ta tự chui đầu vào lưới rồi hay sao?

Bước chân ngừng lại, Doãn Mạnh vẫn nhận mệnh lấy điện thoại di động ra, gửi cho Lâm Kha một cái tin nhắn: Giai Lê, tại sao hôm nay không đến thỉnh an?

Không ngờ bình thường tên Lâm Kha phản ứng cực chậm kia, không biết là đúng lúc đang chơi điện thoại di động hay là thế nào, vậy mà chưa tới một giây đã trả lời: Cũng biết hỏi thăm tôi thế nào, cậu cũng tiến bộ rồi đấy.

Doãn Mạnh bĩu môi, cái gì gọi là cô cũng biết hỏi thăm hử! Cô và cậu ta có quan hệ rất tốt có được hay không?

Doãn Mạnh: rốt cuộc cậu làm sao vậy? Hôm nay không có tới?

Lâm Kha: sắp chết.

Doãn Mạnh: ==, đừng làm rộn.

Lâm Kha: xin nghỉ. Ngã bệnh.

Doãn Mạnh kinh ngạc: Bệnh gì?

Dùng mấy giây không có phản ứng, Doãn Mạnh vừa muốn để điện thoại di động xuống, điện thoại di động lại rung lên: phát sốt. Không có chuyện gì lớn, cậu học tập cho tốt đi học bá.

Doãn Mạnh di chuyển ngón tay ấn bàn phím điện thoại di động đáp lại: Được rồi. Tôi sẽ ghi bài giúp cậu, cậu nghỉ ngơi thật tốt đi.

Nhưng mà cô làm sao cũng không tin Lâm Kha thật sự bị sốt á..... Thật ra thì chính là tới trễ nên lười tới á ㄟ(ㄟ ㄟ) ㄟ đúng không đúng không ~

Trên thực tế, sức khỏe của Lâm Kha đúng là có vấn đề.

Cậu ta dựa vào thành giường nhìn tin nhắn Doãn Mạnh trả lời lóe sáng trên màn hình điện thoại di động một chút, nở nụ cười, bản thân cậu ta khi đi học cũng không có chép bài á, nè! Chỉ giỏi làm ra dáng thôi ~

Doãn Mạnh nói ghi bài, dĩ nhiên là phải chăm chỉ ghi bài. Suy cho cùng còn có hai tuần lễ sẽ phải thi cuối kỳ, hiện tại không chấn chỉnh thái độ học tập, đến lúc thi bị thảm chính là cô. Huống chi, không chừng gần trước khi thi giáo viên sẽ hữu ý vô ý tiết lộ một chút tình huống thi, đương nhiên khi đi học phải tập trung tinh thần.

Sau khi tan lớp, Doãn Mạnh tạm biệt Trần Tư Đình rồi đi đến phòng hoạt động của câu lạc bộ.

Cô không phải là vì chơi, mà là muốn tới cùng học tập với Hoa Bội.

Sau giữa kỳ bởi vì đủ loại chuyện, hai người rất ít tụ tập chung một chỗ. Hoa Bội đang ngồi ở trên ghế xoay trong câu lạc bộ lắc chân: "Ồ, đã lâu không

gặp á~"

Doãn Mạnh đi qua cho cô ấy một cái ôm: "Đã lâu không gặp ~"

Hoa Bội mở tập tranh của cô ấy ra, mở ra từng tấm cô ấy vẽ gần đây Doãn Mạnh chưa có xem qua cho cô xem lần nữa. Gần đây cô ấy say mê giáo sư dạy kèm ở nhà, điên cuồng bán yên ổn cho Doãn Mạnh.

"Lại nói Hoa Bội cậu tính học đại học chuyên ngành cái này à?" Doãn Mạnh hỏi.

Hoa Bội suy nghĩ một chút: "Đến lúc đó xem tình hình. Đúng rồi, mới vừa muốn nói cái này. Ngày nghỉ cậu có chuyện gì hay không? Không có kế hoạch du lịch gì chứ?"

Doãn Mạnh buồn bực: "Không có á." Cô có thể có kế hoạch du lịch gì, ba mẹ cô bận rộn ngay cả cô cũng không quan tâm. Đi đâu đi cả chẳng phải không có ai trông chừng cửa tiệm, chỉ một mình cô nhỏ, còn dẫn theo đứa con ngốc Lô Thiên Hào, đây không phải là muốn một chết cô ấy á.

Hoa Bội nghe xong lời này liền vui vẻ: "Tớ định ngày nghỉ đi học phát họa ~ cậu có muốn đi cùng tớ không?"

Doãn Mạnh kinh ngạc: "Hả? Làm sao cậu lại gọi tớ?"

Hoa Bội bĩu môi: "Thật ra thì tớ chưa từng học hệ thống phát họa á, nói tốt đẹp nếu như thi đại học, thì trước hết phải có nền móng cơ sở. Ngày nghỉ cậu sẽ không phải chỉ có học học học thôi chứ, rất không ý nghĩa, ra ngoài học thêm cái sở trường, cũng thật không tệ á ~"

Doãn Mạnh nghe xong lời này đột nhiên cảm thấy hình như cũng có chút đạo lý, bây giờ việc học tập của cô tiến bộ không ít, căn bản cũng không cần mỗi ngày đều nằm học đến chết, hướng chỉ các cô cũng mới cao nhất mà thôi. Ba mẹ bởi vì công việc không để ý tới cô, ngày nghỉ làm chuyện gì, lúc trước cô thật đúng là không có nghĩ qua, dù sao cũng không thể giống như đời trước cứ một mình ở nhà ngơ ngẩn ~ mà loại chuyện về tranh này, xem như bồi dưỡng tình cảm cũng tốt.

Doãn Mạnh lọt vào suy tư: "Chờ tớ về nhà suy nghĩ một chút, đến lúc đó lại nói với cậu nhé ~"

Hoa Bội gật đầu một cái: "Được, không cần gấp. Cậu có thể từ từ quyết định."

Hai người tán gẫu mấy câu, liền mở cặp sách ra bắt đầu làm bài tập, thảo luận đề mục bài thi.

Hoa Bội thấy Doãn Mạnh khổ cực bắt đầu lấy bài thi ra làm lại từ đầu: "Nè, cậu đang làm gì thế? Tại sao lại làm lại? Không phải cậu mắc chứng cưỡng bức chứ....." Ánh mắt của Hoa Bội nhìn về phía Doãn Mạnh có chút thương hại.

Bên trong học bá đúng là có chứng cưỡng bức, triệu chứng biểu hiện đa dạng không giống nhau, trong đó có một loại người chính là đi học ghi bài ầu một chút, sau khi tan học nhất định phải viết lại một lần nữa. Thật sự cũng chỉ là do chứng cưỡng bức mà thôi.....

"Không có!" Doãn Mạnh lập tức phủ nhận, cô thật sự không phải loại người chủ nghĩa hoàn mỹ cực đoan kia, hơn nữa bình thường cô đi học ghi chép chắc chắn sẽ không viết ầu /w~

"Vậy cậu đang chép cho ai sao?" Hoa Bội tò mò, lúc trước cô cũng chưa từng thấy qua Doãn Mạnh làm chuyện này, "Không phải giáo viên lại ép buộc cậu phụ trách dạy ai ai đó chứ? Cậu hoàn toàn không cần liều mạng như vậy á, một lỗi tai vào một lỗi tai ra là được rồi ~ cũng không phải là nghĩa vụ."

Doãn Mạnh thở dài một cái: "Không có, tớ đang trả nợ đấy."

Hoa Bội: "Phi!"

"Hắt xì!" Lâm Kha hắt hơi một cái, sờ sờ ót, trong nháy mắt bị Emma hét ngừng: "Đừng gáy! Đến lúc đó để lại sẹo!"

Lâm Kha phản bác: "Con mới không có gáy!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Liên tục ba ngày, Lâm Kha đều không có đi học.

Nếu không phải điện thoại của cậu ta vẫn giữ liên lạc bình thường, Doãn Mạnh cũng cảm thấy có phải cậu ta mắc phải bệnh nan y gì rồi hay không. Theo lý thuyết nam sinh cái tuổi này chính là khoảng thời gian thân thể cường tráng, không phải cứ phát sốt một cái là xin nghỉ ba ngày.

Trần Tư Đình cùng bọn Hàn Siêu cũng cảm thấy chuyện có chút không thích hợp, nhưng hỏi chết hỏi sống Lâm Kha cũng cần chết nói là phát sốt.

Gần đây chính là thời điểm học tập khẩn trương cho kỳ thi cuối kỳ, tuy nói Lâm Kha bình thường cũng chưa từng cố gắng quá $\neg (\nabla \cup) \neg$, nhưng vắng mặt lâu như vậy, bỏ lỡ giáo viên ôn tập tổng kết những điều quan trọng trước kỳ thi cuối kỳ, chuyện chắc chắn không thể nào là không quan trọng.

Đáng tiếc bây giờ các bạn học đều căng thẳng không có dư thừa tinh lực, còn có hai tuần lễ thi cuối kỳ, tất cả mọi người đang liều mạng học tập. Thậm chí hiện tại Doãn Manh có chút ý tưởng vô cùng không hiện hậu, Lâm Kha vẫn không đến, có khả năng cô có thể vượt qua cậu ta hay không?

Nhưng một giây sau cô liền đóng băng loại may mắn này trong lòng. $(\neg \square) \neg \neg$ làm sao có khả năng! Cậu ta tới cũng chưa bao giờ nghe giảng, có lên lớp hay không khác nhau cái con khi! Nói như vậy đi học đối với Lâm Kha hầu như là không có tác dụng, so với Doãn Manh, cậu ta mới giống như nhân vật trùng sinh chân chính. Năng lực hấp thụ có chút chậm, duy chỉ thiếu chiều cao mà thôi.

Bài thi nhỏ bài luyện tập nhỏ đến cuối kỳ được gọi là một bài nối tiếp một bài, cảm giác như bài thi toàn một học kỳ, đến hai tuần lễ này các thầy cô giáo điên cuồng phát ra.

Mọi người làm bài thi điên cuồng như chó tự bảo vệ mình cũng khó khăn, không còn tinh lực dư thừa nghĩ đến học thần Lâm Kha nữa.

Mà ngay cả lúc nguy nan bức này, Doãn Manh vẫn kiên trì ghi chép hai phần bài vở như cũ.

"Quả thực là chân ái!" Trần Tư Đình tổng kết lại nói.

Doãn Manh về mặt oán niệm nhìn về phía Trần Tư Đình: "Tớ là bị buộc." Nói xong cô lấy đi động đưa cho Trần Tư Đình.

Phía trên là tin nhắn của Lâm Kha, mấy cái chữ to rõ ràng: ghi chép bài thật tốt cho tôi, nếu không cuối kỳ tự mình ôn tập.

Ngay từ lúc thi giữa kỳ Trần Tư Đình đã cảm nhận được tác dụng thần kỳ của giảng đường học thần, cũng không nói mát nữa, lập tức đưa đi động trình cho Doãn Manh: "Chép cho tốt, cuối kỳ phải dựa vào cậu."

"Chỉ có điều, Kha thần thật sự không có sao chứ? Lâu như vậy cũng không tới đi học, nếu không chúng ta đi thăm cậu ấy một chút nhé?" Lý Lộ hỏi.

Trịnh Gia Thạc cũng sắp tới: "Lại nói hình như nhà Kha thần cũng ở gần trường học á ~ hôm nay chúng ta tan giờ học có thể đi thăm một chút ah."

Doãn Manh về mặt nghiêm túc vung vẩy một tờ bài thi: "Đã làm hết rồi sao?"

Bài thi trắng lóa chói mù về mặt chờ mong của đám người bao quanh.

"Tớ, tớ, tớ vẫn nên làm bài thi trước thôi." Lý Lộ nuốt ngụm nước miếng, buồn thảm kéo quần lên chạy mất.

Đề vì buổi tối chơi nhiều thêm hai phút, mười phút sau tiết học trên căn bản mọi người trừ đi nhà vệ sinh đều ở đây làm bài thi. Có lẽ là có liên quan đến chấn nhiếp của học bá, không còn người hô lên lời "Không làm không nộp" như thế nữa.

Học sinh một khi lơ lửng, liền khó kìm lòng nổi. Tất cả mọi người đang học, cậu cũng không nên không học.

Nếu như học bá cũng không học, mọi người sẽ cảm giác nguy cơ yếu đi một ít. Hơn nữa dưới tình huống, mấy ngày nay người chuyên môn truyền bá năng lượng phụ - học thần Lâm Kha kia xin nghỉ ở nhà, không có người tham khảo học tập, cảm giác cạnh tranh dĩ nhiên là mạnh hơn.

Đối với những chuyện này, trái lại Doãn Manh cũng không có cảm giác quá lớn. Dù sao những nhân tố bên ngoài này đã rất khó ảnh hưởng đến cô, trước mắt có thể ảnh hưởng đến cô cũng chỉ có kế hoạch học tập của mình.

Đối với thi cuối kỳ mà nói, mục tiêu không cần thiết thiết lập quá cao. Cách thi tốt nghiệp trung học còn hai năm nữa, trọng điểm là ở chỗ đặt nền móng, xuất phát không tụt hậu, bỏ tức từng môn yếu kém là được.

Thi tốt nghiệp trung học giống như là chạy đua Marathon, thắng lúc xuất phát không nhất định là có thể thắng cuối cùng. (không sai cô chỉ chính là Lâm Kha. $\neg (\wedge \cup) \neg$)

Doãn Manh nhấn mạnh ôn tập số học khó khăn ở chỗ kiến thức giải đề lớn cùng căn bản ngữ văn cần học bằng cách nhớ. Thi số học cuối kỳ đã báo trước vô cùng khó khăn, có nghĩa là học sinh sơ sẩy ở giữa kỳ nhất định phải bỏ tức thêm ở cuối kỳ, nếu không nghiêm túc cố gắng rất có thể sẽ bị bỏ rơi ở phía sau.

Hơn nữa bản thân cô đối với phương diện này năng lực tư duy kém, phải cố gắng gấp bội.

Mà căn bản ngữ văn vẫn xuyên suốt từ cao nhất đến cao tam, đến cuối cùng cũng ném không hết, cho đến đọc lâu lâu, dựng ngược trình độ cũng không đủ đồ.

Cô Lý phát tờ giấy phạm vi trọng điểm học thuộc lòng cho mọi người: "Phạm vi chúng ta học thuộc lòng tổng cộng chính là 13 bài thơ cổ và cổ văn này, mọi người nhất định phải chuẩn bị cẩn thận, nắm chắc phần đề mục này. Làm sai loại đề mục này, trừ một phần cũng đại biểu kéo xuống một phần so với những bạn học khác. Chính các em xem làm đi ~"

Phạm vi loại học thuộc lòng này bình thường đều vốn đã học qua trong học kỳ, thơ cổ cổ văn từng học thuộc. Doãn Mạnh cầm bài thi quét mắt một lần, quả nhiên như cô dự đoán, không có chênh lệch quá lớn. Chẳng qua tăng thêm mười chín bài thơ cổ, còn có hai bài cổ văn ngắn của cao nhĩ cần học thuộc lòng.

Việc nỗ lực cố gắng từ trước đến giờ cô chắc chắn là sẽ không bị rơi ở phía sau, Doãn Mạnh nhét bài thi của Lâm Kha vào trong học bàn của cậu ta truyền phần bài thi còn lại ra phía sau.

Động tác này cô đã làm thành thói quen. Ba ngày Lâm Kha không có tới, bài thi ở chỗ ngồi của cậu ta cũng đã chất đống như núi rồi, cầm xấp đề mục học thuộc thật dày tìm một góc trống nhét đi vào, cái mông Doãn Mạnh mới vừa ngồi vững vàng, cô Lý lại lấy ra một bộ bài thi ngữ văn căn bản: "Nào nào, chúng ta làm bài ôn ngữ văn căn bản (5), làm xong cái này còn có hai phần chúng ta liền ôn xong căn bản của học kỳ này."

Quả nhiên phía dưới truyền đến tiếng thở dài như trút được gánh nặng.

Doãn Mạnh lại càng thở dài một cái, cầm bài thi hồi lâu cũng không tìm ra một nơi trong học bàn ở chỗ ngồi của Lâm Kha có thể nhét vào.

Cô đành buông tha lấy ra toàn bộ bài thi, sắp xếp một chút lại lần nữa, đặt bài của mỗi môn ở chung một chỗ, cuối cùng chồng tất cả lên nhau, biến thành một xấp dày cộm. Chỉ có điều nói tóm lại chính là nhét vào trong học bàn được rồi.

Doãn Mạnh nhìn cũng lo lắng thay Lâm Kha.

Cái này muốn viết xong trong mấy phút đồng hồ chắc gây cả tay.

Hàn Siêu giống như nhìn thấu suy nghĩ trong nội tâm của Doãn Mạnh: "Ha ha, cậu cứ yên tâm đi..... Nếu Kha thần viết thì thật đúng là gặp quý....."

Cũng đúng, cậu ta xác thật là sẽ không viết.

Doãn Mạnh chỉ có thể bi ai nhìn vết chai do mài mòn viết chữ trên tay mình, mà ưu sầu.

Cô Lý phát xong bài thi, nhìn thấy Doãn Mạnh ngồi chồm hổm trên mặt đất xếp bài thi, đột nhiên kêu cô một tiếng: "Doãn Mạnh?"

"Dạ?" Doãn Mạnh giật mình ngồi dậy, bịch một tiếng đụng phải bàn học.

"Ha ha ha ha ~" bên cạnh ồ ồ cười vang.

Cô Lý ghen lời: "Không có việc gì không có việc gì, em từ từ ra ngoài."

Doãn Mạnh về mặt khóc tang, sờ khối u lớn nhô lên trên đầu, xoa xoa chân đi ra: "Thưa cô?"

Cô Lý vẫy vẫy tay, gọi Doãn Mạnh đi phòng làm việc của cô ấy. Lại phải đi uống trà. Doãn Mạnh aiz một tiếng đảo mắt nhìn thấy bộ dạng vui sướng khi người gặp họa của Trần Tư Đình vẫy tay chào cô.

Cô Lý đang ngồi ở chỗ của mình trong văn phòng: "Trong lớp chúng ta nam sinh nào có quan hệ không tệ với Lâm Kha?"

Doãn Mạnh suy nghĩ một chút: "Trịnh Gia Thạc, Hàn Siêu, Phùng Linh Khải..., có quan hệ không tệ với cậu ta."

Cô Lý gật đầu một cái, lấy sổ ghi chép liên lạc ra: "Lâm Kha bị bệnh thủy đậu rồi, trước khi thi cuối kỳ cũng không tới trường học được, ba em ấy ở nước ngoài, mẹ thì công việc khá bề bộn, không tới trường học được. Cho nên làm phiền em giúp cô hỏi những người này một chút xem ai đã từng mắc bệnh thủy đậu, đồng ý giúp mang bài thi hai tuần lễ này đưa đến nhà của em ấy được không?"

Tình huống thực tế chính là, cô Lý gọi điện thoại cho mẹ Lâm Kha. Kết quả Emma không thèm để ý, thậm chí rất kinh ngạc tại sao phải làm bài thi: "Học bù? Không cần? Nếu không để lại chỗ của cô sau thi học kỳ rồi lại nói?" Hơn nữa bản thân Lâm Kha cũng không có chút quan tâm nào, hoàn toàn không có gọi điện thoại đề cập tới chuyện này.

Cô Lý ghen một bụng máu, cô chính là đang lo lắng cho cuộc thi cuối kỳ của con trai của bà ấy đấy! Không hiểu tầm quan trọng của học tập sao?

Lâm Kha học giỏi, nhưng cũng không đạp hư như vậy! (mặc dù bình thường cậu ta cũng hay hư hỏng như thế) làm mẹ một chút cũng không mở miệng hỏi thăm tình hình như thế nào á! Mẹ Lâm Kha không thèm để ý, nhưng cô Lý lại không thể không để ý. Vì làm chủ nhiệm lớp bọn họ phải tấn chức tấn trách, cuối kỳ như vậy nên nắm chặt thời gian, bình thường học sinh buông lỏng một chút xíu cũng không được, cho dù ngã bệnh ở nhà cũng không phải là lý do hoang phế sinh mạng á! Đến lúc đó thì hai mắt mù tịch lũng cuồng chẳng phải đã trễ rồi hay sao?

Cuối cùng, cô ấy vẫn quyết định nghĩ biện pháp đi đưa bài thi.

Mà Doãn Mạnh vẫn luôn bị lừa cũng rất kinh ngạc: "Bệnh thủy đậu? Cậu ấy bị bệnh thủy đậu?" Thủy đậu không nói thủy đậu! Lại còn nói phát sốt?

Cô Lý có chút lo lắng gật đầu một cái: "Đúng vậy, bản thân cô tính tự đi. Nhưng chưa từng bị bệnh thủy đậu, còn chuyện ra đề thi cuối kỳ không đi được. Nếu các em cũng không tình nguyện đi, tôi sẽ gửi qua bưu điện, chỉ có điều như vậy sẽ khá là chậm. Hay là em hỏi thử các em ấy trước xem?"

Doãn Mạnh: "Em có thể đi, thưa cô. Em từng bị bệnh thủy đậu." Đúng lúc cô đang nghĩ tới đi thăm Lâm Kha một chút, đưa bài vở ghi chép cho cậu ta.

Cô Lý suy nghĩ một nữ sinh như cô đi một mình, có chút không yên tâm, nhưng chỉ có thể gật đầu một cái, giao một xấp bài thi cho Doãn Manh: "Không cần miễn cưỡng. Hay lấy việc học tập làm chính."

"Nếu các em quyết định đi, tôi sẽ gọi điện thoại cho mẹ Lâm Kha nói chuyện này một chút. Đến lúc đó các em đưa đến cửa nhà em ấy là được. Thật sự là phiền toái rồi."

"Sẽ không ~ không phiền, dù thế nào đi nữa nhà của cậu ấy cũng ở gần đây mà thôi ~"

Doãn Manh kể chuyện này cho mấy người còn lại, bọn họ liền rối rít đồng ý cùng đi.

Chỉ có Hàn Siêu về mặt đau khổ, "CMN! Không phải nói trong nhà Kha thần có xbox sao? Tớ cũng muốn đi, nhưng tớ chưa từng bị bệnh thủy đậu á!"

Lý Lộ cũng buông tay: "Tớ cũng chưa từng bị. Không đi được aiz ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ"

Trịnh Gia Thạc nghe xong lời này: "Vậy tớ cũng không đi."

Kết quả là chỉ có ba người Phùng Linh Khai, Trần Tư Đình và Doãn Manh quyết định đi.

Doãn Manh thu dọn một xấp bài thi của mấy ngày nay ra chồng lên một xấp bài thi cô Lý phát cho, dày chừng nửa bàn tay.

Trần Tư Đình liên tục cười ác ý: "Tớ nói, Kha thần thế mà lại bị thủy đậu. Cậu ta còn không nói với chúng ta, chẳng lẽ là sợ chúng ta cười nhạo cậu ta?"

Hàn Siêu cắn bút, phì cười: "Loại bệnh thủy đậu này, không phải tiểu học mới phát sao? Vậy mà Lâm Kha cao trung mới....."

Lại nói có người 18 tuổi dài dầm còn cảm thấy mất mặt, cũng chẳng trách Lâm Kha không muốn nói ra. Bình thường khi còn bé không mắc bệnh thủy đậu, sau khi trưởng thành cũng rất ít bị, cậu ta hoàn toàn chính là một ngoại tộc ~

Doãn Manh cười càng hù hòng hơn: "Các cậu nói chờ chúng ta đến, có phải sẽ thấy khuôn mặt nở hoa của Lâm Kha không?"

Trần Tư Đình tưởng tượng đến màn này cũng cười té đất: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Từ trước đến nay Lâm Kha đều luôn lười nhác thong dong, nhìn cậu ta bêu xấu quả thực là chuyện vui lớn nhất trong cuộc sống.

Doãn Manh: "Nè nè, làm bài tập làm bài tập. Học tập là chính, giải trí là phụ." Đáng tiếc khóe miệng hơi nhếch lên đã bán đứng cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 47

Nhà Lâm Kha quả thật là gần. Căn bản cách trường học chỉ có ba bốn trạm.

Doãn Manh ôm bài thi ngó lên trên, cô cũng không biết bên cạnh khu buôn bán phồn hoa thế này lại xuất hiện một khu biệt thự đơn độc như thế, bọn họ căn cứ theo địa chỉ tìm kiếm vòng quanh bên ngoài thoạt nhìn cũng không phải loại Bungalow bắt mắt lắm.

Biệt thự xây ở bên trong khu vực thành thị, thế nhưng không có chút nào keo kiệt chỗ dùng, tất cả đều là những ngôi nhà tách rời, không có một cái biệt thự nào liên kết với nhau. Mỗi một nhà có cửa riêng sân vườn còn khá lớn, trên căn bản phóng tầm mắt nhìn tới đều là đất trống, khoảng cách giữa biệt thự và biệt thự rất xa.

Đừng nói Doãn Manh, ngay cả Trần Tư Đình loại x nhị đại này cũng kinh hãi. Cô đứng là biệt khu biệt thự này, chẳng qua là không biết bên trong là như vậy: "Mẹ nó. Thật là nhìn không ra ah, xa xỉ ah xa xỉ....."

Sau đó cô ấy đối mặt với vẻ mặt táo bấn của Phùng Linh Khai, quả thật rất khó tìm ra một từ để hình dung cảm thụ bây giờ.

Bình thường thoạt nhìn Lâm Kha cao lãnh, nhưng chưa bao giờ thể hiện ra loại cao lãnh bức bách ấy. Cho nên cũng không có nhìn ra bản chất phú nhị đại của cậu ta. Cho dù biết bối cảnh của Lâm Kha không tầm thường, Doãn Manh cũng sợ hết hồn. Dù sao biết cùng tiếp xúc là hai chuyện khác nhau, chuyện ở khu nhà cao cấp trong khu biệt thự này quả thật làm cho cô cảm thụ cảm giác khoảng cách viết như thế nào.

Chân đi cũng sắp gãy, bao nhiêu nhân tài đi tới bằng số nhà theo lời cô Lý, ba người dừng chân ở chỗ này. Nhà Lâm Kha ở Chính Đông, biệt thự đơn thoạt nhìn cũng không cao chót vót, nhưng so với vài căn bên cạnh thì xây thêm một lầu, càng nổi bật hơn những căn biệt thự đơn kia là hoa cỏ trong sân, xây dựng ngay thẳng có chuẩn mực, trong đó có mấy mô hình điêu khắc nhỏ, giống như tác phẩm nghệ thuật xếp đặt ở lối đi nhỏ, có mấy thợ làm vườn đây máy cắt cỏ di chuyển qua lại ở trên bãi cỏ.

Nhưng coi như không thu hút đi nữa, thì đây cũng là nội thành tất đất tất vàng, nói thế nào cũng là nơi giả ngàn vạn.

Bình thường tích cực nhất - Trần Tư Đình cũng không chủ động, cô ấy ra hiệu cho Doãn Manh đi trước, bản thân mình núp ở sau lưng Phùng Linh Khải.

Doãn Manh: = _ =

Cô mới vừa bước một bước, sân sau liền truyền tới tiếng chó sủa thanh thế thật lớn, dọa mấy người đều không dám bước lên phía trước.

Đây là chó gì á! Cô còn cách xa căn biệt thự này đến tám trượng đấy!

Cho dù cách xa tám trượng cô cũng có thể nghe thấy tiếng dây xích tác động ở phía sau, cũng may không đợi Doãn Manh bị hù dọa đến tiều ra, cánh cửa đã mở ra.

Một phụ nữ trung niên mặc tạp dề đẩy cửa ra, quay về phía Doãn Manh gọi với: "Đừng tới đây! Tôi đi xích chó lại!" Nói xong bà ấy nện từng bước nhỏ vào phòng. Liếc mắt nhìn ra sân sau xông tới.

Doãn Manh:..... Sân sau truyền đến một trận tiếng chó sủa ồn ào náo động lớn hơn.

Một hồi lâu sau, một mỹ nữ tóc rối bù chạy tới, chính là Emma, bà ấy kéo cửa ra cho bọn họ: "Đến đây đi đến đây đi. Ô! Manh Manh à? Đã lâu không gặp nhà, không ngờ là con đưa tới."

Doãn Manh gật đầu một cái, vui vẻ chào hỏi Emma.

Mấy người có chút câu nệ chào hỏi, lúc trước bọn họ có nghe Doãn Manh nói mẹ Lâm Kha là người ngoại quốc, cho nên cũng không quá kinh ngạc.

Trần Tư Đình yên lặng khẽ nói với Doãn Manh: "Mẹ Lâm Kha là đại mỹ nữ á!"

Doãn Manh gật đầu thật mạnh.

Nhà Lâm Kha vô cùng lớn, nội thất lại thật đơn giản, gọn gàng theo phong cách Châu Âu đơn giản, phong cách điển hình của Emma, đồ trang trí lớn trên trần nhà nổi thẳng đến lầu hai, bởi vì phòng cao hai tầng, cho nên vào phòng khách giống như là vào lễ đường vậy.

Emma đón mấy người bọn họ vào, mời ngồi xuống ghế sofa: "Di tên là Emma, rất vui khi gặp được các con." Tiếng chó sủa liên tiếp cắt lời của bà ấy, Emma cười một tiếng, "ba Nicolas thích nuôi chó, lúc trước ôm về một con chó ngao Tây Tạng, gọi là Jen, chỉ cần trong nhà có người ngoài là dùng sức kêu lên. Thật là dọa các con sợ rồi ah."

Không sai, từ lúc vào cửa đến bây giờ đều sủa miết.

Chờ bọn họ ngồi trên ghế sofa rồi cuộc mới không sủa nữa.

Đĩ nhiên cái mông của bọn họ vừa nhấc lên, lại bắt đầu sủa.

Emma cười hì hì: "Đừng để ý, nó vẫn luôn như vậy."

Người phụ nữ trung niên kia gọi là di Mai, là di giúp việc nhà Lâm Kha. Chính di ấy bung nước trái cây và bánh cookie mới ra lò đến cho bọn Doãn Manh ăn. Doãn Manh thăm môi, liếc ló một xấp bài thi vừa đẩy vừa nặng từ trong cặp xách ra, như trút được gánh nặng đặt ở trong phòng khách: "Đây là bài thi phát mấy ngày nay....."

Emma nhìn một chút, đồng tình nhìn Doãn Manh: "Thật là vất vả, nặng như vậy để con mang tới. Để nơi này đi, di đưa cho Lâm Kha sau. Nó đang nghỉ ngơi ở trên lầu, tuy rằng có nghe cô Lý nói các con đều đã từng bị bệnh thủy đậu, không có vấn đề gì, nhưng vẫn vì để ngừa ngộ nhỡ, cho nên cũng không bảo Lâm Kha xuống....."

Lời nói vừa dứt, nơi cầu thang truyền đến tiếng xuống lầu bịch bịch bịch, giọng nói của Lâm Kha vang lên: "Ai tới vậy ạ? Quý cô Schmid?"

Quý cô Schmid này đương nhiên là gọi Emma, bèn thấy Emma cười rục rờ: "Người bạn nhỏ Doãn Manh còn tâm tâm niệm niệm và các bạn học á, bọn họ tới đưa bài thi."

Lâm Kha nghe xong lời này bịch bịch bịch dường như chạy ngược lên trên lầu, Phùng Linh Khải lớn tiếng gọi đuổi theo: "Hắc! Đừng chạy á! Chạy cái gì?"

Emma cười ha hả, đây là lần đầu tiên bà thấy Nicolas bối rối như thế này: "Manh Manh à, nếu không con đi lên xem một chút đi! Gần đây tâm tình của Nicolas cũng không tốt lắm, di cảm thấy nó nhìn thấy con hẳn sẽ rất vui." Emma ba mươi năm chuyên âm thầm mấy chuyện xấu liếc mắt một cái đã nhìn ra người Lâm Kha trốn tránh chính là Doãn Manh.

Đúng lúc Doãn Manh còn có bài ghi chép muốn đưa cho cậu ta, gật đầu một cái đồng ý. Trần Tư Đình nhìn chỉ còn sót lại một mình cô ấy, vội vàng bắt chuyện cùng Emma rồi đi theo lên. Trước khi đi Emma còn hả hê bung cookie và nước trái cây, tuyên bố muốn đưa thức ăn lên nên cũng đi theo lên.

Phùng Linh Khải đi lên trước nhất, Lâm Kha khóa cửa rồi.

"Kha thần, cậu làm gì vậy chứ?"

Phùng Linh Khải gõ cửa hồi lâu Lâm Kha không mở cửa cũng không lên tiếng.

Doãn Manh lên tới, nhìn thấy tình huống này kéo Phùng Linh Khải xuống: "Kha thần? Tôi đưa bài thi và bài ghi chép cho cậu, có được hay không?"

Lúc này thế mà Lâm Kha lại nói chuyện, hừ hai tiếng, "Tôi thay quần áo."

Phùng Linh Khải: "Mẹ nó, phân biệt đối xử á! Tại sao lời nói của tớ cậu ta không để ý?"

Doãn Manh khinh bỉ: "Là cậu không có mắt."

Lúc này Trần Tư Đình và Emma cũng lên tới.

Lâm Kha không tình nguyện mở cửa ra, đúng lúc đối diện với cặp mắt của Doãn Manh.

Doãn Manh sững sờ: "Kha thần....." Tiếp đó cô nuốt câu nói kế tiếp xuống, nốt đậu trên mặt Kha thần tuy nói không tính là rậm rạp, nhưng cũng không thể nói ít, nhất là nốt gần đỉnh đầu kia, cảm giác giống như là nốt mụn khó có thể nặn bỏ.

Lại nói, Kha thần lớn lên vốn chưa từng bị mụn. Màu da ban đầu thiên về trắng sáng, hiện tại có thể là bởi vì liên quan đến thường xuyên vận động nhiều, cảm thấy có chút giống màu mặt ong, lại bởi vì ngủ quan lập thể, nên vừa lạnh nhạt lại sạch sẽ. Mà bây giờ nốt đậu màu đỏ nhô lên trên mặt cậu ta có vẻ khác thường, hoàn toàn ảnh hưởng đến khí thế của cậu ta.

Lâm Kha cắn môi một cái.

Nhìn cậu ta quẫn bách như vậy, Doãn Manh cũng có chút không đành lòng cười nhạo, cũng có chút không đành lòng vạch trần chuyện cậu ta nói láo bị sốt lúc trước. Cô cười ước lượng bài thi trong tay: "Tối tặng thuốc bổ cho cậu nè."

Lâm Kha hừ cười một tiếng, thoát nhìn cũng rất vui vẻ: "Thế nào? Cậu ôm đồm làm chuyện này, là để cầu xin tôi bỏ tức cho sao?"

Doãn Manh thiếu chút nữa làm rơi bài thi xuống đất, đầu óc cô có bệnh nên vừa rồi mới cảm thấy cậu ta có chút đáng thương á! Căn bản là cần ăn đòn á!

Emma đầy hứng thú nhìn Doãn Manh, đưa bánh cookie và nước trái cây cho Trần Tư Đình: "Các con chơi với nhau đi nhé ~" liền đi xuống.

Lâm Kha nhường lối, để cho bọn Doãn Manh đi vào.

Doãn Manh giận dữ ném bài thi lên trên người cậu ta, đi vào.

Cả phía đông lầu hai đều là phòng của Lâm Kha. Cho nên gần như lớn bằng phòng khách dưới lầu, đồ trang trí của mấy thiếu niên thiếu nữ bọn họ đương nhiên không cần nói tới.

"Mẹ nó! Kha thần, không nhìn ra ah, Phú Nhị Đại nhà cậu." Phùng Linh Khải đặt mông làm ổ trên sofa mềm mại.

Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện cái gì mà xbox, ps2 mỗi loại đều đủ, game controller chất đồng đầy đất.

Trên tường là chiếc TV LCD đúng lúc hiện lên hình ảnh Sengoku Basara và Yukimura, rất tốt, Lâm Kha cậu ta đang chơi trò chơi..... Dường bệnh cái con khi á.....

Phùng Linh Khải trái lại cảm thấy hạnh phúc tràn đầy: "Mẹ kiếp Kha thần, tớ đã sớm muốn chơi Chiến quốc Basara rồi! Không có tiền mua ps2 a cường hào! Có tới hay không!"

"Lăn lăn lăn." Lâm Kha chắc là ở nhà chơi nhiều nên chán, trực tiếp cho cậu ta một cái ót. Cậu ta không chơi, Trần Tư Đình ngược lại đã từng nghiên cứu qua.

Lâm Kha đi tới lật bài thi Doãn Manh cảm tới ra, đột nhiên lật tới một xấp trang giấy rồi thật đấy, khoe miệng nhếch lên, "Bài cậu ghi?"

Doãn Manh nghe xong lời này nhớ lại việc mình mệ mỗi mấy ngày nay, về mặt có chút vận vận: "Ồ ټ(^ ^)ټ."

Cậu thật rất nghe lời. Lâm Kha rạo rức trong lòng, lại cảm quyền bài thi thật dày phía dưới cùng lên: "Đây là cái gì?"

Doãn Manh nhếch miệng vui lên: "Phạm vi bài học thuộc lòng Cô Lý phát. Chúng ta bây giờ đều là một ngày học thuộc một bài đấy, bản thân cậu tự cầu nhiều phúc đi."

Lâm Kha khinh thường, ném bài thuộc lòng lên trên bàn: "Trước khi thi xem một chút là được."

"Hừ hừ, trước khi thi chuyện cậu cần làm thật đúng là nhiều nhì, Kha thần." Doãn Manh chăm chọc.

Lâm Kha về mặt "Nhằm chán" lật bài thi Doãn Manh mang tới cho cậu ta, trả lời: "Không có cách nào. Thông minh càng cao thì trách nhiệm càng nặng."

Doãn Manh đập cậu ta một cái: "Tôi thế nào cũng không nghĩ ra cậu có thể học thuộc xong trước khi thi á. Lại nói, giáo viên lên lớp bảo học thuộc cậu đều không có học thuộc."

Lâm Kha: "Loại đồ chơi học thuộc lòng này có tác dụng con khi gì?"

Doãn Manh: "Đương nhiên hữu dụng, thi vào đại học thi á!"

Lâm Kha nhú mày một cái: "Tôi lại không thi vào đại học, tôi xuất ngoại á."

Doãn Manh có chút kinh ngạc: "Cậu muốn xuất ngoại đi học?"

Lâm Kha kỳ quái nhìn Doãn Manh: "Chẳng lẽ cậu muốn thi đại học?"

Doãn Manh bị nghẹn một chút: "Đương nhiên rồi. Không phải đa số người đều thi đại học sao?"

Lâm Kha ngây ra một lúc, rất nhanh phản ứng kịp: "Oh, đúng vậy."

Lâm Kha muốn xuất ngoại ah ~ Doãn Manh cảm thán, nói như vậy cũng đúng. Emma là người Đức, Lâm Kha hiện tại chính là song quốc tịch không được công nhận trong truyền thuyết, nếu thi đại học thì khá là phiền toái rồi.

Không ngờ Lâm Kha tự lẩm bầm một mình xong liền trầm mặc, cầm bài thi thuộc lòng không biết nghĩ tới cái gì.

Doãn Manh dùng bài thi quơ quơ trước mặt cậu ta: "Thi cuối kỳ cậu có tới hay không?"

Lâm Kha: "Tôi tới á. Cũng sắp lành rồi, hiện tại ngứa muốn chết."

Doãn Manh nhếch miệng cười một tiếng: "Vây cũng được ah ~ sớm học thuộc cổ văn đi, đồ chơi này tôi chỉ còn vài bài là học xong rồi." Số học vật lý không đối chọi nổi cậu! Chúng ta chiến ngữ văn Anh ngữ á!

Lâm Kha về mặt đau khổ: "Tôi nhớ vào, tôi còn chưa hết bệnh đấy."

"Ít già bộ đi, học học học."

Lâm Kha căn bản chính là bị ác bá Doãn Manh buộc đọc thuộc Quy Điền Viên Cư. Cũng không biết là bài xích trong lòng của cậu ta quá mạnh hay là học thần trời sanh ở phương diện học thuộc cổ văn này là một đồng căn bã, "Thiếu vô thích tục vận, Tính bản ái khâu son" (*) một tiếng đồng hồ cũng không thuộc được.

(*) Thiếu vô thích tục vận, Tính bản ái khâu son..., Cử tại phan lung lý, phục đắc phản tự nhiên" (từ nhỏ chẳng thích thói tục, Tính vốn yêu núi gò...Đã lâu bị nhốt trong lòng, Nay lại được trở về với tự nhiên). - Trích Quy Điền Viên Cư kỳ 1 của Đào Tiềm.

Làm cho Trần Tư Đình và Phùng Linh Khải cũng bỏ mấy chơi game xuống đi qua cười nhạo Lâm Kha.

Trái lại da mặt Lâm Kha thật dày, không thêm để ý đọc: "Ky điều luyện cự lâm, Trì ngư tư cố uyên. Khai hoang nam dã tể, Thủ chuyết quy viên điền. Phương trạch thập dư mẫu, Thảo ốc bát cửu gian. Du..... Du....."

Doãn Manh thở dài nhắc nhở: "Du liễu âm hậu diêm, Đào lý la đường tiền."

Lâm Kha cười sáng lạn, "Ừ" một tiếng rồi đọc tiếp.

Kì kèo đến khi bên ngoài trời đã tối rồi, mấy người chỉ có thể ở lại ăn cơm. Doãn Manh thế mới biết mình chỉ thuận miệng đề nghị không hiểu tại sao lại kéo theo bao nhiêu việc, bây giờ muốn đổi ý cũng không được.

Trái lại Lâm Kha càng áp chế càng hăng, quần lầy Doãn Manh đòi đọc thuộc: "Chờ tôi học thuộc xong, học thuộc xong rồi ăn cơm."

"Đói chết ah!" Phùng Linh Khải sát phạt xong toàn bộ bánh cookie, cậu ta đều đã thuộc hết Quy Điền Viên Cư rồi có được hay không! Đây là hiệu suất gì đây?

Lâm Kha cười xấu xa một tiếng: "Không có sao, dì Mai đang nấu cơm đấy. Tôi đã nói với dì các cậu ở lại ăn cơm rồi."

"Nhưng hiện tại tớ đói ah!" Bụng của Phùng Linh Khải rất phối hợp kêu lên một tiếng.

Lâm Kha chép miệng: "Vây cậu đi xuống tìm dì Mai ăn một chút gì đi. Xế chiều đi ấy làm điểm tâm ngọt nhất định chưa ăn hết."

Phùng Linh Khải hoan hô một tiếng chạy đi.

Doãn Mạnh cũng phản phật đứng lên, chạy xuống: "Tôi cũng muốn ăn." Rốt cuộc cô cũng có một lý do hoạt động một chút rồi! Làm thế nào không cảm thấy Lâm Kha đáng ghét như vậy!

Trần Tư Đình mím môi nhấp nước trái cây, về mặt nhìn thấu bộ dạng đáng khinh của Lâm Kha: "Phương pháp kéo dài này của cậu cũng quá giả dối thì phải?"

Lâm Kha cười xấu xa một tiếng, tự nhủ, không tránh được, kẻ ngu mới không nhìn ra thôi ~

Quyển viên cư kỳ 1 – Tác giả: Đào Tiềm

Thiếu vô thích tục vận,

Tĩnh bản ái khâu son.

Ngộ lạc trần vông trung,

Nhất khứ tam thập niên.

Kỳ điều luyện cự lâm,

Tri ngư tư cố uyên.

Khai hoang nam dã tế,

Thủ chuyết quy viên điền.

Phương trạch thập dư mẫu,

Thảo ốc bát cửu gian.

Du liễu âm hậu diêm,

Đào lý la đường tiền.

Ái ái viễn nhân thôn,

Y y khứ lý yên.

Cầu phê thâm hạng trung,

Kê minh tang thụ điền.

Hộ đình vô trần tạp,

Hư thất hữu dư nhàn.

Cửu tại phiên lung lý,

Phục đắc phản tự nhiên.

Bản dịch thơ của Hoàng Tạo:

Trẻ không hòa thói tục

Tĩnh thích núi non chơi

Lưới bụi khi trót vướng

Chốc ba chục năm trời

Chim lồng nhớ rừng cũ

Cá vũng tiếc đầm khơi

Đồng nam về vỡ rậm

Yên phận ruộng vườn vui

Mười mẫu đất vừa vắn
Tám chín gian sơ sai
Hiên sau du liễu rợp
Thềm trước lý, đào tươi
Xóm cũ tuôn khói bếp
Làng xa thoáng bóng người
Ngõ sâu chó sủa vọng
Ngon dẫu gà gáy dài
Sân ngoài không mảy bụi
Nhà rỗng thừa thành thoi
Cũi lỏng bó buộc mãi
Lại được thoả thuê đời.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Doãn Mạnh ngậm nhân bánh bà xã gạo nếp lên tới. Đồ tham ăn Phùng Linh Khai kia đi theo ở đằng sau, bụng một mâm đựng bánh bà xã nóng hổi và bốn ly cà phê, trong miệng vừa nhai vừa lầu bầu: "Lâm Kha thật là sanh ở trong ổ phúc. Tớ thật sự muốn đoạt lấy đi Mai quá đi!"

Hai người lần lượt tiến vào phòng của Lâm Kha.

Doãn Mạnh đối mặt với vẻ mặt có chút kỳ quái của Trần Tư Đình. Lâm Kha thì ngược lại cầm bài thi hai chân bắt chéo về mặt thích ý, không khí có chút vi diệu.

"Khụ khụ, nhà các cậu có thói quen gì ngộ vậy, ban đêm ban hôm uống cà phê, không sợ không ngủ được sao?" Trần Tư Đình châm chọc.

Lâm Kha cầm lấy tách cà phê màu xanh đậm của cậu ta: "Emma vẫn uống, chắc là thói quen của đi Mai, cho nên pha giúp các cậu mỗi người một ly."

Doãn Mạnh nhìn tư thế thuần thực của cậu ta, rõ ràng là cậu thích uống thì phải!

Trần Tư Đình nhấp một miếng liền không uống nữa, nói là thân thể tương đối nhạy cảm, uống sẽ mất ngủ. Phùng Linh Khai này là tiểu tử điên ngược lại không thèm để ý, uống luôn tách Trần Tư Đình cho.

Đến khi Lâm Kha rót cuộc cũng "Thuộc" đầy đủ bài Quy Điền Viên Cư xong, Doãn Mạnh gần như là nước mắt giàn giụa.

"Ăn cơm đi, rót cuộc cũng có thể ăn cơm rồi!" Phùng Linh Khai cũng kêu gào lên rồi.

Lâm Kha liếc mắt xem thường: "Tham ăn."

Emma đi ra ngoài gặp bạn. Ăn cơm cũng chỉ có Lâm Kha và mấy người Doãn Mạnh.

Đi Mai làm cơm ăn rất là ngon, đám tham ăn trên cơ bản đều ăn đến miệng bóng loáng. Ngay cả bệnh nhân như Lâm Kha, cũng bởi vì bọn Doãn Mạnh đến ăn thật là nhiều, nhìn cũng không giống bệnh nhân. Sau khi ăn uống no đủ, Doãn Mạnh nhìn Lâm Kha mặt đỏ lừ lừ kỳ quái hỏi: "Không phải cậu bị bệnh sao? Thế nào cảm thấy một chút cũng không có sao....."

Lâm Kha nghiêng đầu: "Đây không phải là nhìn thấy các cậu, tâm tình tốt sao?"

"Cậu thật sự không cần nghỉ ngơi sao, chúng tôi đã ngây ngô từ giữa trưa đến bây giờ rồi. Cậu không muốn nghỉ ngơi một chút sao?" Doãn Mạnh thử hỏi.

Lâm Kha: "Ah hả? Đã tối rồi à ~" đồng hồ ở phòng khách tí tách, đã gần 9 giờ rồi. Bọn họ ở chỗ này ngây ngô quá lâu.

Trần Tư Đình là người đầu tiên nhảy dựng lên: "Nguy rồi! Cũng đã trễ thế này! Mẹ tớ sẽ nóng ruột muốn chết, thế nào lại không gọi điện thoại?" Cô nàng lấy điện thoại di động ra nhìn lên, ngũ quan đều cau lại với nhau, "Hồng rồi! Điện thoại di động của tớ hết pin, cho nên điện thoại vẫn không có kêu." Nói xong cô nàng liền nhảy dựng lên đi tìm di Mai mượn điện thoại nhà Lâm Kha.

Doãn Manh nhìn điện thoại di động của mình, không ai điện tới, đoán chừng là ba mẹ cũng chưa có về, nhưng cũng đã mượn rồi: "Kha thân, cậu xem nếu không chúng tôi đi về trước, tôi cảm thấy tinh thần cậu không tệ, trên mặt này..... Mấy ngày nữa cũng sẽ lặn mắt, đến lúc đó là có thể đi học. Kỳ thi cuối kỳ cuối tuần tới, nhất định cậu có thể vượt qua."

Lâm Kha cũng không biết là bởi vì bọn họ sắp đi, hay là giằng co một ngày mệt mỏi, tinh thần cũng có chút uể oải: "Oh, tôi gọi chú Lưu tới đưa cậu, các cậu về." Sách lược kéo dài của mình thất bại ~

Chú Lưu là tài xế của công ty ba Lâm Kha, bình thường đều là ba cậu ta trở về mới gọi ông ấy. Emma thì thích tự mình lái xe chạy khắp nơi hơn.

Doãn Manh vội xua tay, bịt kín miệng của Phùng Linh Khải muốn bật thốt lên "Vậy thì tốt": "Đừng làm phiền người ta, cậu đi lên ngủ một chút đi. Hiện tại tuyến xe điện ngầm số 2 bên cạnh còn chạy mà ~"

Đúng lúc này Trần Tư Đình đi gọi điện thoại về: "Mẹ tớ đến rồi! Bà nói đúng lúc có thể đưa các cậu đến trạm xe điện ngầm."

"Ok! Thật là làm phiền mẹ cậu!" Doãn Manh cảm kích nói.

Lâm Kha nhún vai một cái, không nói gì.

Không bao lâu sau, mẹ Trần Tư Đình đã tới rồi. Khí chất của bà ấy vẫn giống như trước, thấy được bóng dáng của Trần Tư Đình về mặt lập tức liền buồn lòng, nhìn thấy trừ Trần Tư Đình chỉ có hai người Doãn Manh và Phùng Linh Khải, lập tức quyết định: "Đi đưa các con về nhà luôn, dù sao cũng đều là ngồi xe, cũng đã trễ thế này."

Doãn Manh và Phùng Linh Khải (hiện tại trái lại cậu ta đã biết khách khí) từ chối hồi lâu cũng bị nhiệt tình của mẹ Trần Tư Đình ngăn chặn: "Khách khí cái gì? Lái xe rất nhanh, mau nói chỗ ở nào."

Xe chạy quá thật nhanh, đầu tiên mẹ Trần lái xe đưa Phùng Linh Khải về nhà ở gần đây.

Chỗ ngồi sau xe còn dư lại Doãn Manh và Trần Tư Đình, hai người nhìn nhau cười một tiếng, cuối cùng có thể nói chút chuyện riêng của mình: "Nói đến Doãn Manh, cậu có kế hoạch cho kỳ nghỉ không?"

Đợi chút cái vấn đề này hình như quen quen.

Doãn Manh tạm dừng lại: "À? Tớ còn chưa có sắp xếp, cậu có kế hoạch gì?"

Trần Tư Đình nhận được câu trả lời muốn nghe, háng giọng một cái cười nói: "Tớ có một chị họ đi học ở California Mĩ, cho nên ngày nghỉ rủ tớ đi Mĩ chơi ah!"

Doãn Manh táng tụng: "Vậy thật tốt á ~ hiện tại bên kia khẳng định ấm áp hơn bên này á, chừng nào cậu đi? Trước khi cậu đi, tớ phải hoạch định xong cùng nhau chơi cái gì."

Trần Tư Đình liếc mắt nhìn mẹ Trần, mẹ Trần gật đầu một cái, cô nàng liền mở miệng: "Tớ muốn rủ cậu cùng đi với tớ á ~ ba mẹ tớ có thể không đi được, một mình tớ đi lại không yên tâm, về mấy bay đơn vị của mẹ tớ chỉ trả rồi! Cho nên chi phí ở bên kia cậu hoàn toàn không cần chi trả. Vì thế..... Cậu muốn đi cùng không?"

Nói xong cô ấy nhìn xem nét mặt của Doãn Manh.

Doãn Manh thoáng kinh ngạc cười nói: "Chuyện này không tốt lắm đâu. Tớ muốn đi thì vẫn phải tự tớ....."

Trần Tư Đình lập tức nói: "Là tớ kiên quyết kéo cậu đi! Đã nói tất cả chúng tớ mời rùi~ cậu không cần ngại như vậy á!"

"Được rồi ~ trước tiên để tớ hỏi ba mẹ tớ đã! Nếu có thể sẽ nói cho cậu ~" thịnh tình không thể từ chối, Doãn Manh chần chờ một chút.

Trần Tư Đình vừa thấy cô đồng ý cũng vui mừng vỗ vỗ Doãn Manh: "Được á! Vậy thì tớ chờ thư hồi âm của cậu~"

Trên thực tế cô nàng càng không biết những rối rắm trong lòng của Doãn Manh.

Rốt cuộc là muốn cùng Hoa Bội học vẽ hay là muốn cùng Trần Tư Đình đi Mĩ?

Không ngờ rằng về tới nhà, Doãn Manh lại đón một cái hẹn nữa.

Vừa để cặp sách xuống, điện thoại di động của cô run lên.

Mở ra xem, không ngờ là Hậu Nghiêu Sở mai danh ẩn tích đã lâu gởi tới. Phía trên hiện rõ biệt hiệu Doãn Mạnh ban cho cậu ta: anh chàng hot boy.

Thật ra thì cô cũng không có cố ý tránh cậu ta, mà là gần đây gần tới thi cuối kỳ, tiết học lớp Vật Lý ngoại khóa kết khóa. Mà cậu ta lại ở lớp 4, không cùng tầng lầu, bình thường căn bản không gặp được, cho nên tính toán cũng đã lâu không có gặp mặt.

Doãn Mạnh xoay đầu một cái, mở tin nhắn kia ra.

—— Doãn Mạnh? Nghi đồng cậu còn tiếp tục đăng ký lớp vật lý không?

Thật ra thì Doãn Mạnh không có ý định đăng ký tiếp, bởi vì theo phương pháp học tập lão Ngô dạy, sau khi nắm chắc được quy luật cô cảm thấy mình bây giờ đã hoàn toàn có thể không cần dựa vào người khác, hơn nữa có Plugin Lâm Kha kia ở đây đã đủ dùng vượt qua vật lý cao trung.

Không thì lên cao tam lúc ôn tập nước rút thi đại học lại đăng ký lớp.

Vì vậy, cô hồi âm nói thật —— tôi không đăng ký nữa, lười (:3" ∠) 【tôi có Plugin rồi.

Hot boy hồi âm rất nhanh chóng: Oh. Lâm Kha đó à.....

Doãn Mạnh ngẹn lời, còn chưa có trả lời, tin nhắn tiếp theo đã tới: Cầu người không bằng cầu mình, lão Ngô nói lớp chúng ta học lúc trước, mở lớp tiếp chiết khấu 6%, cậu vẫn nên suy nghĩ thêm một chút đi.

Mẹ nó, 6%!! Gần như gần bằng với nửa giá ah! Đây có nghĩa là tiết kiệm ít nhất gần một ngàn đồng. Doãn Mạnh không có đường ranh giới cuối cùng bông chốc dao động, thật ra chính sách này của Ưu học rất bình thường. Loại lớp S này bản chất chính là vì có thể giữ lại học sinh giỏi, lúc thi vào đại học nếu thi tốt, giống như treo lên một chiều bài chữ vàng có khả năng hấp dẫn nhiều học sinh hơn. Nhưng giống như là lớp A hoặc là lớp B, thậm chí ngay cả lớp C thì không có khả năng được hưởng lợi chính sách này.

Bất kể như thế nào, những lời này của Hậu Nghiêu Sở quả thật làm dao động suy nghĩ của Doãn Mạnh. Đúng thật á! Mỗi ngày quỳ liếm Lâm Kha thật sự là..... Cho dù không nói yêu cầu trình độ cao, nhưng cũng có không ít thời điểm hai người bọn họ chiến tranh lạnh. Hơn nữa về sau nếu như ngày đó Lâm Kha phát chứng phản nghịch thời kỳ trưởng thành, hoặc là có cô bạn gái nhỏ, cô cũng không thể làm Tiểu Tam á!

—— Được, đợi tôi suy tính một chút.

Rất tốt. Hiện tại chuyện nghi đồng lại xếp thành một hàng. Cô cũng không biết phải làm sao cho tốt.

Có lúc nhân duyên tốt quá cũng thật là buồn ah ˊ(▽ ˋ) ˊ. Nhưng mà loại chuyện này, vẫn phải chờ thi cuối kỳ xong rồi bàn lại, trước mắt quan trọng nhất vẫn là hạng nhất này.

Tháng 12 thành phố B thật sự có rét đậm, Nguyên Đán đi qua lập tức nghênh đón kỳ thi cuối kỳ.

Khả thần gần như là trước một ngày thi cuối kỳ tới trường học, lúc này khuôn mặt của cậu ta đã khôi phục khuôn mặt trắng hồng ban đầu của thiếu niên, hiển nhiên hai tuần lễ "Bể quan" đã làm cho làn da màu đồng trở về màu da vốn có, nốt đậu lặn mất cũng không có để lại sẹo.

Doãn Mạnh nhìn cậu ta có chút la cà ngồi ở sau bàn cô, mở miệng sắc bén: "Lão tổng ngài cuối cùng cũng đi học, như thế nào, học thuộc hết mấy bài đọc thuộc lòng chưa?"

Lâm Kha chắc một tiếng: "Tại sao không làm cho người ta thích như vậy. Tôi vừa tới liền nói chuyện này với tôi."

Doãn Mạnh: "Ồi, lần trước tôi quên nói. Cô Lý nói nếu ai ở kỳ thi cuối kỳ làm sai lấp chỗ trống đọc thuộc lòng, thì sau thi học kỳ người đó sẽ phải một mình tìm cô ấy chép sách....."

"Mẹ nó, sao cậu không nói sớm." Lâm Kha về mặt kính hãi.

Trần Tư Đình chỉ sợ thiên hạ không loạn kia liếc mắt xem thường: "Đừng giả bộ."

Cô Lý đi tới phát số bố trí thi cuối kỳ. Quy trình giống như kỳ thi giữa kỳ, tất cả mọi người bị điều động đến tất cả các lớp cao nhất thi.

Không biết Lâm Kha có thần phù hộ gì, từ trước đến giờ không có thay đổi vị trí, vẫn ở lớp mình như cũ.

Đáng tiếc bản thân cậu ta thì ngược lại không có vui mừng như vậy: "Lại bị chỉ định phải quét dọn vệ sinh."

Doãn Mạnh bắt được tờ giấy, phát hiện lần này cô cũng ở lớp 7, bủn rủn môi: "Tôi tới giúp cậu."

Trái với Lâm Kha, Doãn Mạnh lại nghĩ thi ở tại lớp mình, suy cho cùng hoàn cảnh quen thuộc, có cảm giác an toàn nhiều hơn mấy phần.

Trần Tư Đình bị phân đến lớp 1 mà Doãn Mạnh thi giữa kỳ ngây ngốc, cô nàng không có phản ứng gì. Chỉ có điều Doãn Mạnh thì ngược lại có chút lo lắng cho lời nguyên "Không nói chuyện yêu đương thì thi hồng việc, nói chuyện yêu thương liền phát huy vượt qua tiêu chuẩn" kia của cô ấy, mấy ngày nay vẫn lôi kéo cô ấy ôn tập.

Trần Tư Đình thì ngược lại chưa hề bất mãn, vẫn học tập coi như là nghiêm túc, tâm tình nhìn qua cũng rất bình tĩnh.

Doãn Mạnh đề xuống nghỉ ngơi trong lòng, hẳn là sưng sề, đừng không có việc gì quan tâm bận bịu.

Cuộc thi cuối kỳ cứ như vậy mờ mịt, cô Lý có lòng tin mười phần, các học sinh trong lớp từ trước đến giờ rất phối hợp học tập, ở đây ra chính sách điên cuồng phát bài thi xuống dưới, thật ra thì có rất nhiều lớp đã tiến hành phát bài thi xuống, nhưng tình trạng thu về được là không ai làm, mà lớp 7 trước sau như một duy trì nghị lực phấn đấu tiến về phía trước, chỉ một điểm này mà nói, bất kể như thế nào cũng không có khả năng kém hơn những lớp ban phổ thông khác.

Đi nhiên kỳ thật trước mắt cô ấy lo lắng nhất chính là Lâm Kha có thể giữ vững trình độ nằm trong top 5 toàn khối hay không. Tình trạng lớp 7 này gần như ngang bằng với ban thực nghiệm, trên bản chất còn có một phần công lao của Lâm Kha. Trong lớp phổ thông xuất hiện một học sinh mũi nhọn quá thật không phải là quá hiếm thấy. Nhưng suy cho cùng lần này, trước hai tuần lễ thi kỳ thi quan trọng vẫn luôn nghỉ bệnh ở nhà, hiện tại đến cũng không thấy cậu ta học tập hoặc là muốn tới tìm cô hỏi bài, bộ dạng không thêm đề ý đến cuộc thi.

Cũng không biết giữa kỳ đũa nhỏ này làm thế nào đạt được thành tích, hồi tưởng lại giữa kỳ qua cũng rất không giải thích được, cảm giác giống như là tiếng xé gió lặng lẽ bất ngờ ập tới vậy.

Cô Lý vừa nhìn bọn họ tự học vừa rầu rĩ, Doãn Mạnh lại đưa một quyển tập màu xanh cho Lâm Kha.

Lâm Kha ho hai tiếng: "Đây là cái gì."

Doãn Mạnh nhìn trời một chút, có chút không tình nguyện: "Tập ghi chép còn lại."

Rất tốt, Kha thần đã khôi phục lại vẻ mặt đầy hồng quang.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Nộp bài thi số học xong, Doãn Mạnh hít một hơi thật sâu.

Lừa bịp!!! Cô Vương vẻ mặt nghiêm túc nói với bọn họ bài thi rất khó! Kết quả hiện tại đơn giản muốn chết! Cái này có phải trêu chọc bọn họ hay không? Không công liệu mạng già nhồi nhét hai tuần lễ ah!

Doãn Mạnh cũng không phải là người duy nhất cảm thấy bị lừa. Xem ra giáo viên số học đều áp dụng loại âm mưu này đối với tất cả các lớp để thúc ép học tập, bài thi nộp lên một phát cả lớp nhốn nháo như bây giờ.

"Mẹ nó vậy mà đơn giản như vậy!"

"Thầy Cao của chúng ta lại làm ra loại chuyện này á! Gài chúng ta. Thời gian học Anh ngữ tớ đều lấy ra cho số học rồi."

Doãn Mạnh yên lặng nghĩ, tổng thể thành tích môn số học cuối kỳ này mà nói tuyệt đối sẽ đẹp mắt đến không ngờ. Đây quả thực là một cuộc đấu tranh không có khói súng giữa các môn với nhau.

Người thắng lớn - cô Vương chấp tay sau lưng tuần tra địa điểm thi lớp 7 một lần, nhếch miệng cười một tiếng ôm bài thi thông thả rời đi.....

Chọt chọt chọt. Lâm Kha ngậm bút đi tới.

Doãn Mạnh vẻ mặt tức giận, số học đều thi tốt như vậy, xem ra là kéo không ra điểm số. Bản thân cô sắp xếp đút đầu vào học số học, không ngờ lại phải đổi lại môn. Không biết tối hôm nay học bổ sung còn kịp hay không.

Chọt chọt chọt.

"Làm gì vậy! Ah!" Doãn Mạnh trở mặt, "Làm gì!"

"Ăn cơm." Lâm Kha vô cùng vô tội.

"Số học đều như vậy cậu còn có tâm tình ăn cơm." Doãn Mạnh mặt vô biểu tình.

"Ra khó cậu khó chịu, ra đơn giản cậu cũng khó chịu. Làm sao cậu mới có thể không khó chịu á ~" Lâm Kha thờ ơ ngoắc ngoắc tay, "Không có việc gì lo lắng vớ vẩn cái gì. Còn không bằng trước khi chết ăn bữa cơm no, đến lúc đó mua quan tài tốt một chút....."

Thật là mỗi lần đối thoại với cậu ta hai mắt không thể không trợn trắng. Doãn Mạnh tức giận nói: "Đúng vậy á, tôi chính là có chết cũng muốn kéo cậu theo làm đệm lưng." Loại người như Lâm Kha này vĩnh viễn không thấy được cậu ta thất bại có lẽ là bị kịch, miệng xuất ra đều làm cho người ta tức giận, biện pháp tốt nhất chỉ có không nhìn, không xem, không thấy.....

Chỉ có điều Doãn Mạnh thật sự không nhìn được..... Cũng không phải là cô không có kinh nghiệm xã hội hoặc là thuộc loại thẳng tính kia, mà là đối mặt với Lâm Kha luôn không giải thích được muốn đâm chọc cậu ta.....

Không ngờ Lâm Kha nghe những lời này ngược lại càng vui vẻ hơn: "Cậu thật sự thi kém như vậy sao?"

Doãn Mạnh: "Cũng không sai nhiều lắm á, chỉ là..... Không ngờ cô Vương là một người gài hàng."

Lâm Kha cười như không cười.

Doãn Mạnh hung hăng vỗ cậu ta một cái: "Được rồi tôi biết cậu nhất định max điểm đừng ở trước mặt tôi khoe khoang!"

Lâm Kha uất ức chết: "Tôi khoe khoang ở chỗ nào! Cười cũng không được!"

Lúc ăn cơm gặp được bọn Trần Tư Đình và Lý Lộ, rốt cuộc Doãn Mạnh cũng xác định không chỉ một mình cô cảm thấy bài thi số học ra lừa bịp.

Trái lại Trần Tư Đình rất lạc quan: "Không sao, dù sao cũng không phải một mình cậu khó chịu, cũng không phải là mọi người đều như Lâm Kha có thể thi max điểm~"

Lâm Kha phối hợp tán thành gật đầu một cái.

Doãn Mạnh hung tợn liếc cậu ta một cái, thờ dãi, nói ra nguyên nhân làm cho cô khó chịu: "Cũng không phải liên quan đến bài thi khó, mà là cho dù đơn giản như vậy, một câu sau cùng của đề số cũng không làm được. Cho nên....."

Trần Tư Đình ngẹn lời, thật sự không biết nói gì an ủi: "Aiz....." Suy cho cùng bình thường, bài thi dưới tất cả các tình huống 80 % Doãn Mạnh cũng có thể làm ra câu cuối cùng. Lại không nghĩ rằng đến lúc thật sự thi lại không làm được, thật sự là bị kịch cỡ nào, bài thi đơn giản, đa số người được điểm cao, dưới tình huống này đúng phải loại xác xuất nhỏ này.

Doãn Mạnh rất nhanh lên tinh thần: "Thôi, thi cũng đã thi xong. Không thể ảnh hưởng tâm tình, cần phải thi tốt các môn còn lại."

Trịnh Gia Thạc rất có mắt nhìn mua cho đám nữ sinh mỗi người một lon cola: "Được rồi được rồi! Anh ngữ Anh ngữ! Doãn Mạnh đến đây dự đoán cho chúng tớ xem có thể ra từ nơi nào?"

Cách nói này là có lai lịch. Có lần Doãn Mạnh và Trần Tư Đình làm thử bài tập tiếng Anh nhỏ trên tạp chí nước ngoài đúng lúc gặp phải một bài viết giống như đề cuối cùng cô Cơ ra bắt đầu từ đó bọn họ đoán ra đề đọc, chỉ có điều sau đó bọn họ cũng không có đoán trúng, trên thực tế coi như là đoán trúng cũng không có tác dụng lớn gì, chỉ có thể làm quen nội dung một chút, xem nhanh một chút. Nhưng chuyện này lại không thay đổi được thói quen mỗi lần thi lại tìm khắp các bài văn mới ra trong tạp chí nước ngoài một lần.

Doãn Mạnh lấy ra tổng kết gần đây cảm thấy có khả năng sẽ ra, chuyển cho mấy người bọn họ truyền đọc, bản thân mình thì lấy những chỉ dẫn cần khi viết văn ra nhìn lại.

Cô nghiêm túc như vậy, cô cũng không tin vì không làm được một câu cuối cùng của bài thi số học mà có thể thi hỏng.

Ôn tập cho cuộc thi buổi trưa khoảng thời gian này nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm. Rõ ràng cuộc thi ngày hôm sau là gian nan nhất, nhưng đại đa số học sinh đã tiến vào trạng thái thi cũng không có vẻ khẩn trương như vậy. Ý nghĩa khoảng thời gian này đối với các học sinh mà nói đều không giống nhau, mấy tuần này mà nói đối với học sinh không có học hành thì chính là đau khổ giãy vò, hoàn toàn chính là trước mấy giờ lên đoạn đầu đài; mà đối với các học bá bình thường nghiêm túc chăm chỉ cần cù, chính là thời gian quý báu để tra xét bổ sung thiếu sót.

Đáng tiếc, cũng không phải tất cả mọi người đều một lòng dốc sức vào phương diện học tập. Ở tuổi 15,16, quả thật có hơn phân nửa nữ sinh mang tâm tư thiếu nữ, tình tiết lãng mạn nghiêm trọng. Nói cho cùng không phải tất cả mọi người đều mang một trái tim thô sánh ngang với bác gái Doãn Mạnh.

Lại nói được phân thi ở địa điểm thi lớp 7 trừ Doãn Mạnh, Lâm Kha, còn có người thứ ba là Vi Mẫn.

Mặc dù từ sau sự kiện ở sân bóng rổ tới nay, cô ta đều không có tiếp tục quyến rũ Lâm Kha, cũng không phải bởi vì cô ta bỏ qua.

Bắt đầu cô ta chỉ là bị đá kích muốn hồi phục lại một chút, dù sao thái độ của Lâm Kha cũng không rõ ràng, cô ta một mực tiến công sẽ chỉ làm cho người ta cảm thấy lỗ mãng mà thôi, cho nên lợi dụng mấy ngày qua sửa sang lại phương án mới phải lựa chọn ra hạng mục tốt nhất.

Cô ta cũng không phải loại người dựa vào hạ thấp người khác để giành được chú ý của Lâm Kha kia, nói sâu hơn thật ra thì Vi Mẫn hy vọng làm tốt quan hệ với Doãn Mạnh, đánh vào vòng tròn nhỏ này của bọn họ, như vậy cô ta mới có thể tiếp xúc được với Lâm Kha một cách tự nhiên.

Bên trong đám người này, trực tiếp đến làm thân với Doãn Mạnh cũng không phải là một hạng mục lựa chọn tốt. Mặc dù Doãn Mạnh thoát nhìn dễ tiếp xúc, nhưng trên thực tế cũng không phải là người dễ bị lừa gạt, mặc dù thoát nhìn quan hệ với ai cũng đều rất tốt cũng có thể nói chuyện, nhưng từ lúc tựu trường đến bây giờ cũng chỉ có Trần Tư Đình có thể cùng cô ấy cùng vào cùng ra, ngay cả Lý Lộ cũng kém một chút.

Trần Tư Đình thì càng khỏi phải nói, trời sanh mang theo một cảm giác ngao khí đại tiểu thư, quan hệ với đa số nữ sinh đều bình thường. Chớ nói chi là hào quang nữ thần đại chúng của cô ta, đã làm cho một vài nữ sinh trong lớp có phe bình kín đáo đối với cô ta rồi.

Cho nên hiện tại cô ta khóa mục tiêu chính là từ Trâu Chân Phái mở rộng đến Lý Lộ.

Chỉ có điều, có lẽ là bởi vì Lý Lộ kết giao với bạn trai Trịnh Gia Thạc kia, gần đây Trâu Chân Phái cũng không thể nào ở chung một chỗ với Lý Lộ, làm cho cô ta cũng không tiện đường đột kết thân.

Đang lúc cô ta mỗi ngày vót đầu cho nhọn muốn đánh vào "Việc xã giao" với Doãn Mạnh Lâm Kha, không ngờ Lâm Kha bị bệnh thủy đậu ở nhà.....
Hơn nữa vừa nhuộm bệnh chính là hai tuần lễ, trở lại lại vừa vận là trước khi thi cuối kỳ một ngày. Quả thật có thể nói là bị kịch nhân gian.

Làm cho cô ta tức giận chính là, tất cả những kế hoạch cầu trợ ôn tập thi cuối kỳ để mượn cơ thân cận cô ta nghĩ ra, hoàn toàn không có cơ hội thi triển, bọn họ cũng đã ngồi ở trong trường thi rồi.

Mà trưa hôm nay Lâm Kha lại kè kè đi theo Doãn Mạnh, mới vừa thi xong chuông reo lên liền chạy ra ngoài.

Hiện tại thật không dễ bọn họ trở lại, đương nhiên Vi Mẫn không thể nào bỏ qua cơ hội này.

Doãn Mạnh xem tiếng Anh đến nhập thần, Lâm Kha chuyên tâm xem bài thi. Đúng lúc này, Vi Mẫn kéo cái ghế tới.

Nam sinh nữ sinh bên cạnh nhìn như đang học vô tình hay cố ý thu lại hô hấp, vênh lỗ tai nghe. Suy cho cùng trải qua trận bóng rổ kia, hơn nữa với danh hiệu học thần, Lâm Kha ở trong toàn khối xem như nhân vật phong vân ai cũng biết, chắc chắn là có không ít nữ sinh ôm lấy tâm tư cảm mến, nhưng chân chính biến thành hành động cũng không nhiều, thứ nhất Lâm Kha vóc dáng không đủ cao, tính khí không tốt; thứ hai cậu ta đối với người xa lạ luôn có một loại khí thế "Phàm nhân xéo đi", làm cho người ta chùn bước.

Chỉ có điều, kịch cầu huyết ai không thích xem!

Doãn Mạnh cũng hoảng sợ, mặc dù người tới đây hỏi đề cô và Lâm Kha không ít. Nhưng tiếng Anh có cái gì mà hỏi.....

Cũng may Vi Mẫn biết làm người hơn Mạnh Thi Nguyệt nhiều lắm, cô ta cười sáng lạn một tiếng: "Pocky Matcha ~ muốn ăn không?"

Lâm Kha khoát tay không nói gì, Doãn Mạnh thấy Lâm Kha không nề tình, đành phải cảm một que: "Cảm ơn ~"

Vi Mẫn thấy thái độ của Doãn Mạnh đối với cô ta tương đối thân thiện, như trút được gánh nặng thờ phào nhẹ nhõm, lúc trước cô ta còn lo lắng Doãn Mạnh ghi hận cô ta đi thẳng vào vấn đề thị uy với cô ta, nhưng hiển nhiên Doãn Mạnh hoàn toàn không đặt chuyện này ở trong lòng, cũng không biết là nên may mắn hay là đau lòng mình không có cảm giác tồn tại.

Trên thực tế trái lại Vi Mẫn đã đoán đúng, Doãn Mạnh không có đặt lời ngôn luận cô ta nhất thời kích động phát biểu ra ở trong lòng. Thứ nhất cô không cho rằng mình là cái gì của Lâm Kha, thứ hai tiểu cô nương mang tâm tư thiếu nữ theo đuổi tiểu nam sinh không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao? Chỉ cần cảm giác tồn tại không mạnh đến làm mù mắt cô, thế nào cũng tốt.

Vi Mẫn nhìn ra Lâm Kha ít hoặc nhiều đối với Doãn Mạnh có chút suy nghĩ khó mở miệng, nhưng xem ra Doãn Mạnh không thèm để ý, không biết là giả vờ không biết, hay là thật sự không biết. Chỉ có điều những thứ này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là chỉ cần Doãn Mạnh không có bày tỏ, không có bày tỏ nói rõ không chừng là Doãn Mạnh chê Lâm Kha lùn, hoặc là chính là giống như Phạm Ly Ly nói lúc trước, có một chân với hot boy Hậu Nghiêu Sở. (Bản thân cô ta cảm thấy có vẻ như nằm ở xu hướng sau)

Tại dạng không có bày tỏ này, lâu dài Lâm Kha không chiếm được đáp lại, nhiệt tình sớm muộn gì cũng sẽ biến mất. Cho nên Vi Mẫn không vội, cô ta chỉ cần tiến dần từng bước là được rồi.

Nghĩ tới đây, Vi Mẫn kéo cái ghế chen về phía trước: "Lớp 1 phát từ đơn tiếng Anh trọng điểm, tôi photo thừa mấy tờ. Các cậu có muốn xem hay không?"

Doãn Mạnh ngẩng đầu lên, Vi Mẫn này thật là biết xử lý tình huống á!

Cô cười sáng lạn một tiếng đưa tay nhận lấy: "Được đây! Tôi đang lo bị sai từ đơn!"

Doãn Mạnh thật sự không có lá mặt lá trái, cô thật lòng muốn phần ôn này. Mặc dù khẩu ngữ thỉnh lực của cô đều rất không tệ, nhưng mỗi ngày làm điển lập chỗ trống, từ đơn thật sự là nhức đầu, hoàn toàn không theo lẽ thường ra bài, hơn nữa mặc dù cô tốt hơn Lâm Kha, nhưng bình thường học toán lý hóa bê đầu sút trán, thật sự không tốn phí thời gian nghiên cứu qua cái này. 15 đề lựa chọn, có lúc không thể tránh khỏi sẽ phạm một hai lỗi sai.

Cứ như thế thời gian dài cũng chưa có hiểu ra. Cho nên phần ôn này của Vi Mẫn chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, ai cũng biết là giáo viên tiếng Anh lớp 1 ra bài thi cuối kỳ, phát bài ôn tập Anh ngữ xuống mặc dù chắc chắn không thể nào rập khuôn, nhưng cũng na ná giống nhau, điểm thi tuyệt đối là có một dạng.

Chỉ có điều, Vi Mẫn cao hứng Doãn Mạnh sáng khoái mừng rỡ, lại phát hiện Lâm Kha không hứng thú lắm.

Thật ra thì cái này rất bình thường. Trong đám người này, không quan tâm học tập nhất chính là Lâm Kha, nếu bạn lấy trò chơi thôn mềo phiên bản mới

ra, không chừng cậu ta có thể nể tình liếc mắt nhìn một cái. Nhưng bài ôn thi.....

Chỉ có thể nói Vi Mẫn chỉ biết cái danh hiệu học thần này của Lâm Kha, lại không hiểu bản tính của cậu ta..... Nếu không cũng sẽ không lấy lòng lại lấy đến trên đùi ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Vi Mẫn không chỉ toi tã mà về, còn tặng không cho Doãn Manh một phần bài ôn, lại chỉ có thể âm thầm cắn răng. Điểm chú ý của Doãn Manh từ sau khi lấy được bài ôn cũng không còn nằm ở trên người Lâm Kha và Vi Mẫn, về phần sau đó xảy ra chuyện gì tất cả đều không biết, một đường nhìn đến buổi chiều.

Không biết có phải là Doãn Manh đối với vụ số học buổi sáng có ấn tượng quá mức khác sâu hay không, cô luôn cảm thấy buổi chiều giáo viên giám thị tiếng Anh đi vào mặt đều đen thui.

Dĩ nhiên, bất kể tâm tình cô như thế nào, kết quả đã định trước.

Cũng may Vi Mẫn chạy tới đưa bài ôn Anh ngữ vẫn còn có chút chỗ dùng, bên trong toàn bộ bài thi đó bao gồm mấy điểm ngữ pháp nhỏ, còn dư lại cái gì mà đọc nghe hiểu, đương nhiên Doãn Manh làm như cá gặp nước.

Cô nhìn bài thi trả lại cho Lâm Kha một ánh mắt đặc ý —— cậu không có xem bài ôn từ đơn chính là một lựa chọn sai lầm.

Lâm Kha nhún vai một cái, cậu ta cũng không để ý loại chuyện như vậy. Thành tích môn tiếng Anh luôn nằm ở trên tầng cao, nhưng cũng chưa bao giờ thi đứng thứ nhất thứ hai cái gì.

Nói thật là, thật ra thi cậu ta cũng không cần một hai điểm đó để trang trí cho điểm số của cậu ta.

Đương nhiên lời như thế cậu ta sẽ yên lặng giấu ở trong lòng (' ▽ ')_o.

Có lẽ là bởi vì chuẩn bị đầy đủ, kỳ thi cuối kỳ chẳng mấy chốc trôi qua.

Môn số học Doãn Manh có chút khuyết điểm nhỏ nhỏ, các môn khác đều phát huy bình thường. Lâm Kha không cần phải nói, Trần Tư Đình cũng tự giác phát huy không tệ, không có bởi vì vấn đề tình cảm làm ảnh hưởng đến cuộc thi.

Nhưng mà, chỉ cần chưa phát bài thi, mọi việc đều có khả năng.

Doãn Manh cũng không dám bảo đảm mình có thể như nguyện tiến vào trên 50 toàn khối hay không, hiện tại phải làm cũng chỉ có bài tập nghỉ đông buồn chán, làm xong bài tập trong mấy ngày nay để có thể đuổi kịp ngày nghỉ.

Khi cô Lý ôm phiếu điểm tiến vào lớp 7 thì ánh mắt của cô ấy nói cho Doãn Manh biết. Điểm số của cô tuyệt đối sẽ không kém!

Lúc cô Lý gọi đến Doãn Manh, cô chấn động toàn thân.

"Doãn Manh lần thi này tốt vô cùng, tiến bộ hơn giữa kỳ. Đúng thứ ba cả lớp."

Doãn Manh cố gắng áp chế hưng phấn và vui sướng từ trong lòng sắp tuông trào ra ngoài của mình, cường ép nhịn xuống tâm tình nhảy lên lao nhanh, đi lên nhận lấy phiếu điểm —— xếp hạng tổng thành tích: 34.

Đây là xếp hạng toàn khối.

Có nghĩa là xếp hạng khối giữa kỳ của cô từ 78 tiến bộ lên 34! Cũng chính là cô thành công chen vào trên 50 toàn khối, hơn nữa còn tốt hơn so với dự tính của cô rất nhiều.

Điểm số Anh ngữ cao trước sau như một, đứng nhất lớp 7; ngữ văn phát huy bình thường, thành tích trên mười, còn trong phạm vi chấp nhận, dù sao môn ngữ văn này mấy tên phía trước luôn thay đổi, cũng không phải ổn định. Cho nên môn ngữ văn chỉ cần không phân ban, thì hoàn toàn có thể chấp nhận.

Vật lý đứng thứ hai, chỉ ở dưới Lâm Kha; mà làm cô vui nhất chính là số học, vào Top 5 cả lớp. Đợi cô lấy được bài thi nhìn lên, thế nhưng phát hiện trừ một câu sau cùng không có làm được, những chỗ khác cũng chẳng có sai lầm bao nhiêu, coi như những chỗ không xác định vận khí tốt đều đoán đúng, ngược lại thành tích của Hàn Siêu cũng không mạnh hơn cô.

Hàn Siêu rất đỏ mặt, u ám xoa xoa tay nói: "Cậu ăn linh đơn diệu dược gì mà đầu óc thông suốt vậy."

Doãn Manh cười đắc ý: "Nhờ phúc khí của anh Siêu chúng ta á."

Lần này ba thứ hạng đầu trong lớp trừ Doãn Manh, còn lại chính là Lâm Kha và Vương Thanh Nhã rồi, mặc dù Lâm Kha nghỉ bệnh ở nhà một khoản thời gian, nhưng giống như ảnh hưởng gì cũng không có, cô Lý vẫn lo lắng tuốt thành tích cũng không có xảy ra, ngược lại tiến vào trước top ba cả khối.

Chỉ có điều không biết tại sao, vẻ mặt của cô Lý nhìn không tốt, sau khi đọc thành tích xong đơn độc gọi Lâm Kha ra nói chuyện.

"Xảy ra chuyện gì?" Mấy anh em tốt của Lâm Kha, Hàn Siêu, Phùng Linh Khải, Trịnh Gia Thạc tan lớp xúm lại thảo luận.

Hàn Siêu nhìn có chút há hê: "Không phải là thích Doãn Manh quá rõ ràng, bị cô Lý kêu lên giáo dục chứ?"

Phùng Linh Khải: "Mẹ nó, Kha thần từng nói với các cậu cậu ta thích Doãn Manh à?"

Hàn Siêu: "Không có á, nhưng ai không nhìn ra ah!"

Phùng Linh Khải khiếp sợ nhìn Hàn Siêu, lần đầu tiên phát hiện ra cậu ta cũng không phải là một người đàn độn tùy tiện.

Trịnh Gia Thạc phản bác lời nói của Hàn Siêu: "Không thể nào, loại chuyện này không thể hiện rõ hai bên bắt đầu lui tới, hơn nữa cả lớp đều biết mức độ, cô ấy sẽ không tới tìm nói chuyện. Cậu xem tớ và Lý Lộ tan lớp cũng đi cùng đã lâu, cô ấy đều bỏ qua."

Hàn Siêu chống cằm trầm tư một chút, cảm thấy nói có lý: "Mẹ nó, vậy có thể là chuyện gì?"

Nam sinh bên này đoán đồng đoán tây, Doãn Manh lại hoàn toàn không rành suy tư cái vấn đề này.

Cô đang bận đại sự an ủi đại tiểu thư Trần Tư Đình: "Không sao, suy cho cùng cũng không phải thi đại học."

Vành mắt Trần Tư Đình ửng đỏ, được Doãn Manh và Lý Lộ kéo đến hành lang bên ngoài, chỗ không có ai: "Tại sao chứ? Rõ ràng cuối kỳ tớ rất cố gắng, rõ ràng còn cố gắng hơn giữa kỳ, tại sao thấp như vậy?"

Doãn Manh ôm Trần Tư Đình, vuốt lưng của cô ấy, ra sức bình phục tâm tình kích động của cô ấy. Chỉ có điều, Trần Tư Đình quả thật đi theo cô cùng nhau rất cố gắng, tại sao lại thi thấp chứ?

Lúc cô vừa nhìn thấy Trần Tư Đình cô ấy cũng đã nghẹn ngào không nói ra lời, vì thế cô cũng không biết Trần Tư Đình thi bao nhiêu điểm mà làm cho cô ấy khổ sở thành ra như vậy.

Còn sau Lý Lộ đi an ủi Trần Tư Đình trước, Doãn Manh thừa dịp Trần Tư Đình không chú ý hỏi nhỏ Lý Lộ: "Rốt cuộc thi mấy điểm?"

Lý Lộ nhìn về phía khẩu hình phát ra đã hiểu ý của Doãn Manh, có chút quần bách nói: "Năm ngoài top 100."

Doãn Manh đồng tình gật đầu một cái, quả thật, thành tích này đối với một người lần trước thi xếp 20 toàn khối mà nói thật lười quá nhiều. Ra khỏi 100 tương đương với ra khỏi phạm vi học sinh giỏi.

Cô có chút không biết nói gì, bởi vì cô quả thật hiểu Trần Tư Đình không phải là không cố gắng, nhưng không biết vì sao thi ra loại thành tích này.

Hai người khuyên can mãi đến gần lên tiết học tiếp mới khuyên được Trần Tư Đình, Trần Tư Đình khóc sảng khoái một trận hồi thần lại mới thấy ngượng ngùng.

Vành mắt của cô ấy hồng hồng cùng Doãn Manh Lý Lộ trở về lớp, đối mặt với các loại ánh mắt tò mò tìm tòi có chút xấu hổ.

Sau khi Doãn Manh trở về lớp suy nghĩ tình trạng này của Trần Tư Đình một chút, lý do duy nhất cũng chỉ có —— có lẽ kết giao bạn trai tạo cho Trần Tư Đình một loại cảm giác an toàn, không có loại tâm linh cảm giác an toàn và hậu thuẫn này, đến cuộc thi cô ấy có thể sẽ có chút không tiến vào được trạng thái, luống cuống tay chân, vì vậy mới có thể sinh ra loại kết quả này.

Cũng coi như là một loại cổ quái rồi. Nếu Trần Tư Đình không tự mình vượt qua được tệ nạn này, như vậy chẳng lẽ bất cứ lúc nào cũng đều phải có bạn trai sao?

Doãn Manh không cho ra đáp án.

Lâm Kha đi theo cô Vương số học tiến vào, dĩ nhiên cô Vương lừa đảo quần chúng này vừa đi vào, cả lớp đều sôi trào, mấy nam sinh xông lên muốn "Cửa" cô giáo, bị động tác linh hoạt của cô Vương tránh được tách ra.

Cô Vương lấy một loạt tiếng phổ thông Mân Nam bắt đầu giảng giải bài thi.

Lần này Doãn Manh không thể không ném chuyện lúc trước đi nghiêm túc nghe giảng bài rồi.

Trải qua lớp số học, Trần Tư Đình thoát nhìn phần chán một chút. Chỉ có điều cô ấy gọi Doãn Manh đến, có chút do dự nói: "Cái đó, chuyện đi Mỹ, cậu

còn chưa có nói với nhà chứ?"

Doãn Mạnh gật đầu một cái, quả thật cô vẫn còn đang quyết định làm thế nào đây.

Trần Tư Đình hạ quyết tâm: "Tớ không có ý định đi. Thi quá kém, ngày nghỉ này định ở nhà học tập thật tốt, thật thật xin lỗi á, đã nói với cậu xong lại đổi ý."

Doãn Mạnh cười nói: "Không sao đâu! Vốn là cậu mời tớ đi mà, cậu nói xin lỗi cái gì, huống chi tớ cũng chưa nói với ba mẹ. Không thành vấn đề, trước tiên cậu hãy lo chuyện của mình thật tốt đi."

Trần Tư Đình vẫn còn có chút cảm thấy có lỗi với Doãn Mạnh, hai người lờ lững nói một hồi mới tách ra.

Lần này cô cũng không cần dao động!

Lựa chọn cùng Trần Tư Đình đi Mĩ này với hai lựa chọn kia xung đột nhau, nếu như không có hạng mục lựa chọn này, cô vừa có thể học vật lý cũng có thể học vẽ, không ngờ kế hoạch biến hóa khó lường, cô chưa kịp ngẫm nghĩ phải bỏ cái nào, thì một lựa chọn liên tục động biến mất.

Doãn Mạnh vẫn đề nghị với Trần Tư Đình có muốn cùng nhau đăng ký lớp vật lý hay không, Trần Tư Đình quyết định trở về hoạch định ngày nghỉ một chút lần nữa, rồi mới trả lời Doãn Mạnh.

Trở lại chỗ ngồi Doãn Mạnh nghênh đón ánh mắt oán niệm của Lâm Kha.

Quý mới biết cậu ta thế nào.

Nhưng giải quyết được vấn đề lưỡng nan, hơn nữa thi không tệ, tâm tình Doãn Mạnh lên cao up! up!

Lại đối mặt với khuôn mặt khổ qua của Lâm Kha liền có kiên nhẫn: "Đừng giống như tiểu oán phụ vậy. Làm sao vậy? Không phải cậu thi đứng trong top ba toàn khối sao? Như vậy còn mất hứng."

Lâm Kha thật tâm muốn liếc mắt xem thường, cậu ta cũng đã làm như vậy: "Vừa rồi cô Lý kêu tôi đi qua....."

Lời này vừa nói ra, một đám nam sinh bèn sáp tới.

Hàn Siêu này tính luôn nôn nóng: "Sao vậy sao vậy?"

Lâm Kha: "Cô Lý bảo tôi chuyển tới lớp một."

"Hả!?!?" Cả đám học sinh đều kinh ngạc. $\Sigma(\circ\triangle\circ|||)\}$

Doãn Mạnh: "Vậy cậu nói sao?"

Lâm Kha nghiêng đầu một chút: "Tôi nói tôi không đi, nhưng cô ấy vẫn đề tôi trước khi vào học đi tìm hiệu trưởng chuyển lớp."

Không trách được hôm nay sắc mặt cô Lý nhìn không tốt, thật không dễ lòng ra một học thần, lại bị cưỡng ép điều đến lớp khác, quả thật đối lại ai tâm tình cũng sẽ không tốt.

"Mẹ nó, Kha thần, cậu không thể đi! Cậu đi rồi chúng tớ làm thế nào á?" Phùng Linh Khải toàn sống sót nhờ ôm bắp đùi gào khóc.

Nếu như Lâm Kha bị điều đi, tình trạng thâm kia có thể nghĩ đến.

Doãn Mạnh cũng không nghĩ như vậy, mặc dù Lâm Kha có tác dụng cực lớn, nhưng là người không thể ích kỷ, hiển nhiên nếu như cậu ta chuyển tới lớp một, có thể học tập ở không khí tốt hơn.

Nhưng cô lại rất khó mở miệng nói không để ý.

Cô còn chưa kịp mở miệng, đã có người nói ra lời cô muốn nói: "Phùng Linh Khải làm sao cậu ích kỷ như thế, lớp một tốt hơn lớp bảy, chuyển lớp là vinh dự, cậu không thể vì đánh giá của bản thân cậu mà làm trở ngại đường đi của Lâm Kha." Chính là Trần Tư Đình, ngôn từ chính nghĩa, Phùng Linh Khải nói sai không dám lên tiếng nữa, "Chỉ có điều Kha thần, vẫn là tự bản thân cậu lựa chọn đi."

Hàn Siêu vừa nghe Trần Tư Đình phản bác, lập tức hét lên: "Cái gì mà lớp một tốt hơn lớp bảy? Học giỏi thì thế nào? Cậu có từng thấy Lâm Kha học tập không! Bộ không sợ Kha thần của chúng ta qua đó sẽ cho nhân thủ ở lớp một mỗi người một máy chơi game, mỗi lần lên lớp là mỗi lần chơi djmax, khiến cho tập thể giáo viên lớp một đều nuốt phân tự vận sao?"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!" Vốn là chuyện buồn bị cậu ta làm cho cả lớp đều phải cười lên.

Doãn Mạnh che miệng, lại không thể phủ nhận Hàn Siêu nói có lý. Kha thần mà cần không khí học tập cái gì? Bình thường cậu ta hoàn toàn cũng không có học á!

Nếu như vậy phân tích ra, sống ở lớp 7 càng thêm tự do tự tại không có gò bó, thích hợp với Lâm Kha hơn. Cũng không biết đây có phải là lý do cậu ta không tham gia cuộc thi phân ban vào ban thực nghiệm hay không.

Nghĩ đến Lâm Kha cũng biết rõ tính tình thối của chính mình, vừa bắt đầu cũng không thêm quan tâm đến cái danh ban thực nghiệm kia, lúc người ta không thi vào được sẽ như đưa đám, thế nhưng cậu ta lại cả lờ không chút để ý: "Tôi sẽ không đi."

Vừa nghe Kha thần không xa không rời với bọn họ, đám học sinh bên cạnh hoan hô ầm lên.

Lâm Kha vẻ mặt không chút thay đổi: "Tôi mới lười phải đổi chỗ đấy."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Thật ra thì theo lẽ thường mà nói, ba hạng đầu lớp 7 đều có thể xếp vào lớp một. Chọn một mình Lâm Kha có lẽ cũng là bởi vì cậu ta là chim đầu đàn, thành tích quá mức ưu tú, trình độ phát triển đến mức cả khối đều chú mục, cho nên hiệu trưởng mới có thể muốn cho lớp một đầu tôm "Đệ nhất" vào.

Chỉ có điều, người lớp 7 bọn họ, nói đi thi phải đi sao?

Đó cũng là người lớp 7 bọn họ bồi dưỡng (?) ra á?

Ngược lại Cô Lý đối với Lâm Kha nhớ tình bạn cũ (?) vô cùng cảm động: "Lâm Kha, em đã nghĩ kỹ rồi à. Mặc dù tôi cũng rất luyến tiếc em, nhưng chuyển tới lớp một chính là cơ hội, giáo viên tốt hơn, hoàn cảnh tốt hơn. Nếu không thì, em vẫn nên về nhà nói với mẹ em, thương lượng với mẹ một chút nhé?" Nói tới mẹ của Lâm Kha, cô liền nhớ tới cái người ngoại quốc chuyện gì cũng đều không quan tâm kia, không thể ức chế khóe miệng rụt rụt.

Lâm Kha: "Bà ấy không quan tâm. Em quyết định là được." Quả thật Emma sẽ không quản.....

Cô Lý tận tình khuyên bảo: "Vậy ba em thì sao?"

Lâm Kha: "Ông ấy..... Ông ấy lại càng không có thời gian trông nom."

Cô Lý: "..... Được, vậy tôi trả lời như vậy với hiệu trưởng. Quyết định này là tự em ra, tôi không phải không muốn em ở lại lớp 7, tờ đơn này em mang về để cho mẹ em ký tên. Em..... Vẫn nên suy nghĩ thêm một chút cho thỏa đáng."

Lâm Kha vào tai trái ra tai phải gật đầu một cái, nghênh ngang từ phòng làm việc của cô Lý đi ra.

Quay về lớp đã nhìn thấy Doãn Manh đang dọn dẹp học bàn: "Cậu từ chớ?"

"Ừ." Tâm tình Lâm Kha không tệ, nể tình hừ một tiếng, "Cậu muốn về nhà?"

"Đúng vậy ~ rốt cuộc được giải phóng ~" Doãn Manh duỗi lưng một cái, hạnh phúc nói.

Lâm Kha ở trước bàn cô do dự một chút, muốn hỏi cô ngày nghỉ muốn làm cái gì, lại có chút không nói ra miệng được.

Doãn Manh thì ngược lại: "Ngày nghỉ cậu muốn làm gì?"

Lâm Kha sừng sốt một chút: "Tôi, tôi năm trước cùng mẹ tôi trở về Đức."

Doãn Manh ồ một tiếng: "Vậy thật tốt, khi nào đi? Trước khi cậu đi tôi gọi cậu ra ngoài chơi nhé?"

Lâm Kha: "Tháng 1 tôi đều ở thành phố B."

Doãn Manh nhếch miệng cười: "Được!"

Doãn Manh sáng khoái đáp, nhưng rất nhanh liền ném chuyện này ra sau đầu.

Trên thực tế cũng không phải cô cố ý, mà là cô về nhà thì gặp phải đủ các loại chuyện.

Mấy tháng trước, quả đúng như ba Doãn nói, cả nhà cậu nhỏ cùng với bà ngoại Doãn Manh đều dọn về quê. Chúc tết năm nay, đoán là cũng chỉ có thể thông qua điện thoại rồi.

Bà ngoại Doãn không ngừng nói mẹ Doãn bất hiếu, bảo bà về quê ăn tết, mẹ Doãn lấy nhà hàng làm cớ cự tuyệt.

Chuyện này khiến Doãn Mạnh cao hứng không thôi, đáng tiếc hạnh phúc của cô đi quá nhanh.

Lấy tư cách thân thích duy nhất của nhà họ Doãn ở thành phố B, cô nhỏ của Doãn Mạnh dẫn theo con gấu con Lô Thiên Hào tới.

Đầu tiên nhất là, nhà trẻ của Lô Thiên Hào cũng nghỉ..... Đáng sợ nhất là, bởi vì sang năm, Lô Thiên Hào sắp phải dự cuộc thi sát hạch vào tiểu học, cô nhỏ Doãn uyển chuyển khẩn cầu Doãn Mạnh phụ đạo cho nó.

Doãn Mạnh là loại từ trước đến giờ không cự tuyệt người thân, đương nhiên chỉ có thể ở dưới ánh mắt mong đợi của đối phương đồng ý. Kết quả là tìm chuyện thêm cho mình.

Từ đó liên tiếp hai tuần lễ, Doãn Mạnh trôi qua gà bay chó sủa nước sôi lửa bỏng.

Mỗi ngày thức dậy liền cùng Lô Thiên Hào đấu trí đấu đùng, cô còn thiếu chút nữa là lên Baidu hỏi xem: "Làm thế nào để cho con gấu con 5 tuổi ngồi dính vào trên ghế làm bài tập?"

Sau khi nghĩ Trần Tư Đình vẫn không điện thoại cho Doãn Mạnh, còn chưa đợi được điện thoại của cô ấy, Hậu Nghiêu Sở đã gọi tới: "Doãn Mạnh, cậu quyết định ra sao? Mấy ngày nữa là mở lớp rồi."

Doãn Mạnh: "Tôi đang định điện thoại cho cậu! Tôi quyết định, ngày nghỉ cùng đăng ký lớp vật lý với cậu."

Đối diện truyền đến tiếng cười: "Tốt lắm á, có hai lớp, một trước khi hết năm một ở năm sau. Tôi quyết định trước khi hết năm, tổng cộng hai tuần lễ, sáng mỗi ngày, Thứ hai tới thứ sáu, hai ngày nghỉ nghỉ."

Doãn Mạnh lên tiếng: "Vậy tôi cũng như cậu, học sớm xong sớm." Cô có thể có cái cơ thật hay để trốn dạy Lô Thiên Hào bài về phép nhân rồi.

Lúc trước Doãn Mạnh đã nói chuyện này cho ba mẹ rồi, đối với học tập, từ trước tới nay ba Doãn mẹ Doãn luôn có thái độ ủng hộ, vừa nghe nói muốn đăng ký lớp liền trực tiếp lấy tiền ra.

Cô một mình tới gần chỗ ghi danh, lại không nghĩ rằng gặp được Trần Tư Đình và mẹ của cô ấy!

Lúc trước Doãn Mạnh vẫn còn lo lắng Trần Tư Đình nghĩ không thông tâm tình uất ức, vừa thấy cô ấy liền đi tới vỗ bả vai cô ấy: "Trư Đình?"

Trần Tư Đình quay đầu lại, vui mừng nhìn Doãn Mạnh: "Cậu cũng tới đăng ký lớp sao?"

Doãn Mạnh gật đầu một cái: "Cậu đăng ký cái gì?"

Trần Tư Đình cầm một xấp phiếu ghi danh mẹ Trần đưa tới cho Doãn Mạnh xem: lớp số học cấp tốc cao nhĩ, vật lý dự bị, luyện viết văn ngữ văn vân vân, thần kỳ nhất còn có lớp chuyên sâu Toefl.

Doãn Mạnh kinh ngạc: "Cậu muốn thi Toefl sao? Muốn xuất ngoại?"

Trần Tư Đình lắc đầu: "Không phải, mẹ tớ nói học Toefl Anh ngữ tự nhiên rất tốt, tớ nói với bà cả buổi bà đều không tin."

Doãn Mạnh 囧, quả thật Toefl Anh ngữ cùng Anh ngữ thi đại học hoàn toàn là hai việc khác nhau. Có một vài cha mẹ thấy thành tích học tập của con tụt xuống một cái, gấp đến độ không còn biết cái gì, hoàn toàn rối loạn không còn chừng mực.

"Nhiều như vậy, cậu học hết sao?"

Trần Tư Đình cuối đầu sầu não: "Đều là mẹ tớ căn cứ theo ngày, nói vừa vặn có thể sắp xếp."

Doãn Mạnh quay đầu nhìn ở chỗ tư vấn mẹ Trần đang cùng các phụ huynh chen chúc, trong lòng yên lặng đồng tình Trần Tư Đình.

"Kể từ khi tớ có thành tích thi cuối kỳ, mẹ tớ liền điên rồi, bà đều không cho tớ ra ngoài chơi." Trần Tư Đình than thở, "Chẳng qua bản thân tớ cũng không muốn ra ngoài."

Cô ấy nói xong câu đó có chút im lặng, ngồi ở bên cạnh Doãn Mạnh lại thờ dài: "Học lớp bỏ túc, không chừng hữu dụng đấy. Hiện tại tớ thế này, hoàn toàn không biết ngày nghỉ ngoài học bỏ túc ra còn có công dụng gì."

Doãn Mạnh: "Học bỏ túc không phải là vấn đề chủ yếu, hơn nữa học nhiều như vậy cũng không còn thời gian tiêu hóa cũng chỉ là uống công." Chỉ là thoát nhìn mẹ Trần cũng không phải là phụ huynh hoàn toàn không chú ý suy nghĩ của Trần Tư Đình.

Trần Tư Đình: "Tớ cũng biết rõ á, nhưng tớ cảm thấy bản thân tớ hoàn toàn không xem được sách."

Doãn Mạnh vỗ vỗ lưng Trần Tư Đình bày tỏ trấn an: "Thật ra thì không cần liều mạng như vậy, tựu trường bắt kịp tiến độ giáo viên, nên cũng cố thì cũng có sẽ không vấn đề. Đề tớ đi đăng ký lớp vật lý của tớ trước, rồi chúng ta trò chuyện tiếp."

Trần Tư Đình gật đầu một cái, suy tư một chút hình như cảm thấy lời của Doãn Mạnh nói không sai: "Lời cậu vừa nói tớ cũng cảm thấy nên đăng ký giảm

đi mấy môn, mỗi ngày nghe giảng cũng không thể tập trung toàn bộ tinh lực, còn không bằng giảm đi mấy môn." Nói xong cô ấy cầm lấy phiếu báo danh của Doãn Mạnh, "Hai đứa mình lại không có trùng lặp á, thời điểm cậu học lớp vật lý này tớ phải bỏ túc số học cùng hóa học."

Doãn Mạnh đăng ký lớp xong bị nhiệt tình quá mức của mẹ Trần và Trần Tư Đình kéo đi ăn lẩu.

Mẹ Trần nghe nói Doãn Mạnh thi đứng top 3 trong lớp, không ngừng khen Doãn Mạnh: "Thật tốt ah, Tư Đình may mắn có bạn tốt như cháu. Học tập thì phải có bạn!"

Trần Tư Đình bị mẹ Trần nói làm cho đỏ mặt, cuối cùng kéo mạnh tay của bà để cho bà đừng nói nữa.

Doãn Mạnh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng làm nũng đáng yêu với ba mẹ này của Trần Tư Đình, cảm thấy thật mới mẻ: "Tư Đình và di quan hệ thật tốt."

Mẹ Trần vội vàng đáp lại: "Đâu có đâu có. Sau hợp phụ huynh cũng không có gặp lại ba mẹ cháu, còn nói ngày nào đó đến thăm đấy."

Vì nghĩ cho kỳ nghỉ đông của người bạn nhỏ, sau đó Doãn Mạnh còn ẩn dụ đề cập tới chuyện lớp ngoại khóa không nên đăng ký quá nhiều, nội dung không tiêu hóa được.

Mẹ Trần vừa nghe, cảm thấy có chút đạo lý, lại bởi vì thành tích học tập của Doãn Mạnh không tệ mà tin vài phần, quyết định về nhà cân nhắc lại một chút.

Một lời hứa hẹn này làm cho Trần Tư Đình vui hơn nhiều, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, thấy được vui vẻ trong mắt đối phương. Có tầng đệm lót này, bữa cơm này ăn càng vui vẻ hơn rồi. Trần Tư Đình thay đổi rầu rĩ không vui lúc đầu, nói càng nhiều hơn lúc trước.

Mùa đông ăn lẩu vốn không khí luôn náo nhiệt, ăn ăn Doãn Mạnh và Trần Tư Đình ăn đến mặt đỏ bừng, sau khi chán thịt ăn uống no đủ xong, phục vụ phát cho bọn họ mỗi người một cái bánh pudding ướp lạnh nhỏ.

Bởi vì ăn nóng hằm hạp cả trong lẫn ngoài, hương vị mát lạnh ngọt ngào của sữa trôi xuống bụng mát mẻ lại sáng khoái, hoàn toàn không có cái rét lạnh của mùa đông.

Đây cũng là một khúc nhạc đệm bắt đầu của kỳ nghỉ, Doãn Mạnh đăng ký xong lớp liền nhận được điện thoại của Hoa Bội, hai người quyết định đăng ký lớp học vẽ vào năm sau.

Cứ như vậy, sáng mỗi ngày Doãn Mạnh đi học lớp bổ túc vật lý, buổi chiều thảnh thơi đi quán cơm nhà họ Doãn làm việc vặt, hoặc là trông coi ra mấy đề bài cho Lô Thiên Hào.

Vị trí cửa tiệm mới mở này của mẹ Doãn nằm ở khu trung tâm thương mại giá đất rất đắt, đi theo đường lối chính là buôn bán bữa ăn đơn giản, chủ trương không nhiều dầu mỡ vị nhẹ nhàng khoan khoái, mặc dù quãng thời gian nghỉ ngơi cũng có thể có trà chiều cà phê điểm tâm ngọt, nhưng vừa đến buổi trưa người đặc biệt nhiều, phần lớn đều là công nhân viên công ty gần đó tới dùng cơm.

Nhưng đến lúc xế chiều người dần ít đi.

Buổi sáng Doãn Mạnh học xong tiết học cũng đã 12 giờ, lúc tự mình ăn cơm xong đến thì cũng đã qua thời điểm tiệm cơm bận rộn nhất rồi.

Phần lớn đều là thành phần tri thức ôm mấy vi tính uống cà phê làm việc, vì vậy công việc của Doãn Mạnh chính là thảnh thơi pha một tách cà phê, tiện thể xem Lô Thiên Hào làm bài tập.

Cô thật sự có thể tìm được cơ hội tốt để trị Lô Thiên Hào rồi. Thăng nhóc này rất chắc nịch, đang trong giai đoạn hiếu động thích quậy phá, dĩ nhiên sợ nhất là làm bài tập. Nhưng cô nhỏ Doãn quán nhóc con ở những phương diện khác, học tập còn chưa quán tới, thánh chỉ hạ xuống, con gấu con cũng phải ngồi thẳng đọc sách cho cô.

Hơn nữa Doãn Mạnh vốn dựa vào lấy cơ phát tiết hận thù cá nhân, Lô Thiên Hào nhìn thấy cô bước vào quán cơm, khuôn mặt đều thành trái khổ qua.

Khổ qua - Lô Thiên Hào mím môi: "Hôm nay có thể không bảo em viết nhật ký không?"

Ngày hôm qua Lô Thiên Hào kìm nén một ngày viết ra một câu nhật ký: hôm nay Mạnh Mạnh bảo mình viết nhật ký, sau đó mình viết.

Câu nhật ký qua loa lấy lệ này cứ như vậy liền bị Doãn Mạnh nhất trạng bầm báo đến chỗ cô nhỏ Doãn, cô nhỏ Doãn cảm thấy vấn đề vô cùng nghiêm trọng, để biểu thị cô ấy coi trọng, hôm nay cô ấy tự mình đến chi nhánh này trông chừng Lô Thiên Hào.

Lô Thiên Hào tiếp nhận được ánh mắt "Làm người lạnh gan" của cô nhỏ Doãn, rung mình một cái, rốt cuộc ngậm miệng lại không có đòi hỏi nữa.

Doãn Mạnh hài lòng gật đầu một cái: "Lấy sách ngữ văn mở bài thứ hai xem một lần đi, hiểu tranh chữ, mấy bài văn này, chờ chị làm xong việc sẽ tới đây hỏi." Sách ngữ văn này, là sách ngữ văn cô nhỏ Doãn đề cập mua học năm nhất tiểu học trước, vẫn là cô ấy yêu cầu, nói trẻ con ở tuổi này, không biết số học, không biết Anh ngữ, nhưng nhất định phải biết ngữ văn, học được ngữ văn chắc chắn sẽ làm nền tảng cho công việc, bảo là học trụ cột trước.

Doãn Mạnh bước đi như bay đi tới phòng bếp, để lại Lô Thiên Hào kêu rên không ngừng.

Con gấu con bị uy hiếp bừa bãi quay về phía Doãn Mạnh làm mấy cái mặt quỷ, nhưng ở dưới cái nhìn chăm chăm của cô nhỏ Doãn, đành phải mím môi râm rì xem.

Tâm tình Doãn Mạnh tốt dị thường, loay hoay cà phê cùng cái ly, nhận vài đơn đồ uống.

Vừa làm việc vừa nghe tiếng nhạc đệm đọc sách của Lô Thiên Hào, lại không nghĩ rằng không bao lâu sau âm thanh của nó biến mất.

"Tại sao ngừng?" Doãn Mạnh dừng đồ vật trong tay lại, đi ra ngoài.

Thực ra Lô Thiên Hào ngồi ở khu vực khách hàng, chỉ chênh với gian phòng bếp ở phía sau của Doãn Mạnh một chút, cho nên cô vừa lúc có thể nghe tiếng đọc sách lanh lảnh của Lô Thiên Hào.

Cô liếc mắt nhìn về phía trước cái kệ một cái, chỉ còn lại mấy người phục vụ vội vàng, di động của cô nhỏ Doãn đặt ở bên này biến mất, chắc là có chuyện đi ra ngoài rồi.

Cô âm thầm suy đoán trong lòng, con gấu con này, quả nhiên cô nhỏ vừa đi là không biết họ gì liền, lại thành vịt thả rong rồi!

Nên cho nó biết chút lợi hại mới được!

Đang suy nghĩ, Doãn Mạnh liền cời tạp dề ra quăng lên bàn, xông ra ngoài: "Lô Thiên Hào! Em không học sách phải không!"

Lại không nghĩ rằng Lô Thiên Hào còn ngồi ở vị trí cũ, vừa không có chơi cục gôm, cũng không phá bút máy, mà là đang nói chuyện cùng một nam sinh cao trung tuổi sắp xỉ với Doãn Mạnh ngồi ở đối diện.

Hai người vừa nghe giọng nói của Doãn Mạnh, trong nháy mắt đều quay đầu lại bình tĩnh nhìn về phía cô.

"Hi!" Lâm Kha cười sáng lạn, lên tiếng chào.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Doãn Mạnh nhìn thấy Lâm Kha đầu tiên là sững sốt mấy giây mới phản ứng được: "Ồ kìa?"

Lâm Kha trừng mắt nhìn.

Lô Thiên Hào kêu to lên trước, răng mèo vừa lộ: "Chị Mạnh Mạnh! Anh Lâm Kha này biết chị đó!" Có người tới liền gọi chị, trình độ giả bộ ngoan ngoãn của thằng nhóc này thật điêu luyện!

Nói xong nó lại kéo chocolate trong tay ra có lẽ là của Lâm Kha mang tới, lưu loát lột ra một viên bỏ vào trong miệng, miệng lâu bầu nói không rõ: "Anh trai này còn nói chị quả thực là tàn phá! Tàn phá nhi đồng! Ngược đãi nhi đồng! Ngược đãi nhi đồng!"

Nó nói xong liền nhảy bật lên, làm cho lỗ tai Doãn Mạnh vang lên ong ong, xông tới cho nó một cốc đầu: "Cầm miệng đọc sách! Mẹ em lập tức trở về!"

Ở dưới uy lực của cô nhỏ Doãn trấn áp xuống, Lô Thiên Hào mới có thể an tĩnh lại.

Doãn Mạnh tìm được cơ hội một đường túm lấy Lâm Kha kéo đến phía sau bệ: "Sao cậu tới đây?"

Trái lại Lâm Kha không khách khí chút nào, kéo cái ghế tự mình ngồi xuống: "Tôi đi ngang qua, nhìn thấy cậu."

Doãn Mạnh nghiêng thân thể nhìn ra ngoài, nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen khí phái: "Tôi nhò vào....."

Lâm Kha vốn đầy bụng oán khí, nhưng không biết vì sao nhìn thấy Doãn Mạnh liền đều biến mất, nhưng chuyện này cũng không chỉ ra cậu ta cứ như vậy sẽ bỏ qua cho cô: "Cậu nói tới tìm tôi, kết quả cũng sắp được một tháng....."

Doãn Mạnh nghe xong lời này, đây là tới hỏi tội sao???

"Một tháng chỗ nào á! Nhiều nhất chỉ nửa tháng thôi ~ gần đây tôi bận rộn muốn chết, cậu không thấy tôi còn một tiểu tổ tông ở bên ngoài kia sao....."

Lâm Kha cũng không tiếp nhận lý do này: "Hai ngày trước không phải cậu cùng với Trần Tư Đình ăn cơm sao?" Ngụ ý có cả thời gian cùng khuê mật ăn cơm cậu đặt tôi ở nơi nào???

"Cậu đây là bức tôi tới lớp một sao?" Lâm Kha nói ra lời băng lãnh này, nhưng không hiểu sao có chút chua xót đáng thương.

Nè nè đừng nha đại thần! Doãn Manh có thể đoán ra tính chất nghiêm trọng của chuyện này, kéo cánh tay Lâm Kha túm cậu ta đến cái bàn lớn nhất: "Đại thần ở trên cao! Bây giờ tôi mời cậu ăn cơm! Chẳng những mời, tôi còn đặc biệt phục vụ ngài vẫn không được sao?"

Rốt cuộc trên mặt Lâm Kha cũng xuất hiện nụ cười, kéo ghế ra ngồi xuống như một đại gia.

Doãn Manh mới vừa "Hầu hạ" thẳng nhai này ngồi xuống, vừa định đứng dậy muốn rút ly cà phê chặn miệng của cậu ta lại, liền bị Lâm Kha kéo lại: "Cậu làm gì thế?"

Doãn Manh quay đầu lại: "Phục vụ đồ uống cho ngài."

Lâm Kha đuổi chân một cái: "Quay lại."

"Dạ dạ dạ dạ dạ." Doãn Manh nhăn mặt kéo cái ghế ngồi xuống. Lão gia ngài có dặn dò gì nữa ah, rảnh rồi lại đau trứng à?

Lâm Kha liếc xéo một cái: "Ai là Hoàng đế?"

Doãn Manh nghẹn họng một cái, không ngờ cậu ta lại còn nghiền cái loại này, bắt đắc dĩ vẫn phải nhường cậu ta: "Ngài ngài ngài!"

Lâm Kha hài lòng: "Đi xuống đi."

"Muốn ăn gì xem thực đơn một chút!"

Ra lệnh một tiếng, Doãn Manh biến thành nô tài chạy vội ra ngoài trở về phòng bếp.

Lăn qua lăn lại cả buổi rót cà phê, ép nước trái cây, một thân một mình bung một ấm một bình qua.

Đẩy cửa phòng bao ra, lại phát hiện đang ngồi đó không chỉ có thẳng nhai Lâm Kha bi ổi kia, mà còn có con gấu con Lô Thiên Hào cầm sách ở trong đó nữa, chân mở ra, nhìn thấy Doãn Manh đi vào, bịch bịch bịch chạy tới bên cạnh Lâm Kha: "Sao chị lại tới nữa?"

Doãn Manh để nước trái cây và cà phê xuống xông tới néo lỗ tai Lô Thiên Hào: "Em qua đây làm gì! Đọc sách đi á!"

Lô Thiên Hào kêu lên: "Chị gạt người! Tiểu Lưu nói mẹ em đi nhập hàng, trong vòng một tiếng đồng hồ cũng không về được! Chị lớn mà còn gạt người!" Tiểu Lưu là chủ quán phục vụ mẹ Doãn tuyền, bình thường đầu óc linh quang, gặp phải lời nói khách sáo mang điệu bộ một đứa trẻ con của con gấu con Lô Thiên Hào này, hoàn toàn không phải là đối thủ.

Lâm Kha phát phát tay: "Để cho nó nghỉ một lát đi, mới bây lớn phải đọc sách. Lúc tôi đi nhà trẻ một chữ cũng không biết....."

"Đúng đó!" Lô Thiên Hào ném sách nói năng hùng hồn.

"Em có thể giống như cậu ta à....." Doãn Manh tận tình khuyên bảo, cuối cùng vẫn ở dưới uy lực của Kha Thần Dư không có níu lấy Lô Thiên Hào nữa.

Lô Thiên Hào – cái người tự tới làm quen này, cầm nước trái cây lên uống rồi cùng Lâm Kha xen lẫn vào chung một chỗ.

Lô Thiên Hào nó xem như đã tìm được cái lồng có thể bao bọc được nó..... Bị Doãn Manh hung ác ức hiếp, chỉ bằng hai ba lời này của Lâm Kha chặn lại, làm cho nó dường như được sống lại, bội phục đến sát đất.

Doãn Manh tròn trắng mắt nhìn hai người này bb, đột nhiên cảm thấy mình giống như cô vợ nhỏ vậy.

Lâm Kha cũng không gọi thức ăn, nhìn một chút: "Cậu xem làm đi. Dù sao cậu cũng biết khẩu vị của tôi rồi."

Doãn Manh:!!! Cô làm sao biết chứ? Cô biết chỗ nào hả? Đáng tiếc lời này hỏi không ra lời, hôm nay chính là ngày chết của cô rồi.....

Biết "rờ" – Doãn Manh cầm thực đơn chạy ra ngoài báo cho phòng bếp chuẩn bị, lúc trở lại Lô Thiên Hào thế mà lại dán cái miệng ngồi trên ghế, đang hoàng đến mức cô cho là cô nhìn thấy không phải là Lô Thiên Hào.

Không lâu sau, món ăn được bung lên. Doãn Manh là tới chịu lỗi, món ăn đương nhiên rất phong phú, người Trung Quốc chính là sĩ diện, mặc dù trong phòng bao chỉ có ba người bọn họ, nhưng cô vẫn gọi 5 món ăn, còn cầu sư phụ thâm niên nhất làm. Món cá quế to nhất đồ ăn thơm ngào ngạt, Lô Thiên Hào cầm chiếc đũa đặt ở trong miệng chảy nước miếng trước tiên.

Doãn Manh đoạt lấy chiếc đũa từ trong miệng Lô Thiên Hào: "Không phải em đã ăn cơm trưa rồi sao?"

Lô Thiên Hào: "Nhưng em vẫn còn đói!"

Lâm Kha nhìn tình hình này một chút: "Ăn đi. Anh lại ăn không hết nhiều như vậy."

Lô Thiên Hào nghe xong lời này, khuôn mặt tươi cười mất đều híp cả lại, quay về phía Doãn Manh làm mặt quỷ cầm đũa lên liền khai đao, hiển nhiên

giống như là đang nói chị xem anh Lâm Kha người ta rộng lượng bao nhiêu! Chị chỉ là một người chị keo kiệt bủn xỉn, làm cho Doãn Mạnh tức muốn ngã ngựa.

Lâm Kha nhếch khóe miệng một cái, cắt đứt ánh mắt đại chiến giữa con gấu con và Doãn Mạnh: "Cậu ngồi xuống, tôi hỏi cậu một chút."

Trong lòng chuông báo động vang lên, Doãn Mạnh như ngồi trên chông ngồi xuống, nhìn nước trái cây Lâm Kha xua đuổi như rác, chìa tay lấy qua nhấp một miếng: "Gi?"

Lâm Kha chống cằm che kín vẻ mặt của mình: "Cậu nghĩ như thế nào mà đi gặp phụ huynh của Trần Tư Đình?"

"Phụt?" Doãn Mạnh hoảng sợ, "Tôi có thể hỏi một chút, rốt cuộc làm sao mà cậu biết hay không?"

Lâm Kha nhíu mày: "Khụ khụ, Trần Tư Đình đã gửi lên diễn đàn trường."

Mẹ nó! Doãn Mạnh vội vàng lấy điện thoại di động ra, vừa lướt vào đã thấy hình Trần Tư Đình và mẹ cô nàng tự chụp, bối cảnh bên cạnh còn dính cái áo nhung màu xanh dương Doãn Mạnh mặc.

! ٩(͡Ǝ) cái này mà cũng có thể nhìn ra! Đây là mắt gì ah!

Lâm Kha vẻ mặt nghiêm túc, khiến Doãn Mạnh cười hắc hắc hai tiếng hoàn toàn không dám qua loa.

Trần Tư Đình cuồng tự sướng kia ah! Cậu hại tôi thảm rồi! Chờ tự trường nạp mạng đi!

Doãn Mạnh điên cuồng mắng Trần Tư Đình trong lòng nhưng cũng chỉ đành yên lặng trả lời: "Lúc tôi đi đăng ký lớp gặp phải."

Lâm Kha tinh thần tỉnh táo: "Cậu lại đi đăng ký cái lớp vật lý kia?"

Sao bỗng nhiên cậu ta lại nghĩ tới đây? Doãn Mạnh không khỏi có chút ghen tức, giống như cô vợ trộm bị phát hiện vậy, không đúng! Cô không phải vợ cậu ta cũng không có bụng trộm á!

"Đúng vậy á. Tôi vốn là định tới đăng ký lớp đó."

Về mặt Lâm Kha bỗng chốc lạnh xuống, đặt chiếc đĩa ở trên mâm, giọng nói mang theo châm chọc: "Lại học cùng hot boy gì kia nhỉ?"

Doãn Mạnh chớp chớp mắt, không hiểu tại sao đột nhiên Lâm Kha làm mặt lạnh, rốt cuộc cậu ta nhìn Hậu Nghiêu Sở không vừa mắt ở chỗ nào?

"Đúng haiz, vẫn là cái lớp lúc trước....."

Lâm Kha nghe xong lời này, kéo cái ghế ra, cầm quần áo lên rồi đi.

Hành động này làm Doãn Mạnh sợ hết hồn: "Đây là làm sao vậy sao vậy?"

Lâm Kha mặt lạnh: "Hôm nay tôi bay, trở về Đức. Thức ăn rất ngon, đã làm phiền cậu."

Nhìn Lâm Kha đi ra ngoài, đầu óc Doãn Mạnh đều mông lung. Đây là cậu ta tức giận à? Tại sao con tức lớn như vậy?

Doãn Mạnh đuổi theo cậu ta đi ra ngoài, Lâm Kha lên xe, chiếc xe hơi màu đen quay đầu đi mất.

Doãn Mạnh ngây ngốc quay đầu lại, nhìn thấy Lô Thiên Hào cười đến mặt đều lớn một vòng, cầm chiếc đĩa: "Nếu mi không ăn, ta đều ăn hết á!"

"Gấu con cho mi!" Doãn Mạnh trút giận nhét cánh gà Cola vào trong miệng Lô Thiên Hào.

Lâm Kha tới chẳng hiểu ra sao, đi cũng không giải thích được. Để lại vẻ mặt mê mang cùng Lô Thiên Hào sắp ăn thành heo.

Doãn Mạnh nhún vai một cái, ăn hai cái cánh gà Cola, nhưng lại cảm thấy trong lòng lo sợ bất an.

Lấy điện thoại di động ra gửi cho Lâm Kha mấy cái tin nhắn, đợi gần một tiếng tin nhắn này giống như đá chìm xuống biển không có hồi âm.

Có cần nhớ mọn như vậy không? Doãn Mạnh bĩu môi, chủ yếu đây là lần đầu tiên Lâm Kha thay đổi sắc mặt, suy nghĩ tới suy nghĩ lui, cũng không hiểu tính tình bất thường này của cậu ta, trừ bà di tới còn có nguyên nhân gì khác. Mơ hồ mơ tới lần ranh, nhưng trước sau bị một tầng sa mông sương mù che khuất.

Đáng tiếc cô còn chưa có suy nghĩ được bao lâu, cô nhỏ Doãn trở về, kêu Doãn Mạnh qua giúp việc bếp núc.

Giày vò đến bữa tối cô mới buông lòng mang theo Lô Thiên Hào về nhà. Ngồi trên xe buýt về nhà tâm tình bị Lâm Kha quấy thành một vũng nước đục. Giống như hot boy Hậu Nghiêu Sở nói, Doãn Mạnh chính là loại người có duyên không tề, đối với ai cũng như tấm gió xuân, nhưng cũng là loại hình từ trước tới nay đều lưu lại ba phần đường sống. Từng chút từng chút thông qua các loại phương pháp để cho mình giao thiệp rộng rãi, ra đời khôn khéo, nói chuyện đúng mực, cho nên thật đúng là lần đầu tiên gặp phải người làm cho cô trở mặt.

Cho nên Lâm Kha đối với cô có chút khác thường, cô lại không phải người ngu, dĩ nhiên nhìn ra. Nhưng cô đã dồn hết toàn lực áp chế phương diện này lại, không ngờ cô càng làm bộ như không thêm đề ý, Lâm Kha càng muốn tìm cơ hội biểu lộ ra, làm cho cô lúng túng kinh khủng.

Doãn Manh lấy điện thoại di động ra, nói chuyện này cho Trần Tư Đình.

Một giây sau Trần Tư Đình hỏi âm: Tớ biết ngay sớm muộn gì cậu cũng sẽ có một ngày như thế! Ha ha ha ha ha đáng đời!

Doãn Manh: Nè, cậu suy nghĩ cho một ít biện pháp được không? Bây giờ có lẽ Lâm Kha tức giận bay lên trên trời luôn rồi!

Trần Tư Đình: Cậu đừng lo lắng nữa, không chừng tự trường cậu ta đã quên mất chuyện này.....

Thân thể Doãn Manh lắc lư theo tiết tấu xe buýt, nghĩ thầm đúng thật, nam sinh cao trung từ trước đến giờ tính khí như tên lửa, tới nhanh đi nhanh, không được mấy ngày nữa cô gọi thêm cho cậu ta mấy cái tin nhắn xem một chút.

Bên cạnh Lô Thiên Hào nhìn Doãn Manh loay hoay điện thoại di động, vẻ mặt thêm thường nước miếng sắp chảy ra sắp lại: "Chơi gì vậy! Chơi gì vậy! Cho em chơi một lát!"

Doãn Manh vỗ đầu của nó: "Đều là tên nhóc em gây họa, không có em giày vò chị cũng sẽ không duyên không có bị chọc tức!"

Lô Thiên Hào bị vỗ đầu bủ môi xoa đầu: "Chị chỉ biết lấy em ra trút giận."

"Chị còn chưa nói em chỉ biết ăn thôi! Ăn ăn ăn! Ăn chết em!" Doãn Manh phiền không chịu nổi, giọng điệu càng thêm không tốt.

Lô Thiên Hào chớp mắt một cái: "Em không chỉ biết ăn! Em còn biết chơi đấy!" Nói xong nó liền một phát túm được điện thoại di động của Doãn Manh lao xuống xe buýt.

"Ồi!" Doãn Manh sợ tới mức trái tim cũng nhảy ra ngoài, đuổi sát theo chạy xuống đi bắt nó, "Trở lại! Còn chưa tới trạm đâu!"

Lô Thiên Hào nhảy lên cao ba thước, tay chân linh hoạt Doãn Manh hoàn toàn không tóm được, đợi cô kéo được vạt áo của Lô Thiên Hào, mới phát hiện cô đã bị con gấu này kéo đến trạm xe, mà xe buýt đã đóng cửa lại nghênh ngang rời đi rồi.

Doãn Manh tức giận kêu to: "A!!! Thằng nhóc này sao nổi hứng lên chẳng phân biệt được thời gian chẳng phân biệt được địa điểm á! Em xem xem mấy giờ rồi! Đợi chuyển xe tiếp theo còn bao lâu nữa!"

Lô Thiên Hào không biết hỏi cái chút nào, dùng ánh mắt xem thường nhìn Doãn Manh: "Nhìn biển hiệu trạm."

Doãn Manh tức giận mắng mấy câu, quay đầu lại nhìn lên ——xxxx trạm đông.

Chính là nhà cô.....

Lô Thiên Hào: "Em thấy chị vẫn cứ ngơ ngác, đã đến trạm mà còn ngồi yên bất động."

Con tức của Doãn Manh đang muốn bùng phát ra, cứ như vậy đột ngột bị nghẹn trở về. Cô tức giận vỗ ót Lô Thiên Hào: "Đi, về nhà." Liền bước đi như bay đi về nhà.

Lô Thiên Hào ở phía sau cô há hê nện bước chân ngắn chạy chậm theo.

Cuối cùng ở dưới thỉnh cầu (quần nháo) của nó, Doãn Manh mua Ice Cream và cơm nắm ở 7-11 bù đắp cho nó, coi như là cơm tối.

Một đứa bé 5, 6 tuổi buổi trưa ăn một nồi cánh gà Cola, ba đĩa thịt kho còn có hai ly cola. Bây giờ lại còn đòi cô cơm tối, Doãn Manh mơ hồ cảm giác cái áo lông cũng không bao nổi bụng của Lô Thiên Hào rồi.....

Chỉ có điều Doãn Manh đã quen cuộc sống một mình dắt theo con nhỏ (nói giống như phụ nữ chưa cưới đã có con), cũng may Lô Thiên Hào mặc dù bướng bỉnh, cũng không phải là loại không nói đạo lý, cầm Ice Cream liền hài lòng về nhà.

Rõ ràng là kỳ nghỉ, Doãn Manh lại cảm thấy mình bận rộn như con quay, hoàn toàn không thua kém đợt bận rộn ở Xã Liên kia. Đến nỗi, Doãn Manh cũng quên luôn chuyện Lâm Kha tức giận.

Vốn là nói muốn gọi thư nhận lỗi, nhưng nghĩ nghĩ ở nước Đức xa xôi có lẽ Lâm Kha cũng không nhận được, vì vậy dừng lại định đợi sau khi đi học lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Kỳ nghỉ của Trần Tư Đình bởi vì lời nói của Doãn Manh trôi qua thoải mái không ít, bởi vì mẹ Trần ý thức được đã tạo áp lực cho con quá lớn, chủ động lựa ra mấy môn không cần thiết bỏ đi.

Nhưng kỳ nghỉ của Doãn Manh thì ngược lại trôi qua còn bận hơn Trần Tư Đình. Thật sự cũng không phải nói cô đăng ký lớp nhiều hơn Trần Tư Đình, mà là cô đối với mình yêu cầu quá nhiều.

Trừ xoay quanh con gấu con, còn giúp việc bếp núc trong tiệm nhà họ Doãn, Doãn Manh còn thừa dịp ngày nghỉ mua sách phụ đạo nửa học kỳ sau cao nhất, làm hoàn chỉnh một lần, có thể khái quát sơ.

Lý Lộ theo vũ đoàn đi Mi tham gia thi đấu vũ đạo; Hoa Bội đi theo trong nhà trở về quê ở Phúc Kiến. Hàn Siêu cùng mẹ cậu ta đi Campuchia, cả đám bạn bè còn trêu chọc cậu ta trở về có thể dẫn theo cô dâu Campuchia hay không. Vì vậy, vốn đã hẹn cho kỳ nghỉ hay lắm, đến cuối cùng cũng không có bao nhiêu cơ hội hẹn mọi người ra ngoài chơi.

Chỉ có thỉnh thoảng lúc Trần Tư Đình không đi học, thì gọi Doãn Manh đi ra ngoài ăn cơm hoặc là xem phim.

Chỉ có điều Doãn Manh hoàn toàn không biết, mặc dù cô chỉ nói chuyện Lâm Kha cãi nhau với cô này cho Trần Tư Đình biết, nhưng người trong bè phái gần như đều biết hết cả rồi.

Thậm chí còn ——

"Mẹ nó, Kha thần! Cậu thật khí phách đó ah! Lại dám bạo phát tính tình với Doãn Manh! Cậu sao thế! Cậu thật sự tức giận à?" Chỉ có mấy ngày mà thôi, Hàn Siêu đã gọi một cú điện thoại từ Campuchia vượt biển đến Đức.

Lâm Kha ôm lấy điện thoại, liếc mắt, bộ dạng buồn ngủ lâu bầu: "Oh."

"Cậu Oh cái gì! Cậu cho rằng cậu giờ trò phát giận như vậy, Doãn Manh thật sự không còn cách nào khác dung túng cậu? Coi như cậu thích cô ấy đi nữa, có cần sử dụng cách này hay không? Tự mình tìm đường chết thật sao?" Loại đầu óc thiếu gân như Hàn Siêu đều tình huống chuyện này.

Lâm Kha hừ một tiếng: "Đừng xía vào, trí thông minh này của ngài nên dùng để quản lý đầu tóc của mình đi."

Hàn Siêu bị nói trúng tức giận gãi gãi mớ tóc lộn xộn: "Cút đi nghe con, lão tử nghỉ cho cậu cậu còn có điệu bộ đó!"

Lâm Kha mặc đồ ngủ tức giận thở dài một cái: "Haiz, thật là không có tiến bộ. Tính tình Doãn Manh kia, nhìn chậm lụt, trong trường hợp thấu đáo một chút lại nhạy cảm vô cùng."

Hàn Siêu đột nhiên phản ứng kịp: "Cậu cố ý?"

Mặc dù Hàn Siêu không thấy được, nhưng Lâm Kha vẫn không nhận được liếc mắt xem thường: "Nói nhảm."

"Cậu thế mà lại dùng loại phương pháp này! Không cần thiết chứ! Tớ thấy Doãn Manh cũng không thích Hậu Nghiêu Sở ah....." Hàn Siêu hô to.

Lâm Kha không được tự nhiên nói: "Tôi biết, nhưng ai bảo cô ấy sau lưng tôi đi theo lão Hậu đăng ký lớp..... Cô ấy làm cho tôi bức tôi liền khiến cho cô ấy cũng không dễ chịu....."

Hàn Siêu bình tĩnh hiểu ra, không thể không bội phục một chiều này của Lâm Kha thật sự là quá cao tay. Cậu ta cũng không có làm rõ ràng, Lâm Kha này bình thường ở phương diện này nhìn thấy u mê, thế nào đến phiên mình lại tình khôn như vậy!

Chỉ có điều, thẳng thắn Lâm Kha này từ trước tới nay luôn là người đối với chuyện quan tâm thì tình muốn chết, chuyện không quan tâm nó lại gạt bỏ đi.

Hàn Siêu: "Cho nên? Cậu muốn cùng cô ấy hòa hảo sao?"

Lâm Kha như đinh đóng cột: "Cô ấy và cái đó..."

Cùng lúc đó, Doãn Manh người bị Lâm Kha nhắc tới đang nhìn về phía gương mặt tuần tú của Hậu Nghiêu Sở kia, làm sao cũng cảm thấy cả người khó chịu.

Thật đúng là bị Lâm Kha nói đúng, loại người như Doãn Manh, không nghĩ tới không sao, vừa nghĩ tới là sẽ thích nghĩ đông nghĩ tây. Nhìn Hậu Nghiêu Sở liền nhớ tới khuôn mặt đen thui của Lâm Kha, nhớ tới cái khuôn mặt đen thui kia, thì bản thân mình không khỏi có chút chột dạ.

Chột dạ cái gì á!

Doãn Manh ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt chẳng hiểu ra sao của Hậu Nghiêu Sở, mình lại mềm xuống.....

Kể từ lần "Kết minh" đó thẳng thắn này giống như là tìm được đồng đội, vừa mở khóa học là tự động lại đây ngồi rồi.

Cho nên rốt cuộc là tại sao cậu ta lại kéo cô đi học chung thế?

Mặc kệ cậu ta vì có gì, hiện tại cô nhìn Hậu Nghiêu Sở liền cảm thấy cả người không thoải mái ah!!! Nhìn cô giống như bị ông chồng Lâm Kha ruồng bỏ vậy, có làm hay không! Cô làm chuyện gì phản bội cậu ta sao?

Hậu Nghiêu Sở không có làm rõ tình hình: "Trong giờ học thế mà cậu lại không nghe vào?"

Doãn Manh lắc đầu một cái, cảm thấy mình ở tiết học Vật Lý này không có biện pháp nói chuyện bình thường với cậu ta, cảm giác giống như là vụng trộm cùng gian phu vậy.

Hoàn hảo Hậu Nghiêu Sở là người chăm chỉ không giống như Lâm Kha, kỳ quái nhìn cô một cái liền rút lui về.

Doãn Manh học xong tiết học gần như chập vọt chạy, quay đầu lại nhìn phòng học ở đằng xa một chút, rồi nhìn lên trời cao, thở dài dẹp đường hồi phủ.

Tim thật mệt mỏi.

Doãn Manh nhai bông ngô mua ven đường, nửa may mắn nghĩ, thật may là hôm nay là tiết cuối cùng của khóa học.

"Doãn Manh!" Doãn Manh rung mình một cái, quay đầu nhìn lại, thì thấy Hậu Nghiêu Sở đứng là âm hồn bất tán chạy tới.

Hậu Nghiêu Sở lộ ra một nụ cười đùa giỡn: "Gần đây tại sao nhìn thấy tôi lại chạy nhanh như vậy?"

Con gió lạnh thổi qua, xua đi con nóng hừng hực trên gương mặt Doãn Manh, cô rung mình một cái: "Không có, gần đây bận rộn." Thật sự quá nhiều việc.

Hậu Nghiêu Sở lộ ra vẻ mặt không tin tưởng cho lắm, thất lại khẩn trương cổ thật đầy vòng quanh cổ thật chặt lại, che phủ nửa cái đầu: "Đừng đi nhanh như vậy, nói cho cậu nghe chuyện này."

Doãn Manh thở dài: "Nói."

Hậu Nghiêu Sở lộ ra tư thái cậu ta thường dùng cầu người, vẻ mặt giả vờ đáng thương cân xứng: "Cậu có biết nửa học kỳ sau tôi muốn tranh cử chức chủ tịch không?"

Doãn Manh: "Tôi biết ngay. Cậu vẫn định vào cao nhất sao? Lấy địa vị của cậu ở hội học sinh, đến cao nhị trúng cử gần như là chuyện vãn đã đóng thuyền rồi, cậu cần gì liều mạng như vậy chứ?"

Hậu Nghiêu Sở nhún vai một cái: "Cậu cũng đừng quản. Phiếu của lớp các cậu, liền nhờ cả vào cậu nhé ~" nói xong cậu ta quẹo vào chỗ rẽ ngã tư đường đi thẳng.

Doãn Manh: =_=#

Có lẽ là gần tới tết, trang trí trên đường phố rất có không khí mừng năm mới. Lá cây trên cây bạch quả chậm chạp không rơi xuống, tro rơi vài lá, đèn lồng màu đỏ được ban quản lý treo khắp đường phố, vàng cam dung hợp màu đỏ rực, cùng chiếu sáng tôn nhau lên, trông rất đẹp mắt. Giao lộ vào buổi trưa, là thời điểm người không nhiều lắm, đa số là tốp năm tốp ba kết bạn đi ăn cơm.

Doãn Manh bước đi càng ngày càng chậm, chuyên chú nhìn người bạn nhỏ đi ngang qua khuôn mặt tươi cười bị lạnh cóng đến hồng hồng, cảm kéo hồ lô trong tay, cảm xúc rung động ngưng tụ ở trong tim.

Bước sang năm mới rồi.

Đây là năm đầu tiên sau khi cô trùng sinh.

Sau khi lớn lên luôn cảm thấy mùi vị năm mới khi còn bé là sâu đậm nhất, đợi đến sau khi đi làm, tất cả kẹo bánh ngọt ngào dính răng, sủi cảo nóng hôi, câu đối liên đỏ đỏ hồng hồng, đều biến thành qua loa lấy lệ có lẽ lý do chờ đợi lễ mừng năm mới cũng chỉ là bởi vì được nghỉ phép.

Người đang ở đất khách quê người, vẫn như cũ ở đất khách quê người. Đoàn đoàn viên viên vui mừng có lẽ chỉ có ngẫu nhiên mở ra tiết mục cuối năm mới có thể cảm thấy.

Năm nay ba Doãn quyết định ngừng buôn bán trước đêm giao thừa. Tiền thì mỗi ngày đều có thể kiếm, nhưng năm mới cũng không phải mỗi ngày đều có thể trôi qua. Ngày nghỉ cả nhà đoàn viên, nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được.

Đêm ba mươi rất nhanh đã tới rồi, mẹ Doãn và cô nhỏ Doãn sáng sớm liền xách theo túi lớn đi ra ngoài mua đồ tết.

Ba Doãn phụ trách ở nhà làm sủi cảo.

Doãn Manh sáng sớm thức dậy đã nhìn thấy Lô Thiên Hào duỗi tay vào trong chậu, nhào nặn bột mì không biết thành ra hình dáng gì, trong miệng phát ra một chuỗi âm thanh, lao đến phía cô: "Nhìn xem! Em làm mấy bay! Suất không?"

Gần đây hai chữ "Suất không?" này là từ mới Lô Thiên Hào học được từ quảng cáo trong TV, chắc cảm thấy bức cách rất cao, mỗi ngày lải nhải.

"Suất suất suất!" Doãn Mạnh cau mày, nghĩ một đằng nói một nẻo nhìn cái cục bột như cây gậy nhô ra thêm hai cái sừng kia, có chút tức giận nói với ba Doãn: "Ba! Ba cứ luôn nướng chiều nó! Bột đều bị làm dơ, làm sao ăn ah."

"Chính là cho riêng nó chơi, không phải ăn. Con khi còn bé cũng chơi như vậy, trẻ con vẫn lanh lợi nhiều một chút." Ba Doãn vui vẻ cán vỏ bánh sủi cảo, mặc dù trên chợ có bán vỏ bánh sủi cảo, nhưng lời lẽ chí lý của ba Doãn mẹ Doãn chính là "Ăn ở đâu cũng không tốt bằng trong nhà làm." Cho nên từ trước đến nay đều không mua đồ có sẵn.

Doãn Mạnh bị ba Doãn nói mặt đỏ lên, kéo lại "Máy bay" của Lô Thiên Hào: "Đừng nghịch, đi dán câu đối xuân với chị."

"Không! Em không muốn dán." Lô Thiên Hào bĩu môi.

"Oh, nhưng chị không biết dán á, còn chờ em dạy cơ!" Doãn Mạnh khổ não nhìn Lô Thiên Hào, đây là phương pháp rất có hiệu quả đối phó với Lô Thiên Hào kể từ sau khi "Phép khích tướng" không dùng được.

Quả nhiên, Lô Thiên Hào tuy rằng còn nhỏ, nhưng trên tâm lý vẫn là một người đàn ông, đối với chuyện người khác nói mình không giải quyết được, cầu xin từ trước đến giờ nó đều nói một không hai, nghe xong lời này quả nhiên trong nháy mắt ném cái "Máy bay" đi: "Tại sao chị đàn như vậy! Cô giáo Tiểu Chanh Từ lớp tụi em cũng không có đàn như chị vậy!"

Cô giáo Tiểu Chanh Từ là giáo viên thực tập lớp Lô Thiên Hào học lúc trước, đi bộ té ngã, giảng bài cả lăm, cô ấy ngồi không cũng có thể làm mất mắt kiếng, mỗi ngày đều xoay quanh tìm các loại đồ.

Doãn Mạnh chảy vạch đen, cuối cùng vẫn nhìn được không phun trào ra.

Lô Thiên Hào còn nhỏ, cho nên đứng lên cái ghế cũng không với tới cửa phòng, quả thật làm nó đau lòng tột đỉnh, dù bắt đầu nó còn chằm chọc Doãn Mạnh đàn, kết quả nháo cả buổi bản thân mình cũng không với tới cửa phòng.

"Lấy giúp em một cái ghế nữa!" Lô Thiên Hào mắt húng, "Em nhất định có thể dán!"

Doãn Mạnh toát mồ hôi, Lô Thiên Hào không sợ, nhưng cô sợ Lô Thiên Hào té xuống ba Doãn tìm cô tính sổ: "Hào Hào, nhưng chị có chút cận thị haiz, em dán hay không dán chị nhìn cũng không thấy rõ. Chị là muốn mời em giúp chị nhìn xem một chút."

Trong nháy mắt Lô Thiên Hào nhớ tới cô giáo Tiểu Chanh Từ có nói qua, chữ "Mời" này, là tôn xưng, dùng để xưng hô với người có thân phận, Doãn Mạnh xưng hô với nó dùng từ "Mời", vậy có phải bởi vì Doãn Mạnh cảm thấy nó là người có thân phận hay không?

Nghĩ đến đây, Lô Thiên Hào liền ngẩng ngẩng xoay xoay đầu: "Được á, em biết ngay chị không thấy rõ mà, để cho em tới!"

Lô Thiên Hào từ trên ghế nhảy xuống, dương dương đắc ý ôm cánh tay nhìn Doãn Mạnh leo lên.

"Hướng bên trái hướng bên trái hướng bên trái! Không đúng, qua bên phải một chút, nghiêng qua bên phải!"

"Bên phải có chút lệch, bên phải! Không đúng, là bên trái, chị nghe lầm rồi!"

"Nè, chị làm gì thế không để ý tới em à! Phải nghiêng qua bên trái! Tại sao chị lại nghiêng qua bên phải! Nghe lời của em nói chứ! Chị cố ý không để ý tới em nè nè!"

Lô Thiên Hào ở dưới đất hươu tay múa chân, Doãn Mạnh ở phía trên đầu đầy hắc tuyến.....

Cô leo xuống nhìn lên, dán như vậy đúng thật là bảy ngọe tám lệch. Thằng nhóc Lô Thiên Hào này, chỉ huy bảy bọ cần phải tu luyện lại trình độ, hơn nữa vấn đề lớn nhất là, cô phát hiện, hình như nó không phân biệt được trái phải.....

"Lô Thiên Hào. Bên nào là bên trái?"

Lô Thiên Hào nhìn hai bên tay một chút, do dự cả buổi, cuối cùng thật sự bất lực quyết định, cắn răng lớn tiếng hô: "Bên kia!"

Doãn Mạnh theo đầu ngón tay tròn vo của nó chỉ nhìn lên, quả nhiên, đây là bên phải.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Bình thường mặc dù thoát nhìn ba Doãn không thích hoạt động cho lắm, nhưng cán vò sủi cảo thì thật sự là một tay lão luyện.

Lúc Doãn Mạnh và Lô Thiên Hào dán xong câu đối xuân chạy trở lại, ba Doãn đã cán xong tất cả vò sủi cảo rồi. Doãn Mạnh rất tự giác đi qua lấy vò lên giúp gói lại. Lô Thiên Hào dĩ nhiên là không đáng nhắc đến, nó không làm phiền thêm chính là a di đà Phật.

Mẹ Doãn thuộc chòm sao Xử Nữ, trời sanh lắm chuyện, chê ba Doãn làm nhân bánh không thơm, nên đã dậy sớm chế biến nhân thịt cho bánh xong rồi. Đến lúc đó chỉ cần bỏ thêm rau vào bên trong trộn đều một chút là được.

Doãn Mạnh nhìn nhân bánh đã trộn xong, thịt heo hồi hương, thịt cừu bí ngòi, còn có rau hẹ trứng gà này!

Cô không thích ăn nhất là rau hẹ, ăn một lần miệng đầy vị, rau hẹ còn dễ vướng trong kẽ răng, ăn cơm còn phải soi gương cả buổi. Nhưng mà lần này rau hẹ thoát nhìn không giống lắm, cô hiểu kỳ dùng chiếc đĩa dài khay qua: "Ba! Cái này là cái gì?"

Ba Doãn hừm một tiếng, ghé đầu qua: "Tôm bà của con gửi đến. Mẹ con thả vào trong thau kia."

Doãn Mạnh cúi đầu nghiêm túc nhìn xem, hay thật, đây thật là tôm ah! Mỗi một con đều to và dài bằng đầu ngón tay, cái này gần một nửa thau, ít nhất cũng được 2-3 cân (1 cân = 0.5 kg), rất tươi ngon.

"Đến lúc đó trong một cái sủi cảo gói thêm một con tôm, ăn rất ngon." Ba Doãn bổ sung.

"Tôm! Tôm!" Lô Thiên Hào kích động nhảy lên kêu to. Có vị tôm tươi mới, ngay cả tôm khô bình thường xài đều không cần cho vào, dù cho Doãn Mạnh không thích ăn loại nhân rau hẹ này cũng đều có chút thêm ăn.

Nói làm là làm ngay.

Sủi cảo của nhà họ Doãn có một đặc biệt lớn, vỏ mỏng nhân lớn. Đặc biệt nhất đầy nhân.

Đến thế hệ này của Doãn Mạnh, càng thêm phát huy truyền thống tốt đẹp, không nhét vào đầy vỏ hoàn toàn không buông tay. Lô Thiên Hào nhìn chảy nước miếng, cầm chiếc đĩa giúp một tay nhét nhân tôm vào trong sủi cảo, một cái nhét một con, có lẽ cũng chỉ có lúc này tay chân nó mới lanh lẹ bằng lòng làm việc.

Sủi cảo lớn chính tề xếp chồng ở trên khay, béo ụt ụt nhìn làm cho người ta muốn cắn một cái.

Cửa vang lên một tiếng, là mẹ Doãn và cô nhỏ Doãn về.

Đúng lúc, Doãn Mạnh và ba Doãn đã gói xong sủi cảo buổi trưa. Vừa nghe tiếng nước sôi lên bắt đầu nấu sủi cảo.

Một khay sủi cảo ra nôi, Lô Thiên Hào đã dính chặt vào trên vách tường phòng bếp rồi.

Nhân rau hẹ cũng có thể ăn ngon như vậy!!! Chính xác mà nói là tôm ăn quá ngon wow wow wow!!

Doãn Mạnh không nhận được, phát huy thói quen 30 năm lúc trước tập trung vào chụp thức ăn, lấy điện thoại kém pixel bây giờ ra, kịch kịch về phía hai nửa tôm được thêm vào hé ra trong sủi cảo, gửi lên diễn đàn trường, thuận tiện tặng kèm thêm: "Năm mới vui vẻ! Ăn tôi ăn tôi!"

Mới vừa để điện thoại xuống, Lô Thiên Hào đã thủ tiêu một đĩa, để lại cô nhỏ Doãn khó xử túm lấy đầu nó.

Mẹ Doãn nhìn điện thoại di động của Doãn Mạnh: "Trò chuyện với ai vậy?"

Doãn Mạnh: "Không có, con gửi lên diễn đàn trường."

Mẹ Doãn trước kia cũng được phổ cập khái niệm trang web giao tiếp xã hội, nhìn Doãn Mạnh mân mê tò mò liếc mắt nhìn sang, đúng lúc này Hàn Siêu trả lời lại: "Năm mới vui vẻ! Ha ha ha Doãn Mạnh tớ biết ngay cậu không tìm không phôi nhất rồi!"

Cái gì gọi là không tìm không phôi! Doãn Mạnh nhủ mày, tưởng tượng ra hình ảnh tự mình vịn lỗ tai của Hàn Siêu.

"Nam sinh này là thằng nhóc ngồi cùng bàn con đấy hả?" Mẹ Doãn cắn một tép tỏi.

Doãn Mạnh: "Hả? Mẹ còn nhớ rõ à?"

Mẹ Doãn gật đầu một cái: "Đương nhiên mẹ nhớ rồi. Mẹ con mới mấy tuổi, đầu óc cũng không đàn giống ba con. Mẹ còn nhớ nam sinh ngồi sau bàn con kia, con trai của Emma, bộ dạng thanh thanh tú tú."

Doãn Mạnh bị sủi cảo làm ghen hờn: "Mẹ còn cùng dì Emma liên lạc à?"

Mẹ Doãn phát tay: "Cũng không liên lạc nhiều, chỉ có trước khi cô ấy trở về Đức năm nay, đã tới cửa hàng của chúng ta."

Doãn Mạnh kinh hãi: "Làm sao đi ấy biết cửa hàng của chúng ta? Tới đây làm gì?" Doãn Mạnh đối với người mẹ này của Lâm Kha vẫn có chút hold không nhận được, nhìn khôn khéo cực độ, không ngờ lại là người thích xem náo nhiệt.

Mẹ Doãn kỳ quái: "Không phải là con nói với đứa bé trai kia sao?"

"Con không có ah!" Doãn Mạnh kêu oan.

"Oh, vậy thì mẹ cũng không biết. Chỉ có điều cô ấy đặc biệt tới đây ăn gan xào. Còn nói lúc trước sau khi của hàng gan xào ở ngõ hẻm cũ ở thành phố B của nhà kia đóng cửa, thì chưa từng được ăn mùi vị chánh tông như vậy." Mẹ Doãn đắc chí che miệng nói: "Cho nên nói mẹ con đây mấy năm không có cảm muối, thật ra cũng không có lực nghề lắm."

Doãn Mạnh xấu hổ..... Đó có thể là lời khách sáo của người ta mà thôi.....

Nhưng tình trạng bây giờ thật đau trướng, Lâm Kha không để ý tới cô.....

Ngày đó kể từ sau khi không có hồi âm, Doãn Mạnh cũng không liên lạc lại nữa. Cũng không phải cô hoàn toàn không có nghĩ qua chuyện này, mà là sợ nếu gửi đi, Lâm Kha không trả lời làm trong lòng cô khó chịu.

Mặc dù nói ngoài miệng không thêm để ý, trên thực tế Lâm Kha là người đầu tiên cô tiếp xúc khi đi tới cái thế giới này, xa lạ sợ hãi, quen thuộc đáng sợ. Loại cảm giác lệ thuộc vốn không nên sinh ra này từ cạn vào sâu, không nhận thức được, trong thời điểm không biết nào đó, có người đã cắm rễ trong lòng rồi.

Tâm quan trọng của Lâm Kha đã vượt xa mượn bài thi của một học thân; một học sinh xuất sắc có thể xin góp vốn mở lò; hay là một đối tượng muốn vượt qua.

Bất kể nói như thế nào, đây đều là một loại cảm giác không tốt lắm.

Thậm chí có một ngày, cô nằm mơ mơ thấy tự trường Lâm Kha đã chuyển trường đi đến Đức, cuộc sống không còn cùng xuất hiện.

Bấy nhiêu thôi cũng đã khiến Doãn Mạnh cảm thấy khủng hoảng, lo âu, khổ sở, sau khi thức dậy cả người đều là mồ hôi.

Thế nhưng cũng không phải không thể tiếp nhận.

Đúng vậy.

Doãn Mạnh tìm ra và hiểu rõ tâm quan trọng của Lâm Kha, thật ra thì cô có nghĩ qua, nếu Lâm Kha thật sự vô đã mê lại sứt tở tình với cô, cô nhất định sẽ không tiếp nhận.

Bởi vì cô cũng không muốn Lâm Kha trở thành một thành viên trong danh sách "Bạn trai cũ" dài thường thuộc, không muốn trở thành một hồi ức thêu hoa trên gấm, càng không muốn lặp lại cuộc sống có bất kỳ tiếc nuối.

Nhưng cuộc sống quả thật không thể nào không có tiếc nuối. Chỉ có thể cầu nguyện tiếc nuối không phải cái gọi là yêu đương.

Học sinh cao trung mười mấy tuổi bất kể như thế nào đều thật sự chưa thành thực, dù trưởng thành sớm như Hậu Nghiêu Sở, cũng không thể nói tìm được toàn bộ ý nghĩa cuộc đời của chính mình. Cho nên cô dù có thể nào cũng không lường được, giá trị yêu thích của Lâm Kha có bao nhiêu cân lượng, thậm chí có thể kiên trì mấy tháng. Cũng chỉ là thời kỳ thiếu niên không chính chắn kích động mà thôi.

Mà cô cũng không muốn trở thành một đối tượng giải trừ nút thắt thêu dệt mà thôi, cô chỉ hi vọng mười năm sau, bọn họ của hiện tại có thể vẫn xuất hiện nở rộ rực rỡ trong sinh mệnh của cô, mà không phải chỉ là một hồi ức lạnh lẽo.

Chỉ vờn vờn một nguyên nhân này, Doãn Mạnh đã ích kỷ làm ra lựa chọn.

Người nhà họ Doãn tụ tập ở bên ti vi vừa ăn hạt dưa vừa xem tiết mục cuối năm, Gương mặt bí đao và miệng lưỡi lạnh lợi của Phùng Cung dẫn đến vô số tiếng cười, mà Doãn Mạnh lại cầm điện thoại di động suy tư loại chuyện này cùng với chuyện mừng năm mới hoàn toàn không liên quan.

Trên điện thoại di động đã chất đầy tin nhắn chúc tết năm mới, sau khi Doãn Mạnh trả lời từng cái xong, Lại mở diễn đàn trường ra lần nữa, phát hiện dưới tấm ảnh sùi cảo của mình đã có một chuỗi comment, đủ các bạn tốt trong xã đoàn, như Hoa Bội, Vương Khiết Linh, Lộ Triết Phi, dĩ nhiên còn có đội bồi tron của lớp 7, phía dưới đã xếp thành lầu, một đội hồng thủy: "Chúc mừng tân xuân, cung nghênh hoàng thượng đại giá!"

Doãn Mạnh phì cười ra tiếng, ngón tay lướt xuống dưới, quả nhiên không có nhìn thấy Lâm Kha.

Chỉ có điều chuyện này cũng nằm trong dự liệu, cậu ta một khi làm ra điệu bộ này, thì nhất định sẽ kiên trì đến khi Doãn Mạnh để ý đến cậu ta trước.

Đáng tiếc, bây giờ Lâm Kha cũng không biết, suy nghĩ của Doãn Mạnh cũng đã bắt đầu hoàn toàn đi ngược lại với dự tính trước đó của cậu ta, hơn nữa trong lòng đã phán xử tử hình.

Doãn Mạnh tiện tay quét một cái, phát hiện thật là nhiều người đổi mới trạng thái, trên cơ bản đều là loại thăm hỏi năm mới, ngay cả người vạ năm không đăng trạng thái như Lâm Kha, thế mà cũng đăng một tin năm mới vui vẻ, phía dưới có hơn mười tin trả lời lại.

Học Thân thật là được hoan nghênh!

So với loại giới về tổ chức này nọ như Hậu Nghiêu Sở, thì Lâm Kha đối với xã giao Internet từ trước tới nay luôn là người hờ hững, đăng một tin chúc năm mới cũng coi như là rất hiếm thấy.

Doãn Mạnh mở trang chính của Lâm Kha ra, phát hiện hiện tại cậu ta cũng không online.

Nhớ tới quá trình hai người giận dỗi, cảm thấy thật là ngây thơ không thể nói.

Dù sao cô cũng đã không thêm đề ý những chuyện này, Doãn Mạnh cười cười, mở cửa sổ nhỏ riêng tư gõ cho Lâm Kha một tin nhắn: "Năm mới vui vẻ! Đừng nóng giận ~" kèm theo một tấm hình chụp cái khay sủi cáo.

Chuyện xấu không kéo dài qua năm mà ~ dù sao cô cho bậc thang, xuống hay không thì phải xem Lâm Kha thôi. Không được cũng không còn biện pháp, Doãn Mạnh hoàn toàn giải thoát ném điện thoại đi, gọt mấy quả táo, cắt thành từng khối từng khối, nhảy lên ghế sa lon bắt đầu cùng cả nhà xem tiết mục cuối năm.

Lại nói tiết mục cuối năm của bây giờ thật đúng là rất pha trò, mặc dù xem qua một lần, nhưng mà bởi vì năm tháng đã lâu cho nên trí nhớ cũng không còn rõ ràng, cho nên xem lại lần nữa gần giống như là xem lần đầu tiên, cùng nhau cười cùng nhau náo nhiệt.

Thời gian nhanh chóng đến 12 giờ, Doãn Mạnh chạy đi giúp mẹ Doãn bỏ sủi cáo vào hộp đông lạnh xong, mới nhìn đến điện thoại di động trên bàn ăn.

Doãn Mạnh phui phui bột mì đầy tay, không để ý cầm điện thoại di động lên.

41 tin..... Chủ thích người gửi tin đến là Lâm Giai Lệ....

Khóe miệng Doãn Mạnh rụt rụt, mở màn hình ra, tất cả đều là Lâm Kha: "Cậu nhìn thấy không!"

"Cậu không gửi lại tin nhắn cho tôi bây giờ tôi sẽ về nước!"

"Cậu để ý đến tôi một chút, không phải chơi đùa tôi đấy chứ? Cậu coi tôi là cái gì?" Khép điện thoại di động lại, nhìn trời một cái. Cô thật sâu cảm thấy, nghĩ đến ưu sầu một chập lâu như vậy quả thực là có bệnh, quân vương không diện kiến theo phong cách của đám người kia thì sẽ đều yên ắng như vậy sao? Thì ra Lâm Kha đã kìm nén đến thiếu chút nữa ngã bệnh à?

Quả thực Lâm Kha đã kìm nén đến không chịu đựng được. Cậu ta vẫn cảm thấy với tính tình của Doãn Mạnh, hẳn nên sẽ hồi âm nhận thua, đến lúc đó còn không phải là cậu ta nói cái gì thì chính là cái đó, vì thế mà trước đó còn thoải mái nhàn nhã bỏ xuống một số lời mạnh mẽ với Hàn Siêu. Kết quả không ngờ đã một tháng, đến khi ăn tết Doãn Mạnh còn hờ hững giống như không có chuyện gì, hoàn toàn không có dấu hiệu hồi âm chịu thua dục độ cậu ta.

Cho nên đêm ba mươi, cậu ta vừa nhìn thấy Doãn Mạnh cập nhật trạng thái, muốn comment, nhưng quả thật không kéo được mặt mũi, không nhận được tự mình cũng gửi một trạng thái bày tỏ mình đang online, xem một chút Doãn Mạnh có thể sang đây hay không.

Không ngờ chờ cả buổi, Doãn Mạnh không mắc câu. Lâm Kha lòng xoắn xýt bị Emma gọi đi ăn cơm tối, trở lại đúng lúc nhìn thấy tin nhắn riêng của Doãn Mạnh.

Không kiềm chế được nhếch khóe miệng lên, lời nói kìm nén một tháng trời liền tuông trào ra ngoài, tay run một cái mới phản ứng kịp phát hiện 7,8 tin đã được gửi đi.

Khó xử nhất chính là, rõ ràng hiển thị Doãn Mạnh đang online, đợi 20 phút cũng không có hồi âm cho cậu ta.

Sau đó Lâm Kha nghĩ tới nghĩ lui nghĩ xuôi nghĩ ngược, vẫn không nhận được, dù sao cũng đã phá giới, tội gì làm khó mình, điên cuồng oanh tạc gửi mười mấy tin. Bên kia Doãn Mạnh vẫn im lìm như cũ.

Cuối cùng! Đến 12 giờ, Doãn Mạnh mới chậm rì đáp lại một câu: "Mới nhìn thấy."

Thiếu chút nữa làm cho Lâm Kha phun ra một ngụm máu, cậu ta hung tợn nhìn màn hình, Doãn Mạnh, cậu chờ đó cho tôi!

Emma ở trên quầy bar nhỏ trong nhà lắc ly rượu, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Lại thức dậy trong một ngày nắng sớm vàng rực rỡ, Doãn Mạnh xoa đôi mắt mờ mịch, theo thói quen lật lịch treo tường.

Ừm, cách ngày tựu trường còn 15 ngày.

Bởi vì mùa xuân năm nay đến khá trễ, cho nên nghỉ đông vốn ngắn ngủi lại kéo dài gần hai tháng.

Lại nói kể từ sau khi hòa hảo vào hôm tết, kỹ năng "Lắm mồm" này của Lâm Kha đã tăng lên từng chút, tu luyện đến trình độ sắp công phá tới trời, cũng không biết là hoạt động giải trí ở Đức quá ít, hay là bởi vì nguyên nhân nào khác. Cậu ta gần như không có ngày nào không nhắn tin bắt bí cô, nói nhảm một vài chuyện không liên quan không quan trọng.

Vì thế mà cô đã học xong kỹ năng thường dùng: chào buổi sáng, chúc ngủ ngon, đủ loại chào hỏi...

Chủ yếu là Lâm Kha vốn là người rất khinh thường (lười phải) dùng Chat Messenger tầm xa, trên cơ bản tin nhắn đều không thường hồi âm, cho nên tình trạng gần đây khiến cho Doãn Mạnh rất ngạc nhiên. Cô cũng hoài nghi đối diện cùng bb với cô đến cùng có phải là Lâm Kha hay không.

Quả nhiên, Doãn Mạnh cầm điện thoại di động lên phát hiện một đêm cậu ta nhắn cho cô 11 tin. Điều chỉnh thành chế độ im lặng thật sự là lựa chọn sáng suốt. Bản thân Doãn Mạnh cũng bởi vì đi học, luôn có tật xấu là theo thói quen điều chỉnh di động thành chế độ im lặng. Kết quả có một lần cô thả điện thoại đâu mất, tìm thế nào cũng không tìm được. Sau này cô đã từ bỏ thói quen điều chỉnh chế độ im lặng, đổi thành chế độ rung.

Kết quả liên tục ba ngày tết, buổi tối nào cũng bị tin nhắn qq của Lâm Kha đánh thức, cô liền khôi phục lại trạng thái im lặng. Thật là cảm ơn cậu ta.

Lâm Kha: Này!!! Thức chưa? Sao cậu còn chưa dậy? Hiện tại bên kia của các cậu cũng đã 7 giờ thì phải!

Sao cậu ta lại thích gặm thết như thế!!! Doãn Mạnh không thể tưởng tượng được Lâm Kha lười biếng bình thường lại nói ra câu này..... Phong cách không hợp nghiêm trọng.

Tại sao có người ngay cả văn phong và phong cách không thống nhất ah!

Doãn Mạnh nhìn nhìn đồng hồ một cái: nơi đó của các cậu 12 giờ rồi nhĩ..... Còn chưa ngủ.....

Lâm Kha trước sau như một trả lời sau một giây: rốt cuộc cậu cũng thức á. Thật là lười, tôi còn tưởng rằng cậu lại muốn ngủ đến hơn 9 giờ.

Khỏe miệng Doãn Mạnh rụt rụt, ngày nghỉ không phải hẳn là ngủ đến hơn 9 giờ sao!!! Chính là thằng nhóc cậu mỗi ngày ngủ trễ dậy sớm mới lớn lên không cao đó!!!

Thật vất vả lớp học của Lô Thiên Hào mở khóa trước, không ai thúc giục cô, thì không thể để cho cô ở lì trên giường hai ngày sao?

Ở một phía xa xăm khác của quả địa cầu Lâm Kha còn muốn quán cô! Không có cửa đâu!

Doãn Mạnh: thì cậu buổi tối không ngủ được đi học ngủ đầy thôi!

Sau đó cô liền chỉnh điện thoại về chế độ lái máy bay $\neg(\sim)\neg$, ngã xuống chiếc giường mềm mại, bổ sung thêm một giấc. Cô có thể tưởng tượng ra bộ dạng phát điên của Lâm Kha ở bên đó.

Một giấc này cô được ngủ trọn vẹn, mặt trời lên cao đến 2 giờ, bụng réo lên mới dậy.

Mới vừa mở điện thoại di động ra một cú điện thoại đã tới rồi, Doãn Mạnh đánh răng bắt máy: "A lô?"

Đối diện truyền đến giọng nữ gào thét: "Nè! Sao điện thoại của cậu vẫn luôn tắt máy á. 4 giờ chiều hôm nay học phát họa, cậu muốn đi chung với tớ ăn đồ ăn Trung Quốc không?"

"Hả?" Doãn Mạnh vội nghẹn câu nói kế tiếp trở về, hôm nay học phát họa?!?!? Σ(°Д°)!!!

Cô đã quên vớt luôn chuyện này đến nhà bà ngoại rồi!!!

Thật may là Hoa Bội nhớ gọi cho cô một cú điện thoại nhắc nhở, nếu 4 giờ hôm nay cô chưa có rồi giường chẳng phải là nhức cả trứng rồi sao. Gài bẫy Lâm Kha không ngờ thiếu chút nữa gài bẫy luôn mình.

Hoa Bội hiển nhiên nghe được động tĩnh bên này của Doãn Mạnh, đã dự liệu trước nở nụ cười: "Cậu quên phải không ~ tớ biết ngay mà!"

Doãn Mạnh thờ dãi một cái, nhô bàn chải đánh răng ra: "Cậu ăn trước đi, đừng chờ tớ. Nói cho tớ biết chỗ ăn cơm, tớ lập tức qua."

Hoa Bội nói địa chỉ, chỗ ở gần sát bên lớp học mỹ thuật.

Cô ấy lại bổ sung: "Cậu nhanh một chút nhé, chúng ta cơm nước xong còn phải mua dụng cụ vẽ tranh đó!" Doãn Mạnh gật đầu một cái đáp lời, cúp điện thoại nhanh chóng súc miệng.

Mặc quần áo vào thu dọn cặp sách một chút, giống như là đạp Phong Hòa Luân xông ra ngoài.

Trong lúc xuống còn đựng phải bà Lưu thường cho bọn họ điểm tâm ở lầu 5.

Bà Lưu chống gậy, đeo kính lão, nhìn thấy Doãn Mạnh chậm rãi nói: "Đừng nóng vội, đừng nóng vội, cô gái nhỏ không nên gấp gấp, từ từ đi, từ từ đi."

Doãn Mạnh vẫn rất thích bà lão này, mặc dù ở goá, nhưng tính khí hiền hòa, mỗi ngày nhìn thấy trong lòng liền bình thản. Nhưng hôm nay cô thật sự không có thời gian trò chuyện với bà ấy.

Cửa thang máy khép lại, bà Lưu cười nhìn Doãn Mạnh khen ngợi: "Cô gái nhỏ đáng đáp thật là thanh tú ah!"

Doãn Mạnh được khen ngợi da mặt đỏ lên, cửa thang máy mở ra, tín hiệu vốn không tốt đã trở nên tốt hơn, "Tinh tinh tinh" mấy tiếng, mấy cái tín nhắn bay tới.

Doãn Mạnh cúi đầu nhìn, quả nhiên là Lâm Kha lấm mồm trúng thói kia. Mới vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ánh mắt bất quái của bà Lưu: "Bạn trai hả?"

Doãn Mạnh điên cuồng lắc đầu, lúng túng cười: "Không có không có, bạn học nữ."

Bị gán mác là "Bạn học nữ" – bạn Lâm Kha không quên mò tìm cảm giác tồn tại, "Tinh tinh" lại tới một tin nữa.

Bà Lưu vẻ mặt không tin, bộ dạng cười nhạo: "Đừng nóng vội, đừng nóng vội, bà không nói cho mẹ con đâu."

Doãn Mạnh đi ra ngoài thiếu chút nữa bị kinh sợ ngã nhào, không thể làm gì khác hơn là gượng gạo gật đầu: "Cám ơn bà, bà ơi bà đi trước đi."

Bà Lưu bước từng bước nhỏ ra khỏi cửa lầu, trong lúc đó còn quay đầu lại khen: "Cô bé này thật tốt!"

Có thể đồ bà ấy đi rồi, Doãn Mạnh gạt mồ hôi đầy đầu vội vàng chạy về phía cửa xe điện ngầm, cũng may nhà Hoa Bội cũng cách nhà Doãn Mạnh không xa, chỗ lớp vẽ tranh định học chỉ có 3 trạm, không bao lâu sau thì đến.

Hoa Bội ở trong một quán cơm mang hương vị Nam Kinh, bởi vì không phải giò cơm, cho nên người cũng không nhiều, lúc Doãn Mạnh đến món ăn mới vừa bung lên.

Hoa Bội nhai bánh bao tôm hấp: "Đến đây, ăn chung đi, tớ gọi hơi nhiều."

Buổi sáng sau khi Doãn Mạnh thức dậy chưa có ăn cơm, bụng đã đói đến mức kêu ọt ọt rồi, ngồi xuống cũng không khách khí, cầm đũa lên bắt đầu ăn: "Còn kịp không? Chúng ta ăn nhanh lên một chút."

Hoa Bội: "Đừng vội, còn nửa tiếng nữa, sát bên đây, 5 phút đi bộ mà thôi. Từ từ ăn."

Doãn Mạnh nghe xong lời này liền buông lỏng: "Cậu ăn cái này là bữa cơm nào?"

Hoa Bội mở trừng hai mắt: "Điểm tâm (cơm sáng) á! Hôm nay tớ còn chưa ăn cơm nữa."

Doãn Mạnh ho khan một cái, có thể coi như là gặp được người đồng đạo rồi, cái này cũng là bữa cơm đầu tiên của cô trong ngày hôm nay đó: "Nhân viên phục vụ! Cho thêm hai vĩ tôm hấp nhỏ và hai vĩ cua!"

"Được rồi!"

Hoa Bội ngậm bánh bao, giống như phát hiện ra lục địa mới: "Nè, đây có phải cũng là bữa cơm đầu tiên của cậu không!"

Doãn Mạnh bị tóm được vẻ mặt vô tội: "Ồ hờ, ừm"

Hai người mỗi người một vĩ ăn bụng no căng, tính tiền xong đi ra ngoài mỗi người mua một ly trà sữa nóng hổi, đi về phía cửa hàng đồ dùng mỹ thuật bên cạnh trường học vẽ tranh.

Bên kia Lâm Kha tinh lực dồi dào không ngừng tiếp tục quấy rầy cô, điện thoại di động rung đến sắp hết pin.

Hoa Bội bĩu môi: "Mẹ cậu sao? Nhận một tý đi."

Doãn Mạnh lúng túng: "Không có." Nói xong cầm điện thoại di động lên, nhìn thấy một hàng chữ phía trên ——

Lâm Kha: Tôi thức dậy rồi! Chạy bộ đi.

Doãn Mạnh liếc mắt một cái: Oh.

Lâm Kha: có phải cậu đang ở cùng Hoa Bội không?

Doãn Mạnh không chút để ý vừa nói chuyện với Hoa Bội, vừa nhìn màn hình, bỗng nhìn thấy những lời này dọa nhảy dựng: tôi nhỏ vào, cậu theo dõi tôi à? Làm sao cậu biết?

Doãn Mạnh thật sự hoảng sợ, nhìn quanh bốn phía một chút, không phải thằng nhãi này lẫn từ Đức trở về đây chứ?

Hoa Bội nhìn theo ánh mắt Doãn Mạnh khoát khoát tay: "Cậu nhìn cái gì vậy?"

Doãn Mạnh: ㄎ (' _ ') ㄎ

Lâm Kha trả lời: cậu gốc à..... Lúc trước cậu có nói với Trần Tư Đình cậu và Hoa Bội học phác họa á!

Doãn Mạnh: vậy sao cậu biết?

Lâm Kha gửi qua cái ảnh print screen: đúng lúc Hoa Bội gửi trạng thái trong diễn đàn trường ——

Ngày đầu tiên cùng nữ thần Mạnh Mạnh học lớp phác họa! Mọi người lớp phác họa hãy chờ ta đến đây! Rống rống rống ~^(*￣(oo)￣)^—— Hoa Bội.

"Xem cái gì vậy! Xem cái gì vậy! Đã lâu không có gặp mặt, còn không chuyên tâm nói chuyện với tớ." Hoa Bội nói xong cướp điện thoại của Doãn Mạnh, Doãn Mạnh cũng cảm thấy cô không làm việc gì trái với lương tâm, liền buông tay cho cô ấy, Hoa Bội đúng lúc nhìn thấy trạng thái của cô ấy: "Ô, không ngờ cậu chú ý đến tớ như vậy!"

Kết quả ấn xuống phím trở về, thế là nhảy tới cửa sổ đối thoại với Lâm Kha: "Đây là..... Kha thần? Ghi chép đối thoại cũng đã 700 tin rồi! Cậu và cậu ta quan hệ tốt tới mức này!!"

Hoa Bội vẽ mặt bất quá, thử dò hỏi: "Hai người ở cùng một chỗ?"

Doãn Mạnh: "Hả??? Thật sự không có..... ㄎ (' _ ') ㄎ"

Hoa Bội hoàn toàn không tin "Oh" một tiếng: "Kha thần chính là cổ phiếu tiềm năng á..... Doãn Mạnh cậu thật là tinh mắt."

Tiềm năng con khi á! Nháo cả buổi cậu vẫn cảm thấy Lâm Kha với tớ ở chung một chỗ! Doãn Mạnh vô lực cãi lại: "Ngài làm sao nhìn ra được. Lâm Kha dù học giỏi thế nào, cũng chỉ là nhóc lùn mà thôi, làm sao cũng sẽ không phải là loại hình nữ sinh thích á."

Hoa Bội vỗ ngực một cái: "Mẹ nó, cậu thật tàn nhẫn, lại nói lên lời đả thương người như vậy!"

(' _ ') ㄎ ——— người bị thương cũng không phải là cậu! Cậu kích động cái quỷ gì!

Không ngờ Hoa Bội mờ ám nhỏ giọng nói: "Cậu cũng đừng thấy hiện tại Lâm Kha thấp bé, tớ từ hình dáng cơ bắp cùng cách thức lớn lên của cậu ta nhìn ra, cậu ta nhất định sẽ cao to đấy!"

Doãn Mạnh khiếp sợ nhìn Hoa Bội: "Cậu còn nghiên cứu chuyện này nữa à?"

Hoa Bội vẽ mặt đắc ý, lấy tay mô phỏng cây quạt của phi tần nương nương trong hậu cung quạt quạt: "Đó là đương nhiên, tớ đây gọi là trực giác của nghệ thuật."

——— ㄎ (' _ ') ㄎ

Mẹ nó! Một cô thiếu chút nữa tin tưởng! Doãn Mạnh liếc mắt xem thường, nghệ thuật cùng với cái này có quan hệ con khi gì á!

Một đường nôn mửa cuối cùng hai người kết thúc đối thoại râu ông này cắm cắm bà nọ, đến cửa hàng dụng cụ mỹ thuật, Hoa Bội như chú chim nhỏ bay vào, gần như gom tất cả các thứ có thể cầm đều cầm lên một lần.

Sau khi gom tất cả các loại bút chì có ở đó mua xong, "Cái này! Mạnh Mạnh, cậu phải mua cái này!" Hoa Bội lại cầm bốn năm cái thoát nhìn giống như là bút chì bấm thông thường gì đó tới.

Doãn Mạnh: "Mua cái này làm gì? Phác họa dùng bút này?"

Hoa Bội cường điệu: "Phác họa thì không cần! Nhưng nếu cậu học, bình thường không phải cũng phải vẽ tranh sao?"

Doãn Mạnh ghen lời, nhìn thấy Hoa Bội nhét bút vào.

Cô hoài nghi có phải con nhóc này được cửa tiệm này ủy thác hay không..... Kết quả còn không đợi cô kịp phản ứng, không để ý, Hoa Bội đã vác ra cho cô một cái giá vẽ mỹ thuật lớn nhất!

"Trả về! ——— ㄎ (' _ ') ㄎ ———!!!"

Hoa Bội vô tội chu mỏ một cái: "Tớ cũng có một cái, cậu không cần sao?"

Doãn Mạnh thờ dõc một hơi: "Tớ muốn cái nhỏ nhất là được."

Hoa Bội không tình nguyện vác cái nhỏ nhất đi ra: "Được rồi, nghe lời cậu."

Cậu chắc chắn là nghe tớ à.....

"260. 3 đồng" cô thu ngân mỉm cười xinh đẹp.

Doãn Mạnh lại nghe thấy tiếng tim mình vỡ nát.

Con nhóc Hoa Bội này mua đồ về tranh cảm thấy có tiền hay không cũng không sao cả, nhưng tiền mừng tuổi Doãn Mạnh mới vừa thu vào cứ như vậy đi tong mất một phần ba.....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Sau khi cầm bút vẽ ra một cấu trúc đường nét hình thể đơn giản ở trên giấy, Doãn Mạnh mơ hồ cảm nhận được giống như đã từng quen biết.

Thật ra thì cô vốn đã từng học phát họa, chỉ có điều học không bao lâu thì bỏ. Đối với hứng thú của con cái, đa số phụ huynh cũng không có ủng hộ học tập nhiều, nếu không có vẽ tranh * mảnh liệt như Hoa Bội, căn bản cũng kiên trì không lâu.

Doãn Mạnh học phát họa chính là sau khi trưởng thành, FA, bạn bè ít, cho nên luôn luôn tìm chút chuyện để làm.

Chỉ có điều, lúc ấy bởi vì nguyên nhân khác nhau, số người tham gia không tiếp tục theo học nữa.

Ngược lại Hoa Bội thích vẽ tranh như vậy mà đến bây giờ mới lần đầu tiếp nhận đào tạo hệ thống, điều này làm cho Doãn Mạnh có chút không thể tin được: "Cậu vẽ tốt như vậy, nhưng lại chưa từng học qua phác thảo à? Sao thế được?"

Hoa Bội lắc đầu một cái: "Không phải mẹ tớ vẫn không cho tớ mân mê những thứ này sao? Vì thế vẫn luôn vẽ theo bản năng thôi."

Vẽ theo bản năng mà còn có thể lợi hại như vậy..... Doãn Mạnh cảm thấy kính nể.

"Nhìn cậu phác thảo cũng tạm được á!" Hoa Bội thờ dài nói, "Cấu trúc cho thấy rất tốt á."

Doãn Mạnh còn đang lẳng lẳng, bị cô ấy nói một câu tay run lên: "Được rồi, tôn thần cậu lại còn khen ngợi người khác ư?"

Hai người vừa vẽ vừa cãi nhau, rất nhanh liền vẽ xong mấy hình lập phương cơ bản.

Cô Tiểu Vương dạy mỹ thuật đều kinh hãi: "Các em vẽ xong rồi à?"

Phòng vẽ tranh này coi như là mô hình vẽ tranh loại nhỏ, có chuyên gia chuyên nghiệp đặc biệt đi phòng mỹ thuật, cũng có trẻ con chưa đến tuổi học tiểu học đến tìm chút chuyện làm, còn có người thành niên lớn tuổi một chút tới đây nung đúc tình cảm giết thời gian. Tuổi tác giống như Doãn Mạnh và Hoa Bội, không tính lớn cũng không tính là nhỏ.

Nhưng do lượng người ở phòng vẽ tranh tương đối lớn, cho nên đào tạo cơ bản đều không tốt lắm. Bỗng nhiên thấy Doãn Mạnh và Hoa Bội như vậy, lần đầu tiên học mà tốc độ thật nhanh cũng là rất ít thấy, phải biết, khi cô thấy tuổi tác của bọn họ tương đối lớn, đặt hai hình lập phương chung một chỗ để cho bọn họ vẽ, độ khó vẫn tương đối cao. Có rất ít người lần đầu tiên tiếp xúc có thể nắm chắc làm tốt.

Cô Tiểu Vương cảm bản vẽ quan sát một chút: "Bình thường các em thích vẽ tranh chứ?"

"Dĩ nhiên, em vẽ mỗi ngày." Hoa Bội theo lẽ thường đáp.

Doãn Mạnh ngưng ngưng một chút, cũng da mặt dầy gật đầu theo.

Cô Tiểu Vương khá cao hứng, mỗi ngày cô gặp phải nhiều nhất chính là đứa bé bị phụ huynh buộc tới học, bản thân đối với vẽ tranh không có hứng thú gì, càng không có thiên phú gì, ngồi cũng ngồi không yên, làm cho phòng vẽ tranh to như thế của cô giống như một nhà trẻ, giờ thì tốt rồi, không ngờ thật sự có người bởi vì thích nên mới tới đây.

Giáo viên một khi vui mừng, dĩ nhiên là tương đối dễ dàng dốc túi truyền thụ cho: "Được, mặc dù các em có chút trụ cột, nhưng chúng ta tốt nhất vẫn nên nắm vững nền tảng, vì thế tôi sẽ không lướt qua hình đa diện, mà là đặt chung một chỗ, tăng cường độ khó, rút ngắn thời gian, các em thấy thế nào?"

Đương nhiên Doãn Mạnh và Hoa Bội đồng ý.

Cô Tiểu Vương gặt đầu một cái, đặt mấy hình đa diện ở cùng nhau.

Hai người cầm bút lên bắt đầu vẽ.

Hoa Bội cảm nhận hình lập thể siêu mạnh, loại đơn giản này, hầu như không cần viết nháp, dựa vào ngẫm là có thể bắt chính xác vị trí, hoàn toàn chính là trời sinh ra để ăn bát cơm này.

Doãn Manh thì nghiêm túc thế này, cô có một tật xấu cực kỳ không tốt, rất thích chề nhỏ chi tiết. Vì thế nhất định phải trù hoạch toàn bộ kết cấu bản vẽ xong rồi mới vẽ, nếu không vẽ trọng tâm sẽ dễ bị chếch.

Trong trường hợp đắm chìm trong một sự vật sự việc nào đó, thời gian sẽ trôi qua nhanh giống như nước chảy.

Hai người đang vẽ hào hứng, đột nhiên Doãn Manh nghe sau lưng có một giọng nam ngạc nhiên: "Ah? Bạn là Doãn Manh phải không?"

Doãn Manh quay đầu lại, nhìn thấy một nam sinh vóc dáng cao to vác bản vẽ cúi đầu nhìn cô, thấy Doãn Manh quay đầu lại, vui mừng nói: "Quả nhiên là bạn! Bạn cũng học vẽ ở đây sao?"

Hoa Bội nâng mắt kính lên, cũng nhìn về phía Doãn Manh.

Trên mặt Doãn Manh không biểu hiện gì, kì thực trong lòng đang bạo phát lúng túng, cô, cô cô thật sự không biết người này!

Nam sinh nhìn thấy Doãn Manh chỉ cười cười không nói lời nào, gãi gãi đầu: "Bạn không nhớ tôi sao? Sơ trung chúng ta học cùng lớp á!"

Sơ trung Bích Thủy! Doãn Manh cố gắng nhớ lại, nhưng đã cách nhiều năm thật sự chỉ còn tồn tại mấy cảm giác mãnh liệt, hoặc là mấy người có quan hệ tốt với mình, dạng không có gì đặc biệt giống như nam sinh này thì một chút ấn tượng cũng không có từ lâu.

Doãn Manh đành phải cười lại hai tiếng ha ha: "Tôi nhớ á....."

Nam sinh thật sự cũng không tức giận: "Tôi là A Khôn á. Vương Đông Khôn."

Vẫn là một chút ấn tượng cũng không có.

Doãn Manh làm bộ như nhớ ra, vỗ đầu một cái: "A, thì ra là bạn à, đã cao như vậy rồi nhất thời không phản ứng kịp."

Vương Đông Khôn xấu hổ cười một tiếng: "Không lớn sao được....."

Hoa Bội cười khúc khích, cho Vương Đông Khôn một chỗ ngồi.

Nhà Vương Đông Khôn ở gần bên này, cũng chỉ tới phòng vẽ tranh không được mấy lần, tiến độ cũng xấp xỉ Doãn Manh và Hoa Bội, tính tình vẫn không tính là rất hướng nội, vừa vẽ vừa trò chuyện với hai người.

Sau khi cậu ta biết Doãn Manh thi đậu Thập Trung rất là hâm mộ: "Doãn Manh bạn thật là lợi hại á! Bích Thủy chúng ta cũng chỉ có cậu thi đậu à?" Sơ trung tuy rằng Doãn Manh coi như là học tập cũng không tệ lắm, nhưng vẫn chưa tới trình độ đứng nhất toàn trường.

Doãn Manh lắc đầu thật mạnh: "Không có, trường học của chúng tôi còn có học sinh của Bích Thủy đấy."

Vương Đông Khôn gặt đầu một cái, trong lòng cậu ta dù sao cũng hơi có chút không thoải mái, sơ trung thành tích của cậu ta tốt hơn Doãn Manh nhiều, nhưng cũng chỉ thi đậu cao trung phổ thông, mà Doãn Manh lại vào trường thực nghiệm hạng nhất.

Doãn Manh nhìn nét mặt của Vương Đông Khôn, biết cậu ta đối với mình cũng không thân thiện lắm, vì vậy cũng chỉ trò chuyện một chút rồi không nói thêm gì nữa, chuyên tâm bắt đầu vẽ tranh.

Xoa xoa cổ tay hơi mỏi, Doãn Manh vừa ngẩng đầu lên, thì thấy bầu trời ngoài cửa sổ đã lờ mờ, tối rồi.

Cô Tiểu Vương hài lòng khen ngợi: "Mấy ngày nữa các em có thể bắt đầu vẽ ngũ quan (tai, mắt, miệng, mũi và thân mình) rồi. Cứ theo tiến độ này."

Doãn Manh và Hoa Bội nhìn nhau cười một tiếng, đạt được toàn thắng!

Bởi vì thời gian đã khá trễ, lúc Doãn Manh và Hoa Bội ra khỏi phòng vẽ tranh người bên trong đều đi hết sạch, vì vậy hai người dọn dẹp đồ một chút rồi dẹp đường hồi phủ.

Mấy ngày kế tiếp, Doãn Manh và Hoa Bội quả thật chơi đùa vui vẻ trong phòng vẽ tranh. Cho rằng học thật tốt, cô Vương sẽ phụ đạo hướng dẫn thêm kí họa cho bọn họ.

Mỗi ngày hai cô đều đến, cô Tiểu Vương dần dần cũng không hạn chế thời gian của bọn họ, giá tiền nộp một tháng, cả ngày ngâm mình ở phòng vẽ tranh cũng không có vấn đề gì. Về sau hình như thời gian lên lớp của Vương Đông Khôn lệch với Doãn Manh và Hoa Bội, cũng không biết là cố ý hay là vô ý. Chỉ có một lần Doãn Manh và Hoa Bội đến sớm nhìn thấy cậu ta, trừ lần đó ra cũng chưa từng gặp qua nữa.

Đĩ nhiên hai người bọn họ cũng không thật sự nghiêm túc về tranh, khi hai cô nương xúm lại với nhau cùng động não, thế giới cũng sẽ không còn là một màu sắc nữa rồi.

Có một câu nói như thế nào, chỉ có biết rõ bộ mặt thật của đối phương có bao nhiêu xấu xí mới thật sự là bạn thân.....

Thời gian còn sớm, hôm nay chỉ trở lại trường, trình diện lấy sách, nộp bài tập mà thôi.

Kết quả Doãn Manh bởi vì tự trường mà hưng phấn, ra khỏi nhà sớm 40 phút, tới trường học mới khoảng chừng 8 giờ.

Hàn Siêu cầm giấy vệ sinh của Doãn Manh lau cái ghế ngồi một học kỳ không có người nào quét dọn dính đầy bụi bặm, thờ dài nói: "Tớ cảm thấy hôm nay có lẽ là ngày tốt đến sớm nhất của học kỳ này."

Doãn Manh bị bụi bặm tích tụ trong lớp sặc đến nói không ra lời, vội vàng mở cửa sổ thông gió. Sau khi thông gió, không khí tốt hơn nhiều rồi. Cô vòng quanh phòng học đã lâu không tới một vòng.

Thời gian khá sớm, trong trường học vẫn vắng lặng, đột nhiên Doãn Manh quay đầu lại: "Nếu không để ý đến sớm, thì cùng nhau quét dọn phòng học một chút đi, đến lúc đó trực nhật cũng giảm bớt việc. Bụi bặm này thật là quá nhiều!"

Hàn Siêu đầu hàng nhìn Doãn Manh: "Cậu biết tại sao hôm nay tôi tới sớm như vậy không?"

Doãn Manh nghĩ cũng cảm thấy kỳ quái, chẳng nhẽ Hàn Siêu này tại sao có thể có giác ngộ đi học bậc này. Theo lý thuyết vừa nói tới đi học, tên này hẳn là trốn nhanh nhất: "Tại sao?"

Hàn Siêu cười vô lại: "Hắc hắc, lấy bài tập ra."

Doãn Manh:..... Cô biết ngay mà.

Doãn Manh cầm đồ lau dọn quét mảy đường, bắt đầu nhìn Hàn Siêu múa bút thành văn: "Cái đó, tôi muốn hỏi một chút?"

Hàn Siêu cũng không ngẩng đầu lên: "Gi?"

"Nếu tôi không có tới sớm như thế, cậu chép của ai hả?"

Lúc này Hàn Siêu mới ngẩng đầu lên, mày rậm của cậu ta nhíu lại: "Thật ra thì tớ kêu Trịnh Gia Thạc, nhưng tên đó bị kẹt xe rồi."

Doãn Manh nhìn không được đánh rơi khăn lau lên trên mặt Hàn Siêu: "Ui da!"

"Thật xin lỗi, không cẩn thận."

Hàn Siêu bĩu môi: "Ai tin."

Doãn Manh lau chùi xong, Hàn Siêu mới vừa chép xong ngữ văn. Doãn Manh quay sang, kỳ quái nói: "Sao cậu để trống nhiều như vậy?"

Hàn Siêu cười ha ha: "Giáo viên sẽ không nghiêm túc xem đâu, cả lớp nhiều quyền như vậy mà."

Doãn Manh: "Cậu cũng thật quá diễn trò....."

Hàn Siêu tiếp tục múa bút thành văn: "Aiz, nếu không thu thì tốt. Tay cũng sắp gãy rồi."

Doãn Manh đập đập Hàn Siêu: "Viết một thì cứ tới đây giúp tôi kéo cây lau nhà xuống súc một tí. Cậu khỏi phải vội vã chép, Lâm Kha cũng không có viết đấy."

Hàn Siêu vuốt vuốt đầu: "Làm sao cậu biết?"

Doãn Manh ghen hòng, ném cây lau nhà cho cậu ta: "Nhanh đi súc cho tôi."

Hàn Siêu hét cách, tùy tùy tiện tiện cũng không còn để ý đến cái vấn đề này lắm.

Doãn Manh giống như một con sóc trên tàng cây chạy xuống, kéo khăn lau vừa nói chuyện phiếm với Hàn Siêu vừa thu dọn xong bề mặt phòng học.

Cuối cùng có thể tính là chờ được một người đến, thế nhưng cũng không phải là người mà Hàn Siêu chờ cả buổi - Trịnh Gia Thạc, mà là —— Vương Thanh Nhã.

Vương Thanh Nhã thấy một mình Doãn Manh quét dọn, cũng ngại, vội vàng để đồ xuống ghế nhập hàng ngũ quét dọn.

Doãn Manh châm ngòi ly gián: "Ha ha ha, thật ra Trịnh Gia Thạc còn chưa có rời giường đâu! Cậu ta chính là đang gạt cậu, vốn không định cho cậu chép đó."

Hàn Siêu xuy một tiếng: "Tên nhãi Trịnh Gia Thạc này! Chờ cậu ta tới tớ nhất định sẽ trừng trị cậu ta một trận!"

Doãn Manh: "Cậu xem thế nào cảm ơn tôi đi!"

Hàn Siêu vung tay lên: "Mời cậu ăn cơm!"

Từ trước đến nay anh Siêu trả nhân tình cho người ta đều chỉ có một chiêu này.

"Tĩnh tĩnh!" Điện thoại di động của Doãn Mạnh vang lên, cô vẫn không có thói quen điều chỉnh di động về chế độ rung hoặc là yên lặng.

Tin nhắn của Lâm Kha: Hôm nay mấy giờ đến trường?

Doãn Mạnh "Ah" một tiếng: Tôi còn tưởng rằng hôm nay cậu chưa trở lại, thế mà dùng tin nhắn, cậu về đến thành phố B rồi à?

Lâm Kha nhanh chóng trả lời: Vừa tới. Cho nên mấy giờ trở lại trường?

Doãn Mạnh liếc mắt một cái, cậu ta cũng thật là yên tâm, tất cả mọi chuyện đều hỏi cô: 9 giờ.

Đối diện hồi âm: Oh. Tôi bị muộn rồi, nói với giáo viên đừng tôi bị kẹt xe.

Doãn Mạnh:..... Cậu thật đủ bình tĩnh.

Để điện thoại di động xuống, Doãn Mạnh cảm thấy có cái gì đó không đúng. Lau xong cửa sổ mới phản ứng kịp, dù là cao trung, giữa nam nữ cũng có phân biệt chiến tuyến rõ ràng, nếu dễ dàng vượt qua, hoặc là quá thân mật, thì có thể bị truyền ra chút bất quá xi căng đàn cái gì đó. Tại sao Lâm Kha lại không nói với đám anh em của cậu ta, mà nói với cô?

Đây chẳng khác nào nói với cả lớp, Doãn Mạnh và cậu ta không bình thường sao?

Từ trước đến giờ ở phương diện này đầu óc của Doãn Mạnh luôn chậm tám nhịp lần này phản ứng kịp: "Hàn Siêu, Lâm Kha gọi tin nhắn nói cậu ta bị muộn rồi. Bảo cậu nói với giáo viên một tiếng."

Hàn Siêu chép bài tập cũng kịp phản ứng: "Nè? Vậy sao Kha thần không có nói với tớ, mà gọi tin nhắn cho cậu chứ?"

Doãn Mạnh không chút nào khẩn trương bắt đầu nói càn: "Cậu ta vừa tới Bắc Kinh, tín hiệu ở sân bay không tốt lắm, nói gửi cho cậu không biết tại sao vẫn không gửi được, liền gửi cho tôi."

Hàn Siêu "Oh" một tiếng, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Bạn học cùng lớp lục tục đến, một kỳ nghỉ không gặp đều rít nói không ngừng, trải qua nỗ lực của Doãn Mạnh và Vương Thanh Nhã, phòng học đã chỉnh tề đôi mới hoàn toàn.

Lý Lộ bởi vì thi đấu vũ đạo, đến bây giờ vẫn chưa từ Mĩ trở về, có lẽ sau một tuần tựu trường sẽ về đi học luôn.

Trần Tư Đình đập lên tiếng chuông 9 giờ đi vào, xong tới cho Doãn Mạnh một cái ôm thật lớn.

Không lâu sau cô Lý đã tới rồi, chỉ thị mấy nam sinh cao to đi chuyển sách mới.

Hàn Siêu chưa có chép xong bài tập cũng bị gọi đi, mặt ủ mày ê đi theo.

Tùng chổng sách mới được chuyển vào đặt ở trên bàn bục giảng, cô Lý cầm sách bắt đầu phát cho từng tổ.

Các bạn học ngồi ở chỗ ngồi truyền sách, viết tên lên sách mới. Thật ra trong kỳ nghỉ Doãn Mạnh đã xem nội dung sách học kỳ mới tám chín phần rồi, cho nên cũng không tò mò trong sách viết cái gì. Chỉ có điều tên Lâm Kha kia thật là một tên quỷ phiên toái, chỉ vội vã để lại một cái tên cho chính mình còn luống cuống tay chân, chớ nói chi là bảo cậu ta ở lại và viết tên, sau cùng Doãn Mạnh tức giận dùng chút kỹ năng vẽ tranh của một kỳ nghỉ, vẽ một con rùa xấu xí bị đập chết ở trên sách ngữ văn của cậu ta.

Hàn Siêu xoa nhẹ cổ, nghiêng đầu nhìn thấy Lâm Kha còn chưa tới, đột nhiên giống như là sức nhớ ra gì đó hô lên: "Thưa cô! Lâm Kha nói cậu ấy bị kẹt xe, nên tới trễ một chút!"

Cô Lý đang phát sổ sách còn lại ngẩng đầu lên, nhìn Doãn Mạnh một chút, vội vàng nói: "Haiz? Các em không cần chờ sách cho em ấy, em ấy chuyển tới lớp một rồi. Hôm nay hiệu trưởng vừa phê xuống."

"Hả?!?!?" Trong lớp nhốn nháo một trận, hiển nhiên đều không biết chuyện này.

Doãn Mạnh cũng không biết, vừa nghe tin tức này cũng sợ hết hồn.

Hàn Siêu kích động nói: "Làm sao có thể? Kha thần nói không đi."

Phùng Linh Khai cũng gấp gáp: "Lão đại đi chúng ta sống thế nào? Kha thần cứ như vậy bỏ chúng ta sao?"

Các học sinh còn lại nhao nhao bắt đầu nghị luận, cả lớp đều đắm chìm trong cảm xúc "Thần đi rồi làm thế nào bây giờ".

Cô Lý nhú mày, thờ dãi: "Tôi cũng không rõ lắm, dù sao phía trên đã phát thông báo xuống. Chắc chắn là sẽ đi qua."

Hàn Siêu quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt không chút thay đổi của Doãn Manh.

Thực ra Doãn Manh cũng không có cảm giác quá lớn, lớp một đúng là tốt, cô cũng không muốn ngăn cản Lâm Kha đi. Nhưng nếu đi, với quan hệ bạn bè của bọn họ thế này, dù thế nào Lâm Kha cũng phải nói với bọn họ một tiếng chứ? Còn nói với cô xin giúp cậu ta tới trễ một lát? Rốt cuộc có ý gì?

Loại cảm giác bị phản bội kỳ lạ này không cách nào ngăn cản tự nhiên sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Trong lòng Doãn Manh không thoải mái, thật ra mấy người đang ngồi đây cũng không mấy ai thoải mái.

Lúc trước luôn miệng nói sẽ không đi, kết quả một kỳ nghỉ cũng im re chuyện này, cuối cùng chuyển lớp còn là chủ nhiệm lớp thông báo, rốt cuộc là có xem bọn họ là bạn bè hay không?

Lúc này, Doãn Manh vẫn còn suy tư một chút, trước tiên ổn định lòng người đã: "Trước tiên các cậu đừng kích động, nói không chừng Lâm Kha hoàn toàn cũng không biết chuyện này."

Vừa nói như vậy xong, khóe miệng mọi người đều khép lại.

Quả thật rất có thể. Hiểu tính bướng bỉnh của Lâm Kha đều biết, từ trước đến nay Lâm Kha luôn là người không quá để tâm vào chuyện học tập này, nói không chừng có thể vì không đến trường học nói rõ, nhà trường cũng đã sắp xếp xong xuôi.

"Tóm lại, nếu không thì Hàn Siêu cậu gọi điện thoại thử cho Lâm Kha xem?" Trần Tư Đình do dự nói.

Hàn Siêu gật đầu một cái, lấy điện thoại di động ra, gọi đi cả buổi, để điện thoại xuống sờ sờ đầu: "Aiz? Tắt máy."

Doãn Manh vội vàng lấy điện thoại di động ra: "Cậu ta dùng một số điện thoại toàn cầu khác."

Tính bất quáị ngờ vực của Hàn Siêu nổi lên: "Tớ đều không biết, làm sao cậu biết?"

Doãn Manh: "Hiện tại cái nào quan trọng hơn?"

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, không đợi Doãn Manh gọi đi, ở cửa đã truyền đến tiếng bước chân: "Bảo cáo!"

Cô Lý còn chưa lên tiếng, Lâm Kha liền phong trần mặt mũi tiến vào.

Dưới ánh mắt mãnh liệt của mọi người, bình thân ung dung ngồi xuống chỗ trống ở phía sau Doãn Manh.

Cô Lý ngưng ngưng khụ khụ hai tiếng: "Lâm Kha, thông báo chuyển lớp của em đã phê xuống, có thể đi lớp 1 rồi."

Lâm Kha nghi hoặc ngẩng đầu lên: "Hả? Nhưng em đã tìm hiệu trưởng nói chuyện em không đi. Lúc đó ông ấy đồng ý."

Cô Lý có chút rầu rĩ: "Tôi không rõ lắm, nhưng thông báo này đã phê xuống..... Nếu không thì bây giờ em đi tìm văn phòng quản lý học sinh ở phía trên hỏi một chút?"

Lâm Kha gật đầu một cái, đúng lúc quay đầu lại ném cho Doãn Manh một ánh mắt, cảm thông báo đi ra ngoài.

Cô Lý thờ dãi tiếp tục phát sách, xem ra dường như đã biết nội tình gì rồi. Học sinh lớp 7 bây giờ thoát nhìn hơi có cảm giác bàng hoàng.

Trong chốc lát sau, Lâm Kha trở lại.

Cô Lý hỏi: "Như thế nào?"

Lâm Kha phát phát tay: "Thưa cô, không sao."

Không sao là ý gì? Là cậu ta chuyển đi lớp một, hay là nói cậu ta thuyết phục được cấp trên ở lại lớp 7?

Lâm Kha dùng hành động biểu đạt kết quả. Cậu ta ngồi bất động ở tại chỗ.

Cô Lý cũng không mở miệng nói gì nữa, thoát nhìn thái độ cũng không muốn tham dự vào chuyện này lắm.

Hàn Siêu chuyên gia rắc rối không nhận được hỏi tới: "Kha thần, tình hình thế nào á?"

Lâm Kha kiểm tra sách giáo khoa Doãn Mạnh "Ký nhận" cho cậu ta: "Hiệu trưởng đồng ý rồi. Nhưng chủ nhiệm hành chính tổng hợp không đồng ý, tự ý điều tôi đến lớp một rồi."

Hàn Siêu kinh ngạc, dùng sức vỗ vỗ bả vai Lâm Kha: "Lợi hại á! Kha thần! Cậu dám ương bướng cùng chủ nhiệm hành chính tổng hợp Hùng hắc?"

Chủ nhiệm Hùng người như họ, mặc dù là phụ nữ nhưng tính tình cứng rắn hơn đàn ông, nói một không hai tính tình bảo thủ rất nhiều giáo viên đều không chịu đựng nổi.

Lâm Kha gạt tay Hàn Siêu ra: "Không có á. Cô giáo kia nói chuyển lớp không phải mặc theo ý muốn của tôi, là luật lệ. Hơn nữa hồ sơ của tôi đã sắp xếp sang lớp một rồi, học kỳ này cũng không đổi được, có dị nghị thì bảo mẹ tôi đến tìm cô ấy."

Hàn Siêu nghẹn họng lại: "Mẹ nó, vậy làm sao bây giờ? Để cho mẹ cậu đi tìm cô ấy hả!" Hàn Siêu cũng biết Emma – mẹ Lâm Kha chính là người rất năng động, lực chiến đấu cực cao.

Lâm Kha lăm bằm: "Tìm con khi, bà ấy ở nước ngoài. Chút chuyện này đi làm phiền bà ấy còn không nói chết tôi."

Doãn Mạnh: "Vậy bây giờ cậu làm thế nào? Muốn đi lớp một sao?"

Lâm Kha nhắc chân lên, quăng cho Doãn Mạnh một ánh mắt khinh thường: "Đi lớp một cái gì. Tôi đi hay không là do tôi quyết định, tôi ở ỳ chỗ này, chỉ cần không quá mức, bọn họ có thể làm gì? Cùng lắm thì cho tôi thông báo phê bình, tôi sợ cái này sao?"

Doãn Mạnh cười một tiếng ha ha, cô đứng là xem thường Lâm Kha. Cái tên này từ trước đến giờ chưa từng xem mình là học sinh giỏi, kỷ luật vân vân cũng chỉ là cho chủ nhiệm lớp mặt mũi mà thôi ~

Hàn Siêu bội phục nhìn Lâm Kha một cái: "Không đúng, vậy cậu thế này thì tên của cậu ở học kỳ này không chuyển tới lớp chúng ta sao?"

Trần Tư Đình cười xuy một cái nói: "Buồn cười, cơ bản là chủ nhiệm Hùng viện cớ không muốn cho Lâm Kha đổi lại thôi, cũng để lừa mặt hàng ngu dốt như cậu vậy. Theo tớ nói, cơ bản là lúc trước Hùng Linh kia không nên để cho Lâm Kha đi lớp một, hiệu trưởng kia của chúng ta hoàn toàn lười phải trông nom loại chuyện như vậy."

Doãn Mạnh cười ha ha. Nghĩ thầm, đây là cái cớ lừa học sinh bình thường. Nếu là học sinh bình thường, làm sao dám đối nghịch với chủ nhiệm lớp, vừa nghe cứng rắn thế này, nhiều lắm là oán thầm mấy ngày liền thuận theo. Đáng tiếc đụng phải Lâm Kha không sợ trời không sợ đất, bản thân mình là lớn nhất, mà cũng bắt đầu từ phương diện tình cảm mà nói, cô Lý có thể quản được cậu ta một chút. Nhưng trước mắt xem ra, chủ nhiệm Hùng làm chuyện này cũng không nói, cô Lý vừa nghe giảng co, thì hoàn toàn không có xu hướng đứng ở trên lập trường của chủ nhiệm Hùng, ngược lại chẳng quan tâm, vừa nhìn là biết là giả bộ không biết, tư thế cường ngạnh chống cự tới cùng.

Nhưng không thể phủ nhận, Lâm Kha làm việc quá tốt. Chuyện không chuyển lớp này, nhiều lắm tên của cậu ta ở lớp 1 coi như là vắng mặt, lâu dài cũng không thể bởi vì chuyện này cho Lâm Kha nghỉ học. Dù nói thế nào, trường học đều đang cần học sinh học giỏi, còn dựa vào mấy người này để tranh thứ bậc trong thành phố chứ! Chỉ cần không làm chuyện gì quá đáng, làm sao ngu đến mức đuổi ra ngoài tặng cho người khác?

Doãn Mạnh cũng có thể suy nghĩ ra vấn đề này, tất nhiên Lâm Kha không thể nào không nghĩ ra.

Cho nên hiện tại cậu ta không lo ngại gì đình đặc bắt đầu sắp xếp lại sách mới như vậy. Thật ra thì cậu ta cũng không có gì để sắp xếp lại, sách tới đã có Doãn Mạnh sắp xếp trật tự từ nhỏ đến lớn sắp hàng chính tề, tên cũng đã viết xong, hầu hạ này được gọi là chu toàn đúng mực. Đại gia Lâm Kha chỉ cần lật một cái bầy tỏ hài lòng là được rồi. Trên thực tế, đại gia cậu ta đang cố gắng khép lại khóa miệng đang nhếch lên của mình, làm ra vẻ tập mãi thành quen, đáng tiếc vẫn lộ ra đầu mối.

Trần Tư Đình quay đầu lại: "Kha thần, sao cậu cười vui vẻ thế? Đối chọi với chủ nhiệm Hùng làm cho cậu vui mừng như thế à."

Lâm Kha "Hừ" một tiếng không nói gì, nghĩ thầm, bà lão kia nói gì cũng không thể làm cho tâm tình của cậu ta có mấy cọng lông biến hóa ~

Hàn Siêu còn đắm chìm trong hành động Lâm Kha bỏ đi đối kháng với cấp trên nói không ra lời. Cô Lý đã phát xong sách vở tay một cái, giống như nói chuyện phiếm bắt đầu nói một vài hạng mục công việc cần chú ý trong học kỳ mới, sau khi nói xong chuyện vặt vãnh bèn tổng kết lại: "Được rồi, vậy hôm nay tới đây, ủy viên tuyên truyền và ủy viên văn hóa mang kỳ báo bảng đầu tiên ra về đi, chủ đề là tự trường. Sau đó vệ sinh tổ thứ nhất quét dọn một chút..... Chàng qua tôi thấy đã thật sạch sẽ rồi, trước khi tôi vào phòng học đã nhìn thấy Doãn Mạnh và Vương Thanh Nhã đang dọn dẹp, đây đều là công lao nỗ lực của các em ấy....."

Lời còn chưa nói hết, phía dưới Hàn Siêu đã dẫn theo đám học sinh vỗ tay rồi.

Sau khi cô Lý biểu dương Doãn Mạnh và Vương Thanh Nhã xong, còn nói: "Vậy, tôi thấy hôm nay tới đây thôi. Một lát nữa 10 giờ, ủy ban thể thao tổ chức đến hội trường lớn làm lễ tự trường, tôi sắp có buổi hội nghị nhỏ, các em còn có vấn đề gì muốn hỏi tôi không?"

Hàn Siêu nhanh chóng giao tay: "Thưa cô! Chúng ta còn chưa thu bài tập!"

Cô Lý kinh ngạc một chút: "Ồ, Hàn Siêu, em tích cực như vậy thật đúng là hiếm thấy ah! Bài tập của tôi chính là để mọi người ôn tập ngữ văn, ngữ văn là

phải cũng cố rồi mới biết mới, không cũng cố là không nắm được. Chủ yếu là làm cho mình, không phải cho tôi, chỉ thu 5 bài ghi chép tuần, còn lại cũng không cần thu."

Hàn Siêu tròn tròn cặp mắt, cậu ta giăng co một buổi sáng, ngữ văn cái gì cũng viết xong, chỉ là không có chép ghi chép tuần, không ngờ giáo viên lại chọn thu cái này!!! Thật là! Chẳng lẽ là nộp giấy trắng sao?!?!

Doãn Mạnh thiếu chút nữa cười nghiêng ngả, tên này không có làm bài tập còn hỏi, quả thực là tự chui đầu vào lưới ah!

"Mẹ nó!" Hàn Siêu tức giận đến hỉ mũi tròn mắt, Lâm Kha nhìn điệu bộ này của cậu ta liền vui vẻ, vui sướng khi người gặp họa cười cả buổi.

Hàn Siêu vừa nhìn thấy vẻ mặt này của Lâm Kha, lại nhớ tới tên này cũng là một chữ cũng không động, một chút cũng không có thua thiệt, liền tức thiếu chút nữa nhảy dựng lên độc đầu: "Hừ, (ノ^_^)ノ, tớ bảo Mạnh Mạnh không cho cậu mượn chép!"

Thật ra Lâm Kha vốn không có ý định chép bài tập, trên đầu cậu ta đang vác cái tội danh "Kháng chỉ bất tuân", còn sợ gì làm hay không làm bài tập? Nhưng vừa nghe Hàn Siêu thể mà lại lấy Doãn Mạnh ra uy hiếp, bèn phản chấn lên, trực tiếp kéo lấy tóc của Doãn Mạnh: "Cậu nói cho ai mượn?"

Doãn Mạnh đang chuyên tâm thu xếp sách vở đầu đầu nhói, hít một tiếng, cái tên này như thế nào lại học kéo tóc giống như Hậu Nghiêu Sở rồi!

"Tất cả đều cho, tất cả đều cho!"

Doãn Mạnh muốn lấy lòng cả hai không biết lời kia vừa thốt ra vừa vặn chọc cho cả người Lâm Kha không thoải mái, cậu ta vừa để tay xuống, cười một tiếng, có chút âm dương quái khí: "Doãn Mạnh cậu thật là nghĩ một đằng nói một nẻo á."

Doãn Mạnh quay đầu lại: "Hai cậu đầu của hai anh cậu, đừng kéo tôi vào."

Lâm Kha híp hai mắt lại: "Rõ ràng cậu cho Hàn Siêu mượn chép từ sáng sớm, tên này không chỉ không có chép xong còn hỏi tới hỏi lui làm cậu phiền, thật ra thì cậu hoàn toàn không muốn cho cậu ta mượn ấy nhỉ!"

Doãn Mạnh hắc một tiếng: "Tình tình tôi làm sao không tốt như vậy?"

Hàn Siêu: "Lâm Kha cậu lại giờ trò xấu, thế mà lại châm ngòi ly gián!"

"Châm ngòi ly gián đầu tiên cũng phải xem các cậu ah, Doãn Mạnh lập trường rất không kiên định, vừa nói liền cho tất cả, dễ nhận thấy không phải loại người như cậu nói ah. Hàn Siêu ~" Lâm Kha thành thạo, mặt mày tươi cười.

"Đủ rồi đủ rồi, các cậu đã mấy tuổi rồi." Doãn Mạnh thật sự nhìn không nổi loại đối thoại giống như "Cung Tâm Kế" này, lên tiếng cắt ngang, "Muốn chép thì chép nhanh đi, nói nhảm nữa tất cả đều không cho mượn!"

Hàn Siêu nghe xong lời này bèn ngậm miệng lại, nhưng đối với Lâm Kha thì cũng không đủ dùng.

Lâm Kha bĩu môi một cái, vừa muốn bắt đầu "Phát công" về phía Doãn Mạnh, một hồi chuông dễ nghe vang lên giải cứu Doãn Mạnh vừa mới tự trường liên sống trong đầu sôi lửa bỏng.

Trịnh Gia Thạc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đứng lên: "Mọi người, chúng ta xuống lầu tập họp trước hội trường lớn rồi đi vào nhé!"

Vừa nói xong, dân chúng lớp 7 rồi rít đứng lên, để cặp sách xuống đi xuống lầu.

Có mấy nam sinh tới an ủi Lâm Kha, cùng Lâm Kha vừa trò chuyện vừa đi ra khỏi lớp. Doãn Mạnh và Trần Tư Đình đi theo phía sau nam sinh, đang trò chuyện chút chuyện lý thú của nghi đồng, thì Trần Tư Đình đột nhiên kinh ngạc nhìn, kéo kéo vạt áo Doãn Mạnh: "Mạnh Mạnh! Cậu xem?"

"Gi?" Doãn Mạnh hoàn hồn.

Con người của Trần Tư Đình cũng sắp trùng ra ngoài: "Cậu xem á! Kha thần!"

Doãn Mạnh bị Trần Tư Đình hô to không thể không ngẩng đầu nhìn, nhưng trừ nhìn thấy mấy nam sinh chiều cao "Cao vút trong mây" ra thì không thu hoạch được gì: "Làm sao vậy?"

Trần Tư Đình không hiểu tại sao Doãn Mạnh có thể chậm lụt như vậy: "Cậu ngốc sao? Không nhìn thấy Kha thần và Lương Vĩ Kiệt cao như nhau, chỉ lùn hơn anh Siêu một chút sao?"

Lương Vĩ Kiệt chưa tính là nam sinh quen thuộc với bang phái kia của Hàn Siêu, nhưng học thần ai cũng yêu á, cái này cũng không thể ngăn cản người ta lấy lòng Lâm Kha.

Nam sinh này ở trong lớp cũng không có gì đặc biệt, cũng là ủy viên tuyên truyền, tính cách có chút bảo thủ, chiều cao cũng không thấp, nhìn thế nào cũng phải chừng 1 mét 8. Chiều cao này đối với loại "Người thấp bé" Doãn Mạnh Trần Tư Đình, đương nhiên chính là sinh vật cao vút trong mây.

Mà Lâm Kha kia từ trước đến giờ đều bị mọi người gọi tới gọi đi "Nhóc lùn này, nhóc lùn nọ", thế mà không thấp nữa?

Doãn Mạnh được Trần Tư Đình nhắc nhở cũng kịp phản ứng, Lâm Kha thể mà cao 1 mét 8 rồi?

Thật là một kỳ tích, mặc dù gần như tất cả nam sinh đều tự nói với mình là, sự khác biệt vẫn còn rất lớn. Nhưng kỳ nhân Lâm Kha này, ở trong lòng Doãn Mạnh vẫn dừng lại như cũ, cho nên thế nào cũng không kịp phản ứng với sự thật nhóc lùn đã cao lên này.

Hai người đang nói chuyện, Lâm Kha đã xuống cầu thang xong quay đầu lại, đúng lúc ánh mắt chạm phải Doãn Mạnh đang đứng chần ngán bên trên bậc thang, nhìn thẳng tới: "Cậu phát ngốc gì vậy?"

Đầu óc Doãn Mạnh bùm nổ tung, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Khi một người đã không còn tồn tại nhược điểm, vậy người bạn nhỏ còn có thể cùng nhau đùa giỡn hay không?!?!?

Ặc ặc ặc!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Thật ra thì không chỉ một mình Doãn Mạnh cảm nhận được áp lực của chiều cao, Hàn Siêu ngay từ khi bắt đầu đã cảm thấy Lâm Kha có gì đó không đúng, nhưng thế nào cũng suy nghĩ không ra được vấn đề xuất phát từ đâu.

Một bên lỗ tai mơ hồ nghe được Trần Tư Đình và Doãn Mạnh thảo luận về chiều cao của Lâm Kha, mới phản ứng kịp, thì ra là chiều cao có vấn đề: "Mẹ nó! Kha thần, chiều cao của cậu vượt lên khá nhanh ah! Đều sắp vượt qua 1m8 rồi!"

Lâm Kha lạnh lùng nhìn thoáng qua: "Chỉ bằng cậu tôi còn phải gấp gấp đuổi kịp chiều cao sao?" Ngụ ý, vượt qua cậu ta là chuyện sớm hay muộn.

Hàn Siêu kích động: "Cừ thật, chẳng lẽ cậu còn muốn cao hơn 1m8 sao?" Không ngờ tới trong tương lai không lâu sau, lời này trở thành sấm. Chỉ có điều hiện tại anh Siêu cũng không biết chuyện chiều cao này không ngăn cản được giống như nước chảy, biện bạch xong rồi còn dương dương đắc ý nhìn Lâm Kha.

Lâm Kha có lẽ là lười phải cãi cọ với Hàn Siêu ngại thơ về loại chuyện không có ý nghĩa này, kéo Doãn Mạnh còn đang ngẩn ra: "Nói chuyện với cậu đó, sao không có phản ứng?"

Doãn Mạnh đi xuống cầu thang, vòng quanh cái người cao to này một vòng, rồi lại nhìn về phía Trần Tư Đình đang bắt đầu đi đến, đột nhiên cảm thấy không "Kết thúc tình đồng đội" thì có lỗi với chính mình rồi. Giọng nói của cô mang theo chua xót: "Kha thần đây là cậu phản công tập kích ah, một kỳ nghỉ liền vọt đến 1 mét 8 rồi."

Lâm Kha sờ sờ đầu, cao hơn quả thật cậu ta rất vui, nhưng không biết vì sao từ trong lời nói của Doãn Mạnh nghe được một tia "Tuyệt vọng", ngay lập tức rất có mặt nói: "Không có, còn kém vài centimet!"

Nói xong Hàn Siêu liền chen miệng vào: "1m8 đã nói rồi! Làm sao có thể một kỳ nghỉ lại đạt được 1m8 um um um um!"

Còn chưa nói hết thăng nhĩ này đã bị Lương Vĩ Kiệt bịt miệng kéo đi.

Được Lâm Kha "An ủi" trá hình Doãn Mạnh vẫn không có cảm nhận được bất kỳ an ủi nào.

Mấy tháng làm bạn thân với Doãn Mạnh đương nhiên Trần Tư Đình biết rõ tính tình của Doãn Mạnh, vừa nhìn cô liền hiểu rõ trong lòng nghĩ gì?!, vội vàng túm Doãn Mạnh qua an ủi: "Cậu nghĩ vớ vẩn gì vậy! Đến 23 còn vọt một chuôi mà ~"

Làm một thành viên trong đại quân trùng sinh đương nhiên Doãn Mạnh biết cô tuyệt đối không thuộc về loại hình đến 23 vọt một chuôi, ngược lại cao vừa được thì nên thỏa mãn. Nói cho cùng ba Doãn mẹ Doãn đều không phải là người "Cao", cô cũng không có khả năng đột biến gene.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Kha cao lớn, Doãn Mạnh ít nhiều gì sẽ có một chút khó chịu.

Cho nên khi một đám người cao lớn nói với cô: "Cậu cũng có thể cao lớn nên đừng có buồn." Lúc đó, cô đứng ở trong tầm mắt người khác mắt nhìn xuống chỉ có thể cảm nhận được ác ý đầy đặc của hiện thực thế giới này.

Vẫn chưa có hoàn toàn từ trong sự thật "Trở thành người lùn duy nhất" này đi ra, Doãn Mạnh đã đi theo đại đội ngũ lớp 7 vào buổi lễ tựu trường ở hội trường lớn.

Mấy học trường học tỷ khóa trên trợ giúp giáo viên sắp xếp vị trí, năm nhất cao nhất đương nhiên ở phía trước nhất. Nhưng vị trí lớp 7 thì khá sát ở phía sau, lớp bọn họ chia làm mấy hàng vào chỗ ngồi.

Giáo viên liền buông tay mặc kệ, đám học sinh tự mình lôi kéo bạn mình ngồi tùy ý.

Doãn Manh, Trần Tư Đình, Lâm Kha, Hàn Siêu và Phùng Linh Khải đứng lúc chiếm vị trí hàng đầu tiên. Vốn thằng nhãi Hàn Siêu này vẫn còn đang khoái chí với tốc độ chiếm chỗ trác tuyệt của mình, không ngờ tiếng chuông vừa vang lên, bắt đầu buổi lễ tựu trường mới phát giác ra mình là một tên lạnh chanh ngu ngốc!

Bàn về cái gì nhàm chán nhất trên thế giới thì chính là —— buổi lễ tựu trường!

Nếu như ra sân thể dục kéo cò mà nói, tốt xấu gì còn có một tia hi vọng, suy cho cùng cũng chỉ có 20 phút, mọi người đánh nhanh thắng nhanh. Nhưng buổi lễ tựu trường rõ ràng sẽ không thích ý như vậy! Bắt đầu từ mười giờ đến mười hai giờ kết thúc, trong này cũng không có nói chuyện quan trọng không thể không nghe gì, nhưng có chuyện người thay nhau đi lên nói một vài chuyện có hay không đều được.

Hàn Siêu chọn chỗ ngồi không riêng gì tự gây nghịet, còn ảnh hưởng đến Doãn Manh, Trần Tư Đình bọn họ. Hàng đầu tiên như thế rõ ràng phơi bày ở trong phạm vi tầm mắt cô Lý chủ nhiệm lớp, làm cho những người khác nói thế nào, bọn Doãn Manh đều không thể không ngậm miệng nghe phía trên phát biểu.

Thế nhưng phát biểu không có nghe vào lỗ tai, người ở bên trong hội trường lớn đều buồn ngủ.

Nhất định là hệ thống lò sưởi mờ quá đủ! Ừm! Nhất định là như vậy.

Không lâu sau, ngay cả học sinh giỏi nghiêm túc dốc lòng cầu học như Doãn Manh đều có chút hold không ngừng, chớ nói chi là loại hình hay nhảy nhót như Hàn Siêu, qua không được bao lâu thì gục xuống không dậy nổi.

Trần Tư Đình trút giận túm lấy mấy cọng tóc của Hàn Siêu, cũng không làm cho thằng nhóc này tỉnh lại, ngược lại ngủ càng say hơn, không bao lâu sau miệng liền truyền đến tiếng bẹp bẹp.

Không lâu sau nữa, tiếng ngáy "Khò khè" vang lên rồi.

Trần Tư Đình nhìn có chút hả hê cười hô hô, Lâm Kha Phùng Linh Khải chỉ sợ thiên hạ không loạn dùng bút lông Trần Tư Đình mang theo quẹt lên lỗ mũi Hàn Siêu, mọi người chung quanh che miệng cười lên.

Doãn Manh ra sức nhịn cười, làm bộ như không nhìn thấy. Nhưng hỏa nhãn kim tinh của cô Lý rốt cuộc nhìn rõ mọi việc, cũng không lâu sau liền rõ ràng động tĩnh bên này, đi tới.

Lâm Kha nhắc chân lên, ngã về phía chỗ ngồi bên này của Doãn Manh, cầm vở ghi chép của Doãn Manh lên, làm bộ như đang sao chép. Bên kia Phùng Linh Khải cũng tỉnh vô cùng, lấy tay chống lên cầm, khẽ hô một tiếng: "Trật tự".

Kết quả là cả đám giúp nhau làm chuyện xấu, không có một ai có ý muốn đánh thức Hàn Siêu dậy. Cũng chỉ có thuần lương như Doãn Manh, cách cái chân to của Lâm Kha đạp Hàn Siêu một cái ý đồ đánh thức cậu ta, không biết cái tên này ngủ say như chết, hay là Doãn Manh đá quá nhẹ, hoàn toàn không có phản ứng. Doãn Manh thờ dài, kéo Lâm Kha, dùng nét mặt ý bảo nhanh lên.

Lâm Kha không quá tình nguyện, nhưng vẫn xích qua. Duỗi chân một cái, giống như là vì trả thù Hàn Siêu cười nhạo cậu ta lùn, hung hăng đạp một cước.

Lại không nghĩ rằng, uy lực của cú đạp này không thể khinh thường, đạp cho Hàn Siêu sắp bay lên trên nóc phòng luôn rồi! Chỉ nghe một tiếng hét "Ui da", Hàn Siêu nhảy dựng lên.

Có lẽ toàn bộ hội trường đều nghe tiếng hét của Hàn Siêu, rồi rít quay đầu lại nhìn. Mọi người quay đầu lại nhìn, cô Lý cũng rất lúng túng ah! Cô đi tới theo ý định ban đầu là vì gọi Hàn Siêu, cũng không phải là muốn dân chúng vây xem, đáng tiếc Lâm Kha đá tương đối bí mật, lấy góc độ của Lý hoàn toàn không có nhìn thấy quá trình đầu sỏ thực hiện, vì vậy đối mặt với gương mặt phốt tỉnh của Lâm Kha cũng không hoài nghi, đành phải vỗ đầu Hàn Siêu một cái, nhắc nhở cậu ta nhỏ giọng liền thôi.

Cũng may đứng ở trên bục phát biểu là một vị giáo sư già về hưu được mời về, lỗ tai không tốt lắm, cho nên cũng không có dừng bài phát biểu "Không biết đang nói nói gì" của ông ta, không ngừng gật đầu chậm chạp thôi miên nhớ tới bản thảo.

Hàn Siêu gật đầu với cô Lý bảo đảm sẽ không tái phạm, chờ cô Lý vừa đi, liền nghiêm mặt bắt đầu chỉnh phạt rồi. Mặc dù cậu ta không biết ai đá cậu ta, nhưng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết ngồi gần cậu ta là Lâm Kha hoặc là Phùng Linh Khải.

Hàn Siêu về mặt hoài nghi nhìn hai bên một chút, Phùng Linh Khải và Lâm Kha vốn là một phái bình tĩnh. Tiếp đó, Hàn Siêu học khôn ra, ném ánh mắt cho Doãn Manh.

Doãn Manh mục kích (nhìn thấy tận mắt) cả quá trình bị ánh mắt oán niệm của Hàn Siêu trừng trong lòng trống rỗng, vừa muốn mở miệng, ngón út cái tay cầm vở của Lâm Kha lắc lư giống như uy hiếp.

Doãn Manh "Ừc" nuốt ngụm nước miếng, cuối cùng không còn tôn nghiêm gì nữa nói: "Tôi không nhìn thấy."

Lâm Kha rất không hài lòng, lấy tay chà đạp vở của Doãn Manh, nhất định không trả lại cho cô.

Doãn Manh: không trả thì không trả hử ~ (͡ ▽ ͜) ~ chỉ cần đừng tìm cô điều tra nữa là được!

Sau đó ngọn lửa chiến tranh liền lan đến trên người người đang xem trò vui Trần Tư Đình, Trần Tư Đình sửng sốt, cô thật sự không rõ lắm, nhưng vừa rồi nhìn thấy Phùng Linh Khải có chút động tĩnh, hơn nữa Phùng Linh Khải kể từ khi nghe nói cô chia tay rục rịch ngóc đầu dậy, có lúc quấy rầy cô có chút phiền. Nguyên tắc làm người của Trần Tư Đình trước tới nay luôn là: có tiền, tùy hứng! Lập tức không chịu trách nhiệm nói: "Tớ nhìn thấy hình như là Phùng Linh Khải!"

Phùng Linh Khải bị nữ thần chỉ điểm, mắt đều tròn tròn, sắp uất ức đến nhà bà ngoại: "Tớ mẹ nó! Tớ! Tớ! Tớ rõ ràng không có, rõ ràng là Lâm Kha! Cậu đây là tròn mắt nói láo á!"

Vốn Hàn Siêu hoài nghi nghiêng về thằng nhãi Lâm Kha này, chung quy Lâm Kha mặc dù thoát nhìn thì thuần lương, nhưng bản chất lại đen tối tận trời. Làm một sinh vật đơn bào, Hàn Siêu ít hoặc nhiều gì cũng có chút cảm ứng.

Nhưng chỉ một câu "Chỉ điểm" của Trần Tư Đình, lý trí gì cũng không có rồi!

Cậu ta lại tiếp tục suy ngẫm trong đầu, loại người như Trần Tư Đình luôn kiêu ngạo tất sẽ không nói dối, huống chi Phùng Linh Khải vốn cũng không phải là thứ tốt gì!

Phùng Linh Khải bị vu hãm mấy trăm cái miệng cũng nói không rõ ràng: "Tớ thật sự không có! Doãn Manh! Cậu nhìn thấy, cậu nói đi!"

Phùng Linh Khải thật sự rất đáng thương, Doãn Manh nhìn không đành lòng, vừa muốn mở miệng giải thích, lại không nghĩ rằng Lâm Kha bên cạnh nhếch khóe miệng lên, đưa tay chồng lên tay Doãn Manh, chặt chẽ bao bọc lại.

Dọa Doãn Manh sợ đến mức một hơi nghẹn ở cửa miệng, không dám nói gì ra ngoài.

Cho nên khi trên bục vừa nói kết thúc, Phùng Linh Khải giống như cái mộng bén lửa xông ra ngoài. Hàn Siêu chà sát tay cả buổi dĩ nhiên là như tên rời cung xông ra báo thù. Toàn bộ đồng bào lớp 7 đã quen với trò khôi hài này, ước chừng trong lúc các học sinh lớp khác vẫn còn đang nhìn chăm chú mà coi tất cả đều là những người chưa từng thấy qua "Cảnh đời".

Mà bên trong hội trường lớn nhón nha nhón nháo ồn ào, đầu óc Doãn Manh hoàn toàn là tia ánh sáng trắng, vươn tay muốn bắt Lâm Kha ra, lại không nghĩ rằng một chút cũng không gát ra được, ngược lại Lâm Kha ưỡn mặt mỉm cười nhìn cô.

Cho tới nay, Lâm Kha chưa từng làm ra hành động quá đáng gì, cho nên đối với hành động cố ý mập mờ của cậu ta Doãn Manh đều làm như không thấy, cái nắm tay quá giới hạn này, có vẻ rất là đột ngột.

Doãn Manh cũng không nóng nảy, cô đã sống lại một lần, cần gì phải để ý cái nhìn của người khác. Nghĩ tới đây, cô nhướn lông mày lên, khẽ cười nói, thật giống như đối với hành động tiếp theo của Lâm Kha rõ như lòng bàn tay: "Cậu muốn làm gì?"

Lâm Kha vừa thấy phản ứng này của Doãn Manh, vẻ mặt lạnh nhạt xuống, lần này cậu ta không có cố chấp nắm tay Doãn Manh nữa, thay vào đó chủ động buông ra: "Không có gì. Sợ cậu nói càn."

Vừa nghe thấy câu trả lời này, Doãn Manh mới hài lòng gật đầu một cái, chỉ cần không đâm thủng tầng cửa sổ này, thế nào cũng đều dễ nói.

Doãn Manh xoay người đi tìm Trần Tư Đình, để lại Lâm Kha vẻ mặt nghi hoặc.

Cậu ta biết Doãn Manh đối với cậu ta không có ý kia, cho nên vẫn luôn cố gắng làm cho Doãn Manh đi theo lộ tuyến của cậu ta, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày tới trong lòng bàn tay cậu ta. Nhưng mặt ngoài thoát nhìn Doãn Manh không có chút phản kháng nào, trên thực tế không chút nào đi theo phương hướng của cậu ta nghĩ, cho nên rốt cuộc là tại sao? Chẳng lẽ là lộ tuyến của cậu ta có sai sót?

Làm một cô bé cao trung, tâm phòng bị của cô ấy không khỏi cũng quá nặng thì phải?

Lâm Kha bóp bóp ấn đường, cậu ta vẫn luôn cảm thấy trong cái vòng nhỏ hẹp quan hệ tốt của bọn họ này, Doãn Manh là người dễ hiểu nhất. Nhưng không ngờ, hôm nay trong ánh mắt của cô cậu ta phát hiện, cô hoàn toàn là người khó nắm bắt nhất, khó giải quyết nhất trong đám bọn họ!

Cô ấy hoàn toàn không có tuyến tình cảm này á!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Doãn Manh dùng bình giữ nhiệt nhận nước nóng, chậm rãi thổi cho bớt nóng, ngửi hơi nóng bốc lên, cuối cùng vẫn lo ngại còn quá nóng không có nhấp

một hộp.

Thật ra thì, thời tiết tháng 3 không coi là lạnh. Có rất ít học sinh mang theo bình giữ nhiệt đi lấy nước nóng, thời tiết vừa ấm áp một chút, thể giới đã tràn ngập nước ngọt, nước trái cây.

Đáng tiếc, cho dù Doãn Manh lại dùng khuôn mặt Loli bán manh, thì bản tính của một phụ nữ hơn 30 tuổi bộc lộ ra từng phút trong cô luôn không thể mất đi. Ví dụ như, “Thối xấu” ôm bình nước sôi pha trà.

Buổi trưa nghỉ trưa, bình thường nam sinh đều chạy đi chơi bóng rổ, nữ sinh cũng tham gia đủ loại hoạt động. Doãn Manh vốn theo thường lệ thứ ba thứ tư đi phòng hoạt động của xã đoàn, nhưng hôm nay cô Vương số học cho thêm một trang bài thi, làm học bá, đương nhiên cô vì bài thi mà vứt bỏ bạn hữu chứ sao? (▽) ~

Doãn Manh mới vừa lắc lắc cho lá trà ngâm tàn ra, đã nhìn thấy Lâm Kha xụ mặt đi vào.

"Sao vậy? Sao trưng ra khuôn mặt khổ qua." Doãn Manh không để ý hỏi.

Lâm Kha liếc mắt nhìn cô một cái."Không có việc gì."

Sự kiện “Đổi đầu” giữa Lâm Kha và chủ nhiệm Hùng đã cách một tuần, bất kỳ động tĩnh nào cũng không có.

Chỉ có điều Hoa Bội đã từng chạy tới nói với Doãn Manh, trong danh sách điểm danh lớp bọn họ vẫn có tên của Lâm Kha, cho tới bây giờ đều ghi vắng mặt.

Nhưng cũng không biết là chủ nhiệm lớp thủ đoạn trác tuyệt hay là nguyên nhân gì khác, trong hệ thống lớp 7 vẫn bảo lưu tên của Lâm Kha. Cho nên phần lớn học sinh cũng nháo nhào không rõ ràng rốt cuộc là tình huống gì.

Cảm thấy chuyện Lâm Kha này, hoàn toàn trở thành con sóng ngầm mãnh liệt chảy giữa các giáo viên trong trường học. Mặc dù chuyện cụ thể Doãn Manh cũng không rõ ràng lắm, nhưng chuyện Lâm Kha này coi như cảm cực được rồi.

Chủ nhiệm Hùng cũng không có biểu hiện bình tĩnh giống như ngoài mặt, ngược lại hơi có chút nhúc nhủ đầu. Cô cũng không phải là người không nói phải trái, Lâm Kha càng không phải là dạng nhân vật lưu manh du côn hút thuốc uống rượu đánh nhau phá hoại danh tiếng của trường học, cho nên cô chính là không hiểu, theo lý mà nói học sinh học giỏi bình thường càng phải nghe lời thầy cô, nhưng nói tới Lâm Kha thì lại cứng rắn không theo lẽ thường như vậy.

Cô không muốn thả Lâm Kha về lớp trước dễ dàng như vậy, thứ nhất là không muốn mở ra tiền lệ để tự học sinh định đoạt, thứ hai là Lâm Kha khiêu chiến tôn nghiêm của giáo viên, cứ như vậy dễ dàng theo ý muốn của em ấy, mặt mũi của bọn họ còn biết đặt ở chỗ nào? Từ các loại ý nghĩa trên, đều không thể cứ thế mà buông tay.

Tuy rằng chỉ một chữ "Kéo" đối với bọn họ mà nói cũng là chuyện thường làm, nhưng trách thì trách ở chỗ Lâm Kha học tập khá nổi trội xuất sắc, chủ nhiệm lớp 7 lại là một tay mơ không cứng rắn, quả thật giống như hộ gia đình bị cường chế, thế nào cũng không dễ xử lý.

Cho nên, cho dù biết kéo dài không tốt, vì kế hoạch hiện tại cũng chỉ có thể kéo và kéo, qua đầu gió này rồi lại quyết định.

Theo tình trạng này xem ra, chủ nhiệm Hùng cuối cùng cũng không thể không thỏa hiệp tiết tấu.

Cũng không biết có phải Lâm Kha nghĩ tới điểm này hay không, tóm lại bản thân cậu ta làm việc không thích đáng, thậm chí Emma trở lại cũng không ra mặt, bộ dạng chết ai cũng sẽ không chết đến lão nhân gia cậu ta.

Mà hôm nay từ phòng làm việc của giáo viên đi ra, sắc mặt chẳng hiểu ra sao lại không tốt lắm.

Lâm Kha nhìn bộ dạng thoải mái nhàn nhã của Doãn Manh trong lòng có chút oán giận muốn phát hỏa, chìa tay cướp đi bình nước trong tay cô:"Bộ dạng của cậu từ trước đến giờ đều như vậy."

"Rốt cuộc là làm sao?" Doãn Manh cau mày, cảm thấy hôm nay Lâm Kha có chút nóng nảy không hiểu nổi.

Bị nói như thế, cậu ta bình tĩnh lại, tự giễu cười một tiếng, lấy một hộp sữa tươi từ trong cặp xách ra đưa cho Doãn Manh:"Cho cậu."

Doãn Manh sững sờ, ngơ ngác nhận lấy:"Sao cho tôi?"

Lâm Kha cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi ngày đều mang theo sữa tươi uống, đã dưỡng thành thói quen tuần hoàn lặp đi lặp lại.

"Uống!" Lâm Kha rất bá đạo, chỉ phun cho một chữ liền "Hung thần ác sát" dựa cái bàn nhìn chằm chằm Doãn Manh.

Doãn Manh bĩu môi:"Bị cái gì kích thích. Tôi không muốn uống đồ lạnh." Một tên nhãi con, cậu ta cho rằng vừa lên được 1 mét 8 là có thể ức hiếp người khác sao? Bộ dạng cao rất giỏi à?

Nói xong, trực tiếp đoạt lấy bình trà trong tay của cậu ta, đáng tiếc bị tay Lâm Kha cầm chặt, Doãn Manh ngẩng đầu có chút tức giận nhìn cái tên này, kể từ sau buổi lễ tự trường Lâm Kha trở nên không đáng yêu rồi, hữu ý vô ý đối nghịch, loại đối nghịch này cùng với loại trên đầu môi trước kia hoàn

toàn khác nhau, dường như cường ngạnh chen vào trong sinh hoạt của cô, để cho cô không thể không chú ý, hay bởi vì độ "Úc hiếp" này nắm chặt vừa vặn, có lúc chuyện nhỏ như phát giận cũng sẽ làm cho chính cô cảm thấy mình ấu trĩ, nhưng lại không thể chịu được: "Tôi không cần dung nạp lactose."

Lâm Kha thờ dài, có vẻ có chút ưu thương.

Thiếu nam thời kỳ trưởng thành rốt cuộc đầu óc đang suy nghĩ gì! Gấp gấp gấp!

Nếu không phải là tín hiệu không tốt, hiện tại Doãn Manh liền muốn lên Baidu tra rồi. Nhìn tính tình thối của Lâm Kha giảm bớt, Doãn Manh lại có chút cảm thấy không đành lòng. Được rồi được rồi, so đo với nhóc con thời kỳ dậy thì cường không chế này làm cái gì chứ?

"Lấy ra đi, uống một chút không có sao."

Lâm Kha nhìn ánh mắt của Doãn Manh không bình thường, cậu ta đưa cho Doãn Manh, nhìn về mặt như đối phó con gián hút hai cái để lại ở trên bàn của cô.

Hết thuốc chữa.

Trong đầu Lâm Kha bay ra ba chữ này, lắc đầu một cái, cầm hộp sữa tươi Doãn Manh đã uống vài hộp uống hết, kéo cái ghế của mình ra.

Doãn Manh đột nhiên cảm thấy cô buông thả Lâm Kha quá lâu, dẫn đến cái tên này hành động hoàn toàn không có chút gò bó nào. Quả thật lòng dạ Tư Mã Chiêu, người đi đường đều biết.

Nhưng nếu Doãn Manh nói dừng dừng chung một cái ly hoặc là chén com với tôi, thì có vẻ cô hẹp hòi cỡ nào, hoặc là trong lòng hoàn toàn có suy nghĩ đó.

Đang nghĩ như vậy, hai cái chân dài to của Lâm Kha lại duỗi đến dưới chân Doãn Manh rồi.

Doãn Manh thờ dài, cảm thấy cứ nhìn như thế thật sự không được, vừa muốn quay đầu lại phát con gián, cô Lý liền đi vào.

Doãn Manh nhanh chóng thu tay lại đoạn chính ngồi trên ghế, phía sau truyền đến một tiếng hừ cười của Lâm Kha.

Cô Lý ho khan hai tiếng, nhìn thấy trong lớp chỉ có hai người Doãn Manh và Lâm Kha, thờ dài: "Mấy đứa nhỏ này, không có thi đều chạy ra ngoài cả."

Doãn Manh lập tức nói tốt cho bạn học trong lớp: "Chị Lý, cô Vương cho bài thi, rất nhiều bạn đều đi hỏi đề rồi."

Cô Lý gật đầu một cái, nghĩ đến cũng đúng không có nói nghe lời của Doãn Manh vào trong đầu.

Trong chốc lát tiếng chuông reo lên, học sinh tốp năm tốp ba đi vào. Phía sau học sinh đồng loạt xông lên, trong vòng 30 giây lấp đầy chỗ trống.

Buổi chiều tiết ngữ văn, lớp 7 không có vắng mặt.

Cô Lý hài lòng nhìn một chút: "Chúng ta coi như là đã qua một học kỳ, tôi thấy có vài nam sinh cao lên thật nhanh, quá cao vẫn ngồi ở trước mặt, cản trở nữ sinh phía sau cũng thật sự không tốt lắm. Cho nên, nửa tiết này của chúng ta tôi thay đổi chỗ ngồi lại trước."

Làm chủ nhiệm lớp, lời cô muốn nói luôn là nhiều nhất, chuyện lấy ngữ tiết văn mở văn nghệ cũng đã từng làm, đổi lại chỗ ngồi cũng không phải là chút chuyện nhỏ.

"Đúng rồi, trong các em nếu ai bị cận thị, thì nhanh sắm cặp mắt kiếng, tôi không tiếp nhận loại lý do này để điều chỉnh chỗ ngồi." Nói xong, cô Lý nhìn về phía Lâm Kha, giống như là đặc biệt nói cho cậu ta nghe.

"Được rồi, Lâm Kha, em thu dọn một chút ngồi ở phía sau đi. Đổi chỗ ngồi với Tần Kiến Bắc." Cô Lý nhìn dễ nói chuyện, chuyện đã quyết định quả thật việc nhân đức không nhường ai. Cũng không biết đột ngột thay đổi chỗ ngồi, là nhìn ra Lâm Kha quần lấy Doãn Manh quá, sợ hai người bọn họ yêu sớm, hay là thật sự cảm thấy Lâm Kha quá cao ngồi chỗ này không tốt.

Chỉ có điều, cô Lý không có làm rõ ra lắm, trừ Lâm Kha lại điều động thêm mấy người.

Lần này Doãn Manh có thể coi như biết Lâm Kha trở về kỳ quặc buồn buồn không vui vì cái gì rồi, nhưng một hộp sữa tươi không thể nào khiến cho Doãn Manh lập tức trở nên cao hơn.

Sư mệnh (lệnh thầy) khó làm trái.

Lâm Kha sờ lỗ mũi một cái, không tình nguyện lắm lẻ mề mang đồ đến một dãy phía sau Hàn Siêu kia.

Tiểu Mập Mập hi hà hi hục xách bàn ghế tới, vốn là ngồi cùng bàn biến thành sau bàn.

Doãn Manh quay đầu lại nhìn Lâm Kha một chút, ngoài miệng mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng không khỏi có chút không nỡ. Muốn biểu đạt cái gì đó, nhưng lại không biết có thể nói cái gì.

Ngay trong lúc Doãn Mạnh xoắn xuyết không thôi, Hàn Siêu đột nhiên nói: "Cô ơi, vậy em cao như vậy ngồi hàng đầu có phải cũng cản trở tầm mắt của người phía sau hay không?"

Doãn Mạnh nhìn Hàn Siêu ngồi rúc vào trong bàn ghế nhỏ nhỏ, nhìn không được cười một tiếng.

Cô Lý liếc mắt qua chuyên gia phá hoại Hàn Siêu: "Em? Nếu em nói nữa, tôi sẽ điều em lên trên bảng đen."

"Ha ha ha ha ha ha ha ha!" Trong lớp bộc phát ra một trận tiếng cười.

Cô Lý mím môi một cái: "Hừ, xem ở việc học kỳ trước em biểu hiện coi như tốt, em trở về chỗ ngồi lúc trước của em đi."

Hàn Siêu vui mừng nhảy lên cao ba thước, rốt cuộc có thể trở lại "Quân đoàn máy bay chiến đấu" của cậu ta rồi!!! Mới vừa nhảy dựng lên thì nhớ tới Doãn Mạnh bị "Thừa lại" ở phía trước, do dự một chút, lập tức giống như có đầu tường đi đến phía sau: "Thật xin lỗi á! Tan lớp chúng ta còn có thể chơi với nhau, Mạnh Mạnh."

Nói xong, liền như một làn khói đóng gói bỏ đi.

Doãn Mạnh xùy một tiếng, cô đã sớm biết thẳng nhãi này lúc mấu chốt không nhò và được. Còn không bằng Lâm Kha cơ ~

Chỉ có điều, cũng may Hàn Siêu vừa đi, vị trí của Lâm Kha thì lại dời lên phía trước, sự chuyển đổi này là cùng nhau dời đến phía sau Doãn Mạnh, ít hoặc nhiều cũng an ủi cậu ta.

Đáng sợ chính là, cũng không biết là cô Lý hữu ý hay vô ý, điều vị trí của Lý Lộ cách rất xa Trịnh Gia Thạc, mấy đôi có vẻ có danh "Tình lữ" trong lớp cũng đều bị đổi đi.

Nói như vậy, cô Lý xem cô và Lâm Kha là tình nhân rồi sao? Doãn Mạnh nghĩ như vậy, khoe miệng co rút.

Chỉ có điều đổi đi đổi lại, Vi Mẫn liền được đổi đến bên cạnh Lâm Kha.

Doãn Mạnh cũng biết chút tâm tư nhỏ này của cô ấy, vụng trộm xoa xoa tay cười, đột nhiên xuất hiện chút ý định nhìn xem kịch hay của Lâm Kha. Lại nói, cô Lý cũng không thần thông như vậy nhì, nếu cô ấy biết Vi Mẫn thích Lâm Kha, có phải tức giận học máu hay không?

Doãn Mạnh chưa bao giờ cảm thấy chuyện điều chỗ ngồi này có thể quản được yêu sớm.

Có khi cũng không phải là cô Lý muốn quản, mà là do nhu cầu trước mắt, thế nào cũng phải có chút ý tứ tiến thủ.

Ngược lại Lâm Kha không có bởi vì Vi Mẫn được điều tới mà có phản ứng gì, vẫn chơi điện thoại di động của cậu ta như cũ, thỉnh thoảng liếc bài giảng của cô Lý một cái.

Lần này trái lại được thanh tịnh, "Câu Lạc Bộ chú lùn" chỉ còn sót lại một mình Doãn Mạnh.

Xem như không ai cầm bút chọt chọt chọt, cũng sẽ không có người duỗi cánh tay qua Vi Tuyền 38 nữa rồi. Nghĩ như vậy, Doãn Mạnh lại vụng trộm vui vẻ, cầm bút đi theo mạch giảng của giáo viên, rất nhanh ném chuyện sau bàn không phải là Lâm Kha này ra sau ốt.

Thấy bệnh hay quên của Doãn Mạnh tái phát nhanh như vậy, Lâm Kha cũng có chút không nhìn nổi điện thoại di động, cần đầu bút lật sách ngữ văn mới tỉnh ra, giống như trút giận đồ toàn bộ chân trang lần nữa.

Hàn Siêu rốt cuộc cũng trở về "Quân đoàn máy bay chiến đấu" của cậu ta, nhưng tiết học đầu tiên cũng không ngu đến mức lập tức chơi. Dù sao cũng phải làm ra vẻ cho cô Lý xem một chút chứ!

Cậu cũng là đứa bé ngoan đi theo Doãn Mạnh lăn lộn lâu như vậy mà!

Doãn Mạnh trong lúc vô tình quay đầu lại nhìn lên, thì phát hiện Hàn Siêu thế mà lại ngồi ngay thẳng, hai mắt tỏa sáng, nghe giảng phải nói là nghiêm túc, vẫn không quên gật đầu phụ họa theo lời giảng của giáo viên.

Chỉ có điều một đứa con trai cao to ngăm đen, làm việc này hiệu quả thực sự quá buồn cười, Doãn Mạnh nhìn không được thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Chớp mắt một cái đúng lúc đối diện với ánh mắt của Lâm Kha, vẻ mặt của cậu ta vô cùng nghiêm túc, ánh mắt mang theo u buồn trong truyền thuyết, làm cho Doãn Mạnh vui đùa cũng không nổi, thậm chí nuốt một ngụm nước miếng, lại bán manh đáng thương, thật là phạm quy. Nhưng biết rõ là giả đồ đáng thương, Doãn Mạnh cũng ngồi không yên, thật sự muốn đi rong với học thần, trong lòng cô cũng khó chịu á!

Rốt cuộc làm sao vậy! Chỉ là đổi lại chỗ ngồi thôi mà! Cũng không phải là sanh ly tử biệt á! Rõ ràng cô mới là nữ sinh đa sầu đa cảm chứ ah khôn kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Học kỳ mới vừa khai giảng, liền nghênh đón nhiệm kỳ nhỏ mới của hội học sinh.

Nhiệm kỳ mới của hội học sinh bình thường đều tuyển cử lúc nhập học tháng 9, nhưng trước lúc này một học kỳ, có một cuộc tuyển cử nhỏ. Sẽ chọn ra mấy Phó Bộ Trưởng, và một Phó Chủ tịch. Những thứ này dĩ nhiên là lại tuyển từ trong học sinh cao nhất ra.

Trên căn bản chức Phó Chủ tịch này chính là dự định tương lai sẽ làm chủ tịch. Nhưng bất luận nói như thế nào, học sinh cao nhất làm chức Phó Chủ tịch này đều là Alexander.

Mà trước đó Hậu Nghiêu Sở đã từng nói qua chuyện này với Doãn Manh, cậu ta đã tâm bưng bưng muốn tranh cử vị trí chủ tịch, hướng tới chính là cơ hội này.

Chỉ có điều mặc dù đã đồng ý giúp cậu ta, nhưng kì thực Doãn Manh cũng không có ra sức nhiều. Kinh phí tuyên truyền trừ chỗ cô phê duyệt, còn dư lại đều là Hậu Nghiêu Sở tự mình lôi kéo người giải quyết.

Hậu Nghiêu Sở quả thật không phải là đèn cạn dầu, khai giảng cao trung chỉ mới một học kỳ, cậu ta được lòng người không chỉ riêng ở cao nhất, phần lớn cao nhị cao tam đều biết cậu ta.

Hơn nữa trị giá nhan sắc siêu cao, không cần tuyên truyền gì tự nhiên có nữ sinh giúp một tay bỏ phiếu rồi.

Lớp 7 ngược lại hiếm thấy không có cử ra người đến tham gia tranh cử Phó Chủ tịch. Ngược lại hoạt động bỏ phiếu được đẩy mạnh thuận buồm xuôi gió trong toàn bộ niên cấp, mấy cô nàng Phạm Ly Ly luôn chạy theo một theo đuổi mình tình đối với chuyện khuếch trương này thuộc như lòng bàn tay.

Lại nói tên Hậu Nghiêu Sở này cũng rất biết tạo thanh thế, không bao lâu thì có cô gái nhỏ mơ mộng nào đó chỉ ra gia thế bối cảnh nhà cậu ta hùng hậu cỡ nào cỡ nào, lý lịch cá nhân ưu tú bao nhiêu bao nhiêu, bộ dạng lớn lên lại còn đẹp trai như thế. Trong lúc nhất thời truyền đi có hình có dạng, càng về sau đang là người ngoài nghề cũng sắp biến thành thần tượng phim truyền hình rồi. Hậu Nghiêu Sở đối với lời đồn đãi lần này phủ nhận hết thảy, nói muốn dựa vào năng lực của mình tranh cử.

Nhưng rất nhanh lời này một lần nữa được coi là con nhà giàu đẹp trai khiêm tốn.

Nhưng không thể phủ nhận loại tạo thanh thế này có thể lập tức thỏa mãn tâm thiếu nữ của các em gái, việc nhậm chức còn không phải chuyện thuận buồm xuôi gió sao?

Đối với lần này Doãn Manh ôm một loại thái độ hơi nhúc nhúc, cô rất rõ ràng, phiên bản sống Đạo Minh Tự gì đó, đều là nói khoát. Mẹ của Hậu Nghiêu Sở là luật sư, ba là giáo sư đại học, ngay từ lúc cậu ta 7,8 tuổi đã ly hôn đều có gia đình riêng của mình. Mỗi người đều có hạnh phúc, ngay cả Hậu Nghiêu Sở xuất sắc hơn nữa, cũng không có ai muốn cậu ta. Nghĩ như vậy, thì đã có dấu vết lần theo vì sao Hậu Nghiêu Sở trưởng thành sớm rồi.

Sự thật khác biệt như thế, hiện tại cũng chỉ có thể thăm than, mơ mộng hủy diệt thế giới.

Chỉ có điều, trong lúc này rất thần kỳ chính là không hiểu sao xi căng đan quan hệ giữa Mạnh Thi Nguyệt và Hậu Nghiêu Sở không cạn lại bị loan truyền ra.

Cuối cùng trong lớp một khi nhắc tới Hậu Nghiêu Sở sẽ nghĩ đến Mạnh Thi Nguyệt, nghe nói là Phạm Ly Ly tìm được tin nhắn ghi lại cuộc nói chuyện mập mờ giữa Mạnh Thi Nguyệt và Hậu Nghiêu Sở trong điện thoại của cô ta, sau đó Mạnh Thi Nguyệt lại giống trông khua chiêng giúp Hậu Nghiêu Sở lôi kéo bỏ phiếu.

Chuyện thiệt giả không biết, chỉ có điều kể từ sau khi Mạnh Thi Nguyệt và Hậu Nghiêu Sở "Ở chung một chỗ", nhân duyên của Mạnh Thi Nguyệt trở nên tốt hơn nhiều.

Thậm chí lúc trước Phạm Ly Ly cãi nhau với cô ta, cũng nhờ cơ hội lần này hòa hảo rồi.

"Nè, Thi Nguyệt, cậu thật sự ở cùng một chỗ với Hậu Nghiêu Sở sao?" Trương Vũ Đồng lại gần nhỏ giọng hỏi.

Mạnh Thi Nguyệt khẽ mỉm cười: "Chẳng qua là giúp cậu ta phát một vài truyền đơn tranh cử mà thôi."

Trương Vũ Đồng vỗ vỗ bả vai Mạnh Thi Nguyệt, bộ dạng bát quái: "Cậu đừng giả bộ! Phạm Ly Ly đều nói cho tớ biết chuyện của các cậu rồi."

Mạnh Thi Nguyệt đỏ mặt lên, ít hoặc nhiều cũng có chút ngượng ngùng, trong lòng đã có một chút hối hận. Cái con nhỏ Phạm Ly Ly lắm mồm đó, cô ta nhất thời kích động, ở trước mặt nhỏ đó nói sắp thành với Hậu Nghiêu Sở, nhưng trên thực tế cô ta và Hậu Nghiêu Sở còn xa xăm chưa có đến loại trình độ kia.

Doãn Manh nghiêng đầu, nhìn thấy bộ dạng Mạnh Thi Nguyệt phát truyền đơn cho Hậu Nghiêu Sở, híp mắt một cái. Cô chỉ giúp Hậu Nghiêu Sở con đường đi Xã Liên phê kinh phí, chuyện tuyên truyền phải dựa vào chính cậu ta làm.

Vì vậy Hậu Nghiêu Sở cũng không còn nhờ cậy cô giúp làm tiếp bất cứ chuyện gì nữa, không nghĩ rằng truyền đơn nhiều lần trắc trở lại đến trong tay Mạnh Thi Nguyệt. Cao trung nữ sinh đối với nhân vật phong vân trường học tới tới lui lui rất nhạy cảm, có người theo đuổi nam thần để thỏa mãn hư vinh, có người bị bề ngoài mê hoặc hai mắt, kì thực cũng không nhất định là thật sự thích.

Nhớ năm đó, Doãn Mạnh cũng là một thành viên trong những tiểu cô nương này. Cô thờ dài, quay đầu lại, quẹt quẹt bút trong tay.

Aiz, bút lại không có mực. Nhún vai một cái, Doãn Mạnh lấy một cái ruột bút mới từ trong hộp bút máy ra thay.

Trần Tư Đình chạy từ bên ngoài về: "Nè! Mạnh Mạnh! Còn đang làm bài tập hôm nay à!"

Cô gái nhỏ này nói không đi câu lạc bộ chính kịch nữa, kết quả vừa mới tựu trường, thì lại đi.

Ngoài miệng nói là bởi vì không bỏ được bạn bè quen biết bên kia, thật ra thì chính là cô nàng và Tô Hàng đã hòa hảo nhưng không thừa nhận thôi.....

Từ chuyện mỗi ngày cô nàng cười híp mắt, Doãn Mạnh đã sớm đoán được, chỉ có điều cô cũng không phải là Lý Lộ, lòng bát quái không có mạnh như vậy, nên sẽ không nói ra lời kích thích Trần Tư Đình.

"Tớ làm xong bài tập hôm nay rồi. Đang xem số học ngày mai." Doãn Mạnh trả lời. Nửa học kỳ sau của cao nhất việc học còn căng thẳng hơn nữa học kỳ trước, Thất Trung từ trước đến giờ đều luôn bắt kịp khóa học nhanh nhất. Vì để cho các học sinh lên cao tam có thể sớm bắt đầu ôn tập cũng cố, lúc tới thời điểm liên chiếm ưu thế cả thành phố, khởi điểm xuất phát cao, tiếng pháo thứ nhất đánh cho vang, mới có thể có tinh thần, thi tốt nghiệp và thi đại học mới có thể phát huy đến tốt nhất.

Trần Tư Đình kéo ghế ra nâng má: "Ôi mẹ nó. Doãn Mạnh cậu thật là làm cho người ta khản trương, cao nhất không thể chơi nhiệt tình, về sau sẽ không còn thời gian."

Doãn Mạnh cười hi hi: "Loại chuyện chơi này. Bất cứ lúc nào cũng sẽ chơi được, chỉ cần cậu có bắt đầu tốt, cao tam chơi cũng không có vấn đề gì."

"Nói rất có đạo lý. Đáng tiếc tớ không có quyết đoán như anh Siêu vậy!" Hàn Siêu đã định muốn đi làm phi công rồi, hàng không trong nước vẫn là hàng không dân dụng, đều chỉ cần qua một đường là tốt rồi, không cần cùng bọn Doãn Mạnh Trần Tư Đình chen vào trường học, đương nhiên thoải mái vô cùng.

Trần Tư Đình hơi có vẻ ghen tỵ liếc mắt, ngược lại Doãn Mạnh không cảm thấy có nhiều bất công lắm.

Lâm Kha cũng có thể được Emma sinh ra, còn vào cao trung kéo thù hận, chút ưu thế nhỏ này của Hàn Siêu thì được tính là cái gì.....

"Lại nói, nghề phi công lương cao nhưng nguy hiểm!" Trần Tư Đình cảm thán, "Ngắm thử xem sau này anh Siêu lái máy bay, ai dám ngồi?"

Doãn Mạnh vừa nghĩ sau này mình xuất ngoại máy bay được Hàn Siêu nhận thầu, liền rùng mình: "Lái máy bay không tốt sẽ xảy ra án mạng....."

"Chỉ có điều, tớ nghe Lý Lộ nói Hàn Siêu không muốn thừa kế nghiệp làm phi công của ba." Trâu Chân Phái vừa nghe hai người đang thảo luận về Hàn Siêu, liền thuận miệng nói.

"Vậy thì làm cái gì?" Doãn Mạnh nghiêng đầu nhìn Trâu Chân Phái.

Trâu Chân Phái nhún mày suy nghĩ một chút: "Aiz, dù sao cũng liên quan đến mạng người....."

"Cái gì ah! Đừng cố làm ra vẻ huyền bí, nói mau á!" Trần Tư Đình tách tình nóng nảy, đánh rần đập đầu, thúc giục.

Trâu Chân Phái: "Hình như là làm bác sĩ....."

Doãn Mạnh và Trần Tư Đình đều cảm nín rồi.....

"Nhất định là cậu nghe lầm rồi....." Doãn Mạnh lơ mờ nhớ lại đời trước nhìn thấy tin tức "Bác sĩ bởi vì trí nhớ kém, mắc sai lầm để quên dao phẫu thuật ở trong cơ thể bệnh nhân", thật sâu cảm thấy nhất định là thằng nhãi Hàn Siêu này làm.

"Cho nên nói, anh Siêu vẫn thích hợp làm vài nghề không có quan trọng như vậy hơn....." Doãn Mạnh nuốt ngụm nước miếng, lời nói liền bị Trần Tư Đình tiếp lấy.

"Thí dụ như sửa xe này, huấn luyện viên phòng tập thể thao này....." Nói xong liền thấy không đúng lắm, "Đánh giày... Sửa xe đạp....."

Mấy người đang mơ mộng bộ dạng Hàn Siêu trùm khăn lên đầu bơm hơi cho xe đạp, trong nháy mắt sợ đến rụng hết lông chân.

"Nói tớ cái gì vậy?" Giọng nói của Hàn Siêu xuất hiện.

Dọa ba người sợ đến từ trên ghế nhảy dựng lên.

"Không có gì!"

"Chúng tớ nói cậu thích hợp làm mình tỉnh!" Trần Tư Đình điên cuồng gật đầu, "Sẽ rất chói mắt!"

Hàn Siêu ôm quả bóng sờ đầu, nửa tin nửa ngờ: "Thật sao?"

Trâu Chân Phái và Doãn Manh điên cuồng gật đầu.

Hàn Siêu có chút ngượng ngùng vuốt vạt áo, làm một màn biểu diễn cơ bắp cánh tay: "Tớ cũng cảm thấy bản thân tớ thật sự đẹp trai."

Trực tiếp dọa Doãn Manh sợ tới mức ngồi trở lại vị trí.

Thật may là Hàn Siêu không ngồi bên cạnh cô, nếu không thì cô sẽ bị phiền suốt cả một tiết học. Chỉ có điều, đời trước Hàn Siêu thật sự làm phi công..... Sẽ không bởi vì lời của các cô, nhất thời xúc động đi làm diễn viên chứ. Doãn Manh len lén liếc mắt nhìn về vị trí của Hàn Siêu, nhiều chuyện muốn ỏi quá nên có chút không thể nào ỏi ra.

Dùng Hàn Siêu mở ra đề tài, mấy nữ sinh hứng thú dào dạt bắt đầu nghĩ xem nam sinh trong lớp lớn lên thích hợp làm cái gì, thảo luận (mơ mộng) từng người một lần. Đề tài càng nói càng sôi nổi, mấy nữ sinh bên cạnh ríu rít tụ tập tới đây.

Phần lớn nam sinh đều bình thường.

Thí dụ như Trịnh Gia Thạc, nhìn chừng chạc, học tập không tồi, về sau không chừng sẽ đi làm luật sư, hoặc là thi nhân viên công vụ gì đó.

Diễn Sáng nghe đâu phải đi về quê nhà làm lính.

Tần Kiến Bắc cảm thấy sẽ là một nhân viên kế toán, một cục thịt tròn mặc tây trang thất cả vạt bán nhà ở hay cái gì đó.

Phùng Linh Khải đánh bóng rổ tốt không chừng nhất thời kích động đi làm tuyển thủ chuyên nghiệp, cho dù không làm, chắc cũng làm nghề liên quan đến thể dục thể thao.

Thảo luận qua lại liền nói đến Lâm Kha.

"Kha thần học tập tốt như vậy, không chừng trở về làm nghiên cứu khoa học!" Trâu Chân Phái mới vừa nói xong tự mình lại cảm thấy không thích hợp lắm.

Còn chưa kịp mở miệng liền bị Trần Tư Đình phản bác: "Làm sao có thể, nếu Kha thần thật sự thường trú ở phòng thí nghiệm, không phải phòng thí nghiệm sẽ biến thành phòng ngủ sao?"

"Ha ha ha ha ha ha ha!"

Doãn Manh cũng không nhịn được: "Tớ cũng cảm thấy cậu ta sẽ không đi làm loại chuyện khô khan này. Bài tập cậu ta đều không muốn viết đấy."

"Tớ nghe nói ba của Lâm Kha là chủ một công ty tập đoàn, sau này cậu ta hẳn sẽ là tổng giám đốc chứ?" Vi Mẫn thận trọng mở miệng.

Cô ta vừa nói xong, đám nữ sinh đang ríu rít lập tức yên lặng. Trong đầu Doãn Manh liền xuất hiện "Tổng giám đốc bá đạo" Lâm Kha làm nũng, thiếu chút nữa sợ tới mức nhảy dựng lên, "Mẹ nó, đừng đùa. Nếu cậu ta làm tổng giám đốc, công ty đó sẽ đóng cửa."

"Nè? Nhà Lâm Kha tự mình mở công ty thật à?"

"Đúng vậy á, lần trước ở hội họp phụ huynh tớ nhìn thấy mẹ của cậu ta rồi, còn là người ngoại quốc."

Trong lúc nhất thời đề tài đảo quanh trong nhà Lâm Kha ra sao thế nào.

Doãn Manh biết tương đối nhiều, cho nên cũng không muốn tham dự chủ đề như thế cho lắm, dù sao cũng là chuyện riêng tư của người ta. Trần Tư Đình đương nhiên cũng nghĩ như vậy, nhìn về phía Doãn Manh nháy nháy mắt.

Rất nhanh đối với chuyện trong nhà của Lâm Kha không còn chuyện gì có thể nói, liền chuyển đến phương diện khác rồi.

Vi Mẫn có chút ảo não nhìn Doãn Manh một cái, thật ra cô ta cố ý nói ra chính là muốn moi ra chút thông tin, lại không nghĩ rằng Doãn Manh và Trần Tư Đình không mắc mưu chút nào. Vênh vào cái gì á, Lâm Kha cũng đã điều chỗ ngồi đến phía sau cô ta rồi, xa lánh không phải là chuyện sớm muộn hay sao?

"Lại nói chiều cao của Lâm Kha tăng vọt thật là lợi hại á! Tự trường đã cao như vậy rồi."

"Đúng vậy! Cũng không biết ăn cái gì."

Doãn Manh: Tôi cũng muốn biết nè!!! Cho nên rốt cuộc là ăn cái gì chứ!!! Bao nhiêu tiền! Mua mua mua! 【 về mặt phát diện!

Trong chốc lát thời gian nghỉ trưa đã trôi qua rồi, các nam sinh đá banh còn lại đều trở về.

Lâm Kha đi về cuối cùng, vén áo khoác lên lau mồ hôi, tựa vào mép bàn của Doãn Manh.

Thật là đôi chỗ ngồi ngược lại càng dính người hơn.....

Doãn Manh không chịu nổi mùi mồ hôi đám nam sinh này, bịt lỗ mũi: "Gi vậy!"

Lâm Kha nhìn cô một cái, lại đưa cho cô một hộp sữa tươi.

Doãn Manh:..... Thật là tên nam sinh không hiểu được cách từ bỏ ah.

"Tôi không muốn uống lạnh....." Cuối cùng Doãn Manh vẫn không cảm lòng được nhận lấy, tay vừa sờ vào thế mà lại ảm áp.

Doãn Manh kinh ngạc.

Lâm Kha lộ ra hàm răng trắng, hiện ngang cười một tiếng: "Mới vừa ở dưới lầu thuận tiện ừ ả cho cậu xong."

Hàng sau Trần Tư Đình cảm thấy mình sắp mù rồi, khoe mắt nhìn Vi Mẫn đang gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Kha, hả hê thở phào một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Lần bỏ phiếu tranh cử này cũng không biết tại sao thanh thế lại trở nên thật lớn, đến nỗi Vương Khiết Linh nói còn làm to hơn khóa trước của bọn họ nhiều. Sự thật quả thật như thế, hiệu trưởng mới hiển nhiên đối với loại tranh cử này vô cùng coi trọng, lần trước nghe nói là mỗi lớp điền cái tên quảng cái phiếu thì xong rồi; lần này dành ra một buổi chiều thứ sáu, người cả trường tụ tập dưới một hội trường, sau khi nghiêm chỉnh nghe từng người được đề cử đi lên diễn thuyết xong, ngay hiện trường điền phiếu tranh cử.

Doãn Manh là người phụ trách Xã Liên, mấy người tranh cử khác cô coi như không biết, thật ra thì cũng hoặc nhiều hoặc ít đã tiếp xúc qua. Phần lớn đều là nhân sĩ hoạt động tích cực trong xã đoàn, thành tích học tập cũng cầm cờ đi trước.

Sau khi tranh cử các Bộ trưởng phòng ban xong liền đến phiên tranh cử Phó chủ tịch. Trước những bài phát biểu dài dòng làm cho học sinh dưới sân khấu nghe đến mệt mỏi, nam sinh đầu tiên tranh cử chủ tịch nói mấy câu hồ động nhưng không ai để ý đến cậu ta, sau đó rất nhanh lúng túng kết thúc bài phát biểu đi xuống. Ngay sau đó lại có hai nam ba nữ đi lên diễn thuyết, cũng không có bao nhiêu hiệu quả, tranh cử chủ tịch liền có vẻ lướt qua cho xong chuyện.

Nhưng rất nhanh xuất hiện một người được mọi người chú ý chính là người được đề cử, đếm ngược từ thứ hai đi lên – một nữ sinh vóc người cao gầy, ngoại hình xinh đẹp, lộ ra một vẻ thù mị không có ở nữ sinh cái tuổi này. Doãn Manh biết cô nữ sinh này, phải nói trong toàn niên cấp có rất ít người không biết cô nữ sinh này.

Giang Mạn Hi của lớp một, có người vừa nghe tên là biết là một mỹ nữ. Giang Mạn Hi chính là một thành viên trong đó, người cũng như tên, học tập lại tốt, còn là hoa khôi lớp một, xưa nay là nữ thần đại chúng.

Nếu không có Trần Tư Đình đối chọi với cô ấy, có lẽ cô ấy đã là hoa khôi của trường rồi.

Nữ sinh này có thể đi vào lớp một cũng không phải là hạng dễ chơi, bài thuyết giảng vô cùng ngắn, nhưng những câu cú trọng điểm, vô cùng đơn giản biểu lộ nếu như cô ấy trúng cử thì đó là những hoạch định cô ấy sẽ làm. Một câu nói nhảm cũng không có, mấy phút đã đi xuống sân khấu rồi, nhưng giành được tiếng vỗ tay vang dội ở dưới sân khấu.

Doãn Manh chống cằm, Giang Mạn Hi này mặc dù đáng đáp xinh đẹp đến quá mức, nhưng hành động lại rất đoan chính khuôn phép, cũng không giống như Hậu Nghiêu Sở loại chuyên môn sai mảnh lối, trong đầu nhiều chiêu thức có thể bày ra cả con đường cái kia.

Kế tiếp chính là tiết mục áp chót Hậu Nghiêu Sở, cái thứ tự sắp xếp này nói tốt cũng không tốt, mà nói xấu cũng không xấu. Nói tốt, dĩ nhiên là bởi vì áp chót có ý nghĩa quan trọng, nói xấu, thì là vì thời điểm mọi người đã bị biểu hiện của Giang Mạn Hi làm cho ảm đạm, nếu biểu hiện không đặc biệt xuất sắc, sẽ rất khó vượt qua cô ấy. Chỉ có điều, trái lại Doãn Manh cũng không lo lắng cái này lắm, Hậu Nghiêu Sở vừa lên sân khấu liền dẫn tới rất nhiều tiếng hít khí của Lolita.

Càng khó hơn chính là cậu ta cũng chưa bao giờ là bình hoa, bài thuyết trình vừa mở ra, mặc dù không chặt chẽ bằng Giang Mạn Hi, nhưng có trật tự hài hước dí dỏm, cho dù là nam sinh cũng rất khó không thích.

Người càng nhiều, đương nhiên Lâm Kha cũng buồn ngủ càng nhiều, Trần Tư Đình cầm cái gương nhỏ theo soi suốt buổi, kết quả là hai phiếu bầu của hai “Nhi đồng quá lứa” một trái một phải đều đến trong tay Doãn Manh.

Doãn Mạnh liền điền thích hợp xong.

Soạt soạt soạt toàn bộ điền vào Hậu Nghiêu Sở, nói giỡn, cô vẫn còn trông cậy vào tên này để phát triển Xã Liên thật tốt đây này! Hiện tại ngay cả một chân chạy cũng không có á!

Thời đại này, phổ biến mỹ thiếu niên được ưa chuộng hơn mỹ thiếu nữ, hài hước vui tính dễ hòa đồng hơn nghiêm cẩn nghiêm túc đấy. Sai kém mười mấy phiếu, như đã đoán trước Hậu Nghiêu Sở trúng cử.

Cho đến khi tiếng vỗ tay vang lên, Lâm Kha mới bị tiếng ồn làm thức dậy: "Cái gì thế? Ôn như vậy?"

Doãn Mạnh nhào giãy vụn thành một cục: "Xong việc, xong việc rồi. Nói cậu cũng không biết đâu, bây giờ cậu ngủ đủ rồi về nhà làm gì."

"Bằng chú." Hàn Siêu từ phía sau ấn đầu Lâm Kha đáp, ngay sau đó bị Trần Tư Đình trọn mắt gõ đầu.

Lâm Kha ngủ mơ mơ màng màng, gật đầu một cái đứng dậy bước đi.

Doãn Mạnh:..... Cậu ta thật đúng là lợi hại, chủ tịch hội học sinh là ai với cậu ta một xu quan hệ cũng không có.....

Ngược lại Hậu Nghiêu Sở không có làm chủ tịch mà "Quên mẹ", mặc dù bị rất nhiều người vây quanh, nhưng nhìn thấy bóng dáng Doãn Mạnh đi ra ngoài cũng chạy tới muốn nói chuyện với cô: "Doãn Mạnh, nhờ có cậu....." Nhưng mới vừa nói xong câu đó, liền bị sóng người chen đến đằng sau rồi.

Doãn Mạnh cười cười, ra dấu một cái: "Chúc mừng chúc mừng, cái gì cũng đừng nói, mời khách đi. Đến lúc đó tôi dẫn theo người xã đoàn xoi cậu chết."

Hậu Nghiêu Sở nhếch miệng cười một tiếng, ra dấu tay ok, ngay sau đó Lâm Kha liền quặm mặt quay lại trở lại: "Sao cậu chậm như vậy? Nói chuyện với ai đây?"

"Ôm bắp đùi chủ tịch mới, sau này cậu phê kinh phí cho tôi sao?"

Lâm Kha hừ một tiếng, lôi tay áo Doãn Mạnh đi về phía phòng học. Trần Tư Đình đi nhanh tới: "Nè! Đi nhanh như vậy, đừng ném một mình tớ cho Hàn Siêu á!"

Doãn Mạnh mặt mày hớn hờ: "Đều là Lâm Kha đi quá nhanh."

Lâm Kha tràn đầy áp suất thấp, cả người đều rất không tốt.

"Tính khí rồi giường quá nặng," Doãn Mạnh lắc đầu một cái, "Nhất định là bị nghẹn nước tiểu tình, muốn đi nhà vệ sinh thì đi nhanh đi ah."

"Phụt." Trần Tư Đình xem cuộc vui xem rất hào hứng, mắt thấy Lâm Kha sắp đến điểm giới hạn, lập tức thuận theo tự nhiên xen vào: "Được rồi được rồi, mặc dù hôm nay rồi rãnh rồi. Nhưng ngày mai là ngày nghỉ thanh minh, nếu các cậu không vội về nhà, cùng nhau làm bài tập đi."

Doãn Mạnh gật đầu một cái đồng ý nói: "Được, tớ còn muốn sớm làm cho xong để ôn tập lại hóa học gần đây đấy. Công thức cần học thuộc quá nhiều."

Trần Tư Đình hết sức đồng ý gật đầu một cái: "Kha thần, cậu làm cùng chúng tớ không?"

Lâm Kha nhú mày một cái vẫn chưa trả lời, Hàn Siêu và Phùng Linh Khái liền từ trong hội trường lao ra ngoài: "Nè, chúng tớ cũng đi á, chạy nhanh như vậy cũng không dẫn chúng tớ theo chơi!"

Doãn Mạnh dùng ngón tay cái ấn huyệt Thái Dương, hai thần phiến nhất tới rồi.

Sau khi tự trường, độ khó vật lý hóa học lần lượt sâu hơn, nhưng ngữ văn Anh văn ngược lại không khó nắm bắt hơn học kỳ trước, có lẽ là bởi vì đây chính là thời điểm nhường đường cho diễn cuồng bổ sung kiến thức khoa học tự nhiên đây mà.

Chỉ có điều có lẽ trải qua việc luân phiên học bổ túc, ngày nghỉ trừ đi học lớp Vật Lý, còn tự học (or ôn tập) qua nên Doãn Mạnh không có cảm thấy tốn nhiều sức, có lẽ là đã thích ứng tiết tấu học tập của cao trung, ngược lại cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Mấy người ghép bàn lại bắt đầu làm bài thi của mình, một người làm một bài, còn dư lại thì tham khảo.

Nhưng người càng nhiều, thì không thể tránh khỏi dễ dàng nói chuyện phiếm, giống như Doãn Mạnh, Trần Tư Đình loại nữ sinh kiên kiên định định thì may, Phùng Linh Khái, Hàn Siêu như vậy chỉ một phút thì ngừng không được, toán học đề điền chỗ trống không làm được mấy đề liền mở miệng nói chuyện: "Lại nói, Kha thần cậu muốn xuất ngoại hả?"

Lâm Kha vốn cũng câu được câu không làm bài tập, nghe xong lời này: "Đúng vậy á. Hần là lên Đại học thì đi."

Hàn Siêu ngạc nhiên: "Ồ? Cậu với mẹ cậu trở về Đức sao?"

Lâm Kha giương mắt nhìn Doãn Mạnh: "Không có. Đại học hẳn là đi Mỹ." Nói xong cậu ta nhìn nhìn Doãn Mạnh, Doãn Mạnh ra vẻ đang nghe, cũng không có phản ứng khác.

"Aiz..." Hàn Siêu cảm thán, "Các cậu những người khác thì sao?"

Bản thân Hàn Siêu không cần phải nói, nhất định là đi làm phi công. Phùng Linh Khải cắn bút: "Tớ? Tớ chưa quyết định nữa. Hàn là thi đại học ở trong nước."

Trần Tư Đình lắc lắc đầu: "Tớ cũng muốn đi Mĩ. Doãn Manh, cậu thì sao? Có muốn đi chung với tớ không?"

Doãn Manh: "Ah? Cả đám các cậu đều muốn xuất ngoại? Vì sao?"

Trần Tư Đình tiếp lời: "Không có sao hết á. Cô tớ và chị họ đều ở Mĩ, họ bảo tớ sang đó. Nói trường học ở Mĩ tốt."

Doãn Manh gật đầu một cái, có chút khẩn trương đề đầu bút: "Vậy thật tốt á, cậu muốn đi không?"

Trần Tư Đình nghiêng đầu: "Cũng không biết nữa. Chính là không bỏ được cậu, có thể đi cùng nhau thì tốt nhất rồi!"

Doãn Manh phụt cười: "Ý định của tớ là thi đại học." Thi đại học là chấp niệm của cô, bất kể như thế nào cũng sẽ không gạt ra khỏi danh sách, kế hoạch của cô vốn là xuất ngoại học nghiên cứu, đại học không có ý định xuất ngoại.

Ánh mắt Lâm Kha tối sầm lại, đột nhiên mở miệng: "Doãn Manh cậu nhất định sẽ ở lại trong nước sao?"

Doãn Manh ngẩng đầu, cô có chút không thích ứng Lâm Kha nghiêm túc như vậy: "Phải.... Tôi nói, chúng ta ngay cả văn lý còn chưa chia lớp đây này, gấp gấp bắt đầu hoạch định tương lai như vậy sao?"

Phùng Linh Khải: "Cũng đúng, tại sao các cậu đều khẩn trương như vậy. Bài thi Hóa học nhỏ này tớ làm xong rồi, các cậu nhanh nhanh nhanh, cho tớ mượn chép bài môn khác một tý."

"Mẹ nó, tớ không tin cậu làm xong bài thi đâu, mỗi lần phát bài thi nhỏ không phải cậu đều làm sai một nửa sao? Ai dám chép của cậu?" Hàn Siêu về mặt khinh bỉ, cầm lấy bài thi của cậu ta liền kêu lên: "Tôi nhỏ vào, đề thứ nhất này của cậu hoàn toàn sai rồi, không giống với Doãn Manh."

Hai cái đầu to chen chúc tới bài thi trước mặt Doãn Manh, làm Doãn Manh tức tới mức mắt trợn trắng.

Chỉ có điều quả thật, hiện tại đều làm bài tập ba ngày nghỉ phép Thanh Minh xong, đúng thật đối với kỳ nghỉ chơi đùa trợ giúp rất lớn.

Ít nhất thời điểm Doãn Manh viếng mộ ông nội không cần gấp gấp về làm bài tập. Doãn Manh nhẹ nhõm rất nhiều cảm ly nước rút nước trái cây, nghe mẹ Doãn hát khê Tiểu Khúc từ trong phòng bếp truyền tới, cô cầm ly nước trái cây đi tới: "Ồ? Rạng thức ăn cũng hát? Chuyện gì vui vậy ạ?"

Mẹ Doãn ngược lên thấy Doãn Manh, bụng đĩa nhỏ cho cô: "Mau, tới nếm thử một chút cái nào ăn ngon?"

"Lại nghiên cứu ra món ăn mới rồi à?" Doãn Manh cầm lên một viên tròn nhỏ màu trắng, bỏ vào trong miệng, "Không tệ, không tệ." Chỉ có điều đúng là ăn ngon, cô cũng không dám ăn nhiều. Mẹ Doãn ngày ngày ở nhà nghiên cứu món ăn mới, nếu đều ăn không quá mấy ngày cô có thể sẽ thành một Doãn Manh mập mạp mất.

"Gần đây buôn bán rất tốt." Mẹ Doãn lắc lư đầu, "Mẹ nghe một vị khách nói, nhìn thấy nhà hàng của chúng ta ở trên một tạp chí. Cũng không biết chuyện gì xảy ra, chúng ta ngay cả một đồng tiền quảng cáo cũng không xuất ra mà."

Doãn Manh cảm quyền tạp chí mẹ Doãn nói lên xem, đây là một loại tạp chí mà thành phần tri thức thường xem, ngay sau đó thấy được cái họ ngoại quốc bên trong bài phỏng vấn hình như đã từng quen biết.

"Cái này, đây là....."

"Sau đó con biết không? Emma gọi điện thoại cho mẹ, nói bà ấy dùng nhà hàng chúng ta viết báo cáo trong tạp chí....."

Doãn Manh: ah thật là tiểu thiên sứ.

Ngày nghỉ Thanh Minh thoáng một cái đã qua, trở lại trường học liền đối mặt kỳ thi giữa kỳ căng thẳng.

Doãn Manh luôn cảm thấy chưa làm được gì đã đến giữa kỳ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

"Nói này, Lâm Kha?"

Lâm Kha ngẩng đầu, cách lối đi hành lang hẹp dài đáp: "Cái gì?"

Doãn Mạnh cân nhắc dùng từ, từ trong cặp sách lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho Lâm Kha: "Giúp tôi cảm ơn Emma, đã giúp đại ân."

Lâm Kha cầm cái hộp quan sát một chút: "Cái gì vậy?"

Doãn Mạnh: "Món điểm tâm ngọt mới mẹ tôi làm, bà nói Emma rất thích loại đồ ăn vặt này."

Lâm Kha cái hiểu cái không gật đầu một cái: "Emma làm cái gì? Mà phải cảm ơn bà ấy?"

"Hả? Cậu không biết sao? Emma tuyên truyền giúp nhà hàng của chúng tôi, đăng ở trên tạp chí." Doãn Mạnh sửa lại ruy băng của cái hộp trên tay Lâm Kha, nghiêm túc nói, "Rất nhiều khách tới....."

Lâm Kha quơ quơ cái hộp: "Ah, bà ấy làm gì chưa bao giờ nói với tôi....." Nói xong bỏ vào trong học bàn, "Tập sách số học cậu làm xong chưa? Cho tôi mượn chép chương hai một tí."

Doãn Mạnh chảy vạch đen: "Không phải ngày hôm qua cậu mới vừa học nhóm xong, đều đã làm..... Tại sao còn chép của tôi, ngày mai mới nộp."

"Lười." Lâm Kha duỗi chân dài một cái, trắng trợn chiếm đoạt vị trí của Tần Kiến Bác. Tần Kiến Bác đi uống nước trở về giận mà không dám nói gì, lại không dám ngồi chỗ của Lâm Kha, ảo não chạy tới chỗ bạn tốt Điền Sáng của cậu ta ở bên kia.

Mất thấy một màn "Ác bá học đường" này Doãn Mạnh thờ dài, trước tư thế "Cậu không cho sẽ không đi" Lâm Kha bày ra, lấy vở ra ném lên trên đầu cậu ta.

Lâm Kha âm trầm cười một tiếng: "Nghe Trần Tư Đình nói, mục tiêu thi giữa kỳ của cậu là đứng nhất lớp à. Cũng chính là vượt qua tôi?"

Trong lòng Doãn Mạnh bỗng lộp bộp, trong lòng thầm mắng Trần Tư Đình lắm mồm một tiếng: "Không có, tôi làm sao mà loại bỏ được vị trí đầu của cậu được."

"Đừng chối á. Nhóc lùn. Dã tâm của cậu không nhỏ nhỉ?" Lâm Kha mở cái hộp nhỏ Doãn Mạnh cho cậu ta ra, từ bên trong lấy ra một viên gạo nếp nắm trắng, bỏ vào trong miệng, "Ah, mùi vị thật ngon! o(≥v≤)o"

"Ồi chào, cái đó là cho Emma mà." Doãn Mạnh đành chịu, "Cậu tới đây là muốn khiêu khích sao?"

"Tôi ăn được thì đồng nghĩa với bà ấy ăn được~" Lâm Kha hí đôi mắt một cái, "À không, tôi tới để nói, cậu đã thành tâm thành ý muốn tuyên chiến như vậy, vậy tôi phải nghiêm túc thi rồi~"

Chẳng lẽ lúc trước thằng nhãi này còn chưa có nghiêm túc thi sao?!?!? (´□`)^ノ┐┌┌┌

Không có nghiêm túc thi còn đứng thứ ba toàn khối! Lừa quỷ à? Thằng nhóc này lớn lối như vậy, Doãn Mạnh cũng không có ý định dung túng cậu ta, liếc mắt một cái: "Không cần. Cậu cứ phát huy một chút tác dụng cụ thể của cậu là được."

"Tác dụng cụ thể là cái gì?" Lâm Kha hào hứng bừng bừng đặt câu hỏi.

"Giảng cho tôi câu hỏi đề thứ ba này."

"Oh tôi xem một chút."

Bắt đầu đếm ngược tới kỳ thi giữa kỳ, Doãn Mạnh lau bảng tin sau tấm bảng đen, dùng phấn viết từng số, bắt đầu dĩ chiều cao không tốt, đành phải dọn cái bàn đứng lên trên viết mấy chữ "Thời gian đếm ngược Thi giữa kỳ".

Đúng lúc Hoa Bội đi ngang qua cửa sau lớp 7, nhìn thấy Doãn Mạnh tốn sức viết cái này, liền đẩy cửa đi vào: "Ồ! Cậu còn vẽ báo bản hả?"

Doãn Mạnh bị dọa sợ quay đầu sang, nhìn thấy là Hoa Bội, mới nói: "Lý Lộ vừa trở về liền chạy mất, tớ làm cu li giúp cậu ấy á! ㄟ(´-`)ㄟ"

Hoa Bội nghiêng đầu: "Aiz, vậy sao ~ lại nói lâu rồi cũng không thấy cậu tới phòng hoạt động của câu lạc bộ á."

Doãn Mạnh tự suy nghĩ một chút, đúng thật, hình như lâu rồi cô không có đi. Kể từ khi giao những việc vặt của Xã Liên cho Vương Khiết Linh xử lý, cũng bởi vì việc học cùng những chuyện trong lớp nên không có đi qua đó. Dù sao cô ấy có nhiều nhân thủ rảnh rỗi thế mà!

Kỳ thật hiện tại trưa mỗi ngày Lâm Kha đều đi chơi bóng rổ, rất ít đi câu lạc bộ, liên tiếp bởi vì học tập tăng lên, Doãn Mạnh không tự học buổi tối nữa nên cũng rất ít đi câu lạc bộ.

"Aiz, đúng vậy. Tớ nói làm sao sắp đến giữa kỳ rồi mà sao không gặp được mặt cậu, nếu không hay là chiều mấy ngày nay sau khi tan lớp hai ta tự học nhé."

Hoa Bội cắn cắn môi: "Aiz, thật ra thì tớ vẫn luôn ở đây."

Doãn Manh bước từ trên ghế xuống: "Nói uất ức như vậy. Buổi tối nhớ chờ tớ nha!"

Hoa Bội gật đầu một cái, đập lên tiếng chuông vào học đi xuống cầu thang.

Doãn Manh vẫn luôn không liên lạc với Hoa Bội, dẫn đến có rất nhiều tin tức liên quan đến cô ấy cũng không truyền tới lỗ tai cô.

Cho nên viết viết bài tập, Doãn Manh nhận được một tin tức kinh người——

"Mẹ nó!!!! Cậu nói cái gì?!?!?"

Doãn Manh vẽ mặt vận vẹo, bút trên tay cũng rớt xuống: "Cậu và Hàn Siêu ở cùng một chỗ? ('□') へ——"

Khuôn mặt Hoa Bội có chút đỏ lên: "Sao cậu nói lớn tiếng như vậy chứ!"

Doãn Manh bị dọa sợ nhặt bút lên: "Mẹ nó, thật xin lỗi." Lúc cúi người xuống khuôn mặt vui vào trong bóng tối, thẳng nhai Hàn Siêu kia thế mà thừa dịp cô không chú ý đã đắc thủ hự hự hự hự!

Hoa Bội sợ hết hồn: "Cậu không sao chứ? Sao kích động lớn như vậy?"

Về mặt của Doãn Manh đã khôi phục thông dong: "Các cậu làm thế nào ở cùng một chỗ vậy?"

Hai mắt Hoa Bội nhìn lên trời, giả vờ như đang ngắm phong cảnh: "Chính là tớ đột nhiên thiếu người làm mẫu....."

"Mẹ nó." Doãn Manh mím môi, "Đừng nói nữa. Tớ không muốn mơ mộng."

"Cậu nghĩ gì vậy! Không phải là người mẫu khỏa thân!" Hoa Bội dùng đầu bút chọc chọc bài thi, về mặt khinh bỉ.

Trong lòng Doãn Manh phun trào: "Được rồi tớ biết rồi. Chúc các cậu hạnh phúc o(*￣▽￣*)o."

Hoa Bội mới vừa bĩu môi, Hàn Siêu liền tiến vào: "Vợ ơi áo của anh có để quên ở chỗ này của em không!"

Vừa đẩy cửa ra, Hàn Siêu nhìn thấy Doãn Manh cả người đều nhảy lên: "CMN! Tại sao cậu ở chỗ này, ở chỗ này còn không có động tĩnh!"

Doãn Manh nhanh chóng xông tới đá Hàn Siêu ra ngoài: "Nói! Thành thật khai báo! Cậu đã làm cái gì với Hoa Bội!"

Con bão của Doãn Manh còn chưa có phát xong, Trần Tư Đình từ trên lầu lao xuống, đẩy Doãn Manh ra đập Hàn Siêu một đập: "Tôi nhổ vào! Cậu lại dám cùng con tiện nhân Mạnh Thi Nguyệt kia ở cùng một chỗ?!? Cậu có tự tôn hay không! Cô ta chỉ xem cậu như vỏ xe phòng hờ đấy!"

"Cái gì?" Hoa Bội trừng mắt, cũng đi ra.

Hàn Siêu thật là có khổ mà không nói ra được, nuốt một bụng nước đắng, cuối cùng không nhịn được quát to lên: "Tôi nhổ vào! Anh không có! Bội Bội, anh thề!" Giọng nói của Hàn Siêu vang vọng, vang vọng trong hành lang, âm cuối nhỏ bé yếu ớt, nghe giống như không có gì.

Thật may là hiện tại không có ai đi ngang qua, nếu không có lẽ chuyện Hàn Siêu bắt cả hai tay cả trường sẽ đều biết hết.

Hàn Siêu oan ức gần chết: "Tớ không có! Con mắt nào của cậu nhìn thấy tớ với Mạnh Thi Nguyệt ở cùng một chỗ! Ngậm máu phun người! Fuck!"

Doãn Manh hồ đồ hơn rồi, cô còn chưa có từ trong kích thích Hàn Siêu câu mắt Hoa Bội tỉnh táo lại, bên này liền chỉ trích Hàn Siêu trật đường ray rồi!

Nhưng coi như Hàn Siêu láu lỉnh một chút, cũng sẽ không phải là câu ám hoa tâm chân trong chân ngoài kia, học kỳ trước hình như còn nói thích Hoa Bội mà, hiện tại làm sao mà vừa tới tay lại đi thông đồng với người khác chứ?

"Đừng nóng vội, từ từ nói. Trần Tư Đình cậu trông thấy cái gì?"

Trần Tư Đình được Doãn Manh kéo từ trên người Hàn Siêu xuống, cô ấy cũng hồ đồ: "Hoa Bội cậu với Hàn Siêu ở cùng một chỗ à?"

Hoa Bội thật sự không giải thích được mớ bòng bòng này: "Đúng vậy á....."

Nói xong cô ấy liếc mắt nhìn Doãn Manh một cái.

Doãn Manh nuốt nước miếng một cái, cảm thấy mình sắp thành chuyên gia sửa chữa sai lầm, nhưng nếu Hoa Bội cầu viện, cô cũng không có gì oán thán. Lại không nghĩ rằng cô còn chưa kịp mở miệng, Trần Tư Đình liền chuyển hướng, cười khan: "Ha ha ha ha, chuyện đó không có gì... Không có gì....."

"Đợi chút, xảy ra chuyện gì!"

Mặt Trần Tư Đình có hơi đỏ lên: "Là tớ không có làm rõ ràng....."

Thì ra là Phùng Linh Khải e sợ thiên hạ không loạn, hôm nay vừa đánh bóng xong trở lại bát quái với Trần Tư Đình: "Tớ nói này, Hàn Siêu gần đây thật là quái lạ."

Trần Tư Đình vừa nghe có bát quái liền chen vào một chân: "Làm sao vậy?"

Phùng Linh Khải luôn luôn tìm cơ hội bát quái với nữ thần: "Tớ nhỏ vào, cậu biết gần đây Hàn Siêu đều không cùng tớ về nhà không? Cậu ta đều đi một mình."

"Vậy thì có cái gì mà kích động á. Tớ cũng về nhà một mình này." Về mặt Trần Tư Đình khinh bỉ.

Phùng Linh Khải: "Không phải á. Hàn Siêu với tớ ở cùng một tòa lầu, cậu nhớ cái ngày tuyển cử nhỏ của hội học sinh chúng ta sớm tan lớp đó không, lần đó tụi mình làm xong bài tập rồi mới về nhà, cậu ta nói cậu ta có chuyện nên tớ đi về trước. Tớ về đến nhà xong đi xuống mua giúp ba tớ tờ báo, tới đó hơn 8 giờ, đúng lúc bắt gặp cậu ta trở về!"

Trần Tư Đình nghe không hiểu rõ: "Vậy thì thế nào?"

Phùng Linh Khải làm ra vẻ thâm trầm: "Cái này cũng chưa tính là gì. Về sau trên đường tớ về nhà, lúc về nhà thuận tiện tạt qua Triều Việt bên cạnh mua com, tình cờ gặp phải Hàn Siêu và một nữ sinh tóc dài bồng bênh đi xem phim! Lớp chúng ta cũng chỉ có Mạnh Thi Nguyệt tóc dài như vậy!"

Trần Tư Đình ngạc nhiên há miệng.

Phùng Linh Khải vừa thấy cô nàng sợ ngây người, cuối cùng tổng kết nói: "Cho nên! Hàn Siêu cậu ta! Và, Mạnh Thi Nguyệt, đang yêu nhau!"

Trần Tư Đình: "Bây giờ Hàn Siêu đang ở đâu?" Từ khi vừa tựu trường cô ấy đã không ưa Mạnh Thi Nguyệt, ở trong đám nữ sinh thì làm ra vẻ, còn ở trong đám nam sinh thì tỏ ra nhu nhược, rõ ràng ràng vừa tựu trường liền đùa bỡn Hàn Siêu, vốn cho rằng Hàn Siêu đã hiểu, lại không nghĩ rằng hiện tại cậu ta đột nhiên lại dán vào! Không thể nhẫn nhịn!! Loại bạn bè này!!!

Phùng Linh Khải thấy Trần Tư Đình phản ứng bình tĩnh, thừa dịp nói: "Chắc là cậu ấy đi phòng hoạt động câu lạc bộ để cắt bóng rổ rồi....."

Trần Tư Đình bộ dạng ngún nguyễn lao xuống. Ngay sau đó chính là một màn Doãn Mạnh nhìn thấy kia.

Trần Tư Đình ngượng ngùng nói: "Tớ không ngờ ah.... Thì ra là Hoa Bội."

Doãn Mạnh nhìn mái tóc thật dài của Hoa Bội, quả thật, nhìn ngoại hình bên ngoài Hoa Bội thật sự rất giống Mạnh Thi Nguyệt. Nhưng kỳ quái chính là cô chưa bao giờ cảm thấy Hoa Bội khó chung đụng.

Hàn Siêu gãi gãi đầu, thở một hơi dài nhẹ nhõm: "Mẹ nó, cậu muốn hù chết tớ à!"

"Cho nên nói các cậu làm gì mà giấu diếm kỹ như vậy!" Trần Tư Đình liếc mắt xem thường một cái, "Phùng Linh Khải cũng không biết!"

Trái lại Hoa Bội bị nói nên ngượng ngùng: "Tớ muốn nói ra, nhưng vẫn không có gặp mặt Doãn Mạnh ah."

Hàn Siêu có tật giật mình tránh né tầm mắt: "Mẹ nó, tớ nào dám nói. Các cậu đều hung dữ như vậy." Nói xong trong lòng âm thầm nghĩ, thằng cháu Phùng Linh Khải kia, quả lắm mồm, nhìn xem cậu ta thoát thân được có đi chinh nó không!

Không ngờ Hàn Siêu còn chưa có thoát thân được, giọng nói của Lâm Kha liền truyền đến: "Hàn Siêu cậu làm gì thế! Cát có một quả banh mà cũng chậm như vậy."

Hàn Siêu giống như tìm được cứu tinh: "Cứu cứu tớ với! Đang bị vợ cậu và bạn thân của vợ cậu bao vây!"

"Nói cái quỷ gì đó!" Doãn Mạnh liếc mắt một cái, lại nhìn thấy khuôn mặt sáng lạn của Lâm Kha.

Lâm Kha: "Vậy cậu ngoan ngoãn chịu chết đi."

Doãn Mạnh: "Lâm Kha cậu biết Hàn Siêu và Hoa Bội ở cùng một chỗ không?"

Lâm Kha bước chân loạn choạng một cái, ánh mắt lóe lên: "Oh."

Oh con khi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Hậu Nghiêu Sở tranh cử chức chủ tịch thành công, xem như không thể không có công của tất cả các câu lạc bộ. Nhưng bởi vì thi giữa kỳ đến, hơn nữa học sinh cao tam đứng trước trước kỳ thi tốt nghiệp trung học mô phỏng, nên không thể không chậm trễ.

Nói đến thi giữa kỳ, đương nhiên học sinh lớp 7 tích cực như lúc trước.

Mặc dù ngoài miệng Lâm Kha hạ "Thư khiêu chiến", nhưng từ hành động nhìn lại, thì xem ra hoàn toàn không có xem chuyện này thành chuyện to tát gì.....

Chỉ ít Doãn Manh không nhìn thấy cậu ta đi học nghiêm túc nghe giảng, tự mình làm bài tập (không tính chuyện mượn của cô chép) bao nhiêu. Ngay cả như vậy, Doãn Manh cũng không có suy nghĩ khinh thường cậu ta, hoặc là không thoải mái.

Qua một học kỳ, bản thân đã quen với loại cuộc thi này, Doãn Manh lại càng quen việc dễ làm. Dĩ nhiên cũng không có cảm giác khẩn trương như lần đầu tiên, hơn nữa bởi vì trải qua một học kỳ học tập, đối với trình độ thi cô đã có bài bản, thành tích tất cả các môn ổn định tăng lên, áp lực trừ những thứ khiêu chiến như có như không, thì chính là kế hoạch của mình rồi.

Rèn luyện đánh giá giữa kỳ trước, cô vẫn luôn giữ vững vị trí thứ ba trong lớp. Thậm chí có một lần thành tích vật lý vượt qua Lâm Kha, lấy được ánh mắt như có điều suy nghĩ của cậu ta.

"Doãn Manh?" Lâm Kha vẻ mặt trịnh trọng

Doãn Manh: "Chuyện gì?"

Lâm Kha thờ dãi: "Tại sao cậu cảm thấy hứng thú với học tập như vậy?"

Doãn Manh bị hỏi nghẹn lời, cô đúng là chưa từng nghĩ đến vấn đề này: "Cũng chưa tính là cảm thấy hứng thú. Chỉ là đây là chuyện tôi muốn làm thôi."

Lâm Kha: "Muốn làm? Chẳng lẽ không phải là chuyện tự nhiên à." Nói xong câu đó dường như Lâm Kha nhận ra được thứ gì đó dừng lại một chút.

Doãn Manh có chút không hiểu: "Cố lẽ đối với tôi mà nói, chuyện muốn thi tốt này chẳng hề dễ dàng. Nếu như tôi làm được tốt như tôi dự trù, thì tôi sẽ có cảm giác thành tựu."

Chân mày Lâm Kha nhíu lại: "Bởi vì khó khăn, cho nên mới muốn khiêu chiến. Cho nên cậu rõ ràng không am hiểu khoa học tự nhiên, nhưng mỗi ngày đều tiêu tốn thời gian với nó, đạt tới kết quả một người thường rất dễ dàng có thể đạt được, không cảm thấy lãng phí thời gian sao?"

Trong nháy mắt Doãn Manh cảm thấy mình bị khinh bỉ, cái gì gọi là kết quả người thường rất dễ dàng có thể đạt được á! Cả khối 500-34=466 người cũng không đạt được thành tích này của cô có được hay không!

"Cậu sống như vậy, không gọi là lãng phí thời gian à?" Đầu Doãn Manh đã cháy đầy vạch đen rồi, tên nhóc Lâm Kha này không biết vì sao vừa gặp cô liền vạch ra vấn đề không giải thích được, có lẽ là bất tự tương khắc thì phải.

Không ngờ Lâm Kha nghe lời nói của cô ngược lại lại lọt vào suy tư, một lúc lâu sau mới hỏi: "Vậy nếu như cậu đạt được tới mức dự trù, tôi nói là cậu vượt qua tôi. Sau đó sẽ mất hứng thú đối với học tập sao?"

Doãn Manh duỗi thân thể lên, nhấn tất đầu bút bi: "Hôm nay cậu thật sự rất quái lạ nhá ~ mấy ngày nữa là thi giữa kỳ, được rồi, mặc dù cậu không học tập. Nhưng cũng không cần đột nhiên lý sự như vậy được không?"

Lâm Kha: "Cậu trả lời câu hỏi của tôi á!"

Doãn Manh bĩu môi: "Cậu gấp cái gì!" Bất đắc dĩ nhìn về phía Lâm Kha suy cho cùng cũng không nổi giận được, "Chuyện học tập này, đối với tôi mà nói hẳn là bất kể như thế nào cũng sẽ không bỏ..... Về phần tại sao, có lẽ do truy cầu của cuộc sống thôi."

"Truy, cầu, của, cuộc, sống....." Lâm Kha lặp lại mấy chữ này, đột nhiên quay đầu lại, "Vậy cậu nghĩ cũng đừng nghĩ đạt tới. Ít nhất trong vòng 3 năm của cao trung, cậu cũng đừng mong vượt qua tôi."

Không đợi Doãn Manh xù lông, Lâm Kha lại bổ sung: "Bước đầu tiên trong truy cầu cuộc sống của cậu không đạt được, hao tổn hoàn toàn nhé." Nói xong xoay người chạy mất.

"Lăn trở về đây! Tôi nói vượt qua cậu là truy cầu cuộc sống lúc nào hả!" Chuyện cậu thi được mấy điểm không ăn nhằm gì tới tôi á! Doãn Manh lại một lần nữa bị đâm chọt đến hộc máu.

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng nếu như cô thật sự thay thế vị trí của Vương Thanh Nhã, nhiều lần đứng thứ hai trong lớp, có lẽ thật sự đưa đề tài truy cầu này đăng lên nhật báo rồi.

Chẳng qua nếu từ thực tế mà nói, coi như cô thật sự vượt qua Lâm Kha thì cũng không có ý nghĩa gì. Dù sao Lâm Kha cũng đã nói, cậu ta đã quyết định xuất ngoại, cũng sẽ không thi đại học, vượt qua cậu ta có ý nghĩa gì?

Sâu hơn một bước mà nói, từ trước tới nay học tập đều là tự mình tranh tài, mắc mớ gì đến người khác?

Bị Lâm Kha làm cho mơ hồ, trong nháy mắt Doãn Mạnh nhanh chóng kéo mình trở về. Khúc nhạc đậm nhỏ như vậy đương nhiên không tính là cái gì, thì giữa kỳ nên đến vẫn đến.

Lý Lộ thiếu tiết học rất nhiều, Doãn Mạnh làm bạn tốt đương nhiên giúp cô ấy học bổ túc. Ngược lại cô cũng không cảm thấy giải thích lại những thứ đã học qua một lần nữa là lãng phí thời gian, dù sao đầu óc của cô cũng không phát triển như Lâm Kha, nên cần ôn tập cũng cố. Giảng giúp Lý Lộ một chút kiến thức, càng giúp mình thông thuận quá trình, có sao mà không làm.

Nhưng trên thực tế, thời gian chơi đùa có thể nhiều hơn thời gian học.

Cô nên sớm nghĩ đến ㄟ (ˊ - ˋ) ㄟ.....

Lý Lộ bỏ qua rất nhiều tin tức khi biết được chuyện Hàn Siêu và Hoa Bội phản ứng còn mãnh liệt hơn Doãn Mạnh: "Cậu nói cái gì?!?!?"

Giọng nữ cao tăng decibel thiếu chút nữa chọc thủng màng nhĩ của Doãn Mạnh: "Là... Hoa Bội ở cùng một chỗ với Hàn Siêu."

"Tớ nhỏ vào, Hàn Siêu thật sự là chân nhân bất lộ tướng. Nhìn tùy tiện, xuống tay trái lại rất rất mạnh, cậu biết lớp một có bao nhiêu người thích Hoa Bội không....."

Cách nói này Doãn Mạnh cũng là lần đầu tiên nghe nói: "Hoa Bội? Có sao? Bình thường không phải còn có Đại Mỹ Nữ Giang Mạn Hi kia sao? Hoa Bội đẹp hơn nữa cũng không xinh bằng cô ấy, sao lại trở thành 'tình nhân đại chúng' chứ?"

Lý Lộ vẻ mặt khinh bỉ nhìn cô: "Cậu thật là khuru giác bát quái không nhạy gì hết trơn. Sao làm bạn với Lý Lộ tớ được vậy....."

Doãn Mạnh thu lại bài thi: "Phải, giảng hồ không gấp lại. Ngài tự mình học đi nhá!"

Lý Lộ nhìn thấy điệu bộ này: "Nè nè nè, đừng á. Tớ nói cho cậu một chút tin tức còn không được sao?"

Lúc này Doãn Mạnh mới vỗ vỗ cái ghế ngồi nghiêm chỉnh.

Lý Lộ: "Giang Mạn Hi đẹp thì có đẹp, nhưng tính tình quá mạnh mẽ. Tính tình giống y chang chủ nhiệm Hùng khắc ra, sinh ra chính là làm nữ cường nhân. Hoa Bội không giống thế, tính tình tốt, còn mang khí thái nghệ thuật, hiển nhiên có rất nhiều nam sinh theo đuổi."

Doãn Mạnh tìm kiếm chút bộ dạng của Hoa Bội, so với tiêu chuẩn tình nhân đại chúng, vẫn cảm thấy quá mức bình dị gần gũi.

Thực tế đúng là khác xa với TV á..... Mỹ nữ sao quanh trắng sáng thì không ai theo đuổi, mà chân chính được hoan nghênh chính là cô gái nhỏ.

Lý Lộ thấy Doãn Mạnh thụ giáo, hài lòng gật đầu: "Đạo lý này, giống với chuyện tại sao người thăm mền cậu nhiều hơn người thăm mền Trần Tư Đình."

Doãn Mạnh: "Nhiều người theo đuổi tớ? Σ(°Д°)!!!!?? Đợi chút, ai thăm mền tớ hả?" Trừ tên nhóc Lâm Kha kia mỗi ngày xoay quanh cô thì còn có ai nữa? Hơn nữa coi như Lâm Kha dính cô, cũng xa không với tới mức độ thăm mền thì phải?

Lý Lộ: "Tớ nhỏ vào! Doãn Mạnh! Cậu....."

Doãn Mạnh tròn to hai mắt, chờ câu tiếp theo của cô ấy.

Lúc này Lý Lộ mới phát giác có chút nói lỡ miệng, nhưng lời nói ra không thể thu hồi: "Tớ còn tưởng rằng cậu biết....." Lý Lộ: "..... Lâm Kha."

"Tớ biết Lâm Kha. Còn ai nữa?" Doãn Mạnh nghiêng đầu.

Lý Lộ: "Aiz, tớ thật sự là xem nhẹ cậu. Cậu cũng biết."

Doãn Mạnh: "Nói nhảm, ㄟ(ˊ ˋ)ㄟ, mỗi ngày dính lấy tớ làm sao tớ có thể không biết. Đừng đòi chủ đề, rốt cuộc ai thăm mền tớ?"

Lý Lộ làm bộ như đang ngắm phong cảnh: "Hậu Nghiêu Sở."

Doãn Mạnh cháy vạch đen: "Thật á....."

Lý Lộ khụ khụ hai tiếng: "Cậu bỏ qua cho tớ được không? Tớ đã đồng ý với người ta không thể nói."

Doãn Mạnh níu Lý Lộ lại, uy hiếp vỗ vỗ tập ghi chép tổng kết của mình: "Cậu xem đó mà làm"

Lý Lộ nuốt một ngụm nước miếng nuốt phực: "Được rồi, dù sao sớm muộn gì cậu cũng sẽ biết. Thật ra thì giữa học kỳ trước, Điền Sảng muốn tỏ tình với cậu..... Sau đó ừm, không có."

Cặp mắt Doãn Mạnh híp lại: "Cái gì gọi là không có?"

Lý Lộ: "Ồi trời bản thân cậu còn đoán không ra sao?"

Khóe miệng Doãn Manh rụt rụt, cảm thấy nảy sinh một nhận thức mới. Học kỳ trước trừ khi tự trường lúc các câu lạc bộ chiều tân cô có nói một câu với Điền Sáng, còn dư lại ngay cả bóng dáng của cậu ta cũng chưa từng gặp nữa là!

Ngoại trừ cậu ta thường chơi bóng rổ cùng Hàn Siêu Lâm Kha, có đôi khi gặp được, cô đối với Điền Sáng hoàn toàn không có ấn tượng gì.

"Cậu nghe ai nói vậy?" Doãn Manh có chút khó hiểu.

Lý Lộ thở dài: "Cậu đừng để ý tới nghe ai nói..... Dù sao Trần Tư Đình cũng biết, chuyện này là thật. Chỉ có điều đều đã qua, cậu cũng đừng để ý."

Doãn Manh: "Vậy thì tốt, tớ nói. Cậu nói tớ được hoan nghênh, đây không phải là mới có hai người sao? Còn có ai nữa? Chỉ có hai người thích tớ mà được coi là được hoan nghênh sao?"

Lúc này đến phiên Lý Lộ trợ mắt: "Chị hai! Hiện tại bên cạnh cậu có một Môn Thần (thần giữ cửa) sát tinh vây quanh, ai không sợ chết dám tới đây chen vào á!"

Doãn Manh:.....

Cuối cùng, trọng điểm của lần ôn tập nhỏ này cứ như vậy bị chệch hướng.

Mặc dù không khí thi giữa kỳ khẩn trương khiến phần lớn học sinh đều thờ không nổi, nhưng vấn đề "Hộ khẩu" của Lâm Kha thì ngược lại vì họa mà được phúc trở về lớp 7.

Thi giữa kỳ sắp xếp chỗ ngồi ngẫu nhiên, Lâm Kha nhất định phải có một địa điểm "Cư trú", lớp 1 hoặc là lớp 7.

Mặc dù thái độ chủ nhiệm Hùng cứng rắn, nhưng trừ bà ấy ra những người khác đều đã buông lỏng rồi. Thậm chí hiệu trưởng cũng đi theo thái độ của Lâm Kha: "Lớp nào có quan trọng không? Tính dân chủ trong trường học để cho có à?"

Hơn nữa ba mẹ Lâm Kha đều tỏ thái độ là hoàn toàn nghe theo Lâm Kha, cuối cùng chủ nhiệm Hùng có không tình nguyện đi chăng nữa cũng chỉ đành đóng con dấu cho xong việc.

Lâm Kha lấy được thông báo trước tiên là chạy trở về chọt Doãn Manh: "Manh Manh! Tôi đã trở về!"

Doãn Manh ngẩng đầu lên, bày ra vẻ mặt không có biểu tình gì cho cậu ta xem, rồi lại cúi đầu viết tiếp bài thi số học.

Lâm Kha:..... Sao cậu lại đắc tội với cô rồi.....

Không giống như học kỳ trước, lần thi giữa kỳ này Doãn Manh cảm thấy trôi qua quá nhanh.

Bài thi trừ vật lý có chút cao siêu một chút (Từ trước đến giờ thầy Tôn ra đề đều khó), đề viết văn ngữ văn cô không am hiểu loại tài liệu thời sự ra, thì những thứ khác đều ở trong dự liệu. Trên cơ bản 80%, Doãn Manh cảm thấy mình đã ôn tập qua.

Chỉ có điều, muốn đạt tới chuyện vượt qua Lâm Kha, thì hoàn toàn không thể. Điểm này, Doãn Manh cũng cảm nhận được.

Coi như là phát huy vượt xa bình thường, Doãn Manh cũng cảm thấy với thực lực bây giờ của cô cũng không thể vượt qua Lâm Kha.

"Doãn Manh!"

"Có!" Doãn Manh đột nhiên đứng lên, nhìn thấy cô Lý cầm bảng thành tích của cô mỉm cười với cô.

Qua nét mặt của cô ấy, hẳn là không quá kém nhỉ?

Doãn Manh không dám suy đoán bừa thêm, nhanh chóng chạy lên nhận lấy bảng thành tích.

Tay nhận lấy phiếu điểm của cô rất vững vàng, bởi vì trong lòng đã nắm chắc, dĩ nhiên là không có mong đợi quá lớn gì nhìn về phía bảng thành tích.

Quả nhiên xếp hạng khối 28. Mặc dù khoảng cách không lớn, nhưng chỉ cần thứ hạng tăng lên, thì vấn đề không lớn, ngay sau đó đứng thứ hai trong lớp?!?!?!?

Cô vượt qua Lâm Kha hay là vượt qua Vương Thanh Nhã?

Mặc dù khả năng vượt qua Lâm Kha không lớn, nhưng vẫn làm cho cô hoàn toàn hưng phấn! Ngoài miệng nói không nghĩ đến chuyện vượt qua, vượt qua cũng vô dụng, trên thực tế vẫn thầm chà xát hai tay so sánh, loại chuyện như vậy bản thân Doãn Manh cũng không nhận được.

Hoàn toàn không ngồi yên muốn xem thành tích của Lâm Kha, thế nhưng cậu ta đã không còn ngồi phía sau cô mà còn cách một đường đi nữa.

Hơn nữa lần này bởi vì thời gian eo hẹp, cô Lý hoàn toàn không căn cứ theo thứ tự thành tích phát ra, dẫn đến Lâm Kha còn xoay bút phát ngốc ở phía sau.

"Lâm Kha!"

Lúc một tiếng Lâm Kha vang lên, Doãn Manh kích động còn hơn Lâm Kha.

"Đứng nhất toàn khối. Cố gắng giữ vững." Ánh mắt của Cô Lý nhìn về phía Lâm Kha dịu dàng tưởng chừng như sắp chảy ra nước, Doãn Manh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của đám giáo viên ban thực nghiệm kia.....

Như đã đoán trước, lại làm cho cả người Doãn Manh đều buồn lòng.

Lâm Kha cảm phiếu điểm quay về, hiếm thấy nhìn Doãn Manh cười đắc ý. Doãn Manh cũng không có cảm thấy chán ghét, ngược lại máu toàn thân như đang sôi trào lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Bây ngày nghỉ dài hạn ngày mùng một tháng năm.

Doãn Manh ăn kem ly, kiễng chân lấy một cọng khoai tây chiên.

Kể từ khi mẹ Doãn tâm huyết dâng trào mua một cái xích đu, rất là thoải mái, cô gần như không có cách nào ngăn cản mình đắm chìm vào trong đó rồi.

Từ khi sống lại đến bây giờ, bảy ngày này đối với cô mà nói thật sự coi như là lần đầu tiên từ bỏ tất cả học hành gì đó. Triệt để nghỉ ngơi như thế thật sự chính là lần đầu tiên, thừa dịp kỳ nghỉ này, Doãn Manh giải tỏa tất cả các áp lực...

Mặc dù đã sớm xem qua một lần rồi, nhưng thời gian quá dài dẫn đến hiện tại xem lại giống như mới vậy.

Duỗi lưng một cái, Doãn Manh lại với lấy một cọng khoai tây. Bảy ngày mập 30 cân (15 kg) không phải là mơ! Kiếp trước kể từ khi làm việc đến về sau, cô chưa từng hoàn toàn buông lỏng như thế này, thời còn là học sinh thật là tốt á!

Chỉ có điều vì cứu vớt một thể trọng sắp mất đi, Doãn Manh quyết định đi xuống chạy dạo quanh một vòng.

Không ngờ cô còn chưa có đứng lên, Lô Thiên Hào đã chạy đến. Đứa nhỏ này kể từ khi đi học, tính tình đã đỡ hơn rất nhiều: "Chị ngồi lâu như vậy, có phải hẳn là đến lượt em rồi không?"

Doãn Manh kéo vạt áo, từ phía trên nhảy xuống: "Cho em đó."

Lô Thiên Hào hài lòng ôm "Kim Cô bổng" của nó dùng cả tay lẫn chân leo lên, đặt mạnh cái mông xuống, cả cái bệ xích đu kéo cả kéo kẹt vang lên.

"Nhẹ một chút!" Sau khi Doãn Manh nhấn mạnh, quả nhiên Lô Thiên Hào thu liễm rất nhiều.

Doãn Manh nhanh nhẹn nện bước chân đi, đổi quần áo thể thao chạy ra tiểu khu. Thời tiết tháng năm đúng là thời điểm thích hợp nhất, không nóng không lạnh, Doãn Manh chạy xuất ra một tầng mồ hôi mỏng, ngồi xuống chiếc ghế dài ở bên cạnh gốc cây nghỉ ngơi.

Thứ hạng thi giữa kỳ vượt qua Vương Thanh Nhã, thật ra cũng không phải là cô phát huy vượt xa bình thường, mà phải nói là Vương Thanh Nhã phát huy thất thường. Nghe Trần Tư Đình nói, vì công việc ba mẹ Vương Thanh Nhã quyết định di dân, cho nên bảo cô ấy cao nhị ra nước ngoài, tin tức này ít hoặc nhiều cũng làm cho cô ấy có chút hốt hoảng, hơn nữa trong lúc ở nhà đang bận rộn, thời gian học tập đương nhiên sẽ giảm bớt.

Uống một ngụm nước, Doãn Manh trầm nghĩ, cô cũng không muốn nghĩ đến cái giả định vui quá hóa buồn đó. Thư thái một hai ngày, thời gian còn lại có thể phải sắp xếp lại chuyện học tập.

Cái tên Lâm Kha kia từ trước đến giờ đều không phải là nhân vật nói mạnh miệng, cho nên nói được là làm được chiếm cái ghế thứ nhất toàn khối.

Loại chuyện đứng đầu khối này, cũng không dễ cảm giống như trong tiểu thuyết phim ảnh.

Dù là Thất Trung, cũng chưa từng có chuyện xuất hiện một người liên tục hai lần đứng nhất. Dù sao người mạnh còn có người mạnh hơn, học bá mọc lên thành rừng, học thần như cối xay, xếp hạng thay đổi luân phiên quả thật là Phong Vân Biến Ảo, mỗi lần thi đều có hắc mã mới tuôn ra, thực lực yếu sẽ bị tuột hậu. Vì vậy chuyện xếp hạng thi giữa kỳ của Doãn Manh cũng không có tăng lên nhiều đúng như đã dự đoán trước, nhưng chuyện này cũng không đại biểu trong lòng cô thoải mái.

Lần này phiền não đến mức phải hoàn toàn vứt bỏ hết học tập cũng bởi vì vậy, bất luận học tập như thế nào, thành tích giống như là mắc kẹt ở chỗ chai, tất cả các môn học phát triển đều nhau, nhưng lại tương hỗ lẫn nhau, học sinh khá giỏi bị ai chính là thi kém mấy điểm, xếp hạng lại giống như con cờ Domino kém nhau mấy chục cái.

Một khi một môn phát huy thất thường, xếp hạng cũng sẽ giống như ngồi trong dòng nước xiết nhanh chóng bị kéo xuống.

Vẫn không thể thư giãn ah! Doãn Manh không thể không cảm khái, làm học sinh đã khó, làm học sinh giỏi còn khó hơn, cũng không phải cứ ý vào tư duy của người trưởng thành là có thể đàn áp.

Điện thoại di động rung lên rè rè, Doãn Manh sợ hết hồn, nhận điện thoại: "A lô?"

Giọng nam ở đối diện truyền đến: "Địa điểm xác định ở Barbecue X nhé, tôi đặt chỗ ngồi cho 30 người. Tối hôm nay, cậu nhớ tới nhé ~"

Doãn Manh: "Hậu Nghiêu Sở, cậu thế mà mời thật à, tôi còn tưởng rằng cậu tự mình hủy bỏ rồi chứ, đã lâu như vậy....."

Tiếng cười sang sảng của Hậu Nghiêu Sở truyền đến: "Tôi bận rộn muốn chết được không? Chuyện bữa bọn ở hội học sinh còn một đồng, giữa kỳ cũng thi không tốt. Được rồi, tóm lại cậu nhớ tới là được rồi. Tôi mời rất nhiều người bên câu lạc bộ."

Doãn Manh đồng ý nói: "Được."

Vừa muốn cúp điện thoại giọng nói của Hậu Nghiêu Sở lại truyền tới: "Đừng rồi, nhớ gọi vị trong nhà kia của cậu luôn nhé."

Doãn Manh: "Vị nào trong nhà tôi? Nhà tôi chỉ có một thằng em họ."

"Ha ha, " Hậu Nghiêu Sở nói tiếp, "Kha thần á, nhớ kêu cậu ta."

"Được rồi, chắc chắn sẽ không quên." Doãn Manh qua loa lấy lệ để điện thoại xuống.

Mới vừa cúp máy liền gọi cho Lâm Kha.

Kỳ quái chính là qua mấy tiếng bíp bíp lại không có ai nghe, tiếp đó là giọng nói vào hộp thư thoại. Doãn Manh hơi nghiêng đầu, quyết định đợi lát nữa gọi lại.

Không biết rằng vào lúc này Lâm Kha đang xách một đồng túi đồ mua sắm, chau mày nhìn Emma đang trò chuyện cùng một cô gái trẻ ở đối diện.

Từ trước đến nay mẹ cậu ta đạo phở đều dùng cậu ta làm cu li, nhưng lại không nghĩ tới hôm nay có thể gặp phải Vi Mẫn.

Đáng sợ nhất vâng, Vi Mẫn lại có thể biết hai ba câu tiếng Đức súc sọ, không uý kỵ khí thái cao lãnh của Emma chút nào, sắp tới trò chuyện với bà ấy.

Mỗi lần nhìn thấy Vi Mẫn, Lâm Kha ít nhiều đều có chút nhức đầu. Cậu ta thật sự không hiểu một cô nương sao mà miệng giống như súng máy nói chuyện không ngừng, làm cho người ta bức dọc trong lòng. Trọng điểm nhất là thời điểm Vi Mẫn tới vô cùng không đúng, thật vất vả chịu đựng đến khi Emma mua xong đồ, liền đụng phải cô ta.

Lâm Kha xách theo đồ, chán chết đi theo.

Vi Mẫn: "Bên này có một tiệm mì xào lâu đời, con và mẹ con tới đó ăn rồi, hạng nhất chính tông, là nhà hàng ăn ngon nhất con từng ăn ở thành phố B."

Emma vừa nghe thấy vốn đang uể oải liền hưng thú: "Thật sao? Vậy chúng ta đi nếm thử một chút A Nick?"

Sầu lo trong đầu Lâm Kha tăng thêm, đang muốn nghĩ biện pháp mở miệng cự tuyệt, lại không nghĩ rằng Vi Mẫn tiếp lời: "Cùng đi đi ạ. Con cũng đang định đi ~ con có thể thành viên của bên đó, có thể giảm 8%."

Nơi nào có ăn, thì nơi đó có Emma: "Được đó, đúng lúc đi cũng ngồi cùng bạn nhỏ cùng bàn với Nicolas!"

Lâm Kha: "Hôm khác đi. Emma, con có việc."

"Con lại có chuyện gì? Ăn một bữa cơm với mẹ là luôn có chuyện!" Emma bĩu môi một cái, hoàn toàn không chịu thua.

Lâm Kha bất đắc dĩ ngồi ở trong tiệm mì xào, đây là chuyện gì á? Vốn cậu ta và Vi Mẫn cũng không quen, coi như đổi chỗ ngồi thành ngồi cùng bàn cũng chưa từng nói với nhau mấy câu, nhưng Vi Mẫn tự quen thuộc đến táo bạo, cô ta lại khá quen thuộc với Lý Lộ, cậu ta không muốn nể tình cũng không được.

Emma lắc lắc chân chờ mang thức ăn lên, Vi Mẫn dùng sức kéo đề tài, cố gắng bắt chuyện với Lâm Kha.

Lâm Kha quay đầu sang chỗ khác, bất luận Vi Mẫn nói gì cũng không nói chuyện.

Emma đã sớm nhìn ra Lâm Kha không muốn gặp Vi Mẫn, nhưng khi nhìn bộ dạng ứng xử trẻ con kia, trong lòng rất thoải mái.

Lâm Kha nâng má lặt thực đơn, tiện tay lấy điện thoại di động ra nhìn lên, nhấn mở màn hình ba cuộc gọi nhỡ, người gọi tới – Doãn Manh.

Lâm Kha nhảy dựng lên, Emma và Vi Mẫn giật nảy mình.

Emma: "Ai dọa con vậy? Làm sao thế?"

Bà làm sao biết suy nghĩ của thiếu niên đang thăm mếu, Doãn Manh thật sự rất ít chủ động gọi điện thoại cho cậu ta á!

Lâm Kha không có trả lời câu hỏi này, nhanh chóng gọi điện thoại lại, khỏe miệng không khổng chế được nhếch lên: "A lô?"

Đối diện Doãn Manh đang nhai cánh gà nhận điện thoại, xung quanh âm ỉ huyền não: "A lô? Lâm Kha. Rốt cuộc cậu cũng trả lời điện thoại rồi. Tôi gọi cho cậu vô số lần."

Thật ra cũng chỉ gọi có ba lần mà thôi.

Cho dù như thế, Lâm Kha cũng không trách, dùng giọng mũi hừ nói: "Ừm. Cậu tìm tôi?"

"Ồ, Hậu Nghiêu Sở tranh cử được chức chủ tịch, mời người của câu lạc bộ chúng ta ăn cơm. Bảo tôi gọi cậu cùng đi, kết quả cậu chết sống không nhận điện thoại, tôi đều đã ngồi ở chỗ này rồi." Trong lúc đó đột nhiên có một giọng nam vang lên, "Doãn Manh đến phiên cậu! Nhanh, cậu chọn tám bài nào?"

Lâm Kha lại nhảy dựng lên: "Cậu đang làm gì vậy?"

Doãn Manh đang ăn nên lẫu bầu nói không rõ: "Chơi trò chơi Quốc vương!"

Lâm Kha lạnh mặt: "Cậu ở chỗ nào? Tôi đi sang."

"Hừ (ノ^_^)ノ, chúng tôi đều ăn được một nửa rồi. Barbecue X bên cạnh trường học, đến đây á, gọi rất nhiều xâu đồ nướng chưa ăn xong."

Từ tiếng ồn ào trong bối cảnh Lâm Kha đã phân biệt ra được giọng nói của Lộ Triết Phi và Vương Khiết Linh rồi, có hai người chỉ sợ thiên hạ không loạn này ở đó thì không có chuyện gì tốt rồi! Không có việc gì rồi rảnh chơi trò chơi Quốc vương quái quỷ kia, đến lúc đó Doãn Manh bị tên du thủ du thực nào đó hôn một cái cậu ta cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì!

"Chờ đó tôi lập tức tới."

Emma nhìn Lâm Kha để điện thoại xuống liền muốn chạy ra ngoài: "Đi đâu vậy? Gấp gấp thế kia?"

Lâm Kha gãi đầu một cái: "Có việc gấp. Không đi không được. Mẹ bảo tài xế đến chỗ mẹ về nhé."

Thái độ Emma quay ngoắt không còn dính người như bình thường, quơ quơ tay: "(●°u°●)", đi đi đi đi, mẹ con đi một mình không lạc được."

Vi Mẫn còn chưa kịp lên tiếng, Lâm Kha liền gật đầu một cái chạy mất.

Emma ý vị sâu xa nhìn bóng lưng của Lâm Kha, quay đầu thuận miệng nói với Vi Mẫn: "Haiz, cháu biết cái bạn mà Lâm Kha ngồi ở phía sau bàn trước kia không? Cái bạn mà học tập rất tốt trong lớp các cháu Doãn Manh đó."

Về mặt Vi Mẫn cứng đờ, cô ta biết Doãn Manh từng đến nhà Lâm Kha, lại không nghĩ rằng Emma đối với Doãn Manh biết nhiều như vậy: "Oh, biết ạ. Chỉ có điều ai học giỏi cũng không sánh bằng Lâm Kha đứng nhất khối ạ. Lâm Kha rất ưu tú, con thường nhờ bạn ấy chỉ dạy phương pháp học tập."

Emma ừ một tiếng, mặt mày tươi cười, lời nói ngoài miệng lại hoàn toàn là hai chuyện khác nhau: "Đúng vậy ah. Cháu xem nó vừa rồi vội vội vàng vàng, đi biết ngay nhất định là điện thoại của Doãn Manh. Tâm tư của thiếu nam cháu đừng đoán ~ σ ~"

Lúc này, nhân viên phục vụ bưng một cái đĩa mì xào thịt bò lớn lên tới: "Đến đây! Thức ăn lên rồi!"

Trong nháy mắt Emma cầm chiếc đũa lên, gắp vào trong chén của mình: "Dùng lời của giáo viên các cháu thì chính là, yêu sớm ah, đúng vậy yêu sớm! Thơm quá ưm, nào đi gắp cho cháu ah."

Vi Mẫn cười khan một tiếng, miễn cưỡng ăn hai ngụm: "Cám ơn đi. Đột nhiên con nhớ ra con có chuyện gấp phải đi."

Emma: "Ôi chao, vậy thì thật là đáng tiếc."

Sau khi Vi Mẫn đi rồi, Emma để lộ ra hai hàm răng trắng: "Haiz ~ (ノ▽ノ)ノ, một cái đĩa lớn như vậy, chỉ còn lại một mình mình sao ~"

Lâm Kha đi tới Barbecue X, nhìn thấy một đám người đang chơi điên cuồng.

"Tự phạt ba ly ah!" Lộ Triết Phi đứng lên đưa hai ly nước trái cây cho cậu ta.

Lâm Kha xạm mặt lại cầm nước trái cây, đẩy Doãn Mạnh nhích sang bên cạnh: "Nhường chỗ cho tôi."

Bình thường Barbecue đều có băng ghế dài, dùng rất tốt, bao nhiêu người cũng ngồi được.

Doãn Mạnh uống có chút mơ hồ, ngoan ngoãn dịch cái mông sang phía Vương Khiết Linh ở bên cạnh, để cho Lâm Kha chen vào.

"Các cậu đang chơi trò chơi Quốc vương sao?"

"Đúng vậy ah ah! Mới vừa rồi là Doãn Mạnh, Đại Mạo Hiểm uống một lon bia."

Doãn Mạnh thâm trầm chốc, cũng chỉ có lũ nhóc con này mới cảm thấy uống bia được xem như là Đại Mạo Hiểm.....

Không biết ở trong mắt Lâm Kha, cô đã say.

"Tĩnh thêm tôi, chúng ta tới ah!" Không ngờ lời này vừa dứt, nhân viên phục vụ lại bùng lên một đĩa cánh gà.

Chai lọ chén bát đều di dời, mọi người rí rít bắt đầu giành cánh gà, cũng không còn ai để ý tới trò chơi Quốc vương nữa rồi.

Hai mươi cánh gà trong nháy mắt liền hết sạch, vẫn là Lâm Kha tay mắt lanh lẹ, thân cao chân dài (tôi thể mà lại có thể sử dụng cái từ này) đoạt hai xâu, một xâu đặt ở trong đĩa của Doãn Mạnh, một xâu bỏ vào trong miệng mình.

Doãn Mạnh cau mày cầm cánh gà lên nhìn, lại để xuống: "Tôi mới không cần ăn cay biến thái như thế này đâu."

Lâm Kha: "Không ăn cho tôi."

Ăn liền hai xâu, miệng đỏ chót, Lâm Kha nâng má nhìn bộ dạng cười hô hố của Doãn Mạnh: "Vui lắm hay sao cười?"

"Ha ha ha ha ha, " hai mắt Doãn Mạnh giống như ngôi sao lờ lờ sáng lên, "Thật sự cậu không bị bỏ đói đấy chứ ~"

Lâm Kha bắt đắc dĩ, rót một ly hồng trà đá: "Uống một chút."

Bên cạnh Hậu Nghiêu Sở đang trò chuyện cùng một nữ sinh vóc dáng thon cao, nhìn thấy Lâm Kha, bèn đi tới lên tiếng chào hỏi.

Lâm Kha: "Chúc mừng nhé!"

Hậu Nghiêu Sở nhếch miệng cười: "Lâm phiến Doãn Mạnh giúp phê kinh phí, cảm ơn."

Lâm Kha cũng vui vẻ cộng ly với cậu ta, bởi vì không cùng lớp, mặc dù không quen thuộc với Hậu Nghiêu Sở đến một mức độ nhất định, nhưng là anh em trong một đội bóng, quan hệ cũng không kém lắm.

"Doãn Mạnh không biết cậu nhỏ mọn tới trình độ nào nhì?" Hậu Nghiêu Sở nói ra lời kinh người.

Lâm Kha nhếch lông mày, nhìn thấy đầu của Doãn Mạnh đã cụng xuống cái bàn lim dim, lúc này mới đáp: "Thế nào, cậu có ý kiến?"

Hậu Nghiêu Sở ném cái kẹp cầm trong tay vào trong đĩa: "Không có á, tôi nào dám. Tôi cũng không có ý định tranh giành với cậu, nhưng Doãn Mạnh là bạn bè tôi thường thức, điểm này tuyệt đối sẽ không thay đổi."

Lâm Kha: "Ha ha."

Hậu Nghiêu Sở: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Tháng sáu mặt trời đã chói chang trong mắt người, Doãn Mạnh đẩy đẩy cái mũ một cái, xách cái ghế nhỏ nhích lại gần gốc cây bên cạnh.

"Doãn Mạnh! Vậy tớ mang cặp sách để dưới gốc cây, cầu xin giúp một tay....." Trịnh Gia Thạc có chút phát sầu.

"Được! Không thành vấn đề ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ۞! Cậu mau đi đi!" Doãn Mạnh lau mồ hôi trên ót, vung tay lên.

Trịnh Gia Thạc cảm kích nhìn Doãn Mạnh một cái rồi đi.

Đừng hoài nghi, tháng 6 hàng năm là thời điểm diễn ra đại hội thể dục thể thao theo thông lệ. Trời xanh mây trắng này, quả thật thích hợp cho loại thể thao điền kinh. Đáng tiếc từ trước đến nay Doãn Mạnh không phải là loại tham gia thi đấu.

Không phải cô không muốn, mà là cái nào bàn ra đều không tới phiên cô..... Lên sân rất dễ gây cản trở cho lớp. Không sai, tiếp tục kéo dài truyền thống của đại hội thể dục thể thao sơ trung, đại hội thể dục thể thao này được coi là dự thi giành huy chương, bình chọn ra ba đoàn thể lớp học đứng đầu cộng điểm.

Kết quả là, cô biến thành người trú đóng ở lãnh địa của lớp dọc theo sân thể dục trông hộ cặp sách cho đám người kia.

Ừh, nên nói là trong một "lố" người chỉ còn lại Doãn Mạnh và Tiểu Mập Mập Tàn Kiến Bắc.

"Uống nước không?" Doãn Mạnh khề ho khan một tiếng phá vỡ yên tĩnh ngăn ngui. Mặc dù Tàn Kiến Bắc an vị ở phía sau cô, nhưng tính tình rất hướng nội, thật sự vẫn chưa từng nói với cô mấy câu.

Không biết tại sao Tàn Kiến Bắc lại đỏ mặt lên, làm cho Doãn Mạnh cũng không biết là mình đã nói sai cái gì rồi. Cũng may cậu ta rất nể mặt nhận lấy nước.

"Tôi đi thi đấu." Tiếp đó, cậu ta nói.

"Hả? Cậu vẫn còn thi đấu?" Doãn Mạnh bật thốt lên, nói ra khỏi miệng trong nháy mắt mới phát giác giọng điệu không đúng lắm, "Ah, ý tôi là, cậu thi đấu cái gì?"

Tàn Kiến Bắc mở nắp bình uống một hớp, đứng lên vuốt ống quần xuống, có chút thụ sủng nhược kinh: "Tôi, tôi ném đĩa."

"Loại hại thế! Nếu không phải nhiều đồ cần tôi trông thế này, tôi nhất định sẽ đi sang cổ vũ cho cậu ^(^w^)^."

Tàn Kiến Bắc khẩn trương cắn môi một cái, hiển nhiên có chút hướng thụ: "Cảm ơn, bây giờ tôi phải đi qua đó rồi. Đã bắt đầu chuẩn bị." Nói xong cậu ta rời khỏi.

Chỉ còn một mình cô rồi!

Doãn Mạnh bộc phát oán niệm nhìn các bạn nhỏ đầy sức sống thanh xuân chạy tới chạy lui trong sân thể dục, cô cũng muốn đi chơi á! Cho dù chỉ đi cô động ah! Ai nghĩ tới trong lớp chỉ có mình cô không có hạng mục, biến thành người "Luôn trông coi cặp sách" trong truyền thuyết kia chứ!!!

Đúng lúc này, Lý Lộ sôi nổi hoạt bát trở lại: "Doãn Mạnh!!! Gia Thạc nhà chúng ta môn nhảy cao lấy được hạng đầu tổ vào vòng kế a a a! Wow wow wow wow wow!"

"Vây thì tốt á! Cậu ta luyện tập lâu như vậy, không chừng đứng nhất đấy!" Doãn Mạnh cũng rất vui mừng.

"Hiện tại đứng nhất cũng vô dụng, vô vòng kế tiếp là được. Buổi chiều thi chung kết đứng thứ nhất mới có tác dụng! Đến lúc đó lớp chúng ta có thể ôm đồm đứng nhất hạng mục chạy cự li dài và nhảy cao!"

"Làm sao cậu biết có thể ôm đồm chạy cự li dài?" Doãn Mạnh rất nghi hoặc.

Lý Lộ tròn to hai mắt: "Tại sao không thể? Kha thần á! Cậu ta buổi sáng 1500 m, buổi chiều 800m. Mới vừa rồi còn dư sức tới thể cho Phùng Linh Khải chạy 100 m, lại còn vào vòng kế rồi."

"Mẹ nó? Sao lại để cho cậu ta chạy?" Doãn Mạnh kinh hãi, "Tớ nói đã ghi danh đâu đó rồi, vậy mà còn có thể chạy thể được à?"

"Có thể á, không có nghiêm khắc như vậy. Người tài thì vất vả nhiều á."

Doãn Mạnh: "Phùng Linh Khải làm sao vậy?"

"Lúc Phùng Linh Khải chạy 200 m bị trượt chân. Mới vừa rồi còn nói khiêng trở về mà, sao không có tới đây?"

"Mẹ nó, thế mà đều thi đấu xong rồi, tớ thật sự chưa có xem được gì hết!" Doãn Mạnh nổi đóa.

Lý Lộ lấy một cây kẹo que từ trong cặp sách ra bỏ vào trong miệng, lại cầm một cây đưa cho Doãn Mạnh, lại bị Doãn Mạnh tức giận cự tuyệt.

"O kìa, cậu đừng tức giận. Chờ một lát Phùng Linh Khải về để cho cậu ta trông coi cặp sách."

Vừa dứt lời, đã nhìn thấy Điền Sáng và Hàn Siêu dìu Phùng Linh Khải trở lại. Xa xa Hàn Siêu đầu đầy mồ hôi nhìn thấy Doãn Mạnh: "Chúng tớ mới từ phòng y tế về, tớ đây giúp một tay."

Hai tiểu cô nương chạy tới, luống cuống tay chân dọn chỗ cho Phùng Linh Khải ngồi.

Cũng may Phùng Linh Khải chỉ bị trật, không phải là gãy xương tổn thương nặng gì đó.

Lăn qua lăn lại cả buổi, Hàn Siêu đặt mông ngồi xuống đất: "Mau đưa cho tớ chai nước, mới vừa nhảy xa xong liền khiêng cái tên không cẩn thận này trở về."

"Cũng cho tớ một chai!"

Doãn Mạnh kéo cái thùng nước suối đã ướp lạnh tới, Điền Sáng, Hàn Siêu, Phùng Linh Khải mỗi người cầm lấy một chai, uống ừng ực.

Khoan thôi rồi, Hàn Siêu mới có thời gian chú ý chuyện khác, cậu ta nhìn chung quanh một chút, nói móc: "Mẹ nó, Doãn Mạnh cậu ngồi ngây ngô ở đây thật thoải mái ah! Cậu biết trong sân thể dục nóng bao nhiêu không?"

"Tôi còn muốn đi sang đây xem đây này! Nhảm chán muốn chết." Doãn Mạnh phản bác.

Lại không nghĩ rằng điện thoại di động của Doãn Mạnh vang lên. Hôm nay đại hội thể dục thể thao không lên lớp, cho nên cô cũng không điều chỉnh đi động sang chế độ yên tĩnh, cầm điện thoại di động ra nhìn xem, lại là Lâm Kha ——

Đừng làm ỏ dưới gốc cây nữa, tới đây cầm quần áo cho tôi. Sắp thi 1500 m rồi.

Doãn Mạnh xạm mặt lại, ngẩng đầu nhìn thấy Hàn Siêu vu vạ không đi, nghĩ thầm đây chính là lý do tốt ah!

"Lâm Kha sắp bắt đầu thi đấu rồi! Tôi đi sang đó cầm đồ giúp cậu ta." Doãn Mạnh nói.

"Thật sao? Tớ cũng đi á! Tận mắt nhìn xem tư thế oai hùng của Kha thần!" Lý Lộ xung trận đi trước chạy ra ngoài.

Hàn Siêu bóp xẹp bình nhựa: "Mẹ nó! Tớ cũng muốn đi!"

Điền Sáng cũng đứng lên đi theo.

Doãn Mạnh vội nói: "Các cậu để một người ở lại trông cặp sách cho mọi người ah! Đừng đi hết."

Hàn Siêu nhét cái mũ vào trong cặp sách: "Mẹ nó, có Phùng Linh Khải người sống sờ sờ này ngồi ở cạnh! Sợ gì?? Ai dám tới trộm cặp sách ah. Đứng không!"

Phùng Linh Khải "Ui" một tiếng: "Này! Này! Này! Các cậu cứ như vậy để một mình bệnh nhân ở lại à?"

Điền Sáng có chút lúng túng: "Vậy tớ ở chỗ này với cậu ấy là được, dù sao đúng lúc cũng hơi mệt. Các cậu đi đi."

"Cũng chỉ có cậu tốt! Tiểu Điền Điền!" Phùng Linh Khải lập tức sáp qua.

"Cút! (ノ`Д)ノ"

Doãn Mạnh cười cùng Lý Lộ Hàn Siêu chạy sang sân thể dục bên kia.

Vừa rồi cô luôn ở dưới bóng râm ngây ngô, vừa ra ngoài mới phát hiện ánh nắng mặt trời rừng rực, bởi vì nắng gắt, nhiệt độ cũng tăng lên rất nhiều, đi chưa tới hai bước đã đổ mồ hôi. Xa xa đã nhìn thấy Lâm Kha lác lác ở trong đám người, không riêng gì cậu ta, đi theo ở đằng sau gần như là toàn bộ học sinh của lớp 7, đều tới đây cổ vũ tinh thần cho Lâm Kha!

Được lắm! Các cậu hoàn toàn không phải đi thi đấu, đều chạy tới nơi này, ném cặp sách cho tôi trông! Thật vô lý!

Lâm Kha vẻ mặt mất hứng, Vi Mẫn đi theo ở đằng sau không biết suy nghĩ cái gì. Thoạt nhìn cô ta muốn nói chuyện với Lâm Kha, nhưng há miệng muốn nói lại thôi.

Doãn Mạnh và Lý Lộ mới chạy tới, đúng lúc Lâm Kha nhìn thấy cô. Giống như không phát hiện bộ dạng của Vi Mẫn ở phía sau, đi thẳng tới, cầm quần áo ném cho Doãn Mạnh, sau đó lập tức lên đường chạy.

Đây là cô tới chậm sao?!?!

Đám người bắt đầu khởi động, mấy nữ sinh như mắc bệnh tâm thần gào lên: "Cố lên!!!!"

Một tiếng sừng vang lên, người trên đường chạy đều lao ra ngoài.

Lâm Kha để lại một cái bóng mạnh mẽ, Doãn Mạnh mới phản ứng kịp: "Cố lên ah!!!"

Dưới sự dẫn dắt của Lý Lộ, học sinh lớp 7 tụ tập lại có tiết tấu hô lên: "Một hai! Lâm Kha! Cố lên! Lâm Kha! Cố lên!"

Doãn Mạnh loại "Lý trí như bụi phấn" này cũng bị cảnh tượng sôi nổi này lây nhiễm: "Cố lên! Cố lên!" Hô theo.

1500 m không phải là một số nhỏ, với dạng đường chạy 400 m tiêu chuẩn của Thát Trung thì cần chạy bốn vòng mới có thể chạy xong.

Vòng thứ nhất đương nhiên Lâm Kha vượt lên chạy đầu, quãng người phía sau nửa vòng.

Học sinh các lớp khác nghị luận âm ỉ: "Mẹ nó, người anh em này ngốc sao? Chạy nhanh như vậy? Tiếp sau sẽ không chịu nổi ah."

Hàn Siêu ầu trĩ này đặc ý nhìn người bên cạnh một cái: "Hừ, chờ xem."

Quả nhiên vòng thứ ba đã bị đánh vào mặt. Lâm Kha gần như bỏ xa người thứ hai một vòng, lúc chạy đến chỗ lớp 7 tụ tập còn có dư lực lên tiếng chào bọn họ, dẫn tới mọi người càng thêm liều mạng cổ vũ.

"Người chạy đầu đó là ai vậy! Quá đẹp trai!" Mấy nữ sinh lớp bên cạnh ríu rít nói.

Nữ sinh bên cạnh lập tức nói: "Cậu thế mà lại không biết Lâm Kha à. Đại thần lớp 7 đấy, lần này đứng nhất khối!"

"Sao tớ nhớ Lâm Kha khá lùn mà, không cao như vậy á!"

Doãn Manh nhìn không được "Phi" cười, mọi người nói nữ 18 thay đổi lớn, nam 18 cũng thay đổi ah.....

Cuối cùng vòng chạy nước rút, Lâm Kha bỏ người thứ hai một vòng, việc nhân đức không nhường ai đoạt vị trí đầu tiên.

1500 m không có đấu vòng loại trận chung kết, trực tiếp một ván định thắng thua, suy cho cùng không có ai một ngày chạy 1500 m có thể chịu nổi. Cho nên Lâm Kha đứng nhất đã nói lên lần tranh tài này nhất định là đứng nhất, lớp 7 chạy đến hỗ trợ, tiếng hoan hô vang dội cả sân thể dục.

Doãn Manh thấy Lâm Kha chạy tới rất có mặt nhìn vội vàng mở nắp bình nước, lấy được ánh mắt hài lòng của Lâm Kha.

Ngược lại Lâm Kha không có vội vã uống, thở hổn hển kéo Doãn Manh: "Theo tôi đi một chút."

Mắt của nữ sinh bên cạnh khiến Doãn Manh cảm thấy Lâm Kha thật sự đã tập kích thành công.....

Vòng quanh nửa vòng sân thể dục, đến địa bàn lớp 7, Phùng Linh Khải hô to: "Kha thần vạn tuế! Tớ biết ngay cậu nhất định lấy được hạng nhất!"

Đúng lúc cô Lý cũng ở đây vừa nghe tin tức này cũng mặt mày hớn hờ: "Rất tốt, hôm nay mọi người đều có phần thưởng!"

Nói xong mở cái thùng nhỏ ra: "Mỗi người một cây, đừng ăn nhiều ah! Đến lúc đó bụng không thoải mái sẽ không tốt."

Người lớp 7 ủa lên, đoạt lấy.

Lúc này Trần Tư Đình trở lại, Tô Hàng là người chủ trì đọc kết quả, cho nên cô gái nhỏ này thật lâu không xuất hiện, vừa xuất hiện lại chọn đúng thời điểm tốt này.

Nữ thần giá lâm tự nhiên có người chủ động dâng kem que lên, Trần Tư Đình lại đây ngồi: "Tớ bảo Tô Hàng đọc Lâm Kha đầu tiên!"

Nói xong bày ra về mặt cầu khen ngợi.

Phùng Linh Khải này tới vuốt mông ngựa: "Mẹ nó! Giỏi như vậy!"

Doãn Manh: "Làm tốt lắm....."

Quả nhiên trên bục chủ trì giọng đọc đầy diễn cảm đã bắt đầu: ".....Lớp 7 cao nhất bạn Lâm Kha, hạng mục chạy 1500 m đứng nhất, lớp 3 cao nhất....."

Lâm Kha đang ăn kem que được vây quanh đi lên.

"Bạn Lâm Kha đẹp trai không ai bằng ah!"

Cứ như vậy, theo xu hướng phát huy phi thường Lâm Kha cầm hạng nhất 800 m, thuận tiện còn cầm luôn một trong ba vị trí đầu hạng mục 100 m của Phùng Linh Khải. Phùng Linh Khải ngồi cầm giải thưởng cũng không biết nên cười hay nên khóc.

Chỉ có điều biểu hiện quá tốt của Lâm Kha để lại hậu di chứng chính là, toàn bộ nữ sinh lớp 7 gào cổ lên cổ họng gần như đều bị khàn hết rồi.....

Không riêng gì cậu ta, đứng thấy bộ dạng Tiểu Mập Mập Tàn Kiến Bác mập mập mà lảm, nên nói cậu ta mập giả thì hơn, kết quả môn ném đĩa còn rình được vị trí thứ hai toàn khối, trong lúc nhất thời ánh mắt người cả lớp nhìn cậu ta đều không giống với lúc trước.

100 m nữ Trần Tư Đình chạy thứ hai, Doãn Manh nhìn cô ấy chạy mới phát giác hình như cô ấy đã cao hơn, chân dài trắng sáng, ước ao ghen tị ah.....

Hàn Siêu tham gia một đồng, nhưng cũng chỉ có nhảy xa là cầm được hạng ba. Nhưng mà điều này cũng đủ rồi, hơn nữa Trịnh Gia Thạc nhảy cao đứng thứ hai, còn có mấy bạn khác trong lớp được giải thưởng điền kinh, quả thật khiến lớp 7 trừ học tập lại lần nữa làm mù ánh mắt người của cả trường.

Trong sân thể dục quá oi bức, cổ họng của Doãn Manh, Trần Tư Đình, Lý Lộ đều bị đau, nhanh tay rót một ly nước lê đường phen.

"Khụ khụ, tớ thấy toàn thể lớp chúng ta nhất định đứng nhất." Doãn Manh nói.

Trần Tư Đình: "Nhất định! Lớp chúng ta không chỉ có thể đứng nhất khối, tớ đoán đứng nhất toàn trường cũng không có vấn đề gì."

Còn lại mấy hạng mục không nhiều lắm, mặt trời xuống núi, mưa nhỏ tí tách rơi xuống.

Trời mưa thật sự là lời nguyện đối với đại hội thể dục thể thao..... Bất luận buổi sáng thấy trời nhiều mây, nhiệt độ cao thế nào, thì trời cũng sẽ mưa!!!

Con mưa này rơi xuống không kịp đề phòng, cũng may vị trí lớp 7 tốt vô cùng, vừa vặn quay về phía cửa chính phòng tập thể dục, liền rơi rớt ôm cặp sách chạy vào.

Còn lại hạng mục tiếp sức chưa có tiến hành. Cũng may thời gian mưa rất ngắn, một lát sau liền ngừng, mặt đất cũng không trơn trượt lắm, giáo viên họp lại thảo luận, cứ tiếp tục tiến hành.

400m tiếp sức nữ Doãn Manh không có ra sân, Trần Tư Đình nhận gậy cuối cùng, mặc dù Trần Tư Đình lao đi rất nhanh, nhưng làm sao so được với lớp có sở trường thể dục khác, chạy về thứ năm.

Chỉ có điều đàn ông lớp 7 rất mạnh mẽ, đáng tiếc đội viên cường lực Phùng Linh Khải vắng mặt, Lâm Kha tiếp nhận gậy cuối cùng, cuối cùng cũng cầm về thành tích đứng thứ hai.

Lúc tất cả hạng mục đều tiến hành xong thì đã gần 6 giờ chiều, Trần Tư Đình đoán không sai, quả nhiên lớp 7 cao nhất có tổng điểm cao nhất, bỏ xa lớp hạng nhì hơn mười điểm.

Doãn Manh cũng không nghĩ tới kết quả sẽ tốt như thế, trừ tập thể lớp 7 đoàn kết một lòng, còn lại chính là Lâm Kha phát huy phi thường..... Chỉ có thể nói tên nhóc Lâm Kha này phù hợp nên đi làm học sinh năng khiếu môn thể dục?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Đảo mắt lại một học kỳ nữa trôi qua, chỉ có điều đối với học sinh cao nhất bây giờ mà nói, quan trọng nhất không phải là kỳ thi cuối kỳ. Mà là phân ban văn lý cao nhị. Kỳ thi cuối kỳ lại sắp tới, mặc dù học sinh bận rộn, nhưng chủ nhiệm các lớp vẫn rút ra được thời gian mở cuộc họp phụ huynh.

Thất Trung đối với chuyện này mức độ coi trọng cũng không giống như nhau, suy cho cùng quan hệ đến con đường thi vào trường đại học. Một khi làm ra quyết định sai lầm, văn chuyên lý hoặc là lý chuyên văn có nghĩa là lãng phí thời gian, đều là chuyện mất nhiều hơn được.

Trước đây, tất cả chủ nhiệm các lớp từng phát phiếu thống kê lựa chọn nguyện vọng văn lý. Kết quả lại có gần ba phần người đều lựa chọn khoa văn, thậm chí nghe nói trong 8 lớp mỗi lớp đa số đều chọn khoa văn.

Kết quả các chủ nhiệm rút ra chút thời gian mở cuộc họp, hơn nữa hiệu trưởng từ trước đến giờ đều thích làm loạn vỗ bàn một cái, lập tức liền quyết định cao nhị lại chia lớp lần nữa!

Tin tức này đối với lớp 7 mà nói có thể xem như đã kích. Cuộc sống từ trước tới nay đều là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, mỗi người đi một ngã là chuyện sớm hay muộn. Cho dù đã hiểu rõ đạo lý này, nhưng Doãn Manh vẫn khó có thể bình thản đối mặt.

Dĩ nhiên khó chịu nhất chính là Lâm Kha, nửa học kỳ thật vất vả kéo được tên từ lớp 1 về lớp 7, lại phải chia lớp lần nữa, đây không phải là chuyện đùa sao!

Bất quá đối với Lâm Kha vấn đề đã không phải là phân văn lý, mà là hiệu trưởng mới đề xuất một chính sách mới. Ông ấy quyết định phân học sinh đại học muốn xuất ngoại ra làm một lớp, bởi vì suy cho cùng học sinh xuất ngoại thành tích các môn học nhìn chung đều bình thường, còn học sinh thi đại học bình thường rất cố gắng, chủ yếu vì cuộc thi cuối cùng. Mục đích không giống nhau, trộn chung lớp ít nhiều gì sẽ có bất tiện.

Kỳ thi cuối kỳ kết thúc, thành tích của Doãn Manh vẫn cầm ở lần ranh 20, bất luận như thế nào cũng không tiến lên phía trước một bước. Chỉ có điều sau khi chấn chỉnh tâm trạng xong, cô cũng không có nôn nóng lắm, lúc thi giữa kỳ cô đã hiểu rõ mình đã bị mất kẹt ở chỗ chai, có lẽ chỉ có thể chờ đợi lượng biến đổi sinh ra chất, không ngừng nỗ lực học tập mà thôi.

Lâm Kha lại một lần nữa làm chấn kinh cả trường, lần thứ hai ngồi lên ghế nhất khối. Rõ ràng trùng sinh là Doãn Manh cô mà, thế nào lại biến thành Lâm Kha bức phá vậy.....

Doãn Manh chỉ mơ mơ hồ hồ nhớ đời trước Lâm Kha học rất giỏi, cao nhị phân ban tiến vào lớp một thực nghiệm, cô đi lớp khoa văn, sau đó tin tức gì

cũng không biết. Về phần tốt đến mức nào, thì thật sự không phải là chuyện mà loại học vụn như cô nên chú ý.....

Đối với chia lớp, hiển nhiên học sinh lớp 7 quyết định đủ loại, thậm chí có rất ít người chọn đến cùng một nơi.

Trần Tư Đình đến lớp xuất ngoại, đây là trong dự liệu, trước đó cô ấy đã nói với Doãn Manh sẽ xuất ngoại.

Làm bạn thân thiết khấn khít, đương nhiên Trần Tư Đình không bỏ được Doãn Manh. Thuyết phục hồi lâu cũng không thay đổi được quyết định của Doãn Manh, bản thân mình thì đã quyết định muốn xuất ngoại. Tục ngữ nói không sai, ra nước ngoài ăn của người nước ngoài mặc của người nước ngoài, yêu nước mới ra khỏi nước giành tài nguyên.

Chỉ có điều, Vương Thanh Nhã thành tích học tập tốt vô cùng cuối cùng cũng đến lớp xuất ngoại.

Vương Thanh Nhã cũng là người rất có tính toán, đáng tiếc có tính toán đi chẳng nữa lúc này cũng phải theo ý ba mẹ. Như vậy có thể thấy được một đứa trẻ có thể nghe lời ba mẹ nói quan trọng bao nhiêu. Chỉ có điều xuất ngoại phát triển cũng chưa hẳn không phải là một con đường tốt, mấu chốt vẫn là quyết định của bản thân mình.

Trong lớp có hơn phân nửa nữ sinh đều đi lớp khoa văn, như Phạm Ly Ly, Trâu Chân Phái. Thậm chí Vi Mẫn cũng đi, từ đại hội thể dục thể thao lần trước trở về sau, hình như cô ta đã chết tâm với Lâm Kha rồi, cho dù cùng bàn với Lâm Kha, cũng không còn tiếp cận nữa, thậm chí cũng không giao lưu với Lý Lộ nữa.

Mà Lý Lộ cũng dự định đi lớp khoa văn rồi. Còn Trịnh Gia Thạc thì ở lại ban khoa học tự nhiên.

"Hết cách rồi, thành tích của tớ không tốt. Đi lớp khoa văn mà nói đối với sở trường sinh ra ưu thế hơn." Lý Lộ nhún vai một cái, ngược lại lại an ủi Trần Tư Đình thiếu chút nữa rơi nước mắt.

"Kích động như vậy làm gì, không chừng đến lúc đó lại là lớp hàng xóm đấy."

Cuối cùng Doãn Manh quyết định chọn ban khoa học tự nhiên, cuối cùng ba bạn thân vẫn phải đối mặt sự thực mỗi người đi một ngả.

Phùng Linh Khải coi như là số ít nam sinh quyết định đi học khoa văn: "Đừng nhớ tớ, anh trai sẽ giúp các cậu quan sát các em gái nhìn được."

"Cút! (/Д)/" Hàn Siêu nhận đầu cậu ta xuống.

Hàn Siêu ở lại ban khoa học tự nhiên, nhưng nhìn trên điểm số chung chung mà nói, kết quả chia lớp cuối cùng không được phân đến lớp 1 chung với Doãn Manh khả năng tương đối lớn. Suy cho cùng Hàn Siêu học tập cũng bình thường.

Sau khi điền xong bảng nguyện vọng, mấy người cãi nhau âm ỉ, có lẽ nghĩ đến thời gian sau này khó có thể tụ tập cùng nhau nên buồn. Nhưng nói xong đều có chút trầm mặc, Trần Tư Đình hốc mắt hồng hồng, nhìn một cái là biết trước đó đã trộm khóc.

Trong lòng Doãn Manh cũng quặn thắt, đột nhiên cảm thấy hốc mắt có chút ướt ướt, vội vàng đẩy ghế ra, cầm bình nước lên giả vờ như đi lấy nước chạy ra ngoài.

Lại không nghĩ rằng mới vừa đẩy cửa lớp ra, liền bắt gặp Lâm Kha đi vào bên trong.

Lâm Kha không có một chút giật mình nào, giống như là đã đoán trước sẽ gặp phải Doãn Manh. Thấy cô ra ngoài, nở nụ cười.

Doãn Manh thì ngược lại sững sốt một chút, vốn đang cảm thấy chưa xót nhìn thấy Lâm Kha lại càng sâu hơn. Gần đây tâm tình Lâm Kha thoát nhìn cũng bình thường, không cùng bọn Phùng Linh Khải Hàn Siêu cãi nhau âm ỉ lắm.

Doãn Manh chính đoán lại suy nghĩ một chút: "Cậu muốn đi lớp xuất ngoại hả?" Lại không nghĩ rằng vừa rồi Trần Tư Đình khóc quá, làm cho lời cô nói ra cũng có chút nghẹn ngào.

Lâm Kha tròn tròn cặp mắt: "Cậu đây là không nở bô tôi à?"

"Không có. ٩ (͡ _ ͡) ٩" Doãn Manh bẹp miệng, buong rèm mắt xuống, quay về phía người ta khóc thật là mất thể diện.

Lâm Kha nhếch miệng lên: "Cậu còn nhớ tôi muốn xuất ngoại à. Thật đáng mừng." Nói xong cậu ta cầm bình nước của Doãn Manh lên, giúp cô lấy nước nóng. Lại nói, bình giữ ấm này là lúc cô bị hành kinh khó chịu, lúc ấy Lâm Kha tiện tay mua.

Cửa hàng tiện lợi không có cái bình nào đẹp, thực dụng ngược lại thật thực dụng, mặc dù hình dáng bình rất xấu xí, nhưng Doãn Manh ngẫm pha trà lại dùng rất tốt.

Chớp mũi Doãn Manh lại chưa xót, cứng rắn nén nước mắt nuốt xuống.

Người chính là như vậy, vốn cô hoàn toàn không muốn khóc, kết quả đầu tiên là bị Trần Tư Đình thích rơi nước mắt kia lây nhiễm, đi ra ngoài Lâm Kha lại đột nhiên thu lại bộ dạng coi thường bình thường kia, đột nhiên biến thành tiểu thiên sứ âm lòng người, giống như là dốc lòng nhắc nhở cô điểm tốt của cậu ta, làm cho cô quả thật không khóc không được.

Kỳ thi cuối kỳ kết thúc, bài thi cũng giảng xong, hôm nay là ngày đi học cuối cùng, vì vậy trong hành lang vắng lạnh vô cùng, cũng chỉ có học sinh lớp 7 vẫn tích cực chạy tới tự học như thế.

Doãn Mạnh dời lực chú ý đi, ngồi ở trên bậc thang nhỏ hành lang lên lên quan sát bóng lưng Lâm Kha.

Đối với thanh thiếu niên mà nói, một năm này đủ để có rất nhiều biến hóa. Nếu để cho Doãn Mạnh xuyên qua trước một năm đến bây giờ, có lẽ cô cũng không nhận ra Lâm Kha là Lâm Kha.

Thiếu niên sắp trưởng thành mặc dù không có hoàn toàn bỏ đi khuôn mặt ngây thơ, nhưng hình dáng nam tính đã phác họa ra rồi, đường nét mặt mày kiên định, hốc mắt hãm sâu, lông mày nghịch thiên. Có lẽ là tất chung của con lai.....

Chẳng biết lúc nào, bả vai Lâm Kha đã có thể dùng từ rộng rãi để hình dung, vóc người cao ráo, dáng đứng mạnh mẽ.

Lại nói, trạng thái tinh thần như vậy, Doãn Mạnh cũng chưa từng thấy qua từ trên người Lâm Kha.

Phần lớn thời gian Lâm Kha đều ngủ liên miên, giống như con mèo nhỏ thu lại móng vuốt. Nhưng bây giờ mà nói, dùng con mèo nhỏ để hình dung quả thật có chút không thích hợp, coi như Doãn Mạnh có khuynh hướng đối nghịch với cậu ta hơn nữa cũng không thể trọn tròn mắt nói ra lời nói dối này, hôm nay Lâm Kha, hoàn toàn nhìn như lìm dim, thật ra là hùng sư vận sức chờ phát động, cũng không hiển lộ rõ móng vuốt nhọn của mình, nhưng lại có thể ở thời khắc mấu chốt một kích trí mạng.

Cùng loại trí thức phong lưu Hậu Nghiêu Sở kia không giống nhau, Lâm Kha cho người ta có cảm giác khoảng cách nhiều hơn, thậm chí lúc không nói chuyện hoàn toàn làm cho người ta không dám nói chuyện * với cậu ta. Đợi một chút, từ khi nào cô đã bắt đầu so sánh Lâm Kha với mỹ thiếu niên Hậu Nghiêu Sở vậy?

Cũng không biết Lâm Kha có phát hiện Doãn Mạnh vẫn nhìn hay không, cậu ta quay đầu lại, đưa cái bình trong tay cho Doãn Mạnh.

Ngước mắt lên, lấy góc độ của Doãn Mạnh rõ ràng nhìn thấy con người màu xám tro của Lâm Kha, giống như là sương mù bao phủ mù mịt, thẳng tắp đối diện với cặp mắt của Doãn Mạnh.

Doãn Mạnh giật mình, từ trước đến giờ cô chưa từng dựa gần Lâm Kha như vậy, vừa định lui về phía sau một chút, mới phát hiện phía sau là tường.

Gần như còn kém vài cm, chớp mũi Lâm Kha sẽ chạm đến cô.

Ôi mẹ nó.

"Cậu, cậu, làm gì?" Doãn Mạnh không khống chế được giọng nói hơi run lên, "Cổ kéo như vậy không mỏi sao?"

Lâm Kha cười một tiếng, lại không quay đầu đi, mở ra một đề tài không liên quan: "Tôi điên ban khoa học tự nhiên."

"Cái gì?" Doãn Mạnh híp mắt lại, phản ứng một chút mới tiếp thu được tin tức của Lâm Kha, lớn tuổi quả nhiên không chịu nổi hù dọa, "Tại sao? Không phải cậu muốn xuất ngoại sao?"

Hỏi những lời này, Doãn Mạnh mới ý thức cô dẫn đề tài sang hướng nào.

Lâm Kha cũng không nghĩ tới bình thường tinh ranh như Doãn Mạnh dễ dàng tiến vào đề tài bấy rập như vậy, có lẽ là một phần phòng tuyến cũng chưa từng thiết lập với cậu ta, nghĩ tới đây, cậu ta cũng không còn nhịn được mừng rỡ quanh quẩn trong lòng tưởng ra: "Tôi phải xuất ngoại. Chẳng qua tôi không muốn đi. Cậu muốn biết tại sao không?"

Doãn Mạnh rất muốn lúc đầu nói không muốn, nhưng đối diện với khuôn mặt áp sát của Lâm Kha làm cho cô nuốt những lời này về.

Lâm Kha nhìn cô bị hù dọa cứng ngắc, nhịn không được bật cười: "Cậu khẩn trương như vậy làm gì. Cũng không phải là cậu tò mò?"

"Tôi sẽ không nói tôi điên ban khoa học tự nhiên có quan hệ với cậu hay không. Cũng sẽ không giống như cậu nghĩ luôn không thừa nhận nói ngược với lòng mình." Lâm Kha cười xấu xa nói, "Tôi chính là bởi vì cậu nên mới điên ban khoa học tự nhiên. Cậu cũng đừng làm bộ ngu."

Ông trời, một ngày ông hù dọa ba lần sẽ chết người thật đó!

Khỏe miệng Doãn Mạnh giật giật, bật thốt lên: "Cậu cảm thấy vì một nữ sinh chi phối tương lai của mình đáng giá không? Cậu biết đời người trong tương lai, cậu sẽ gặp được biết bao nhiêu cô gái tốt có chiều cao xinh đẹp gia thế tốt....."

"Doãn Mạnh à Doãn Mạnh, cậu thật là quen thuyết giáo ~" Lâm Kha có chút bất đắc dĩ nhìn cô, "Cậu bao nhiêu tuổi mà cứ đòi đứng ở vị trí của mẹ tôi nói chuyện?"

"Cậu cảm thấy tôi từng nghe bất cứ kẻ nào thuyết giáo sao? Trước kia không có, sau này cũng sẽ không." Ánh mắt của Lâm Kha rất đẹp, thâm thúy lại chuyên chú, giống như toàn thế giới trong mắt cậu ta chỉ có một mình cậu ta, "Tôi tự quyết định chuyện của mình. Suy cho cùng xuất ngoại đối với tôi mà nói không có quan trọng bằng cậu. Tôi muốn xuất ngoại là xuất ngoại, thế nào cũng đều có thể. Tiếc là....."

Doãn Mạnh nghẹn lại, nhưng không nói ra được lời gì.

Cô từng nghĩ Lâm Kha sẽ tỏ tình, nhưng chưa từng nghĩ ra ứng đối như thế nào.

Rõ ràng mỗi một lần đều tự nói với mình phải cự tuyệt, phải lý trí, đáng tiếc bước chân lại lúng vào trong vực sâu. Từng bước từng bước, giống như là muốn đi về phía địa ngục đang tràn đầy nham thạch nóng chảy, thế nhưng địa ngục này lại điểm sáng cho những linh hồn còn sót lại, cho dù là tội ác, cho dù là nghiệt chủng, cho dù là một giây kế tiếp sẽ chết đi, đều không thể ngăn cản dừng lại.

Đây, đây là thích phải không? Đây là thứ cô chưa bao giờ hiểu tới?

Sống quá lâu, Doãn Manh - người chưa từng đi theo bản năng, trên mặt lại biểu hiện hoang mang.

Thật ra Lâm Kha cũng rất kỳ quái, cậu ta chỉ bày tỏ cho rõ ràng, không ngờ Doãn Manh có thể hoang mang như vậy.

Thật ra cậu ta cũng chỉ muốn gạ hỏi một chút mà thôi, cho dù Doãn Manh dứt khoát cự tuyệt, cậu ta cũng đã nộp bằng nguyện vọng điền xong từ sớm rồi, đương nhiên vẫn là đi theo Doãn Manh học ban khoa học tự nhiên, bám sống bám chết có thể tái chiến một năm.

Nhưng lại không ngờ công hiệu "Gạ thổ lộ" này thế mà mạnh như vậy, làm cho Doãn Manh choáng váng, cậu ta hoài nghi có phải cậu ta cũng không cần dùng kế mập mờ đã dự tính dùng cho một thời gian dài, lúc ấy trực tiếp thổ lộ thì được ngay hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Doãn Manh thật sự không nói ra được cảm giác của mình là gì, một lát sau mới tìm về được giọng nói của mình.

Lâm Kha chờ Doãn Manh hoang mang xong, thấy Doãn Manh nâng hai mắt bình tĩnh lên nhìn cậu ta: "Tôi, tôi chỉ rất là kỳ quái..... Bởi vì tôi cũng không biết trả lời như thế nào."

Thắng rồi.

Cả tim và mắt Lâm Kha đều tràn đầy hai chữ thỏa mãn. Đối với Doãn Manh mà nói, có thể làm cho cô ấy nói ra những lời này, mà không phải trực tiếp cự tuyệt, nói rõ lòng Doãn Manh đã mở rộng không chỉ chút xíu.

Mở cờ trong bụng, Lâm Kha cố nén cắn môi dưới không để cho Doãn Manh nhìn thấy hiện tại cậu ta đang mừng như điên: "Tôi không muốn cậu cho tôi câu trả lời ngay bây giờ. Tôi chỉ muốn cậu cho tôi hi vọng."

Doãn Manh nghiêm túc nhìn nhìn Lâm Kha, giống như là đang cố gắng tiêu hóa ý tứ của cậu ta qua những lời này: "Ừm..... Con người của tôi luôn luôn sẽ không vì vui đùa một chút mà bỏ vào tất cả tinh lực gì đó....."

"Tôi không muốn chỉ vui đùa." Chân mày Lâm Kha cau lại, "Rốt cuộc cậu nghĩ tôi như thế nào?"

"Ồi, cậu kích động như thế làm gì, có mắng cậu đâu. Tình yêu cao trung vốn đều là vui đùa một chút..... Người nào nghiêm túc....." Doãn Manh nhấp một miếng nước lọc nóng hổi, hắng giọng một cái, vừa muốn nói chuyện liền bị Lâm Kha cắt ngang.

"Cho nên tôi đáng đòi lên cao trung gặp được cậu, đáng đòi thích cậu, đáng đòi chịu đựng như vậy sao?" Lâm Kha không thể không chế nasm bả vai của cô, giọng nói mang theo chút tự giễu.

Doãn Manh nghe hai chữ "Yêu thích" này mặt thoáng cái đỏ lên, từ đầu đến cuối cô đều đặt Lâm Kha ở vị trí nhỏ hơn mình 10 tuổi, nhưng Lâm Kha dùng hành động thực tế nói cho cô biết cậu ta lớn hơn rất xa so với tưởng tượng của cô.

Doãn Manh tránh tay của cậu ta ra, lại không hất ra được, thờ dài một cái: "Tôi không cảm thấy cậu bây giờ được xem như là lý trí."

Thái độ của Lâm Kha hết sức rõ ràng, cậu ta kiên trì nhìn vào mắt của Doãn Manh tìm kiếm, bất kể như thế nào cũng phải lấy được kết quả.

"Như vậy đi. Cậu có thể giữ lại quyết định này của cậu, tốt nghiệp cao tam, nếu như cậu còn yêu thích tôi. Thì tôi đồng ý với cậu." Lúc nói câu này, Doãn Manh cảm thấy đầu óc mình đều rối loạn, thấy cả mặt mày Lâm Kha đều tràn đầy ánh sáng lấp lánh, lập tức bổ sung thêm một câu, "Đến lúc đó cậu sẽ biết rõ mình bây giờ có bao nhiêu ngây thơ."

Lâm Kha gần như trong nháy mắt trôi bồng bềnh, cái này cùng chấp nhận có cái gì khác nhau?

"Vậy tôi có thể nắm tay cậu không?"

Nụ cười ngu ngốc trên mặt cậu là cái gì vậy!

Doãn Manh bày ra bộ dạng nghiêm túc suy nghĩ: "Ừm, xem tình hình đi."

"Vậy tôi có thể hôn....." Lâm Kha liếc mắt nhìn về mặt của Doãn Manh, vội vàng bỏ thêm nửa câu, "Mặt không?"

Doãn Manh liếc mắt một cái, cái tên này được voi đòi tiên á! Bắt đầu giờ trò lưu manh rồi!

Đối phó giờ trò lưu manh biện pháp tốt nhất chính là không để ý tới, Doãn Manh hiểu đạo lý này thật sâu, ôm bình nước quay đầu đi, lại không nghĩ rằng lúc quay người lại đã nhìn thấy cô Lý ôm sách giáo khoa về mặt không chút thay đổi!!

Doãn Manh thiếu chút nữa mềm nhũn trên đất, tàn nhẫn nhất là bị ai bắt gian cũng không bằng bị giáo viên bắt gian! Đáng sợ nhất là vừa rồi lại còn ở trước mặt giáo viên diễn án á!!!!

Về mặt cô Lý vô cùng cứng ngắc, hoàn toàn không thể từ

trên đó tìm ra dấu vết một giây tiếp theo cô ấy sẽ làm ra phản ứng gì. Cả người Doãn Manh đều căng thẳng, quay đầu lại liếc mắt Lâm Kha một cái.

Theo lý thuyết, từ góc độ của tên này hoàn toàn thấy được chủ nhiệm lớp đã đứng ở sau lưng cô á!

Ai ngờ cái tên Lâm Kha này lại tìm một tư thế thoải mái, nửa tựa vào trên tường bên cạnh, bày ra tư thế xem kịch vui, hiển nhiên không coi cô Lý là việc quan trọng.

Mẹ nó! Cậu đã tiến hóa thành thiếu niên bất lương từ khi nào vậy?

Doãn Manh quay đầu lại, bắt đầu vơ vét từ giải thích đầy bụng. Thật là chưa bao giờ nghĩ tới, trước khi trùng sinh không có vì yêu sớm mà bị đi tìm phụ huynh, trùng sinh lần này rõ ràng đã là Loli già rồi mà còn gặp phải loại chuyện như vậy!

Lại không nghĩ rằng, cô Lý chỉ quét mắt nhìn Doãn Manh và Lâm Kha một cái, xoay người đi tới đẩy cửa lớp 7 ra đi vào.

Doãn Manh: "Cô ấy..... Đây là không nhìn thấy?" Làm sao có thể, trừ phi cô Lý thật sự bị mù ah!

Lâm Kha cười khúc khích, đi qua kê mặt lại gần Doãn Manh, len lén hôn lên khóe miệng một cái, thừa dịp cô còn chưa kịp phản ứng nhanh chóng rút lui trở về lớp.

Doãn Manh kinh ngạc sờ sờ khóe miệng của mình, đây, đây đây là.....

Quái quỷ gì vậy!

Cho đến khi nghỉ ở nhà xem bộ phim truyền hình cũ được chiếu lặp đi lặp lại trên ti vi, Doãn Manh cũng không hiểu tại sao lúc đó cô Lý phản ứng bình tĩnh như vậy.

Trần Tư Đình: "Có lẽ là sau này phân ban chúng ta sẽ không thuộc sự cai quản của cô ấy nữa chẳng?"

Doãn Manh mặt đen sì nhìn Trần Tư Đình đang vui vào xích đu nhà cô: "Nhưng lúc đó cô ấy còn là chủ nhiệm lớp ah. Tuy rằng bình thường chị Lý tốt hơn mấy giáo viên cổ lỗ sĩ kia rất nhiều, nhưng dù sao cũng là giáo viên á."

Trần Tư Đình dúi đầu vào trong gối đầu lớn trên xích đu: "Thật thoải mái ah ~~~~~ cậu trông nom nhiều như vậy làm gì! Dù sao cô ấy làm bộ như không nhìn thấy bỏ đi rồi mà ~ đây không phải là chuyện tốt sao?"

Doãn Manh nghiêng đầu một chút, cảm thấy hình như mình đúng thật suy nghĩ nhiều quá. Chẳng qua thật ra thì phần lớn giáo viên trẻ, đối với vấn đề yêu sớm phản ứng cũng sẽ không quá kịch liệt lắm. Suy cho cùng bọn họ cũng rất dễ bị cảm động lây, sự khác biệt cũng không lớn như vậy, chỉ cần không quá phạm đến mức nhất định, cũng sẽ làm ra một vài hành động, tương đối bao dung.

Chỉ là cứ như vậy tránh được một kiếp, đúng là làm cho lòng cô vẫn còn sợ hãi. Doãn Manh không cách nào tưởng tượng, ba Doãn mỗi ngày nhấn mạnh với cô không thể yêu sớm nếu biết cô làm cần mẫn mờ có thể ngắt xù hay không.

Trái ngược mẹ Doãn coi mở hơn nhiều, mỗi lần ba Doãn nói chuyện này bà ấy đều rất khinh thường: "Anh quản nhiều như vậy làm gì? Lúc anh theo đuổi em, ba anh có quơ tay múa chân sao?" Làm ba Doãn ghen không nói ra lời.

Doãn Manh đang đi vào cõi thần tiên suy nghĩ lung tung, trên ti vi Tây Du Ký Tôn Ngộ Không hô một tiếng: "Hừ! Xem một gậy của lão Tôn ta đây!" Kéo cô trở về thực tế.

Bên kia Trần Tư Đình đang lim dim cũng lật người: "Lại nói ah Doãn Manh. Tớ thật đúng là không ngờ cậu thế mà đồng ý Lâm Kha....."

"Cái đó mà gọi là đồng ý gì? Tớ nói nếu như....." Doãn Manh đột nhiên im miệng, "Làm sao cậu biết tớ trả lời như thế nào?"

Trần Tư Đình đảo con ngươi một vòng: "Lúc Lâm Kha tiến vào đều cười thành như vậy, tớ còn đoán không được đáp án sao?"

"Nhưng làm sao cậu biết ngày đó Lâm Kha muốn tỏ tình với tớ?"

Trần Tư Đình ghen lời, hình như không cần thận tiết lộ ra cái gì đó rồi ټ (͡ ▽ ͜) ټ ~

Vừa mới chuẩn bị tùy tiện đổi đề tài gat Doãn Mạnh cho qua, lại không nghĩ rằng "Yêu" không làm cho chỉ số thông minh của Doãn Mạnh giảm xuống thấp, ngược lại giống như kẻ trộm gà: "Cậu đừng hòng lừa gat tớ! Nói!"

Trên thực tế, Doãn Mạnh Lâm Kha trà trộn trong cái vòng nhỏ hẹp này, không có người nào không biết Lâm Kha dự định tỏ tình.....

Thậm chí ngay cả Vi Mẫn thỏa hiệp buông tha cho Lâm Kha, ít nhiều cũng bởi vì nguyên nhân biết Lâm Kha muốn tỏ tình.

Lúc Lâm Kha đang liên thoáng bày tỏ tình cảm, mấy con gấu này núp ở cửa ra vào nhìn xem sao? Nghĩ đến đây, Doãn Mạnh lập tức cảm thấy cái mặt già nua này đều mất hết.

"Đừng! Đừng bóp cổ ah ặc ặc ặc!" Trần Tư Đình le lưỡi kháng nghị nói.

"Đám nhóc các cậu! Thế nào còn làm người ta đau đầu hơn cả Lô Thiên Hào thế!" Doãn Mạnh phát điên.

Trần Tư Đình thấy tình thế không tốt lập tức vứt bỏ cao lãnh khi tiết, vội vàng làm nũng: " ㄟ (͡ ▽ ͜) ㄟ) Manh Manh cậu không thích tớ sao? Tớ thật sự không trông thấy gì hết thật đấy! Tớ chính là nói cũng chỉ có cậu mới có thể hàng phục được loại thần như Lâm Kha kia! Chúng tớ về sau đều nhờ cả vào cậu ah ~"

"Nhờ cả vào tớ cái gì! Tớ hoàn toàn không đồng ý cậu ta!"

Cửa chính "Két" một tiếng mở ra, ba Doãn lác chân hào hứng bưng bưng tiến vào: "Đồng ý cái gì?"

Cả đầu Doãn Mạnh đều vang lên ông ông, bị Lâm Kha dọa ba lần còn chưa đủ sao?!?! (͡ ▽ ͜) ͜ không chỉ cô Lý hù dọa cô, vào thời điểm này ba Doãn còn nhảy ra hù dọa cô ah (͡ ▽ ͜) ͜ !

Có phải cô nên đi chùa thấp nén hương bái Phật chuyển vận không!

Lúc này Trần Tư Đình vẫn tính là chị em tốt: "Đồng ý với con cùng con đi dạo phố á! Doãn Mạnh ngày ngày vui ở nhà học tập, đều không để ý đến con!"

Ba Doãn cười: "Cái này không thể được. Người trẻ tuổi phải hoạt động một chút ah! Ba la ba la ba la....." Câu nói kế tiếp hệ thống tự động che giấu, Doãn Mạnh vội vàng chuyển hướng đề tài: "Ba đang ôm cái gì trên tay vậy?"

Ba Doãn ôm một cái thùng carton, Doãn Mạnh chạy tới xem, lại không nghĩ rằng khi định thần nhìn lại làm mình sợ hết hồn. Bên trong có cái gì đó đen thui lù phát ra một tiếng "Meo meo" thật dài.

Trần Tư Đình nghe âm thanh cũng chạy tới: "Tớ tới đây! Chú mèo con ah!"

Ba Doãn vỗ vỗ bụng, đặt cái thùng nhỏ ở trên đất. Doãn Mạnh và Trần Tư Đình vây quanh. Quả cầu nhưng đen thui lù ở bên trong kia, ngược đầu lên lộ ra hai con mắt màu lam xám. Bình thường mèo con đều sẽ có một lớp màng màu lam như vậy, màu mắt thật sự, chỉ có sau khi lớn lên mới có thể khôi phục màu sắc vốn có.

Con mèo nhỏ này nhìn thấy Doãn Mạnh và Trần Tư Đình, đầu cũng sắp ngẩng đến trên cần cổ rồi, gắng sức mờ mịt nhìn hai cô gái nhỏ lại kêu một tiếng "Meo meo".

Tim Trần Tư Đình đều sắp bị tan chảy: "Thật đáng yêu ah!!" Đưa tay sờ sờ đầu nó, mèo con tránh né, móng vuốt nhỏ bắt đầu chụp tay Trần Tư Đình.

"Ba, ba lấy con mèo nhỏ này ở đâu ra vậy?" Doãn Mạnh hỏi.

Ba Doãn: "Mèo sinh một ổ ở trong nhà máy Tiểu Lưu, vội vã tìm người ôm đi. Mấy con tay chân cứng cáp, trông lanh lợi, đều được chọn rồi. Chỉ còn sót chú mèo đen này, nó bị ghét bỏ đầu nhỏ, bộ dạng giống cục than đen khó coi. Ba thấy rất đáng thương, chỗ chúng ta cũng lớn như vậy, bèn ôm trở về."

Giống như là phối hợp với lời nói của ba Doãn, chú mèo nhỏ lại kêu meo meo meo, cào hộp giấy run run rẩy rẩy muốn ra ngoài.

Doãn Mạnh: "Vậy thật tốt ah, để nhà chúng ta nuôi á!"

Ba Doãn lác đầu một cái: "Lúc trước mẹ con bị bọ chết mèo dính vào, nên không thích mèo. Có thể nuôi hay không, phải xem bà ấy!"

"Mèo con giữ nhà ah!" Doãn Mạnh dẫu môi.

Trần Tư Đình ôm chú mèo con không buông tay, nghe xong lời ba Doãn, sần nảo nói: "Aiz, nếu không phải mẹ tớ dị ứng lông mèo, tớ sẽ ôm nó về nhà."

Mèo con tự chơi đùa, một đôi mắt to đi theo một đúm tóc dài của Trần Tư Đình quẹo trái quẹo phải, móng vuốt nhỏ duỗi đến với.

Ba Doãn lái xe trở về nhà hàng rồi.

Để lại chú mèo nhỏ cho Trần Tư Đình và Doãn Manh, lúc này hai người luống cuống tay chân tắm rửa sạch sẽ cho chú mèo con mới mấy tháng, dùng máy sấy sấy khô, bỏ vào trong khăn tắm.

Chú mèo con này quả thật nhỏ hơn những con cùng độ tuổi, nhưng điều này cũng không giảm đi bản tính mê chơi của nó, khoẻ mạnh kháu khinh nhìn Doãn Manh cầm cái gì cũng tò mò.

Cho ăn cái gì thì ăn cái đó, cũng không kén ăn.

Chỉ có điều không kén ăn cũng không phải là chuyện tốt, mèo con ở độ tuổi này hơi có cái gì đó sẽ khó chịu, rất dễ gặp chuyện không may. Trần Tư Đình giúp đỡ vuốt bụng mèo con, sợ cho ăn quá no.

Đội đút cho bụng tròn vo rồi, chú mèo con này liền ngún nguẩy vui vẻ chạy trên trên sàn nhà Doãn Manh.

Nhìn từ xa chính là một quả bóng tròn đen thui.

Doãn Manh: "Có phải nên nghĩ cho nó cái tên hay không? Tên gì hay đây?"

Trần Tư Đình đi tới chơi với mèo, vừa cầm "Kim Cô Bồng" của Lô Thiên Hào lên muốn hù dọa nó, lại thấy nó đứng thẳng lên nhào tới, chạy theo "Kim Cô Bồng" vừa cào vừa cắn.

"Mẹ nó! Nhất định phải nghĩ ra một cái tên thật khí phách!" Trần Tư Đình ôm lấy cơ thể của chú mèo con nhún mạnh.

"Mèo đen giữ nhà. Vậy thì gọi Ích Tà đi! Quá tuyệt!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Từ trước đến nay Doãn Manh không cảm thấy Lâm Kha là loại nhân vật nam thần gì. Ít nhất loại cảm giác khoảng cách trong truyền thuyết kia, chưa bao giờ tồn tại.

Cho nên khi cô đi vào lớp một, thế mà trong đám người nhìn một cái liền nhìn thấy Lâm Kha như hạc đứng trong bầy gà. Bên cạnh còn có một nữ sinh tương mạo thanh tú thật nhiệt tình nói chuyện cùng cậu ta, cậu ta câu được câu không đáp lại.

Ở lớp một thấy Lâm Kha, thật ra thì cô đã chuẩn bị tâm lý. Nếu không phải là lúc ấy người này đột nhiên tỏ tình cho cô rào đón, bây giờ ở lớp mới nhìn thấy Lâm Kha cô tuyệt đối như là gặp ma.

Như Doãn Manh đoán, khai giảng hiệu trưởng không có khảo sát chia lớp một lần nữa, mà là dùng kết quả kỳ thi cuối kỳ cao nhất phân ban. Ngoài ra lớp một là lớp học tốt nhất giống như trước, lấy bốn mươi vị trí đầu, gọi là lớp thi đua. Còn lại còn có hai lớp khoa học tự nhiên thực nghiệm cùng một lớp khoa văn thực nghiệm, chia ra lớp hai ba, cùng lớp tám. Còn dư lại còn có ba lớp khoa học tự nhiên phổ thông cùng một lớp khoa văn phổ thông, còn dư lại một lớp 10 chính là lớp xuất ngoại trong truyền thuyết được phân ra.

Thành tích này của Doãn Manh mặc dù không có tiến vào top 20 khối, nhưng trước 40 vẫn ổn thỏa không thành vấn đề. Đương nhiên tiến vào lớp một, đây lại làm cho Doãn Manh có cảm giác nguy cơ, lúc trước ở lớp 7, cố gắng một chút là có thể lấy được thành tích tương đối tốt hơn các bạn khác, nhưng ở lớp một mới này cao thủ nhiều như mây, thì không thể dễ dàng như vậy. Bên cạnh hơn phân nửa đều học tập tốt hơn cô, không liệu mạng học là không được.

Nghĩ như vậy, Doãn Manh cũng không chào hỏi Lâm Kha, đến hàng phía sau tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống, lại không nghĩ rằng Lâm Kha lo lắng nhìn về phía cửa, nhìn thấy Doãn Manh một cái, một giây đồng hồ sau không còn thấy khuôn mặt cá uon lúc trước, vui mừng như rồng mây, đứng lên.

Cái quỷ gì vậy!!!

Nữ sinh ngồi ở trước mặt cậu ta nói chuyện với cậu ta cũng sợ hết hồn, không biết tại sao Lâm Kha đột nhiên xoay đầu đi không có đáp lời cô ấy. Ngồi cạnh cửa cũng đều nhao nhao kinh ngạc, dù sao đại danh Lâm Kha ở trong khối rất phong vân, vì thế kể từ khi vừa vào cửa liền ** ngồi tại chỗ không nói chuyện, đáng vẻ tương đối to lớn làm cho tất cả mọi người cảm thấy thật phù hợp, kết quả không ngờ bạn nữ kia đi vào tên này liền rẽ gió băng tan.

Lâm Kha rẽ gió băng tan, về mặt dịu dàng ngồi ở bên cạnh Doãn Manh, trắng trợn kéo cặp sách của cô bé kia.

Lại thấy cô bé không có then quá thành giận, ngược lại tức giận ném cặp sách ở trên đùi cậu ta.

Lâm Kha móc một cái bình từ bên trong ra, mở nắp bình ra uống một hớp: "Sao cậu tới trễ như vậy. Chết khát tôi."

"Đáng đời. Trước đến giờ đều không tự mình mang theo bình nước, lười phải nói cậu." Doãn Manh hất cằm, dùng giấy vệ sinh lau khô lại chỗ đã dùng khăn giấy ướt lau một lần.

Lâm Kha nhếch lông mày: "Cũng lau cho tôi một chút!"

"Cậu ngồi ở đây sao?" Doãn Manh hết ý kiến, bàn sau còn chưa có xuất hiện liền bị chiếm chỗ.

"Hiện tại đúng rồi." Lâm Kha liếc mắt, "Trần Trung phía sau cậu là anh em trong đội bóng rổ của tôi, tôi nói mất tôi không tốt đổi chỗ ngồi." Liền thấy Trần Trung anh em trong truyền thuyết của cậu ta, một anh trai thấp bé đã ngồi ở chỗ ngồi trước Lâm Kha, ra hiệu goodjob một cái chào Doãn Manh.

Trên thực tế Lâm Kha nói là bạn gái cậu ta ngồi ở phía trước nên muốn ngồi gần cô ấy ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ.

Doãn Manh không khỏi nhớ lại lần đầu tiên đi học lớp ngoại khóa nhìn thấy bộ dạng của Hậu Nghiêu Sở và bạn gái cậu ta. Có lẽ Lâm Kha chính là bạn gái của cô! Dính như vậy!

Cô vẫn không biết tập thể lớp một đều đã bị phong vân đứng đầu khối làm kinh hãi, không ngờ là chó yêu sớm! Mấy em gái nhìn có chút Mary Sue thâm nghiên răng ken két, không ngờ đã có bạn gái rồi.

Muốn trách chỉ có thể trách Lâm Kha thay đổi quá lớn, vốn là một chú lùn mặt trắng nhỏ, lại có thể trở mã dạng chó hình người, phóng tầm mắt nhìn tới, đặt ở lớp một, quả thật vút xa mấy học bá bốn mắt mọc đây mọc đó thanh xuân mấy dặm.

Quy cho sắc đẹp con lai nghịch thiên, cậu ta tới, Trần Trung vốn là nam thần lớp một cũng nhường vị.

Chỉ có điều, rất nhanh thế cục biến thành hai phần thiên hạ. Hậu Nghiêu Sở đeo cặp sách vào cửa: "Ồ! Doãn Manh! Tôi biết ngay cậu sẽ tới lớp một, lại gặp mặt, tóc dài nữa à. (điểm chú ý của cậu ở chỗ nào vậy?) ồ, còn có Kha thần, đã lâu không gặp ~"

Hai tên nam sinh co nắm đấm tay chào hỏi nhau.

Mẹ nó! Doãn Manh cắn môi dưới, tên Lâm Kha này lại cao hơn sao??? Vậy mà còn cao hơn Hậu Nghiêu Sở! Rất nhiều!

Thật ra Hậu Nghiêu Sở không tính là rất cao, cậu ta còn không cao bằng Hàn Siêu, nhưng bởi vì vóc người gầy phong cách xuất trần, cho nên thoát nhìn rất cao, trên thực tế cũng là hình dạng đó.

Dùng mắt thường nhìn thì Lâm Kha có thể cao hơn Hậu Nghiêu Sở nửa cái đầu, cậu ta còn chưa có đứng thẳng.

Rốt cuộc cậu ta cao bao nhiêu?

Doãn Manh tức đến mức cắn khấn tay bỏ qua.

Mất thấy một nam sinh vóc dáng cao to thật là một chuyện nhìn thấy mà giật mình, nhất là khi bạn là một cô gái không cao lắm. Thật là chịu ngược ah! (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

ㄟ ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°)

(͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ sao không vùng lên được một lần ah!!! Tim mệt mỏi quá!

Doãn Manh trái tim mệt mỏi giật lấy bình nước của cô từ trong tay Lâm Kha, ghét bỏ lau lau miệng bình đặt ở trên bàn.

Lâm Kha:.....

"Cậu biết không? Hành động vừa rồi của cậu, làm cho tôi rất muốn liếm toàn bộ miệng bình một lần đấy!" Lâm Kha vô liêm sỉ lên tiếng.

"Cút ra khỏi tầm mắt của bà! (͡° ͜ʖ ͡°)"

Chủ nhiệm lớp đi vào, thế mà lại không phải là giáo viên lúc trước, mà là cô Lý!!!

Ôi mẹ nó!

Đầu Doãn Manh khi đó to lên, trong nháy mắt cô nhớ tới về mặt không chút thay đổi của cô Lý khi nhìn thấy Lâm Kha hôn cô ở học kỳ trước (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ! Tại sao cứ nhiều lần liên tục hù dọa cô vậy chứ mẹ nó!!!

Không ngờ cô Lý nhìn thấy Doãn Manh và Lâm Kha (tìm đường chết) ở phía sau cô lại còn nở nụ cười: "Chào các em. Trong lớp này có lẽ chỉ có Doãn Manh và Lâm Kha biết tôi, tôi họ Lý, vốn là giáo viên lớp 7 cao nhất. Nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân, giáo viên vốn dẫn dắt lớp 1 được điều đến cao tam, cho nên để tôi đảm nhiệm chủ nhiệm lớp 1 chúng ta hai năm."

"Bốp bốp bốp bốp bốp bốp" tiếng vỗ tay vang lên, Doãn Mạnh gạt tay Lâm Kha đang kéo quần áo cô ra, muốn chết sao! Làm sao có thể không chết được!

Quả nhiên, cô Lý như cảnh cáo liếc mắt nhìn Lâm Kha một cái.

Lâm Kha thu tay lại để xuống, không cam lòng vuốt vuốt tóc Doãn Mạnh.

Cô Lý gạt đầu một cái bắt đầu tiếp tục nói chuyện.

Lại không nghĩ đến ở cửa truyền đến tiếng gõ dồn dập: "Báo cáo!"

Cô Lý nhíu mày một cái: "Mời vào."

Một nữ sinh tóc ngắn vội vã đi vào. Doãn Mạnh chăm chú nhìn lên, không thể ngờ là Hoa Bội! Tiểu thanh tân văn nghệ kia thế mà lại cắt mất mái tóc dài bồng bênh đi rồi!

Hoa Bội cúi người gạt đầu tiến vào. Cũng may là ngày tựu trường đầu tiên, cô Lý cũng không phải là giáo viên nghiêm khắc, vì thế cũng không so đo lăm cho qua.

Hoa Bội nhìn thấy Doãn Mạnh, nháy mắt ra hiệu đã tới, nhỏ giọng nói: "Tớ biết ngay hai chúng ta sẽ học một lớp!"

Nói xong ngồi xuống vị trí cùng bàn với Doãn Mạnh. Cũng thật khéo, cả lớp chỉ còn sót lại một chỗ này.

Lâm Kha ngược lại vẻ mặt mất hứng, thật vất vả đi một Trần Tư Đình, lại tới một Hoa Bội! Rốt cuộc có cho cậu ta cơ hội hay không!

Cô Lý nói xong, phát sách rồi không có chuyện gì nữa. Mỗi lớp cho bài tập kỳ nghỉ đều không giống nhau, hơn nữa lớp một này đều là những đứa trẻ tự giác, cô cũng không thu bài tập.

Bởi vì chuyện chia lớp là việc vãn đã đóng thuyền, buổi lễ khai giảng cử hành xong, lớp một liền giải tán.

Bầu trời còn rất sáng sủa, trong không khí tháng 9 còn lưu lại cảm giác khô nóng của mùa hè, Lâm Kha liếc chết cứng rấn kéo Doãn Mạnh đi sân thể dục.

"Tôi còn phải về nhà cho Ích Tà ăn!" Doãn Mạnh quyết miệng một cái.

"Ích Tà là cái gì?" Lâm Kha mặt lạnh.

Doãn Mạnh bắt đắc dĩ: "Một con mèo."

"Mèo?" Hai mắt Lâm Kha sáng lên, "Nhà cậu có mèo? Sao cậu không nói sớm?"

"Hả?" Doãn Mạnh sững sốt một chút.

"Vậy chúng ta đi thôi." Lâm Kha kéo cặp sách, kéo Doãn Mạnh đi xuống lầu.

"Đội đội đã!"

"Không phải cậu nói phải cho mèo ăn sao? Một lát bị đói thì làm thế nào?"

Tôi nhỏ vào chuyện gì thế này sao cậu tích cực còn hơn tôi vậy?

Một tiếng sau, Doãn Mạnh mặt đen sì nhìn Lâm Kha ôm dính lấy Ích Tà nhà cô, vẻ mặt thích ý vui vào trong cái xích đu cô mơ ước đã lâu.

Ích Tà này là con mèo gió chiều nào theo chiều đó!

Nằm dí trong ngực trai đẹp chết sống cũng không đứng lên, rõ ràng là con mèo đực mà! Mi là Gay à!

Doãn Mạnh thầm mắng mấy câu trong lòng, mở sách số học ra xem.

Mặt trời xuống núi, Doãn Mạnh như ngồi trên không: "Có phải cậu nên biến đi rồi hay không!"

Lâm Kha còn chưa lên tiếng, Ích Tà đã duỗi móng vuốt như uy hiếp kêu lên một tiếng trước: "Meo meo ô ~~~~~"

Lâm Kha và Ích Tà như Đại lão gia nằm ở trong xích đu: "Gấp gấp như vậy làm gì? Ba mẹ cậu sắp trở về rồi hả?"

Nhắc tới cái này, Đại gia Lâm Kha từ chỗ mềm mại bước xuống: "Vậy thì tốt ah! Đã lâu rồi tớ cũng không gặp bác gái!"

Doãn Mạnh vuốt cái trán: "Cậu lấy lý do gì ở lại đây? Ba tôi không muốn tôi yêu sớm đâu....."

Trông mặt Lâm Kha hơi híp lại, sau đó cười như hoa nở mùa xuân: "Ồi chào, cậu có thể dùng từ này rồi à."

Doãn Mạnh không phản bác được, tức giận mờ ti vi. Ích Tà nghe tiếng quảng cáo bạch kim vèo một cái nhảy dựng lên, chuyển động theo tiết tấu.

Thật là loại mèo nào xứng với kiểu người đó.....

Chẳng biết tại sao tự nhiên đối với Ích Tà Doãn Mạnh lại sinh ra một loại ác cảm như đối với Lâm Kha.....

Lâm Kha: "Này, tôi hy sinh thời gian chơi bóng cùng cậu cho mèo ăn đấy." Cho nên có phải cậu nên có biểu hiện gì đó hay không?

Doãn Mạnh nghiêng đầu nhìn thấy Lâm Kha một người to lớn thế kia lại vui trong cái xích đu bé tí của cô, nhin không được phì cười: "Cậu tự tới đó chứ, không bị đuổi đi đã rất khả rồi."

Lâm Kha cười khan hai tiếng: "Ích Tà thích anh. Đúng không?"

Tất nhiên con mèo cò đầu tường kia sẽ không để ý đến cậu ta, đang chuyên chú xem quảng cáo bạch kim không dứt ra được.

"Mèo ngu ngốc!"

"Meo meo ô ~~~~~"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

"Cái gì? Ba mẹ không về? Hôm nay sao?" Doãn Mạnh cau mày, khoe mắt nhìn lướt qua Lâm Kha cùng Ích Tà dính ở chung một chỗ xem quảng cáo bạch kim.

"Oh. Được rồi. Ừm ừm. Con sẽ ở nhà. Ừm, có một bạn học tới đây muốn xem mèo."

"Nam hay nữ à? Đương nhiên là nữ. Bạn mới quen ở lớp mới."

"Ừm, không có việc gì, bạn ấy lát nữa về. Ở đây? Oh không cần á, làm sao con không an toàn á, lúc con ở một mình còn ít sao? Ba cứ yên tâm đi
γ (ノ▽ノ) ~"

"Dạ dạ dạ." Doãn Mạnh thật vất vả ứng phó ba Doãn lắm lời xong, vừa cúp điện thoại, quay đầu lại nhìn thấy Lâm Kha dựa vào khung cửa nhà cô, dưới chân con mèo cũng cùng một tư thế với cậu ta.

"Hôm nay nhà cậu không có ai?"

Doãn Mạnh dự cảm không tốt, lập tức trả lời: "Có á. Một lát nữa có thể cô nhỏ tôi về."

"Ừ (ノ^ノ) " Lâm Kha hoài nghi nheo mắt lại, ngay sau đó đổi đề tài, "Cho nên cậu nói tôi là nữ sinh?"

"Meo meo meo meo!" Ích Tà bày ra khuôn mặt mèo thoát nhìn không khỏi tương tự như vẻ mặt của Lâm Kha, tương tự đến Doãn Mạnh muốn chết.

Nhìn xem ba cô nhặt về con mèo rách gì! (ノ'□')ノ ———— đứng chung đội cũng xem mặt xem chiều cao xem giới tính!

"Chẳng lẽ cậu muốn bảo tôi nói với ba tôi hiện tại có một nam sinh đang ở nhà mình? Tôi bảo đảm ông ấy sẽ lập tức xông về lấy cái mạng nhỏ của cậu!"

"Meo meo meo meo!" Ích Tà nhìn thấy Lâm Kha yếu thế, lập tức gió chiều nào theo chiều đó lập tức nhảy lên cái bàn đứng ở bên này của Doãn Mạnh!

Con mèo thối nhà mi thật biết nhìn sắc mặt người nhĩ ~ Lâm Kha nhướng lông mày lên, thông thả ung dung xề lại gần Doãn Mạnh. Cái khuôn mặt bình thường kia của cậu ta nhìn xuống "Mặt to" của cô càng ngày càng gần, hô hấp cũng phả lên trên mặt Doãn Mạnh.

"Cậu cậu cậu, cậu lại gần như vậy làm gì!" Doãn Mạnh nhin không được dùng ngón tay chọc chóp mũi cậu ta.

Lỗ mũi Lâm Kha ươn rất thẳng, bị chọc một cái có vẻ vô cùng tức cười, cậu ta mất hứng chân mày nhíu lại: "Cậu làm gì thế ah! Tôi lấy nước!"

Doãn Mạnh sừng sốt, quay đầu lại, nhìn thấy cơ thể mình che kín máy lọc nước uống, cùng với bộ dạng ngu ngốc bất đắc dĩ cầm ly nước của Lâm Kha.

Doãn Mạnh hơi lúng túng lui một bước, nhường chỗ máy lọc nước uống.

Khỏe miệng Lâm Kha nhếch lên, cười xấu xa hai tiếng, chậm rãi đi tới lấy nước. Nhìn Doãn Mạnh muốn ra tay đánh cậu ta.

Rõ ràng là cậu cố ý! Xem bà đây là cô gái nhỏ sao?

Gia tăng loại trò tứ chi đưng chạm này, Doãn Mạnh bà đây mầy đòi trước đã thấy rồi!

"Meo meo meo meo!" Ích Tà như còn ngại chưa đủ loạn, đuổi cổ tới đây tăng thêm nhạc đệm.

Lâm Kha hoàn toàn không có ý rời đi, dựa vào bên cạnh sofa vừa trêu chọc mèo vừa nhìn Doãn Mạnh chọn kênh. Lại nói rảnh rồi như vậy, cô cũng rất ít được mấy lần.

"Khụ khụ!" Doãn Mạnh ho khan một tiếng, một ngón tay chỉ đồng hồ, "Có lẽ cậu nên về đi!"

Lâm Kha một tay gãi cổ nhỏ của Ích Tà, ngẩng đầu nhìn đồng hồ: "Mới 8 giờ rưỡi, cậu gấp cái gì á! Ba mẹ cậu lại chưa về, tôi đợi thêm chút nữa có sao đâu?"

Doãn Mạnh lờ mờ bắt đầu trách mình lúc trước đầu óc bị động kinh, mới ngẫm đồng ý cho tên này tới đây!

"Một hồi không có xe. Bên này xe điện ngầm chỉ chạy đến 9 giờ rưỡi." Doãn Mạnh nghiêm túc nói.

Lâm Kha đáng đánh đòn cười một tiếng: "Tôi, có, xe, riêng."

"Meo meo ~ meo meo ~ meo meo ~ meo meo ~"

Doãn Mạnh: (' ') ' ———

Vò đã mê không sợ sứt, Doãn Mạnh lờ mờ đề tiện kia từ trong xích đu ra ngoài, đi vào ổ của mình. Ôm một quyển truyện tranh của Shirow Miwa ra xem. Không biết xấu hổ coi như xong! Còn giành ngại vàng của cô!

Lâm Kha bị kéo xuống sờ lỗ mũi một cái, cũng không so đo, tiếp tục chuyển tâm trêu chọc chú mèo 30 tuần tuổi. Có lẽ là bởi vì cùng loại mặt hàng như Ích Tà, cho nên ngu ngơ ngu ngu mãi mãi, một đến hai đi chơi đến quên trời đất.

Doãn Mạnh mê mẩn nhìn vào trong truyện tranh, quên thời gian, thỉnh thoảng ngẩng đầu liền nhìn thấy bộ dạng chơi đùa của Lâm Kha và Ích Tà, bèn cúi đầu xem truyện tranh.

Ngồi đến chân đều tê, vừa cử động một chút thiếu chút nữa té xuống. Doãn Mạnh gãi gãi đầu, xem đồng hồ: "Mẹ nó! Lâm Kha tên khốn này!"

12 Giờ rồi!!!!

Lâm Kha tương đối không biết xấu hổ, gãi gãi đầu mở mắt nói dối: "Tôi cũng không có xem đồng hồ, vừa rồi mới ngủ một lát."

Cậu gạt quý hả! Cái màn hình phát sáng hiển thị thời gian thành phố B thật to bên cạnh tay cậu kia là để cho ma nhìn đó hả?

Doãn Mạnh cảm thấy thật sự không thể nuông chiều loại tật xấu này, thế nhưng đêm hôm khuya khoắc, nửa đêm đuổi cậu ta đi ra ngoài xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cô lại phải ôm lấy.

Lừa giận nén ở trong lòng không phát ra được, quả thật muốn bao nhiêu buồn bực thì có bấy nhiêu, Doãn Mạnh hạ hỏa không được, đang muốn bộc phát.

Lâm Kha như kẻ trộm, sao có thể nhìn không ra cô muốn nổi giận, thực hành chính sách một khóc hai nháo ba làm nũng, liền trực tiếp xông tới ôm cô như ôm con gấu: "Cậu tức giận cái gì á! Ôi chao ~~~ tôi sai rồi còn không được sao? Tôi chỉ muốn nhìn cậu nhiều thêm một chút thôi mà ~"

Doãn Mạnh bị ôm, mặt thì lạnh lùng, cơ thể bị trói, lời mắng người cũng bị nghẹn trở về. Tính tình cô cố chấp, nhưng từ trước đến giờ thích mềm không thích cứng, tên Lâm Kha này hoàn toàn tìm đúng xương sườn mềm của cô dùng sức đâm.

"Đừng động tay động chân!" Doãn Mạnh quát một tiếng, liền bị Lâm Kha dọa sợ.

"Mẹ nó! Cậu cọ cái gì mà cọ!" Hiện tại Lâm Kha cũng không phải là đứa con nít, vui đầu vào trong căn cổ cô cọ qua cọ lại làm Doãn Mạnh sợ choáng váng.

Hình tượng cao lãnh của cậu đâu!

"Buông tay buông tay!" Doãn Mạnh sợ đến mức giọng nói cũng biến giọng rồi, đẩy Lâm Kha lại đẩy không ra, cảm giác hoàn toàn khó nói lên lời, từ trước đến giờ cô chưa từng bị người khác phải nào ôm như ôm con gấu vậy!

Đây chính là hơi thở đặc thù của giống đực gì đó trong truyền thuyết sao? Mặt gấu ah!

Doãn Manh mặt bị nghẹn đỏ, Lâm Kha cũng cố chấp, nói không buông tay thì không buông tay: "Hôm nay để tôi ở lại đây thì tôi buông tay!"

"Meo meo meo meo!"

Ích Tà nhìn hai người quẩn ở một chỗ, còn tưởng rằng đánh nhau, vốn đang chán chết, nhìn lên có kịch vui để xem ngược lại chạy tới trợ trận rồi.

"Được được được được!" Doãn Manh bị ôm không thể phát cáu, "Cậu buông tay là được!"

Lâm Kha hoàn toàn không yên tâm: "Không được, cậu phải bảo đảm."

Bảo đảm con khi ah!!

Thấy Doãn Manh không lên tiếng, Lâm Kha nhếch lông mày lên, trực tiếp đặt cô lên trên ghế sofa.

Ích Tà trên lưng sofa meo meo meo nhảy xuống, hơi hoài nghi nhìn hai người đang dây dưa ở một chỗ.

Có lẽ trong lòng nó đang nghi hoặc: meo meo meo meo, meo meo meo meo, meo meo meo, meo meo meo meo?

Doãn Manh cũng không có thời gian phỏng đoán ý con mèo đó: "Được được được, tôi bảo đảm. Nhưng mà cậu buổi tối đừng giờ trò lưu manh!"

Lâm Kha có chút thất vọng, đành phải đồng ý. Nếu như chống cự đến cùng, thì tốt biết bao ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ~

Doãn Manh nhìn kiên cường kì thực từ trước đến giờ đều là người không có tiết tháo, Lâm Kha cũng quen như vậy, cũng không thể làm ra chuyện người thần đều cảm phần (không nhất định ah~), ở một đêm cũng không có gì.

Dù sao trừ Trần Tư Đình và Hoa Bội, thật ra thì Hàn Siêu cũng từng ở nhà cô. Chỉ có điều lúc ấy ba mẹ Doãn Manh có ở nhà, ở nhờ qua một đêm.

Vì thế coi như Lâm Kha ở lại cũng không có quan hệ gì, nhiều nhất cũng là bởi vì Lâm Kha và cô quan hệ mập mờ, cho nên Doãn Manh tự mình có tật gặt mình không dám nói cho ba mẹ thôi.

Sợ cái gì!

"Ồ." Lâm Kha chậm rãi buông Doãn Manh ra, lại lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai hôn mặt cô một cái, nâng mặt to chạy đi: "Làm cơm chưa? Tôi làm cho cậu ăn!"

Doãn Manh kinh hãi: "Cậu biết làm cơm?"

"Lúc trước tôi đã nói tôi biết ah!" Lâm Kha không phục, "Tôi chính là nhân tài toàn năng ah!"

Doãn Manh cũng không so đo thánh nhân bỉ ổi cậu ta, một tay vớt Ích Tà, ngồi ở trên bàn cơm: "Ăn ăn ăn. Cậu xem mà chuộc tội cho tốt đi!"

Lâm Kha: ٩ (͡° _ ͡°) ٩

Kha thần ra tay một gánh mùi, trong chốc lát phòng bếp mẹ Doãn thường trú trong nhà Doãn Manh liền truyền ra một mùi thơm khác thường.

Doãn Manh còn tưởng rằng cái tên này chỉ am hiểu làm cơm tây, lại không nghĩ rằng truyền tới chính là mùi thơm dầu mỡ đặc trưng của thức ăn rang lên, rót ly nước trái cây ôm meo, vui vẻ chạy tới: "Cậu thế mà lại còn biết làm đồ ăn Trung Quốc à?"

Lâm Kha liếc cô một cái: "Đồ ăn Trung Quốc là ăn ngon nhất. Mẹ tôi đều chỉ làm đồ ăn Trung Quốc, thế nào hả?" Nói xong liền với tay tới.

"Đừng cướp nước trái cây của tôi!" Doãn Manh còn chưa kịp thu về, liền bị đầu lưỡi kéo dài nhanh nhất của Ích Tà liếm một hớp.

"Này!"

Lâm Kha chắc chắn: "Trộm gà không được còn mất nắm gạo."

Doãn Manh chạy đi đầu trí đầu dừng với Ích Tà, kết quả không chống đỡ được bị Ích Tà nhìn khinh bỉ. Tức giận cầm ly nước trái cây bị Ích Tà liếm qua, về mặt ghét bỏ.

"Cậu ghét bỏ Ích Tà? Đúng lúc, tôi không ngại ah!" Lâm Kha một tay đoạt lấy, uống một hơi cạn sạch, "Chết khát rồi, rót cho tôi thêm một ly nữa."

Doãn Manh nhìn đậu cove xào thịt ở dưới cái xeng kia của cậu ta, bụng kêu ột ột một tiếng, cuối cùng khuất phục dưới thế lực ác, chạy đi rót một ly khác.

Đáng tiếc cô không hiểu chút nào, khuất phục một lần, thì có lần thứ hai, có lần thứ hai, thì có lần thứ ba, sau đó chính là vô số lần.

Phía sau Lâm Kha bộp bộp vỗ bàn một cái, Thẩm Thông Duệ lập tức cúi đầu im lặng.

Doãn Manh hơi lúng túng: "Thế nào? Nhìn không giống sao?"

Thẩm Thông Duệ nhìn Lâm Kha buông rèm mắt xuống, nuốt ngụm nước miếng, không lên tiếng.

Doãn Manh âm trầm quay đầu lại: Cậu và bạn học hoà mình nhiệt tình đi..... Đừng có đơn phương quán lấy tôi mãi nè!

Lâm Kha bĩu môi, giống như có chút không thích ứng bên cạnh không có bạn học ồn ào.

Doãn Manh ít nhiều cũng cảm thấy như vậy, phần tử hoạt bát Hàn Siêu kia đi mất, bên cạnh thật sự vắng lạnh. Cũng may cô còn có Hoa Bội, tính tình Hoa Bội trên thực tế khá quái dị, chơi thân thì thấy tốt hơn, nói không được đều lười đáp lại.

Hiển nhiên cùng một loại với Doãn Manh, thật không dễ được phân đến cùng một lớp, ngày ngày dính chung một chỗ.

Không chỉ như thế, ở lớp một, thoát nhìn quan hệ giữa Hoa Bội và nữ thần Giang Mạn Hi trong truyền thuyết cũng không tệ lắm, dẫn đến Doãn Manh hiểu cô ấy cũng sâu thêm một chút.

Nữ sinh Giang Mạn Hi cũng không giải thích được, phải biết rằng, ngay cả Trần Tư Đình loại nữ sinh xinh đẹp chẳng qua là tính tình hơi cường thế một chút kia, cũng không có nữ sinh nào dám có ý đến gần, chớ nói chi là loại nữ sinh khí thế vô cùng cao lãnh, vẻ mặt nghiêm túc không thể nào thân thiện, luôn luôn cách điện với bất quái đi dạo phố phim truyền hình Giang Mạn Hi này.

Dù sao phần lớn nữ sinh trái lại rất quan tâm chuyện này, một đối tượng trò chuyện với nhau mà giống như đang trò chuyện với giáo viên ba mẹ, tốt hơn hết là không có..... Dễ nhận thấy trong lòng Giang Mạn Hi cũng rất ngạo mạn, hoàn toàn không quan tâm loại vấn đề có hay không này. Từ trước đến giờ đều làm theo ý mình, độc lai độc vãng.

Doãn Manh cũng không phải quan tâm đến cái này, Giang Mạn Hi trừ tính tình cứng ngắc một chút, thật ra vẫn rất dễ thân cận. Rõ ràng còn nhỏ, lên tiếng một cái liền mang theo mùi niệm kinh nghiêm trang, không cần đoán cô cũng biết cô em này tuyệt đối bị ép làm xử nữ rồi.

"Tại sao cậu lại có thể đặt cái cốc này lên góc trái bàn hả?"

"Nè? Hộp bút chì của cậu để lệch rồi, tôi giúp cậu chỉnh lại vậy."

"Cái này cậu viết lệch rồi, giáo viên xem sẽ khó chịu, nhanh sửa lại một chút!"

"Cái kia trên bảng đen đừng nói là vẽ hoa lên nhá? Hôm nay ai trực lau bảng, tại sao không lau nhanh lên?"

Chứng cường ép thời kỳ cuối, không có thuốc trị, giám định hoàn tất.

Trực nhật ở lớp mới căng thẳng nhiều hơn lớp 7 mấy phần.

Doãn Manh xem như đã biết phụ huynh cố gắng nỗ lực, dù nhét tiền cũng phải đưa con vào ban thực nghiệm là tại sao.

Vì chính là bầu không khí này.

Cũng không phải tất cả mọi người có thể ở trong nghịch cảnh càng áp chế càng dũng cảm, một bầu không khí học tập nồng nặc, đối với học sinh cao trung đang phát triển biến hóa khôn lường, tính thích nghi cực mạnh mà nói, vô cùng quan trọng.

Cho dù là loại tự nhận là tự chủ rất mạnh như Doãn Manh, đến lớp một, ít nhiều cũng cảm nhận được cảm giác nguy cơ "Tất cả mọi người đang cố gắng, mà không cố gắng mà sẽ bị bỏ rơi ba la ba la ba la!".

"Doãn Manh, cho tôi mượn cùng bút đi. Quên mang rồi ~" Giọng nói đáng khinh của Lâm Kha truyền đến.

Khóe miệng của Doãn Manh giật giật, tức giận ném bút về phía sau. Nếu không phải lúc trước cô khen mình tự biết giữ lực mạnh yếu, bây giờ cô sẽ chọc bút vào trong lỗ mũi Lâm Kha.

Đỉnh chính: Nội dung trên đây thích hợp với người bình thường. Lâm Kha không tính là người. Đỉnh chính xong.

Cảm giác thời gian trôi qua nhanh hơn ở lớp 7, thì giữa kỳ lần đầu tiên ở lớp mới cứ như vậy tới rồi, Doãn Manh cũng không có khả năng giống như mình tưởng tượng vậy. Có lẽ đã trải qua rất nhiều cuộc thi, đã lau sạch lo âu cũng không tự tin trong lòng cô rồi, tâm bình tĩnh đối mặt đã không phải là việc khó gì.

Thành tích ở lớp một không tính là cao cũng không coi là thấp, xếp hạng vẫn ở khoảng 20, nhưng tiến bộ một chút.

Cao nhị đã có một chút không khí vì thi tốt nghiệp trung học và đại học mà chiến đấu rồi.

Dĩ nhiên cũng có cô nàng không thi đại học, chuyên môn kéo cừu hận, ví dụ như Trần Tư Đình.

Con nhóc này cũng bắt đầu bận rộn thu xếp cho chính mình, làm theo chỉ hướng và nguyện vọng, thi Toefl vân vân. Không thi đại học, nhưng lúc này cũng bận tới mảy mòi mắt, đừng nói gì đến Ex. Boyfriend Tô Hàng gì, tất cả đều quên đi, gặp được Doãn Mạnh rảnh rang trên sân thể dục cũng hâm mộ không chịu được.

Doãn Mạnh đồng tình vỗ vỗ cô ấy: "Trước tiên cậu cứ làm cho tốt đi. Lại nói cậu và Tô Hàng thế nào rồi?"

Trần Tư Đình rung rung: "Anh ấy cũng đi Mỹ, đã chuẩn bị được xấp xỉ rồi. Cao tam cũng không có chuyện gì."

"A, vậy thật tốt." Doãn Mạnh gãi gãi đầu, lại thấy vẻ mặt bất quá của Trần Tư Đình, "Không có Hàn Siêu tham gia náo nhiệt kia, bây giờ cậu và Lâm Kha trôi qua thế giới hai người, có phải rất thoải mái hay không ah!"

Doãn Mạnh chây vạch đen: "Làm sao có thể....."

"Chỉ có điều, Lâm Kha muốn xuất ngoại phải không? Cậu tính toán thế nào á?" Trần Tư Đình giống như là sự nhớ ra gì đó nói.

Doãn Mạnh lặng đi một chút: "Cậu ta muốn xuất ngoại. Chỉ có điều cũng không có gì....."

Trần Tư Đình cau mày: "Không có gì? Sao không có gì? Yêu nơi đất khách không có kết quả á. Nếu Tô Hàng ở lại trong nước, nhất định tớ sẽ cắt đứt với anh ấy."

Doãn Mạnh lại chây vạch đen lần nữa: "Cũng không cần mỗi ngày kề cận nhau chứ....."

Trần Tư Đình mở to hai mắt cường điệu: "Nhất định phải mỗi ngày kề cận á!"

Doãn Mạnh:.....

Đoạn nhạc đệm này mặc dù không có ảnh hưởng quá lớn đến Doãn Mạnh, nhưng suy cho cùng cũng chôn mầm mống ở trong đầu. Cảm tình của cô đối với Lâm Kha còn ôm một chút mâu thuẫn trong lòng, cũng không muốn dây dưa loại chuyện như vậy lắm. Chỉ có thể nói, đi một bước tính một bước.

Đang suy tư, thì cô Lý vào lớp rồi. Lớp một không giống như lớp 7, sau khi tan lớp cho dù giáo viên không có ở đây, cũng sẽ không có xô xao quá lớn, cho nên lúc cô Lý tiến vào, cũng không có loại linh quýnh bàn đưng ghế, ghế đưng chân khi chuông reo kia.

Nhưng mà lần này ánh mắt của cô ấy không giống với loại mắt nhìn thẳng bình thường kia, mà là đánh giá học sinh chung quanh lớp.

Một hồi lâu, cô Lý ho hai tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người: "Cái đó, Lâm Kha, Hậu Nghiêu Sở, ừm, Giang Mạn Hi, còn có, Doãn Mạnh nữa, tới đây đi theo tôi xuống văn phòng."

Mấy người hai mặt nhìn nhau, ai cũng không có nháo lên tìm hiểu chuyện gì. Chỉ có điều, trên đây đều là những cô cậu học tập rất tốt, nghĩ đến cũng không phải là chuyện xấu gì.

Lâm Kha đẩy đầu Doãn Mạnh: "Đi đi đi. Sững sờ cái gì!" Không phải Lâm Kha nói cô, Doãn Mạnh thật sự rất thích ngẩn người, hơn nữa bình thường đều không có nguyên do.

Lâm Kha và Hậu Nghiêu Sở đều mù mịt liếc mắt nhìn nhau, Doãn Mạnh thân mật kéo cánh tay Giang Mạn Hi.

Hình như Giang Mạn Hi không thường bị nữ sinh kéo cánh tay, cho nên có chút ngượng ngùng, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn đỏ lên, trong nháy mắt Doãn Mạnh cảm thấy chiều cao cô ấy cao hơn mình một đoạn cũng đã thấp xuống.

Mấy người đến phòng làm việc của cô Lý, phát hiện không chỉ có một mình cô Lý, đứng đó trừ mấy chủ nhiệm quen mặt, còn có học sinh lớp khác của cao nhị, người còn không ít. Trong đám người còn có Trần Tư Đình và Phùng Linh Khải, cô gái nhỏ này vừa nhìn thấy Doãn Mạnh liền chạy tới: "Manh Manh! Manh Manh bên này, cậu biết đây là muốn làm gì không?"

Doãn Mạnh mờ mịt lắc đầu một cái. Quý mới biết muốn làm gì? Cô liếc mắt nhìn một vòng, phát hiện những học sinh này có chung một đặc điểm, đó chính là —— xinh đẹp!

Đây rốt cuộc là muốn làm gì?

Lãnh đạo tuần tra?

Kiểm tra bộ mặt trường học?

Không phải là nhà trường mua được tiệm gà vịt gì đó, hiện tại chờ má mì tới đây trói bọn họ đi chứ!

Doãn Mạnh càng ngày càng mở rộng não ra cả chặng đường như bão táp cuồng phong, mắt thấy cách sự thật chân chính càng ngày càng xa, may mà móng vuốt của Lâm Kha vớt cô trở về thực tế: "Manh Manh Manh!"

"Làm gì!" Doãn Mạnh đã sớm hoàn toàn quen với cách gọi của thần phiến Lâm Kha, trong đầu chỉ còn phun ra hai chữ duy nhất chính là "Ha ha".

"Không có việc gì. Tôi chỉ gọi gọi. ㄱ (ˊ ˋ) ㄴ"

Doãn Manh: (ˊ ' □) ˊ ㄴ ———

Cô Lý vỗ tay một cái, phát mấy tờ giấy xuống: "Các em biết hiệu trưởng của chúng ta quyết định năm nay mở tiết mục biểu diễn văn nghệ lần đầu tiên ở trường học không?"

Biểu diễn văn nghệ?

Học sinh bình thường không tích cực tham gia hoạt động xã đoàn có thể cũng không biết chuyện này, nhưng Doãn Manh làm hội trưởng liên hợp Xã Liên lại biết rất rõ.

Tiết mục văn nghệ này hiệu trưởng còn định mời giáo ủy trong thành phố, vì vậy cực kỳ coi trọng, nghe nói vừa khai giảng rất nhiều tiết mục đã bắt đầu tru hoạch. Đoàn vũ đạo kia của Lý Lộ cũng huấn luyện càng thêm khẩn trương, một vài câu lạc bộ cũng có hoạt động biểu diễn của mình, thậm chí câu lạc bộ Chính Kịch của Trần Tư Đình còn có một tuồng kịch 12 phút, chỉ là Trần Tư Đình vì quá bận rộn nên không có tham dự.

Chỉ có điều chuyện này lúc trước đối với Doãn Manh mà nói cũng không có ảnh hưởng gì, cô chỉ quản "Nhân sự", vấn đề trang bị kỹ thuật từ trước đến giờ đều không có liên quan, thoải mái nhàn nhả học một ít bài, nói một chút chuyện (Nè? Đồng ý rồi?), cũng không tham dự lắm.

Sau khi cô Lý giải thích tiết mục văn nghệ này cần biểu diễn cái gì xong, cuối cùng nói ra mục đích lần này: "Tôi tìm các em là bởi vì ngoài vượt qua kiểm tra, còn từ trong các em chọn ra sáu người chủ trì, chủ trì diễn văn nghệ, nếu có ai vì nguyên nhân khách quan hoặc là chủ quản không có cách nào tham gia, có thể giờ tay nói với tôi, chuyện này chúng ta hoàn toàn lựa chọn theo tính tự do dân chủ."

Trong lúc nhất thời không ai phản ứng kịp, một nam sinh dẫn đầu giờ tay: "Thưa cô, em bận các thủ tục xuất ngoại, chắc là có thể không tham gia được."

Điều này cũng còn có thể chấp nhận được, người bình thường cũng sẽ không muốn vì những chuyện biểu diễn hoàn toàn không liên quan này mà làm trễ nãi việc học.

Giáo viên tỏ ý đã hiểu, gật đầu một cái, để cho cậu ta bước ra khỏi hàng có thể trở về lớp rồi.

Nam sinh nói mấy câu với bạn rồi rời khỏi.

Kế tiếp có mấy người bởi vì đủ loại nguyên nhân, bày tỏ không tham gia.

Trần Tư Đình quay đầu lại, cắn môi, do dự một chút lại không đi.

Doãn Manh: "Nè, không phải cậu cũng xuất ngoại sao? Bây giờ bề bộn đủ việc, lại còn có thời gian đến đây làm người chủ trì sao?"

Trần Tư Đình chớp mắt tỉnh quái nói: "Tớ muốn tham gia, để bên trong lý lịch có thể điền thêm một mục!"

Doãn Manh bừng tỉnh hiểu ra, quả thực không ngờ Trần Tư Đình âm hiểm cơ trí thế này.

Chỉ có điều Doãn Manh tự suy nghĩ về mình một chút, mặc dù lúc bắt đầu cũng từ chối, nhưng bây giờ lại có suy nghĩ khác biệt. Coi như ở lại, thật ra thì cô có 99% khả năng không được chọn. Suy cho cùng mặt mũi của cô ở trong đám trai đẹp mỹ nữ ở nơi này không xuất chúng, trước kia cũng không có bất kỳ kinh nghiệm nào, rất có thể là bởi vì cô Lý có ấn tượng quá tốt với cô, mới gọi cô. Nói thật cô cũng không biết tại sao cô Lý lại gọi Lâm Kha và cô tới chung, thật sự là bởi vì học giỏi nên tuyệt đối không lo lãng bộn họ yêu sớm lau súng cướp cò sao?

Dừng lại, nào cô quá rảnh nên mới nghĩ ra chuyện này.

Trở lại vấn đề vừa rồi, cho dù có một phần trăm vinh hạnh được chọn, làm người chủ trì mặc dù tốn chút thời gian, ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến học tập một chút, tuy nhiên nó là sự trải nghiệm xã hội phong phú, chưa chắc không phải là một loại kinh nghiệm không có giá trị.

Sau khi Doãn Manh suy nghĩ cẩn thận, cũng không có tìm lý do rời đi.

Quay đầu lại nhìn Lâm Kha một chút, lại phát hiện cậu ta nâng má, híp mắt giống như mèo ngủ không đủ giấc nhìn Doãn Manh. Đây thật sự là Ích Tà bám vào người.....

"Nè, nếu cậu không tham gia thì đi mau á."

Lâm Kha nhìn không tỉnh táo, thật ra thì rất rõ ràng, nghiêng đầu một cái: "Sao tôi không tham gia á! Cậu có thể tham gia tôi không thể à! Bộ dạng tôi đẹp hơn cậu nhiều!"

Mẹ nó!

Doãn Manh bị nghẹn hoàn toàn, trong lòng tràn đầy dịch mật không biết làm thế nào ói ra, có bạn trai nhà ai lại nói với bạn gái mình: bộ dạng anh nhìn đẹp hơn em không!

Nếu không phải là cô, cái tên này còn không biết sống đời sống FA ở nơi nào!

Gộp Lâm Kha vào người chủ trì suy nghĩ một chút, Doãn Manh không khỏi sợ giật mình, hoàn toàn không tưởng tượng nổi dáng vẻ Lâm Kha lười biếng mặc âu phục đeo caravat hắng giọng nói. Thật là thần kỳ.

Doãn Manh sợ đến mức dịch về phía Trần Tư Đình một bước, nhưng một khi đón nhận vấn đề đặt ra này..... Thật rất muốn xem một chút.....

Doãn Manh còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bên kia một chủ nhiệm họ Hàn đi tới, hỏi: "Nghieu Sở, em là Hội trưởng hội học sinh, đến lúc diễn văn nghệ đó có rất nhiều chuyện cần đến em, nếu còn muốn làm người chủ trì có thể bận quá không?"

Hậu Nghieu Sở liếc nhìn Giang Mạn Hi, lắc đầu một cái: "Sẽ không, thưa cô, cô không tin năng lực công tác của em sao?"

Chủ nhiệm Hàn nói với cô Lý mấy câu, liền gật đầu một cái, không đề cập tới nữa.

Kế tiếp chính là mọi người đứng ở trong hành lang, theo thứ tự khảo nghiệm, xếp hàng chờ đợi. Không khí bên ngoài không khỏi lại khẩn trương, nhưng đẩy đến lượt Doãn Manh đi vào, Doãn Manh mới phát giác, thật ra thì thay vì nói là khảo nghiệm, không bằng nói là đi vào đọc mấy câu bài văn mà thôi.

Mặc dù không biết người khác như thế nào, nhưng Doãn Manh đi vào thật sự ngẹn một bụng cười, đầu tiên là bảo cô đọc một bài thơ hiện đại, sau đó còn có mấy giáo viên chuyên dạy ngữ văn, tới đây dạy cô phát âm thể nào đọc diễn cảm ra sao.

Để cho cô đọc tới đọc lui. Cũng may cô cũng không phải là tiểu cô nương da mặt mỏng, tương đối phóng khoáng, nhìn trong ánh mắt của cô Lý đều lộ ra hài lòng, chỉ có điều Doãn Manh nháo lên không chừng có thể sẽ chọn cô hay không.

Đối với Doãn Manh mà nói, chuyện này thật ra cũng không phải là chuyện cần để ý lắm.

Hôm nay có một kinh nghiệm như vậy, đã khá thú vị rồi. Như vậy đã đủ rồi.

Lâm Kha đi vào, Doãn Manh và Trần Tư Đình tưởng tượng ra bộ dạng Lâm Kha hùng hồn kẻ lẻ ở bên trong, cười đến mức nước miếng đều sắp chảy ra. Muốn nghe trộm một chút, thế nhưng hiệu quả cách âm của phòng làm việc giáo viên của trường học quá mạnh, một câu cũng không nghe được.

Lại không nghĩ rằng, tốc độ Lâm Kha ra ngoài rất là mau. Gần như bằng thời gian lúc bình thường Doãn Manh đi vào.

Tên này vào xong ra ngoài không có gì khác biệt, lười biếng, lại lười biếng, ra ngoài liền dính lên trên người Doãn Manh.

"Như thế nào? Nhất định là không được chọn rồi?" Doãn Manh hào hứng bùng bùng hỏi.

Lâm Kha liếc mắt nhìn Doãn Manh, có loại bạn gái nào lại dùng giọng điệu đó hỏi ra lời như thế ah....."Tuyệt đối chọn tôi rồi ~"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Một lớp bốn người, mười lớp bốn mươi người, người nhìn thì nhiều, trên thực tế cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Càng về phía sau, sàng lọc càng nhanh, thậm chí vì tiết kiệm thời gian, còn có tình trạng nhiều người đi vào cùng một lúc.

Không đầy một lát sau, cô Lý dẫn theo mấy giáo viên khác đi ra: "Được rồi, có một vài tên xem như được chọn làm người chủ trì lần này."

Một giáo viên khác lấy danh sách ra, ho khan hai tiếng đọc: "Nam sinh là Sur Thắng Kiệt, Hậu Nghieu Sở, Lâm Kha, nữ sinh, Giang Mạn Hi, Trần Tư Đình, Hồ Thanh Thanh."

Quả nhiên đúng như cô đoán, không có cô. Cô Lý hài lòng không có nghĩa là các giáo viên khác đều đồng ý chọn cô, Doãn Manh quan sát cô Lý một chút, phát hiện cô ấy cau mày nhìn Hồ Thanh Thanh, thoạt nhìn hình như không hài lòng cho lắm.

Bản thân Doãn Manh ngược lại cũng không mất mát lắm, dù sao diện mạo do trời định, chiều cao cũng không thể thay đổi. Giáo viên lựa chọn phần lớn đều là loại hình vóc người cao gầy, diện mạo xinh đẹp, không nói Giang Mạn Hi và Trần Tư Đình, chỉ số xinh đẹp số một số hai toàn trường, Hồ Thanh Thanh mặc dù là lớp phổ thông, nhưng là đóa hoa có vũ đạo tiếng tăm lừng lẫy, bại bởi bọn họ Doãn Manh cũng không thấy uất ức gì, cẩn thận đếm một chút, phát hiện vậy mà lớp một được chọn đến ba người, tổng cộng bốn người chọn ra ba người, có nên nói là giáo viên thiên vị? Hay là học sinh lớp một quá năng lực nhỉ?

Cho nên cô Lý cô không hài lòng gì nữa! Làm sao có khả năng bốn người đều được chọn á! Chơi trội như vậy rất dễ bị sét đánh đó!

Lâm Kha nhìn Doãn Manh một cái, cau mày.

Doãn Manh: đây là làm sao? Chê bộ dạng của cô nhìn không đẹp sao?

Đoàn người lục tục trở về lớp mình.

Trần Tư Đình an ủi Doãn Manh mấy câu, rồi chào tạm biệt cũng trở về lớp học của cô ấy. Lâm Kha còn chưa có đi tới, vị trí bên cạnh Doãn Manh liền bị Giang Mạn Hi chiếm, an ủi vỗ vỗ Doãn Manh: "Cũng không biết mấy chủ nhiệm kia nghĩ như thế nào..... Có thể chọn Hồ Thanh Thanh không chọn cậu."

Doãn Manh cười nói: "Không sao á, chọn bạn ấy mới bình thường. Suy cho cùng liên quan đến vấn đề bề ngoài chúng ta, chiều cao của tôi không tốt, bộ dạng cũng không đẹp như bạn ấy ah."

Giang Mạn Hi khinh bỉ nhìn Doãn Manh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Sao cậu không có một chút cốt khí nào hết vậy? Cậu có thể không thất học như Hồ Thanh Thanh kia được không?"

"Bạn ấy làm sao vậy?" Doãn Manh nghi hoặc. Giang Mạn Hi từ trước đến giờ đều bộc trực, trước giờ đều không phải là người nói xấu sau lưng người khác, đây là lần đầu tiên nói ai không tốt.

Giang Mạn Hi vốn không cam tâm tình nguyện nói lắm, nhưng vì an ủi Doãn Manh, không dễ chịu lắm nói: "Tôi và Hồ Thanh Thanh cùng đi vào dự tuyển, cô ta ngay cả sách đều không hiểu rõ, đọc diễn cảm cũng rất cứng nhắc, còn đọc sai nhiều chữ. Không biết tại sao lại chọn cô ta."

Doãn Manh hết chỗ nói rồi: "Có thể..... Có thể là xem ở phần vũ đạo của bạn ấy, hình dáng tốt, am hiểu biểu diễn." Giá trị nhan sắc chiếm ưu thế cao thật á! Khốn kiếp! Doãn Manh cũng không phải không xinh đẹp, ngược lại ở trong đám người cũng có thể được coi là số một số hai. Bán manh một chút cũng có thể được khen là đáng yêu, chỉ có điều đối với loại cấp bậc này thì không thể so.

Lên sân khấu làm người chủ trì gì đó cũng coi như miễn cưỡng.

Giang Mạn Hi vô cùng khinh thường: "Bộ dạng tốt có ích lợi gì? Vẻ vang một tá, hóa trang rồi cũng giống nhau. Hội trường lớn như vậy, ai có thể nhìn thấy mặt người chủ trì nhìn có đẹp hay không?"

Doãn Manh: đúng vậy.....

Lâm Kha cuối cùng cũng chen qua được một câu: "Manh Manh, cậu còn nói tôi không được chọn....." Không đợi Doãn Manh thẹn quá hóa giận, lập tức bổ sung nói: "cậu xem tôi cũng không ghét bỏ cậu." Nói xong vội vàng xoa nhẹ đỉnh đầu Doãn Manh.

Giang Mạn Hi giật mình, hoài nghi nhìn Doãn Manh và Lâm Kha một cái, trong lòng đã cho ra kết luận hai người này yêu sớm.

Doãn Manh mặt không chút thay đổi gạt tay cậu ta xuống: "Không phải xé chiều đội bóng rổ các cậu kết thúc khóa huấn luyện sao? Sao cậu vẫn còn ở đây ngây ngô."

Lâm Kha gãi gãi đầu, cả kinh, nhìn đồng hồ đeo tay một cái: "Thì cũng đã bỏ lỡ tiết hóa học buổi chiều rồi."

Hậu Nghiêu Sở: "Hắc hắc, tôi xin nghỉ. Hội học sinh hội nghị thường kỳ."

Lâm Kha bữu môi ôm đầu: "Vậy mà để một mình tôi đi. Dù sao cũng tan lớp, Manh Manh đi cùng tôi nhé ~" nói xong sấp qua kéo tay áo cô.

Doãn Manh phẩy hai cái không vút ra được, cuối cùng bị kéo đi.

Thu dọn cặp sách xong đến sân bóng rổ, tất cả đồng đội trong đội bóng rổ kia của Lâm Kha đều đang ở đây, mỗi người đều cao lớn, thân thể kia đứng chung một chỗ, nếu không phải mặc đồng phục của đội, quả thật giống như tay chân hắc đạo.

Doãn Manh cầm đồng phục học sinh, xách theo cặp sách kia của Lâm Kha, tìm một chỗ ngồi ngồi xuống, xoay đầu nhìn xung quanh một chút, phát hiện dọc theo sân bóng rổ kia có thật nhiều nữ sinh cặp tay, ngồi, hoặc là vòng quanh.

Thế mà thật sự có người xem huấn luyện bóng rổ.....

Hơi thở gấp thật không dễ trở về đều đặn, lại bị trạng thái giống như trong truyện tranh, phim truyền hình này hù dọa.

Không biết, phía bên này cô đang hi hà hi hục. Lâm Kha bên kia đã sắp bị cây đuốc đốt.

Nam sinh để tóc hơi dài xông lại thiếu chút nữa ôm cổ Lâm Kha: "Mẹ kiếp, cậu được ah! Em gái loli ah!"

Nam sinh tóc dài này gọi là Vệ Nhượng Hạo, là nam sinh lớp khoa văn duy nhất trong đội bóng rổ.

Lâm Kha thúc cùi chỏ đẩy cậu ta ra, đắc ý nói: "Đương nhiên, đó là bạn gái tôi."

Phùng Linh Khải kéo dài giọng: "Cậu thật là mau..... Đã là bạn gái rồi. Manh thần của tôi ah! Đã bị cậu vấy bẩn!" Nói xong trên đầu bị một chưởng.

Vệ Nhượng Hạo này hay hiểu kỳ: "Ai vậy! Phùng Linh Khải là lớp trước của các cậu sao?"

Phùng Linh Khải bày ra vẻ mặt đau khổ: "Đúng vậy, là Mạnh đại thần lớp trước của tớ. Tớ còn nói là Lâm Kha đụng phải tám sắt, không ngờ.....Hâm mộ ghen tị ah!"

Lúc này, bên cạnh lại có một người hơi mập có chút cường tráng đi tới, người này tên là Lang Dương, coi như là người cao nhất trong cả đội: "Bên kia là ai vậy! Thật đáng yêu ah. Nếu có thể xin được số điện thoại thì tốt rồi."

Lâm Kha: "Đừng nghĩ nữa. Đó là bạn gái của tôi."

Lang Dương kinh ngạc: "Động tác nhanh như vậy! Cậu được ah! Đội chúng ta đã nói rồi, phải cùng nhau làm chó độc thân, lần đầu tiên cậu nói như thế nào còn nhớ không? Khai giảng cao nhất còn thể sơn sắt mà, có phải anh em hay không ah!"

Vệ Nhược Hạo cắn răng một cái: "Nè, thật ra thì....."

Cậu ta còn chưa nghĩ ra lời gì có thể giúp đỡ đôi câu, bên kia Phùng Linh Khai cũng đã bắt đầu hưởng ứng: "Đúng vậy ah Lâm Kha! Cậu ở đây diễn ân ái cho chó, không đủ anh em!"

Lâm Kha liếc mắt xem thường: "Các cậu muốn làm chó độc thân cũng không ai ngăn cản ah ~ tôi đây không phải là bị ngăn cản chết rồi sao?"

Nếu Doãn Mạnh biết lời này đoán chừng phải học mầu.

Lang Dương và Phùng Linh Khai kêu gọi muốn giờ được lên đốt tình lữ, lại không nghĩ rằng Vệ Nhược Hạo không hưởng ứng lắm, sau đó cũng không thể giải quyết được gì, bắt đầu huấn luyện.

Đoàn Mạnh bên này nhìn Lâm Kha huấn luyện, thờ dài, con sói nhỏ kia vẫn rất dính người, nhưng thời gian của cô cũng không phải lãng phí thế này. Từ trong cặp sách của Lâm Kha lấy ra một quyển sách nước ngoài, nhìn xem.

Lại không nghĩ rằng, một lát sau có một nữ sinh tóc ngắn thoạt nhìn rất hoạt bát tới đây bắt chuyện: "Bạn gọi là Doãn Mạnh sao?"

Doãn Mạnh ngẩng đầu lên: "Đúng vậy, bạn là?"

Nữ sinh kia vừa nghe cảm thấy rất hứng thú ngồi xuống: "Tôi là Tiền Khả Khả. Bạn gái của Vệ Nhượng Hạo."

Doãn Mạnh biết Vệ Nhược Hạo, là nam sinh tóc dài kia. Thế nhưng tiết tấu này, chính là muốn tỏ chức nhóm bạn gái sao? Mẹ nó? (‘.D’)

Thực tế không như Doãn Mạnh đoán, câu nói tiếp theo của Tiền Khả Khả chính là: "Bạn là bạn gái của học Thần Lâm Kha kia nhì! Tôi từng nghe bạn học lớp chúng tôi nói qua."

Đợi chút, bạn học lớp các bạn là ai!?!?

"Phạm Ly Ly! Bạn biết chứ? Hình như học cùng lớp trước với các bạn."

Cải mệnh rộng kia! (丿 ㇏) ㇀ ——— tốt lắm, cùng Lâm Kha dính chung một chỗ, hiện tại cô cũng trở thành một trong những cặp tình nhân phong vân gì đó trong khối rồi!

Tiền Khả Khả hạ thấp giọng xuống: "Cùng Nam Thần ở chung một chỗ, bạn thật đúng là hạnh phúc. o(*▽*)o bạn không biết lớp chúng tôi có bao nhiêu người thầm mến Lâm Kha đâu."

Tôi nhỏ vào! Lúc nào thì Lâm Kha cũng được xem là Nam Thần rồi! Thế giới thay đổi quá nhanh, Doãn Manh thật sâu cảm thấy mình theo không kịp bước chân của thời đại.....

"Bạn thân của tôi còn thăm mền Kha thần đấy..... Nếu đúng như vậy, tôi cũng có thể nói cho bạn ấy biết để cho bạn ấy chết tâm. Bạn và Lâm Kha ở chung một chỗ hả?"

Doãn Mạnh ghen lời, cô..... Có chút khó có thể trả lời, nói không phải, lại không cam tâm, nói phải không kéo được mặt mũi.

"Cứ cho là như vậy đi."

Tiền Khả Khả vẽ mắt chế nhạo.

Cô nàng này vừa nhìn đã biết là cô nàng hướng ngoại, Doãn Manh tùy ý phụ họa mấy câu, cô nàng liền mở máy hát. Từ thói quen vệ sinh cá nhân của Vệ Nhược Hạo kém tới cực điểm, rồi đến cách nhìn đối với cái cách của hiệu trưởng mới, rồi quay sang bát quái tiểu sử tình cảm của Doãn Manh và Lâm Kha, quả thật còn biết nhiều điều hơn Doãn Manh cô.

Tiền Khả Khả nói chuyện sinh động thú vị, ngay cả khi phóng đại một chút cũng không làm cho người ta cảm thấy ác cảm.

Doãn Mạnh cũng không ghét loại em gái vui vẻ cởi mở này, ban một câu tôi một câu trò chuyện đến lúc trời có chút biến thành đen.

Lâm Kha mồ hôi đầy người đi tới: "Hắc! Bảo cậu tới giúp tôi giữ cặp sách xem tôi chơi bóng, cậu ngược lại....." Rất thoải mái.

Doãn Manh nghe rằng: "Rõ ràng là cậu kéo tôi tới!"

Phùng Linh Khải chạy tới: "Manh Manh đã lâu không gặp!"

"O! Cậu và Hàn Siêu có khỏe không? Cũng nửa học kỳ rồi, không chung lớp bình thường đều không gặp được." Doãn Manh cười nói như hoa, Phùng Linh Khải và Hàn Siêu mặc dù không học chung một lớp, nhưng suy cho cùng thì nhà ở chung một chỗ.

Phùng Linh Khải: "Hàn Siêu cũng nhớ cậu muốn chết! Mỗi ngày Manh Manh dài Manh Manh ngắn."

Doãn Manh:.....

Quả thật, cho dù chia lớp Hàn Siêu cũng ngày ngày thông qua Hoa Bội tới đây chán ngán, quả thật phiền chết đi được.

Lâm Kha vừa nghe Doãn Manh nói tới Hàn Siêu, vốn mặt kinh khủng, lần này cái mặt kia xanh như tàu lá.

Mất hứng kéo Doãn Manh đi về phía trước: "Cậu cười vớ vẩn cái gì! Đừng nói chuyện với tên này!"

Hắc! Lại còn dám can thiệp đến trên đầu cô!

Không nghĩ tới Doãn Manh còn chưa kịp cho Lâm Kha xem ánh mắt, bên kia đột nhiên nổ tung.

"Tốt tiểu tử nhà mi cũng có bạn gái! Vệ Nhược Hạo! Cậu giấu hàng!" Lang Dương quát lên một tiếng, "Tôi nói tại sao cậu tốt bụng với Lâm Kha như vậy, hay lắm, thì ra là phản đồ cậu nằm ở chỗ này!"

"Ồi chào! Đừng đánh mặt đừng đánh mặt!" Tiền Khả Khả lôi kéo Lang Dương, vẫn không có ngăn được đội trưởng kia nổi giận kích động.

Lang Dương cất bước xông ra đuổi theo Vệ Nhược Hạo chạy khắp sân thể dục, ngược lại Lâm Kha đồng dạng "Phản đồ" này lại không có bị liên lụy gì hết.

Tên Lâm Kha này thấy Doãn Manh không phản bác, tâm tình tốt hơn một chút, chủ động giúp cô xách cặp theo: "Đưa cậu về nhà."

Doãn Manh liếc mắt xem thường: "Phải dùng tới cậu sao?"

Lâm Kha: "Cũng không phải vì cậu, tôi là muốn đi thăm Ích Tà."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Chuông tan học vang lên, kết thúc cuộc thi số học.

Mọi người lớp một ngay ngắn trật tự truyền bài thi lên, thu xong bài thi có rất ít người nhao nhao ầm ĩ. Chỉ có một vài người tụ tập ở một chỗ, so đáp án, thảo luận một vài biến đổi của đề thi.

Có lẽ là có ấn tượng quá sâu với lớp 7, tuy là Doãn Manh đã học một học kỳ ở lớp 1, cũng không có thích ứng loại không khí an tĩnh tự động này lắm.

Không nói cũng không thể nói cái này không tốt, ngược lại, loại cảm giác đầu vào đây này, kì thực càng làm cho tính tình Doãn Manh càng thêm trầm ổn, hiệu suất trình độ nhất định được nâng cao.

Phải biết, thời điểm Hàn Siêu ngồi bên cạnh cô, đại khái cách mỗi 15 phút cầu xin đáp đề mục một lần, người tính khí tốt hơn nữa cũng hold không nổi, cũng có thể Doãn Manh bị tức nên viết hết mấy tờ bản nháp.

Lâm Kha gãi đầu đi từ cửa vào phòng học, trong miệng lầm bầm cái gì đó. Giang Mạn Hi đi theo ở đằng sau.

Hai người này còn có Hậu Nghiêu Sở, được chọn làm người chủ trì, hiển nhiên không thể mỗi ngày loay loay. Không vì chuyện này, thì hôm nay cũng không bởi vì lãnh đạo xét duyệt mà bỏ lỡ cuộc thi số học.

Doãn Manh: "Huấn luyện về rồi? Như thế nào?"

Lâm Kha cau mày: "Có thể như thế nào. Có một cản trở cũng chỉ có thể như vậy thôi."

"Chuyện gì xảy ra?" Doãn Mạnh kỳ quái nói.

Giang Mạn Hi xuy một tiếng: "Hồ Thanh Thanh không thuộc lòng lời thoại, làm cho bọn chúng tớ cũng phải bị liên lụy theo. Nếu không phải cô ta, chúng tớ cũng sẽ không bỏ lỡ cuộc thi số học."

Lâm Kha ngẩng đầu lên, quơ quơ cọng cỏ đuôi chó không biết nhặt được ở đâu: "Tôi thấy hiệu trưởng cũng không thể nào hài lòng cô ta, rất có thể thay đổi người khác."

Doãn Mạnh: "Còn một tháng nữa là tới hội diễn văn nghệ rồi, làm sao có thể thay đổi người á!"

Giang Mạn Hi: "Nè, cậu không biết à. Tin tức mới nhất, hội diễn văn nghệ lùi lại rồi, đẩy tới giữa kỳ học kỳ sau. Nghe nói muốn lấy đoạn phim ngắn kỷ niệm tự sáng tác của một học sinh nào đấy, đương kỳ không phù hợp lắm, cho nên kéo dài. Đúng lúc còn có thể cùng A trung liên hợp mở hội diễn."

Doãn Mạnh há to mồm: "Thần kỳ thế! Còn có thể lùi lại như vậy à?"

"Sao không thể á! Dù sao cũng là lãnh đạo trường định đoạt. Đúng rồi, Mạnh Mạnh, không chừng cậu sẽ đi thay cô ta đấy ~ lúc trước tớ còn nghe thấy cô Lý nhắc tới cậu với chủ nhiệm khác đó, nói tính thích nghi của cậu rất mạnh!"

"Tớ? Làm sao có thể." Doãn Mạnh nhếch miệng cười cười, "Cái này phải là đại mỹ nữ mới có thể đại diện cho phong thái Thất Trung chúng ta ah ~"

Giang Mạn Hi nhếch khóe miệng lên: "Xem miệng cậu ngọt thế kia. Chính là thích cậu như vậy."

Lâm Kha: "..... Thế mà lại khen bạn trai mình là đại mỹ nữ." Nên khóc hay là nên vui mừng?

Giang Mạn Hi: "Lại nói giáo viên số học có nói chúng tớ cái gì không?"

Doãn Mạnh nghiêng đầu một chút: "Aiz..... ㄟ(ㄟ ㄟ) ㄟ, không nói gì. Có lẽ là cô Lý đã nói với thầy ấy rồi, cũng vừa khéo, thầy ấy chỉ nói bảo các cậu thứ sáu tới tìm thầy ấy thi lại. Cũng không còn cái gì khác."

Lâm Kha úp đầu ở trên bàn Doãn Mạnh, bủn rủn: "Tôi không muốn làm người chủ trì quái quỷ gì đó nữa. Cậu thay tôi đi đi."

"Đi chết đi. Ít làm nũng." Doãn Mạnh vờ mặt ghét bỏ.

Lâm Kha đáp đầu xuống, chuyển bút gục xuống, động tác ăn vạ cùng với Ích Tà kia giống nhau như đúc.

Doãn Mạnh uống một ngụm nước, nhin không được nói ra nghi hoặc trong lòng: "Tôi nói..... Không phải cậu muốn xuất ngoại sao? Trần Tư Đình cũng bận rộn thành chó. Sao cậu mỗi ngày đều thoải mái nhàn nhã vậy."

Lâm Kha nghe xong lời này, ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút phức tạp, cắt ngang nói: "Thật ra cậu rất chú ý đến tôi phải không....."

"Nói nhảm ㄟ(ㄟ ㄟ) ㄟ, nói mau." Doãn Mạnh cảm thấy tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ không nhịn được nhéo lỗ tai của cậu ta.

Lâm Kha không có phản ứng quá lớn, ngược lại dùng đầu cọ cọ bàn tay Doãn Mạnh đang tức giận duỗi ra, tư thái giống như là một con mèo to lười nhác: "Tôi cũng đang suy nghĩ ah..... Tại sao tôi còn rảnh rỗi như vậy."

Doãn Mạnh:.....

Cái đề tài này không giải quyết được gì, bất kể Doãn Mạnh sốt ruột như thế nào, xuất ngoại đều là chuyện của Lâm Kha. Hoàng đế không lo, thái giám sốt ruột đi nữa cũng không có biện pháp kéo quần tự mình ra trận.

Lại nói thêm một chút chính là, ít hoặc nhiều Doãn Mạnh cũng có suy nghĩ hơi ích kỷ, nếu vẫn kéo dài như vậy mà nói, không chừng Lâm Kha sẽ không đi. Ở lại cùng cô thi đại học, đợi chút, rốt cuộc là vào lúc nào trong cô lại tồn tại loại suy nghĩ chính mình cũng không biết này.

Doãn Mạnh càng nghĩ càng thấy có chút sợ, vội vàng đề loại tư tưởng này xuống đáy lòng.

Ánh mắt tránh né liếc mắt nhìn Lâm Kha, Lâm Kha giống như là ý thức được Doãn Mạnh có chút không thích hợp, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn, môi rung rung một chút, hình như muốn nói cái gì đó.

Thẩm Thông Duệ cúi đầu đi tới: "Cái đó! Hôm nay, bài tập số học. Cậu còn chưa có nộp đấy Lâm Kha."

Lâm Kha quay đầu lại, ánh mắt đều muốn giết người.

Loại rối rắm ngăn ngại này cũng không có ảnh hưởng đến bài vở tiết kế tiếp của Doãn Mạnh, cô giống như trời sanh am hiểu che chắn chương ngại phương diện tình cảm này, không thể nào sinh ra ảnh hưởng đối với cuộc sống.

Quả nhiên, cô chính là phụ nữ thành thực ☺♥☺~

"Doãn Mạnh Mạnh Mạnh!"

Bị một giọng nữ quen thuộc kêu tỉnh, Doãn Mạnh vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy khuôn mặt của Trần Tư Đình ở trước mặt.

"Tur Đình cậu....."

Đợi chút, không phải cô đang ở lớp một sao? Sao con nhóc này đột nhiên chạy tới đây.

Không ngờ đột nhiên chạy tới không chỉ có Trần Tư Đình, còn có Hàn Siêu Phùng Linh Khải mở hôi dầm dề vừa nhìn là biết là mới từ trên sân bóng rổ trở về, thậm chí ngay cả Lâm Kha cũng kéo cái ghế về mặt mong đợi nhìn Doãn Mạnh.

Doãn Mạnh lui về phía sau nhìn ra, phát hiện rất nhiều học sinh lớp 7 cao nhất lúc trước đều tụ tập tới cửa lớp 1.

"Làm sao vậy? Đây là....."

Trần Tư Đình quơ thước eke trên bục giảng: "Một! Hai! Chúc cậu sinh nhật vui vẻ ~ chúc cậu sinh nhật vui vẻ ~ chúc cậu sinh nhật vui vẻ ah! Chúc cậu sinh nhật vui vẻ! (☆▽☆)"

Mặc dù giọng hát liên tiếp, đan xen hỗn tạp, nhưng quý ở thanh thế to lớn, rất nhiều người.

Vành mắt Doãn Mạnh thoáng cái đỏ lên, ôm lấy Trần Tư Đình: "Cám ơn nhé! Chính tớ cũng không nhớ sinh nhật mình nữa!"

Lúc sinh nhật năm ngoái, cô và phần lớn người trong lớp đều vẫn chưa quen thuộc lắm. Năm nay có thể nhận được chúc phúc như vậy, quả thật nhìn Vi Mẫn loại cửrt chuột kia cũng không làm cho tâm trạng tốt của cô giảm đi phân nửa.

Chóp mũi Doãn Mạnh chua xót, dùng sức kìm lại không nói lời nào muốn nén nước mắt trở về. Lại không nghĩ rằng Lâm Kha sấp tới hôn lên mặt của cô một cái phá hoàn toàn công sức của cô, đưa cho cô một quyền.....

《Sách giáo khoa bài giải và các tài liệu giảng dạy toàn tập của Vương Hậu Hùng 》 mới xuất bản của học kỳ sau, có toàn bộ các môn..... Sao tri kỷ như vậy chứ! heart!

"Tuyệt hảo như vậy làm gì!" Hiện tại ngay cả cậu cũng bắt đầu vậy sao!

Trần Tư Đình lớn tiếng nói: "Ha ha! Cậu cũng đừng cho rằng chúng tớ đều bởi vì cậu mới tụ tập được! Chẳng qua là mượn cái danh sinh nhật này của cậu, để lớp 7 lúc trước của chúng ta tụ họp lại một chút thôi."

Còn chưa có cảm động xong, đã nhìn thấy Trần Tư Đình kéo chủ nhiệm lớp lúc trước cũng như hiện tại - cô Lý tới.

Lâm Kha bên này lời kéo không buông tay, quả thật thiếu chút nữa làm Doãn Mạnh sợ đến học máu.

Cô Lý đối với hành động của Lâm Kha nhắm mắt làm ngơ, cười lắc lắc ví tiền trên tay: "Hôm nay cô mời khách, đi Burger cần quét một bữa."

Lời này của Cô Lý bảo đảm dẫn tới sóng to gió lớn!

"Được được được! Mạnh Mạnh sinh nhật vui vẻ!"

"Cô Lý thật là tốt! o(≥v≤)o~~~~"

"Cô Lý mới thật sự là nữ thần! Ăn ăn ăn!"

"Cô Lý em vĩnh viễn là người ái mộ của cô!"

Hàn Siêu là tên tích cực nhất: "Ăn sạch giết sạch! Rượu nước tớ bao!"

"Cậu bao cái gì á! Rõ ràng là rượu nước tự phụ vụ cùng tính một lượt." Trịnh Gia Thạc châm chọc.

Hàn Siêu da mặt dày muốn chết, không một chút để ý: "(づ￣3￣)づ ♡~ Mạnh Mạnh cậu xem tớ còn mua quà tặng cho cậu! Đám người này theo tớ mới nghĩ tới mua quà tặng cho cậu đó!"

Nói xong cậu ta móc một cái kẹp tóc hình con bướm màu hồng phần lớn từ trong cặp sách ra, trình độc tục tặng kia không ngừng triệt phá độ xấu hổ này của bà lão Doãn Mạnh, thậm chí loại tâm thiếu nữ tỏa ra ngoài bùng bùng như Trần Tư Đình cũng không chịu được.

Phùng Linh Khải không nhìn nổi: "Cái thẩm mỹ đó của cậu. Xấu hổ chết rồi."

Hàn Siêu nóng nảy: "Cậu còn nói xấu xí! Cậu mới không có thẩm mỹ! Cậu xem rõ ràng Doãn Mạnh cũng rất thích. Mau đeo lên xem"

Thằng nhóc này còn chưa có đến gần Doãn Mạnh, liền bị một chương của Lâm Kha gạt đi.

"Mẹ nó! Bội Bội! Em tới xem xem cái này của anh nhìn có được không. Tại sao có thể như vậy!" Hàn Siêu kêu lên.

Mặc dù Hoa Bội là bạn gái của Hàn Siêu, nhưng cô ấy vẫn không chút do dự bày tỏ.....: "Xấu xí. Chết được."

"Ah ồ!" Quần chúng vĩnh viễn không thể hiểu được ý của nghệ thuật gia siêu thoát chân chính. Đường trường chinh mệnh mông, cố gắng lên Hàn Siêu.
^(^w^)^~

Cô Lý dẫn đại đội ngũ lớp 7, đi tới Burger cách gần trường học nhất.

Vẫn là Vương Thanh Nhã đáng tin, đã sớm đặt chỗ trước, nguyên lớp 7 gần như bao hết lầu hai. Một đám nam sinh vọt vào, liền trực tiếp cầm toàn bộ cánh gà nướng đùi gà nướng, Pizza.

Tục ngữ nói không sai, thăng nhóc choai choai ăn chết lão tử, đối với tiệc đứng mà nói quả thực là bức ra lợi khí. Hoặc là nói cô Lý có kinh nghiệm sinh hoạt, gừng càng già càng cay, mời tiệc tự phục vụ quả thật là một quyết định quả sáng suốt.

Ông chủ Burger này quả thật khóc sắp chết rồi, cánh gà nướng đôi một đĩa tới một đĩa, máy làm kem vẫn đang trong quá trình tiến hành tạo label, quầy pizza bên kia gần như vẫn giữ vững trạng thái trống không.

Hàn Siêu dẫn dắt cả đám nam sinh căn cứ theo khẩu hiệu "Ăn sạch, ăn sạch, ăn sạch nữa!", lực chiến đấu tàn sát có thể xuất ra cả một bài văn dài từ trời đến đất. Phục vụ, quản lý đi ngang qua đều treo mặt.

Lâm Kha trái lại rất có màu sắc, bung cái đĩa xoay quanh Doãn Manh, hầu hạ phải nói là chu đáo đúng chỗ. Cậu ta hầu hạ cũng sắp bằng với hầu hạ Ích Tà rồi.

Doãn Manh ăn đến miệng chảy đầy mỡ, làm Thổ Bá Vương trôi qua một buổi tiệc sinh nhật thật là vui vẻ, bảo làm gì thì làm nấy o(n_n)o~~

Lâm Kha vừa gặm xong cánh gà trong đĩa, bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại.

Thằng nhóc này hỏa tốc chạy xuống, gạt Doãn Manh qua một bên. Miệng Doãn Manh chứa đầy Pizza ngây dại, Mẹ nó! Phải hay không vậy! Cứ thế chạy trốn?

Cũng may tên này không bao lâu sau lên tới, xách theo một cái hộp lớn!

Hàn Siêu kêu to: "Rốt cuộc đã tới!"

Nói xong, mở hộp ra, mùi thơm bay ra!

Bánh kem hai tầng lớn!

Phùng Linh Khải lập tức xông lên: "Mẹ nó! Lâm Kha cậu được đấy!" Nói xong muốn cướp miếng đầu tiên, lại bị Lý Lộ ngăn cản.

Trần Tư Đình đưa dao cho Doãn Manh: "Dao đầu tiên!"

Doãn Manh cầm dao, tà ác cười một tiếng, vớt dao đi, thò tay quơ lấy một miếng bánh kem trét lên trên mặt Lâm Kha.

Cuộc chiến, bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

"Ồ! Thế mà lại còn có thể gặp được các anh chị ở nơi này!" Doãn Manh đeo cặp sách, vừa đi vào phòng hoạt động của câu lạc bộ liên kinh hô một tiếng.

Vương Khiết Linh ôm sách tư thế ngồi chiếm hết ba cái ghế, bên kia người thường xuyên cùng cô ấy qua lại – Lộ Triết Phi cũng ngậm bánh rán khổ não nhìn một xấp bài thi dày cộm trước mặt.

Cũng không oán được Doãn Manh thấy kỳ lạ, học sinh cao tam bận rộn cả trường không ai không biết. Huống chi Thất Trung còn là trường học có thành tích dẫn đầu tốt nhất, áp lực học tập bài vở dĩ nhiên là càng lớn hơn nữa. Đã nửa học kỳ cô không nhìn thấy Vương Khiết Linh rồi, dù sao câu lạc bộ Anime đã giao cho hội trưởng trên danh nghĩa Lâm Kha rồi (thật sự không có nhìn thấy cậu ta đã làm gì, nếu thật sự nhất định phải nói, có lẽ là mọi người xúm lại chơi trò chơi thì phải), sau khi "Thoái vị" hội trưởng tiền nhiệm Vương Khiết Linh, trừ hoạt động của câu lạc bộ Anime, cùng thời điểm chiêu tân gắng gượng tới đây chơi một lát, thời gian còn lại gần như đều không có xuất hiện nữa.

Cho nên nói, cho dù học sinh học tập không khuôn phép đi chăng nữa, đến thời khắc chân chính nguy cơ tồn vong (?), cũng phải liều cái mạng già bắt đầu học tập.....

Doãn Mạnh dám cam đoan, lúc cô học học kỳ sau cao nhất, Vương Khiết Linh gần như là người ngậm mình ở trong phòng hoạt động xã đoàn lâu nhất, chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy học tập một phút nào, chỉ có điều, không chừng cũng bởi vì nguyên nhân này kéo theo nhiều nguyên nhân khác, bây giờ dường như cô ấy ngay cả thời gian xem manga cũng không có.....

Vương Khiết Linh gật gù đắc ý, vừa thấy Doãn Mạnh, xông lên ôm cô: "Ô ô ô ô ô ô! Em không biết đâu bây giờ chị quả thực là sống ở địa ngục ô ô ô ô ô! ~ mỗi ngày chỉ có thể ngủ 5 tiếng ah!"

Doãn Mạnh vội vàng vuốt đầu của cô ấy, thuận tiện tiếp nhận ánh mắt khinh bỉ của Lộ Triết Phi.

Lộ Triết Phi: "Là ai mới vừa rồi lúc thi số học ngủ thẳng đến khi thu bài thi, ít già bộ đi."

Vương Khiết Linh bắt đầu kêu oan: "Ngày hôm qua tớ học công thức hóa học học đến 3 giờ! Cậu còn nói tớ! Cao nhất đến cao nhị ai cho cậu mượn chép bài tập hả?"

Khóe miệng Doãn Mạnh nhếch lên, kéo ghế ra ngồi xuống: "Cho nên chị bận rộn như thế này, mà còn có thời gian tới đây?"

Vương Khiết Linh mặt dạn mày dày cười một tiếng: "Thật ra là anh chị đến tìm Lâm Kha..... Cao nhị hoàn toàn không có nghe giảng kỹ, bài ghi chép gì cũng không có. Giáo viên phát đề, cũng không biết viết như thế nào, không phải cậu ấy đúng nhất khối cao nhị các em sao? Tới đây cầu bài ghi chép, hoặc là nghe cậu ấy giảng giải một chút cũng tốt. Không phải lúc trước các em vẫn tìm cậu ấy mở nhóm học nhỏ sao?"

Học sinh cao tam ấy vậy mà tìm đến cao nhị mở nhóm học nhỏ..... Doãn Mạnh cảm thấy thế giới quan bị đảo mới rồi.

Chỉ có điều, Lâm Kha có bài ghi chép hay không..... Thật là điều khó nói ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Doãn Mạnh không đành lòng tưởng tượng ra bộ dạng Vương Khiết Linh và Lộ Triết Phi lòng tràn đầy mong đợi ôm lấy bắp đùi Lâm Kha cầu xin bài ghi chép, Lâm Kha khinh thường đập sách của Vương Hậu Hùng lên trên đầu hai người bọn họ.

Mà trên thực tế, thì tên Lâm Kha này then quá hóa giận nguyên nhân là kỳ thật cậu ta cũng không có bài ghi chép.....

Phụt ㄟ (*°▽°*) ㄟ

Ah? Thế nào đột nhiên cảm thấy phát họa không đúng!

Đúng lúc này, Lâm Kha đi vào.

Cậu ta ôm quả bóng rổ mờ mịt quét một vòng, liền nhận được sự nghênh đón điên cuồng của hội trưởng tiền nhiệm.

"Lâm Kha rau diếp đắng! Giao bài ghi chép ra không giết! Mau mau mau!"

Lâm Kha kinh ngạc $\Sigma(\circ\triangle\circ|||)$: "Buông tay, đừng ôm chân tôi!"

Doãn Mạnh nhìn thiếu chút nữa ói ra: "Chị Linh Linh, toàn bộ bài ghi chép đặc biệt của Lâm Kha, cả lớp 7 lúc trước của chúng em đều nhờ một phần tổng kết của cậu ấy mới sống sót qua kỳ thi đó, chỉ có điều hay lên mặt, chị không cho cậu ta chút chỗ tốt gì, từ trước đến giờ cậu ta đều không cho bên ngoài mượn đâu!"

Lộ Triết Phi nghe xong lời này cũng phản chiến, xông lên bắt đầu lạy tổ tông.

Nghe lời nói hăm hại đồng đội * luyện được Lô Hòa Thuần Thanh của Doãn Mạnh, mắt Lâm Kha đều tròn tròn: "Cái quỷ gì vậy!"

Đáng tiếc so với độ uy tín của Lâm Kha, lời của đứa trẻ "Thuần lương" Doãn Mạnh rõ ràng càng làm cho người ta tin phục hơn.

Thấy mấy phen cầu xin không được, Vương Khiết Linh bức bách nói: "Mẹ nó! Chị làm hội trưởng của cậu nhiều năm như vậy, còn cất nhắc cậu làm hội trưởng! Thế mà cậu không biết cảm ơn, ngược lại bài ghi chép cậu cũng không cho hai chúng tôi xem một chút, giống cậu nói sao?"

Lộ Triết Phi cũng hô lên: "Chờ chúng tôi thi rớt tốt nghiệp trung học thành oan hồn, đòi đòi kiếp kiếp quần lấy cậu không chết không ngừng!"

Còn chưa có thi tốt nghiệp trung học, oan hồn này đã quần lên cậu ta. Quả bóng Lâm Kha cũng không có cách nào để xuống đất, nhìn Doãn Mạnh cười đến run rẩy hết cả người, thoải mái nhàn nhã xem trò vui phát sầu xoa xoa đầu.

Cậu ta phải có mấy trăm cái miệng mới có thể nói rõ sự thật "Trò đùa ác này của Doãn Mạnh"?

Lúc này mà nói "Tôi thật sự chưa từng ghi bài ghi chép" không có chứng cứ cũng chỉ có thể kéo tới thù hận, Lâm Kha khề nhếch khóe miệng lên: "Lần trước đi nhà Mạnh Mạnh, tôi để quên bài ghi chép ở nhà cô ấy rồi."

Chị Linh Linh – người luôn nhạy cảm với mùi bất quá ánh mắt sáng lên, lập tức không chú ý đến bài ghi chép gì nữa rồi, bài ghi chép sao có bất quá quan trọng: "Nhà Mạnh Mạnh? Cậu và Doãn Mạnh quan hệ tốt như vậy ah!"

Bị Lâm Kha đáp trả hòa một ván, Doãn Mạnh nghẹn một bụng máu ở trong lòng, nhanh chóng mở miệng: "Mặc dù em không mang bài ghi chép của Lâm Kha, nhưng bài ghi chép của em là chép của cậu ấy, rất đầy đủ, các anh chị đều học ban khoa học tự nhiên đúng không?" Nói xong, cô lấy bài ghi chép của mình ra. Cái này nếu không mở miệng nói ra, có lẽ trừ Phạm Ly Ly lại có thêm một hòa tiền khác truyền ra cả trường, bởi ra tám đời hoặc là lịch sử tình cảm không tồn tại của hai người bọn họ.

Vương Khiết Linh chớp mắt một cái: "Ồ, cảm ơn Mạnh Mạnh, vẫn là em đáng tin." Ánh mắt hoài nghi của cô ấy đảo quanh mặt Doãn Mạnh và Lâm Kha, mở tập nhìn nét bút chính tề của Doãn Mạnh một chút, "Lâm Kha có phải cậu học cùng Doãn Mạnh, rồi nhìn trộm bài của người ta. Hạng nhất toàn khối kia của cậu thật sự là tự mình lấy được hả....."

Lâm Kha hí hóp mắt nhìn Doãn Mạnh, Doãn Mạnh uy hiếp liếc cậu ta một cái để cho cậu ta ngậm miệng lại.

Lâm Kha bày ra vẻ mặt hoảng sợ, rất bức mình nhếch nhếch miệng, chạy tới gần bên cạnh Doãn Mạnh tìm một chỗ ngồi xuống: "Đó cũng không phải vậy, tôi còn phải học tập Mạnh Mạnh nhiều."

Cậu ta vừa nói như thế lại nhắc lên lòng hiếu kỳ chị Linh Linh thật vất vả buông xuống: "Chị nói..... Các em....." "Chị Linh Linh! Đột nhiên em nhớ tới một trọng điểm giáo viên số học của tụi em từng nói qua, nói là trọng điểm của cao tam, khẳng định thi!"

Lộ Triết Phi nhào lên: "Cái gì hả cái gì hả!"

Lâm Kha ý vị sâu xa cười ~

Doãn Mạnh bắt đầu nói, hai học sinh cao tam bắt đầu nghe học sinh cao nhị giảng đề ngăn nắp trật tự. Doãn Mạnh cũng lật sách giáo khoa của cao tam bọn họ, phát hiện tuy đề mục không có cao thâm như trong tưởng tượng, nhưng cấp bậc cũng cao hơn hiện tại học không chỉ một hai cấp, rất nhiều đề đều là các loại kiến thức tổng hợp, mặc dù từ trước đến giờ Doãn Mạnh đều đi trước các giáo viên giảng dạy ở trường, nhưng nếu muốn làm được hết vẫn có chút khó khăn.

"Đó là đương nhiên, thi tốt nghiệp trung học là cuộc thi có tính chất tuyển chọn. Làm sao có thể giống như thi lên cao trung, nhiều loại đề cơ bản như vậy." Vương Khiết Linh cắn răng nghiền lợi, xem ra đã cảm nhận đủ đau khổ trong chuyện này rồi.

Lộ Triết Phi điên cuồng gật đầu.

Cái này còn phải nói..... Doãn Mạnh hết sức đồng ý, cho nên giống như chuyện với cái dạng học ở sơ trung kia của cô thi lên cao trung may mắn thi đậu. Thật Trung, hoàn toàn không thể xảy ra lần thứ hai. Giữ tâm trạng thăng bằng, sớm chuẩn bị mới là chuyện nên làm bây giờ.

Lâm Kha cũng đi theo xem xét, nhìn xong cũng không có phản ứng gì. Lắc lắc quyển sách của bọn họ, giễu cợt nói: "Chỉ có vậy, mà có thể ép mấy người thành ra như vậy? Mặc dù thi tốt nghiệp trung học là cuộc thi có tính tuyển chọn, nhưng cũng không phải là cuộc thi học sinh nổi trội mới có thể tham gia, đương nhiên không thể nào không cho người ta con đường sống. Đề trung bình và đề cơ bản vẫn chiếm tỷ lệ hơn phân nửa, chỉ có vậy còn làm cho mấy người chết lên chết xuống..... Tôi nói mấy người sao mới tốt đây."

Mới vừa nói xong đã bị chị Linh Linh đập cho một phát: "Được rồi cậu không tôn sư thì thôi đi, đã vậy còn dạy dỗ chế giễu tới chị hả!"

Gia bộ áp bức không thành công Lâm Kha liếc mắt một cái, sờ sờ đầu, đến tìm Doãn Mạnh tìm cảm giác tồn tại.

Thật ra Doãn Mạnh hơi không hiểu Lâm Kha. Bây giờ nhìn lại cậu ta như muốn thi đại học với cô, mỗi ngày trừ đi học huấn luyện đều dính chặt lấy cô, một chút hơi thở khẩn trương muốn xuất ngoại hoặc thi vào đại học cũng không có.

Huyền nào đến mức Trần Tư Dĩnh từng hỏi Doãn Mạnh, có phải Lâm Kha muốn xuất ngoại hay không? Nói cho cùng mẹ của cậu ta tương đối có kinh nghiệm, muốn tìm cậu ta tư vấn một chút.

Đương nhiên Doãn Mạnh trả lời, cô cũng không rõ, bảo cô ấy tự mình đi tìm Lâm Kha.

Đương nhiên Trần Tư Dĩnh đi, nghe nói Lâm Kha biết được rất nhiều, quả thật có thể nói giống như người cổ vấn môi giới vậy.

Cho nên nói Lâm Kha xuất ngoại, cậu ta luôn nhân tán rớt cuộc cái gì cũng không quản; nói cậu ta không xuất ngoại, nhưng cái gì cũng biết, bộ dạng nắm chắc phần thắng trong tay.

Doãn Mạnh đã lười phải rồi rắm cái vấn đề này rồi, tùy cậu ta. Dù sao Lâm Kha cũng thông minh hơn cô nhiều, cô cũng không tin cậu ta không có hoạch định cho cuộc sống của mình.

Sau khi cuộc thi cuối kỳ kết thúc, lại đến kỳ nghỉ đông trong năm.

Bất tri bất giác một năm lại trôi qua, Doãn Mạnh soi gương sờ sờ lên da mặt, lại già một tuổi! Cũng may còn đang tuổi thanh xuân, cho dù lớn thêm một tuổi, cũng hoàn toàn không có bất kỳ vết nhăn nào.

Thời gian, là quà tặng đáng quý nhất. Thanh xuân, chính là vẻ đẹp.

Nhân sinh (đời người), chính là ở tại thời điểm tốt đẹp nhất làm chuyện tốt đẹp nhất.

"Manh Manh! Thịt viên chiên! Có ăn không!" Đáng tiếc, Doãn Manh còn chưa có văn nghệ xong. Bên này mẹ Doãn liền hô lên.

Doãn Manh chỉ chần chừ chút xíu, liền đáp lại: "Ăn ăn ăn! Con tới ngay!"

Ăn thịt viên chiên, chính là chuyện tốt đẹp nhất đời!

"Meo meo meo meo!"

Kết quả cô còn chưa kịp chạy tới, Ích Tà đã chạy tới trước rồi.

"Ồ meo meo ah ~" mẹ Doãn nhìn con người màu xanh lớn của Ích Tà, cười đến nếp nhăn trên mặt đều mở rộng ra.

Thối thối thịt viên chiên thơm phức, chất mấy viên vào trong chén mèo ăn. Ích Tà cuộn cái đuôi, gật gù há hê ăn đến không khép miệng được.

Cô chạy tới, Ích Tà đã giải quyết xong hơn phân nửa.

Mẹ Doãn cười cười: "Con đợi lát nữa đi. Mấy viên trong chảo mẹ chiên sắp chín rồi."

Doãn Manh cắn răng nghiêng lợi: "Mẹ! Mẹ!"

"Mẹ cái gì mà mẹ? Con muốn so đo với một con mèo nhỏ như Ích Tà sao? Người ta mới mấy tháng, vẫn còn không thích so đo với người lớn như con đâu!"

"Meo meo meo meo!" Ích Tà vừa ăn vẫn không quên phụ họa. Làm Doãn Manh tức đến nghiến răng.

Lúc trước chết sống nói không muốn nuôi mèo là mẹ Doãn, hiện tại ngày ngày cung chiều con mèo bỉ ổi này không có giới hạn vẫn là mẹ Doãn!

Không uống công lúc bà ấy xem ti vi, cái tên này luôn cuộn ở giữa đầu gối bà làm nũng ăn vạ ㄟ(ˊ ˋ)ㄟ, thật là một tay bán manh tài giỏi!

Ích Tà ăn no, liếm liếm bụng, meo một tiếng, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Doãn Manh, nghiêng đầu cao ngạo như công chúa động tác thành thạo nhảy lên cái bàn, lại bò lên học tủ, đứng ở chỗ cao nhất trong toàn bộ diện tích nhà họ Doãn, mắt nhìn xuống Doãn Manh.

Con mèo đề tiện này!! A a a! Không cần face a!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Ngàn vạn không nghĩ tới, lúc trước Doãn Manh cảm thấy Giang Mạn Hi chỉ nói giỡn, kết quả lại là một câu nói trúng.

Hồ Thanh Thanh thật sự bị kéo xuống trước lần diễn thử đầu tiên.

Lúc ấy Doãn Manh và Hoa Bội đang cảm nhận cuộc sống tuổi thơ, mỗi người một gói cơm chiên que cay “Chảy nước miếng” ngồi giữa khúc quanh cửa lớp và thư viện [????]?? Ôi, liền thấy một bóng người mảnh mẽ mà duyên dáng từ trước mặt lướt qua, để lại tiếng khóc có chút chói tai đặc hữu của nữ sinh.

Lấy góc độ của Doãn Manh có thể nhìn thấy một bên tóc của Hoa Bội bị ảnh hưởng bay lên, sóng gió đi qua, lại bay là tả phân tán bù xù.

"Đây là làm sao vậy?" Doãn Manh vẫn lấy tư thế ngồi xõm có độ khó cao ngồi nguyên đó, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Miệng Hoa Bội ăn com que cay đỏ bóng lưỡng: "Ồ? Đó là Hồ Thanh Thanh lớp 6 thì phải?"

Doãn Manh nhìn cái bóng chạy đi mất dạng kia, hơi hoài nghi: "Hình như... Có chút giống? Chỉ có điều chắc không phải đâu, động tĩnh lớn thế này, cả khối đều biết cô ấy, làm thế mất thể diện lắm đấy?"

Hoa Bội hết sức đồng ý gật đầu một cái, lại không để ý đến chuyện này nữa bắt đầu gặm com que tiếp.

Doãn Manh vỗ vỗ cái mõng: "Sao cậu ăn chậm như vậy ah? Trong hành lang lạnh muốn chết." Thời tiết trở nên ẩm áp, bên ngoài ánh nắng tươi sáng, đáng tiếc hệ thống lò sưởi đã tắt, nên trong phòng lại trở nên lạnh buốt.

"Đợi chút xíu! Còn không phải tại cậu sao? Nếu không phải cậu cắn phát ra tiếng động lớn như vậy, tớ cũng không đến nỗi phải ra bên ngoài ăn đáng thương thế này." Hoa Bội oán trách nói.

Doãn Manh cười làm lành, cô và Hoa Bội mua com que cay ăn, kết quả mùi của đồ chơi này thật lớn, mới vừa vào cửa đã bị cô Lý tóm gọn, nếu không cũng không bị đuổi ra ngoài, đứng ở đầu đường ăn như vậy, thật mất mặt.

"Ồ hay! Lúc đầu tớ nói muốn mua com que cay, ai vui mừng hoan hô nhất vậy! Không phải là tớ nhì!"

Hoa Bội bĩu môi, không lên tiếng, vui đầu cắn.

Thật vất vả bên này Hoa Bội mới vừa ăn xong, hai người còn chưa kịp vào lớp, đã nhìn thấy Giang Mạn Hi, Lâm Kha và Hậu Nghiêu Sở từ dưới lầu lên tới.

"Hắc! Các cậu đã về rồi à?" Doãn Manh cười nói.

Giang Mạn Hi nhìn thấy Doãn Manh liền nhào tới, không biết tại sao, Doãn Manh cảm thấy mặt cô nàng đỏ lừ lừ, vui sướng, nhìn giống như phát sinh chuyện tốt gì đó: "Manh Manh! Chuyện tốt chuyện tốt!"

"Chuyện tốt gì?" Doãn Manh kỳ quái.

Hậu Nghiêu Sở nhíu mày: "Đối với Manh Manh là chuyện tốt, có quan hệ gì tới cậu?"

Doãn Manh sững sốt một chút, loại nhân tình như Hậu Nghiêu Sở, trước tới nay luôn là người ít nói lời nói có gai, trước giờ luôn là người xử sự khôn khéo, rất tinh khôn.

Lúc nào thì chống đối với Giang Mạn Hi rồi?

Thật ra thì cô không rõ ràng lắm, về cơ bản Giang Mạn Hi được bổ nhiệm làm chủ tịch hoặc phó chủ tịch hội học sinh cao tam. Nói cách khác, ngày Hậu Nghiêu Sở một tay bình định thiên hạ không nhiều lắm, vừa mới bắt đầu quan hệ giữa cậu ta và Giang Mạn Hi là quan hệ cạnh tranh, hơn nữa còn xem nhau không vừa mắt, trừ lúc cần thiết trao đổi, thời điểm khác ít nhiều gì sẽ có một chút mùi thuốc súng.

Hơn nữa tên Lâm Kha này vốn là người không có năng lực đảm đương chức vụ bồi trơn, có cậu ta trợ giúp càng rồi thêm, chuyện tác hợp cho tới bây giờ cũng không phải là chuyện của cậu ta. Làm cho hai người nhìn nhau, càng nhìn càng không vừa mắt.

Giang Mạn Hi cũng không cho cậu ta một cái liếc mắt, hoàn toàn như gió thoảng bên tai, đi thẳng tới kéo Doãn Manh đi, để lại hai nam sinh sắc mặt nhìn không tốt lắm.

"Cho cậu bản thảo của chúng tớ, tốt nhất cậu nên xem một chút. Tớ nghe lén được, Hồ Thanh Thanh không qua xét duyệt không cho cô ta lên sân khấu. Thiếu một nữ chủ trì, đoán là sẽ chọn lần nữa. Trong đám các cậu sẽ chọn ra một người."

Doãn Manh dở khóc dở cười, thật ra cô không muốn làm người chủ trì tới như vậy, không ngờ Giang Mạn Hi còn tích cực hơn cô: "Nè ~ cảm ơn nhé ~ Giang Mạn Hi đột nhiên cậu tốt với tớ như vậy, rất cuộc là....."

Giang Mạn Hi ha ha: "Đối tốt với cậu không tốt sao!"

Nói xong Doãn Manh phì cười một tiếng, Giang Mạn Hi có chút xấu hổ ho khan mấy tiếng: "Hồ Thanh Thanh kia ngày ngày không có việc gì cứ leo néo không ngừng, tớ sắp phiền chết được. Cậu học thuộc tốt cho tớ, nhất định phải được chọn biết không?"

Doãn Manh gật đầu thật mạnh, kết quả bên này Giang Mạn Hi vừa mới đi, Trần Tư Đình liền từ lầu chót (lớp xuất ngoại ở tầng chót) lao xuống: "Manh Manh Manh! Hồ Thanh Thanh xem như bị hạ bệ rồi! Rốt cuộc đến phiên chúng ta xưng bá hội diễn văn nghệ ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Trần Tư Đình cũng không đến điểm đến là dừng giống như Giang Mạn Hi, bản thân không ưa Hồ Thanh Thanh, gần như suốt thời gian nấu cháo điện thoại đều lời cay độc ra mắng người ta một lần. Cũng không phải là Hồ Thanh Thanh xấu xa, chẳng qua con gái nhìn xinh đẹp bao nhiêu đương nhiên sẽ có mấy phần tính khí, nhìn thấy Trần Tư Đình so với mình còn cao hơn một bậc thể nào cũng sẽ không tránh khỏi có lòng ganh đua so sánh, tính tình công chúa đụng phải tính tình công chúa tất nhiên hai bên đều thiệt hại.

"Ha ha ha ha, vừa rồi Giang Mạn Hi mới tới đây nói với tớ. Còn đưa bản thảo cho tớ để cho tớ học cho tốt." Doãn Manh nhin không được, những người này sao lại dở hơi như vậy?

Trần Tư Đình hài lòng gật đầu: "Cậu nhất định phải học cho tốt."

"Ha ha ha ha, sao cậu có lòng tin với tớ như vậy."

Trần Tư Đình tròn mắt: "Cậu * như vậy, còn phải dùng tới lòng tin?"

Doãn Manh: "Dạ dạ dạ. Nhưng bàn về xinh đẹp, tớ thế nào cũng không so được với cậu và Giang Mạn Hi ah. Hồ Thanh Thanh đứng chung một chỗ còn nhìn được một chút." Trần Tư Đình: "Cũng không phải là đi thi người mẫu? Dựa hết vào mặt sao được ah! Không phải tớ nói, Hồ Thanh Thanh cần

bản chính là cái bình hoa sao, đọc diễn cảm không được, cho nên chủ nhiệm Hàn dùng lý do đoàn múa biểu diễn cho cô ta đi xuống."

"Tóm lại, cậu phải cố gắng lên nhé nhé! Tớ xem trọng cậu! Một chút vấn đề cũng không có."

Trần Tư Đình bày ra bộ dạng "Cậu không tòi, tớ xem trọng cậu." để khích lệ, khiến Doãn Mạnh dờ khóc dờ cười.

Ngay cả Hoa Bội cũng đã nói chúc mừng. Không lẽ bọn họ đều cho rằng chuyện này là vấn đề đã đóng thuyền rồi sao?

Thật là bản thân không có áp lực, đều cho cô chút áp lực vô hình.

Tệ hơn là, tên nhóc Lâm Kha này còn ưỡn mặt tới tranh công: "Tôi đã nói cậu đừng quan tâm chuyện này rồi. Chắc chắn cậu sẽ có chỗ, thế nào? Thoáng cái cảm thấy gãi tốt rồi đúng không?"

Doãn Mạnh ngẩng lên cái bần: "Cái gì vậy chứ! Cậu với chuyện này có quan hệ gì đâu mà ụp cái mũ lên trên đầu mình hử?" Đây không phải là sự kiện nữ sinh tear off và loại bỏ đơn giản sao?

Bản thân Lâm Kha muốn thừa nước đục thả câu, kết quả bị các đạo nhân mã của Doãn Mạnh quấy rầy đã sớm không còn kiên nhẫn nữa rồi, chỉ đành phải uất ức dầu môi: "Cậu nhớ lần trước có chuyện gọi tôi đi đại diện cho Xã Liên không?"

Doãn Mạnh gật đầu một cái: "Nhớ á, khi đó cậu còn đồng ý rất vui vẻ mà." Cô đã nói nhìn thật giống như có quỷ kế gì đó mà, không biết từ lúc nào, Lâm Kha nhỏ mọn ngay cả cô đều không chơi thắng được.

Lâm Kha nhếch miệng: "Đúng vậy á. Tôi đi sang bắt chuyện với Hậu Nghiêu Sở, thêm vào Xã Liên cậu một ít phiếu, toàn thể để đèn xanh cho đoàn múa, vận động bỏ phiếu tiết mục. Cho nên Hồ Thanh Thanh làm phó đoàn trưởng, thế nào cũng sẽ tìm lý do cho rút lui."

Doãn Mạnh kinh ngạc $\Sigma(\triangle^{\circ}|||)\backslash$: "Gi? Cho nên không giống như Trần Tư Đình nói, là bởi vì không qua xét duyệt mới thay đổi người sao?"

"Cậu thật buồn cười!" Lâm Kha khinh thường, "Chỉ cần cô ta có thể nói chuyện, không cãi lăm, mặc kệ như thế nào cũng sẽ đi lên. Chủ nhiệm Hàn cũng có việc của mình, sẽ không coi trọng chuyện này như vậy."

Doãn Mạnh cảm sách dùng sức vỗ đầu cậu ta một cái: "Ai nói với cậu là tôi muốn làm người chủ trì hả? Tôi đang đang hoang mang thật tốt."

"Là tôi là tôi. Tôi không có cậu không được ah...!" Lâm Kha làm bộ đáng thương ôm cánh tay Doãn Mạnh không buông tay, "Cậu nhẫn tâm để một mình tôi lên sân khấu? Bị sợ tiểu ra thì làm sao?"

Doãn Mạnh lại kinh ngạc một lần nữa, đây là làm nũng cũng không biết xấu hổ nữa! Cô không biết, Lâm Kha cũng bị công phu trở mặt kia của cô sợ mót ra quần, hơi không hợp ý cô chỉ dám dùng mềm không dám dùng tới cứng rắn.

"Được được được, coi như cậu nghĩ biện pháp kéo Hồ Thanh Thanh xuống. Làm sao cậu biết chủ nhiệm Hàn sẽ chọn tôi hả?" Doãn Mạnh khó hiểu.

Mắt Lâm Kha híp lại: "Thì tự tôi biết. Cậu chờ xem đi."

Doãn Mạnh thật đúng là nhìn thấy, thậm chí chuyện gần như thuận nước đẩy thuyền toàn bộ hoàn thành, thậm chí ngay cả khảo nghiệm cũng không thi, trực tiếp truyền thư thông báo xuống cho Doãn Mạnh, cô thay thế bổ sung cho vị trí người chủ trì kia, nếu như có dị nghị thì tự mình đi tìm chủ nhiệm Hàn.

Rốt cuộc nguyên nhân không phải là Doãn Mạnh rất xinh đẹp, mà là trong chuyện này, có thể làm chủ trừ chủ nhiệm Hàn thì chính là chủ nhiệm lớp một - cô Lý, quyền lựa chọn chủ nhiệm Hàn đã dùng ở phía trên Hồ Thanh Thanh, Hồ Thanh Thanh "Chịu khổ mất chức", còn dư lại cô Lý khẳng định chọn Doãn Mạnh.

Lựa chọn Doãn Mạnh lần này, hoàn toàn nhận đủ áp lực chỉ trích của mọi người. Bốn người chủ trì đều là lớp một, quả thật giống như là thiên vị việc riêng. Nhưng cô Lý người ta cũng không xem chuyện này là chuyện quan trọng, về công, ưu tú chính là ưu tú, làm người từ trước tới nay luôn là lấy thực lực nói chuyện, thăng chức tăng lương cho tới bây giờ cũng không để ý cậu ở trong mương cống nào chui ra, chuyện này thì cũng tương đồng.

Về tư, cô Lý người ta chính là chủ nhiệm lớp một, không thiên vị lớp mình còn thiên vị ai ah! Quyền quyết định nắm giữ ở trên tay mình, đương nhiên quyền không chế chính là mình. Cố kỵ nặt ngoài nặt trong sớm muộn gì cũng bị mất dựa lẫn tào.

Đối với Doãn Mạnh mà nói, còn lâu mới có được cong cong thẳng thẳng nhiều như vậy. Cơ bản không có thời gian chuẩn bị bao lâu, lại bắt đầu lần diễn tập đầu tiên, cũng may bình thường bản lĩnh học tập vững chắc, hơn nữa trừ một tuần lễ thẩm tra đối chiếu huấn luyện một lần ra, cũng không có huấn luyện khác, vì vậy cũng không làm trễ nãi việc học cho lắm.

Ít nhất trừ Lâm Kha ngày ngày bắt chéo hai chân trôi qua sáng khoái, Doãn Mạnh cũng lăn lộn thành thạo. Hơn nữa bởi vì có chuyện đề cao tinh thần khác, gần đây học tập ghi nhớ càng thêm trở nên nhanh chóng.

Người trẻ tuổi đầu óc xưa nay đều là càng học càng thông minh, càng không dùng lại càng thoái hóa, suy cho cùng tư chất của mọi người không thể trôi sanh giống như Lâm Kha.

Còn nữa chính là Giang Mạn Hi quả nhiên đúng hạn tranh cử chủ tịch hội học sinh, hai nhân tài thích làm động tác lớn cái cách cùng lúc, chia nửa giảng

son đấu nhau kịch liệt, làm cho thành viên hội học sinh đều đậm chân.

Giữa kỳ trời qua, nổi tiếp trọng trách Xã Liên giao cho một học muội cao nhất được Doãn Manh chọn ra.

Học muội này tên là Phan Hân, cũng là một nhân tài thực tế và thiết thực. Mặc dù là học muội, nhưng bộ dạng trông có vẻ già dặn hơn Doãn Manh, mặt trái xoan, tóc ngắn gọn gàng, làm việc có tổ chức tỉ mỉ đến từng chi tiết, là một nhân tuyển tốt trần thủ giang sơn.

Cũng không hổ là hiệu trưởng mới xã đoàn được giáo dục phát triển tốt, thành viên xã đoàn cao nhất rõ ràng được nâng cao hơn Doãn Manh năm ấy.

Cho dù trên nguyên tắc chỉ cần tinh anh, không lấp nhiều nhân số thà ít mà tốt, cũng đã chiêu thu ba bốn mươi người.

Thình thoảng đi một chuyến đến phòng hoạt động câu lạc bộ xã đoàn, thấy đám người như đại dương mênh mông, Doãn Manh cảm thán ngày có tư lệnh mà không có lính thật sự sẽ không còn nữa. Nhớ ngày đó lúc cô học cao nhất, còn cả ngày bị chuyện lật vật ôm lấy xoay quanh, dựa vào đám người Vương Khiết Linh, Hậu Nghiêu Sở cứu tế mới có thể chèo chống Xã Liên.

Hiện tại học tử Vũ Tục đã tốt nghiệp, Xã Liên thành tổ chức học sinh ít người nhất, lại giàu có nhất nóng bỏng nhất, khiến cho cao nhất mới còn chưa có nhập học, đã nghe đến đại danh Xã Liên, cổ cúi đầu nhỏ chen vào bên trong!

Bởi vì hội diễn văn nghệ, năm nay đại hội thể dục thể thao được cử hành khá khiêm tốn. Có một ngày, cũng bởi vì trời mưa hủy bỏ nửa ngày. Bình bầu khen thưởng cho điểm cũng không có ý nghĩa gì.

Đều nói mới tình đầu đẹp nhất, đối với Doãn Manh mà nói. Bất kể là cao trung đại học hay là nghiên cứu sinh, nhất định cũng không sánh bằng lớp 7 lưu lại ấn tượng sâu sắc ở trong đầu cô.

Đáng tiếc cuộc sống nhất định phải đi trên con đường khác nhau, cười giận dữ, chia tay phân ly, để lại vẫn là một loại rượu thuần nhường nguyên chất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

"Ha ha ha ha ha! Xấu muốn chết! Đây chính là tay nghề hóa trang tốt cậu khoe khoang với tớ đó à?" Doãn Manh nhìn khuôn mặt bị bôi quét trắng như tuyết cái môi đỏ chót kia của mình, cười đến lăn lộn.

Tiểu cô nương Trần Tư Đình lòng tự ái quá mạnh cũng không muốn, cảm cộ đánh phẩn, bĩu môi một cái: "Cậu còn chê xấu? Đây là hóa trang sân khấu là hóa trang sân khấu biết không! Đầu đất cậu thì biết cái gì!"

Doãn Manh há cái miệng to đỏ chót như ngâm một chậu máu, học theo Trình Từ nhào qua. Bị Trần Tư Đình nuốt nước miếng cái ực tránh qua, trong gương soi chiếu hình ảnh hai tiểu cô nương tuổi dậy thì.

Một người mặt trái xoan mắt hạnh, được coi là một mỹ nhân tiêu chuẩn, mặc lễ phục màu hồng xếp ly dài, không xoa phấn mặt mày rõ ràng, khí chất kiêu ngạo. Một người khác bị phấn bôi đến nhìn không ra diện mạo thật sự, mặc lễ phục dây đeo màu đen, nhưng nhìn từ hình dáng khái quát cũng không phải là cô bé xấu.

Hội diễn văn nghệ còn có 3 tiếng nữa bắt đầu. Trái với chiêmng trống rùm beng trong gian phòng phía sau sân khấu, cô Doãn vẫn bình thản ngồi đợi trong tiết tấu này.

Lẽ ra chuyện này cũng không trách cô, hẳn là nên nói thợ trang điểm cho người chủ trì đã đến trễ trước.

Thợ trang điểm - Cô Phạm hôm nay đến muộn vì kẹt phải giờ cao điểm bị chặn ở đường xx ngõ xx, cô Lý nhìn đồng hồ tay một cái, đành phải bảo cả đám người chủ trì bắt đầu tập đối đáp trước khi lên sân khấu trước, không ngờ sau khi đối phiên nhau xong cô Phạm vẫn chưa có đến.

Chủ nhiệm Hân vùng tay lên, không quan tâm người chủ trì nữa, để cho bọn họ tự lo sống chết của mình. Mặc kệ gian phòng hóa trang, nói giỡn, cô ta còn có vô số tiết mục chờ đi qua! Sao có thể đặt toàn bộ thời gian lên trên mấy người này chứ!

Thợ trang điểm không đến, đoàn múa từng vào Nam ra Bắc diễn xuất kia không có chút kinh nghiệm nào à? Giáo viên âm nhạc đi theo, cũng đã tự trang điểm xong, còn dư lại mấy tiết mục nào là kịch nói nào là tiểu phẩm nào là ca hát, cũng đều là hạng mục không gấp như vậy.

Giáo viên mặc kệ, cũng không nói gì nên bọn họ tự mình trang điểm.

Con nhóc Trần Tư Đình này ngoài miệng nói đã từng thấy mẹ mình trang điểm, vừa nhìn là biết chỉ là tay học việc, Giang Mạn Hi chạy nhanh, Doãn Manh thì bị bắt được, cho Trần Tư Đình nhao nhao muốn thử trét đầy mặt.

Không riêng gì bản thân cô nhìn gương không nhận ra, Giang Mạn Hi người luôn nói năng thận trọng cũng không nhẫn tâm bèn lên tiếng: "Đừng phá nữa. Các cậu dùng hết mỹ phẩm này, một hồi thợ trang điểm tới đây dùng cái gì?"

Trần Tư Đình không chịu thua: "Trước lạ sau quen, tớ làm lại một lần nữa tuyệt đối tốt hơn cái này!"

Doãn Manh lắc đầu giống như trống bỏi, gạt ai vậy! Chỉ có quỷ mới tin cô nàng, vội vàng chạy ra phía sau Giang Mạn Hi trốn.

Giang Mạn Hi đưa cho cô một tờ khăn giấy, để lau phấn trang điểm.

Doãn Manh xoa lung tung trên mặt một cái, phấn hồng và phấn lót cùng tán ra, giống như máu di cã, cái này càng loạn hơn.

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Xấu muốn chết!"

Trần Tư Đình và Giang Mạn Hi nhìn thấy cười thụp xuống dưới đáy bàn. Trong gian phòng giành cho nam ở đối diện Lâm Kha nghe được âm thanh này, nhìn vách tường: "Làm sao vậy? Sao các cậu ồn ào thành ra như vậy!"

Trần Tư Đình này chỉ sợ thiên hạ không loạn: "Cậu mau tới đây nhìn xem Doãn Manh nhà cậu nè! Không nhìn sẽ hối hận!"

Doãn Manh: "Cút cút cút! Cậu dám xông vào phòng thay quần áo của phụ nữ sao?"

Đối diện truyền tới tiếng cười nói của mấy nam sinh: "Chờ một chút chờ một chút! Chúng tôi qua liền!"

Cửa ken két mở ra, Doãn Manh sợ tới mức thiếu chút nữa trốn xuống phía dưới ghế sofa. Nói giỡn! Trò hề bậc này để cho đám nhóc kia nhìn thấy, chẳng phải nửa đời sau của cô lật người không được rồi sao?

Không ngờ người đi vào không phải là bọn Lâm Kha, mà là một cô giáo tóc thắt bím.

Cô ấy đi vào nhìn thấy mấy nữ chủ trì bối rối, cũng sợ hết hồn, lúc định thản lại nhìn thấy Palette trên mặt Doãn Manh, cũng không nhịn được phì cười: "Chào các em, tôi họ Phạm, là thợ trang điểm cho các em. Đã tới muộn thật ngại quá."

Đây có thể coi như cứ như mà đi qua rồi, Doãn Manh vọt tới cửa khóa cửa lại, quay lại thiếu chút nữa ôm lấy bắp đùi thợ trang điểm Phạm: "Cô mau mau giúp em chỉnh lại, đây đều là... Đây là..."

Trần Tư Đình 800 đời chưa từng thấy qua bộ dạng ghen khuất này của Doãn Manh, chỉ kém không có lấy máy quay phim ra quay lại.

Thợ trang điểm Phạm vừa giúp Doãn Manh lau vừa nói: "Đây rốt cuộc là làm sao? Hóa trang nền dày thành ra như vậy." Là quá dày, đến mức Doãn Manh thấy, dùng một đồng bóng hóa trang mới tẩy sạch, mặt cũng cay đến chảy nước mắt.

Đúng thật là chuyên viên trang điểm chuyên nghiệp, mạnh hơn gà mờ Trần Tư Đình kia không chỉ một tí xíu. Mười lăm phút đồng hồ đã làm xong cho Doãn Manh kẻ tiếp trang điểm cho Giang Mạn Hi và Trần Tư Đình.

Doãn Manh soi gương, thật đúng là xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn như quả táo, suy cho cùng vẫn là tuổi trẻ, tươi non làm cho người ta muốn cắn một cái. (cũng có thể là do khuôn mặt lúc trước nhìn giống như con quỷ.)

Không đầy một lát sau Trần Tư Đình và Giang Mạn Hi cũng hóa trang xong, thợ trang điểm đi ra ngoài đi gian phòng khác.

Rốt cuộc là vốn gốc tốt, Trần Tư Đình hóa trang xong quả thực là xinh đẹp kinh người, một khuôn mặt nhỏ nhắn cũng sắp giống cuộc so tài ngôi sao rồi. Nhưng Giang Mạn Hi thì ngược lại không có kinh điểm như vậy. Cái này cũng không coi là chuyện lạ, luôn có cô nàng, khuôn mặt xinh đẹp khác thường, ngược lại trang điểm lên không có tươi sáng rực rỡ như ban đầu, cũng không phải thợ trang điểm người ta trình độ không tới, mà là bộ dạng trời sinh không thích hợp hóa trang. Chỉ có điều Giang Mạn Hi cũng không so đo chuyện như vậy, tiểu cô nương, ai có thể hiểu rõ đẹp hơn một phần, hay là ít đẹp đi hai phần, chỉ biết là hóa trang xinh xắn, mặc quần áo đẹp, tâm tình đó đương nhiên là chiếm ưu thế.

Có Trần Tư Đình không tìm không phải ở đây, hơn nữa Giang Mạn Hi lãnh điểm cao quý như vậy, tâm tạng bồn chồn của bản thân Doãn Manh cũng bị đè nén xuống rồi.

Nhìn khuôn mặt trang điểm tinh xảo của mình, sung sướng toát ra.

Không bao lâu sau vang lên tiếng gõ cửa, là tiếng của cô Lý: "Chuẩn bị một chút, đọc lại bản thảo một lần nữa, sắp lên sân khấu rồi!"

Doãn Manh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, vậy mà đã 7 giờ 15 phút rồi. Tám giờ chính là thời gian chính thức ra sân, mà lúc này đây, dưới sân khấu người xem đã vào chỗ, đều chờ đợi diễn xuất bắt đầu.

Giang Mạn Hi dẫn theo Doãn Manh và Trần Tư Đình đứng ở phía sau sân khấu, bên kia chủ trì nam cũng đã tới.

Dễ thấy nhất chính là Lâm Kha, không biết có phải liên quan đến màu sắc ánh mắt của cậu ta hay không, mà đã chuẩn bị cho cậu ta một bộ âu phục màu trắng nhạt, từ xa nhìn lại được gọi là chói mắt. Loại màu sắc sơ sài này bình thường không thích hợp cho nam sinh mặc, để lộ ra dáng vẻ lưu manh, diện mạo hơi nhu nhược một chút, sẽ có vẻ không có khí thế. Nhưng mặc vào trên người Lâm Kha lại thần kỳ hoàn toàn không có bị quần áo cợt nhả che giấu, ngược lại cường thế cứng rắn áp chế Dương Xuân Bạch Tuyết của bản thân xuống, nhử mày cười một tiếng, một mùi tà khí điểm sắc lao ra ngoài.

Làm một đám nữ sinh nhỏ mê mết, cùng là màu trắng, nhưng lại áp chế luôn người từ trước đến giờ sắc đẹp họa người - Hậu Nghiêu Sở xuống.

Ngay cả Doãn Mạnh cũng bị choáng váng, nhìn tiếp thì thấy Lâm Kha giống như con chó nhỏ đi qua kéo tay cô mới phản ứng được. Bên này Doãn Mạnh nhìn Lâm Kha kinh diễm, kì thực trình độ kinh ngạc khi Lâm Kha nhìn thấy Doãn Mạnh cũng hoàn toàn không kém bao nhiêu.

Đều nói trong mắt người tình là Tây Thi, Giang Mạn Hi xinh đẹp bức người, Trần Tư Đình xinh đẹp thướt tha, ở trong mắt Lâm Kha ngay cả một bóng dáng lay động cũng không có đã trôi qua luôn rồi, xông thẳng đến Doãn Mạnh: "Cậu hóa trang thật là đẹp."

Mặt Doãn Mạnh thoáng cái đỏ lên, bất kể lúc trước hay là hiện tại, Lâm Kha cũng rất ít nói chuyện thẳng ra như vậy. Ngay cả kiêu ngạo cũng lười kiêu ngạo, trực tiếp biến thành style ngu ngốc, rất dính người.

"Cái đó còn phải nói. Tôi là ai hả." Nói khoác mà không biết ngượng từ trước đến giờ đều là từ dùng để thay thế Doãn Mạnh.

Phiên bản ngu ngốc Lâm Kha hoàn toàn ăn dạng này: "Mạnh Mạnh chúng ta đúng là khác biệt."

Nếu Lâm Kha phản bác, Doãn Mạnh còn có thể thoải mái một chút. Kết quả không ngờ Lâm Kha còn khoác lác hơn cô, ngốc lên không có mức độ giới hạn, bề ngoài nhìn cao lãnh, chạy đến trước mặt cô nhanh chóng phá công, về mặt mềm mỏng có thể chảy ra nước.

Doãn Mạnh hoàn toàn không còn sức đáp lời, cứu tinh Trần Tư Đình tới: "Nhìn các cậu khoe ân ái chưa kìa! Vĩnh viễn sánh cùng thiên địa!"

Lâm Kha liếc mắt xem thường, hoàn toàn không có để ý tới.

Doãn Mạnh quay về phía Trần Tư Đình giờ ngón tay cái lên: "Được rồi được rồi, sắp lên sân khấu rồi. Chúng ta nhanh lên."

Mấy người xem lại bàn thảo lần cuối, sau khi nắm chắc tư tưởng theo thứ tự dạt ra, chia ra hai bên lên sân khấu.

Doãn Mạnh đứng phía sau Trần Tư Đình, cô nàng nhảy hai bước, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: "Mạnh Mạnh, cậu khăn trương không?"

Bản thân Doãn Mạnh không khăn trương, nhưng bị Trần Tư Đình hỏi như thế, bởi vì lại cách rất gần, có thể nghe thấy tiếng tim trong lồng ngực cô ấy đập vang dội, trong lòng ít nhiều cũng có chút sợ: "Cậu làm tớ khăn trương theo."

Lúc này Giang Mạn Hi hoàn toàn có thể làm thuốc an thần: "Khăn trương cái gì. Làm hồng trách nhiệm cũng không đặt lên trên đầu chúng ta."

"Ha ha ha." Trần Tư Đình nhếch miệng cười.

Lời nói bình thường này nói ra chỉ chọc cười ngầm, không khỏi khiến không khí thoải mái hơn một chút. Ba nữ sinh nhìn nhau một chút, đợi ánh đèn sáng lên, Doãn Mạnh xếp hàng đầu tiên đi tới.

Nhìn thấy ba nam sinh ở đối diện theo thứ tự đi tới, người thứ nhất là Lâm Kha, cậu ta hoàn toàn không có một chút khăn trương nào, theo thứ tự cùng nữ sinh đi ra đứng ngay ngắn, tay còn làm dáng vuốt tóc, dưới sân khấu người xem không khỏi xôn xao.

Doãn Mạnh mặt mày khể cong, trong lòng lẳng xuống. Có Lâm Kha đứng bên cạnh, luôn có cảm giác an toàn không gì sánh nổi. Có lẽ hình tượng không gì không thể làm được của cậu ta xâm nhập quá sâu trong lòng người, vượt trội nổi bật, hoàn toàn có một loại cảm giác nhân vật chính bạn không thể với tới được.

"Các vị khán giả, buổi tối tốt lành!" Giọng Doãn Mạnh vang lên đọc lời mở đầu, nhận được tràng vỗ tay.

"Mùa đông gió rét lại sắp tới, chúng ta sum họp trong cùng một hội trường. Là trao nhau sự nhiệt tình, chúc phúc hữu nghị, để cho chúng ta cùng sum họp một nơi, nhờ có hôm nay....."

Vô số lần đọc lời đạo đầu, giống như nước chảy bực lộ hết ra ngoài. Bởi vì câu thứ hai là lời thoại của Lâm Kha, cậu ta nói rất thoải mái, hoàn toàn ít đi làm ra vẻ những điều tiệc tối cần có gì đó, một vài câu nói hoàn toàn không có trao chuốt, lại đơn giản dễ hiểu, thậm chí khiến cho người xem cười ra tiếng.

Nhưng đây chính là phong cách chủ trì, làm cho người xem có cảm giác gần gũi hơn, càng làm cho Trần Tư Đình đang có chút run rẩy khăn trương ở trên sân khấu cũng bình tĩnh lại.

Vì vậy tất cả trở nên thuận lợi hơn nhiều, lời mở đầu xong, rất nhanh giới thiệu đến tiết mục thứ nhất, ngắn gọn nhưng hữu lực, sáu người chủ trì xuống sân khấu.

"Ôi chào làm tớ sợ muốn chết, sau lưng tớ đã xuất ra một tầng mồ hôi rồi. Vừa lên sân khấu, khăn trương liền quên lời thoại, thật may là lúc Lâm Kha nói tớ nhớ ra rồi." Trần Tư Đình lòng vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ bộ ngực 〇〇.

Điểm không tốt của người cuối cùng mở miệng nói chuyện chính là chỗ này, phải biết Doãn Mạnh đi lên trong lòng luôn lặp lại lời của mình, đến phía trên tự nhiên liền bật thốt ra. Mà Trần Tư Đình còn có lời thoại của người khác quá nhiều, quá nhiều đến cuối cùng rất dễ rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76

Có phần mở màn trước, tiết tấu chủ trì của hội diễn đương nhiên càng ngày càng thuận lợi.

Chỉ có điều tốt xấu của một hội diễn văn nghệ, không nói người chủ trì có tác dụng quan trọng nhất, nhưng cũng là một nhân vật mang tính then chốt, có thể vận động tính tích cực của người xem, làm chủ sân khấu —— để các loại tiết mục có thể tiếp tục diễn ra.

Lần đầu làm người chủ trì hội diễn văn nghệ, hiển nhiên đám người Doãn Manh đã vượt xa suy nghĩ của các giáo viên lúc trước.

Chủ nhiệm Hàn đứng ở trong phòng chiếu ánh sáng, chăm chú nhìn các thiếu niên và thiếu nữ linh hoạt sinh động được ánh sáng chiếu xạ trên sân khấu. Trần đầy sức sống cùng cảm xúc mãnh liệt, mang theo sự nhiệt huyết cùng dũng cảm chỉ có ở tuổi thanh xuân, giống như chiếu rọi đến nghĩa trang đóng băng đã lâu, hé ra bông hoa tươi đẹp chưa từng biết đến.

Làm một người bảo thủ không hoàn toàn ủng hộ những thay đổi mạnh mẽ của hiệu trưởng mới lắm, bỗng nhiên chủ nhiệm Hàn cảm thấy cho phép làm điều này cũng không phải là một chuyện xấu.

Ít nhất thanh xuân không phải chỉ là trang giấy tờ nhạt và bài khóa khô khan.

Thật ra giáo viên có mặt tại hiện trường cũng không phải chỉ có một mình cô nghĩ như vậy, cô Lý đứng ở dưới sân khấu hải lòng gật đầu.

Trên sân khấu Giang Mạn Hi đã đến giới thiệu tiết mục tiếp theo: "Tiếp theo sau đây, tôi xin mời vũ đoàn Vung Cánh của trường, trình diễn cho mọi người một điệu nhảy mang tên « đại hồng kỳ »!"

"Lốp bóp lốp bóp lốp bóp lốp bóp!" Lời nói vừa dứt, khán phòng truyền đến tiếng vỗ tay, vũ đoàn Vung Cánh của Thất Trung cũng không phải chỉ là đoàn múa bình thường, ở trên mảnh đất thành phố B này, cũng được coi là tiếng tăm lừng lẫy, liên tục lấy được giải nhất nội thành hai năm.

Giang Mạn Hi và Hậu Nghiêu Sở xuống sân khấu, Trần Tư Đình và Doãn Manh mới vừa cổ vũ Lý Lộ xong, vũ đoàn đã nhanh chóng vào vị trí, sau một lúc lâu, theo âm nhạc vang lên lên sân khấu.

Thợ trang điểm tới trang điểm lại cho mấy nữ chủ trì, Doãn Manh sờ lên bóng mắt màu đỏ sậm thật sâu cảm thấy màu sắc này nổi bật lên vẻ chững chạc của cô rồi.

Chỉ có điều hết cách rồi, hiệu quả hóa trang sân khấu, từ trước đến nay đều không phải dễ nhìn gần. Từ xa nhìn lại, nếu không về khoa trang một chút, mắt mũi miệng đều không thấy rõ. Đây cũng là lý do tại sao Doãn Manh mặc màu đen, Trần Tư Đình mặc màu phấn hồng, còn Giang Mạn Hi mặc màu vàng nhạt.

Người chủ trì mặc màu sắc tươi sáng khác nhau, để cho người xem phân biệt ra bọn họ ai là ai.

Chớ nói chi là cho Lâm Kha mặc loại màu trắng nguy hiểm này, không phải nói đầu thợ trang điểm chạm mạch, mà là đạo lý giống vậy.

Trần Tư Đình bịch bịch bịch chạy tới, lôi kéo tay của cô, trịnh trọng nói: "Manh Manh, thật ra thì tớ vẫn do dự rất cuộc có nên nói chuyện này hay không."

Doãn Manh quay đầu lại, kéo cái ghế để cho Trần Tư Đình ngồi xuống. Lúc trước cô ấy vẫn áp a áp ứng, thoát nhìn muốn nói, nhưng lại giống như chán chừ cái gì đó.

Doãn Manh không thúc ép cô ấy, muốn đợi cô ấy chủ động tới nói cho cô biết. Cũng may trước lúc cô chờ không kịp nữa, Trần Tư Đình đã chủ động lên tiếng, nếu không Doãn Manh cũng không biết lúc nào thì cô sẽ trực tiếp hỏi ra miệng.

Từ trước tới nay Trần Tư Đình không phải là một cô nàng có thể kìm nén được, cô ấy nín lâu như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ gì.

"Doãn Manh. Tớ vốn định đợi sau khi tớ đi rồi mới nói cho cậu, bởi vì, tớ cảm thấy, nếu bây giờ, bây giờ, nói, tớ hoàn toàn không đi được....." Vành mắt Trần Tư Đình đỏ lên, báo hiệu muốn rơi nước mắt. Mặc dù cô ấy mạnh mẽ, nhưng trong nội tâm từ trước đến nay đều mềm mại cảm tính hơn bất kỳ cô gái nào.

Thật ra thì Doãn Manh đã đoán được cô ấy muốn nói gì, nắm chặt tay của cô ấy: "Đừng khóc, đừng khóc, một lát chúng ta còn lên sân khấu nữa, khóc lem hết hóa trang cũng không hay."

Trần Tư Đình gật đầu một cái: "Tớ biết, bởi vì hóa trang rồi không thể khóc, nên bây giờ mới nói với cậu. Nếu không có cô kỳ tớ còn không phải khóc chết ha ha ha!"

Nói xong hai cô nàng này cười lên, cười đến cuối cùng lại mang theo chút chua xót.

"Tớ cảm thấy cậu cũng có thể đoán được. Tớ xin không thuận lợi lắm, hơn nữa vì vấn đề công việc của ba tớ, mẹ tớ tính để cho tớ ra nước ngoài học một năm cao trung rồi thi lên đại học, cho nên cao tam, tớ sẽ không học ở Thất Trung nữa rồi. Thủ tục cũng, cũng làm xong....." Giọng nói Trần Tư Đình nghẹn ngào. Nghe cô ấy nói như vậy, Doãn Manh cũng biết, tuyệt đối là cô ấy đã cãi nhau với ba mẹ rồi, đáng tiếc quyền quyết định làm chủ trong một gia đình, chưa bao giờ là đứa nhỏ.

Cổ họng của Doãn Manh cũng chưa xót, vội vàng áp chế suy nghĩ muốn khóc xuống. Quý linh tinh Trần Tư Đình này, sao lại nói với cô vào lúc này.....

Trần Tư Đình nghẹn ngào: "Cậu cũng đừng khóc á. Tớ chính là vì sợ sẽ như vậy, nên mới không nói với cậu! Kết quả sao cậu cũng như vậy ah!"

Chị Trần kiều ngạo đúng là không phải là người, rõ ràng là mình khóc trước còn trách móc ngược lại Doãn Manh.

Doãn Manh: "Tại sao cậu không nói sớm? Trước khi cậu đi chúng mình còn có thể tụ họp một chút..... Giờ thì tốt rồi....."

Trần Tư Đình: "Tớ mới không cần! Đến lúc đó lại khóc ngóc hè hè, cũng không phải là chết rồi. Tớ còn trở về mà. Làm như chỉ còn gặp một lần cuối vậy ô ô ô ô ô"

"Nói xằng bậy gì vậy!"

"Vậy Tô Hàng của cậu làm thế nào? Cậu muốn anh ấy cùng đi Mỹ sao?" Doãn Manh hỏi.

"Chúng tớ không có ở cùng một khu, tớ đi Boston, anh ấy ở Tây Bắc, tạm thời chia tay." Trần Tư Đình lắc đầu một cái, ý vị thâm trường nhìn Doãn Manh, "Không phải ai cũng có thể coi trọng bạn gái đến mức nhân nhượng đối phương." Khi cô ấy nói những lời này thật là bình tĩnh, khiến Doãn Manh bỗng nhiên cảm thấy mấy năm này cô ấy biến hóa thật không phải nhỏ.

Bất kể như thế nào, tình yêu vĩnh viễn không phải là chuyện quan trọng nhất trên cái thế giới này.

Mặc dù nghe chẳng lắng mạn, nhưng Doãn Manh tự cảm thấy sẽ không vì người nào hy sinh tiền đồ của mình. Cho nên cô cảm thấy Trần Tư Đình quyết định đúng, cho dù giấy giũa khổ sở, cô vỗ nhẹ bả vai nhỏ gầy của Trần Tư Đình, an ủi, lời nói cãi nhau như lúc bình thường bị nuốt vào, nhất thời không nói gì.

Chỉ nhìn vào mắt nhau, thời gian trôi qua không bao lâu, hai cô bé lần lượt phá vỡ, dưới tình huống không ai ngăn cản, quả thực là nước ngập Kim Sơn, càng khóc càng kịch liệt, hoàn toàn không nhớ qua mấy phút nữa sẽ phải lên sân khấu tổng kết.

Thật ra thì không cần Trần Tư Đình nhiều lời, Doãn Manh cũng biết ý của cô ấy.

Ba mẹ muốn đi dân lấy thẻ xanh, có nghĩa là ít nhất trong thời gian ngắn, thậm chí mười năm sau, cô không nhất định có thể gặp được Trần Tư Đình. Nói là du học, thật ra thì cũng không nhất định trở về được, coi như trở lại cũng hơn nữa đều là cảnh còn người mất.

Cũng không biết có phải nguyên nhân do cô hay không, bản thân cô hoàn toàn không có bất kỳ ký ức Trần Tư Đình xuất ngoại, trong hiện thực tất cả đều xảy ra. Có lẽ lúc trước sau khi Trần Tư Đình thi tốt nghiệp trung học xong mới xuất ngoại, cho nên cô không biết. Nhưng hôm nay trước thời gian thế này, rất khó lừa gạt mình chỉ là một giấc mộng. Chỉ là tại sao? Tại sao kiếp này để cho cô quen biết Trần Tư Đình đáng yêu, rồi lại phải tách ra sớm thế này chứ?

"Cậu đừng khóc. Ô ô ô ô ô ô, tớ, chúng mình, còn có thể gọi điện thoại. Còn có Internet..... Cậu ngốc sao!" Trần Tư Đình tự mình nói xong còn làm bộ khóc thút thút, làm cho Doãn Manh không biết nên khóc hay nên cười.

Mặc dù biết rõ sớm muộn cũng phải chia tay, trong lòng cũng tự nhủ rõ ràng đây chính là cuộc sống, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, Trần Tư Đình chỉ là người đầu tiên mà thôi, mấy – một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, còn khóc sụt sùi giống như con nít sao?

Thế nhưng cô không thể khống chế cảm xúc của mình được, nước mắt tự bộc phát tuôn ra, hai người ôm nhau khóc nức nở.

Còn nhớ rõ, lần đầu tiên thấy Trần Tư Đình đom đóm cảm cái gương nhỏ, quay đầu về phía cô khoe khoang cười, mắt hai mí to tròn, lông mi cong cong chớp chớp, thế gian còn có cô gái đáng yêu nào có thể vượt qua được bạn thân đại tiểu thư Trần Tư Đình của cô sao?

Có lẽ đời này Doãn Manh có thể lại có thêm bạn thân, nhưng Trần Tư Đình thật sự không thể nào có nữa. Đối với Doãn Manh, dù chỉ là tình hữu nghị tuổi trẻ, nhưng cái này cũng không thể sánh bằng tình bạn Trần Tư Đình Doãn Manh độc nhất vô nhị.

Rời khỏi sân khấu này, có thể không gặp được Trần Tư Đình nữa. Cũng may tạm thời còn có mấy phút này, để cho các cô ở trong một góc tối của thế giới, nhớ lại những hồi ức đã trôi qua.

Đáng tiếc thời gian trôi qua, thợ trang điểm Phạm đẩy cửa vào: "Sao các em còn ở chỗ này! Chủ nhiệm Hàn đang tìm hai người các em đấy!"

Thấy hai người ngẩng đầu lên: "Ôi trời! Mới vừa chuẩn bị xong sao lại thành con mèo hoa rồi!"

Cũng may tính tình thợ trang điểm Phạm rất tốt, nếu đổi thành cô Lý đã sớm giật chân, thuận thực trang điểm sơ lại: "Đi nhanh đi. Cứ như vậy đi, dù sao cách khá xa, chắc không thấy rõ. Nhưng không tránh khỏi giữa chừng có thể gặp phiền toái!"

Trần Tư Đình soi gương làm mặt quỷ: "Cậu không được nói cho người khác biết! Cậu xem cậu dám nói, tớ sẽ trở mặt với cậu."

Hai người vội vàng ra phía sau sân khấu. Mặc dù vành mắt đã khóc nên hồng hồng, nhưng cũng may bóng mắt cũng là màu đỏ sậm, hòa làm một thể không nhìn ra nguyên do gì.

Chạy đến trước sân khấu, không riêng gì cô Lý chủ nhiệm Hàn chen chúc giờ chân, ngay cả Lâm Kha mặt đều đen rồi, nhìn thấy Doãn Mạnh tới đây vội vàng níu lại: "Cậu đi đâu thế! Sắp lên sân khấu rồi mà còn chạy lung tung! Không thể dằng hoàng một chút sao!"

Lời nói này thật nặng, Lâm Kha chớp mắt một cái nhìn thấy vành mắt Doãn Mạnh hơi sưng đỏ, có chút sưng sò, ngay sau đó bốc lên lửa giận: "Cậu khóc? Ai ức hiếp cậu?"

Ánh mắt Doãn Mạnh tránh né: "Không có, bóng mắt mà thôi."

Lâm Kha nhất quyết không tha: "Không thể nào, tôi còn có thể không nhìn ra bóng mắt hay là khóc sao! Cậu đừng trái phải bao che cho hắn ta!"

Doãn Mạnh phẩy tay áo ra: "Phấn hóa trang bóng mắt bay vào trong mắt thôi! Cậu mò mẫm gấp gấp làm gì!"

Lâm Kha hoài nghi nhìn nhìn Doãn Mạnh và Trần Tư Đình, lặp lại nhiều lần cũng không buông tay ra.

Doãn Mạnh: "Cậu đoán mò cái gì vậy! Hiện tại phía sau sân khấu có mấy người? Ai còn có thể ức hiếp tôi? Sắp lên sân khấu rồi đừng kéo tay áo tôi!"

Lời này trái lại rất có đạo lý, diễn viên biểu diễn hết tiết mục đều rút lui, nơi đó chỉ còn lại người chủ trì thôi. Thực hiện nghi lễ bế mạc xong liền kết thúc.

Chủ nhiệm Hàn lại qua thúc giục, trên sân khấu đoàn múa múa xong, Lâm Kha không đi không được đến bên kia hậu trường.

Chờ cậu ta đi rồi, Doãn Mạnh mới chớp mắt mấy cái với Trần Tư Đình, để cho cô ấy yên tâm.

Màn che kéo ra: "Hội trường màn biểu diễn vô cùng đặc sắc trong đầu, trong giọng đọc âm vang diễn cảm dâng trào; vũ đạo mềm mại phiêu dật, dư âm tiếng hát lời cuốn vờn quanh tai."

"Đêm nay là một đêm khó quên, chúng ta cùng sum họp trong một hội trường. Thời gian dần trôi qua, lưu lại bao nhiêu bài văn không thể phai mờ trí nhớ."

"Dùng tình cảm mãnh liệt hôm nay, đúc thành nhiệt tình tương lai!"

"Dùng vui vẻ hôm nay, điêu khắc thành chúc phúc!"

"Dùng hi vọng hôm nay, dâng tặng thanh xuân bất hủ!"

"Thanh xuân bất hủ, không bao giờ nói tạm biệt! Thanh xuân bất hủ, không bao giờ nói chia tay!"

Không nói tạm biệt, không nói chia tay.

Nước mắt Doãn Mạnh lại tuông ra, thiết thực trân trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77

Hội diễn văn nghệ vô cùng thành công, thành phố còn phát bằng khen vinh dự cho Thất Trung, đề danh biểu dương hiệu trưởng tân nhiệm Thất Trung. Chỉ có điều những kết quả này đối với Doãn Mạnh mà nói không có ảnh hưởng gì.

Sau khi hội diễn hoàn tất, đối mặt chính là kỳ thi cuối kỳ. Chuyện này bản thân nó đã là một chuyện làm người ta khản trương, nhưng khản trương đi nữa, cũng hoàn toàn không thể đánh đồng với việc cao nhĩ lên cao tam.

Kỳ thi cuối kỳ cao nhĩ kết thúc, cả đám đều phát huy bình thường. Lâm Kha từ thủ ghế hạng nhất, mà làm Doãn Mạnh vui mừng chính là rốt cuộc cô đã được như nguyện, chen vào quần thể học sinh thi đua khá giỏi đồng đảo —— hạng khối nằm trong vòng hai mươi người đứng đầu.

Mặc dù chỉ là hạng 16, thứ hạng cũng không tiến bộ quá cao, nhưng cái này đủ khiến Doãn Mạnh vui mừng. Dù sao ước chừng đã một năm cô bị kẹt ở cổ chai, thành tích từ trên xuống dưới chưa bao giờ vượt qua 20 rồi.

Nhưng cũng không thể bởi vì thành tích này liền buông lỏng, đây hoàn toàn là yên tĩnh trước bình minh, trước lần ranh hắc ám, chờ đợi tự trường lần nữa

chính là khởi đầu của một cuộc chiến dịch.

Nghỉ hè của cao nhĩ thực ra cũng không phải nghỉ hè thật sự, tính phỏng trước trước sau sau ngày nghỉ cũng chỉ có hai tuần lễ, tương đương gấp hai với những kỳ nghỉ ngắn mồng 1 tháng 5 và mồng 1 tháng 10 mà thôi.

Sau khi thi cuối kỳ kết thúc, học sinh cao tam mới bắt đầu học thêm trước một tháng. Bỏ tức sinh vật hóa học chưa có giảng xong, nội dung cũng giống như ôn tập thi đại học.

Đối với lớp một ban khoa học tự nhiên thành tích tốt này, trình độ toán lý hóa tốt hơn ban phổ thông không ít, môn học mang tính quyết định lại biến thành ngữ văn, Anh ngữ. Bởi vì coi như thành tích khoa học tự nhiên kém đi nữa, có thể đi vào lớp một số học cũng không thể kém dưới 130, điểm kém cách xa nhất lớn nhất cũng chỉ chừng 20 điểm, hơn nữa học sinh đứng đầu Thất Trung am hiểu các môn học khác, cũng sẽ không kém các môn khoa học tự nhiên quá nhiều điểm. Còn ngữ văn thì không giống vậy, nếu như kém có thể kém đến 100 điểm trở xuống, thử nghĩ một môn học kéo xuống 50 điểm, những môn học khác tăng thêm sức mạnh, khởi điểm sẽ không giống nhau.

Mà bệnh chung của các học sinh khá giỏi chính là ngữ văn Anh ngữ kém, môn học có chút chênh lệch nghiêm trọng. Cho nên Doãn Manh có thành tích Anh ngữ cùng ngữ văn cực tốt, ngược lại với đa số học sinh khá giỏi khác, cho nên mới có thể lợi dụng sơ hở chen vào vị trí trước 20 khối.

Mặc dù Lâm Kha rất giống học sinh khá giỏi truyền thống, nhưng Anh ngữ thì không cần phải nói có tiếng mẹ đẻ chống đỡ, ngữ văn kém một chút, nhưng cũng may đầu óc tốt linh hoạt, điểm số từ trước đến nay đều không dưới 130, khoa học tự nhiên thì không cần phải nói, vì vậy hàng năm mới chiếm vị trí nhất khối.

Từ trên tổng hợp lại, cô Lý càng thêm coi trọng đặt nền móng, ngữ văn cơ bản phải nắm chắc, mỗi sáng sớm viết chính tả một bài cổ văn. Theo như lời của cô ấy nói, mặc dù trình độ viết văn mang tính quyết định, nhưng ngữ văn cơ bản quả thật có tác dụng giữ gốc, chỉ cần ngữ văn cơ bản 90 điểm lấy được hơn phân nửa, thành tích hơn phân nửa sẽ không cản trở nghiêm trọng.

Bài tập học thêm dần dần nhiều lên, cho dù là Doãn Manh cũng cảm thấy có chút có hết sức, mỗi ngày làm đến 10 giờ tối mới có thể nghỉ ngơi nửa tiếng tám ngủ. Nhưng loại học tập lặp lại mang tính ôn tập này, thật ra cũng rất cần thiết, Doãn Manh xem lại sách vở cao nhất một lần nữa, mặc dù cảm thấy đơn giản, nhưng rất nhiều chi tiết đã quên gần hết rồi, cũng may bình thường cô có thói quen ghi bài vở, lấy ra xem lại một chút quả nhiên có thể nhớ lại rất nhiều thứ.

Loại cuộc sống học thêm của cao tam vừa phong phú vừa khẩn trương kết thúc, ngược lại cũng không làm cho đại đa số người có cảm giác thờ phào một hơi. Mỗi môn giáo viên đều để lại đây bài tập mỗi ngày cho hai tuần lễ nghỉ này, thậm chí chủ nhiệm lớp cô Lý căn cứ bài tập mỗi ngày của tất cả các môn, đã vẽ xong bảng kê bài tập mỗi ngày cần phải hoàn thành trong mười bốn ngày, từng xấp bài thi đầy cộm phát xuống, ngay cả học bá lớp một cũng muốn xiù.

Tất cả các môn thu xếp xong, phát hiện bài thi còn nặng hơn sách. Ok, kỳ nghỉ này thực sự không nhàn rồi rồi.

Trên thực tế, gánh nặng thi đại học ép xuống, mặc kệ là học bá hay là học vụn, ít nhiều cũng cảm thấy mức độ nguy cơ khác nhau, chơi cũng không thể chơi thực sự. Mẹ Doãn cảm thấy Doãn Manh tự cho mình áp lực quá lớn, khắp nơi lôi kéo đi ra ngoài hóng gió, nhưng trở lại cô liền không đi chơi, nhốt mình vào trong phòng. Ngay cả bài văn xuất sắc thi tốt nghiệp trung học cũng xem! Còn kiên cường hơn học sinh tiểu học Lô Thiên Hào.

Cho nên rốt cuộc tổ chất tâm lý mạnh bao nhiêu, mới có thể đi chơi vào lúc này ah!

Cũng may cuộc sống học tập khô khan, cũng là liều thuốc điều chỉnh tâm trạng.

Tuổi Ích Tà vẫn hoạt bát như cũ, xem cái gì học cái nấy. Lần trước thấy mẹ Doãn nấu cơm cầm cái này cái nọ, đã ghi vào não nhỏ, nhớ rõ ràng, cửa vừa mở ra đã giúp nhà họ Doãn gia kéo đồ của hàng xóm về, cái gì mà chân giò hun khói lạp xưởng, cá nhỏ thịt vụn nhà người ta mua, đều đưa tới trong phòng bếp, về mặt còn tranh công chờ khích lệ, mỗi lần đều chọc Doãn Manh tức giận đến dờ khóc dở cười.

Sau khi Trần Tư Đình đi, trong vòng nửa tháng cô mới lần lượt nói cho đám người Lý Lộ, Hàn Siêu, Phùng Linh Khai, Lâm Kha, dẫn đến trong nhóm QQ vừa thành lập xôn xao một trận.

Không bao lâu sau, Trần Tư Đình gửi bưu thiếp từ Mỹ về cho Doãn Manh qua đường bưu điện, giao cho Doãn Manh một vài quà tặng, bảo cô phân cho bọn Hàn Siêu. Thư cô gái nhỏ này gửi về đều than phiền bên kia toàn là Hamburger thịt bò bít tết, ngay cả một món nghiêm chỉnh cũng không có, viết rất nhiều chuyện lý thú, chọc cười Doãn Manh mấy lần.

Mấy lần tụ họp, Doãn Manh còn mang đồ vật tới chia sẻ, đáng tiếc mọi người đối với chuyện cô ấy đi không báo trước vẫn canh cánh trong lòng.

"Trần Tư Đình kia đi rồi mới nói cho chúng ta biết, có phải bạn bè hay không....." Hàn Siêu tìm không ra từ để hình dung đầu óc ném đi của Trần Tư Đình.

"Nếu cô ấy nói một tiếng, không chừng trước khi đi còn có thể tụ họp một trận....." Lý Lộ nước mắt rào rào, cắn khần tay nhỏ.

Doãn Manh là người duy nhất trong đám người này có chuẩn bị tâm lý đối với chuyện này, chỉ có điều mọi người phản ứng quá kịch liệt làm cho cô không dám nói thật.

Lâm Kha khuyên nhủ: "Chắc Trần Tư Đình đã có tính toán của bạn ấy, bạn ấy vượt biển gọi điện thoại nói cho chúng ta, mục đích cũng không phải là vì tuyệt giao với chúng ta. Có lẽ là bởi vì không muốn ảnh hưởng đến học tập của chúng ta thôi."

Hắc, căn bản là cô ấy không muốn mình khóc đến mười dặm tám thôn đều nghe thấy, tránh mất thể diện trước mặt bọn họ mà thôi. Doãn Manh buồn nôn trong lòng.

Dưới tàng cây, khí nóng không tiêu tan, Doãn Manh liếm kem ly cùng Lâm Kha bước trên đường về nhà: "Cậu đừng đưa tôi về nữa. Dù sao qua đường nhỏ thì đến nhà tôi rồi. Nhà cậu còn ngược hướng."

Lâm Kha hít mắt cười một tiếng: "Cậu vội vã về nhà làm gì vậy. Ngồi với tôi một chút đi." Buổi chiều mùa nóng, chính là lúc nóng nhất, mọi người rất ít ra ngoài, không mau về nhà mở máy điều hòa cho mát, ngồi cái gì mà ngồi? Đầu Lâm Kha bị chấn thương sọ não rồi sao?

Cậu ta dùng hành động thực tế giải thích cậu ta không sao.

Lâm Kha kéo cô ngồi xuống ghế đá dưới bóng cây ở công viên bên cạnh, chỗ này không tệ, đứng ngay đầu gió, có chút gió nhẹ thổi qua, xua đi mấy phần nóng bức.

Hồ nước như một tấm gương, cơn trùng điều trời lên, thật thoải mái.

Doãn Manh nhìn bầu trời xanh thẳm, hít mắt lại, Lâm Kha cười cười vươn tay gạt sợi tóc bị gió thổi rối của cô ra sau tai.

Doãn Manh quay đầu: "Cậu muốn nói gì phải không?"

Lâm Kha gạt đầu một cái, khẽ dựa vào thân cây bên cạnh: "Không phải lúc trước cậu hỏi tôi có xuất ngoại không sao?"

Trong lòng Doãn Manh bỗng chốc lộp bộp, đột nhiên nhớ lại lời trước khi đi Trần Tư Đình nói với cô. Không phải tất cả mọi người sẽ vì người nào đó mà vứt bỏ lựa chọn của chính mình.

Có lẽ Lâm Kha đã tự suy nghĩ cẩn thận, muốn bước lên con đường phù hợp với cậu ta rồi.

Trong lúc nhất thời, cô không biết mình nên mừng thay cho cậu ta, hay là khổ sở sắp đối mặt chia lìa.

Trên lý trí mà nói, Doãn Manh vui mừng cậu ta có thể đưa ra lựa chọn, mà không phải một mực tránh né cái vấn đề này.

Sau đó Lâm Kha lần nữa dùng sự thực chứng minh, cậu ta hoàn toàn! Chưa! Nghĩ! Rõ! Ràng! Trên đây hoàn toàn là tự Doãn Manh mơ mộng thôi!

"Manh Manh." Cậu ta háng giọng một cái, "Cậu thích tôi không?"

Mẹ nó, sao đột nhiên lại nói tới cái này? Doãn Manh kinh ngạc, đây là đi theo đường lối bày tỏ cảm xúc làm nền sau đó chuyển ngoặc, cuối cùng ôm đầu khóc lóc sao?

"Cậu thất thần làm gì? Cái này khó trả lời như vậy sao?" Mặt Lâm Kha lạnh xuống.

Đột nhiên Doãn Manh có một loại cảm giác Lâm Kha là đại cô nương hoàng hoa khuê nữ, bị cô cường thế chiếm đoạt thân thể, nhưng trong lòng mơ hồ không vững chắc, vì vậy một khúc hai nháo ba thất cô đề cô chú ý tới thôi.

Cũng không phải cô quá mơ mộng, mà kiểu câu hỏi này thường là do mấy phụ nữ đó hỏi, tại sao lại thuận lý thành chương từ trong miệng cậu ta đi ra thế? ('□') 〰

Đối mặt với gương mặt hùng hổ hù dọa người của Lâm Kha, Doãn Manh không sợ chút nào, vô tội chớp mắt: "Sao đột nhiên cậu lại hỏi tới vấn đề này?"

Lâm Kha không có một chút ý tứ đùa giỡn nào, từ từ Doãn Manh cũng nghiêm chỉnh lại.

"Tôi.... Doãn Manh, cậu nói cho tôi biết. Nếu như tôi xuất ngoại, giống như Trần Tư Đình, qua mấy năm, cậu có nhớ đến tôi hay không? Có thể không chịu nổi, có thể giống như Trần Tư Đình, sau khi khóc xong liền rời đi, nói cái gì mà cuộc sống chính là như thế hay không."

Doãn Manh ngậm ngẫn cả người, không ngờ Lâm Kha nghĩ nhiều như vậy. Thực tế tàn khốc, nhìn như xa thật xa không có tí liên quan nào với những học sinh cao tam bọn họ, nhưng bây giờ cô không thể nói những lời qua quýt không sao cả đánh nát tâm tư đơn giản của Lâm Kha.

Giọng nói của Lâm Kha giống như bị cái gì đó chèn ép, cổ họng xuất ra một âm thanh như xé rách: "Cho nên, tôi muốn cậu nói cho tôi biết, cậu có yêu tôi hay không? Có phải không nhớ bỏ tôi không? Nếu cậu nói không hề gì, ngay bây giờ tôi sẽ lựa chọn con đường tôi muốn đi. Nhưng Doãn Manh, cậu cho tôi chút hi vọng ah! Cho tôi hi vọng được không?" Âm cuối của cậu ta mang theo chút run rẩy, giống như con thú đang mệt mỏi tuyệt vọng, hoàn toàn không giấu giếm lẳng lặng chờ đợi từ vọng.

Cậu ta không dám nghĩ đặt gánh nặng lên trên người Doãn Manh, một khi nói ra khỏi miệng, ý nghĩa là Doãn Manh cô, đã quyết định can dự vào cuộc sống của Lâm Kha, tương lai nảy sinh ra ảnh hưởng tốt hoặc không tốt gì, cũng đều liên quan đến cô.

Cô hẳn nên nói cho cậu ta biết không yêu, nói cho cậu ta biết cuộc sống còn rất dài, quyết định sớm như vậy hoàn toàn chính là một chuyện cười. Hơn nữa quý nhất gan giống như cô, từ trước đến giờ không dám đảm đương trách nhiệm không thuộc về cô, nhưng, nhưng, nhưng mà cô hoàn toàn không có cách nào mở miệng.

Lâm Kha thật sâu nhìn chăm chăm hai mắt của cô, giọng nói tắc nghẽn: "Bạn nói cho tôi biết, từ trong đáy lòng, không có một chút yêu thích tôi sao?"

Đôi môi Doãn Manh run lên: "Có." Đợi chút, cô nói cái gì.

Miệng nhanh hơn đầu óc thật là chuyện khổ sở nhất không ai bằng trên thế giới này rồi.

Lâm Kha lấy được câu trả lời khẳng định sắc mặt vui mừng mở rộng từ mặt, dọc theo người lan tràn đến khắp người: "Cho nên cậu đồng ý làm bạn gái của tôi rồi sao?"

"Cái gì? Cái này thì có cái gì....." Doãn Manh ha một tiếng.

"Tôi không xuất ngoại. Chờ lên đại học rồi nói." Lâm Kha hài lòng lôi kéo tay của Doãn Manh.

"Cái gì? Cậu kéo tôi kéo lui như vậy, có nghĩ đến cuộc sống của chính mình hay không, cậu cứ thờ ơ như vậy!" Doãn Manh có chút tức giận.

Lâm Kha: "Tôi đã nghĩ xong rồi, cùng cậu thi đại học, đại học năm 3 thì xuất ngoại, như vậy học vị hai bên đều có thể cầm."

Doãn Manh nghẹn lời, lập tức phản ứng kịp, giọng kìm nén: "Bạn được đấy! Cậu lại lừa tôi?"

Lâm Kha ưỡn mặt: "Kem, kem, tan, tan, chảy xuống!"

Doãn Manh xùy một tiếng: "Tôi không cần nữa!" Nói xong muốn ném đi, không ngờ bị Lâm Kha tay mát lạnh lạnh nhận lấy, "Đừng lãng phí ah. Cậu không cần tôi cần ah!"

Nói xong cậu ta cũng không cần mặt mũi cần một cái, đặc sảng lại còn rất ngọt.

Doãn Manh nhìn que kem vị vani, đột nhiên nhớ lại cuộc so tài bóng rổ cao nhất Lâm Kha một hơi ăn hết hai que kem của cô lúc trước, hồi tưởng lại vẻ mặt cô nhu hòa xuống.

Lần này xem như Lâm Kha vượt qua kiểm tra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Thi đại học cùng thi nghiên cứu khác biệt lớn nhất chính là, mọi người cùng nhau học tập.

Đối với một số học sinh tự chủ yếu kém, học tập một khi trở thành hoạt động mang tính chất quần thể, như vậy khó khăn đầu tiên đã bị công phá được một nửa.

Nhưng trên thực chất, cũng bỏ ra không ít.

So sánh với kinh nghiệm cao nhất học được, thật ra thì cao tam không có làm cho Doãn Manh cảm thấy khó chinh phạt. Nhưng tổng thể mà nói, cô vẫn nghe lời đi theo tiến trình của giáo viên, thứ hạng có thể vững vàng đứng bước ở phía trước 20.

So sánh với cái này, Lâm Kha lại trở thành bông hoa lớn tuyệt thế của lớp một. Cậu ta được xem như là tồn tại duy nhất học cao tam rồi mà còn dám không nộp bài tập.

Dĩ nhiên đây cũng là có chọn lọc, cậu ta cũng chỉ dám coi khinh các môn hóa học sinh vật, còn cô Lý dạy ngữ văn - loại giáo viên thiết huyết lại đây mảnh khỏe kia, hiển nhiên vẫn phải ngoan ngoãn cùng làm với Doãn Manh.

Nhưng chuyện này đã ngang nhiên kéo thù hận, từng học sinh lớp một đều căm rắng nghiền lợi chờ Lâm Kha thi rớt đại học. Thế nhưng một học kỳ trôi qua, cũng không biết có phải bởi vì có một vài học sinh khá giỏi được cử đi thi đầu rồi hay không, mà Lâm Kha lại càng ngồi vững vị trí số một.

Cứ như thế trôi qua, phần đông học sinh gặp phải một vấn đề khó khăn không nhỏ khác chính là vấn đề chọn chuyên ngành.

Đây coi như là một lựa chọn nghiêm túc nhất khác trừ việc phân ban văn lý lúc trước.

Sau nhiều lần Doãn Manh bàn bạc với ba mẹ giáo viên, cuối cùng quyết định chọn hai trường, một là ngành công nghệ thiết kế của A Đại (trường đại học A), một cái khác là thiết kế kiến trúc của R Đại (trường đại học R).

Thật ra thì với điểm số của cô, vẫn tương đối lúng túng. Xếp hạng khối khoảng 20, mặc dù đủ gọi là học sinh xuất sắc, nhưng lựa chọn A Đại – trường mạnh nhất toàn thành phố, hơi mạo hiểm, mặc dù đạt đến điểm chuẩn, nhưng bản thân lại muốn lựa chọn ngành kiến trúc, thì trái lại khá là gian khổ, cầu ngành công nghệ thiết kế sau nó ngược lại dễ tiếp cận hơn.

Mà ngành thiết kế kiến trúc của R Đại, tất nhiên xa hơn cũng không có nghiêm ngặt như A Đại, nhưng Doãn Manh có thể nắm chắc thi đậu. Lựa chọn này có thể biến thành một vấn đề khó khăn, Lâm Kha nghiêng đầu nhìn Doãn Manh lựa chọn lưỡng nan, nhú mồm một cái: "Sao cậu chọn đều là loại chuyên ngành này....."

Doãn Manh nghiêng đầu nhìn bản nháp viết tay của Lâm Kha một chút, quả nhiên dưới A Đại lần lượt là công trình vật lý, số học, khảo sát vật lý.....

Loại ngành học cô luôn trốn tránh này..... Doãn Manh nhìn tìm cũng tắc nghẹn, hoàn toàn là các ngành học cô thì không nổi, không hồ là Lâm Kha.

Cho nên cậu ta mới hỏi sao cậu lại chọn loại chuyên ngành này!

Cô chọn chuyên ngành này thì thế nào?

Lâm Kha: "A Đại bất kể kiến trúc hay là công nghệ, phạm là thiết kế đều phải thi riêng mỹ thuật. Cậu....."

Doãn Manh hết ý kiến: "Cậu, cậu không biết thật lâu trước kia tôi từng học khóa phác họa sao?"

Lâm Kha ngây ra một lúc: "Oh, thì ra là cậu vì cái này?"

Doãn Manh nghiêng đầu một chút: "Thật sự cũng không phải, chỉ đơn thuần là thích thôi."

Nói tới chỗ này, dẫn ra một chút tin tức đáng giá chính là, Hoa Bội thể mà lại bỏ qua con đường học tập đã định sẵn ban đầu, đi học viện mỹ thuật tốt nhất toàn thành phố - O Đại.

Điểm này khiến những học sinh khác của lớp 1 cho tới giáo viên cũng than thở không dứt, thậm chí cô Lý đã từng đặc biệt đi tìm phụ huynh của Hoa Bội. Nhưng cũng không biết Hoa Bội dùng biện pháp gì, ba mẹ cũng không có phản đối mãnh liệt.

Đối lập với phản ứng của những người khác, Doãn Manh tương đối hiểu, cũng không có bất kỳ cảm giác đáng tiếc nào. Nếu trong cuộc sống khá dài, rõ ràng tìm được thứ mình thích, lại không đi làm, đó nhất định chính là thảm kịch.

Bởi vì học tập, vốn chính là vì bạn đã tìm được thứ mà bạn thích có thể chân chính tận tình đi làm để chuẩn bị cho nó. Dù sao rất ít người chân chính nhiệt tình yêu thích học tập số học Anh ngữ ngữ văn, đại đa số người làm như vậy là để thông qua những thứ này lấy được bằng cấp mà thôi.

Cho nên Doãn Manh thật vui mừng cuối cùng ba mẹ Hoa Bội cũng suy nghĩ thông, mà không phải bởi vì thành tích học tập của con gái tốt, một mực ngăn cản cô ấy làm chuyện mình thích.

Về phần nói đến vấn đề không tìm được việc làm, thì người ngay cả bước một bước cũng không dám bước ra, sao có thể nói bất cứ chuyện gì trên thế giới này người đó đều hiểu rõ chứ?

Hàn Siêu đương nhiên vẫn lựa chọn đi làm phi công.

Lý Lộ chạy khắp nơi thi đấu nghệ thuật, cuối cùng đã giảm không ít điểm cho cô ấy đã chọn vào R Đại.

Ngược lại Hậu Nghiêu Sở báo danh chuyên ngành đứng đầu của một trường cùng nổi danh với A Đại là B Đại, khoa tài chính, mặc dù loại chuyên ngành này rất bình thường, nhưng lại thích hợp với tính tình bày mưu lập kế, quản lý toàn bộ sổ sách của cậu ta. Doãn Manh hoàn toàn tin tưởng, cái tên này bất luận học khoa gì, cuối cùng cũng sẽ không phải là một thành viên trong chúng sinh.

Phương hướng Giang Mạn Hi lựa chọn chính lại là ngành kỹ thuật, báo chuyên ngành thứ nhất là máy tính của A Đại.

Tất cả mọi người đều lựa chọn xong chuyên ngành cho mình, Doãn Manh thì ngược lại lựa chọn vốn xem như đơn giản lại trở thành nan giải, đối với cô mà nói vấn đề đã biến thành liều mạng thi A Đại hay là giữ gốc chọn R Đại.

Ngoài miệng Lâm Kha nói vấn đề này hoàn toàn tôn trọng cô, nhưng trên thực tế hiển nhiên là cậu ta hy vọng Doãn Manh chọn A Đại. Nhưng thành tích của Doãn Manh, nếu muốn chọn một chuyên ngành lý tưởng ở trong cuộc tổng tuyển chọn của A Đại không thể bảo là không dễ dàng, cậu ta cũng không hi vọng cuối cùng Doãn Manh chỉ lấy được công dã tràng, ngược lại phải quay về học lại.

Cho tới nay, Doãn Manh đều là tiểu quý nhất gan.

Dù là trùng sinh, cũng không thay đổi được bản tính ẩn giấu trong cô.

Doãn Manh cầm một ly trà lên, nằm trên xích đu ở trong nhà. Ích Tà đứng ở trên bàn liếm móng vuốt đối mặt với cô.

Tất cả đều bình yên như vậy.

Thật giống như chưa bao giờ lớn lên, chưa bao giờ sinh ra, chưa bao giờ chết.

Buổi chiều tĩnh lặng, thời gian một ly trà, cô nghĩ tới rất nhiều thứ.

Hoa Bội dứt khoát buông tha thi đại học, lựa chọn học viện mỹ thuật; Trần Tư Đình đi theo ba mẹ, đi nước Mĩ xa xôi; thậm chí còn có Lâm Kha, nguyên ý vì cô buông tha cơ hội cao trung xuất ngoại.

Quyết định của bọn họ đơn giản lại dứt khoát, giống như là sẽ không gánh chịu trách nhiệm.

Doãn Manh vẫn cảm thấy mình suy nghĩ thành thực hơn bọn họ, nhưng một khi hiểu rõ lại trở thành trở ngại, như vậy loại hiểu này còn có ích lợi gì?

Trải qua thanh xuân một lần nữa, nhưng lại bỏ qua dũng khí đứng lên lựa chọn sống như thế nào lần nữa. Đây chẳng phải là một chuyện cười nhạt thế giới sao?

Trong thoáng chốc, Doãn Manh nhìn thấy mẹ Doãn sợ Ích Tà quán tới, đặt cây Tiên Nhân Chưởng (cây xương rồng bà: cây cảnh, còn gọi là cây bàn tay tiên) ở trên nóc xích đu.

Lá cây của Tiên Nhân Chưởng sẽ không lay động, trợ trợ dài ra một hướng.

Doãn Manh quyết định.

Cô tự nhận là sống thành tình, trong vòng mấy tháng còn không thể làm tốt được sao?

Mấy chỗ trống trên giấy nguyện vọng cứ kè cả không điền vào, liền được Doãn Manh vung tay lấp đầy.

Ngày hôm sau, nộp giấy nguyện vọng cho cô Lý.

Cô Lý nhìn một chút, ý vị thâm trường nhìn Doãn Manh, nhưng cái gì cũng không nói, lại thu kẹp vào hồ sơ.

Lâm Kha tìm kiếm tới đây: "Cuối cùng rốt cuộc cậu chọn cái gì?"

Đôi mắt sáng ngời của Doãn Manh nhìn làm cậu ta có chút chột dạ: "Cậu làm gì thế? Không nói thì không nói."

"R Đại."

"Ah? Oh." Khóe miệng Lâm Kha cụp xuống.

Doãn Manh cười cười: "Lừa cậu thôi. Tôi báo kiến trúc A Đại. Có thể cậu phải bận rộn."

Mặt mày Lâm Kha giãn ra, khóe miệng nhếch lên, cậu ta hoàn toàn hiểu Doãn Manh nói bận rộn là chỉ cái gì: "Nhưng tôi phải nhận được tiền công. Hôn ở đây."

Doãn Manh xông lên, lần đầu tiên không có cò kè mặc cả cho cậu ta một cái hôn. Ngược lại làm Lâm Kha kinh hãi $\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)$ không nhỏ.

Thi đại học so với dự đoán thật thuận lợi.

Thật ra thì trong khánh khắc ngồi ở trường thi kia, kì thực chiến đấu đã xong. Tất cả biến số đề đã xé chắn ra lẽ.

Tâm tình hài hòa, tay vẫn cầm bút, nắm chặt một thế giới. Ngược lại không có gánh nặng gì.

Rất quái lạ, cho dù là học sinh không có ôn tập đúng chỗ, hoặc là học tập không giỏi, có lẽ khản trương, lại hoàn toàn không có bất kỳ tâm tư không vững chắc. Có lẽ đối với bất luận kẻ nào mà nói, chiến dịch như vậy, đều đáng giá đối đãi nghiêm túc.

Cuộc thi Anh ngữ kết thúc. Trận chiến cuối cùng kết thúc, Doãn Manh chậm rì rì từ trường thi đi ra, nhìn kỹ lại thì thấy người vốn hẳn nên đang ở nước Mĩ - Trần Tư Đình, bên cạnh có Hàn Siêu, Phùng Linh Khải còn có mấy người lớp 7 vây quanh.

Hốc mắt Doãn Manh nóng lên, vọt tới: "Cậu, cậu sao lại trở về!"

Trần Tư Đình nhìn thấy Doãn Manh, vung cánh tay lên gạt đám người ra đằng sau, xông tới ôm lấy Doãn Manh, hai cô nương hưng phấn nhảy tung tung: "ヾ(๑◡๑)ノヾ, các cậu lên pháp trường, dù thế nào tớ cũng phải tới xem một chút chứ! Không ngờ mấy bay trẻ giờ, tới đây các cậu cũng đã thi xong!"

Nhìn đôi mắt đỏ của Doãn Manh, bên cạnh Hàn Siêu có chút xúc động sắp rơi nước mắt, nhưng lại vì mặt mũi có ép trở về.

Trần Tư Đình trở về thật là đúng lúc, cao trung kết thúc.

Học sinh cao trung cuồng hoan một lần cuối cùng, từ đầu tới cuối, thế nguyên không đổi.

Lâm Kha là người cuối cùng từ trường thi ra ngoài, lúc cậu ta đi ra, những người lớp 7 gần như đều tề tựu bên cạnh Trần Tư Đình rồi. Cả đám lần nữa chạy tới quán KTV lúc lần đầu tiên thi giữa kỳ cao nhất đã tới, trùng hợp là lúc sắp xếp phòng cho bọn họ lại chọn đúng cái phòng bao trước kia.

Thời gian trôi qua hai năm, lần nữa tụ họp.

Biến hóa lớn nhất chính là Lâm Kha, cậu ta vừa vào phòng là an vị ở trên bục. Chọn bài hát lúc trước khi cậu ta còn là một chú lùn đã hát.

Cùng là một ca khúc, mặc dù người giống nhau, tướng mạo ôn hòa lại có bản chất khác nhau. Phải nói lúc trước còn mang theo chút giọng trẻ con ngây thơ, bây giờ giọng nói hoàn toàn thành giọng phái nam thành thực.

"there" trun

hingand.

And these words wouldn't you dry

sky,

we might

'r' spilling you in

i'm fighting, i'm fighting....."

Thời gian dễ dàng trôi qua như thế, hôm nay, thi đại học được mấy điểm còn quan trọng như vậy sao?

Nhịp trống thùng thùng, giống như nhịp đập vang dội của trái tim nhỏ của Doãn Mạnh, nụ cười của Lâm Kha xuyên qua ánh đèn mờ mờ rọi vào mắt của cô, để lại nụ cười mập mờ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Ngoại Truyện 1

Cuộc sống đại học luôn buồn chán như vậy.

Năm nhất đại học trôi qua, nhiệt tình đối với yêu đương ngày càng lạnh nhạt, tập tính trốn lớp đã trở thành thói quen của phần lớn các sinh viên đại học, kiếp sống chơi đùa rỗng tuếch. Dĩ nhiên không thiếu số ít sinh viên hiện đang tham gia hội học sinh và các đoàn thể xã hội, nhưng hiển nhiên Doãn Mạnh cũng không phải là một thành viên trong đó.

Tính năng động của trường sư phạm luôn giống như một con koala lười biếng

chậm rì rì, không theo kịp tốc độ mặt trời mọc.

Doãn Mạnh mới vừa đổ nước rửa chân, lại nhận mệnh xách bình nước sôi nặng nề từ tầng 1 lên tầng 6 ký túc xá.

Trong nháy mắt, cô đã học năm thứ tư đại học.

Giao tiếp giới hạn trong ký túc xá, học tập ở tầng thấp. Cuộc sống được chăng hay chớ tươi đẹp lại mơ hồ, có lẽ đối mặt tương lai cô cũng không chút để ý như vậy.

Hai mươi lăm tuổi tìm một người đàn ông còn chưa nói tới có yêu hay không gả đi, sinh con, nuôi lớn, rồi già đi. Cả đời này chính là như vậy.

Tựa như ba mẹ nói, phải giống như người khác. Không giống thì con chính là không bình thường, khác loài. Không cần quá nỗ lực kiếm tiền, tiền cả đời của bọn họ, chính là để cho cô sống thư thái như thế.

Nhưng, cô thư thái không?

Tư tưởng bị dập tắt kia nhiều lần rục rịch ngóc đầu dậy, không cam tâm tịch mịch không dùng tác chiến, không ngừng kêu gào: như vậy không được! Không được!

"Tĩnh tĩnh." Điện thoại di động vang lên cắt ngang suy nghĩ của cô.

Là bạn học lớp 7 cao trung Thất Trung gửi báo họp lớp, sau khi thành lập nhóm gần như không có người nào nói chuyện, cho nên cô không có thiết lập chế độ không nhắc nhở. Không nghĩ tới hôm nay đột nhiên có người nói chuyện rồi.

Phạm Ly Ly: cuối tuần này có người nào ở thành phố B không? Có muốn cùng nhau đi hát không? Đầu sắp tốt nghiệp đại học rồi. Hiện tại có tôi và Chân Phái, có ai muốn tới không?

Doãn Manh nở nụ cười, cố nhớ lại hai người kia một chút, hồi lâu mới nhớ tới là ai.

Cô lại đặt điện thoại đi động vào trong túi quần, bỗng nhiên lại rung lên.

Thế mà có người đáp lại.

Một nam sinh tên là Hàn Siêu trả lời: "Được á! Đi đi đi đi ah! Xem hình chân dung của nữ sinh các cậu tôi đều không nhận ra, gấp mặt đoán là cũng không nhận ra được!"

Người này trái lại cô nhớ được, một nam sinh sôi nổi nhất trong lớp. Hiện tại hẳn là làm cơ trưởng rồi, hình chân dung là một người đội nón lính, thoát nhìn anh tuần lại đẹp trai.

Câu nói này dẫn đến nhân sĩ khắp nơi trôi lên mặt nước, liên tục ngóc dậy.

Doãn Manh thiết lập nhóm về chế độ không nhắc nhở tin nhắn nữa, tắt điện, lên giường.

Dù sao cũng không có ai nhớ tới cô, lúc cao trung cô cũng không có bạn học tốt thân thiết gì, cho nên đi cũng không có người muốn gặp.

Sáng sớm hôm sau, lúc Doãn Manh cầm điện thoại đi động lên, tin nhắn nhắc nhở trong nhóm là hơn 400 tin....

Bọn họ đúng là nhiều năng lượng nói chuyện, cô tùy ý mở ra, phát hiện cuối cùng luôn trêu chọc một người tên là Kha thần, nói anh ta FA, không có bạn gái.

Kha thần..... Kha thần..... Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mở hình chân dung thành viên nhóm ra.

Tìm được một hình khuôn mặt lạnh nhạt con người trong treo màu xám tro, Lâm Kha.

Là người này sao? Hình như đúng thật có chút ấn tượng, chơi bóng rổ rất tốt, học rất giỏi, rất được nữ sinh hoan nghênh.....

"Cốc cốc cốc." Doãn Manh bò từ trên giường xuống, "Đội một chút."

Là bạn cùng phòng chơi cầu lông của cô trở lại.

Cửa vừa mở ra, mùi nước hoa xen lẫn mùi rượu nồng nặc đập vào mặt, bạn cùng phòng mắt cùng mascara lăm lăm lao đảo đi vào: "Lại là một mình cậu à?"

Doãn Manh nói một câu: "Uống ít một chút đi, sắc chết rồi."

Bạn cùng phòng không để ý phát tay một cái, nện bước chân mỗi một tiến vào.

Hai tay xách theo hai túi đồ lớn mua từ siêu thị, Doãn Manh chạy tới cửa, tìm được mẹ Doãn đang mua khoai lang nướng.

Hai người mua khoai lang xong, đập tuyết đi về nhà.

Thở ra một làn khói trắng, mẹ Doãn run run cười nói: "Thật là lạnh ah."

Doãn Manh gạt đầu một cái, bỗng nhiên nhìn về phía đối diện đường cái ngập ngấn cả người. Đó là KTV mà lớp 7 giao hẹn họp nhóm, thế mà ở ngay gần nhà bọn họ.

Mẹ Doãn thấy cô dừng bước hỏi: "Sao vậy?" Doãn Manh dừng một chút: "Các bạn cao trung của con họp nhóm ở tại KTV đó."

Mẹ Doãn ngây ra một lúc, vội vàng đoạt lấy đồ vật ở trong tay Doãn Manh: "Con cũng không có chuyện gì, đi đi ah, giao lưu cùng nhiều người một chút, đừng cả ngày buồn bực ở nhà. Đứa nhỏ này."

Nói xong mẹ Doãn liền đẩy Doãn Manh sang bên kia, tự mình rời đi.

Doãn Manh đeo bao tay lên, rõ ràng bình thường là chuyện bài xích, nhưng bây giờ thần xui quỷ khiến đi về phía bên kia.

Trong KTV, một nam phục vụ mặc đồng phục, vách tường và trần nhà được trang trí bằng màu vàng kim và màu đen, khiến Doãn Manh bắn khoả lo lắng.

"Chào cô, xin hỏi định đặt phòng sao?"

Doãn Manh vừa mấp máy môi, đã nhìn thấy cô gái xinh đẹp tóc quăn màu nâu, giữa mùa đông mặc váy dây từ đầu hành lang ra ngoài, vừa nhìn thấy Doãn Manh, ánh mắt sáng lên: "Ồ, cái đó, là Doãn Manh phải không?"

Doãn Manh nhìn hai phút mới phản ứng kịp, là Phạm Ly Ly - nữ sinh bát quái nhất cao trung. Dĩ nhiên công lao này thuộc về cô ta do tự nhấn tin lên nhóm, nếu không dưới tình huống cô ta đi một mình như vậy, cô hoàn toàn cũng nhận không ra.

"Uhm, là tôi. Bạn là Phạm Ly Ly phải không?"

Phạm Ly Ly đưa ra khuôn mặt tươi cười khách khí: "Đúng vậy, bạn cũng tới? Tới đây cùng nhau chứ, lần này anh Siêu mời khách đấy."

Doãn Manh gật đầu một cái, đi theo cô ta đi qua.

Dọc theo đường đi Phạm Ly Ly cứ nói về váy, túi sách của cô ta, đủ loại nhãn hiệu Doãn Manh nghe không hiểu cứ nhất nhất từ trong miệng cô ta thốt ra, khiến cô chỉ có thể gờ ồ dù duy nhất của mình lên —— ngậm miệng không lên tiếng.

Phạm Ly Ly thấy cô không tăng bốc theo, có chút mất hứng, dẫn cô qua xong liền tự mình chạy đến trong đám người.

Trong phòng bao KTV cực lớn tất cả đều là người, ánh đèn mờ ảo làm cho cô không thấy rõ ai là ai.

Coi như thấy rõ cô cũng sẽ không biết.

Chắc hẳn nam sinh cao lớn đang gào la in ỏi trên bục kia chính là Hàn Siêu, bên cạnh còn có mấy cô nàng trầm trồ khen ngợi cô vũ. Nam nam nữ nữ còn dư lại tụ tập thảo luận cái gì đó.

Doãn Manh cũng không muốn nói chuyện với ai, cũng chưa bao giờ là tâm điểm trong đám người, cầm một lon bia lên, ngồi ở bên cạnh, yên lặng nghe bọn họ nói chuyện.

"Aiz, thật là đáng tiếc lần này Kha thần không có tới." Một nữ sinh tóc đen để mái ngang chớp mắt nói.

"Vi Mẫn, thật giống như cậu nói, hiện tại Kha thần biến thành cao phú suất (con nhà giàu đẹp trai) rồi hả?"

"Gi? Chuyện gì? Cầu xin 818 ah!"

Vi Mẫn là một cô gái nhỏ nhắn thanh thuần, giọng nói cô ta không lớn, cười lên có sức cuốn hút đáng yêu: "Thực tập lần này của tớ là di nhờ quan hệ vào được một công ty có quy mô thật lớn, con trai của ông chủ là Lâm Kha, đang học ở Đại học Cornell. Đó cũng là nhờ lần trước tớ gặp được mới biết."

"Ô? Tớ nhớ hình như lúc học cao trung cậu và Lâm Kha có trải qua một đoạn tình duyên, hiện tại đây là muốn nói lại tiền duyên nhỉ?"

Vi Mẫn hé miệng ngượng ngùng: "Làm sao có thể, đều không phải là người của một thế giới rồi. Chẳng qua là thỉnh thoảng ăn bữa com mà thôi."

Cô ta nói chuyện thỉnh thoảng ăn một bữa com này ra là để cho đám nữ sinh đua nhau xích xoa.

"Chỉ có điều, Lâm Kha nói lần này cậu ấy sẽ tới." Vi Mẫn tổng kết.

Nữ sinh tóc đen trêu ghẹo: "Không phải là vì theo đuôi cậu chứ?"

Lời này vừa nói ra bắt đầu có người phụ họa, khiến cho lời Vi Mẫn phủ nhận trở nên luống cuống mềm yếu.

Đột nhiên Doãn Manh có chút không muốn ở lại, nghe một đám nữ sinh dối trá yy lên não lá mặt lá trái quả thật còn không bằng ở nhà tải phim phổ cập khoa học xem.

Cô đứng lên đi về phía cửa, không có ai ngăn cản, cô thuận buồm xuôi gió đến cửa thang máy vào thang máy.

Thang máy đi xuống dưới làm cho cô không khỏi an tâm, nhưng khoảnh khắc này vĩnh viễn chỉ là giây phút ngắn ngủi.

Cửa thang máy mở ra, một giọng nam truyền tới, trầm thấp mà lười nhác: "Anh Siêu tớ đã lên thang máy rồi, đừng giục nữa. Mới vừa trở về nước liền bị cậu kêu đến."

Một người đàn ông anh tuấn mặc áo khoác ngoài màu đen, vóc người cao lớn, ngũ quan lập thể, tóc hơi quăn, ánh mắt có loại cảm giác lười nhác không thêm quan tâm, lại thẳng tắp nhìn thẳng về phía trước, thậm chí không có bởi vì Doãn Manh xuất hiện mà có bất cứ dao động gì.

Chỉ là Doãn Manh chú ý tới ánh mắt của anh ta là màu xám tro, có lẽ là con lai chăng?

Người anh ta mới vừa gọi điện thoại là Hàn Siêu thì phải?

Nhưng cô cũng không nhớ trong lớp có một người lai ah?

Vấn đề này thoáng qua rồi biến mất, mới vừa trôi lên mặt nước liền bị Doãn Manh hất đầu một cái ném đi.

Cô buông rèm mắt xuống, nghiêng người đi ra ngoài. Khóe mắt liếc thấy người đàn ông nện bước vững chắc trầm ổn bước vào thang máy.

Chỉ gặp thoáng qua.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Ngoại Truyện 2

Quán đồ nướng cay X phía nam sân trường đại học A.

Cuối hè, chính là thời gian nhập học. Mùa hè ở thành phố B xưa nay giống như đứa trẻ tùy hứng làm bậy, cho dù sắp rời đi, cũng không muốn yên tĩnh một hai phần, từ trước tới nay luôn giương nanh múa vuốt tạo cảm giác tồn tại, hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác mùa hè sắp kết thúc, thậm chí có tới hai ba đợt nóng gay gắt.

Vậy mà với loại thời tiết này, có một vài người rất thích không khí oi bức chạy đến trong đám người cảm thụ một chút hơi nóng người người chen nhau.

Nói đây không phải ai khác, mà chính là người vừa tiến vào đại học không được mấy ngày - Doãn Manh và đám bạn cùng phòng mới của cô.....

Mỹ nữ tóc xoăn khuôn mặt nhỏ nhắn hình quả lê lên tiếng trước nhất, ghét bỏ chọn chọn lựa lựa từ trong một đồng xâu nướng lấy ra một xâu mẻ gà, thông thả ung dung cắn một cái, rồi uống nửa ly bia: "A Đại thật là nghiêm ngặt, còn tưởng rằng lên đại học rồi thì thả ga! Không ngờ giảm xóc một chút cũng không cho, bắt đầu liền thi, tiếng Anh cũng chia theo tốc độ nhanh chậm, thật là..... Thi đại học xong còn không cho người ta thanh tịnh." Cô nàng này nhìn thì nhả nhặn, nhưng cô nàng sinh ra và lớn lên ở Đông Bắc, tên là Khang Dương.

Một cô nàng tóc ngắn khác nói tiếp: "Đây cũng là vì muốn tốt cho cậu ~ ngày đó hội trường hội học sinh chúng ta còn nói, đỉnh cao của đời người chính là trình độ tiếng Anh, ngay lúc cao tam..... Vì để tránh cho loại bi kịch này xảy ra ở trên người chúng ta, vẫn nên học thật tốt một ít, tránh đến lúc đó đột kích thi cấp bốn cấp sáu nước tới chân mới nhảy....." Cô nàng tóc ngắn bộ dạng bình thường, nhưng vóc người lại cao gầy, tên là Tô Lâm. Nhắc tới cũng thật khéo, cô ấy chính là em họ của Tô Hằng - bạn trai cũ của Trần Tư Đình.

Chính bởi vì có một tầng quan hệ lũng ta lũng túng như vậy, làm cho tình hữu nghị cách mạng giữa hai người Bắc Kinh duy nhất trong túc xá được thành lập nhanh chóng.

Nhắc tới cũng thần kỳ, số thứ tự trong ngành kiến trúc tên của Doãn Manh xếp ở cuối cùng, vì vậy ngay tại lúc phân túc xá không có chỗ, trực tiếp ghép lại với mấy em gái khoa khác.

Kết quả là, một cái ký túc xá khoa nào cũng có xuất hiện, Doãn Manh ngành kiến trúc, Tô Lâm học tiếng Tây Ban Nha, mà Khang Dương thì học kinh tế, còn có một Chu Khả Tâm hôm nay đã bốc hơi cùng bạn trai, cũng là ngòi nổ.....

Mặc dù túc xá này hỗn loạn rối tinh rối mù, nhưng cũng may mọi người ngu ngu tầm ngu ngu tầm ngu ngu ngu, nói tóm lại chính là rất tuyệt.

"Nè! Manh Manh, đang nói với chuyện với cậu đấy đừng phát ngốc nữa!"

Doãn Manh bị Tô Lâm chọt một cái, đầu lắc lư: "Cái gì?"

"Nói bạn trai á!" Đôi mắt Tô Lâm phát sáng, "Con nhóc Chu Khả Tâm kia, có niềm vui mới quên lão nương....."

"Khụ khụ." Nói đến Chu Khả Tâm đúng là rất cừ, tự trường không bao lâu, mới vừa tham gia xã đoàn, liền câu đáp một học trưởng năm 3, lập tức vút bỏ bạn bè theo bạn trai, giống y chang Trần Tư Đình trở mặt không biết người lúc trước, "Đúng vậy á. Nghe nói là hội trường câu lạc bộ trượt băng gì đó?"

Khang Dương ngược lại không có tiếp nhận chủ đề này, thay vào đó nói: "Hừ ㄟ(^ _ ^) . Đó là trọng sắc khinh bạn, tớ cũng có bạn trai, tớ cũng không có vút bỏ các cậu á!"

"Lăn đi. Quý mới không biết bạn trai cậu ở U Đại Đông Bắc ah." Doãn Manh chen lời, lại bắt đầu suy nghĩ viễn vông rồi.

Cầm lấy ly bia lại ực một ngụm, cô nâng má suy nghĩ, lên đại học, cũng coi như là trưởng thành, cũng có thể dính chút mùi rượu rồi.

Chỉ có điều rượu này không giải quyết được nóng rang khó chịu bây giờ của cô, trợn mắt nghe hai cô nàng này tán gẫu từ oán trách Chu Khả Tâm tới bạn trai nhỏ của Khang Dương.

Tô Lâm là một học bá theo nghĩa thông thường trong truyền thuyết, đừng thấy anh trai của cô ấy chơi đùa cợt mỉm, bản thân cô ấy có thể được xem như

một cô nàng tốt chưa từng nói chuyện yêu đương một đường học lên A Đại, đương nhiên không so được loại tự định chung thân sớm như Khang Dương: "Tớ nhỏ vào, cậu thế mà lại ở chung với bạn trai tới tận 5 năm?" Cô nàng bẽ tay đêm, "Cũng chính là sơ trung các cậu đã ở cùng nhau!"
('□') ㄣ ┌──┐

Doãn Manh bình thần ung dung cũng bị chấn động: "5 năm? Dương Dương cậu đúng là lợi hại....." Từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ yêu lúc sơ trung có thể kéo dài đến đại học. Quan hệ với Lâm Kha cũng thoải mái hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của cô.

"Lại nói, lần trước chọn tiết cộng đồng, tớ nhìn thấy một nam sinh to lớn đẹp trai. Tóc có chút xoăn, thoát nhìn có chút giống con lai, kết quả sau đó nhìn thấy anh ấy ở trong sân bóng rổ, bạn cùng phòng hội trường hội học sinh là đội trưởng đội bóng rổ của trường, cậu đoán thế nào, sau khi tớ đây nghe ngóng, phát hiện anh ấy còn được tuyển vào đội bóng rổ của trường chúng ta đây! Hơn nữa rất cao nhìn giống như là sinh viên năng khiếu....." Tiểu hoa si Tô Lâm kia nói tới đây mắt chợt lóe nhìn về phía Doãn Manh, "Cậu không biết đâu. Hình như cũng là bởi vì anh ấy, chức vụ quản lý đội bóng rổ đã có hơn 200 nữ sinh ứng tuyển, giống như tranh cử Tổng Thống vậy đó....."

Doãn Manh uống một ngụm bia: "Cậu xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá nên mới mơ mộng như vậy cậu....."

"Hình như tên là Lâm Kha....."

"Phụt!" Một ngụm máu già trộn lẫn vào bia vọt ra khỏi miệng Doãn Manh, mẹ nó! Cô từng nói phương thức miêu tả thể nào về vòi không thực tế như vậy, còn giống như đã từng quen biết! Đây đúng là âm hồn bất tán ngất thật!

"Sao vậy sao vậy! Cậu ói cái gì mà ói ah!" Tô Lâm thò tay cầm khăn giấy lên che mặt.

Doãn Manh ho khan một cái: "Không sao không sao ㄟ _ ㄟ ㄟ."

Tô Lâm không để yên: "Ôi chào! Chúng ta cũng đi chọn đi! Không chừng được coi trọng thoát khỏi kiếp độc thân rồi! Đi thôi đi thôi!"

Khang Dương nhai hết mẻ gà xong hứng thú sáp tới: "Manh Manh không đi dẫn tớ đi ah! Tớ đi!"

"Cậu cút đi! Cậu thoát khỏi đoàn chó rồi. Cái tức xá này, tớ cũng chỉ có thể cùng Manh Manh sống nương tựa vào nhau thôi!" Tô Lâm khóc trời trách đất.

Doãn Manh: đợi chút, ai nói với cậu tớ độc thân..... Tớ như vậy độc thân ở chỗ nào?!? Trên đỉnh đầu tớ viết tớ độc thân à?!

"Nè Tô Lâm tớ không phải độc thân....."

"Phụt!" Tô Lâm say, lập tức vui vẻ, "Cậu đùa đấy à? Trách như cậu vậy? Tự trường lâu như vậy trước giờ không có đi tìm bạn trai. Chẳng lẽ cậu cũng yêu tha hương à? Không đúng, không phải cậu ở thành phố B sao? Bạn trai cậu không học ở trường chúng ta đúng không?" Nói xong Tô Lâm đồng tình nhìn Doãn Manh, bắt đầu mơ mộng một đôi uyên ương sau khi thi đại học xong bị chia rẽ mỗi người một nơi.

Doãn Manh nghẹn lời.

Chủ yếu là Tô Lâm mới vừa khen, rồi trông đủ loại hoa si về bạn trai cô, sau đó cô cứ như vậy đánh tan mặt mũi cô ấy nói Lâm Kha chính là bạn trai cô bất kể như thế nào cũng không phù hợp với đạo lý làm người nhì!

Không chỉ Tô Lâm, Khang Dương cũng không tin: "Được rồi. Cậu cứ việc nói thẳng cậu không có bạn trai đi, tớ sẽ không xem thường cậu."

Hiện tại Doãn Manh nóng lòng chứng minh mình có bạn trai, nhưng thật sự không tìm ra một biện pháp bình thường. Sau đó cô nói: "Tớ thật sự có bạn trai....."

Phản kháng yếu ớt như vậy, quả thật còn không bằng không có.

Ánh mắt Khang Dương và Tô Lâm nhìn về phía cô đã mang theo chút thương hại. Gió hiu hiu nước sông Dịch lạnh ghê, đồng bệnh tương liên cảm một ly bia lên, chặn ngang kín đáo đưa cho cô: "Đừng nói gì nữa. Các chị em, cạn!"

Doãn Manh cười khổ không thôi, đành chịu tiếp nhận lời khuyên giải nhận lấy ly bia thứ hai, vốn tưởng rằng chuyện này sẽ như vậy trôi qua.

Lại không nghĩ rằng, trong thoáng chốc bỗng có một nam sinh đôi chân dài, đeo tai nghe mặc đồ thể thao màu đen đi vào quán đồ nướng X, ý vào ưu thế chiều cao bắt đầu quay qua quay lại quét mắt nhìn. Nam sinh này thoát nhìn như trời sanh mang theo ánh sáng của một vị thần, có lẽ là trong một đám nam sinh hoặc là mặt nổi mụn thanh xuân, hoặc là lùn bốn mắt, hoặc là mập phì hoàn toàn là hạc đứng trong bầy gà. Quả thật hoàn toàn giống như là từng ps (photoshop), không chỉ đẹp trai đạt tiêu chuẩn kiểu mẫu, hơn nữa còn vượt qua khỏi max điểm, mắt ra mắt mũi ra mũi, mặt trước sùn mặt đều như tranh vẽ.

Doãn Manh thầm kêu một tiếng hồng bét, co rút đầu lại vội vàng kéo Tô Lâm Khang Dương, về mặt anh dừng hy sinh: "Cạn cạn cạn!"

Xoay người đưa lưng về phía nam sinh mới vừa tiến vào kia, cau mày quét một vòng.

Đáng tiếc Doãn Manh lơ mơ, bản thân mình đã che giấu được, chẳng ngờ bên cạnh có một Tô Lâm nắm chân sau kéo lại: "Nè! Doãn Manh cậu mau nhìn xem! Người đó chính là Lâm Kha ôi, đẹp trai quá đi!"

Trong lòng Doãn Mạnh lộp bộp, thuận phong nhĩ kia của Lâm Kha từ trong đám người huyền não lập tức bắt được hai chữ "Doãn Mạnh", nhanh chóng xoay đầu qua.

Cái người mặc váy sơ mi in vệt tiểu hoàng cẩu ta mua cho không phải là cô nhóc Doãn Mạnh kia thì là ai! Cho rằng mặc áo khoác của bạn cùng phòng là có thể tránh được một kiếp sao?

Lâm Kha tìm được nhân vật mục tiêu, tâm tình tốt khoe miệng nhếch lên, cười tàn ác một tiếng.

Nói đến trận chiến tranh ngàn dặm truy kích này, thì còn chưa đến thời điểm tựu trường cũng đã khai hỏa rồi.

Thật ra thì bản thân cũng chỉ là một chuyện lông gà vò tới bình thường không lớn không nhỏ. Mặc dù Lâm Kha và Doãn Mạnh cùng học chung một trường, nhưng thời khoá biểu phát xuống, toàn bộ Lâm Kha đều muốn cầm vào trong tay.

Không chế cường phát tác, tiết tự chọn của cả hai làm thế nào cũng phải chọn cùng một lớp mới vui.

Doãn Mạnh làm sao làm được Móa! Đùa à! Thật vất vả tốt nghiệp thoát khỏi cái đuôi, lên đại học còn phải dính chặt chán ngấy, đây chẳng khác nào ngăn cản lộ trình cô kết giao khuê mật (bạn thân), tham gia hội đoàn thú vị ah!

Cho nên nói bạn trai trừ có thể giúp mức nước mang bữa ăn sáng, hoàn toàn chính là gánh nặng! Hic!

Kết quả là, Doãn Mạnh căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, thế nhưng lại bị cường quyền của Lâm Kha áp chế, nhìn vào là thấy sẽ bị quấy rầy suốt.

Doãn Mạnh thấy tình thế không ổn, tự động đổi toàn bộ tiết tự chọn cho không trùng với Lâm Kha, tiền trăm hậu tấu, thời khoá biểu đưa lên, Lâm Kha muốn thay đổi thì đã muộn rồi.

Lâm Kha quản rất rộng, chuyện này không chỉ là lần một lần hai rồi. Doãn Mạnh thật sâu cảm thấy cô cần phải gõ chuông báo động, bởi vì không ai ngăn cản kết quả chính là càng ngày càng nghiêm trọng.

Kết quả không ngờ chuông báo động gõ quá lớn, bản tính Lâm Kha hoàn toàn là đứa con nít, không thể đoán trước. Thế là trong con tức giận bắt đầu chiến tranh lạnh.

Nói chiến tranh lạnh, nhưng thật ra thì chỉ có một ngày trước khi vào học, cùng 5 ngày sau khi tựu trường.

Đúng, chính là hôm nay.

Doãn Mạnh nhìn lịch ghi chú trên điện thoại di động, rất tốt, chiến tranh lạnh đạt kỷ lục dài nhất 6 ngày mới chịu khuất phục.

Ở dưới ánh mắt kinh ngạc sùng sốt của Tô Lâm và Khang Dương, Lâm Kha thông thạo đi tới, kéo cái ghế ở kế bên ngồi xuống bên cạnh Doãn Mạnh, đoạt lấy ly bia trong tay cô trút hết.

Lâm Kha hào hứng đặt ly bia ở trên bàn, gọi nhân viên phục vụ tới gọi mấy xâu đồ nướng, cùng một phần tôm cay lớn, sau đó mới hé hàm răng trắng, ưỡn mặt tự giới thiệu mình: "Tôi tên là Lâm Kha, là bạn trai Mạnh Mạnh."

Doãn Mạnh liếc mắt qua: "Ha ha."

Xâu đồ nướng trên tay Tô Lâm rơi xuống bàn, bây giờ cô chỉ muốn một chương bóp chết Doãn Mạnh: "Thật vui khi quen biết anh."

Sau khi tự giới thiệu mình qua lại xong, Lâm Kha chịu đòn nhận tội cũng không chiến tranh lạnh nữa, tính tình cáu kỉnh trải qua không tới một tuần lễ "Suy nghĩ lại" có trình độ giác ngộ tương đối, cầm xâu tôm mới vừa lên tới bắt đầu tranh công: "Hắc hắc, Mạnh Mạnh, anh bóc vỏ cho em xong rồi. Em ăn món này đi."

Doãn Mạnh miễn cưỡng nhận lấy, giọng nói vô cùng không cam lòng: "Em với bạn thân mở girl's night (tiệc độc thân), anh tới đây sát phong cảnh làm gì."

Lâm Kha thiếu chút nữa té xuống cái bàn: "Em kéo anh vô danh sách đen xong, sau đó chạy tới ăn tôm cay?"

Doãn Mạnh ăn miếng cháy đầy mỡ: "Nếu không thì sao! Rốt cuộc là ai chiến tranh lạnh trước."

"Được, vấn đề là vẫn còn không tin anh sao? Cho nên ngay cả ký túc xá ở đâu, học ở phòng học nào em đều không nói cho anh biết, còn kéo anh vô danh sách đen?" Lâm Kha đã muốn ném gạch rồi.

"Có làm hay không. Rõ ràng là anh chưa từng hỏi em." Doãn Mạnh cho cậu ta một nụ cười rục rịch, "Còn nữa, thật ra lúc anh bắt đầu chiến tranh lạnh thì em đã kéo anh vào danh sách đen rồi."

Lâm Kha cười lạnh một tiếng, chuẩn bị tới hôm nay vén tay áo lên liều chết mà đánh.

Trước tiên vẫn không quên quay đầu nhìn Tô Lâm và Khang Dương đang lúng túng vui vào trong thức ăn, mắt thấy toàn bộ quá trình cổ tình gây sự cãi

nhau của đôi tình nhân: "Ăn nhiều một chút. Tôi mời khách."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Ngoại Truyện 3

Màn đêm buông xuống, đám người Doãn Manh cũng đã giầy vò xong trở về túc xá đầu vào đây.

Người bạn chuẩn đi chơi với bạn trai - Chu Khả Tâm cũng đã trở về: "Ồ! Các chị em đều ở đây à!"

Chu Khả Tâm là một cô gái nhỏ tóc dài uốn quăn phong cách rất tây, rất biết ăn mặc, coi như là người xinh đẹp nhất cả ký túc xá: "Tớ nói với các cậu chuyện này, soái ca Lâm Kha trong đội bóng rổ mà Tô Lâm đã từng nói đó đang ở dưới lầu ngay ngó đây. Tớ đi ngang qua còn chạy tới bắt chuyện với tớ! Có phải đáng đáp của chị đây rất xinh đẹp hay không ah!" Nói xong cô nàng tự luyện hất mặt lên.

Tô Lâm ăn tôm cay cũng không đủ, trở về còn gặm bánh bích quy, nghe xong lời này liếc mắt xem thường: "Xem cậu tự luyện kia, cũng không biết họ gì, Lâm Kha đó là bạn trai Manh Manh....."

Tay Doãn Manh dán mặt nạ run lên, xưng hô "bạn trai Manh Manh" này sao lại làm cho người ta rợn cả tóc gáy vậy.....

Một câu này khơi lên lòng bát quái của Chu Khả Tâm: "Tớ nhỏ vào! Thiệt hay giả?"

"So với trên châu còn thật hơn....." Khang Dương trêu ghẹo nói, "Chiến tranh lạnh đến bây giờ mới vừa hòa hảo....."

"Các chị cao trung của tớ còn nói muốn theo đuôi đó, kết quả thì ra trai đẹp Lâm Kha đã có chủ ah! Chủ này còn đang ở trong ký túc xá của chúng ta! Doãn Manh, cậu đúng là thâm tàng bất lộ ah! Khai giảng mới bao lâu đã thu vào tay rồi!"

Chu Khả Tâm nói xong quan sát Doãn Manh từ trên xuống dưới một cái, thấy cô mặc cái váy vạt Tiểu Hoàng, tóc tùy tiện cột lên, mặt mộc không trang điểm nếu không có mặt nạ trên mặt, hình tượng bình thường trừ da trắng mắt tròn một chút ra, cũng không có ưu điểm gì khác, sao lại tóm được hot boy đẹp trai cấp độ đó vào tay vậy?

Doãn Manh ho khan hai cái: "Bạn học cao trung, bạn học cao trung. Cùng lớp mà thôi."

Sau đó Khang Dương dùng giọng nói phong phú miêu tả lại sự kiện tôm cay một lần.

Chu Khả Tâm hí hóp đôi mắt một cái, hoàn toàn cảm thấy chuyện này không có đơn giản như vậy, suy xét một chút, đám nữ sinh bọn họ cùng huấn luyện quân sự nửa tháng, duy chỉ có con nhóc Doãn Manh này, một câu tình sử cũng không công bố ra bên ngoài. Rõ ràng gây gổ với bạn trai, nhưng lại bình chân như vại thoải mái nhàn nhã, ngay cả bạn cùng phòng bọn họ hôm nay mới biết cô ấy quả thật có bạn trai sống sờ sờ ra đó. Nếu không phải Lâm Kha đi tìm, cô hoàn toàn tin tưởng Doãn Manh có thể thích ứng trong mọi tình cảnh đến cuối kỳ luôn.....

Không sai. Doãn Manh quả thật có thể. Chuyện chiến tranh lạnh này lâu hơn ai khác, Lâm Kha hoàn toàn không phải là đối thủ của Doãn Manh. Đối mặt Lâm Kha, Doãn Manh gần như hoàn toàn có thể phát huy tính tình ba phần vô lý khuấy đến mười phần, chớ nói chỉ là ngọn nguồn gây gổ, vốn chính là Lâm Kha quán quân nhiều lần tới Doãn Manh bán ngược.

Đáng tiếc giữa tình nhân nào có đúng sai, chuyện tình cảm, từ trước đến giờ đều không phải lấy cân ra đo là có thể đo ra mấy cân mấy lượng. Vì thế, chuyện này đại khái cứ như vậy chấm dứt.

Mặc dù quá trình cụ thể như thế nào Tô Lâm cũng không biết, nhưng lấy số lần Lâm Kha xuất hiện vào ngày hôm sau ra nói. Nhìn qua, ký túc xá bọn họ có thêm một lao động miễn phí.

Lâm Kha hoàn toàn không giống bạn trai học trường mới thần long thấy đuôi không thấy đầu của Chu Khả Tâm, buổi sáng mua cơm, buổi chiều lấy nước, được xưng tụng là nhị thập tứ hiếu cũng không quá đáng.

Cũng không biết cậu ta đã làm thế nào, cuối cùng phần lớn các tiết học tự chọn công khai của Doãn Manh đã cùng cậu ta chọn lại với nhau một lần nữa.

Lúc này Doãn Manh ngược lại có chút giống như chấp nhận, không có phản ứng quá kịch liệt, liếc mắt cho xong việc.

Tô Lâm không sờ được đầu mối, Khang Dương mà có bạn trai bậc này quả thật đều phải ghen tỵ chết rồi.

Một nam sinh có thể làm được loại trình độ này, quả thật đủ để cảm động mẹ tổ quốc rồi. Con nhóc Doãn Manh này sinh ở trong phúc mà chẳng biết lại còn ghét bỏ người ta dục vọng không chế quá mạnh?

Ngất! Bạn trai cô có thể rót cho cô ly nước cô đã A Di Đà Phật rồi!

Cũng không biết có phải là bởi vì Doãn Manh treo ngược Lâm Kha đến quá lợi hại hay không, tên này đột phá hoàn toàn biến thành bạn của các bạn cùng phòng của Doãn Manh, làm cái gì cũng không quên mang một ít đồ ăn vặt tới đây cho bọn họ để bịt mồm, hơn nữa lớn lên đẹp trai tính tình tốt, độ thiện cảm quả thực là biến đổi đa dạng phong phú.

Làm vô cùng hoàn mỹ, khiến Doãn Manh hoàn toàn không thể bắt bẻ. Đến nỗi Lâm Kha đề xuất đưa Doãn Manh đi gặp các bạn học đại học của cậu ta, bọn họ đều không có ý cự tuyệt, chỉ đành phải đồng ý.

Lại không nghĩ rằng vừa về ký túc xá tin tức này quả thật giống như là con gió lốc, một mạch thổi lan cả ký túc xá. Tô Lâm, Khang Dương và Chu Khả Tâm được gọi là tích cực, có bạn trai rồi cũng không ngừng trang điểm ăn mặc chỉ đợi ra trận gặt hái.

"Chu Khả Tâm không phải cậu có bạn trai rồi à....."

Chu Khả Tâm vung bàn tay trắng nõn lên: "Không có. Tên dê tiện kia, đi xem phim còn để tớ mời khách. Vứt rồi."

Doãn Manh:..... Khó chơi quá cô ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩~

"Cho nên nói các cậu tích cực như vậy làm gì?" Doãn Manh buồn bực.

Tô Lâm chỉ hận rèn sắt không thành thép, không hiểu con nhóc này có bạn trai rồi mà sao trí tuệ tình ái lại còn thấp hơn cô nữa: "Cậu có hiểu cái gì gọi là vật hợp theo loài, bạn của soái ca, bình thường đều đẹp trai hay không! Cậu cảm thấy một người đàn ông chân dài cao ráo phong độ đẹp trai, bên cạnh có khả năng là một bầy phân đất tròn hay sao hở?"

Doãn Manh tìm kiếm một chút, nhất nhất đếm ra từng người bạn cao trung của Lâm Kha, Hàn Siêu, Phùng Linh Khải gì đó đúng là nhân vật như vậy. Tuy nói không phải là tuyệt thế chỉ tư gì, nhưng ngũ quan đoan chính, thân hình cao lớn, đặt ở trong đám người cũng được xưng tụng là đẹp trai.

Hoá ra là như vậy! Doãn Manh ngộ ra bụng cảm, mới vừa mặc bộ váy vào liền bị cả đám bạn cùng phòng kéo ra ngoài.

Vậy mà, Lâm Kha không hổ là Lâm Kha, bạn bè của cậu ta hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của Tô Lâm. Cũng không phải nói bạn của cậu ta xấu xí đến loại cảnh giới kia, mà là..... Thật sự là hình dáng khác nhau, tư thái muôn vạn.

Không nói ngoài bạn cùng phòng đánh chữ phải mang theo mắt kính Vương Giai Nhất nghiêm nghị kia, thì có thêm một nam sinh khác diện mạo đoan chính, vóc dáng rất khá - Lý Ngữ Hạo, thế mà thật sự dẫn theo bạn nam tới.....

Người cuối cùng thật đúng là bị một câu của Tô Lâm nói trúng phân đất tròn —— Bạch Hạo Tường, ngược lại trà trộn với bạn cùng phòng của Doãn Manh như cá gặp nước, một chút xú cũng không nhìn ra không được chào đón ~

Doãn Manh cười khanh khách nhìn, đối với loại đũa bé ngoan như Tô Lâm mà nói, năm nhất đại học là thời điểm bỏ lệnh cấm yêu đương hoàn toàn, những thứ ảo tưởng bông bột của cô gái nhỏ phát triển mạnh mẽ. Cho dù cùng Bạch Hạo Tường chuyện trò vui vẻ, nhưng cũng chỉ phát triển theo hướng khuê mật mà thôi.....

Nghĩ đến đây cô cười một tiếng, lại không nghĩ rằng bím tóc bị Lâm Kha bên cạnh kéo, Doãn Manh trừng mắt coi như là cảnh cáo $\Sigma(\Delta^{\circ}|||)$, từ lúc nào cậu ta đã học tập xấu của hot boy rồi.....

Chỉ thấy Lâm Kha ngồi ở bên cạnh cô cười đến ranh mãnh, thậm chí lén lút đặt câu hỏi: "Hôm qua sao em không hồi âm tin nhắn của anh?"

Doãn Manh không kịp phản ứng: "Tin nhắn gì?"

Lâm Kha trợn mắt: "Hôm qua anh gửi tin nhắn cho em em không nhận được sao?"

Doãn Manh mờ mịt lắc đầu, sau đó lấy điện thoại di động ra, mở tin nhắn ra, đưa cho cậu ta xem: "Anh xem, anh thật sự không gửi cho em bất cứ tin gì á!"

Lâm Kha cầm lấy điện thoại của Doãn Manh, mắt trừng càng ngày càng lớn, ngoài miệng mắng một câu "Mẹ nó!"

Doãn Manh vui vẻ, không cần nhìn cũng biết Lâm Kha đã gây họa rồi, chớp đoạt lấy điện thoại di động của Lâm Kha, trên màn hình chính là tin nhắn của cậu ta.

Bởi vì Doãn Manh và Lâm Kha thường trò chuyện, trong hộp thoại trên căn bản đều nằm ở vị trí đầu tiên. Kết quả ngày hôm qua không biết Emma gửi cho Lâm Kha cái gì, gửi đến nằm ở vị trí đầu, Lâm Kha mở ra xem, không để ý đóng lại.

Kết quả buổi chiều thuận tay mở tin nhắn đầu tiên ra muốn gửi cho Doãn Manh tin gì đó.....

Doãn Manh đang muốn xem Lâm Kha gửi cái gì, liền bị Lâm Kha nhanh tay lẹ mắt đoạt đi rồi.

"Anh muốn gửi cho em! Tại sao không cho em xem!" Doãn Manh nhướn mày.

Lâm Kha hiếm thấy đỏ mặt, ấp úng không nói ra lời gì.

Lâm Kha gãi đầu một cái, lúng túng leo xuống, chọc cái lều nhỏ chống lên: "Không có gì."

Cậu ta cũng hoàn toàn không ngờ, nhất thời kích động lại đổi được sự thoải mái như thế.

Doãn Mạnh hoàn toàn không tiếp nhận ý giải thích của cậu ta: "Anh, anh, anh lấy chỗ đó chọt em?"

"Mẹ nó! Anh cũng không phải là cố ý!" Đây quả thực lại một lần nữa bức bách Lâm Kha nghị lực yếu ớt thẹn quá thành giận, "Em, em cho rằng anh muốn sao?"

Doãn Mạnh mở trừng hai mắt: "Anh không muốn sao? Anh gửi thứ kia cho em, không phải là vì để sớm làm chuyện xấu này một chút sao?"

"Em ghét bỏ anh?" Giọng nói Lâm Kha khó lường.

Doãn Mạnh ánh mắt trịnh trọng, gần như không có do dự gạt đầu một cái: "Hình như là có chút....."

Lâm Kha: "....." Thật là làm cho cậu ta tức cũng không tức được.

Đáng tiếc bản ghi chép về Doãn Mạnh, đời này của Lâm Kha nhất định phải một lần lại nói tiếp một lần đổi mới, đến cuối cùng hoàn toàn thất bại thảm hại.

Thay vào đó thất bại thảm hại cũng tâm cam tình nguyện, Lâm Kha lại một lần nữa quặm mặt lại bỏ khỏi cái hố đào sẵn của Doãn Mạnh, không có chết tâm mà nheo một hồi, mới đưa cô lên lầu.

Ánh trăng tối lơ mờ, cỏ cây san sát.

"(^_^)/~~ báai bai" cười nhạo Lâm Kha cả buổi, Doãn Mạnh cũng coi như hải lòng đi lên lầu.

Lâm Kha nhìn bóng lưng nhỏ nhắn khuất dần trong hành lang, nghĩ thầm cuối cùng sẽ có một ngày có thể làm cho Doãn Mạnh không nói với cậu ta câu tạm biệt này nữa.

Chuyện thế gian này, từ trước tới nay đều là vô quyết dày có móng tay nhọn.

--- -----oOo Hoàn oOo --- -----

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.